

تفسیر
الکتاب الحزین

فی تفسیر کلام المنان

به کوردی

فوسینی، العلامة عبد الرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ولاریژانی، عباس محمد امین

به رنگی چواره م

سووره تی (الشعراء) تا سووره تی (الشوری)

منتدی اقرأ الشافی

بۆدابه زاندى جۆرهها كتيب: سهردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

براي دائلود كتابهاى مختلف مراجعه: (منتدى اقراء الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ
به كوردی

به رگی جوارهم

سوورہتی (الشعراء) تا سوورہتی (الشوری)

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ بِه كوردی

نووسینی

العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ناوى كتيب: تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ به كوردى (بهرگى چوارهم)

بابهت: تهفسيرى قورئانى پيروۆز

ناوى نووسهر: العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي (رحمه الله)

وهرگيرانى: عباس محمد امين

ديزايى بهرگ: ناوهندى رينوين

ديزايى تينكست: دانا حهسهن

نۆبهتى چاپ: يه كه م ۲۰۱۹

چاپ: ناوهندى رينوين

تيراژ: (۱۰۰۰) دانه

ژماره ي سپاردن: له بهرئوه بهرايه تيبى گشتى كتيبخانه گشتيه كان

ژماره (۴۹) سى سالى (۲۰۱۹) سى پى دراوه.

مافى له چاپدانه وهى پاريزراوه بو شىخ (مبارك محمد الفريخ)

ناوهندى رينوين

07701932749 - 07501269689

hakem1423@yahoo.com

renwen2009@yahoo.com

سليمانى - بازارى ئاوباريك - نهۆمى يه كه م
بهرامبهر كاسؤمؤل - دوكانى ژماره (۶۶)

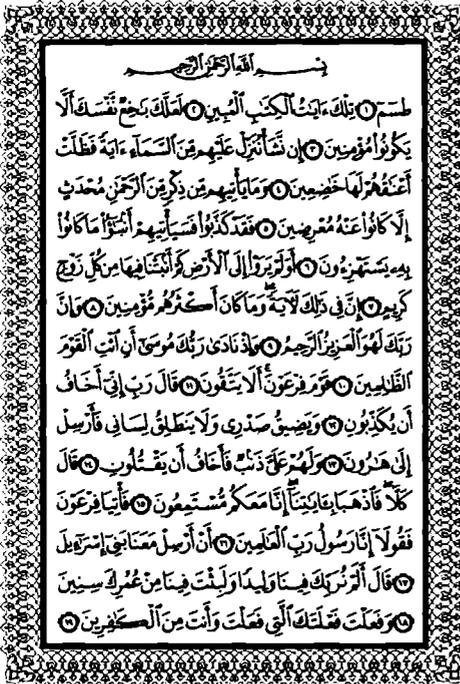
ته فسيري سوره تي (الشعراء)

مه كيه (۲۷) نايه ته

به ناوي خوي به به زهبي به خشنده

(۱-۹): ﴿طَسَّرَ ۱ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲ لَعَلَّكَ بَدِيعٌ قَدِيمٌ ۳ إِن نُّشَأُ نُنَزِّلُ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْيُنُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ ۴ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثًا إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ۵ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءٌ بِئْسَ تَهْرُوتُنَ ۶ أُولَئِكَ يَرَوْنَ إِلَى الْأَرْضِ كَمَا أَنْبَأْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ۷ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ۸ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۹﴾

﴿ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴾ خوا نامازه ده کات نامازه کردنيک به لگه به له سر به مه زن دانانی نايه ت و ده قه کانی، هم سو داوا کاری پرستراویتی و مه بسته شرعیه کان ده گریته وه، به جوروی که مترین گومان و دوو دلی نامینسی لای بینر له وهی هه والی پیداه بیان بریاری له سر داوه، له بر روونی و به لگه بوونی له سر پیروزترینی مانا کانی، وه گریدانی بریاره کان به حوکه کانی و له به کدانه وه یان به پیسی گونجاویان، پیغه مبه ر خه لکی پی ناگدار ده کرده وه و رینمایی ده کردن بو ریگای راست، شه و به ندانه ی له خوا ده ترسان هیدایه تیان پیوره ده گرت، وه شه وهی به دبختی له سر نووسراوه پشتی تیده کرد، پیغه مبه ر بیثاقه ت و خه مبار ده بوو له سر بر وانه هیثانیان، چونکه سوور بوو له سر خیر و چاکه و ناموژ گاری کردنیان.

جا له بر شه خوا ﴿ دهر باره ی پیغه مبه ره که ی فهر موویه تی: ﴿ لَعَلَّكَ بَدِيعٌ قَدِيمٌ ﴾ واته: (خهریکه) خوت له ناو ده به بیت ﴿ إِلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴾ واته: واه مه که و به هوی شه وانه وه ناخو حه سره ت هه لمه کیشه، بیگومان هیدایه ت و رینمایی به ده سستی خواهی، شه وهی له

ئەستۆی تۆدا لە گە یاندن در یغیت نە کردو گە یاندت، لە سەر ووی ئەم قورئانە وە شتیکی دیکە نیە تا دا بە زینین بۆ ئەوێ ئەوان بڕوا بەینن، ئەو قورئانە بە سە بۆ کە سێ بیەویت هیدایەت وەر بگریت، لە بەر ئەمە فەر موویە تی:

﴿إِنْ شَأْ نُزِّلَ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةٌ﴾ واتە: (ئە گەر بمانەوی لە ئایەت و نیشانە یان لە ئاسمانە وە بۆ دادە بە زینین) لە ئایەتە کانی پیشنار کردن ﴿فَطَلَّتْ أَعْنَاقَهُمْ﴾ واتە: بە درۆدانە ران گەردنیانی ﴿هَذَا خِضْبَانٌ﴾ واتە: (بۆ دابنۆینن)، بە لام هیچ پیویست بە وە ناکاو ئەوە هیچ بەر ژە وە هندیە کی تیدانیە، بیگومان ئەو کاتە ئیمان هینان هیچ سوودو با یە خیکی نابێ، بە لکو ئیمانی بە سوود بریتیه لە ئیمان بوون بە غەیب و پەنهان، هەر وە کو خوا فەر موویە تی: ﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا﴾ (۱۵۸) (واتە: ئاخۆ ئەوان چاوەروانی چ شتیکی دە کەن بیجگە لە وە ی فریشتە ی گیان کیشانیان بۆ بیست، یان پەر وەرد گارت بیست، یان هندی موعجیزە و نیشانە ئاشکر اکانی پەر وەرد گارت بە دییست ئەو رۆژە ی هندی لە نیشانە و بە لگە روونە کانی پەر وەرد گارت بە دییست بڕوا هینان سوود ناگە یە نێ بە هیچ شیو یە ک).

﴿وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثٌ﴾ واتە: (ئە وانه هەر بە شیکی نوێ و تازە ی قورئانیان لە لایەن خوای بە خستندە وە بۆ بیست) فەرمانیان پێ بکا و قە دە غە یان لیبکا، وە یادیان بخاتە و ئە وە ی سوودی هە یە بۆ یان و زیانیان لیدە دات ﴿إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ﴾ (ئە وان بە ر دە وام پشتیکەر و رو وەر گیرن لێ) بە دل و جە سستە کانیان، ئە مە پشتیکردنیانە لە یادی هەر شتیکی تازە ی قورئان، نە ریتی ئە وان بە و جوړە بوو بە درۆ خستە وە ی ئایەتە تازە کان بە لای ئە وانه وە زۆر لە پیشتر بوو، چونکە ئە وان هیچ خیر یکیان تیدانیە، نامۆز گاریش سوودیان پینا گە یە نی، لە بەر ئە مە یە فەر موویە تی: ﴿فَقَدْ كَذَّبُوا﴾ واتە: ئە وانه حە قیان بە درۆ زانی، درۆ کردن بووە پیشە یان، هەر گیز گۆر انکاری بە سە ردا نایەت ﴿فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَتٌ مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ﴾ واتە: بە زووی سزایان لە سەر پیویست دە بی، لە سەر ئە و بە درۆ دانان و گالتە پیکردنانه یان، بە راستی ئە وانه وشە ی سزایان لە سەر پیویست بوو، خوا ﴿هانی بیر کردنە وە یە ک دە دا سوودی بۆ خاوە نە کە ی هە بی، فەر موویە تی: ﴿أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمَا أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زوجٍ كَرِيمٍ﴾ (واتە: ئایا سە یری زە و ی ناکەن چە ندمان رواندو وە تیایدا) لە هە موو جوړ یکی چاکی بە کە لک لە روو کە کان و

به ديمه نيكي جانو به خشنده به له سوود وهر گرتنيدا.
 ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً﴾ (به راستي ئا له وه دا به لگه و نيشانه هه به له سر زيندوو كرده وه ي
 مردوو دواي مردنيان، هه روه كو چوَن زه وي مان زيندوو كرده وه دواي نه وه ي مردبوو
 ﴿وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾ (واته: كه چي زور به يان بر وادار نه بوون) هه روه ك خوا
 فهرموويه تي: ﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ﴾ (۱۰۳) ﴿يوسف﴾، (واته: وه
 زور به ي خه لك ي هه رچهند تو سوربيت (له سر بر واهي نانيان) نابنه ني ماندار). ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَهُوَ الْعَزِيزُ﴾ (نه و زاته ي كه زاله به سر هه موو به ديهي تراوه كاندا، وه جيهاني سه ره وه و
 خواره وه ملكه چي نه ون، ﴿الرَّحِيمُ﴾ (نه و زاته به ره حمه ت و به زه يي ده وري هه موو
 شتيكي داوه و گه يشتوه به هه موو زينده وه ري، (العزيز) كه هه موو گو مروا سه رلي شيواواني
 به جو ره ها سزا له ناو بر دووه، به به زه ييه به ران به ر خو ش به خته كان، له كاتي كدا رز گاري
 كرده ون له هه موو شه رو خرا به به ك.

(۲۰-۱۰): ﴿وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَنْتَ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ ﴿قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَنْفُونَ﴾ ﴿۱۱﴾ قَالَ
 رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿۱۲﴾ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَرُونَ ﴿۱۳﴾ وَهُمْ
 عَلَىٰ ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿۱۴﴾ قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِأَيْدِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُّسْتَمِعُونَ ﴿۱۵﴾ فَأَتِيَا
 فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۶﴾ أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۱۷﴾ قَالَ أَلَمْ تُرَبِّكُنَا فِينَا
 وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿۱۸﴾ وَفَعَلْتَ فَعَلْتِكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ
 ﴿۱۹﴾ قَالَ فَعَلْنَاهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۲۰﴾

﴿وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَنْتَ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ تا كو تايي نه و نايه ته ي كه خوا
 ده فهرمووي: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾ (۱۷۴) ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ (۱۷۵)
 الشعراء، (واته: به راستي له مه دا (باسكرا) په نديكي گه و ره هه به له ام زور به يان بر وادار
 نه بوون * بينگومان په روه رد گارت زالو مي ره بانه) خوا ﴿چيروكي موسا﴾
 دووباره كرده ته وه وه له قور ئاندا كه وه ك نه و هيج چيروكيكي دي كه ي دووباره نه كرده،
 له بهر نه وه ي حيكه ت و په ندو ئاموز گاريه كي مه زن له خو ده گري، له و چيرو كه دا
 هه والي ستمكاران و بر واداراني تيدايه، موسا ﴿خواه ن نه و شه ري عه ته گه و ره به به،
 وه خواه ن ته و راته، كه باشترين كتبه له دواي قور ئان، جا فهرموويه تي: يادي حالي
 موسا بكه روه كاتي په روه رد گاري له پالي كيوي توردا بانگي كرده و هه والي پيداو
 كرده ي به پيغه مبه ر ﴿جا پي فهرموو: ﴿أَنْ أَنْتَ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ (واته: بچو بو لاي

گه لی سته مکار) ئه وانهی لسوت بهر زیان کرد له سهر زه ویدا، وه خویمان به گه وره زانی به سهر خه لکه که یدا، گه وره و پیشه واکه یان بانگه وازی په روه رد گاریتی ده کرد بو خوی. ﴿قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَنْقُورُونَ﴾ واته: پشان بلی: به نهرم و نیانی و له سه رخوییه وه ﴿أَلَا يَنْقُورُونَ﴾ (واته: ئایا له خوا ﴿ناترسن﴾ ئه و زاته ی دروستی کردوون و رزق و پرۆزی پیداون، واز له و بیروایه بینن که له سه ری ده پون.

موسا ﴿عَلَيْهِ السَّلَام﴾ بیانووی بو په روه رد گاری هینا به وه و بیانوه که یشی روون کرده وه، وه داوای پشتیوانی لیکرد له سهر ئه م ئه ر که قورس و گرانه، فهرمووی: ﴿رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ﴾ ﴿۱۲﴾ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي﴾ (واته: وتی په روه رد گارا بیگومان من ده ترسم بروام پینه که ن * ته نگه نه فسه و سینه ته نگیش بیم و زمانم پارا و نه بیت) جا فهرمووی: ﴿قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي﴾ ﴿۱۵﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي﴾ ﴿۱۶﴾ وَأَخْلَعْ عُقَدَةً مِنْ لِسَانِي﴾ ﴿۲۷﴾ يَقْفُوهَا قَوْلِي﴾ ﴿۲۸﴾ وَأَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي﴾ ﴿۲۹﴾ هَٰزُونَ أَحَى﴾ ﴿۳۰﴾ طه، (واته: (موسا) وتی په روه رد گارم سنگم (دل و ده روونم) فراوان بکه * وه ئیش و کارم بو ئاسان بکه * گرتی زمانیشم به ره لا بکه * بو ئه وه ی له قسه کانم تیگه ن * وه له خزم و که سی خو م که سینک بکه ره پشتیوانم * که هاروونی برامه) ﴿فَأَرْسِلْ إِلَيَّ هَٰزُونَ﴾ (واته: به لکو په یام بو هاروونی براشم بنیری).

خوا ﴿عَلَيْهِ السَّلَام﴾ وه لامی داوا که ی دایه وه و هاروونی برای کرد به پیغه مبه ر، هه روه کو چون هه والی پیدا ﴿فَأَرْسِلْهُ مَعِيَ رِدْءًا﴾ ﴿۳۱﴾ القصص، (واته: جا ئه وم له گه لدا بنیره) پشتیوان و یاریده درم بی له کاروباره کانم بو ئه وه ی به راستم بزاسن، ﴿وَهُمْ عَلَىٰ ذَنْبٍ﴾ واته: له کوشتنی ئه و پیاوه قییه ده (بویه ده ترسم بمکوژن).

﴿قَالَ كَلَّا﴾ واته: ناتوانن بتکوژن، ئیمه پشتیوانیتان لیده که یین و چاودیریتان ده که یین ﴿قَالَ فَلَا يُصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِأَيِّتِنَا أَنْتُمَا وَمِنْ أَتْبَعَكُمَا الْغَابِلُونَ﴾ ﴿۳۵﴾ القصص، (واته: ئه وسای به هوی نایه ته کانی ئیمه وه ده ستیان به ئیوه ناگات ته نها ئیوه موسا و هاروون و ئه وه ی شویتان ده که وی سهرده که ون)، ئا له به ره مه نه یتوانی موسا بکوژی، له گه ل ئه و په ری دژایه تی کردن له گه لیداو به گیل دانانی بو چوونه کانی و گومرا کردنی خو ی و گه له که ی ﴿فَاذْهَبَا بِأَيِّتِنَا﴾ (هه ردوو کتان هاورپی له گه ل موعجیزه کانماندا) که به لگه ن له سهر راستگویی ئیوه و ئه و په یامه ی هیناوتانه ﴿إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ﴾ واته: ده تانپاریزین و چاودیریتان ده که یین.

﴿ فَأْتِيَافِرِعُونَ قَقُولًا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ واته: خوا ﴿ تَيْمَةَ ﴾ تيمه ی ناردووه بۆ لای تو بۆ شهوه ی پروای پی بهینی و پروا به تيمه بکه ی، وه ملکه چی به ندایه تی کردنی بی و یه کتاپه رستی نه جام بده ی.

﴿ أَنْ أَرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ واته: (داوات لیده که یسن شه ی فیرعه ون) ده سته برداری سزادانیان بیست، وه از یان لیبه نیست تا به ندایه تی په روه رد گاریان بکه نو فرمانه کانی به جیبه یسن .

کاتی هاتن بۆ لای فیرعه ون، وه شهوه ی خوا ﴿ یٰۤاِیُّهَا الَّذِیْنَ یَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَلَوْا بِرَبِّکُمْ وَاصْبِرُوا ﴾ پی راگه یاندبوون پیان ووت، فیرعه ون نه بروای هیناو نه دل ی نه رم بوو، به لکو به ره ره چی موسای دایه وهو ﴿ قَالَ أَلَمْ نُرَبِّکَ فِیْنَا وَوَلَدْنَا ﴾ واته: ئایا تيمه به مندالی په روه رده مان نه کردووی، نازو نیعمه تی خو مان پی نه دایت، کاتی مندال بووی له لانکدا، وه به به رده وامی تا ئیستا ﴿ وَکَلِمَاتٍ فِیْنَا مِنْ عَمْرِکَ سِنِیْنَ ۝۱۸ وَفَعَلْتَ فَعَلْتَکَ الَّتِی فَعَلْتَ ﴾ (واته: چهنده ها سالی ته مهنت له ناواماندا به سه ر نه برد * شه وه شت کرد که کردت) شه ویش کوشتنی پی او یکی قیبتی بوو له لاین موسا وه ﴿ کاتی که سی له کومه له که ی موسا ﴿ یٰۤاِیُّهَا الَّذِیْنَ یَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَلَوْا بِرَبِّکُمْ وَاصْبِرُوا ﴾ هاته ده میه وه ﴿ فَوَکَّرَهُ مُوسَا وَقَضٰی ۝۱۵ الْقَصَصِ ﴾ (واته: نجا موسا زله یه کی لیدا شه قیبتی کوشت)، ﴿ وَأَنْتَ مِنَ الْکٰفِرِیْنَ ﴾ واته: تو ریگایه کت گرتوته بهر جگه له ریگای تيمه، شه کاته ریگای توو ریگای تيمه یه ک ریگا بوو، دانی نا به کوفرو بیرواییدا به جو ری نه یسی ده زانی.

﴿فَعَلَّهَا إِذَا وَاَنَا مِنَ الضَّالِّينَ﴾ واته: (ثەو) كاته ئەووم كرد) بەبئى كوفر، بەلكو بەهوى نەزانىمەوہ بوو، داواى لىخوشبوونم كرد لە خوا، خواش لىم خووش بوو (پاشان دەفەر موئى):

(۲۱-۴۱): ﴿فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفَّكُمْ﴾ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّكُمْ لَتَمَجُّونَ بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا

﴿فَعَلَّهَا إِذَا وَاَنَا مِنَ الضَّالِّينَ﴾ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفَّكُمْ ﴿٢٠﴾ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّكُمْ لَتَمَجُّونَ بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّكُمْ لَتَمَجُّونَ بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّكُمْ لَتَمَجُّونَ بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٠﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣١﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٣﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٤١﴾

بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٠﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣١﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٣﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٤١﴾

﴿فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفَّكُمْ﴾ واته: هەتا هەولتاندا بمکوژن، هەلەهاتم بۆ مەدەبن، لەوئى چەندىن سال مامەوہ، پاشان هاتم بۆ ناوتان ﴿فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ واته: ئیتر پەرەردگارم دانایى پى بەخشیوومو کردوومى بە یه کیک لە پیغه مەبران. بە پوختى: بەرپەرچدانەوہى فیرەوون بەرپەرچدانەوہى بە کى نەفامانە بوو، یان خو گیل کردن بوو، فیرەوون ئەوہى کردە بەر بەست بۆ پیغه مەرایەتیه کەى موسا علیہ السلام که گوايه ئەو که سیکى بەناھەق کوشتووہ، موسا علیہ السلام بۆی روون کردوہ کوشتنى ئەو

کهسه به هوی گومرایي و نه فامیهوه بوو، مه بهستی نه وه نه بوو بیکوژیت، بیگومان هیچ کس له فزلو چاکه ی خوا بهر بهست نه کراوه، نه ی بوچی ټیوه ده تانه وی رپنگری بکن له وهی خوا پئی به خشیوم له حوکم و په یام؟ نه ی فیرعه ون ته نها شه وهت ماوه بیانوو بیئته وه و بلیسی: ﴿الرُّزْبَکَ فِینَا وَ لَیْدًا ۱۸﴾ (واته: نایا به مندالی له لای خو مان په روه ردمان نه کردی) له کاتی لیکولینه وه دا دهرده که وی هیچ منه ټیکی توی تیدانیه، بویه فهرموویه تی:

﴿وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ (واته: جا نه و نازو نیعمه ته ی) منه تم به سر دا ده که یت، که تو نه وه کانی ئیسرائیلت زه لیل کرد بوو، وه کو به نده و کویله مامه له ت له گه لدا ده کردن، خوا ﴿مَنِي رِزْغَارٍ﴾ منی رزگار کرد له وهی بمکه ی به کویله و ژیرده سته ی خو ت، نازو نیعمه تی خو ی به سر مدا داباران، که سی سهرنج بدا بو ی دهرده که وی له حقیقه تدا تو ستمت له م گه له به رپزه کرده و سزات دا ون و کردوونت به خزمه تکاری خو ت، به لام خوا ﴿مَنِي رِزْغَارٍ﴾ منی رزگار کرده له نازاری تو، له گه ل به رده وام بوونت له سزادانی گه له کم، نه م منه ت و فزلو چاکه یه چه ده یکه ی به سر مندا؟!!!

﴿قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (فیرعه ون وتی باشه په روه ردگاری جیهانیان کیه؟) نه مه ش ټینکاری کردن بوو به رانه ر په روه ردگاری، به هوی ستم و خوبه زلزانیه وه، له گه ل نه وه دا دلنیا بوو له راستی نه و بانگه شه ی که مووسا ﴿طی﴾ ده یکرد، فهرمووی: ﴿رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا﴾ واته: نه و زاته به دیهینه ری جیهانی سهره وه و خواره وه یه، وه به رپویه بردووه به چاکترین به رپویه بردن، په روه رده ی کرده به چاکترین په روه رده، له کوی نه وانه ټیوه نه ی نه وانه ی دوینراون چون نکولی له به دیهینه ری دروستکراوه کان و هه موو زوی و ناسمانه کان ده کن ﴿إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ﴾ (واته: نه گه ر ټیوه بروا ده که نو دلنیا ده بن) فیرعه ون به لووت به رزی و سهرسامبوون به گه له که یه وه وتی: ﴿أَلَا تَسْمَعُونَ﴾ واته: نه وه گوی ناگرن له و پیاوه چی ده لیت؟! مووسا ﴿طی﴾ رووی کرده خه لکه که و وتی: ﴿رَبُّكُمْ وَ رَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ﴾ (واته: په روه ردگاری من په روه ردگاری ټیوه شو با و کو با پیرانیشتانه) به لاتانه وه سه یر بی یان نا، له خو بایی بن یان گویراپه لی بکن، فیرعه ون به عینادی کردنه وه به رانه ر حه ق و له که دار کردنی نه و که سه ی هیناویه تی وتی:

﴿إِنْ رَسُولُكُمْ الَّذِي أَرْسَلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ﴾ (واته: به راستی نه و پیغهمبه ره ی بو ټیوه

ره وانه کراوه شیته) چونکه شتیک دهلی پیچه وانه ی نه وه یه نیمه له سه ری ده پړوین،
عه قلو و ژیری لای فیرعه ون و دارو دهسته که ی، پیسان و ابو و نه وان دروست نه کراون،
یان ناسمانه کانو زهوی به به رده وام بوونیان هه بووه بی نه وه ی که سی بیانته
بوون، نه وان خویمان له خویمان هه دروستکراون به بی دروستکه ر، عه قلو و ژیری لای
فیرعه ون نه وه بووه به دیهنراوکی ناته و او له هه موو رووه کانه وه به رستری، شیتیش له
لای نه و چه سپاندنی په روه رد گاریک بوو بو جیهانه کانی سه رو خواره وه، وه پیده ری
نازو نیمه ته ناشکراو نه یه کان، وه بانگه شه ی به ندایه تیشی بو بکات، ثم و ته ی لای
خه لکه که ی جوان کردوو رازاندیه وه، نه وانه ی عه قلو سوو کو هه رزه و گه مژه و گیل
بوون ﴿فَأَسْتَحَفَّ قَوْمَهُ، فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ﴾ الزخرف، (واته: جا
به م قسانه گه له که ی هه لکه له تاندو نه وانیش گوپرایه لیان کرد)، موسا ﴿لَهُ وَه لَامِي
ئینکاری کردنی فیرعه ون له کارخستی په روه رد گاری جیهانیا فمرووی:

﴿رَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا﴾ (واته: په روه رد گاری خو ره لات و خو رثا و او
هه موو نه و شتانه شه که و له ناویاندا یه) له سه رجه م دروستکراوه کان ﴿إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾
(نه گه ر عه قلو و بیرو هو شتان بخنه کار)، بیگومان روونکرده وه ی ته و اوم به ئیوه دا،
هه ر که سیک خاوه نی که مترین عه قلو بی لی تیده گا، شه ی بوچی ئیوه خو تان درو
ده که ن له وه ی که ده تاندوینم پی؟ ثم شته نامازه و ناگادار کردنه وه ی تیدایه له وه ی
که موساتان پی تو مه تبار کرد شیتیه، نه وه نه خو شیه بو تان، چا کترین و ته و او ترین و
عاقلترینی به دیهنراوه کانتان به شیت له قه له مدا، له کاتیکدا خو تان شیت و گه و جن،
کاتی عه قله کانتان له ده ستدا به هو ی ئینکاری کردنتان له دیارترینی به دیهنراوه کان،
به دیهنه ری ناسمانه کانو زهوی و نه وه ی له ئیویاندا یه، جا نه گه ر ئیوه نکوولی له مه بکه ن
چی شتیک ده چه سپین؟ وه نه گه ر خو تان له وه بگه و جینن نه وه چی شتی ده زانن؟
نه گه ر ئیوه بپروا به خوا و نایه ت و نیشانه کانی نه که ن، به چ شتیک له دوا ی خوا و
نایه ته کانی برواده هینن؟ سویند به خوا نه و شیتانه ی وه ک نازه ل وان و هیچ تینا گه ن
عاقلترن له ئیوه، وه به راستی نازه لی مالآت به ریزتره له ئیوه.

کاتی که فیرعه ون به لگه ی به ده ستوه نه ماو بی توانا بوو له روو به روو بوونه وه
﴿قَالَ هَهُرَهْ شَه ی له موسا ﴿لَئِنْ أَخَذْتِ الْهَاءَ
عَبْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُورِينَ﴾ پیسی و ابوو- خوا روو په شی بکات، نه و ده توانی

موسا عليه السلام گومرا بڪات، وه موسا عليه السلام مافي ٿه وهي نيه جگه لهو كه سيڪي ديڪه پهرستي، ٿه گهرنا فيرعون يه ڪلا بووه ته وه، كه فيرعون ٿه وهي له گه ليدياه له سهر بهرچاو روونين له ڪاروباره ڪانياندا؟

موسا عليه السلام پئي وت: ﴿أَوْلَوْ جِئْتِكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ﴾ واته: نيشانه يه ڪي ٿاشڪراو روونت بو بهينمه وه له سهر راستي په يامه ڪم، كه له دهره وهي عادهت و دابو نهر يتدا يئي، ﴿قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ﴾ ﴿٢١﴾ ﴿فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ﴾ واته: (فيرعون وتي: ٿادهي بزانم چيت پيڏه ڪري ٿه نجامي بده ٿه گهر راست ده ڪي * ٿه ويش گوچانه ڪي فريدا) ده ست به جي بووه مار ﴿مُؤْمِنٌ﴾ ٿاشڪرا بو هه موو ڪهي نه خه ياله وه ليڪچواندن.

﴿وَنَزَعَ يَدَهُ﴾ (دهستي دهره نيا) له گيرفاني ﴿فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنّٰظِرِينَ﴾ واته: بوو به روونا ڪيه ڪي مه زن، هيج ناته واويه ڪي ٿيدا نه بوو بوو ڪهي ته ماشاي بڪردايه، ﴿قَالَ﴾ فيرعون وتي: ﴿لِلْمَلِئِ حَوْلَهُ﴾ (واته: به ده سه لاتداراني ده وروبه ري خوي) به به ره لهستي ڪردني حه قو ٿه وهيشي هيناويه تي: ﴿إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ عَلِيمٌ﴾ ﴿٢٢﴾ ﴿يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ﴾ (واته: ٿا ٿمه جادوو گه ريڪي زانو شاره زايه * ده په وي له سهر زه وي خوتان دهرتان بڪات) ساختهي ليڪردن چونكه ده يزاني ٿه وانهي ده وروبه ري خه ليڪيڪي ڪم عه قل و گوپرايه لن، وتي: ٿمه ههروه ڪ ٿه وهيه ڪه ساحيره ڪان ده يڪه ن، چونكه لاي ٿه وان چه سپاوه و جادوو گه ره ڪان شتي سه رسوورپه نهر ده ڪن ڪه له تواناي خه ليڪيدايه، وه ترساندن ڪه مه بهستي موسا عليه السلام لهم جادوو ڪردنه يدا هه ولدان و ڪوشش ڪردنه بو دزايه تي ڪردني ٿه وانو ده ره به دهر ڪردني مال و منداليان له شاره ڪه يان ﴿فَمَاذَا تَأْمُرُونَ﴾ (فرمانتان چيه) چي پئي بڪه ين؟

﴿قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ﴾ واته: (وتيان: مؤله تيڪ بده به موساو براهي) بوو ڪاتيڪي ديڪه ﴿وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ﴾ (فرمانيش بنيره بوو ڪاربه ده ستاني هه موو شاره ڪان) خه لڪي ڪو بڪه نه وه، ﴿يَأْتُوكَ﴾ (بوو بهينن) ٿه وانهي بلاوت ڪردونه ته وه ﴿يَكْلُ سِحْرَ عَلِيمٍ﴾ واته: فرمانبر بنيره بوو هه موو شارو شارو چڪه ڪانت كه سه رچاوهي زانست و ڪانزاي جادوون، هه موو جادوو گه ريڪي زيهره ڪو به توانا ڪو بڪه نه وه، چونكه جادوو گهر ده تواني وه لامي جادوو گهر بداته وه.

ٿمه له سوڙو به زهي خوايه به رانه به بهنده ڪاني ڪه نيشانيان بدات به تالي و پوچي

ساخته كردنى فيرعهونى نه فامى گومرپاي گومراكر، كه پيسى وايه ئه وهى موسى عليه السلام هيناويه تى جادووه، چاره نووسيان وابوو، كه هموو جادوو گهره به تواناكان كۆبكه نه وه بۆ ئه وهى كۆرپىك ئاماده بكه ن له پيش چاوى هموو خهلكى، تا ههق له پووج جيا بيته وهو دهر بكه وى، وه بۆ ئه وهى خاوه ن زانست و خاوه ن پيشه كان دان بنين به پراستى په يامه كهى موسادا عليه السلام به وهى كه ئه وه جادوو نيه، فيرعهون بۆ چوونه كه يانى په سندن كردو خهلكى نارد بۆ شارو شارو چكه كان، هموو جادوو گهره كان كۆبكه نه وه، وه ههول و كوششيكى زۆريدا بۆ ئه وه مه به سته. ﴿فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ﴾ (واته: سه ره نجام جادوو گهران له رۆژىكى ديارىكراو كاتىكى ديارىكراو كۆكرانه وه)، موسى عليه السلام له و رۆژه دا په يمانى پييان دابوو، ئه وپش رۆژى جهژن بوو كه خهلكى له و رۆژه دا خويان ده رازانده وهو ده ستيان له ئيش و كاره كانيان هه لده گرت.

﴿وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ﴾ (واته: هموو خهلكه كه بانگ كران بۆ كۆبوونه وه له رۆژى ديارىكراودا

﴿لَعَلَّنَا نَبِغُ السَّحْرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ﴾
 واته: به خه لکه که یان گوت: کو بیسه وه
 بو شه وهی سه رکه وتنی جادوو گه ره کان
 ببینن به سه ر موسا الطیور بیگومان نه وان
 شاره زان له پیشه کانیاندا، بو شه وهی
 شوینیان بکه وینو به مه زنیان بزانیان،
 وه گه وره یی و فه زلی زانستی جادوو بو
 ده ربکه وی، نه گه ره نه وان سه رکه وتوو
 بکرانیه بو حقه و راستی ده یانوت:
 بو شه وهی شوینی نه وه یان بکه وین که
 حقه و راستیان پیسه، نا له به ره نه مه هیچ
 سوودی پیته گه یانندن ته نها پیوست
 بوونی به لگه و حوجه نه بی ﴿فَلَمَّا جَاءَ
 السَّحْرَةَ﴾ (کاتنی) جادوو گه ره ان گه بیسته

لَعَلَّنَا نَبِغُ السَّحْرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةَ
 قَالَ فِرْعَوْنُ أَبْنَ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٦١﴾ قَالَ صَاحِبُ
 السَّحْرِ إِذَا لَيْنَ الْمُقْرَبِينَ ﴿٦٢﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَى الْقَوْمَا أَتُمُ الْمُقْرَبُونَ
 ﴿٦٣﴾ فَأَلْقَوْا جَاهِلْتَهُمْ وَعَصِيَّتَهُمْ وَقَالُوا بَعْرَةَ فِرْعَوْنَ وَفِرْعَوْنَ وَإِنَّا لَنَخْشَى
 الْعَذَابَ ﴿٦٤﴾ فَأَلْفَى السَّحْرَةَ سَجِيدِينَ ﴿٦٥﴾ قَالُوا يَا مَرْيَمُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾ رَبِّ
 مُوسَى وَهَارُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ يَا مَرْيَمُ لَهُ قَبْلُ أَنْ يَأْذَنَ لَكَ بِإِنَّ
 لَكَ بِرَبِّكَ أَلَيْ غَلِيظَ لَعْنَتِكَ عَلَى قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لَأَقْبَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
 وَأَنْزِلُكُمْ مِنْ سَمَوَاتِكُمْ فِي أَعْيُنِ النَّاسِ فَأَقْبَعُكُمْ وَأَسْتَبِيحُكُمْ فَاتَّبَعُوا
 إِلَى رَبِّتِنَا مُقْبِلُونَ ﴿٦٨﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتِنَا إِنَّ كُنَّا
 مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٩﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ بِعِيَادِ إِسْرَائِيلَ
 فَاتَّبَعَهُمْ وَكَانُوا كَافِرِينَ ﴿٧٠﴾ فَارْسَلْنَا فِرْعَوْنَ فِي الْمَدْيَنِ حَشِيرِينَ ﴿٧١﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ
 لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿٧٤﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتِ وَعْدُونَ ﴿٧٥﴾ وَكُنُوزٍ
 وَمَقَامِرٍ كَثِيرَةٍ ﴿٧٦﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٧٧﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٧٨﴾ فَلَمَّا تَرَى الْجَنَمَانَ
 قَالَ أَحْصِبْ مُوسَى إِنَّا لَمُدْرِكُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ كَلَّا إِنْ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٨٠﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى
 أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٨١﴾ وَأَزَلَّمْنَا نَمُ الْآخِرِينَ ﴿٨٢﴾

لای فیرعون، پیان گوت: ﴿أَبْنَ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ﴾ (واته: نایا پاداشتمان
 ده بیست نه گه ره تیمه سه رکه وتین) به سه ر موسا؟ (نجا وه لایمی دانه وه وتی):
 (٦٨-٤٢): ﴿قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ الْمُقْرَبِينَ﴾ (٦١) ﴿قَالَ لَهُمْ مُوسَى الْقَوْمَا مَا أَنْتُمْ مُقْرَبُونَ﴾ (٦٢)
 ﴿فَالْقَوْمَا جَاهِلْتَهُمْ وَعَصِيَّتَهُمْ وَقَالُوا بَعْرَةَ فِرْعَوْنَ وَفِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ﴾ (٦٣) ﴿فَأَلْفَى
 مُوسَى وَهَارُونَ﴾ (٦٤) ﴿قَالَ يَا مَرْيَمُ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (٦٥) ﴿قَالُوا يَا مَرْيَمُ رَبِّ
 مُوسَى وَهَارُونَ﴾ (٦٦) ﴿قَالَ يَا مَرْيَمُ لَهُ قَبْلُ أَنْ يَأْذَنَ لَكَ بِإِنَّ لَكَ بِرَبِّكَ أَلَيْ غَلِيظَ
 لَعْنَتِكَ عَلَى قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لَأَقْبَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَنْزِلُكُمْ مِنْ سَمَوَاتِكُمْ فِي أَعْيُنِ
 النَّاسِ فَأَقْبَعُكُمْ وَأَسْتَبِيحُكُمْ فَاتَّبَعُوا إِلَى رَبِّتِنَا مُقْبِلُونَ﴾ (٦٧) ﴿إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ
 يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتِنَا إِنَّ كُنَّا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (٦٨) ﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ
 أَسْرِ بِعِيَادِ إِسْرَائِيلَ فَاتَّبَعَهُمْ وَكَانُوا كَافِرِينَ﴾ (٦٩) ﴿فَارْسَلْنَا فِرْعَوْنَ فِي
 الْمَدْيَنِ حَشِيرِينَ﴾ (٧٠) ﴿إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ﴾ (٧١) ﴿وَإِنَّهُمْ لَنَا
 لَغَائِظُونَ﴾ (٧٢) ﴿وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ﴾ (٧٣) ﴿فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتِ وَعْدُونَ﴾
 (٧٤) ﴿وَكُنُوزٍ وَمَقَامِرٍ كَثِيرَةٍ﴾ (٧٥) ﴿كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ (٧٦) ﴿فَاتَّبَعُوهُمْ
 مُشْرِقِينَ﴾ (٧٧) ﴿فَلَمَّا تَرَى الْجَنَمَانَ قَالَ أَحْصِبْ مُوسَى إِنَّا لَمُدْرِكُونَ﴾ (٧٨) ﴿قَالَ
 كَلَّا إِنْ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ﴾ (٧٩) ﴿فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ
 الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ﴾ (٨٠) ﴿وَأَزَلَّمْنَا نَمُ الْآخِرِينَ﴾ (٨١)

وَأَجْمَعْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾

﴿واته: گوتی به لا﴾ کرئ و پاداشتان ددهمهوه، ﴿وإنکم إذا لمن المقرین﴾ ﴿واته: ینگومان ئیوه سهره پای شهوه دهنه که سانیکی نزیکی من﴾، په یمانی پیدان به پاداشتو نزیک کردنهوه یان لی، بو شهوهی چالاکیان زیاتر بیتو ههرچی له توانایاندا ههیه به کاری بهینن بو دزایه تی موسا.

کاتی کوبونهوه له کاتی دیاریکراودا، نهوانو موساوه خه لکی میسر، موسا عليه السلام ناموژگاری کردنو یادی خستتهوه، وه وتی: ﴿وإنکم لا تفتروا علی الله کذباً فیسجنتکم بعدابٍ وقد حاب من افتری﴾ ﴿طه﴾، ﴿واته: هاوار بو ئیوه درو به دم خواوه نه کهن نه گینا به سزایه ک له ناوتان ده بات به راستی ههر که سی درو هه لبهستی به دم خواوه په نجه رو ده بی﴾ کهوتنه مشتومرو دهمه ده می له ناو یه کردا، پاشان فیرعون هانی دانو غیره تی داوه بهریان، وه هه ندیکیان هانی هه ندیکی دیکه یاندا.

﴿قال لهم موسى القوا ما أنتم ملقون﴾ ﴿واته: چیتان ههیه فرئی بدن، شتیکی نه بهسته وه به شتیکی دیکه، چونکه سوور بوو له سهر به تالی شهوهی نهوان هیناویانه له رووبه پروو بوونهوهی حق﴾ ﴿فألقوا جباهم وعصيتهم﴾ ﴿واته: نهوانیش ههرچی پهت و گوریس و فریانداندا﴾ له ناکاو بوون به کومه له ماریک رییان ده کرد، بهو شیوه یه جادوو یان له چاوی خه لکه که کرد ﴿وقالوا بعزة فرعون إنا لنحن الغالبون﴾ ﴿واته: وه وتیان به یارمه تی و دهسه لاتی فیرعون ئیمه سهرده کهوین﴾، پشتیان بهست به عیزهت و دهسه لاتی بهنده یه کی لاوازی بیتوانا له هه موو روویه که وه، تنها شهوه نه بی شهو سته مکارو سهر کهش بوو، وه سهر بازوو خه لکیکی زوری له دهو روبه ر بوو، شهو دهسه لات و سهر که شیهی فیرعون خه له تاندنی و خه له فاندنی، عه قل و هوشیان نه ده کرایه وه بو حقیقه تی کاره که، یان نه مه سویندیک بوو له لایه ن شهوانه به عیزه تی فیرعون، که ینگومان ههر سهر که وتوو دهن.

﴿فالتی موسى عصاه فإذا هی تلقف﴾ ﴿واته: ئنجا موسا عليه السلام گوچانه که ی فریدا﴾ جا کتو پر خواردی و قووتیدا، ﴿ما یأفکون﴾ ههرچی گوریس و داریان بوو هه لیلوشی، چونکه درو هه لبه ستراو بوو، شهوانه هه موو به تالو پووچن، رووبه پرووی هه ق نابنه وه و بهرگری ناکه ن.

کاتی جادوو گهره کان نهو نیشانه مه زنه یان له مووسا بینی دلیا بوون - چونکه زانیان -
 نه مه جادوو نیه، به لکو نایه ت و نیشانه یه که له نایه ته کانی خوا، وه موعجیزه یه که راستی
 مووسا و راستی نهو په یامه ی هیناویه تی دهرده خات.

﴿ فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَاجِدِينَ ﴾ (واته: نهووسا ههموو جادوو گهران که وتن به رووداو
 سوژده یان برد) بؤ په روه رد گاریان ﴿ قَالُوا ءَأَمَّنَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴾ ۱۷ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿
 (واته: وتیان برومان هینا به په روه رد گاری جیهانیان * په روه رد گاری مووسا و هاروون)،
 لهو شوینه دا به تال و پوچ له ناو چوو، گه وره کانیان دانیانا به پووچیدا، حق و راستی
 دهر که وت و ناشکرا بوو، ته نانه ت خه لکی به چاوی خو یان بینان، به لام فیرعه ون
 نه یویست ته نها یاخی بوون و گو مراییی و رۇچوون له عینا دیدا نه یی، جا فیرعه ون گوتی:
 ﴿ ءَأَمْسُرُ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ ﴾ (واته: نایا برواتان پیی هینا پیش نه وه ی مؤلّت له
 من وهر بگرن)؟! سه ری سوورما، وه سه ری سوورما له گه له که ی چو ن به بی مؤلّت تی نهو
 بپروا ده هینن، وتی: ﴿ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ ﴾ (واته: به راستی نهو مووسا
 جادوو گهره گه وره که تانه که قیری جادووی کردوون).

فیرعه ون خو ی جادوو گهره کان و ده سه لاتداره کانی کو کرده وه، نه وانه ی ئاماژه یان
 بؤی کرد ههموو جادوو گهره کان له شارو شارو چکه کان کو یکاته وه، باش ده یان زانی
 جادوو گهره کان مووسایان نه ده ناسی و پیشتر له گه لیدا کو نه بوونه ته وه، وه نه یانیش بینیوه،
 جادوو گهره کان جادوو یه کیان هینا بینه ری سه رسام ده کردو تووشی شو کی ده کرد،
 له گه ل نه وه شدا، دانیان نا به شکست و پووچی نهو چاوبه سته ی کردیان له خه لکی،
 به لای که سی ژيرو عاقله وه جیگای سه رسورمان نیه، که بروانه هینن بهو نایه ته پرون و
 ناشکرایانه، چونکه نه گهر فیرعه ون هر شتیکی پییان بووتایه که پیچه وانه ی حق و
 راستی بووایه نه وان بروایان پیده کرد.

ئجنا هه ره شه ی له جادوو گهره کان کرد ﴿ لَأَقْطَنَّ أَبْدِيكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ ﴾ (واته:
 ده سته راست و قاچی چه پ، وه ک چو ن که سیک فساد ی له سه ر زه ویدا بکات پیی
 ده کری ﴿ وَلَا ضَلَّيْنَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴾ (بیگومان هه مووتان هه لده واسم) بؤ نه وه ی ریسواو
 سووک و زه لیل بن.

جادوو گهره کانیش گوتیان دوا ی نه وه ی چیژی ئیمانیا ن وهر گرت، (وتیان: ﴿ لَا
 ضَيْرَ ﴾ (واته: گوئی پیناده ین هر هه ره شه یه کمان لیکه ی، ﴿ إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُقْلِبُونَ ﴾ ۲۰

إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَتَنَا ﴿٦٠﴾ (واته: چونکه به راستی ئیمه گه پراڼه وه مان بۆ لای پهروه ردگارمانه * به راستی ئیمه به ته ماین و ئومیدی ده که یس که پهروه ردگارمان له گوناوه کانمان بیورئ) له کوفرو جادوو کردن و جگه له وانهش ﴿٦١﴾ أَنْ كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦١﴾ (واته: چونکه ئیمه په که می برپواداران بووین)، به مووسا عليه السلام له وسه ربازانه، خوا عليه السلام جیگیرو خوږاگری کردن.

ده گونجی فیرعه ونه وه هره شه یه ی به سه ریاندا جیبه جی کردبی، به هوئی شه وه ی نه و کاته خاوه ن ده سه لات و هیزو توانا بوو، وه ده گونجی خوا عليه السلام ریگری لیکردبی.

پاشان فیرعه ونه و گه له که ی هه ر به رده وام بوون له سه ر کوفرو سه ر کیشی، مووسا عليه السلام نیشانه و به لگه په کی روونی بۆ ده هینان، هه ر کاتی نیشانه په کیان بۆ به اتایه، وه بگه شتایه ته نارحه تی په یمانیا ن ده دا به مووسا عليه السلام نه گه ر خوا عليه السلام له سه ریا ن لای بیبا برپوای پیده هینن و نه وه کانی ئیسرا ئیلیشی له گه لدا ده نیرن، خوا عليه السلام له سه ری هه لده گرتن، پاشان په یمانیه که یان ده شکاند، کاتی مووسا عليه السلام بیئومید بوو له برپوهینانیا ن، و سزای خویان له سه ر پیویست بوو، کاتی شه هات نه وه کانی ئیسرا ئیل خوا عليه السلام له دیلی نازادیا ن بکات و ده سه لاتیا ن پی بدا له سه ر زه ویدا، خوا عليه السلام وه حی و نیگای کرد بۆ مووسا عليه السلام: ﴿٦٢﴾ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي ﴿٦٢﴾ (واته: شه ورؤی به نه وه کانی ئیسرا ئیل بکه، با به په نهان خو یان ده ربکه ن ﴿٦٣﴾ إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ﴿٦٣﴾ (واته: فیرعه ونه و سه ربازه کانی به م نزیکانه شویتان ده که ون، ههروه ک چۆن خوا عليه السلام هه والی پیدان به و شیوه په روویدا، شه وان کاتی به یانیا ن کرده وه ته ماشیا ن کرد نه وه کانی ئیسرا ئیل له گه ل مووسا دا عليه السلام شه ورؤیا ن کردوه.

﴿٦٤﴾ فَأَرْسَلْ فِرْعَوْنَ فِي الْمَدْيَنَ حَاشِرِينَ ﴿٦٤﴾ (واته: (نه وسه فیرعه ون) پیاوانی کۆ کرده وه، بۆ شه وه ی به نی ئیسرا ئیل بگری، هانی گه له که ی ده دا و ده بیوت: ﴿٦٥﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ ﴿٦٥﴾ (واته: نه وه کانی ئیسرا ئیل ﴿٦٦﴾ لَشِرْذِمَةً قَلِيلُونَ ﴿٦٦﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٦٦﴾ (واته: کومه لیکسی که می بینرخن * وه به راستی شه وانه رقی ئیمه هه لده سینن) ئیمه ش ده مانه وی تووره یی خو مان به تال بکه ینه وه له و کویلانسه ی لامان ماوه ته وه.

﴿٦٧﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿٦٧﴾ (واته: ناگادارین له هه موو پیلانه کانیان، شه وان دوژمنی هه موومانن، وه به رژه وه ندیه کانمان په که، جا فیرعه ونه و سه ربازه کانی ده رچوون به هیزیکسی مه زن و جار داتیکی گشتی، هیچ که سیا ن لی به جینه ما، مه گه ر که سی نه بی عوزرو بیانووی بیتوانایی هه بی.

خوای بهرز فەرموویە تی: ﴿فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ﴾ واتە: (فیرەون و تاقمە که یمان دەکرد) لە باخو و کانیوو کشتوو کال و زهوی و زاره کانیان، ﴿وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ﴾ واتە: وه دەرمانکردن له وه هموو گەنجینه و کۆشکه زۆر جوان و چاکانه، که هەر کەس ته ماشای بکردایه سه ری سوورده ماو بیری لیده کرده وه، سالاتیکی زۆر له ززهت و خوشیان له کوفرو عینادی و لووت بهرزی بینی به سه ر بهنده کاندایا.

﴿كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا﴾ واتە: (ئابە و جوړه له ناومان بردن) ئەو هموو باخو و باخات و کشتوو کال و شوینه خوۆش و سه رنجرا کیشانه ﴿بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ واتە: (به خشیمان به نه وه کانی ئیسرائیل) ئەوانه ی کرابوونه خزمه تکارو کاری گران و قورسیان پیده کردن، پاکى بو ئه و خوایه ی مولک و ده سه لاتى ده به خشى به هەر که سیک خو ی بیه و ئى، وه لیشى وه رده گریته وه به ویستی خو ی، عیزه تی پیده دا به ویستی خو ی به گو پرا په لى کردنى، وه زه لیلی ده کا به ویستی خو ی ئەو که سه ی سه ریچی ده کات.

﴿فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ﴾ واتە: گه له که ی فیرەون شوینی گه له که ی مووسا عليه السلام که وتن کاتی خوۆر ه لاتن، که وتبوونه شوینیان زۆر به تووره یی و خه شم و قینه وه،

فَلَمَّا تَرَى الْجَمْعَانَ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى إِنَّا لَمُدْرِكُونَ ﴿٦١﴾
 قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ
 اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾
 وَأَزْلَفْنَا نَوْمًا الْأَخْرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَجْمَعْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾
 ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْأَخْرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ
 أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾
 وَأَنْزَلْنَا عَذِيبَنَا تَبًا أَتْرَابًا ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَيُّكُمْ مَقْتُلُونَ
 ﴿٧٠﴾ قَالَوا قَتَلْنَا مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ أَفَلَا يَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ
 يَسْمَعُونَ كُرْهًا تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوْ يَعْصُونَكَ أَوْ يُعْذِرُونَ ﴿٧٣﴾ قَالَوا
 بَلْ رَجَعْنَا إِلَى آلِهَاتِنَا فَإِنَّهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ
 تَقْتُلُونَ ﴿٧٥﴾ أَشْتَرًا وَآبَاءَ كُفْرًا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ
 عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ الْعَلِيِّينَ ﴿٧٧﴾ وَالَّذِي خَلَقَ سَمْعَهُمْ يَبِينُ ﴿٧٨﴾ وَالَّذِي
 يُعْطِيهِمْ وَيَسْفِيهِمْ ﴿٧٩﴾ إِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينُ ﴿٨٠﴾ وَالَّذِي
 يُؤَيِّسُ لِمَنْ يُشَاءُ ﴿٨١﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي
 يَوْمَ الذِّكْرِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَالْحَقِّقْ بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾

﴿فَلَمَّا تَرَى الْجَمْعَانَ﴾ واته: دوو کومه له که چاویان به یه کسری کهوت ﴿قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى﴾ گومانیان به موسا الطیبه هه بوو زور خه مبارو دلته نگ بوون، و بیان: ﴿إِنَّا لَمُدْرِكُونَ﴾ (واته: بیگومان نیمه ده سبه سر کراوین) ﴿قَالَ﴾ موسا الطیبه به دلنیا ییه وه هه والی پیدان به په یمانی راسته قینه ی په روه رد گاری و وتی: ﴿كَلَّا﴾ واته: نه خیر، کاره که بهو شیویه نیه که پشان وایه ده سبه سر کراون ﴿إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ﴾ (واته: بیگومان من په روه رد گارم له گه له دلنیا یین رینمایم ده کات) بو شه وه ی من و نیوهش رزگارمان بی.

﴿فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ﴾ موسا الطیبه دای له ده ریا که ﴿فَانْفَلَقَ﴾ ده ریا که لهت بوو، به دوازه رینگا ﴿فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ﴾ (واته: هر له تیکی) وه ک شاخیکی ﴿الْعَظِيمِ﴾ (گه وره و ابوو) موسا و گه له که ی چوونه نیویه وه. ﴿وَأَزْلَفْنَا نَوْمًا﴾ (واته: نهوانی ترمان نریک کرده وه) لهو شوینه ﴿الْأَخْرِينَ﴾ واته: فیرعه ونو گه له که ی نریکمان کردنه وه، وه خستمانه نیو شه و رینگایه ی که موسا و گه له که ی پیدا تیپه ر ده بوون.

﴿وَأَجْمَعْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ﴾ (واته: جا موسا و هه موو نهوانه ی له گه لی بوون رزگارمان کردن) و به ته و او ته ی له ده ریا که ده رچوون، هیچ که سیکیان لی به جی نه ما. ﴿ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْأَخْرِينَ﴾ (واته: نهوانی ترمان نووقم کرد) هیچ که سیکیان له خنکان رزگاری نه بوو، ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً﴾ به لگه به کی مه زن له سر راستی شه و په یامه ی موسا الطیبه هیناویه تی، وه به تالی و پوچی شه وه ی فیرعه ونو گه له که ی له سره ی بوون ﴿وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ (واته: به لام زور به یان پروایان نه هینا) له گه ل بونی شه هه موو به لگه و نیشانان دا که پرواهینان ده خوازی، شه ویش به هوی فساد ی و پیرو

چه په لى دله كانيانه وه ﴿ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهٗوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴾ به عيزهت ودهسه لاتی كافرو به درودانه رانی له ناو برد، وه به په حمت و به زه بی خوی موساو شوینكه وتوانی رزگار كړد.

(۶۹-۱۰۴): ﴿ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿۶۹﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿۷۰﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عِزًّا نَحْنُ نَحْنُ ﴿۷۱﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿۷۲﴾ أَوْ يَبْصُرُونَكُمْ أَوْ يَبْصُرُونَ ﴿۷۳﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿۷۴﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿۷۵﴾ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿۷۶﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿۷۷﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿۷۸﴾ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿۷۹﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿۸۰﴾ وَالَّذِي يُمَسِّحُنِي إِذْ أَمْسَأُ بِمُجْهِنِ ﴿۸۱﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿۸۲﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَالْحَقِّقِي بِالصَّالِحِينَ ﴿۸۳﴾ وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿۸۴﴾ وَأَجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿۸۵﴾ وَأَغْفِرْ لِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۸۶﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿۸۷﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿۸۸﴾ إِلَّا مَنْ آتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿۸۹﴾ وَأَزَلَّتْ الْجَنَّةُ لِلْمُنْفِقِينَ ﴿۹۰﴾ وَبُورَّتِ الْجَنَّةُ لِلْغَاوِينَ ﴿۹۱﴾ وَقِيلَ لَهُمْ أَنْتُمْ مَأْكُتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿۹۲﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَبْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْصُرُونَ ﴿۹۳﴾ فَكَبَّكُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ ﴿۹۴﴾ وَجُنُودَ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿۹۵﴾ قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿۹۶﴾ تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۹۷﴾ إِذْ نُسَوِّبُكُمْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۹۸﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿۹۹﴾ فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿۱۰۰﴾ وَلَا صِدْقٍ حَمِيمٍ ﴿۱۰۱﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۰۲﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ كَثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۰۳﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهٗوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۰۴﴾: ﴿ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿۶۹﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴾ تا كوتايی شم چپړو كه كه ده فرموي: ﴿ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهٗوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴾ واته: نهی موحه مهده بخوینره وه به سر خه لكيدا هه والی ئیبراهیمی خلیل، كه هه والیكي مه زنو گه وره به، به تایهت لهم حاله ته دا، نه گه رنا هه والی ديكه ی زوری هه به، به لام له گرنگترین و سر سوور هینه ترین و چا كترین هه واله كانی، شم هه واله به كه پیغه مبرایه تی و بانگه وازی گه له كه ی و مشتومر له گه لیانداو به تال بوونه وه و پوچی نه وه ی نه وان له سه ری ده روڼ له خوډه گری، شا له به رنه مه به به ستوویه تیه وه به (الظرف) فرمویه تی:

(۷۰): ﴿ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴾؟ (واته: کاتی به باو کی و گه له كه ی گوت:

چی ده پرستن) به شانازی كړدن به به ندایه تی كړدنیانه وه:

(۷۱): ﴿ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا ﴾ (وتیان:) بتانیک ده پرستین و به ده سستی خو مان ده یان تاشین و دروستیان ده كه یس، ﴿ فَظَلُّ لَهَا عِزًّا ﴾ واته: به رده و امین له سر به ندایه تی كړدنیان

له زوربه ی کاته کانماندا، ئیپراهیم عليه السلام بۆ ئه وه ی پروونی بکاته وه که ئه و بتانه شایسته ی
په رستن نین پیی وتن:

(۷۲): ﴿ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴾ واته: (ئایا گوئیان لیتانه) تا داواو نزا کاتان لی
وه ریگرن و ناخوشیه کاتان له سه ر لایه ن؟

(۷۳): ﴿ أَوْ يَفْعَلُونَكُمْ أَوْ يَبْصُرُونَ ﴾ (واته: یان ئایا ئه وان سوودو زیانتان پیده گه یه ن؟)
دانیان به وه داننا هه موو ئه وان له وه په رستراوانه دا نین، نه ده بیستن، نه سوود ده گه یه ن،
نه زیان لاده بن، وه له بهر ئه مه کاتی شکاندنی گوتی: ﴿ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا
فَتَشَلُّوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴾ (۶۳) (واته: ئیپراهیم) وتی: نه خیر به لکو ئه م
بته گه وره یان ئه مه ی کردوه ده په سیار له وانه (بته شکاوه کان) بکه ن ئه گه ر ئه وانه قسه
ده که ن، به ئیپراهیمیان وت: ﴿ لَقَدْ عَلِمْتَمَا هَتُولاَءِ يَنْطِقُونَ ﴾ (۶۵) (واته: انبیاء)
به راستی تۆ ده تزانئ ئه و بتانه قسه ناکه ن) واته: ئه مه شتیکی یه کلا که ره وه یه که
ئه وان ناتوانن قسه بکه ن، قبولئ گومان و ئالۆزی ناکات).

(۷۴): ئه وسا گه رانه وه بۆ په پره و کردنی باو و باپیرانیان، جا وتیان: ﴿ بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا
كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴾ واته: (به لکو ئیمه باوو باپیرانمان دیوه ئا به و شیوه یان کرده) ئیمه ش
شوئینان که وتوین و ریگای ئه وانمان گرتۆ ته بهر، بۆیه دابو نه ریتی خو مان پاراستوه،
ئیپراهیم پیی وتن: ئیوه و باو و باپیرانتان به تایه ت له م کاره دا قسه کردن له گه ل
هه موواندا یه که.

(۷۵-۷۸): ﴿ أَوْرَاءَ يَتَّبِعُهُمُ كَظِفِرٍ تَتَعَبُجُونَ ﴾ (۷۵) ﴿ أَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴾ (۷۶) ﴿ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي ﴾
(واته: ئایا ئیوه ده زانن چی ده په رستن * ئیوه و باپیرانی پیشوه کاتان * به راستی هه موو
ئه وانه دوژمنی منن)، ئه گه ر ئه توانن به بچو کترین شیوه زیانم پی بگه یه نن، وه هه رچیش
له توانا تاندا یه له فرت و فیل دریقی مه که ن، ﴿ إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴾ (۷۷) ﴿ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ
يَهْدِينِ ﴾ (واته: جگه له پهروه ردگاری جیهانیان * که ئه و منی دروست کرده وه هه ر
ئه ویش هیدایه تم ده دات)، ئه و زاته تاکو ته نهایه، به نازو نیعمه تی دروستکردن، وه
نازونیعمه تی هیدایه ت و رینمایی، بۆ بهرزه وه ندییه ئاینی و دنیاییه کان، پاشان هندی له
گرنگیه کانی تایه ت کرده و فه رموویه تی:

(۷۹-۸۲): ﴿ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴾ (۷۹) ﴿ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴾ (۸۰) ﴿ وَالَّذِي
يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴾ (۸۱) ﴿ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴾ (۸۲)

خوایا تا کو ته نهایه به هموو نهوانه، پیوسته به ته نهایه بپرستری و گوپراهی لی بگریت، وه واز لهو بتانه بهینری که نه ده توانن شتی دروست بکن، نه رینمای ده کن، نه نه خوش ده کهن، نه شیفاهه ده، نه نه خوش ده خن، نه رزق و ریزی ده ده، نه تاوو ده ده، نه ده مرینن نه زیندوو ده که نه وه، نه سوود بهوانه ده گه یهن که ده یانپرستن به لابرندی ناخوشیه کان، نه له تاوانه کان پاکت ده که نه وه.

ئمه به لگه یه کی یه کلاکه ره وه و پروونه، نه ئیوه و نه باوک و باییره کانتان ناتوانن به ره لستی بکن، نه وهش به لگه یه له سه ره نه وهی که به شدارن له گو مراییدا، وه وازتان له رینگای هیدایهت و ژیری هیناوه، خوا سوره شعراء آیه ۸۰ فهرموویه تی: ﴿وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَدِّثُونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ﴾ (۸۰) الأنعام، (واته: گه له کی ئیپراهیم ده مه قالییان له گه ل کرد، فهرمووی ئایا ئیوه ده مه ده میم له گه ل ده کن له باره ی خواوه که به راستی رینمای منی کرده). پاشان ئیپراهیم علیه السلام داوای له پهروه ردگاری کرد، جا فهرمووی:

(۸۳): ﴿رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا﴾ (واته: ئهی پهروه ردگارم) زانستی زورم پی بیخشه، حوکم و بریاره کان و حه لال و حهرامی پی بناسم، وه بریاری پیبدهم له نیوان خه لکید، ﴿وَالْحَقِّي بِالصَّلَاحِ﴾ له برا پیغه مبه ره کانی.

(۸۴): ﴿وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي
 الْآخِرِينَ وَالْحَقِّي بِالصَّلَاحِ﴾ واته:
 باسکردنی چاکه و ستایش کردنم له ناو
 گه له کاندا به رده و ام بکه بو هه میشه بی،
 خوا نزا که ی گیرا کرد، زانست و
 حکمه تی پیه خشی، که پی بووه
 چاکترینی پیغه مبه ران، وه گه یاندنی
 به برا پیغه مبه ره کانی و کردی به
 خوشه ویستی قبول کراو مه زنو و
 ستایش کراو، له ناو هه موو گه له کاندا و
 له هه موو کاته کاندا.

خوا ﴿فَهَرْمُو بِهِ تَسِي﴾ (وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ
 فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾
 كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾) اینه، من عبادنا

﴿الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۱۱۰) الصافات (واته: وه باسکردنی به چاکه ی ئیبراهیممان له ناو
 گه لانی داهاتوودا هیشته وه * سه لام له سه ر ئیبراهیم * نا به و شیوه پاداشتی
 چاکه کاران ده ده بینه وه * به راستی نه وه له بنده ئیمانداره کانی ئیمه به).

(۸۵): ﴿وَأَجْعَلِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ﴾ واته: له خه لکانی به هه شت که خوا
 کردوویه تی به میرات بو یان، خوا ﴿وه لآمی نزا که ی دایه وه، پله ی به رز کرده وه،
 له به هه شته کانی پر له نازو نیعه تدا.

(۸۶): ﴿وَأَعْفِرْ لِي إِنِّي كَانُ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (واته: له باو کم خوش بی به به راستی نه وه له
 گو مرایانه) ثم دعوا نزا به به هوی نه وه په یمانه وه بوو که به باو کی گوت:
 ﴿سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا﴾ ﴿٤٧﴾ مریم، (واته: له مه ودا داوای لیو بردنت
 بو ده کم له په روه ردگارم چونکه به راستی په روه ردگار له گه لمدا میهره بانه)،
 خوا ﴿فَهَرْمُو بِهِ تَسِي﴾ ﴿وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن مَّوْعِدَةٍ وَعَدَّهَا
 إِتْيَاهُ فَلَمَّا بَيَّنَّ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ﴾ ﴿١١٤﴾ التوبة (واته: وه
 داوای لی خوشبوونی ئیبراهیم بو باو کی تنه ا له بهر واده و به ئینیک بوو که به

باو كى دابرو داواى ليبور دنى بؤ بركات، جا كه بؤى رپون بووويه وه و دلنيا بوو باو كى دوژمنى خوايه خوئى لى بهرى كرد به راستى ئيپراهيم زور له خواترس و له سرخو بوو).

(۸۷): ﴿وَلَا تُحْزِنِ يَوْمَ يُبْعَثُونَ﴾ واته: سرزه نشتم مه كه به هؤى تاوانه كانه وه، وه سزادان و شهرمه زارى، بهلكو خو شهبه ختم بكه له و روزه دا كه:

(۸۸-۸۹): ﴿لَا يَنْفَعُ﴾ سوودى نيه تيايدا ﴿مَالٌ وَلَا بَنُونَ﴾ الا لمن ائى الله يقليب سليه به راستى تنها نمه سوودى ههيه له لاي تو، وه ئا نمهه كى كه مروف رزگار ده كات له سزاو شايسته ي پاداشتى بى سنوورى ده كات، (بريتيه له دليكى پاك و بيگه رد).

وه (القلب السليم) دلى ساغو پاك ماناي ئه وه يه سه لامهت بى له هاوبه شدانان و گومان و دوودلى و ههز كردن له شهرو خراپه، وه بهرده وام بوون له سر بیدعه وه گونا هه كان، سه لامه تى دل ئه وه ده خوازى وه سف بكري به دزه كانى، به دلسوزى و زانست و دلنيايى و ههز كردن له خيرو چاكه و جوانكردنى له ناو دليدا، وه پيوسته نيراده و ويستى شوئى خو شه ويستى خوا كه وتبى، وه هه واو ناره زو و و يشى شوئى په يامى ئيسلام كه وتبى، پاشان باسى سيفه تى ئه و روزه مه زنه ي كردوه، وه ئه وه يشى تيايدا يه له پاداشت و سزا، جا فه رمويه تى:

(۹۰): ﴿وَأَنْزَلَتْ الْجَنَّةُ﴾ واته: (به هه شت) نزيك ده كري ته وه ﴿لِلْمُنْقِينَ﴾ بؤ ئه وانى له په روه رد گاريان ده ترسن، ئه وانى فه رمانه كانيان جي به جى كردوه و دوور كه وتوونه ته وه له قه ده غه كراوه كانى، وه خوئيان پاراستوه له وانى ده بنه مايه ي خه شم و قين و توله ي ئه و.

(۹۱): ﴿وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ﴾ واته: دوزه خيش ده رده خرى و ناماده ده كرى، به هه موو ئه و سزا يانه ي تيايدا يه ﴿لِلْعَاوِينَ﴾ بؤ ئه و گومرا يانه ي رپو چوون له سه رپيچى خوا دا، وه كه لله رهيان كردوه به ران بهر قه ده غه كراوه كانى و پيغه مبه ره كانيان به درو دانا وه، وه ئه و په يامه ي بؤيان هاتو وه ره تيان كردو ته وه.

(۹۲-۹۳): ﴿وَقِيلَ لَهُمْ أَتَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُعْبَدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْصُرُونَ﴾ واته: له و په رسترا وانه دا هيج شتيكيان تيدا نه بوو، وه درو و ريسوايى و سه رشورپان ده ر كه وت، زه ره رو زيانان ده ر كه وت و په شيمان بوونه وه يان ئاشكرا بوو، هه ول و كو شش و

ماندوو بوونیشیان بہ فیرو چوو.

(۹۴): ﴿فَكَبَّرُوا فِيهَا﴾ واتہ: دہ خرنہ ناو ناگرہوہ ﴿هَمْ﴾ واتہ: پەرستراوہ کانیان
﴿وَالْعَاوُن﴾ ئەوانہی دہ یانپەرستن.

(۹۵): ﴿وَجُوذُ اِبْلِيسَ اَجْمَعُونَ﴾ سہریازہ کانی شہیتان لہ مرؤف و جنؤ کہ کان، ئەوانہی
ہانی خہ لکیان دەدا بؤ سہریچی کردن، وہ شہیتان زال بوو بە سہریاندا بہ ہوی
ہاوبہش دانان و پروانہ ہینانیان، ئەوسا بوون بہ بانگہ شہ کہری ئەو و ہہول و
کۆششیان دەدا لہ پیناو رەزامہندی ئەودا، ئەوانیش بہ بەردہوام لہ نیوان گوپراپہ لہی
ئەو و ملکہ چیاندا بوون، پەپرہویان دە کردن لہ سہر ہاوبہ شدانانہ کہ یان.

(۹۶): ﴿قَالُوا﴾ واتہ: سہریازہ گومراکانی ئیلیس، وتیان بہو بتانہی کہ
دہ یانپەرستن:

(۹۷-۹۸): ﴿تَاللّٰهِ اِنْ كُنَّا لَفِي ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿۹۷﴾ اِذْ سُوِيْكُمْ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ﴾ (واتہ: سویند
بہ خوا بہ راستی ئیمہ لہ گومرایہ کی ناشکرادا دہ ژیاہین * کاتیک کہ ئیوہمان
دہ بردہ ریزی پەرورہدگاری جیہانیان) لہ پەرستن و خوشہویستی و ترسو و ہیوادا،
داوامان لہ ئیوہ دە کرد وہ ک چون داوامان لہ خوا دە کرد، ئەوکات بہو جورہ
گومرایی خۆیانیان بؤ پروون بوویہوہ، دانیان نا بہ دادپەرورہی خوادا لہ سزادانیان،
ئەوان یہ کسانیان نہ کردوون لہ گہل پەرورہدگاری جیہانیاندا تہنہا لہ پەرستندا
نہ بی، نہ ک لہ بەدہیتاندا، بہ بەلگہ قسہ کہ یان: ﴿رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ﴾ ئەوان دانیان
بہوہدا ناوہ خوا پەرورہدگاری ہہموو جیہانیانہ، کہ بتو پەرستراوہ کانیشیان لہ
چوارچیوہی دروستکراوہ کانی ئەودان.

(۹۹): ﴿وَمَا اَضَلَّنَا﴾ (ئیمہ کہس گومرای نہ کردین) لہ ریازی ہیدایہت و
ژیری، وہ بانگیان کردین بؤ ریگای گومرایی و سہریچی کردن، ﴿اِلَّا الْمُجْرِمُوْنَ﴾
ئەوانیش ئەو دەسەلاتدارانہ بوون کہ خہ لکیان بانگ دە کرد بؤ ناو ناگر.

(۱۰۰): ﴿فَمَّا نَا﴾ ئەو کاتہ ﴿مِنْ شَفِيعِيْنَ﴾ تکاوشەفاعەتمان بؤ بکات، بؤ
ئەوہی رزگارمان بکات لہ سزای.

(۱۰۱): ﴿وَلَا صَدِيْقٍ حَمِيْمٍ﴾ واتہ: یان ہاورپیہ کی دلسوز سوودمان پیگہ یہنی بہ
کہ مترین سوود، ہەرہوہ کو چون نہریت و ابوو لہ دونیادا.

بی ہیوا بوون لہ ہہموو خیریک، ہہلخہ لہ تینران بہوہی بہ دەستیان ہینا، ناواتی

ئه وه يان ده خواست بگه رينه وه بؤ ژيانى دونيا، بؤ شه وهى كرده وهى چاك بكن. (۱۰۲): ﴿فَلَوْ أَن لَّنَا كَرَّةٌ﴾ واته: (خوز گه) ده گه رينه وه بؤ دونيا و ژيان دووباره ده بوويه وه ﴿فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ بؤ شه وهى پاريزراو بين له سزاو شايسته ي پاداشت بين، زور دوورو نه ستمه، به ربه ست ده خريته نيوان شه وان و شه وهى ناره زوى ده كهن، به راستى ده رگاي درويان به سهردا داخرا.

(۱۰۳): ﴿إِن فِي ذَلِكَ﴾ شه وهى كه بومان باس كردن، ﴿لَايَةً﴾ (به ندو به لگه ي تيدايه) بؤ نيوه ﴿وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾ واته: به لام زوربه يان برودار نه بوون).

(۱۰۴): ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَهٗوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ (وه بيگومان په روه رد گارت زالى به به زه يه).

(۱۰۵-۱۲۲): ﴿كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا نُنْفِقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿١١١﴾ قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنْ حَسَابُهُمْ إِلَّا عَلَى رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدٍ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَيْن لَّمْ تَنْتَهَ يَنْتُحَ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَانفَحْ بَنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَانجِنْتَهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفَلَكَ الْمَسْحُورِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَعْرَفْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ وَمَا كُنَّا أَكْثَرَهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهٗوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾﴾

(۱۰۵): ﴿كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ﴾ تا كوتايى چيرو كه كه، خوا باسى به درودانانى گه لى نوح ﷺ ده كات، به پيغه مبه ره كه يان نوح ﷺ وه شه ويش به ربه رچى داونه ته وهو شه وانيش به ربه رچيان داوه ته وه، له سه ره نجامى هه موويان، فه رمويه تى: ﴿كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ﴾ واته: گه لى نوح پيغه مبه رانيان به دروزن دانا) هه موو پيغه مبه ران، به درودانانى نووحيان دانا به به درودانانى سه رجه م پيغه مبه ران، چونكه هه موويان يه كده ننگ بوون له سه ر يه ك بانگه وازو يه ك هه وال، جا به درودانانى يه كيكيان به درودانانه به په يامى پيغه مبه ران، به درويان دانا.

(۱۰۶): ﴿إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ﴾ له ره چه له كدا ﴿نُوحٌ﴾ بويه خوا ﷺ پيغه مبه رانى له ره گه زو ره چه له كى خويان ناردوه، بؤ شه وهى گويزايه لى بكن، وه له به ر شه وهى حه قيه ته و راستى بناسن، پيوستيان به وه نه بى بگه رين به دواى ره چه له كيدا، نوح ﷺ به نه رمو نيانيه وه پيى فه رموون: ﴿أَلَا نُنْفِقُونَ﴾ (نايا) له خواى به رزو

مه زن ناترسن، واز له وه بهینن که له سه ری ده پرون له به ندایه تی کردنی بته کان، وه به دلسوزیه وه به ندایه تی بو خوی تاکو تنها بکن.

(۱۰۷): ﴿إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ﴾ جا بوونی به نیردارو بولایان به تایه تی، پیوسته له سه ریان شه په یامه ی بویان دیت وه ریگرنو بروای پیهینن، وه سوپاسگوزاری خوا بکن، له سه ر شه وه ی تایه تی کردوون به پیغه مبه ر، وه بوونی به نه مین و ده سته پاک، شه وه ده خوازی که شه له خزیه وه قسه هه لئابه سته ی به ناوی خوا، نه له وه حی و نیگادا زیاد ده کات و نه که میش، بویه پیوسته له سه ریان هه واله که ی به راست دابینن و گوپرایه لی فرمانه کانی بکن.

(۱۰۸): ﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا﴾ له وه ی فرمانتان پیده که مو له وه ی قده غه تان لی ده که م، بیگومان شه مه شه وه ده خوازی شه نیردراوه بولایان نه مین و ده سته پاک، له سه ر شه مه یه ریکی خستوه به (الفاء) که به لگه یه له سه ر شه. جا هه وکاری پیوسته که ری باس کرده، پاشان باسی له ناوچوونی به ریبه سته کانی کرده، وه ک فرموویه تی:

(۱۰۹): ﴿وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ﴾ تا نه رکی سه رشانتان قورس بی، ﴿إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ نومیدم وایه به وه نزیک بیمه وه و پاداشتی بیپایان به ده ست بهینم، به لام هه رچی ناوات و ویستی منه ناموز گاریه بو ئیوه، گرته به ری رینگای راستانه.

(۱۱۰): ﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا نُوْحَ﴾ شه مه ی دووباره کرده شه وه به هوی دووباره بوونه وه ی بانگه وازی گه له که ی و زوری مانه وه ی له ناویاندا، وه کو خوا شه فرموویه تی: ﴿فَلَيْتَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا اْخْمِيسَ﴾ عاماً ﴿۱۱﴾ العنکبوت، (واته: نوح شه هه زار سال له ناویاندا مایه وه جگه له په نجا سال)، وه فرموویه تی: ﴿قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لِيَلَا وَنَهَارًا﴾ ﴿۵﴾ ﴿فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا﴾ ﴿۶﴾ نوح، (واته: شه ی په روه رد گارم! من گه له که ی خومم بانگ کرد به شه وو به روزه * وه تا بانگم ده کردن شه وان زورتر دوور شه که وتنه وه لیم و هه لئه هاتن). شه وانیش بانگه وازه که یان په تکرده وه وه به ره لستیان کرد، به وه ی شایسته ی شه به ره لسته نه بوو، جا وتیان:

(۱۱۱): ﴿أَنْتُمْ لَكُمْ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ﴾ واته: چوون شوینی تو بکه وین ئیمه، نابین شوینکه و توانت جگه له که سانی په ست و لاوازو بیتوانا کان نه بی، به م جوړه لووت

به رزیان دهر کهوت به سهر حق و راستیدا، وه نه فامیان به حه قیقه ته کان، ییگومان
 شهوان نه گهر مه به ستیان ههق بوایه، ده یانوت: بومان پروون بکه ره وه راستی شهوهی
 هیناوت به و ریگایانهی که پیی ده گات.

جا نه گهر بیر بکه نه وه به بیر کردنه وه، بویان دهر ده کهوی شوینکه و توانی نوح الطیث
 به رزو به ریزنو باشتربنی ناو خه لکین، خاوهن عه قل و ژیرین، به راستی بینرخ
 شه که سه یه تایه تمندی عه قلی له ده ستدا بی، به ندایه تی به رده کانی پی چاکترو
 په سهندتر بیست، وه رازی بیست سوژده یان بو بیات و بانگیان بکات، وه یاخی بیست
 بو بانگه وازی پیغه مبرانی ته و او کامل.

ته نها به قسه کردنی یه کییک له و دوو دوژمنه دهر باره ی قسه ی پرو پووج، خرابی
 خاوهن پووج دهر ده کهی، بی شهوهی ته ماشای راستی بانگه شهی دوژمنه کهی
 بکری.

جا گه لی نوح الطیث کاتی بیستمان لیانه وه، شهوان دهر باره ی ره تکرده وهی
 بانگه وازی نوح الطیث ووتیان: ﴿أَنْتُمْ لَكُمْ وَأَتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ﴾ بونیادی قسه کانیان
 له سهر شم بنه ما دانا که هه موو کهس فسادوو بیمانایی ده زانی و ره تیده کاته وه،
 بومان دهر کهوت ییگومان شهوان گومراو سهر لیشواوو هه له ن، نه گهر چی نیشانه و
 نایه ته کانی نوح و بانگه وازه مه زنه کهی نه بینین، که شه په ری یه کلابوونه وه و
 دلنیایی تیدایه له سهر راستی شه په یامه ی که هیناوتیه تی.

(۱۱۲-۱۱۳): نوح عليه السلام فەرمووی: ﴿وَمَا عَلَّمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۗ إِنِّي نَسِيتُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ﴾ واتە: كرده وه كانيان و لپرسينه وه يان ته نها له سه ر خوايه، به لكو من ته نها را گه يان دنم له سه ره، ئيوه ش واز له وان بينن، نه گەر ئه وه ی من هیناومه بۆتان راسته، ئه وه ده ستی پێوه بگرن و ملکه چى بين، هه ر كه س به پى كرده وه ی خوى.

(۱۱۴): ﴿وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ بيبروايان روو رهش بن، وه كو ئه وه وايه داوايان كردي، نوح عليه السلام (ههزارو بى توانا كان) له خوى دوور بخاته وه، ئه مه ش به هوى لووت به رزى و خو به گه وه زانينانه وه بوو، بۆ ئه وه ی برواينن، جا فەرمووی: ﴿وَلِذَا جَاءَكَ

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ ﴿٥٤﴾ الانعام، واتە: وه كاتى ئه وانى كه بروايان هه به به نايه ته كاني ئيمه هاتن بۆلات، ئه وه پييان بلى سلاوتان لى بى، په روه ردگار تان به زه بى و ميه ره بانى له سه ر خوى پيوست كرده وه. (۱۱۵): ﴿إِن أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ واتە: من ته نها ترسي نه رو را گه به نه رم له لاين خواوه، وه نامۆز گاري كه رم بۆ به نده كان، من له كارو باردا هيجم به ده ست نيه، به لكو كارو باره كان ته نها به ده ستى خوايه.

(۱۱۶): نوح عليه السلام به رده وام بوو له سه ر بانگه وازه كه ی به دريوايى شه وو پوژ، به ئاشكراو به نه ينى، هيج سوودى نه بوو له گه لياندا ته نها را كردن نه بى، ﴿قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنْتَه يَنْتَهُ﴾ (واتە: وتيان شه ی نوح نه گەر واز نه ينى) له بانگه واز كردنت بۆ ئه وه ی ئيمه خوا به ته نها به رستين، ﴿لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ﴾ واتە: به خراپترين شيوه ده تكوژين، به ردبارانت ده كه ين، وه كو چۆن سه گ ده كوژریت. ريسوايى بۆ ئه وان، چه نده ناشرين قيزه ونه ئه وه به راورد كردنه يان، نامۆز گاريكارى كى ده سپاك به سۆزو به زه يى بۆيان له خويان زياتر، به راورد ده كه ن به خراپترين شت.

يڳومان دواي ٿه وهى سته ميان ته واو پر بوو كوفرو بيبروايسان گه يشته ٿهويه ري،
 پيغه مبه ره كه بيان دوعاي ليكردن به دوعايه ك دهوري دان، فرموي: ﴿ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا
 نَذْرَ عَلَيَّ الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ۝۱۱۲ ﴾ (نوح، واته: ٿه ي پهروه رديگار! مه هيله له سهر زهوي
 هيچ كه سيك له بيبروايسان، يڳومان ٿه گهر تو وازيان لسئ بهينيت بهنده كاني تو گو مپرا
 ده كه ن).

(۱۱۷-۱۱۸): وه ليره دا ﴿ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَوْمِي كَذَّبُونِ ۝۱۱۷ فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا ۝ واته: كي
 گو مپرايه له نيوانماندا له ناوي بهره، نوح ﷺ باش ده يزاني ٿه وان گو مپراو سته مكارن،
 له بهر ٿه ميه فرمويه تي: ﴿ وَبِحَبِيٍّ وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۝ (واته: من و ٿه و پروادارانه ي
 له گه لمدان رزگار بکه).

(۱۱۹) ﴿ فَابْحَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ ۝ (واته: ٿيمه ش نوح و ٿه وانهي له گه لي بوون
 رزگار مان كردن) له كه شتيه كه ﴿ الْمَشْحُونِ ۝ (پر كرابو) له خه لكي و گيانداران.
 (۱۲۰): ﴿ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ ۝ واته: (پاشان خنكاندمانن) دواي نوح ﷺ، وه ٿه وانهي
 له گه لي دا بوون له ٿيمانداران ﴿ الْبَاقِينَ ۝ واته: هه موو گه له كه ي، ﴿ إِنَّ فِي ذَلِكَ ۝ واته:
 رزگار بووني نوح و شوينكه و توواني، وه له ناو چووني ٿه وانهي به درويان دانا، ﴿ لَايَةً ۝
 به لگه يه له سهر راستگوي پيغه مبه ره كانمان و راستي ٿه و په يامه ي كه هيناويانه، وه به تالي
 پوچي ٿه و بهرنامه يي دوژمنه به درو دانه ره كانيان له سهر ي ده رويشتن.

(۱۲۲): ﴿ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ ۝ ٿه و زاته ي كه زاله به سهر دوژمنانيدا، هه مووياني
 خنكاندن و نومي كردن ﴿ الرَّحِيمُ ۝ (به به زه يسه) بهرانه ر دوسته كاني، كاتئ نوح و
 شوينكه و توواني له خاوه ن بروا رزگار كرد.

(۱۲۳-۱۴۰): ﴿ كَذَّبَتْ عَادَ الْمُرْسَلِينَ ۝۱۲۳ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ۝۱۲۴ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ
 ۝۱۲۵ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۝۱۲۶ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝۱۲۷
 أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ ۝۱۲۸ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ۝۱۲۹ وَإِذَا بَطَشْتُمْ
 بَطْشَتُمْ جَبَّارِينَ ۝۱۳۰ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۝۱۳۱ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ۝۱۳۲ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامِ
 وَبَيْنَ ۝۱۳۳ وَجَنَّتْ وَعِيُونِ ۝۱۳۴ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ۝۱۳۵ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا
 أَوَعظمت أم لم تكن من الواعظين ۝۱۳۶ إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ۝۱۳۷ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ۝۱۳۸
 فَكَذَّبُوا فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنْ فِي ذَلِكَ لآيَةٌ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ۝۱۳۹ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ
 ۝۱۴۰﴾

(۱۲۳): ﴿كَذَّبَتْ عَادَ الْمُرْسَلِينَ﴾ تا کۆتایی چیرۆ که که. واته: گه لی عاد پیغه مبه ره که یان هوود ^ع به درۆدانا، جا به درۆدانیان به رانه بر به، به درۆ دانانی غه یری ئه ویشه له پیغه مبه ران، چونکه بانگه وازی هه موویان یه که.

(۱۲۴): ﴿إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ﴾ له ره چه له ک ﴿هُودٌ﴾ به نهرم و نیانی و نواندنی جوان ﴿الْأَنْثُقُونَ﴾ (ئیهوه له خوا ناترسن)، واز له هاو به شدانان ناهینن، وه به ندایه تی جگه لهو.
(۱۲۵): ﴿إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ﴾ واته: خوا ^ع منی ناردوو به بو ناوتان وه ک ره حمه تیک و یارمه تیداتیک بو تان، من ئه مینم خو تان چاک ئه وه ده زانن له منه وه.

(۱۲۶): ﴿فَأَطِئُوا اللَّهَ وَاطِئُوا عِزِّي﴾ واته: مافی خوا بدهن ئه ویش ترسانه لئی، وه مافی من بدهن به گوپرایه لئی کردنم له وهی فرمانتان پیده که م و ریگریستان لیده که م، ئه مه ئه وه پیویست ده کات له سه رتان شوینم بکه ون و گوپرایه لیم بکه ن، هیچ ریگریه ک نیه له به رده متاندا بو بروا هینان.

(۱۲۷): من له به رانه بر راگه یاندنی په یامی خوا و ناموژ گاریه کانم داوای کری و پاداشتان لئی ناکه م، هه تا به لاتانه وه قورس بیئ ^ع ﴿إِن أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (واته: پاداشتی من ته نها لای په روه ردگاری جیهانیانه) ئه و زاته ی په روه رده ی کردوون به نازو نیعمه تی، وه فه زلو و چاکه و ریزی خو ی داباراندوه به سه ریاندا، به تایهت ئه و نازو نیعمه ته ی دوسته کانی و پیغه مبه رانی پی په روه رده کردوه.

(۱۲۸): ﴿أَتَّبِعُونَ كِلْرَبِّع﴾ واته: له نیو کیوه کاند ^ع ﴿آيَةً﴾ واته: نیشانه ^ع ﴿تَعْبَثُونَ﴾ واته: ئه و (شوینه به رزانه) دروست ده که ن به بی سوودیک بو به رژه وه نندی دین و دنیا تان.

(۱۲۹): ﴿وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ﴾ واته: (کۆشک و قه لای مه حکمه و) چه وزی گه وه ری ئا و ساز ئه دهن ^ع ﴿لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ﴾ (واته: به هیوای ئه وهی هه میسه بمیننه وه) له کاتیکدا هیچ ریگایه ک نیه بو مانه وهی هه میسه یی له سه رزه ویدا بو هیچ که سیک.
(۱۳۰): ﴿وَإِذَا بَطِشْتُمْ﴾ (واته: وه کاتی په لاماری) دروستکرا و ده دن ^ع ﴿بَطِشْتُمْ جَبَارِينَ﴾ (واته: زور دلره قانه په لاماریان ده دن) به کوشتن و لیدان و بردنی مال و سامان. خوا ^ع هیزیکه ی مه زنی پیدا بوون، پیویست بوو له سه ریان ئه و هیزه یان بو گوپرایه لئی خوا به کار به یئایه، به لام ئه وان فه خرو لووت به رزیان نواند، وه وتیان: ﴿وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً﴾ ^ع فصلته (واته: کی له ئیمه به هیز تره به توانا تره) هیزو توانا کانیان له

سه ریچی خوادا به کارهینا، وه له شتی پرو بووچ و گیلیدا، ئا له بهر ئه مه پیغه مبه ره که یان شه وهی لی قه ده غه کردن.

(۱۳۱): ﴿فَأَنقَوُا اللَّهَ﴾ وه واز له هاوبهش دانان و لووت بهرزیتان بهینن ﴿وَأَطِيعُونَ﴾ (گوپرایه لیم بکهن) کاتی زانیتان من نیردرای خوام بو ناوتان، ئه مین و ده ستپاک و دل سوز تانم.

(۱۳۲): ﴿وَأَتَقُوا آلَیَّ أَمَدًا﴾ واته: (له و زاته بترسن که) پیی به خشیون ﴿يَمَّا تَعْلَمُونَ﴾ واته: پیه خشیون به وهی نکوولی لینا کری له و نازو نیعمه تانه.

(۱۳۳): ﴿أَمَدًا بِأَنعَمِ﴾ (واته: پیی به خشیون) له حوشترو مانگا و مهر ﴿وَبَيْنَ﴾ واته: زوری وه چه، مال و سامانی زور کردوون، وه مندالی زور کردوون، به تایهت نیرینه کان، باشترین ئه و دوو به شه.

{(۱۳۴): ﴿وَجَنَّتِ وَعُيُونِ﴾ واته: ههروه ها باخچه و باخات و کانی و سه رچاوهی زور، ئه مه یاد خسته وه یانه به نیعمه ته کان، پاشان یادی خستونه ته وه به پیویست بوونی سزای خوا، فرموویه تی:

(۱۳۵): ﴿إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ واته: من به هوی سوز و میهره بانیم بو ئیوه- ئه ترسم سزای سهختان بو دایه زی، چونکه سزای خوا ئه گه ر دابه زی ره تناکریته وه، ئه گه ر ئیوه به رده وام بن له سه ر کوفرو گو مرایتان.

(۱۳۶): نه وان نکوولیان کرد له حه ق و پیغه مبه ره که یان به درودانا و تیان: ﴿سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَضْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ﴾ هه مووی وه ک یه ک وایه، ئاموژ گاریت کرد بی یا نه تکرد بی. ئه مه ئه و په پری سه ر که شیه، بیگومان گه لیک حالیان بگاته شه وهی ئاموژ گاری خوا ﴿﴾ که کیوه که رو به هیزه کان ده توئیته وه و دل له کان داده چه له کینی و لای نه وان وه ک یه ک وایه، چونکه گه لیکن سه مکاری و گو مرایان گه یشتوته ئه و په پری، هه موو ئومیدیک به هیدایه تدانیان براوه ته وه و کو تایی پیهاتوه.

(۱۳۷): له بهر نه مه یه وتیان: ﴿إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ﴾ نهم بارودوخانه و نازو نیعمهت و هاوشیوهی نه مانه دابو نه ریتی پشینه کانه، جاریک بینیازو دهوله مند ده بن، جاریکش هه ژار، ژیان هه ر بهو شیوه به یه، نه ک نه مه میحهت و نارحه تی و به خشش بی له لایه ن خواوه، وه به لاو تاقیکردنه وه بی له لایه ن بنده کانی.

(۱۳۸): ﴿وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ﴾ نهمه نکوولی کردنیان بوو له زیندوو کردنه وه، یان داده به زی له گهل پیغه مبه ره که یانداو گالته ی پیده کن، گریمان تیمه نه گه ر زیندوویش بگرینه وه نه وه ههروه ک دونیا ژیانمان خوش ده بی، واته:

إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿۱۳۷﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ﴿۱۳۸﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكَ مَعْزَانَ فِي ذَلِكَ لَآئِيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرَهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۳۹﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۴۰﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۴۱﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَحْمُرُ صَالِحٌ أَالِهَتُكُمْ إِلَّا إِلَهَ الْاِنْسَانِ ﴿۱۴۲﴾ إِنْ لَكُمْ رُسُلٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَقُلُوا إِنَّمَا نَحْنُ بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَإِنَّمَا تَأْتِيكُمْ الْبُحُورُ مِثْلُ الْمَائِمْتِ ﴿۱۴۳﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسْتَعِينُونَ ﴿۱۴۴﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَطِيعُونَ ﴿۱۴۵﴾ وَلَا تَطِيعُوا أَمْرَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۴۶﴾ الَّذِينَ يَفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يَصْلِحُونَ ﴿۱۴۷﴾ قَالُوا إِنَّمَا آتَانَا مِنَ الْمَسْحَرِينَ ﴿۱۴۸﴾ مَا آتَانَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأَبِيتُوهُ إِن كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۴۹﴾ قَالَ هَذِهِ سَائِقَةُ آلِهَاتِكُمْ فَلَا تَتَّبِعُوهُمُ وَلَكِنْ تَتَّبِعُوا مَا يَأْتِيكُمْ مِنَ الْقُرْآنِ وَلَا تُسْمِعُوا ﴿۱۵۰﴾ يَسْمَعُونَ وَأَنْتُمْ كُرْهَاءٌ يُرَىٰ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۵۱﴾ فَتَقَرَّبْوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ ﴿۱۵۲﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرَهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۵۳﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۵۴﴾

(۱۳۹): ﴿فَكَذَّبُوهُ﴾ واته: به درودانان بووه پیشه وه ره وشتیان، هیچ داچه له کینه ریک داینه چه له کاندن، ﴿فَأَهْلَكَهُمْ﴾ (له ناومان بردن)، ﴿وَأَمَّا عَادٌ فَأَهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ﴾ ۱ سخرها علیهم سَع لِيَالٍ وَثَمَنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ۷﴾ الحاقه، (واته: به بایه کی سهختی ساردی به تینی به گرمه * خوا زالی کرد به سه ریاندا ههوت شهو وه هشت رُوژ به بی وچان نهو گه لهت لهو ماوه یه دا بیگیان که وه تبوون وه ک قه دی دارخورمای گندهل)، ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً﴾ واته: له سه ر راستی پیغه مبه رمان هوود الطغیان وه راستی نهو په یامه ی بو ی دابه زیوه، وه به تالی و بووچی نه وه ی گه له که ی له سه ری بوون له هاوبه شدانان و خو به زلزاتین، ﴿وَمَا كَانَ أَكْثَرَهُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ له گهل بوونی نهو نایهت و نیشانانه دا که پیویست بوو پروایان بهینا یه.

(۱۴۰): ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ نهو زاته ی به هیزی خو ی گه لی هوودی له ناویرد، له سه ر نه وه ی گه لیکی به هیزو به توانا بوون ﴿الرَّحِيمُ﴾ به سوژه به پیغه مبه ره که ی هوود، چونکه رزگاری کرد نه وه یشی له گهلیدا بوو له برواداران.

(۱۵۹-۱۴۱): ﴿ كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ ﴿١٤٢﴾ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٣﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٤﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٤٥﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٦﴾ أَتُرْكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ ﴿١٤٧﴾ فِي جَنَّتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٨﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلَعُهَا هُضَيْمٌ ﴿١٤٩﴾ وَتَنْجِيحُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٥٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٥١﴾ وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥٢﴾ الَّذِينَ يَفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٣﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسْحَرِينَ ﴿١٥٤﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأَبِئْ بِإِذْنِ رَبِّكَ مِنَ الصِّدْقِ ﴿١٥٥﴾ قَالَ هَٰذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿١٥٦﴾ وَلَا تَسْوَأُوا يَسْوَءَ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٧﴾ فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ ﴿١٥٨﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾

(۱۴۱): ﴿ كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴾ تا کوثایسی چیرۆکه که، ﴿ كَذَّبَتْ ثَمُودٌ ﴾ (ثمودیان به درۆ دانا) ئەو هۆزه ناسراوهی له مه داتیانی حیجر دا ده ژیان، ﴿ الْمُرْسَلِينَ ﴾ صالح عليه السلام یان به درۆ دانا، ئەو پیغه مبه ره ی که به یه کتابه رستی هات بۆ ناویان، ئەو یه کتابه رستی ه ی که هه موو پیغه مبه ران بانگه شه یان بۆ ده کرد، جا به درۆ دانی صالح عليه السلام به درۆ دانی هه مو وانه.

(۱۴۲): ﴿ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ ﴾ (کاتی صالحی بریایان پیی وتن) له ره چه له کدا، به نهرمو نیانی و له سه رخوی: ﴿ أَلَا تَتَّقُونَ ﴾ (ئه وه ئیوه) له خوی بهرز ناترسن، هاو به ش داده نین و سه ریچی ده که ن.

(۱۴۳): ﴿ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ ﴾ (به راستی من پیغه مبه ریکم) له لایه ن خواوه به روه رد گارتانه وه، منی ناردوه بۆ ناوتان، وه ک نهرمو نیانی به زه ییه ک بۆتان، به حمه ته که ی وه ریگرن و ملکه چی بین ﴿ آمین ﴾ (ده ستپاک) ئەوه ده زانن له منه وه، بۆیه پیوسته له سه رتان بروام پیبه نین و به وه یشی که هیناومه.

(۱۴۴): ﴿ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴾ (واته: پاریز له خوا بکه ن و گوپرایه لی من بکه ن).

(۱۴۵): ﴿ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ﴾ تا بلیسن: ریگریمان ده که یه ته له شوینکه وتنی خۆت، تۆ ده ته وی مال و سامانه کانمان به یه ته ﴿ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ واته: داوای پاداشت ناکه م له که س جگه له ئەو نه یی.

(۱۴۸-۱۴۶): ﴿ أَتُرْكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ ﴾ (واته: میوه ی گه یوو) واته: وا ده زانن وازتان لیده هینری بۆ خۆتان له طلعها هضیم عليه السلام

نازو نعیمەتدا چێژ وەرەبگرن، ھەر وە کو چۆن ئاژەل چێژ وەر دەگری، بەھاوھەنتە وازتان لێدەھێنری، فرەماتان پیناکری و قەدەغەتان لێناکری، بەویستی خۆتان ئەم نعیمەتانە بەکاربھێنن بۆ سەرپیچی خوا؟

(۱۴۹): ﴿وَتَنَحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُوتًا فَرِهِينَ﴾ واتە: گەشتوونەتە ئەو خۆشیەیی مالا دروست دەکەن لەو چیاکەرو پتەوانەدا.

(۱۵۰-۱۵۱): ﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۝۱۵۰ وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُتْرِفِينَ﴾ واتە: ئەوانەیی لە سنوور دەرچوون.

(۱۵۲): ﴿الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ﴾ واتە: ئەوانەیی وەسفو پیشەیان فەسادو خراپە کاریە لەسەر زەویدا، بە کردەووی سەرپیچی کردن و بانگەواز بۆ لای، خراپە کاریە ک چاکسازی تیایدا نیە، ئەمە زەرەرتین شتە، چونکە زیانی تەواوی تێدا یە. ئەوانە خەلکانێکیان تێدا بوو بەرھەلستی پیغەمبەرە کەیان دە کرد، بانگەشەیان بۆ رینگاکانی گومراییی دە کرد، صالح عليه السلام رینگری لیکردن لە لەخۆبایی بوون پێیان، لەو یە ئەوانە بن خوا عليه السلام دەر بارەیان فرەموویەتی: ﴿وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ۝۱۵۲﴾ (واتە: لەو شارەیی صالح نو کەس ھەبوون لە زەویدا خراپە کاریان دە کرد، بە ھیچ جووری چاکەیان نە دە کرد)، ئەم قەدەغە کردن و ئاموژ گاریە ھیچ سوودێکی پێنە گە یاندن، بە صالحیان گوت:

(۱۵۳): ﴿إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَخَّرِينَ﴾ واتە: جادووت کردو، شتێک دە کەیی ھیچ مانایە کەیی نیە.

(۱۵۴): ﴿مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا﴾ تۆ چی چاکە یە کت ھە یە بەسەر ئیمەو، ھەتا بانگمان بە کەیت بۆ شوینکە و تەنت؟ ﴿فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ ئەمە، لە گەل ئەو ھەدا تەنھا بە تەماشای کردنی بارو دۆخی، وە حالەتی ئەو پە یامەیی بانگەشەیی بۆ کردو، لە گەو رە ترینی بە لگە روونە کەنە لەسەر راستی ئەو پە یامەیی کە ھیناویەتی، بە لام ئەوان بە ھۆی رە قبوونی دلە کانیان، داوای ئایەت و نیشانەیی پیشنیاریان کرد، کە بە زۆری سەر کە و تۆ نابیی ئەو کەسەیی داوای دە کات، چونکە داوا کردنە کەیی لەسەر نکوولی و عینادی بونیاد نراو نە ک لەسەر ریی نشانەدان.

(۱۵۵): ﴿جَا صَالِحٌ فَهَرَمُوسَى﴾ ھەزە نا قە عليه السلام (واتە: ئەمە حوشتریکە) دەر دە چی لە بەردیکی لووسی کە رو لال، ھەمووتان بە چاوی خۆتان دە ییسن ﴿لَهَا شَرِبٌ وَلَكُمْ شَرِبٌ﴾

يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿۱۵۶﴾ واته: رۆژێک نهو ئاوی بیره که دهخواتهوه، ئیوهش شیره که ی دهخونهوه، پاشان رۆژه که ی تر ئیوه ئاوی بیره که بخونهوه.

(۱۵۶): ﴿وَلَا تَسْؤَاهَا سِوَىٰ﴾ به سه رپرین یان غهیری سه رپرین، ﴿فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ حوشتره که له بهرده که وه ده رچوو، به لام ئهوان هه ر پر وایان نه هینا و بهرده وام بوون له سه ر گو مرایان.

(۱۵۷-۱۵۸): ﴿فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ﴾ ^(۱۵۷) فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ ﴿۱۵۸﴾ (واته: که چی ئهوان سه ریان بری ئه وسا په شیمان بوونه وه * ئنجا سزاو توله ئه وانی گرت) ئه ویش ده نگیک بوو دابه زی به سه ریاندا هه موویانی له ناو برد، ﴿إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً﴾ له سه ر راستی ئه و په یامه ی پیغه مبه رانمان هیناویانه، وه بوو چی قسه ی به ره له ستکاره کانیان، ﴿وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾.

(۱۵۹): ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ (واته: به لام زۆر به یان بر وادار نه بوون * بیگومان په روهر دگارت زالو به به زه ییه).

(۱۶۰-۱۷۵): ﴿كَذَبَتْ قَوْمٌ لُوطًا الْمُرْسَلِينَ﴾

﴿۱۶۰﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۶۱﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۶۲﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا عَمْرَأَتَكَ ﴿۱۶۳﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۶۴﴾ أَتَأْتُونَ الذَّكَرَانَ مِنْ الْعَالَمِينَ ﴿۱۶۵﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ أَرْوَاحِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿۱۶۶﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ يَلُوطُ لَتَكُونَ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿۱۶۷﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿۱۶۸﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿۱۶۹﴾ فَجَنَّبْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿۱۷۰﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَدِيرِ ﴿۱۷۱﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿۱۷۲﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿۱۷۳﴾ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ لِقَوْمٍ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۷۴﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۷۵﴾

کذبت قوم لوط المرسلین ﴿۱۶۰﴾ إذ قال لهم أخوه لوط ألا تتقون ﴿۱۶۱﴾ إني لكم رسول أمين ﴿۱۶۲﴾ فاتقوا الله وأطيعوا أهلكم ﴿۱۶۳﴾ وما أسألكم عليه من أجر إن أجرى إلا على رب العالمين ﴿۱۶۴﴾ أتأتون الذكران من العالمين ﴿۱۶۵﴾ وتذرون ما خلق لكم ربكم من أرواحكم بل أنتم قوم عادون ﴿۱۶۶﴾ قالوا لئن لم تنته يلوط لتكون من المخرجين ﴿۱۶۷﴾ قال إني لعملكم من القالين ﴿۱۶۸﴾ رب نجني وأهلي مما يعملون ﴿۱۶۹﴾ فنجبنا وأهله أجمعين ﴿۱۷۰﴾ إلا عجوزا في الغدير ﴿۱۷۱﴾ ثم دمرنا الآخرين ﴿۱۷۲﴾ وأمطرنا عليهم مطرا فساء مطر المنذرين ﴿۱۷۳﴾ إن في ذلك لآية وما كان أكثرهم مؤميين ﴿۱۷۴﴾ وما أنت لعلهم يفتخروا ﴿۱۷۵﴾ إذ قال لهم شعيب ألا تتقون ﴿۱۷۶﴾ إني لكم رسول أمين ﴿۱۷۷﴾ فاتقوا الله وأطيعوا أهلكم ﴿۱۷۸﴾ وما أسألكم عليه من أجر إن أجرى إلا على رب العالمين ﴿۱۷۹﴾ أو لو العكيل لا تكفوا من المخرجين ﴿۱۸۰﴾ وزلزلنا القنطاس المستقيم ﴿۱۸۱﴾ ولا تحسروا الناس أنشأه هزولا فتتفرق الأرض مفسدين ﴿۱۸۲﴾

(۱۶۱-۱۶۸): ﴿كَذَبَتْ قَوْمٌ لُوطًا الْمُرْسَلِينَ﴾ تا کۆتای چیرۆکه که، لوط عليه السلام بیتی وتن: ئەوانیش

ههروه کو پیشینی خویان وت: دله کانیان رۆجوو بوو له کوفرو ریسواید، بویه قسه کانیسیان هاوشیوهی یه ک بوو، ئەوان فاحیشهو بهدرهوشته کیان ده کرد هیچ کهس پیشیان نه کهوتبوو له جیهانیان، ئەوان نیکاح و مارهیی تیرینه بو تیرینه یان ههلبژاردبوو، که زور پیس و قیزهونه، وه ههزوو ئاره زوویان له خیزانه کانیاندا به کارنه دههینا، ئەویش به هوی زیده رۆیی و دوژمنکاریانهوه، نوح عليه السلام بهردهوام قهدهغهی لئی ده کردن ههتا ﴿قَالُوا﴾ به لوطیان وت: ﴿لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ يَلُوطُ لَتَكُونَ مِنَ الْمُخْرَجِينَ﴾ (واته: ئەی لوط ئە گەر وازنههینی بیگومان له دهر کروان دهیی لهم شاره) کاتی لوط بینی بهردهوامن لهسهری ﴿قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ﴾ (واته: لوط وتی: من زور بیزارم لهو کردهوتان واته تیربازی) واته: زور رقیان له لوط بوو، رینگریان لیده کردو خویان لئی دهپاراست. (۱۶۹-۱۷۱): ﴿رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ﴾ (واته: ئەی پهروهردگار خۆمو مالو مندالم رزگار بکه) له کردهوهو سزای ئەوان، خوا نزاکی قبول کرد، ﴿فَجَنَّبْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ﴾ (۱۷۰) ﴿إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَدِيرِ﴾ (واته: ئنجا تيمهش لوطو ههموو خیزانه کهیمان رزگار کرد) بیجگه له پیره ژنی خیزانی لوط نهیی ئەویش له گهل ئەواندا مایهوه له سزادا.

(۱۷۲-۱۷۳): ﴿ ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخَرِينَ ﴿۱۷۲﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا ﴿۱۷۳﴾ وَاتِهِ: (پاشان نهوانی ترمان له ناو برد * بارانیگمان به سه ریاندان باراند) له ورده به ردی زبخی گلین ﴿ فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿۱۷۳﴾ هه موویانی له ناو برد تا کوتایی.

(۱۷۴-۱۷۵): ﴿ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۷۴﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۷۵﴾ وَاتِهِ: به راستی له مهدا په ندیکي گوره هه به * به لام زور به یان پروادار نه بوون * بیگومان په روه رد گارت زال و میهره بانه).

(۱۷۶-۱۹۱): ﴿ كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۷۶﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۷۸﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿۱۷۹﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرْتُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۸۰﴾ أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ﴿۱۸۱﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿۱۸۲﴾ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿۱۸۳﴾ وَأَتَقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِلَّةَ الْأُولَىٰ ﴿۱۸۴﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسْحَرِينَ ﴿۱۸۵﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۱۸۶﴾ فَاسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۸۷﴾ قَالَ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۸۸﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابٌ يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۸۹﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۹۰﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۱۹۱﴾

(۱۷۶): ﴿ كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۷۶﴾ (أصحاب لئیکه): خاوهن باخه چروپره کان، نه وانیس خه لکی مه دیه ن بوون، پیغه مبه ره که یان به دروزن دانا، نه و پیغه مبه ره ی که وه کو سه رجهم پیغه مبه ران په یامی خوایی بو هینان.

(۱۷۷): ﴿ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾ (واته: شوعیب پیی وتن نه ری ئیوه ناترسن) له خوای بهرز، واز له وانه بهینن که ده بیته مایه ی تووره بوونی خوا، له کوفرو سه ریچی کردن.

(۱۷۸-۱۸۰): ﴿ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿۱۷۸﴾ (واته: به راستی من پیغه مبه ریکي نه مینم بو ئیوه) نه وه ده گه یه نی، له خوا بترسن و گویرایه لیم بکن. نه وان له گه ل نه ودها هاوه لیان بو خوا داده نا، تهرازوو بازیان ده کرد، قیلان ده کرد له کیشانه و پیوانه دا، له بهر نه مه خوا پیی فهرموون:

(۱۸۱): ﴿ أَوْفُوا الْكَيْلَ ﴿۱۸۱﴾ (واته: به ته وای پیوانه ی بکن) ﴿ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ﴿۱۸۱﴾ (واته: له و که سانه مه بن، زیان له خه لکی ده دن) نه وانه ی له کاتی مامه له دا مالی بی نرخو به کم ته ماشا ده کن، به فرو قیل له تهرازوو پیوانه دا.

(۱۸۲-۱۸۳): ﴿ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿۱۸۲﴾ (واته: به تهرازوو ی راست و دادپه روه رانه، که بو هیچ لایه ک مه یل نه کات.

(۱۸۴): ﴿وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِلَّةَ الْأُولِينَ﴾ واته: (بترسن له ووزاته‌ی که ئیوه‌و) خه‌لکانی پیش ئیوه‌ی دروست کردوه، ئنجا هه‌روه‌کو چۆن تاک‌و ته‌نهایه له دروست‌کردن‌اند، وه پیشینی ئیوه‌یشی دروست کردوه بی‌هاوه‌ل‌و هاوبه‌ش، ده‌ی ئیوه‌ش به تاک‌و ته‌نهایه بیبه‌ستن، وه هه‌روه‌کو چۆن نازونیمه‌تی بوون‌و به‌خشینی نیعمه‌ته‌کانی پیداون، ئیوه‌ش له به‌رانبه‌ردا سوپاسگوزاری بکه‌ن. (۱۸۵): نه‌وان به دروژنیان داناو قسه‌کانیان ره‌تکرده‌وه، وتیان: ﴿إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمَسْحَرِينَ﴾ تۆ له خۆته‌وه قسه‌ده‌که‌ی، نه‌وه‌ی تۆ ده‌ییلی قسه‌ی جادوو‌گه‌ره‌کانه،

وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِلَّةَ الْأُولِينَ ﴿۱۸۴﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمَسْحَرِينَ ﴿۱۸۵﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۱۸۶﴾ فَأَسْفِطْ عَلَيْنَا كَمَا سَفِطَ مِنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۸۷﴾ قَالَ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿۱۸۸﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُ عَذَابُ نَوْمٍ الظَّلْمَةُ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ نَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۸۹﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۹۰﴾ وَكَانَتْ رِجْلُكَ لَمْ يَلْمِزُواكَ لَمَّا جِئْتَهُمْ وَقَالَ رَبِّي لَمَّا جِئْتَهُمْ قُلُوبُهُمْ غَائِبَةٌ ﴿۱۹۱﴾ عَلَّيْكَ كَذِبُكَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿۱۹۲﴾ بَلْسَانَ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿۱۹۳﴾ وَقَالَ لِي ذُرِّي الْأُولِينَ ﴿۱۹۴﴾ أَوَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ آيَةٌ أَنْ يَأْتِيَ بَعْضُ الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ مُؤْمِنُونَ قُرْآنًا مَّعْرُوبًا ﴿۱۹۵﴾ وَأَنْ يَأْتِيَ بَعْضُ الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ مُؤْمِنُونَ قُرْآنًا مَّعْرُوبًا ﴿۱۹۶﴾ فَتَأْتِيهِمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۱۹۷﴾ فَتَعْلَمُونَ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ لَمَّا نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿۱۹۸﴾ أَيْدِيَنَا يَتَمَتَّعُونَ ﴿۱۹۹﴾ أَمْ تَرَىٰ أَنَّ مَتَّعْنَاهُمُ سِتْرِينَ ﴿۲۰۰﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ نَارُكَ أَوْ أَوْعَدُونَ ﴿۲۰۱﴾

که سه‌ره‌نجام که‌س له‌سه‌ر نه‌وانه تۆ له‌ی لسی ناکرینه‌وه.

(۱۸۶): ﴿وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا﴾ واته: تۆ ته‌نهایه مروؤفیککی وه‌ک ئیمه) هیچ چاکه‌به‌کت نیه به‌سه‌رمانه‌وه هه‌تا بانگمان بکه‌یت بۆ شوینکه‌وتنت، نه‌میش وه‌کو قسه‌کانی پیش خویانه، که به‌و جوړه به‌ره‌لستی پیغه‌مبه‌رانیان کردوه، به‌م گومانه‌ی به‌به‌رده‌وام قسه‌ی له‌سه‌ر ده‌که‌ن‌و یه‌کده‌نگن له‌سه‌ری، چونکه یه‌کده‌نگن له‌سه‌ر بیبه‌روایی و دله‌کانیان له‌یه‌ک ده‌چی، پیغه‌مبه‌رانیش وه‌لامیان داونه‌ته‌وه به‌قسه‌کانیان: ﴿إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ ﴿۱۱﴾ ﴿إبراهیم﴾ واته: ئیمه ته‌نهایه مروؤفیکین وه‌کو ئیوه به‌لام خوا ﴿منه‌ت ده‌کا به‌سه‌ر نه‌و که‌سه‌ی خوی بیه‌وی له‌به‌نده‌کانی﴾ ﴿وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ﴾ واته: ئیمه وا گومان‌ت پی‌ده‌به‌ین له‌دروژنان بیت) نه‌مه بویری و که‌له‌ره‌قی بوو له‌لایه‌ن نه‌وانه‌وه، وه سته‌م بوختانیکی گه‌وره بوو، خویان ده‌یانزانی پیچه‌وانه‌که‌ی ته‌واوه، چونکه هیچ پیغه‌مبه‌ری له پیغه‌مبه‌ره‌کان رووبه‌رووی گه‌له‌که‌ی نه‌بووه‌ته‌وه بانگی نه‌کردوون و مشت و مری له‌گه‌لدا نه‌کردوون، ئیلا خوا ﴿له‌سه‌ر ده‌ستی چه‌ندین ئایه‌ت و نیشانه‌ی ئاشکرا کردوه، که به‌و ئایه‌تانه‌ دلنیابن له‌راستگویی و نه‌مانه‌تی به‌تایه‌ت شوعه‌یب ﴿الطیغ﴾ که ناونراوه به‌وتاریژی

بیغه مبهران، له بهر جوانی مامه له کردنی له گه له گه که یدا، وه مشومر کردنیان به چاکترین شیوه، بیگومان گه له که ی دلنیا بوون له راستگویی شوعیب رضی الله عنه وه نه ویشی هیناویه تی راسته، به لام هه والدانیان به گومان درویه ک بوو له لایه ن خوینا هوه.

(۱۸۷): ﴿فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ﴾ واته: (چهند پارچه ناگرینکمان) له ناسمانه وه بوو بنیره له ناومان بیاو له بن دهرمان بینی ﴿إِن كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ (نه گهر تو له راستگویانی) وه کو قسه ی براکانیان ﴿وَإِذْ قَالُوا اَللّٰهُمَّ اِن كَانَتْ هٰذِهِ حَقًّا مِّنْ عِنْدِكَ فَاَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِّنَ السَّمَاءِ اَوْ اَنْتِنَا بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ﴾ (۳۲) الأنفال، (واته: کاتیک ده یانوت نه ی پروهردگار نه گهر نه م قورنانه راسته وه له لایه ن تووه هاتوه ده ی بهرد به سه رماندا بیارینه له ناسمانه وه خوا بوو ناردن، یان سزای سه ختی پر نازارمان بوو بنیره)، یان نه وان داوای هندی نایه ت و نیشانه ی پیشنیاریان کرد که داواکاریه کانی نه وان ی پر نه ده کرده وه وه ته واو نه ده کرد.

(۱۸۸): ﴿قَالَ﴾ شوعیب رضی الله عنه وتی: ﴿رَبِّیْ اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ﴾ واته: داوا کردنی دابه زاندنی سزا، وه پرودانی نایه تی پیشنیار کراو، من بوتان ناهینم و بوتان دابه زینم، من هیچ له سه رنیه، ته نها گه یانندن و ناموزگاری کردنتان نه بی، بیگومان نه وه کردم، به لکو پروهردگارم ده یهینی، نه و زاته ی که زانایه به کرده وه کانتان و بارودوختان، هر نه و زاته پاداشتان ده داته وه و لپرسینه وه تان له گه له ده کات.

(۱۸۹): ﴿فَكَذَّبُوْهُ﴾ واته: نجا شوعیب یان به دروژن دانا، به درودانان بووه وه سفیک بویان، بیروایش بوو به خوویه کی هه میسه یان، به جوژی نایه ت و نیشانه کان هیچ سوودی پی نه ده گه یانندن، وه هیچ ریگه چاره یه ک نه بوو له گه لیاندا دابه زاندنی سزا نه بی ﴿فَاَخَذَهُمْ عَذَابٌ یَّوْمِ الظُّلَّةِ﴾ واته: سیه ریک دایپوشین هه موویان له ژیریدا به زه لیلی کو بوونه وه، خوا سووتاندنی به سزا، له ژیریدا مانه وه به خاموشی، وه جیا کرانه وه له ولاته که یان، وه بوو مالی به دبه ختی و سزا دابه زین، ﴿اِنَّهٗ كَانَ عَذَابٌ یَّوْمٍ عَظِيْمٍ﴾ هیچ گه رانه وه کیان نیه بوو دنیا تا کرده وه ی چاکی تیدا بکن، بوو ساتیکیش سزایان له سه ر لانا بری، به هیچ شیوه یه کیش ته ماشا نا کرین.

(۱۹۰): ﴿اِنَّ فِیْ ذٰلِكَ لَاٰیةٍ﴾ به لگه یه له سه ر راستی شوعیب و نه و په یامه ی بانگه شه ی بوو ده کرد، وه به تالی و پووچی نه وه ی گه له که ی له سه ری بوو ﴿وَمَا کَانَ اَکْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ﴾ له گه له نه وه ی نایه ت و نیشانه کانیان بینی، چونکه هیچ عه قل و بیرنکیان نه بوو، هیچ

خیریکیشیان تیدانه بوو ﴿ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴾ ﴿۱۰۳﴾ یوسفه
(واته: وه زوربهی خه لکی هه چهند تو سووریت نابنه ئیماندار).

(۱۹۱): ﴿ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْعَزِيزُ ﴾ واته: (به راستی پهروه دگارت هه ره نهو زاله) هه ره
نهو زاته به به هیزو توانای خوئی ریگری کردوه له زانیی هه موو که سی، وه زاله به سه ره
هه موو به دیهنراو نیکدا ﴿ الرَّحِيمُ ﴾ نهو زاته به به زه بی وه سفیتی، له شوینه واره کانی
هه موو خیره چاکه ی دنیاو دواروژی له خو گرتوه، لهو کاته ی که خوا ﴿ جیهانی
به دیهنراوه تا کوتایی، وه له عیزهت و دهسه لاتی نهو به که دوژمنانی له ناو بردووه
کاتی پیغه مبه ره کانیان به درو زانیوه، وه له به زه بی و میهره بانی نهو به که دوسته کانی
رزگار کردوه نهو به یسی شوینیان که وتووه له برواداران.

(۱۹۲-۲۰۳): ﴿ وَإِنَّهُ لَنَزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ ﴿۱۱۳﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿۱۱۳﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ
الْمُنذِرِينَ ﴿۱۱۴﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿۱۱۵﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوْلِينَ ﴿۱۱۶﴾ أُولَئِكَ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَتُوا
بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۱۱۷﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿۱۱۸﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۹﴾
﴿۱۲۰﴾ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿۱۲۰﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿۲۰۱﴾
فِيآيَتِهِمْ بَعَثَهُ وَهُمْ لَا يُشْعُرُونَ ﴿۲۰۲﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿۲۰۳﴾

دوای نهو ی خوا ﴿ باسی چیروکو سه رگوزه شته ی پیغه مبه رانی کرد له گه ل
گه له کانیاندا، که چون بانگه وازیان کردن؟ وه چونیش وه لامیان دانه وه؟ وه چون
خوا ﴿ دوژمنانی له ناو برد؟ نهو بووبه سه ره نجام بویان. تنجا باسی نه م پیغه مبه ره
به خشنده و نیردراوه مه زه ی کرد، وه باسی نهو کتیبه یسی کرد که هیدایهت و رینمای
تیدایه بو نهو که سانه ی خاوه ن عه قل و ژیرین، فهرموویه تی:

(۱۹۲): ﴿ وَإِنَّهُ لَنَزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ نهو زاته ی دایه زاندووه، خو لقیته ری ناسمانه کان و
زهویه، پهروه دگاری هه موو جیهانیانه، جیهانیانی سه ره وه و خواره وه، هه ره کو چون
بهروه رده ی کردوون به هیدایه تدانیان بو بهرزه وه ندی دنیاو جهسته کانیان، هه ره ها
پهروه رده یان ده کات به هیدایه تدانیان بو بهرزه وه ندی کانی تاین و دواروژیان، له
مه زترین نهو پهروه رده یه دابه زاندنی نه م کتیبه به خشنده یه، که هه موو خیره
چاکه یه ک له خو ده گری، وه هیدایهت و رینمای تیدایه بو بهرزه وه ندی هه ردو و دویل وه
خوره و شتی بهرز که له غیری نهو دانیه، وه ک خوا ﴿ ده فه رموی: ﴿ وَإِنَّهُ لَنَزِيلُ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴾ له مه زندانانی و گرنگی پیدانی ته و او ی نهو به که له لایه ن خاوه دابه زیوه،

نه ک له غهیری نهو، مه بهست تیدا سوودو هیدایه تی ئیوه یه.

(۱۹۳): ﴿ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴾ نهویش جبرائیله الطیّب، که نهو بهرپیزترین و بههیزترینی ناو فریشته کانه ﴿ الْأَمِينُ ﴾ نهو یه که پاریزراوه له زیاد کردن، یان کهم کردن.
(۱۹۴): ﴿ عَلَى قَلْبِكَ ﴾ نهی موحه مهده ﴿ لَتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴾ هیدایه تی پییده ی بو ریڼگای راست، وه ناگاداری پیبکته وه له ریڼگای گو مرایی.

(۱۹۵): ﴿ يَلْسَانَ عَرَبِيٍّ ﴾ (به زمانی عه په بی روستن) که بهرپیزترینی زمانه کانه، به زمانی نهو که سهی نیردراوه بو ناویان، وه بانگه وازی کردوون، به زمانیکی روون و په وان، سه رنج بده چون هه موو چاکه کانی کو کردوته وه له م کتیه به خشنده یه دا، بیگومان نهو قورئانه باشتینی کتیه کانه، وه به بهرپیزترینی فریشته کاندایه زاندووه، بو سه ر بهرپیزترین دروستکراو، بو سه ر بهرپیزترین پارچه له و دروستکراوه دا که بریتیه له دلی، بو سه ر بهرپیزترین توممهت، که له ناو خه لکیدا ده رچوون، به باشتین زمانو پاراوترین و به رفراوانترینان، نهویش زمانی عه په بی روونکه ره وه یه.

(۱۹۶): ﴿ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأُولِينَ ﴾ واته: (باسی قورئان) له کتیبی پیشووه کاندایه مژده ی پیدراوه و به راست دانراوه، چون هه والی پیدراوه پراو پر به و شیوه یه دابه زیوه، ﴿ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ ﴾ ۳۷ الصافات، واته: به لکو نهو پیغه مبه ره ﴿ حَقِّي هَيْتَاوَهُو بَرَوَايَ بَه پِغْه مَبْرَانِي پِشُوو هَه يَه).

(۱۹۷): ﴿ أَوْ لَرِيكَنْ هُمْ آيَةً ﴾ (واته: نایا نه مه به لگه یه کی روون نه بوو بویان) له سه ر راستی قورئان ﴿ أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ (واته: که زانایانی نه وه کانی ئیسرائیل نه وه ده زانن) نه وانه ی له هه موو خه لکی شاره زاترن ده باره ی کتیه کان، نه وان خاوه ن نهو بابه تن، بیگومان هه ر شتی دوو دلی تیبک ه وئی، ده گه ریتریته وه بو خاوه ن شاره زایی و ورده کاری له و بابه ته دا، بویه قسه ی نه وان ده پیته به لگه و حوجه بو غهیری خویمان، ههروه کو چون جادوو گه ره کان نه وانه ی شاره زایی ته و اویمان هه بوو له زانستی جادوودا، دانیان به راستی موعجیزه که ی مووسادا هینا، که نه وه به هیچ جوریک پیسی ناوتری جادوو، جا قسه ی نه فامان له دوای نه مه هیچ نرخیکی بو دانانری.

(۱۹۸): ﴿ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴾ (واته: نه گه ر تیمه نهو قورئانه مان دابه زاندا یه بو سه ر هه ندی) له و که سانه ی که تینا گن له زمانی عه په بی و ناتوانن دایپرژن وه ک پیو یست.

(۱۹۹): ﴿فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ﴾ (واته: ئنجا بخوئنا يه ته وه به سه رياندا، نه وان هه ر پروايان نه ده هينا) ده يانوت: تينا گه ين چي ده ليت، نازنين بانگه واز بوچي ده کات، ستايشي خوا بکهن، که بويان هاتووه له سه ر زماني پاراوتريني به ديهيئراوه کان، وه به توانا ترينيان له سه ر ده ربرين بو مه به سه کانه، به ده سه وازه روونه کان، وه ئاموژ گار ترين که سيان، وه بو نه وي ده سه تي شخه ري بکهن بو به راستداناني و ملکه چي بنو وه ري بگرن، به لام به دو ردانانيان به هوي گومانو دوو دليه وه نه بوو، به لکو به هوي کوفرو عينا ديه وه بوو، نه مه پيشه ي گه له به درو دانه ره کانه به ميرات يه ک له دواي يه ک وه ريان گرتووه.

(۲۰۰): ﴿كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ﴾ (واته: به درو دانا نمان خستوته ناو دلي تاوانبارانه وه و ري کمان خستوه، ههروه کو چون تيره ده خرئته ناو ده رزيه وه، به جو ري تي که له بووه بوته وه سفیک بو ي، نه ويش به هوي سته م تاوانيانه وه، نا له بهر نه وه.

(۲۰۱): ﴿لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ، حَتَّىٰ يَرُوا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ﴾ (واته: برواي پناهيئن هه تا سزاي سه خت به چاوي خو يان ده بينن) له سه ر به درو دانا نيان.

(۲۰۲): ﴿فَيَأْتِيَهُمْ بَعْتَهُ وَهُمْ لَا يُشْعُرُونَ﴾ (واته: له نا کاو دي ت بويان کاتي بي ناگانو هه ست به دابه زان دني نا کهن، بو نه وي به هي ز بي له سزادان و تو له کردنه وه ليان.

(۲۰۳): ﴿فَيَقُولُوا﴾ (واته: داوا ده کهن چاوه ري بي بکري ن و مو له تيان بي بدر ي، له کاتي کدا کاتي مو له ت پيدان به سه رچو وه، وه سزايان له سه ر پيو ست بو وه که به رز کردنه وه ي بو نيه و بو ساتي کيش له سه ريان لانا بري ي.

(۲۰۴-۲۰۷): ﴿أَفِعْذَابِنَا يُسْتَعْجِلُونَ﴾ (۲۰۴) ﴿أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ﴾ (۲۰۵) ﴿ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ﴾ (۲۰۶) ﴿مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمْتَعُونَ﴾ (۲۰۷)

خو اي به رز ده فه رموي: ﴿أَفِعْذَابِنَا﴾ که بري ته له سزاي به ئيشي مه زن، به هي چ شي وه يه ک گالته ي پينا کري و به که م ته ماشا نا کري ﴿يُسْتَعْجِلُونَ﴾ چي و اي لي کردو ون له خو بايي بن؟ ئايا هي زو توانايه کيان هه يه ئارام بگرن له سه ري، يان هي زو توانايان هه يه ره تي بکه نه وه، يان له سه ر خو يان لاي بي نه؟ يان نه وه يه ئيمه به يي توانا ده زانن، وه وا گومان ده به ن ئيمه تواناي سزاداني نه وانمان نيه؟

﴿أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ﴾ (واته: ئايا زاني ته نه گه ر په له يان لي نه که ين له دابه زان دني سزادا، وه مو له تيان به دي ت چه ند سالي ک بو خو يان له دونيادا له زه ت وه ري بگرن، ﴿ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ﴾ (واته: پاشان بويان بي ت نه وه ي په يمانيان پيدرا وه) له سزا و تو له.

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمْتَعُونَ ﴿۲۰۷﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِ الْأَهْلَ الْأَمْثِلَ ﴿۲۰۸﴾ وَذَكَرْنَا لِلْعَالَمِينَ ﴿۲۰۹﴾ وَمَا نَزَّلْنَا بِهِ الشَّيْطَانَ ﴿۲۱۰﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿۲۱۱﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ ﴿۲۱۲﴾

﴿ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمْتَعُونَ ﴾ (واته: سوودیان پی ناگه یهنی شهو همو) خوشی و رابوردانه؟ واته: چ شتیک سوودیان پیده گه یهنی و بینازیان ده کات، له کاتیکدا همو شت کز تایی پنهات و به تال بوویه وهو په رش و بلاو بوو، وه سزایان بو چند قات بویه وه به هوی دریز بوونه وهی ماوهی مانه وه یان له دونیادا؟ مه به ست خوباراسته له تووشبوونی سزاو شایسته بوونیان پی، به لام پیشکوتن و دواکوتنی نه و سزایه هیچ سوودو که لکیکیشی نه له لای نهو. (۲۱۲-۲۰۸): ﴿ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيبَةٍ إِلَّا هَا مُنذِرُونَ ﴿۲۰۸﴾ وَذَكَرْنَا لِلْعَالَمِينَ ﴿۲۰۹﴾ وَمَا نَزَّلْنَا بِهِ الشَّيْطَانَ ﴿۲۱۰﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿۲۱۱﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ ﴿۲۱۲﴾

﴿ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيبَةٍ إِلَّا هَا مُنذِرُونَ ﴾ ﴿۲۰۸﴾ ﴿خوآ﴾ هه وال ده دات ده رباره ی ته واوی دادپه روهی خوئی له له ناو بردنی به درودانه ران، وه بینگومان هیچ شارو و چکه به ک کاولو و یران ناکات مه گهر پاش بیانوو هینانه وه نه بی، وه پاش شهوهی تیردراویان بو ده تیری ده یانترسینی به نایهت و نیشانه روونه کان، بانگیان ده کات بو هیدایهت و ریگریان لیده کات له کاری خراپه، یادی خویان دینتسه وه بیرو ناگاداریان ده کاته وه له روژ گاره کانی خوآ ﴿۲۰۸﴾ له نازونیمهت و خهشم و قینی.

﴿ وَذَكَرْنَا لِلْعَالَمِينَ ﴾ ﴿۲۰۹﴾ ﴿تیمه سته مکار نه بوین﴾ له له ناو بردنی هه ر شاروو و چکه به کدا پیش شهوهی ناگاداریان بکه پنه وه، وه سزایان به دین شهوان بی ناگابن له ناگادار کردنه وه، هه روه کو خوآ ﴿۲۱۰﴾ فه رموویه تی: ﴿ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿۲۱۰﴾ ﴾ (واته: تیمه هه ر گیز سزای (بهنده کان) ناده ین هه تا پیغه مبه ر نه تیرین (بویان))، ﴿ رُسُلًا

مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ ﴿١١٥﴾ النساء، (واته: پیغه مبهرا نمان ناردوه که مژده درنو ترسینه رن بو شه وهی بو خه لکی نه بیست به لگه به سر خواوه دواي (ناردنی) پیغه مبهرا ن).

دواي شه وهی خوا ﴿﴾ ته وای قورثان و گه وره یی روون کرده وه، پاکي را گرت له هه موو سیفه تیکی ناته و او، وه پاراستی - له کاتی دابه زانندی و دواي دابه زانندی - له شه یثانه کانی جنوکه و مروقه کان، جا فرموی: ﴿ وَمَا نَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿١١٥﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ ﴾ (واته: شه یثانه کان شه و قورثانه یان دانه به زاندوته خواره وه) نه شیایو شه ون و ﴿ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴾ نه له توانا شیاندا یه شه وه بکه ن.

﴿ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴾ (واته: شه یثانه کان له گو یگر تنی قورثان بهر که نار کران) دوور خراونه شه وه، په جسم کردنی بو ناماده کردوون له پیناو پاراستیدا، وه به جبریلدا ﴿﴾ دایه زاننده که به هیز ترینی ناو فریشته کانه، که شه یثان توانای نیه لی نزیکی بکه و یته وه، یان له گوره پانیدا بخولیته وه، نه مهش وه ک شه و نایه ته یه: ﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١﴾ الحجر، (واته: بیگومان هه ر ئیمه قورثانمان ناردوته خواره وه، به دلنایي هه ر ئیمه یش ده یپار یزین).

(۲۱۳-۲۱۶): ﴿ فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ ﴿٢١٣﴾ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ ﴾

﴿ فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ ﴾ خوا ﴿﴾ قه ده غه ده کات له پیغه مبهره که ی وه ک بنه ماو بنچینه یه ک، وه ئوممه ته که یشی وه کو شه وهی شوینکه و ته ی شه ون، داوا کردن و په رستی غه یری خوا ﴿﴾ له هه موو به دیه یئرا وه کان، بیگومان په رستی غه یری خوا ﴿﴾ ده بیته مایه ی سزای به رده و ام و هه تا هه تایی، چونکه شیر ک و هاوبه ش دانانه، ﴿ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ ﴿٧٢﴾ المائدة، (واته: به رستی هه ر که س هاوبه ش بو خوا دابنی شه وه بیگومان خوا به هه شتی لی حه رام کرده، وه جی و شوینی ناگر ده بیست) قه ده غه کردن له شتی فه رمان کرده به پیچه وانه که ی، قه ده غه کردن له هاوبه شدانان فه رمانه به به ندا یه تی کردنی خوا ﴿﴾ به دل سو زی، وه به تاک و ته نهایی و به یی هاوه ل بو دانان، وه خوشیستن و ترسان و ئومیدو زه لیلی و گه رانه وه بو لای له هه موو کاته کاند.

دوای شهوهی فرمانی کرد به پیغمبره که ی، ئنجا فرمانی کرد به هر که سیکی غهیری خوی و، فرموی: ﴿ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴾ (واته: خزمو کهسه نزیکه کانت بترسینه) نهوانه ی نزیکترین که سن له تووه، وه شایسته ترینیانن به چاکه کانی ناینی و دونیایی، نه مه ره تکردهوهی فرمانی خوا ﷺ نیه، به ترساندنن هه موو خه لکی ههروه ک چون نه گهر مروؤ فرمانی پیگیری به هه موو چاکه کان پاشان پی بوتری: له گهل خزمو کهسه کانتدا چاک به، نه مه ده بیته تایه تکرارو، به لگه یه له سر جه ختکردهوهی زیاترو مافیکی زیاتریان به سه ریوه.

پیغمبر ﷺ نه م فرمانه خوییه ی جیه جی کرد، هه موو خه لکی قوره یسی ناگادار کرده وه، هه م گشتاندی وه هه م تایه تی کرد، یادی خسته وه و ناموژگاری کردن، هیچ شتیک نه ما له توانای نه ودا له پرووی ناموژگاری و پینمایی کردنیانه وه، نه و له و پیناوه دا نه جامیدا، هر که س ویستی هیدایه ت وه ربگری هیدایه تیدا، وه هر که س ویستی پشتی تیکا پشتی تیکرد.

﴿ وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ بآلی به زه یی و نهروم نیانیت بویان رابخه، وه میهره بانن دواندنت بویان، وه خوره وشتی جوانو چاکه ی ته واو له گه لیاندا (بو شه و پروادارانن شوینت که وتوون) بیگومان پیغمبر ﷺ شهوه ی نه جامدا، خوا ﷺ فرمویه تی: ﴿ فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ ﴾ آل عمران. (واته: به هوی به زه یی خواوه یه بو شه وان نهروم نیان سووی نه گهر تو به دخوو قسه ره قو دل ره ق بوویتایه شه وه هه موو بلاوه یان ده کرد له ده ورت، که واته لیان بیوره و داوای لیوردنیان بو بکه له خوا، وه راویژیان پی بکه له کاروباردا).

نه مه خوره وشتی پیغمبره ﷺ به رزترینی خوره وشته کانه، که به و خوره وشته به رزه به رزه وهندی مه زن به ده ست دی و زیان و خراپه ی به رچاو رت ده کریته وه، ههروه ک دیاره.

جا شیاوه بو که سیک که بروای به خواو پیغمبره که ی هینابی و بانگه شه ی شوین که وتزو پهیره و کردنی شه و بکات، بیته بار به سه رسولمانانه وه و خوره وشتی پس و ناشرینی هه بی؟ وه توندو ووشکو دلره قو قسه ناشرین بی له گه لیاندا؟ نه گهر تاوانیک یان ره وشتیکی ناشرینیان لی بینن، وازیان لی بهینن و لیان تووره بی، وه

هیچ نهرمو نیانی و نه ده بیکی تیدانه یی، به پراستی لهم مامه له یه دا خراپه کاری ده سته بهر ده بیی و بهر ژه وه نده کانش تیک و پیک ده شکین، له گهل شه وه دا ده بیینی هر که سیک شوینی پیغه مبهری به خشنده که وتبی به کم ته ماشای ده کات و تومه تی دوو پرووی ده داته پالی، شه که سه نه فس و دهروونی خوئی به ته واو ده زانی و به گه وری داده نی، وه سهری سوورپماوه به کرده وه کانی، نایا نهمه به هوئی نه فامی و رازاندنه وهی شه یتان و فیلکردنی نه بوی، نا له بهر نهمه یه خوا ﷻ به پیغه مبهره که ی فرمووه: ﴿فَإِنْ عَصَوْكَ﴾ (نجا نه گهر سر پیچیان کردی) له کاری له کاروباره کاند، خوئی بهری مه که لیان، وه واز له مامه له کردنت مه هیته له گه لیاندا، به وهی پالی نهرمو نیانان بو رانه خه یت، به لکو خوئی بهری بکه له کرده وه کانیان، نجا ناموژ گاریان بکه و ریگایان یی نشان بده، وه هموو توانا کانت بو ره تدانه وه و توبه کردنیان له و تاوانانه به کار بهینه.

نهمه بو ره تکرده وهی شه و گومانه یه که که سیک پیی وایی وتهی خوا ﷻ. ﴿وَخَفِضْ جَنَاحَكَ﴾ (بالت رابخه) بو بر واداران، شه وه ده خوازی که پیغه مبهر ﷻ رازی یی به هموو نه وانه ی که لیان وه درده چی، له بهر شه وهی بر واداران، بو یه نهمه ی ره تکرده وه به نهمه، خوا زاناره.

(۲۲۰-۲۱۷): ﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ﴾ (۲۱۷) ﴿الَّذِي يَرَبُّكَ حِينَ تَقُومُ﴾ (۲۱۸) ﴿وَتَقَلِّبُكَ فِي السَّجْدِ﴾ (۲۱۹) ﴿إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ (۲۲۰)

گه وره ترین یارمه تیده ری بهنده له سر به جیهنانی فرمانه کانی خواو پشت بهستن به په وورد گاری و داوای یارمه تی لیی له سر سر که وتنی بو به جیهنانی فرمانه کان، نا له بهر نهمه خوا ﷻ فرمانی کرده به پشت بهستن پیی، جا فرمووه تی: ﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ﴾ ته وه کول بریتیه له پشت بهستنی دل به خوای به رزو مه زن له بده ستهنانی سووده کان و ره تکرده وهی زیانه کان، له گهل متمانه بوونی پیی و باش گومان بردن به بده ستهنانی داوا که ی، بیگومان خوا ﷻ زالو به بهزه ییه به زالی و ده سه لاتی خوئی توانای هیه له سر گه یاندنی خپرو ره تکرده وهی شهرو خراپه له بهنده که ی، وه به بهزه یی خوئی شه وهی بو ده کات.

پاشان ناگاداری کردوته وه به پشت بهستن به ناماده بوونی نزیک ی خوا، وه دابه زین له شوینی چاکه.

﴿الَّذِي يَرَبُّكَ حِينَ تَقُومُ﴾ (۲۱۸) ﴿وَتَقَلِّبُكَ فِي السَّجْدِ﴾ (۲۱۹) واته: شه و زاته ده بیینی له و په رسته

مەزنیه که ئەویش نوێزه، وه کاتی ههستان و کړنووش و سوژده بردن. تایه تی کردوه به باسکردن، له بهر فەزل و شهرف و حورمه تی، وه له بهر شهوهی ههر که سیک ناماده بیته تیایدا له پهروهرداری نزیک ده بیته وه، وه ده ترسی و زهلیل ده بی، وه هه موو کرده وه کانی به ته واوه تی نه جمای ده دات، وه کومه کی لیوه رده گری بو هه موو کاروباره کانی.

﴿إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ﴾ (ئهو زاته) بیسه ری هه موو ده ننگه کانه، به جیاوازی و جوړاو جوړیانه وه ﴿الْعَلِيمُ﴾ به زانستی ده وری هه موو ئاشکراو نه نیه کانی داوه، وه په نهان و دیاره کانی، جا به نده هه ست به بینینی خوا بکات له هه موو کاروباره کانی، وه بیستی له هه موو نه وانیه که قسه ی پیده کات، وه زانستی له هه موو نه وانیه له ناو دیایه، له هه موو سوور بوون و نه ته کان، بیگومان نه وه هاو کاری ده کات له سه ر پله ی ئیحسان و چاکه. (۲۲۷-۲۲۱): ﴿هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ ﴿۳۳﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿۳۴﴾ يَلْقَوْنَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَذِبُونَ ﴿۳۵﴾ وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿۳۶﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿۳۷﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿۳۸﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿۳۹﴾﴾

ئمه وه لامدانه وه یه بو شه و که سه ی وتی له به درودانه رانی پیغه مبه ر ﴿﴾ موحه ممه ده شه ی تانی بو داده به زئی، وه قسه ی نه و که سه ی وتی: بیگومان نه و شاعیره، جا فه رموی: ﴿هَلْ أُنَبِّئُكُمْ﴾ واته: هه والی راسته قینه تان بده می که هه ی گومان و دوودلیه کی تیدانیه که شه ی تانه کان داده به زنه سه ر کی، واته: به سیفه تی نه و که سه انیه که شه ی تانه کان داده به زنه سه ریان.

﴿تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ﴾ (داده به زنه سه ر) که سه یکی زور بیژی دروژنی پووچ و به تال ﴿أَثِيمٍ﴾ زور تاوانبار و سه ری چیکار له ره فتاریدا، ئا ئمه شه ی تانه کان داده به زنه سه ری، حالیان وه کو یه ک گونجاوه.

﴿يَلْقَوْنَ﴾ له سه ری ﴿السَّمْعَ﴾ که له ئاسمانه وه گوێپرا ده گرن ﴿وَأَكْثُرُهُمْ كَذِبُونَ﴾ واته: زور به ی نه وه هه والانه یان درویه، یه ک دانیه راست تیکه ل سه د درو ده که ن، حه ق و پووچی پی تیکه ل ده که ن، وه هه ق په رش و بلا و ده بی به هو ی که مبوونیه وه، ئمه سیفه تی نه و که سه انیه که شه ی تانه کان بو سه ریان داده به زنه، ئمه سیفه تی وه حیه که یانه بو ی.

به لام موحه مه مد ۛۛۛ حالی جیاوازه به جیاوازه کی زور گه وره، چونکه پاستگوی دستپاکی چاکه کاری و ژیری کوی کرده ته وه له نیوان چاکی دل و پاستی زمان و پاکی کرده وه کان له قه ده غه کراو.

وه نه و په یامه ی داده به زئی بو سه ری له لایه ن خوا وه یه، به پاریزراوی داده به زئی، پاستی مه زنی له خوگر توه، هیچ گومان و دوودلیه کی تیدانیه، نایا پیغه مبه ر ۛۛۛ، نه وانه وه کو یه ک وان؟ وه نایا له یه ک ده چن مه گه ر له لای که سیک شیت بیت چاک و خراپ له یه ک جیا نه کاته وه؟ وه جیاوازی له نیوان شته کاندانه کات.

خووا ۛۛۛ کاتی پیغه مبه ره که ی ۛۛۛ پاک راگرت له دابه زنی شه یتانه کان بو سه ری، هه روه ها به ری کرد له شیعر، جا فه رمسوی: ۛۛۛ وَالشُّعْرَاءُ ۛۛۛ واته: نایا هه واول و بارودوخی شاعیره کانتان پی بلیم، به وه سفی ته وایان، بیگومان نه وان ۛۛۛ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ۛۛ (واته: گومراکان شوینیان ده که ون) که لایان داوه له ریگای هیدایه ت، وه روویان کرده ته ریگای گومرایسی، نه وان له خودی خویندا گومرا، وه ده بینی شوینکه و تووانیان گومرا و فاسیدو خراپه کاران.

ۛۛۛ الْأَرْتَرَ ۛۛ (واته: نایا نایینی) گومرایسی و سه ری شیواویان ۛۛۛ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ ۛۛ (واته: نه وان له هه موو شیونیک) له شیوه کانی شیعر دا ۛۛۛ يَهَيِّمُونَ ۛۛ (به سه ر لیشیواوی ده روون) جارئ وه سف ده که ن، جارئ له که دار ده که ن، جارئ راست ده که ن، جارئ درو ده که ن، جارئ که نارگیرن، جارئ تیکه لن، جارئ دلایان خوشه، جارئ خه مبارن، جیگیر بوونیان بو نیه، له سه ر حاله تیک له حاله ته کان ناچه سپین.

ۛۛۛ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ۛۛ واته: نه مه وه سفی شاعیره کانه، نه وان قسه کانیان پیچه وانه ی کرده وه کانیه، جا نه گه ر بیستت شاعیر پیا هه لدانی نه رم و نیان ده کات، نه لئی به پاستی نه مه زور شه یدایه، به لام دلی به تاله له خوشه ویستی، وه نه گه ر بیستی وه سف یان لومه ده کات ده لئی: نه مه راسته، به لام درویه. جارنیک وه سف و سه نای رهفتاری ده کات که خوئی نه یکرده، وه به تو ده لئی کاری مه که له کاتیکدا خوئی وازی لئی نه هیناوه و نه نجامی ده دات، وه باس له به خشنده یی ده کات که چی خوئی نه وه ی لئی نه یینراوه، وه باسی بویری و زیره کی ده کا ده بینی خوئی ترسنو کترین که سه، نه مه وه سفیانه.

جا ته ماشا بکه نایا ده گونجی له گه ل بارودوخی پیغه مبه ر ۛۛۛ نه و زاته ژیره و عاقل و

چاڪه ڪاره، ڪه هممو ڪه سيڪي ڙيرو تيگه يشتوو شويني ده ڪه وي، ٿهو پيغه مبهري ڪه بهرده وام له سر هيدايهت و دووره له خراپه ڪاري، ڪرده وه ڪاني پيچه وانهي به ڪتر نين، وه قسه ڪاني پيچه وانهي ڪرده وه ڪاني نه بوون؟ ٿهو زاتهي فرمان ناکات ته نها به خيرو چاڪه نه بي، قده غه ناکات ته نها له شهرو خراپه نه بي، وه هه وال نادا ته نها ده رباره ي راستي نه بي، وه فرماني نه ڪرده به شتي بيگومان خوي به ڪم ڪه س ٿه نجامي داوه، وه قده غه ي نه ڪرده له شتي بيگومان خوي به ڪم ڪه س بووه ڪه وازي لي هينابي. ٿايا حالي ٿهو و حالي شاعيره ڪان پيڪه وه ده گونجي، يان نزیکه له ٿوانه وه؟ يان ٿهو پيغه مبهري جياوازه له وان له هممو رووه ڪانه وه؟ دروودو سلاو بو سر گياني ٿهو پيغه مبهري به ريزو ته واوه بو هميشه ي و هه تا هه تايي، ٿهو زاتهي نه شاعير بووه نه جادوو گهرو نه شيت، به لکو شايسته ي نه ته نها هممو ته واويه ڪ نه بي.

دواي ٿه وه ي وه سفي شاعيره ڪاني ڪرد به و وه سفي ڪه ڪرد ي، ڪومه ليڪي لي جيا ڪردنه وه، ٿه وانه ش ٿهو ڪه سانن ڪه پروايان به خواو پيغه مبهري هيناهو ڪرده وه ي چاڪيان ٿه نجام داوه، وه زور يادي خويان ڪرده وه، وه ٽوله يان له دوژمنه بته رسته ڪان ڪرد ٽه وه، پاش ٿه وه ي سته ميان لي ڪرايو.

جا بويه شيعره ڪانين بووه به يه ڪيڪ له ڪرده وه چاڪه ڪانين و شوينه واري ٿيمانين، له بهر گشتگيري شيعره ڪانين به وه سف ڪردني برواداران و ٽوله ڪردنه وه له بته رسته و بيروايان، وه لابردي پوخله وات له سر ٿايني خواو ٿه و پروون ڪردنه وه ي ٿهو زانستانه ي سووديان هه يه، وه هاندان له سر رهوشته به رزو به ريزه ڪان، جا فهريمويه تي: ﴿إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ﴾ ده گه رينه وه بو جيگاي لپرسينه وه، هيچ ڪرده وه يه ڪي بچوو ڪو ڪرده وه ي به جي نه هيشته وه ٽوماري ڪرده وه، وه هممو هه قو مافيڪي داوه.

سو پاس و ستايش بو خواي پهروه ردگاري جيهانين.

ته فسيري سووره تي (الشعراء) ته واو بوو.

ته فسيري سووره تي (النمل)

مه ككيه (۹۲) نايه ته

به ناوي خواي به به زه يي به خشنده

(۱-۶): ﴿طَسَّ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْصَّلَاةِ وَيُدْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ رَبَّنَا هُمْ أَعْمَلُ سُوءٍ الْعَذَابِ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ رَبَّنَا هُمْ أَهْلُ الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَلْقَى الْقُرْآنِ مِنَ لَدُنِّ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 طَسَّ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَى
 لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْصَّلَاةِ وَيُدْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ
 بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ رَبَّنَا
 لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ رَبَّنَا
 هُمْ أَهْلُ الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ ﴿٤﴾ وَإِنَّكَ لَلْقَى الْقُرْآنِ مِنَ
 لَدُنِّ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٥﴾ إِذْ قَالَ مُوسَى لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا تَأْكُلُ
 مِنْهَا عَجْرَةً أَوَّاعًا يَكْفُرُونَ ﴿٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا
 مُوسَى بِأَنْ يَدْعُكَ مِنْ فِي السَّمَاءِ وَمِنْ حَوْلِكَ وَسَبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٧﴾ يُعْرَضُونَ إِلَيْهِ نُورًا أَلْوَنًا أَلْوَنًا عَصَاكَ
 فَلَمَّا رَأَاهَا نُورًا كَانَتْهَا جَانًّا وَلَىٰ مَذْيَبًا وَرُؤُوسًا يُعْرَضُونَ
 إِلَيْهَا لِيُحَاطَ لَدُنِّ الْمُرْسَلِينَ ﴿٨﴾ أَلَمْ نَلَمْزْهُمْ مِنْ قَبْلُ
 سُبُوهُ فَإِنَّهُمْ كَانُوا فِي سَبِيلِكَ خَارِجِينَ ﴿٩﴾ عَرَسُوا فِي نِيعِ
 الْعِلْبَانِ فِي نِيعِ الْعِلْبَانِ وَفِي نِيعِ الْعِلْبَانِ كَانُوا قَائِمِينَ ﴿١٠﴾
 ﴿١١﴾ فَلَمَّا جَاءَهُ نُورًا أَلْوَنًا مُبِينًا قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾

خواي بهنده كاني ناگادار ده كاته وه
 له سر مه زني قورشان، وه نامازه ي بؤ ده كات به نامازه كردني كه به لگه يه له سر به
 گه وره دانان، فه رمويه تي: ﴿طَسَّ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُّبِينٍ﴾ واته: ثمه
 به رز تريني نايه ته كانه به هيز تريني روونكراوه كانه و ناشكراترينيانه، له سر گه وره تريني
 داواكاريه كانو، چا كترين مه به سته كانو كرده وه كان، وه پاك ترين ره وشته كان.
 كومه له نايه تي كه به لگه ن له سر هه والي راستو فه رمانه چا كه كانو قه ده غه كردن له
 هه موو ره فتاريكي ناشرين و ره وشتيكي نامو،
 كومه له نايه تي كن له رووني و ناشكراياندا بؤ كه سه ژيره كان وه كو رووناكي خور
 وان، كومه له نايه تي كن به لگه ن له سر به رواهينان و بانگه شه كردن بؤ گه يشتن به يه قين و
 دنيايي، هه واليان داوه ده رباره ي غيب و په نهانه كاني رابردوو داهاتوو، پراوپرن له وان ي
 كه روويان داوه و له وان ي شي رووده ده.
 كومه له نايه تي كن به لگه ن له سر ناسيني په روه ردگاري مه زن به ناوه جوانه كاني و سيفاته
 به رزه كاني و كرده وه ته واوه كاني، كومه له نايه تي كن يغه مبه ران و پياو چا كانيان ي ناساندووين،
 به جوړي وه سفي كردوون وه كو نه وه ي به چاو بيان بينين، به لام له گه له نمه دا زوري له خه لكي

سووديان ليوهرنه گرتووه، وه زورى له نكوليكاران رينمايان ليوهرنه گرتووه، چونكه نهوانه هيچ خيروو چاكه يه كيان تيدانيه، وه دلو دهروونيان پاك نيه، بهلكو هيدايه تي پي وهر گرتووه نهوانه ي خوا ﷻ تايه تي كردوون به برواهينان، وه به هوي نهو تايه تانه وه دله كانيان رووناك بوته وه، نهينيه كانيشيان وه سفكراوه، لهبر ئه مه يه فرموويه تي: ﴿هُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ﴾ واته: هيدايه تيان ده دات بو گرته بهري رينگاي راست، وه بوياني روونكر دوتوه وه هوي كه پيوسته بيگرنه بهر يان وازي ليهينن، وه مژده ي پيداون به پاداشتي خوا ﷻ كه بهنده له سهر نهو هيدايه ته بو ئه م رينگايه.

لهوانه يه بگوتري: بانگه شه كاراني ئيمان زورن، تايه هر كه سي بانگه شه ي ئيمانداري بكات نه وه ي ليوهرده گيري؟ يان نه وه پيوستي به بهلكه هه يه؟ نه وه راسته له بهر نه مه يه خوا ﷻ سيفه تي ئيمانداراني روون كردوتوه، فرموويه تي:

﴿الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ﴾ (نهوانه ي نويزه كانيان به جي دينن) به فرزو سونه ته كانى، نه وه ي ئاشكرايه نه نجامي ده دن له پايه و مهرج و پيوستيه كانى، بهلكو په سنده كانيشي، وه نه وه يشي نهيني و په نهانه برتبه له گهردنكه چي و كه نه وه رووحى ناو نويزه، به وه ي وا هه ست بكات له ناو نويزه كه بدا خوا ﷻ نزيكه ليه وه، وه نه وه ي ده يلئو نه نجامي ده دات بيري لييكاته وه و ليى رابميئي.

﴿وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ﴾ (وه زه كاته كانيان ده دن) نه وه ي فرهزه بو نهو كه سانه ي شياون ﴿وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ﴾ واته: ئيمانه كه يان گه يشتوته پله ي يه قين و دنيايي، نه ويش زانستي ته واوه كه ده گات به دلو به كرده وهش نه نجامي ده دات، وه دنيا بوونيان به روژي دوايي ته واوي هه ول و كوششيان ده خوازي بو، وه ئاگاداري كردوونه ته وه له هوكاره كانى سزاو پيوست بووني توله، نه مه بنه ماو بنجينه ي هه موو خيرئكه.

﴿إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ﴾ (به راستي نهوانه ي بروانا هينن به روژي دوايي) وه به دروي داده نين، وه نهو كه سهش به درو داده نين كه هاتووه به چه سپاندى، ﴿زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ﴾ (كرده وه كانيانمان رازاندوتوه بويان) بويه نهوان به سهر گهرداني و سهر ليشيواوي ده سورينه وه، خه شم و قين و تووره يي خوا ﷻ ده دن به سهر ره زامه ندى نه ودا، بيگومان حه قيقه ته كانيان له پيش چاو هه لگير دراوه ته وه، ناهق به هق ده بينن و هه قيش به ناهق.

﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ﴾ واته: (نهوانه كه سائينن سزاي) زور تووندو سهخت و

مه زنیان بۆ ههیه ﴿وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْآخِرُونَ﴾ زهره رهنندی کورتهه لهیناوه له وانداه، چونکه زهره رو زنیانان له خویان داوه له رۆژی دوایدا، وه ئیمان و برپایشیان له دهست داوه که پیغه بهران بانگیان بۆ ده کهن.

﴿وَإِنَّكَ لَلتَّلَقَى الْقُرْآنَ مِن لَّدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ﴾ واته: به راستی ئهم قورئانهی که داده به زنی بۆ سه رتوو وه ریده گری داده به زنی له لایهن ﴿حَكِيمٍ﴾ (کار دروست) هه موو شته کان له جینگای خویاندا داده نی به پئی پله و پایه یان ﴿عَلِيمٍ﴾ زانایه به نهینی کاروباره کان، وه به نهانیان له لای خوا ﴿﴾ وه ک ناشکرایان وایه.

جانه گهر له لایهن ﴿حَكِيمٍ عَلِيمٍ﴾ ده رده که وی که هه موو قورئان کار دروستی و به رژه وه نندی به نده کانی تیدا یه، له لایهن ئه وه که سه وه دابه زینراوه که شاره زاتره له خویان به به رژه وه ندیبه کانیان.

(۷-۱۶): ﴿إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَاتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ آتِيكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَن فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحٰنَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾ يَمْسُوعٍ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾ وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْسُوعٍ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَى الْمَرْسُولِ ﴿١٠﴾ إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلْ حَسَنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضًا مِّنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ آيَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾﴾

﴿إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا﴾ تا کۆتایی چیرۆکه که، مانای ئه وه یه یادی ئهم حاله ته به رزو به رپیزه بکه ره وه له حاله ته کانی موسای کورپی عیمران، وه سه ره تایی دابه زینی وه حی و نیگا بۆی پا ککر دهنه وهی به په یامی خوایی، وه قسه کردنی خوا ﴿﴾ له گه لیدا، جا کاتی موسا ﴿﴾ له مه دیهن بۆ چهند سالیک مایه وه، شه ورپۆیی کرد به خیزانه که ی له مه دیهنه وه بۆ میسر، کاتی له نیوه نندی رینگا که دا بوو وون بوو، له شه وینکی زۆر تاریکی ساردا به منداله کانی وت: ﴿إِنِّي آنَسْتُ نَارًا﴾ واته: من ئاگرێک له دووره وه به دیده که م ﴿سَاتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ﴾ (واته: بۆ ئه وهی به زوویی هه والیکتان بۆ بینم) ده رباره ی رینگا که ﴿أَوْ آتِيكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ﴾ (واته: یان گروو بزوسکی ئه و ئاگره تان بۆ دینم تا ئیوه) خۆتانی پئی گهرم بکه نه وه، ئه مه به لگه یه له سه ره ئه وهی وون بووه، وه سه ره ماو سو له زۆری بۆ خۆی و خیزانه که ی هیناوه.

﴿ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَن فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا ﴾ واته: ﴿ خَوَاتِمًا بَانِكِي لِيَكْرُدُوهُ هُوَ الْوَالِي ﴾
 پيدا، ثم شوينه شوينيكي ريز ليگيراو پيروزه.

له بهره كه تي و پيروزي نهو شوينه خوا ﴿ وَسَبَّحَنَ اللَّهُ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴾ (پاك و ينگه رده خوي
 په روه ردگاري جهانيان) له وه ي گوماني ناته واوي يان خراپي پي بيړي، بهلكو نهو
 ته واوه له وه سفو كرده وه كيدا.

﴿ يَمْوَسِي إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ ﴾ واته: ﴿ خَوَاتِمًا بَانِكِي لِيَكْرُدُوهُ هُوَ الْوَالِي ﴾
 نهو خوي به كه شايسته به به به نديا به تي بو كرده، تاكو ته نهايه وه او له و هاوبه شي
 نيه، هر وه كه له ده قيكې ديكه دا فرمويه تي: ﴿ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ
 الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴾ ۱۱ ﴿ طه، واته: به راستي هر من خوام هيچ په رستراويكي راست
 نيه جگه له من كه واته من په رسته به چاكي نويز به جيبينه تا منت بيته وه ياد،
 ﴿ الْعَزِيزُ ﴾ نهو زاله به سر هم موو شته كان، هم موو به ديه ينراوه كان ملكه چي بوون
 ﴿ الْحَكِيمُ ﴾ (كار دروسته) له فرمان و دروست كرده نيدا، وه له حيكه ت و كار دروستي خوا
 نه وه به موساي كوري عيمراني ناردوه، زانويه تي موسا ﴿ شَيْتَانِي ﴾ شايسته ي نه وه به بيكات
 به نير دراو وه چي بو دابه زيني و قسه ي له گه لدا بكات، وه له عيزه ت و ده سه لاتي خوا
 نه وه به پيوسته پشتي پي به ستي، خه مبار نه بيت له وه ي ته نهايه ت و دوژمنه كانت زورن،
 بيگومان نيو چاواني نه وان به ده ستي خوي به، وه جو له وه وه ستانيشيان به به ريوه بردني نه وه.
 ﴿ وَالْقِيَامَةَ ﴾ واته: ﴿ كَوْنًا كَمَا تَفَرَّقَ ﴾ نه ويش فريسي دا ﴿ فَلَمَّا رَأَتْهَا حَتَّىٰ رَأَتْهَا
 جَانًّا ﴾ واته: ﴿ نَجَا كَاتِي بِنِي وَه ك تيره مار ده جولي ﴾ نهو نيرينه ي ناو ماره كان بوو،
 زور به په له ده جولا ﴿ وَلِي مَدِيرًا وَلِي يَعْقِبَ ﴾ واته: ﴿ مَوْسَىٰ هَاهُنَا وَنَارِي ﴾
 نه دايه وه) له ترسي ماره كه كاتي كه بيني، وه ك سروشتي مروثي ناساي!

﴿ خَوَاتِمًا بَانِكِي لِيَكْرُدُوهُ هُوَ الْوَالِي ﴾ واته: ﴿ مَوْسَىٰ هَاهُنَا وَنَارِي ﴾ مه ترسه. وه له نايه تيكي تردا
 فرمويه تي: ﴿ أَقِيلَ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِ ﴾ ۲۱ ﴿ القصص، واته: ﴿ خَوَاتِمًا بَانِكِي لِيَكْرُدُوهُ هُوَ الْوَالِي ﴾
 نه ي موسا وهره پيش و مه ترسه به راستي تو له وه كه سانه ي بي باكو بي ترسن، ﴿ إِنِّي لَا
 يَخَافُ لَدَى الْمَرْسُوكِ ﴾ واته: ﴿ بِيگومان پيغه مبه ران لاي من ناترسن، چونكه هم موو ترسه كان
 له چوار چيوه ي قه زاو قه ده رو به ريوه بردنو فرماني خوادان، نه وانه ي خوا تايه تي كرده وون به
 په يامي خوي و پالفتي كرده وون بو وه چي و نيگاي، ناي له هيچ شتيك بترسن جگه له خوا، به

تایهت کاتی زیاتر نزدیک بوونه وه و قسه ی کرد له گه لیدا.

﴿إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلْ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ﴾ (واته: (بیجگه له که سئی که ستمی کردیی پاشان خراپه که ی گورپی بی به چاکه نه وه به راستی من لیورده ی به به زه ییم، بیگومان نه و شته ی جیگای ترس و دلپراو کیسه، به هوی نه و زولم و ستمه وه به که پیشی خستوه، به لام پیغه مهران چی بو نه وانه له دلته نگی و ترس؟ له گه له نه مه دا هه ر که سئی ستم له نه فس و دهروونی بکا به سه ریچی کردنی خوا ﴿﴾، پاشان ته و به بکا و بگه ریته وه بو لای، خوا ﴿﴾ گوناوه کانی بو ده کات به چاکه، وه سه ریچی کانی بو ده کات به گورپایه لی، بیگومان خوا ﴿﴾ لیورده ی به به زه ییه، با که س بی ئومید نه بی له ره حمت و لیورده یی خوا ﴿﴾ به راستی خوا ﴿﴾ له هه موو تاوانه کان خوش ده بی، نه و به به زه ییتره له بهنده کانی له با و کو و دایکیان زیاتر.

﴿وَأَدْخَلَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضًا مِنْ غَيْرِ سُوءٍ﴾ (واته: ده ستت بخه به باخه لتدا به سپیتی و پرشنگذاری دیته ده ره وه) به بی به له کی و ناته واوی، به لکو سپیایه تیه که چاوی ته ماشا که ران به لای خویدا راده کیشی و ناتوانن سه یری بکن، ﴿﴾ فِي تَسْعِ آيَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ ﴿﴾ واته: نه م دوو تایهت و نیشانه یه گورپینی گوجان بو ماریکی ریگردوو، وه ده ره یانی ده ست له گیرفانه وه به سپیتی له کوی نه و نو تایهت و نیشانه ن، که موسا ﴿﴾ بانگه شه ی فیرعه ون و گه له که ی پیکرد، ﴿﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿﴾ (به راستی نه وانه گه لیکسی له سنور ده رچوو بوون) به هوی شیرکو و هاو به شدانان و که لله ره قیان به رانه ر بهنده کانی خوا ﴿﴾، وه لووت به رزیان له سه ر زه ویدا به ناهه ق.

پاشان موسا ﴿﴾ رویشت بو لای فیرعه ون و دارو ده سته که ی، وه بانگی کردن بو لای خوا و تایه ته کانی نیشاندان، ﴿﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ آيَاتُنَا مَبْصُرَةً ﴿﴾ (واته: ئنجا کاتی موعجیزه ناشکراو) روونه کانی ئیمه یان بو هات که به لگه ن له سه ر حه ق و راستی، هه ره کو چون رووناکی خور ده بینرا نه و تایهت و نیشانه ش ده بینران ﴿﴾ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿﴾ به وه وه نه وه ستان که ته نها بلین جادوو به لکو و تیان: ﴿﴾ مُبِينٌ ﴿﴾ جادوو یه کی ناشکرایه به لای هه موو که سه وه. به راستی نه مه له سه رسوور هینه رترین سه رسوور هینه ره کانه، تایه ته روون و ناشکراکان بکرین به گالته جاری و ناشکرا ترین جادوو؟ نایا نه مه گه وره ترین لووت به رزی و ناشریتترین گومان و هه موو خه یال نه؟

﴿وَحَدِّثُوا بِهَا﴾ واته: بيبروايان كرد به نايه ته كانی خواو دانيان پيدا نه ده ناو نكوويليان لى ده كرد ﴿وَأَسَيَقَمْتَهَا أَنْفُسَهُمْ﴾ واته: نكوولى و ئينكاريان له سهر بنه مای گومانو دوو دلى نه بوو، به لكو چاك ده بانزانى و دلتيا بوون به پرستى نهو په يامه ﴿ظَلَمًا﴾ به هوى سه مكاريان به مافى په روه رد گاريان و نه نفسى خوږيان ﴿وَعُلُوا﴾ وه له بهر خو به زلزانيان له سهر هق و له سهر بنده كان، وه له سهر ملكه چى كردن بو پينه مبهران، ﴿فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ﴾ (واته: تنجا سه رنج بده سه ره نجامى خراپه كاران چون بوو) خراپترين سه ره نجام، خوا له ناوى

وَحَدِّثُوا بِهَا وَأَسَيَقَمْتَهَا أَنْفُسَهُمْ ظَلَمًا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَ لَسُلَيْمَانُ الَّذِي فَضَّلْنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِ الرَّسُولِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ وَأُرْسِلْنَا بِمَنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحَشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسْكَنَكُمُ لَا يَحْطَمَنَّ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَبَسَّ سَاحِكًا مِّنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَوَالِدِيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأُدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لِأَعَذِبَنَّهُ إِذَا جِئْتَهُ أَوْ لَأَذِجْبَنَّهُ أَوْ لِيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَتْ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ حِطُّ بِهِ وَجِئْتِكَ مِنْ سَيِّئٍ بِنِّبَأٍ بَقِيٍّ ﴿٢٢﴾ إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّيْطَانِ مِن دُونِ اللَّهِ وَزَيْنَ لَهُمْ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَا

بردنو و خنکاندن له ناو ده ریاداو ریسواو سووکی کردن، وه مالو سه روه ت و سامانیان کرده میراتی لاوازو هه ژاره کان له بنده کانی خوئی.

(۱۵-۴۴): ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَ لَسُلَيْمَانُ الَّذِي فَضَّلْنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحَشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسْكَنَكُمُ لَا يَحْطَمَنَّ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَبَسَّ سَاحِكًا مِّنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَوَالِدِيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأُدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لِأَعَذِبَنَّهُ إِذَا جِئْتَهُ أَوْ لَأَذِجْبَنَّهُ أَوْ لِيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَتْ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ حِطُّ بِهِ وَجِئْتِكَ مِنْ سَيِّئٍ بِنِّبَأٍ بَقِيٍّ ﴿٢٢﴾ إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّيْطَانِ مِن دُونِ اللَّهِ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَا

يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٥٥﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٥٦﴾ قَالَ سَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٥٧﴾ أَذْهَبَ بِكَتَابِي هَذَا فَأَلْفَهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَأَنْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيْكَ كِتَابٌ كَرِيمٌ ﴿٥٩﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٦٠﴾ أَلَا تَعْلَمُونَ عَلَىٰ وَأَنُوفِي مُسْلِمِينَ ﴿٦١﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا أَفُتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنتُمْ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿٦٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوْا قُوَّةٍ وَأُولُوْا بِأَسْ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٦٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعْرَظَهَا أَذَلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٦٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمِ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَ بِمَالٍ فَمَا آتَيْنَاهُ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٦٦﴾ أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَنَخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذَلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا أَتُكْمُ بِأَيْتِي بِعَرْشِيهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٦٨﴾ قَالَ عَفِيفٌ مِّنَ الْإِنِّ أَنَا وَإِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِن مَّقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٦٩﴾ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِن فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَن شَكَرَ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِشُكْرٍ لِّنَفْسِهِ ؕ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٧٠﴾ قَالَ نَكُرُوْهَا وَعَرَّضْنَاهَا لِتُهَدِيَّ أَمْرَ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٧١﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأَوْتِنَا الْعِلْمَ مِن قِبَلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِن دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٧٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَن سَاقِيهَا قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّعْرَدٌ مِّن قَوَارِيرٍ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٤﴾

﴿٧٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٧٦﴾ وَقَالَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّن عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٧٨﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٧٩﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٠﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨١﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٢﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٣﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٤﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٦﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٧﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٨﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٨٩﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٠﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩١﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٢﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٣﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٤﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٦﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٧﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٨﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿٩٩﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ﴿١٠٠﴾

﴿ وَقَالَا ﴾ داوودو سولهيمان سوپاسگوزاري په روهرد گاريان كرد له سر ته و منه ته مه زنه ي پي داون به فير كرنيان، وتيان: ﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ سوپاس و ستايشي خويان كرد له سر ته وه ي كردووني به برودار، له خوشبختان، ئەوان له تايه تمهنده كان بوون، گوماني تيدانيه بروداران چوار پلهيان ههيه: چا كه كاران، پاشان له سهرووي ئەوانه وه شههده كان، پاشان له سهرووي ئەوانه وه راستگويان، پاشان له سهرووي ئەوانه وه پيغه مهران.

داوودو سولهيمان له تايه تمه نداني ناو پيغه مهران بوون، ئە گه رچي له خوار پله و پايه ي خاوه ن عه زمه كانه وه بوون، به لام له كوي پيغه مېره به ريزه كان بوون، ئەوانه ي خوا ستايشياني كرده به ناو هينانيان، وه له كتبه كه پيدا وه سفى كردوون به وه سفى كرنكي مه زن، ئەوانيش ستايشي خويان كرده له سر گه يشتن به و پله و پايه. ئەمه ناو نيشاني خوشبختي و كامه راني بنده يه، ئەوه ي سوپاسگوزاري خوا بكات له سر ته و نازو نيعمه ته ديني و دونيا يانه ي، وه و ابزاني هه موو نيعمه ته كان له لايه ن په روهرد گاريه وه يه، خوي پيانه وه هه له كيشي و سه ري پييان سوور نه مي ني، به لكو و بي ني ئەوه شايسته ي سوپاسگوزاريه كي زوره، كاتي وه سف ياني كرد به هاو به شي، نجا سوله يمانى ﷺ تايه ت كرد به وه سفى كرن، له بهر ئەوه ي خوا مولكيني مه زني پيدا بوو، هه ندي پيشهاتي بو هاتبووه پيش بو باو كي نه هاتبوو، دروودي خويان له سر بي، جا فرموويه تي:

(۱۶): ﴿ وَوَرِثَ سُلَيْمٰنُ دَاوُدَ ﴾ واته: سولهيمان زانستو پيغه مېهرايه تيه كه ي به ميرات له باو كيه وه وه رگرت، زانستي باو كيشي داوه پال زانستي خوي، ده گونجي زانستي له باو كيه وه وه رگرتي له وه سه رده مه دا، ههروه ك باسكرا له نايه تي: ﴿ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمٰنَ ﴾ وه گوتى: - به شوكرانه بزي خواو ستايش كرندي نازو نيعمه ته كاني: ﴿ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ عُلْمًا مِّنطِقِ الطَّيْرِ ﴾ واته: ئەه ي خه لكينه! فيري زماني بالنده كان كراوين) سولهيمان ﷺ تيگه يشت له بالنده كانو ئەوانيش لي تيده گه يشتن، ههروه كو چون گفتوو گوي له گه ل هورودا كردو ئەويش به هه مان شيوه، وه وه ك تيگه يشت له قسه ي ميرووله كه بو ميرووله كه ي ديكه، له داها توودا باسي ليوه ده كه ين، ئەم زانسته بو هيج كه سيك نه بوو جگه له سولهيمان نه بي ﴿ وَأُوْتِينَا مِن كُلِّ شَيْءٍ ﴾ واته: خوا ﷺ هه موو نيعمه تيكي پييه خشي بوو، وه هه موو هو كاره كاني ده سه لات و هيزو توانا كه به هيج به كيك له نه وه كاني ناده مي نه به خشيوه، له بهر ئەمه يه داواي له په روهرد گاري كرد، فرمووي:

﴿وَهَبْ لِي مَلَكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي﴾ (۳۵) ﴿ص﴾ (واته: دهسه لاتو پادشایه کم پی بیه خشه که دواى من دهست نه دا بو که سیترا)، خوا ﴿شاهیتانه کانی بو ژیردهسته کردبوو، ههر کاریکى بوستا یه وه توانایدا نه بووایه بو یان جیبه جی ده کرد، ﴿إِنَّ هَذَا﴾ (واته: وه باى بو ژیربار کردبوو به یانیان تا نیوه پو، مانگیک ریگای ده بری، وه نیوه پو تا ئیوارایش مانگیک ریگای ده بری، نه وهى خوا ﴿بیبه خشوین و فزلی داوین و تاییه تی کردووین ﴿هُوَ الْفَضْلُ الْمَبِينُ﴾ (واته: پوون و ناشکرا، دانى ناب به نیعمه ته کانی خوادا، به ته او ترین دانیدانان.

(۱۷): ﴿وَحِشْرَ سُلَيْمَانَ جُنُودَهُ، مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ﴾ (واته: سه ربازیکی زوری بی شوماری جوراو جور بو سوله یمان کو کرایه وه، له نه وه کانی شاده مو له جنو که وه شه یثانه کان و له بالنده کان، نه وان دهسته دهسته نمایش ده کران و ریگده خران، سه ره تاو کو تاییان بو دیاری کرابوو، به جوانترین شیوهی سوپا ریگخرا بوون له رویشتن و دابه زینیاندا، خو یان ناماده کردبوو به چاکترین شیوه، هه موو نه و سه ربازانه ریگخرا بوون به فرمانی نه و، نه یان ده توانی سه ریچی بکه ن و لی یاخی ببن، خوا ﴿فه رموو یه تی: ﴿هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ (۳۶) ﴿ص﴾ (واته: نه مه به خشى نیمه یه بو تو نه ی سوله یمان توش ده به خشى، یان نابه خشى لیبرسینه وه ت نیه و خو ت سه ره بستیت) (واته: بیه خشه به بی لیبرسینه وه، جا ریگای گرت ه بر به م سه ربازه مه زاناه وه له هه ندی له سه فه رو گه شته کانیدا.

﴿حَتَّىٰ إِذَا أَنزَلْنَا عَلَيَّ وَإِذْ أُنزِلَ قَالَتْ نَمْلَةٌ﴾ (واته: هه تا گه یشته دو لی میرو له، میرو له مینه یه ک وتی: ها وره گه زه کانی ناگادار کرده وه: ﴿يَأْتِيهَا النَّملُ ادْخُلُوا مَسْكَنَكُم لَّا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ، وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ (نه م میرو له یه ناموژگاری کرد، میرو له کانیش بیستیان به خو یان، ده کری خوا بیستینیکی داییت به میرو له له ده ره وه ی عورفو عاده ت بییت، چونکه ناگادار کردنه وه که بو میرو له کانه، که هه موو شیوه که به ده نگى یه ک میرو له پر بوو، نه مه شتیکی زور سه رسور هینه ره.

یان نه وه یه ده ووروبه ری ناگادار کرده ته وه پاشان هه واله که ده ستاو ده ستی کرده تا گه یشتو وه ته هه موو، وه فرمانی پیکردوون به ناگادار کردنه وه، بو نه وه ی بچنه ناو شوینه کانیانه وه.

نه و میرو له مه زنی حاله تی سوله یمان و سه ربازه کانی و گه وره یی ده سه لاتى زانیوه، وه

داوای عوزرو بیانووی بۆ هیناونه ته وه، که ئەوان ئە گەر بتانشین مەبهستیان ئە وه نیه وهستی پیناکەن، سوله یمان ئە مهی بیست و لئی تیگه یشت.

﴿فَبَسَّرَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا﴾ (واته: ئنجما زه رده خه نهی کرد له قسه ی ئە وه میرووله) سوله یمان ﷺ سه ری سوپا له قسه که ی و زمان پاراوی و نامۆز گاری و جوانی ده برپینی، ئە مه حالی پیغه مبه رانه، پره له ئە ده بی ته واو له شوینی خویدا، ئە وان پینکه نییان ته نها بزه ی سه ر لیه، وه کو چۆن پیغه مبه ر ﷺ ته واوی پینکه نیسی زه رده خه نه بوو، ییگومان قاقای پینکه نین به لگه یه له سه ر که م عه قلی و نه بوونی په روه رده، وه نه بوونی بزه ی پینکه نین، وه له خو بایی بوون له ئاستی شتیکی سه رسو رهینه ردا به لگه یه له سه ر ناشرینی په وشت و خو به زل زانین، پیغه مبه ران پاک و ییگه ردن له وه.

وه سوله یمان سوپاسگوزاری خوای کرد که گه یاندوو یه تی به م حاله، فه رمووی: ﴿رَبِّ أَوْزَعْنِي﴾ (واته: ئیلهامم بۆ بکه و سه ر که وتووم بکه) ﴿أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ﴾ (واته: که سوپاسی ئە وه چاکه و نیعمه تانه ت بکه م که رشتووته به سه ر من و دایک و باو کمدا) به راستی نیعمه ت به سه ر دایک و باو که وه نیعمه ته به سه ر مندالیش. داوای کرد له خوا سه ر که وتووی بکات به سوپاسگوزاری نیعمه ته ئایسی و دنیا یه کانیدا، له سه ری و له سه ری دایک و باو کی ﴿وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ﴾ (واته: سه ر که وتووم بکه بۆ ئە وه ی کرده وه ی چاک بکه م تو پینی بازی بیت، چونکه به پینی فه رمانی تو یه و ته نها له بهر تو یه، سه لامه ته له خراپه و ناته واویه کان) ﴿وَأَذِّنْ لِي بِرَحْمَتِكَ﴾ که به هه شته ﴿فِي﴾ له کوی ﴿عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ﴾ (به نده چاکه کانت)، به راستی به زه یی خوا دانراوه بۆ پیاو چاکان له سه ر جیاوازی پله و پایه کانیان، ئە مه نمونه یه که خوا باسی کرده وه رباره ی حالی سوله یمان ﷺ له کاتی بیستنی قسه ی میرو له که و بانگ کردنی. (۲۰): پاشان نمونه یه کی دیکه باس ده کات ئە ویش دو اندنیتی له گه ل بالنده دا، جا فه رمووی ته ی: ﴿وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ﴾ (واته: جا سوله یمان چاوی به بالنده کاندای گه ر)، به لگه یه له سه ر سوور بوونی ته واوی بۆ جوان رینکخستنی سه ر بازه کانی، وه به رپوه بردنی کاروباره بچووک و گه وره کانیان به خودی خو ی، هه تا ئە م کاره ی پشت گو ی نه خست، ئە ویش به سه ر کردنه وه ی بالنده کان بوو، وه سه رنجدانیان بوو به وه ی ئایا هه موویان ماون، یان شتیکیان لئ ون نه بووه؟ ئە مه مانای ده قه که یه، هه چی نه کرده وه ئە وه که سه ی وتوو یه تی: سوله یمان ﷺ بالنده کانی به سه ر کرده وه بۆ ئە وه ی ته ماشا بکات په پوله

سوله یمانە که لە کوێه، بۆ ئەو هی رێنیشان دەری بیّت بۆ دووری ئاوو نزیکسی، ههروه کو بییان وابوو په پوله سوله یمانه ئاو دهینی له قولای نای زه ویدا، ئەو قسه یه به لگهی له سه ر نیه، به لکو به لگهی عه قلی بیژه یی ئاماژەن له سه ر پووچی ئەو قسه یه.

به لام به لگهی عه قلی ئە گه ر مه به ست پیی ئەم مانایه بوایه، ده یگوت: داوای په پوله سوله یمانه کی کرد به لکو ته ماشای ئاوی بۆ بکات، کاتی بزری کرد ئەو هی وتی وتی، یان گه را به داوای په پوله سوله یمانه دا، هاوشیوهی ئەم ده سه ته واژانه. به لکو له بهر ئەوه که وته پشکینی بالنده کان، تا ته ماشای ئاماده سووان و ئاماده نه بووان بکات، وه پابه ندبوون به شوین و جینگا کانی خۆپانه وه که بۆی ئاماده کردوون. ههروه ها سوله یمان ﷺ پیویست و ناچار نه بوو به ئاو، تا پیویستی به ئەندازیاری په پوله سوله یمانه بی. ئەو چه ندین شه یتان و عفریته گه وه کانی لایوو که ده یاتوانی ئاوی بۆ ده ربینن هه رچه نده له قولای زه ویدا بی، وه خوا ﷻ بای بۆ ژێربار کردبوو به یانیان تا نیوه رۆ، مانگیک رینگای ده بپری، وه نیوه رۆ تا ئیوارانیش مانگیک رینگای ده بپری، چون له گه ل ئەمه دا پیویستی به په پوله سوله یمانه ده بی؟!

ئەم ته فسیرانه ی ئەمانه ی تیدا یه وه له سه ر زمانه کان بلاو بوونه ته وه، جگه له وان که سانی تر نایزانی، ئەو قسانه له نه وه کانی ئیسپرائیله وه گواستراوه ته وه، ئەو که سه یشی گواستیه تیه وه بیئا گایه له وه ی پیچه وانه ی مانا راسته قینه کانی قورئانه، پاشان به به رده وامی ده گوازرێته وه هه موو کۆمه لی له کۆمه له کی پێشوو ی وه ریده گری، هه تا واده بینری که ئەوه راسته، ئەو قسه ناشرینانه له ته فسیره کانداهیه، ئەو بی مانایانه ده که ونه ناو ئەو ته فسیرانه وه، که سی ژیرو عاقل ده زانی ئەم قورئانه پسرۆزه عه ره بیه روون و ره وانه، که خوا ﷻ له گه ل هه موو خه لکیدا پیی داووه به زاناو نه فامیان، وه فه رمانی پیکردوون بیر له واتا کانی بکه نه وه، وه جیه جیی بکه ن له سه ر ئەو بیژه عه ره بیانیه ی مانا کانیان ناسراوه، ئەو هی عه ره به کان له لایان ناروون نیه، جا ئە گه ر کۆمه له قسه یه کی بیست گواستراوه ته وه له غه یری پیغه مبه ر ﷻ ئەوه ده یگه رینێته وه بۆ ئەم بنه مایه، ئنجا ئە گه ر گونجاو بوو له گه لیدا قبوولی ده کاو وه ریده گری، چونکه بیژه که به لگهی له سه ری، وه ئە گه ر پیچه وانه ی بوو له رووی بیژه و اتاوه، یان بیژه یان و اتا، ره تی ده کاته وه و سوور ده بی به پووچی و به تالی، چونکه پیچه وانه ی ئەو بنچینه یه ی له لایه، ئەویش ناسینه وه ته ی له و اتای قسه کردن و دیلاله تی.

وه به لگه له سهر پشکیننی سوله یمان الذین بۆ بالنده کان و دیارنه مانی په پووله سوله یمانه به لگه یه له سهر ته اووی ریکه خستی کاروباری پاشایه تی به خودی خوئی، هه تا ئه م بالنده بچکۆله یه وون بوو ﴿فَقَالَ مَالِيَ لَا أَرَى الْهَدَىٰ أُمِّ كَانٍ مِّنَ الْفَكَائِبِ﴾ واته: ئایا نه بینینی په پووله سوله یمانه بۆ که می وردنه بوونه وهی من ده گه ریشه وه، له بهر ئه وهی شاراو یه له ناو ئه م گه له زۆرو زه بهنده دا، یان ئه وه یه رویشته به بی ئیزنو مؤله ت و فرمانی من؟

(۲۱): جاله و کاته داینی تووره بوو هه په شهی لیکردوو وتی: ﴿لَأَعَذِبَنَّكَ عَذَابًا شَدِيدًا﴾ (واته: سویند بیت ئه بی سزایه کی زۆر سه ختی بدهم) له خوار کوشته وه ﴿أَوْ لَا أَذْبَحْنَهُ أَوَلِيَّاتِنِي بِسُلْطَنٍ مُّبِينٍ﴾ واته: (یان سه ری بیرن)، یان ده بی بیانویه کی روونم بۆ بهینی له سهر دواکه وتی، ئه مهش له ته اووی وهرعو ویزدانی سوله یمانه الذین ئه و سویندی نه خوارد ته نها به سزادان یان کوشتی، چونکه ئه وه ئایئ ته نها بۆ تاوانبار نه بی، وه دیار نه بوونی په پووله سوله یمانه ده گونجی بیانویه کی روونی هه بی، له بهر ئه وه جیای کردۆته وه به هۆی وهرعو ووردبینیه وه.

(۲۲): ﴿فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ﴾ واته: (سوله یمان زۆر چاوه رپی نه کرد) پاشان په پووله گه رایه وه، ئه مهش به لگه یه له سهر هه بیته و به گه وره دانانی سوله یمان الذین له لای سه ربازه کانی، وه گرنگیدانی ته اوویان به فرمانه کانی، ته نانه ت ئه م په پووله سوله یمانه که دواکه وتوه به هۆی عوزرو بیانویه وه نه یوانی بۆ ماوه یه کی زۆر دواکه ویت ﴿فَقَالَ﴾ به سوله یمانی وت: ﴿أَحْطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ﴾ واته: من زانستیکم له لایه له لای تو ئه و پیت نه زانیوه، له گه ل ئه وهی خاوه ن زانستی به رفراوان و پله ی به رزیت ﴿وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ﴾ (وه هه وائلم بۆ هیناوی) ده رباره ی هۆزیککی ناسراو له یه مهن ﴿بِنَبَأٍ يَقِينٍ﴾ واته: به هه وائیککی راست و دروست و دلنیا که ر، پاشان ئه م هه وائهی ته فمیر کردو وتی:

(۲۳): ﴿إِنِّي وَجَدْتُ أَمْرًا تَمَلِكُهُمْ﴾
 واته: نافرته تیکم بینی پاشایه تی هوزی
 سه بهئی ده کرد، نهو نافرته ته ﴿وَأُوتِيتَ
 مِنْ كُلِّ شَيْءٍ﴾ واته: هه موو شتیکی
 پاشایه تی پندراوه له مالو چه کو
 سه ربازو قه لآو هاوشیوه کانی ﴿وَلَهَا
 عَرْشٌ عَظِيمٌ﴾ واته: کورسی مولکو
 ده سه لاته که کی که له سهری داده نیشتی زور
 گه وره یه، گه وره یی کورسی به لگه یه له
 سه مه زنی ده سه لاتو هیزوو زوری
 پیای رابوژ کار.

(۲۴): ﴿وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ واته: نهوان موشریکو
 هاوه لدانه ر بوون خووریان ده به رست

﴿وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ﴾ وایان ده زانی نه وهی نهوان له سهری ده پون هه قو
 راسته ﴿فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ﴾ ((واته: بهو هویه وه ریگری کردوون له ریگای راست))،
 ﴿فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ﴾ چونکه نهو که سهی که پی وایه نهو له سه ر حه قه هیچ نومیدیک
 بو هیدایهت وه رگرتنی نیه هه تا بیرو بروای ده گوری.

پاشان فه رموویه تی: ﴿أَلَا﴾ واته: ده بو ﴿يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ﴾ واته: (کرنووش نابهن بو نهو زاتهی) زانایه به شاراوه کان له هه موو
 ناسمانه کانو زهوی، له به ندیهینه ره بچوو که کانو تووی پرووه که کانو شاراوهی دله کان،
 وه شاراوهی ناسمانو زهوی به دپار ده خات، به دابه زاندنی باران سهوز کردنی پرووه ک،
 وه شاراوهی زهوی ده رده هینی له کاتی فروو کردن به صوردا، وه ده هینانی مردووان
 له زهویدا، بو نه وهی پاداشتیان بداته وه به پیی کرده وه کانیان، ﴿وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا
 تُعْلِنُونَ﴾ (واته: ده شزانی چی ده شارنه وهو چیش ناشکرا ده کن).

(۲۵): ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ واته: به ندایه تی و ملکه چ بوونو زه لیلی و خو شه ویستی
 شایسته نیه تنها بو خوا نه بی، چونکه به رستراوه، خاوه ن سیفاتی ته واوه و نازو نیعمه تی

يويسته بو ئو مه بهسته ﴿ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴾ (واته: په روه ردگاري عه پشې مه زنه) عه رش برتبه له سه قفي هه موو به ديهي نراوه كان، وه ده وري ئه رزو ئاسمانه كاني داوه، بيگومان ئه م پاشايه خاوه ن ده سه لاتي مه زنو پيگه ي گه وره يه، ته نها بو ئه و زه ليل و گه ردنكه چ ده بن و سوژده ي بو ده بن، په پووله سوله يمانه ي پاراست كاتي ئه م هه واله مه زنه ي هينا، سوله يمان ﴿ سَهْرَى سَوْرِبَا لَه و هه واله شاراوه يه.

(۲۷-۲۸): سوله يمان ﴿ سَهْرَى سَوْرِبَا لَه و هه واله شاراوه يه. ﴿ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴾ ﴿ ۲۷ ﴾ اذهب يكتبي هكذا ﴿ وه له داهاتوودا ده قه كه ي دئ، ﴿ فَأَلْقَاهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ ﴾ (فرپي بده بويان) ئنجا لبيان دوور بكه وره وه ﴿ فَأَنْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴾ (پاشان سه رنج بده چ ولا ميگ ده گه رپننه وه) بو تو، وه چي ده رباره ي ده لين. (۲۹): په پووله سوله يمانه نامه كه ي له گه ل خوي برد هاويشتي به سه ر پاشادا، پاشاكه ش به گه له كه ي وت: ﴿ إِنِّي أَلْقَيْتُ إِلَيْكُمُ كُرْمًا ﴾ (به راستي من نامه يه كي) به رپزو به نرخم بو هاويژراوه له لايه ن گه وره ترين پاشا كاني سه ر زه ويه وه، پاشان ناوه رپو كي نامه كه ي بويان روون كرده وه وتي:

(۳۰-۳۱): ﴿ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿ ۳ ﴾ أَلَّا تَعْلَمُوا عَلَيَّ وَأَتُونِي مُسْلِمِينَ ﴾ (واته: به راستي ئه و نامه به ناوي خواي به خشنده ي ميهره بان ده ستي پيكر دوه) واته: خو تان به گه وره مه زانن به سه ر مه وه، به لكو ملكه چي فرمان و ده سه لاتم بين، وه رووم تيبكه ن به مسولماني تي، ئه مه له ئه و په رپي كور تبه له گه ل روونكر دنه وه ي ته واودا، ئه و نامه يه قه ده غه كردني خو به زلزائيني ئه وان له خو ده گري به سه ر سوله يمانه وه، وه مانه وه يان له سه ر ئه و حاله ي تيايدان، وه ملكه چ بووني فرمانه كان و گوپرايه لي كردن و روشتنيان بو لاي و بانگه واز كردنيان بو ئيسلام.

ئه م ده قه ئه وه ي تدايه كه په سنده كتيب به ناوي خوا ﴿ ده ست پيكر ي، وه پيشخستني ناو له سه ره تاي ناوونيشاني كتيب ه كده دا، له ژيري و عاقل ي ئه و پاشايه ئه وه بوو كه ده سه لاتداراني گه له كه ي كو كرده وه و پسي گوتن:

(۳۲): ﴿ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوا أَفْتُونِ فِي أَمْرِي ﴾ (واته: ده رباره ي ئه م كار هه واهم بده ني چون وه لام ي بده ينه وه، ثايا بچينه ژير فرمانيه وه و گوپرايه لي بكه ين، يان چي بكه ين؟ ﴿ مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّى تَشْهَدُونِ ﴾ (واته: من هيچ فرمانتيك ناكم به بي و هه رگرتني بوچوون و راويژر پي كردنتان.

(۳۳): ﴿قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ وَأَوْلُوا بِأَسِ شَدِيدٍ﴾ واته: نه گهر قسه كه ي رهت بکه يته وه نه چيته ژير فرمانى نه وه ئيمه له جهنگدا خاوه نى نازايه تين، نه وان بو لاي هم بو چونه چوون، به و جورى نه گهر رووى بدايه نه وه خاك و ماليان ويران ده بوو، ههروه ها نه وان له سر هم بو چونه به ك دهنگ نه بوون، كه برتبه له هه لباردنى جهنگ، به لكو وتيان: ﴿وَالْأَمْرُ إِلَيْكَ﴾ واته: فرمان و برياريش به ده ستي تويه، چونكه ده يانزاني خاوه ن عه قل و ژيرى و دلسوزه بو يان ﴿فَانظُرِي﴾ واته: بير كردنه وه به كى قول ﴿مَاذَا تَأْمُرِينَ﴾ (واته: چ فرمانيك ده ده يت).

(۳۴): ﴿إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا﴾ (واته: هه كاتى به زور چونه شارينكه وه ويرانى ده كهن) به كوشتن و به ديلگرتن و تالان كردنى مال و سامانيان و تيكدانى شارو و لاتيان ﴿وَجَعَلُوا أَعْرَةَ أَهْلِهَا أَذْلَةً﴾ واته: ده سه لاتدارو گه وه پياوانى ناو خه لكى زه ليل ده كهن، واته: نه مه بو چوونيكى بيهيژه، ههروه ها گو يرايه ليشى ناكه م پيش تاقى كردنه وه، به ناردنى نيردراو بو ناويان تا بارودوخيان ناشكرا بكات، نه و كاته نه زانين چى ده كه ين، پاشا كه وتى:

(۳۵): ﴿وَإِنِّي مُرْسَلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ﴾ (واته: جا من دياريه كى به نرخيان بو ده نيرم، ئنجا چاوه پروان ده كه م بزائم نيردراوه كان به چيه وه ده گه رينه وه)، نايا سوله يمان به رده وامه له سر بو چوون و قسه ي خوى؟ يان دياريه كه فيليكى ليد كات و بو چوونى ده گو ريت، وه بزائم بارودوخى سه ربازه كانى چونه؟

(۳۶): ننجاً دیار به کی بو سوله یمان نارد، به نیردراوانیکدا له پساوی ژیرو تیگه یشتووی گه له که ی، وه نه وانه ی خاوه ن بوچوونی په سندن له ناویاندا ﴿فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنَ﴾ واته: کاتی نیردراوه کان دیاریان بو سوله یمان هینا، ﴿قَالَ﴾ به تووره یسی و وه لامنه دانه وه یانه وه وتی: ﴿أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتَيْنِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُمْ﴾ نه و مال و سامانه هیچ به هایه کی نیه له لای من و دلّم پی خوش نیه، خوا بینبازی کردوم لی، وه نازو نیعمه تی زوری رشتووه به سه رمدا ﴿بَلْ أَنْتُمْ بَدِيئِكُمْ فَفَرْحُون﴾ (واته: به لکو تیوه به دیار به که تان دلخوش ده بن) چونکه

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنَ قَالَ أُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتَيْنِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَدِيئِكُمْ فَفَرْحُون ﴿۳۶﴾ أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِخُبْرٍ لَّيْسَ لَهُمْ بِمَاؤُا يُخْرَجُونَ مِنْهَا أَزْلَةً وَهُمْ صَافِرُونَ ﴿۳۷﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُو الْأَكْبَابُ إِنِّي بَعَثْتُ فِيهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿۳۸﴾ قَالَ عِفْرِيْتُ مَنِ الْيَحْيَى أَنَا يَا نَبِيَّكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿۳۹﴾ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْسُدَ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِندَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَلَّيُنَّ بِآيَاتِكُمْ أَكْثَرًا مِّنْ شُكْرِكُمْ وَأَلَّا تَشْكُرُوا تَقِيَمُ عَرْشَهَا أَنْ نَبُوءَ مِنْكُمْ لَمَنِ الْوَيْلُ لِمَنْ يَدْعُ نَادِرًا وَّحْدَهُ تَطْمَئِنُّ عَرَسُهُ قِيلَ أَكَانَ غُرُوبًا مِّنَ اللَّيْلِ أَمْ لَمْ يَلِدْ مِنَ الْبَرِّ قِيلَ مَا تَقْتَدِرُ وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿۴۰﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتُ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۴۱﴾ قَوْمٌ كَذِبٌ ﴿۴۲﴾ قِيلَ لَهَا ائْخِطِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَذَفَتْ عَنْ سَاقِهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرْحٌ مَُّرْدِدٌ مِّنْ قَوَارِيرٍ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿۴۳﴾ مَعَ سُلَيْمَانَ نَبِيًّا قَوْمٌ يَلْمِزُونَ ﴿۴۴﴾

حه زتان له دونیا به، شه وه ی له دهستی تیوه دایه زور که متره له وه ی خوا به منی به خشیه وه (۳۷): پاشان سوله یمان کاتی ته ماشای نیردراوه که ی کرد که سیکی ژیرو عاقله، وه قسه که ی وه کو خوی ده گه به نئی پی گوت: ﴿أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ﴾ (واته: به دیار به که ته وه بگه ریروه بو لایان ﴿فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِخُبْرٍ لَّيْلًا قَبْلَ هُمْ﴾ (واته: سویند به خوا ﴿بَلْ﴾ بو یان دینین له شکر یک) که له توانای نه واندا نه بی، ﴿بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذْلَةً وَهُمْ صَافِرُونَ﴾ (واته: رووبه رووی بینه وه، وه سویند به خوا ﴿بَلْ﴾ به زه لیلی له ولاته که یان ده ریان ده که ی ن نیردراوه که ش گه رایه وه بو ناویان هه والی قسه کانی سوله یمانی پیدان، نه وانیش خویان ناماده کرد بگه ریروه بو لای سوله یمان ﴿الطَّيِّبِينَ﴾ وه سوله یمان زانی نه وان دین بو لای به وانه ی ده ورووبه ری له جنو که و مروقه کان گوت:

(۳۸): ﴿إِنِّي بَعَثْتُ فِيهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ﴾ (واته: کامتان ته ختی پادشایه که یم بو دینن، پیش شه وه ی به مسولمانی بین بو لام) واته: چونکه حه لاله بو مان هه لسوو که وتی پیوه بکه ی ن پیش شه وه ی مسولمان بن، نه وکات ماله که یان ریژ لیگیر او ده بی ﴿قَالَ عِفْرِيْتُ مَنِ الْيَحْيَى﴾ عفریت: جنو که یه کی گه وره و زور به توانایه، (نه و جنو که گه وره یه وتی):

(۳۹): ﴿أَنَا إِلَٰهِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ نَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ﴾ (واته: من تهختی پاشایه تی نهوت بو دینم پیش نهوهی له جینگای خوٚت ههستی وه من به تواناو دهسٚتپاکم) پرواله ته که ی نهوه یه سوله یمان ﷻ نهو کات له شام بووه، له نیوانو نهو و سه به ندا چوار مانگ ریگا هه بووه، دوو مانگ ریوشتن و دوو مانگ گه رانه وه، له گهل نهو دووریه دا نهم عفریته ده لی: من ده توانم بوٚتی بهینم هه رچه نده گه وره و قوورس و دووربی پیش نهوهی له جینگا که ی خوٚت ههستیت، نهوهی که دیاره جینگای کوٚرو کوٚبوونه وه دریز خایه نه، ده کری به دریزای به یانی بی تا چیشته نگاو به نه ندازه ی سی یه کی ریوژیک، نهمش نهو په ری گریمانه یه، وه که مجاری ده بی که متر بی یان زور تر. نهم جنو که مه زن و به هیزه یه کیکه له تاکه کانی ژیر دهستی سوله یمان ﷻ وه له وهش به هیز تر:

(۴۰): ﴿قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ﴾ رافه زانانی قورشان و توویانه: نهوه پیاو یکی زاناو خواناس بووه له لای سوله یمان ﷻ پی سی ده و ترا ناصفی کوٚری به رخیا، نهو پیاه ناوی مه زنی خوی داوه زانی، نهو ناوه مه زنه نه گه ر داوای پی بکری راسته و خوٚ داوا که ی پی ورده گیری، ﴿أَنَا إِلَٰهِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ﴾ (واته: من بوٚت دینم پیش نهوهی چاوت بترو کینی) به وهی داوا له خوا ﷻ ده کات بهو ناوه مه زنه جا راسته و خوٚ ناماده ده بی، نهو پیاه داوای کرد له خوا ﷻ کوشکه که ی بوٚ بهینی راسته و خوٚ ناماده بو ﴿فَلَمَّارَاهُ﴾ کاتیک سوله یمان ﷻ ﴿مُسْتَقْرًا عِنْدَهُ﴾ (تهخته که ی به لقیسی له لای خویدا بینی) ستایشی خوی کرد له سر نهو هیزو تواناو مولکو دهسه لاته ی پی به خشیوه، وه ﴿قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ﴾ (واته: نهوه له فزلی په روره دگار مه وه یه) بوٚ نهوهی تاقیم بکاته وه بهو مولکو دهسه لاته، سوله یمان ﷻ یاخی نه بوو بهو مولکو دهسه لات و هیزو توانایه که خوا ﷻ پی دابوو، وه کو چون پیشی دهسه لاتاره گومرا کانه، به لکو چاک ده یزانی نهوه تاقیکر دنه وه یه له لایه ن په روره دگار یه وه، ترسا له وهی وه ک پیویست شو کرانه بژی ری نهو نیعمه ته نه کات. پاشان پروونی کردو ته وه شو کرانه بژی ری هیچ سوودی به خوا ﷻ ناگه به نی، به لکو سوودو که لکی ده گه ریته وه بوٚ خاوه نه که ی، جا فرمووی: ﴿وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّيَ غَنِيٌّ كَرِيمٌ﴾ (واته: خوا ﷻ بینیازه له کرده وهی بهنده که ی، به خشنده یه خاوه ن خیر و چاکه ی زوره، خیر و چاکه کانی شو کرانه بژی رو بیروا ده گریته وه، به لام نهوه نه بی سوپاسگوزاری نیعمه ته کانی ده بیته

مایه‌ی زیاد کردنیان، وه بیروایی به نیعمه‌ته کان ده‌بیته مایه‌ی له‌ناوچوونیان. پاشان به‌وانه‌ی ده‌وروبه‌ری فرموو:

(۴۱): ﴿ نَكُرُوا لَهَا عَرَشَهَا ﴾ واته: ته‌ختی پاشاییه‌که‌ی بۆ بگورن به‌کم یان به‌زیاد، هاوشیوه‌ی شه‌وه ﴿ نَنْظُرْ ﴾ عه‌قلی تاقی ده‌که‌ینه‌وه ﴿ اَنْهَدِي ﴾ بزاین ته‌خته‌که‌ی ده‌ناسیته‌وه، شه‌ونده ژیرو وریاه شایسته‌ی پاشایه‌تی بی ﴿ اَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴾ (واته: یان نایناسیته‌وه).

(۴۲): ﴿ فَلَمَّا جَاءَتْ ﴾ کاتیگ هات بۆ لای سوله‌یمان ﷺ، عه‌رش و کۆشکه‌که‌ی خرایه‌ روو، شه‌و کاتی له‌شاره‌که‌ی خو‌ی ده‌رچوو عه‌رش و کۆشکه‌که‌ی به‌جیه‌شت: وه ﴿ قِيلَ ﴾ پی‌ی گوترا: ﴿ اَهْكَذَا عَرْشُكَ ﴾ واته: ئیمه‌ زانیومانه‌ تۆ عه‌رشیک‌ی مه‌زنت هه‌یه‌ وه‌ که‌ شه‌مه، نایا شه‌وه‌ی تۆ وه‌ که‌ شه‌مه‌ وایه‌ که‌ بۆمان ناماده‌ کردوو؟ ﴿ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ ﴾ (واته: وتی هه‌ر شه‌له‌یی شه‌وه‌یه‌) شه‌مه‌ش دباره‌ له‌ زیره‌کی و زرنگی بووه، نه‌یووت: شه‌وه‌ عه‌رشه‌که‌ی منه‌، چونکه‌ گۆرانکاری تیدا کرابوو، وه‌ په‌تیشی نه‌کرده‌وه‌ چونکه‌ عه‌رشه‌که‌ی خو‌ی ده‌ناسی، وشه‌یه‌کی به‌کاره‌ینا دوو شه‌گه‌ر له‌ خو‌ده‌ گری، هه‌ردوو شه‌گه‌ره‌ که‌ یش پاستن.

سوله‌یمان ﷺ سه‌ری سوورما له‌ عاقلی و ژیری شه‌و پادشایه‌، وه‌ سوپاسی خوی کرد که‌ خوا ﷻ له‌وه‌ چاکتری پی‌ به‌خشیه‌وه‌، بۆیه‌ وتی: ﴿ وَأَوْتِنَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا ﴾ واته: هیدایه‌ت و عه‌قل و چه‌سپاوی پی‌ به‌خشیه‌وین، له‌ پی‌شی شه‌م پادشایه‌ ﴿ وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴾ (ئیمه‌ مسولمان بووین) شه‌ویش بریتیه‌ له‌ هیدایه‌تی به‌ سوودی بنجینه‌ی.

ده‌گونجی شه‌مه‌ قسه‌ی پاشای (سبأ) بیست، خوا ﷻ زانستی پیدای ده‌رباره‌ی مولک و ده‌سه‌لاتی سوله‌یمان و هی‌زو توانای، پی‌ش شه‌م حاله‌تی بینیمان، به‌ ناماده‌ کردنی شه‌و عه‌رشه‌ مه‌زنه‌ له‌ شوینیکی دووره‌وه‌، بۆیه‌ ملکه‌چی بووین و به‌ مسولمانی هاتین بۆ لای و گه‌ردنکه‌چی ده‌سه‌لاته‌که‌ی بووین.

خوا ﷻ ده‌فرمو‌ی: ﴿ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ واته: (شه‌و شتانه‌ی که‌ به‌لقیس ده‌په‌رست له‌جیات‌ی خوا بوو بوونه‌ به‌ربه‌ست) له‌ به‌رده‌م مسولمان بوونیدا، شه‌گه‌رنا که‌سیکی ژیرو عاقل بوو، ده‌یتوانی حه‌ق و ناهه‌ق له‌یه‌ کتر جیا بکاته‌وه‌، به‌لام عه‌قیده‌ی پووچ و به‌تال رووناکی دل و ده‌روون لاده‌بات، ﴿ إِنَّمَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴾ (واته: به‌راستی شه‌و له‌ کاتی خو‌ی له‌ ریزی قه‌ومیکی بی‌پروا بوو) به‌رده‌وام بوو له‌سه‌ر

ثاینه که یان، وه جیابونه وهی که سیک له شوینکه وتووانی ناینیک، وه به عه قلیشی نهوان له سر گومرایی و هه لهن، نه مه زور به که می رووده دا، بویه نه مه جینگای سر سورمان نیه مانه وهی له سر کوفرو بیروایی، پاشان سوله یمان سوله یمان ویستی شتیکی له تواناو دهسه لاتی خوئی پینیشان بدات عه قلی پیی سه رسام بی، پیی ووت بچوره ناو نهو کوشکه وه، نه وهش شوینیکی به رزی به رفراوان بوو، نهو شوینه جینگایه ک بوو له شوشه، ناو به ژیریدا ده رویی.

(۴۴): ﴿قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً ۚ﴾ (پیی و ترا بچوره ناو کوشکه که وه ئیجا کاتی که بینی به ده ریای زانی) شوشه کان زور تنکو روون بوون ناو له ژیریانه وه ده بینرا، به جوئی درده کهوت که نه وه ناوه و هیچی دیکه له سه ریوه نیه و کشفتم عن ساقیها (هه ردوو قاچی هه لکرد) بو نه وهی تهر نه بی، هه روه ها نه مهش له ژیری و ره وشت جوانی بوو، بیگومان نهو پاشایه ریگری نه کرابوو له وهی بچیته نهو شوینه، چونکه ده یزانی نهو تنها له بهر پله و پایه و ریزی بانگکراوه، دیاره که سوله یمان سوله یمان مولکو دهسه لاته که ی بوونیات نابوو له سر حکیمت و کار دروستی، له دلیدا هیچ حاله تیکی خراب نه بوو، پاش نه وهی نه وهی بینی، کاتی که پادشاکه قاچی هه لکرد پیی گوترا:

(۴۴): ﴿إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ ۚ﴾ (اته: (نه وه کوشکیکه) له شوشه یه کی لووس، ئیتر پیویست ناکات قاچت هه لیکه ی، بهو شیوه یه کاتی که یشته لای سوله یمان، وه نه وهی به چاوی خوئی بینی، وه پیغه مه رایه تی و ئیتر دراوی بو در کهوت، ته وبه ی کردوو که رایه وه له بیروایی قالت رب انی ظلمت نفسی و اسلمت مع سلیمان لله رب العلمین (اته: نهی په روه ردگارم به راستی من ستمم له خوم کردو له گه ل سوله یماندا ملکه چ بووم بو په روه ردگاری جیهانیان).

نه مه به سه رهات و چیروکی پاشای سه به نه، خوی گه وره بوی باسکردووین، وه نه وه یشی له گه ل سوله یماندا روویدا، وه جگه له وهی باسکرا له و لئو و پویانه و چیرو که ئیسرایلیانه نه وه هیچ په یوه ندی نیه به ته فسیری قسه ی خوا سوله یمان، نه ویش له و کاروبارانیه که جه ختی له سر ناکریته وه له سر به لگه ی ناشکراو دیار نه بی، وه نهو چیروکانه ی گواستراونه ته وه درباره ی نهو بابه ته هه موویان یان زورینه یان بهو شیوه یه نیه، بویه پیویسته مسولمان خوئی لیپاریزی نه یخاته نیو ته فسیره کانه وه، خوا زاناتره.

(۴۵-۵۲): ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَتَقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا أَطِئْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ سِتْعَةٌ رَّهْطٌ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكْرُؤًا مَكَرًّا وَمَكْرَئًا مَكَرًّا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَتْ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَتَقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا أَطِئْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ سِتْعَةٌ رَّهْطٌ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكْرُؤًا مَكَرًّا وَمَكْرَئًا مَكَرًّا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَتْ عَقِيبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَا دَمَرْتَهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتَلَّكَ لَبِيُّهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِيَّاكَ فِي ذَلِكَ لَابِيَةَ لَقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلَوْ لَمْ يَأْتِ الْقُرْآنُ بِآيَاتٍ أَتَتْهُمُ الْغُلُجَّةُ وَأَنْتُمْ لَبَشِيرُونَ ﴿٥٤﴾ لَقَدْ كُنَّا أَتَيْنَا آلَ ثَمُودَ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِمْ فَجَاءُوا قَوْمَهُمْ مِنْ أَجْدَانِهِمْ وَمِنْ عَمَلِهِمْ جِثْمًا فَاصَبَتْهُمُ الْحَصْبُ فَأُكُفَّتْ آذانُهُمْ وَجَاءُوا رَبَّهُمْ يَحْنَبُونَ ﴿٥٥﴾ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَتْ

أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتَلَّكَ لَبِيُّهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِيَّاكَ فِي ذَلِكَ لَابِيَةَ لَقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَجْمَعِينَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ ﴿٤٥﴾: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ﴾ تا کونایسی چیر و که که، خوا ﴿هه وال ده دات که شه و ناردوویه تسی بؤ لای ثمود شه و هؤزه ناسراوه برایان له ره چه له کدا صالح، وه شه و فرمانی ینکردون خوا ﴿به تاک و تنها به رستن، وه واز له به رستی بت و هاوشیوه کانی بینن، ﴿فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ﴾ (که چی نه وان بیون به دوو کومه لی دژ به به ک) کومه لیکیان برودار، کومه لیکیان بیسروا، نه مانه زورینه کانیان بیون.

(۴۶): ﴿قَالَ يَتَقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ﴾ واته: بؤچی په له ده که ن له نه جامدانی کاره خراپه کان و سوور دهن له سه ریان، پیش شه وهی کاری چاکه بکن، که به هویانه وه ره وشتان چاک ده بی و کاروباری ناینی و دونیا بیتان جوان ده بی؟ له کاتیکدا بیویست ناکا بیوه ده ستنیسخه ری بکن بؤ کاره خراپه کان ﴿لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ﴾ (بؤچی داوای لیخوشون ناکه ن له خوا ﴿به وهی ته وبه بکن له هاوه لدانانو

سه ریچی کردنتان، وه داوای لیکنه لیتان خوش بیسی ﴿لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ بیگومان ره حمتی خوا ﴿نَزِيكَةً﴾ له چاکه خوازانه وه، وه لهو که سه ش ته وبه ده کات له گونا نه کان نه ویش یه کیکه له چاکه کاران.

(۴۷): ﴿قَالُوا﴾ پیغمبره که یان که صالحه به دروزانی و پروبه پرووی وه ستانه وه و تیان: ﴿أَطْرَافًا بِكَ وَيَمَنًا مَعَكَ﴾ پیان و ابو- خوا پروویان رهش بکا- نه وان له پروخساری صالحدا خیرو چاکه یان به دی نه کرده، وه نه و نه و که سانه ی له گه لیدا بوون له برواداران هو کار بوون بو ریگریکردن له هندی دستکوتی دنیایی. صالح ﴿الطَّيِّبِينَ﴾ پیانی گوت: ﴿طَلَبْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: نه وهی تووشتان بووه تنها به هو ی تاوانه کانتانه وه یه ﴿بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تَفْتَنُونَ﴾ (به لکو نیوه گه لیکن تاقی ده کرینه وه) به خوشی و ناخوشی و خیرو شهر، بو نه وهی تماشاکات نایا نیوه ته وبه ده کن یان نا؟ نه مه کارو پیشه یان بوو له به دروزانیسی پیغمبره که یان و پروبه پروو بوونه وه یان.

(۴۸): ﴿وَكَاثٍ فِي الْمَدِينَةِ﴾ واته: نه و شارهی صالحی تیدابوو، که هه موو گه له که ی له وی کوبوونه وه ﴿تَسْعَةً رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ﴾ واته: (نو که س هه بوون له زه ویدا خراپه کاریان ده کرد، به هیچ جو ری چاکه یان نه ده کرد) وه سفی کردوون به خراپه کار له سر زه ویدا، نه وان هیچ مه به ستو کرده وه یه کیان نه بوو بو چاکسازی، به لکو خو یان ناماده کردبوو بو دزایه تی کردنی صالح ﴿الطَّيِّبِينَ﴾ وه تانه دان له ناینه که ی و بانگه واز کردنی گه له که یان بو نه مه به سته، وه ک خوا ﴿فَهَرَمُوهُ يَتَى﴾ فائقوا لله و اطیعون ﴿۱۵۰﴾ و لا تطیعوا امر المترفین ﴿۱۵۱﴾ الذین یفسدون فی الارض و لا یصلحون ﴿۱۵۲﴾ الشعراء، (واته: که واته له سزای خوا بترسن و گو پرایه لی من بکن * وه گو پرایه لی زیده پرو یان مه کن * نه وان ی خراپه کاری ده کن له سر زه ویدا و کرده وه ی چاک ناکه ن).

(۴۹): نه وان به رده وام بوون له سر نه و بارودوخه ناشرین و خراپه یان، هه تا به هو ی دزایه تی کردنیانه وه ﴿تَقَاسَمُوا﴾ سویندیان خوارد له ناو یه کتریدا، هه ریبه که یان نه وهی دیکه ی سویند هدا ﴿لِنَيْبَتِنَا وَأَهْلِنَا﴾ واته: له شه ودا ده چینه سر مال و خیزانی، هه موویان ده کوژین ﴿ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لَوْلِيَّهِ﴾ (واته: پاشان به که س و کاری صالح ﴿الطَّيِّبِينَ﴾ ده لیسن) نه گه هه ستانه سه رمان و تیان نیوه کوشتوتانه، نیمه نکوولی له وه ده که یین و ره تی ده که یینه وه و سویندیان بو ده خوین ﴿وَأَنَا لَصَدِيقُونَ﴾ کوبوونه وه و

یه کده نگ بوون له سهر شهو کاره.

(۵۰): ﴿ وَمَكْرُؤًا مَّكْرًا ﴾ واته: پیلاتیکیان دانا بو کوشتنی صالح الصلوات مالو مندالی زور به نهینی، به هوی مه ترسیان له که سو و کاری ﴿ وَمَكْرًا مَّكْرًا ﴾ (واته: تیمهش پیلاتیکی به هیزمان دانا) به سهر خستنی پیغه مبه ره که مان صالح الصلوات وه کار ئاسان کردنی و له ناو بردنی گدله به درؤدانه ره که ی، ﴿ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴾ (واته: له کاتیکدا ئه وان ههستیان پی نه ده کرد).

(۵۱): ﴿ فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ ﴾ ئایا مه به سه ته کانیان به ده سه ته ئیاوه، به و فرو قیلانه ئامانجه کانیان ده سه ته و تووه، یان کاره که یان بو پیچه وانه بووه ته وه، له بهر ئه مه فرمو یه تی: ﴿ أَنَادَ مَرْنَهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴾ له ناومان بردن، له بنچینه ده رمان هینان، ده نگیکی به هیزی سزایان بو هات، هه موویان سه ره تا تا کو تایی له ناو چوون.

(۵۲): ﴿ فَتِلْكَ بَيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ ﴾ (واته: ئنجا شه وه جیی خانووه کانیانه چول و خالیه) دیواره کانی روخواوه به سه ره بانه کانیان، چول و هول له دانیشه وانه که ی، له کار که و تووه که سی تیدا نه ماوه ﴿ بِمَا ظَلَمُوا ﴾ واته: ئه مه سه ره نجامی سه تم و هاو به شدانانیانه بو خوا، وه گو مرابوونیان له سه ره زه وی.

﴿ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴾ (واته: به پاستی له و به سه ره اته دا په ندو به لگه هه یه بو گه لیک) به حه قیقه ته کان بزنان، وه بیر بکه نه وه له رووداوه کانی خوا له دو سه ته کانی و دو ژمنه کانی، به وانه په ندو ئاموژ گاری وه بگرن، بو شه وی بزنان سه ره نجامی سه تم و تاوان له ناو چوونه، به لام سه ره نجامی ئیمان و داد په ره ری سه ره که وتن و رزگار بوونه.

(۵۳): ﴿ وَأَنْجِحْنَا الذِّبَاءَ أَمْنًا وَأَوْكَانُوا يَنْقُوتَ ﴾ واته: پر وادارانمان رزگار کرد، ئه وانه ی پر وایان به خواو کتیه کان و پیغه مبه ران و رژی دوی و قه زاو قه ده ر خیر و شه ری بوو، وه خو یان ده باراست له هاو به ش دانان بو خواو سه ره پیچی کردن، وه کاریان ده کرد به گو یزایه لی خواو گو یزایه لی پیغه مبه ره کانی.

(۵۴-۵۸): ﴿ وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَحِشَةَ وَأَنْتُمْ بُصُرُونَ ﴿٥٤﴾ أَيْتَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مَّجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾ فَمَا كَانَتْ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّنطَهُرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنْجِحْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ، فَدَرَّسْنَاهَا مِنَ الْغَدِيرِ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءً مَطَرُ الْمُنذَرِينَ ﴿٥٨﴾ ﴾

(ده فەرموئ): ﴿وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ﴾ واته: باسی بهنده و پیغه مبه رمان لووط ~~الطی~~ بکه، کاتی به گه له که ی گوت وه کو بانگخوازو ناموژ گاری کاریک:- ﴿أَتَأْتُونَ الْفَنَاحِشَةَ﴾ واته: نهو کاره زور خرابو ناشرینه که عقل و سروشت به قیزه ونی ده زانی، له گه ل شهریه تدا ﴿وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ﴾ (واته: ئیوه ده بیین و ده زانن)، وه ده زانن چهنده ناشرین و بیزاراوه، به لام عینادیتان کردو نه وه تان نه جامدا، به هوئی سته م و بی شهرمیتان له خوا.

(۵۵): پاشان نهو فاحیشه ی تفسیر کردوه و فەرموویه تی: ﴿أَيُّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ﴾ واته: چون گه یشته نه م ناسته، چه زوو ناره زوه کانتان بو دوا ی پیوان ده جولئی که شوینی پیساییه، وه وازتان هیناوه له وه ی خوا بو تانی دروست کردوه له نافرته تان له شوینه پاکه کان که نه فس و ده روون چه زی بو شه وه ده جولیت، ئیوه کارو باره که تان به سه ردا پیچه وانه بو وه ته وه، شتی پیستان به لاهه چاک و په سنده، وه شتی پاکیش به لاتانه وه پیس و قیزه ونه، ﴿بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ جَاهِلُونَ﴾ (واته: به لکو ئیوه گه لیکی نه فامن) له سنووری خوا ده رچوون، چاوقایمن به رانه ر به قه ده غه کراوه کانی خوا.

(۵۶): ﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ﴾

(واته: ثنجا وه لآمی گه له که ی هیچ نه بوو) نه وه رگرتن بوو، نه سه رزه نشت کردن، نه یاد کردنه وه ناموژگاری وه رگرتن، به لکو وه لآمیان دژایه تی و سه ریچی بوو، وه هه ره شه کردن له پیغه مبه ره ناموژگاری کاره ده سته پا که که یان، به ده ر کردن له ولاته که ی. پاشان وه لآمی گه له که ی هیچ نه بوو ﴿إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ﴾ (واته: جگه له وه ی که وتیان لووط اللیلو خیزانه که ی له شاره که ده ر بکن).

وه نه وه ی بوتری: بُو رقتان لِي هه لگرتون، نه ی تاوانیان چی که ده ر به ده ریان ده که ن، وتیان: ﴿إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَنْطَهُرُونَ﴾

﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ﴾ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَنْطَهُرُونَ ﴿۵۶﴾ فَأَجَابَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَةً قَدَّرْنَا مِيتَ الْتَابِينَ ﴿۵۷﴾ وَأَمَّا مَطْرَانَا فَعَنِينَهُمْ مَطْرًا مِّنْ مَّوَدِّ رَبِّكَ ﴿۵۸﴾ وَسَأَلَهُ عَلَى عِيسَاوَةَ الَّذِي تَرَى أَصْطَفَىٰ اللَّهُ خَيْرًا مِّنَّا يُشْرِكُونَ ﴿۵۹﴾ أَلَمْ نَخْلُقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَاللَّهُ لَكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْزَلْنَا بِهِ حَذَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُشِيرُوا أَشْجَرَهَا ﴿۶۰﴾ أُولَئِكَ مَعَ اللَّهِ يَوْمَ تَقُومُ السُّورَةُ ﴿۶۱﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلْنَا خِلَافَهَا أَهْنًا وَجَعَلْنَا لَهَا رِيسًا وَجَعَلْنَا بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ﴿۶۲﴾ أُولَئِكَ مَعَ اللَّهِ أَنَّهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۶۳﴾ أَلَمْ يَجِبِ الْمَضْلُومَ إِذَا دَعَاهُمُ الْكُفْرُ وَالشُّكُوفُ وَالْجَعْلُ خِلَافَةَ الْأَرْضِ أُولَئِكَ مَعَ اللَّهِ قِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿۶۴﴾ أَلَمْ يَهْدِيكُمْ لَكُمْ نَارًا وَأَلْجَأَكُمْ مِنَ الْبَحْرِ وَمِنَ الرَّيْحِ الْبُشْرَ بَيْنَ يَدَيْكُمْ ﴿۶۵﴾ أُولَئِكَ مَعَ اللَّهِ تَقَالُ اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۶۶﴾

واته: خویمان پاک ده گرن له تیربازی، خوا پروویان رهش بکات، چاکترینی چاکه کانیان له ناستی ناشرینترین گوناوه کان دانا، به سه ریچی کردنی پیغه مبه ره که یانه وه نه وه ستاون له وه ی ناموژگاری کردون، هه تا گه یشتن به و ناستی ده ری بکن له شاره که ی، نه وان وتیان: ﴿أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَنْطَهُرُونَ﴾ ﴿۸۲﴾ ﴿الأعراف﴾ (واته: له شارو ولاته که تان ده ریان بکن، به راستی نه وان که ساتیکن خویمان پاک و تمیز راده گرن).

مه فهوم و تیگه یشتن له م قسه یه: تیوه پیسو و بوگن بوون، شایسته ی نه وه ن سزاو توله دابه زیته سه ر شاره که تان، وه رزگار بوونی نه وه ی لئی ده رده چی.

(۵۷) له بهر نه مه یه خوا ﴿فَأَجَابَنَّهُ وَأَهْلَهُ﴾ إِلَّا أُمَّرَأَةً قَدَّرْنَا مِيتَ الْتَابِينَ ﴿۵۷﴾ کاتی فریشته کان هاتن بو لای له وینه ی میواندا، گه له که یان نه مه یان زانی، هاتن بو لای لووط اللیلو مه به ستیان کاری خراب بوو، نه ویش ده رگای لیگرتن، کاری له سه ر نارحه ت بوو. پاشان فریشته کان هه والیان پیدا ده رباره ی حالی خویمان، نه وان هاتون رزگاری بکن له نیو نه و گه له خرابه دا، وه ده یانه وئی له ناویان به ن، بیگومان به لئنیان به یانی زووه، فه رمانیان بیکرد شه ورؤیی به خانه واده که ی بکات، جگه له ژنه که ی، به م زووانه تووش ده بی

ئوهی که تووشی گه له کهی دهیی، لوط به شوو خانه واده کهی دهر کردو رزگاریان بوو، له به ره به یاندا له ناوی بردن، خوا شوینه که یانی سه رو ژیر کرد، وه ورده زیخی گلینی به دوا یه کدا باراند به سه ریاندا به بی پچران، هه موو ئه و ورده به ردانه دیاریکراو بوون له لایهن په روه رد گارت هه.

(۵۸): له بهر ئه مه لی ردها فه موویه تی: ﴿وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذِرِينَ﴾ واته: به رد بارانمان کردن به خراپترین به رد باران کردن وه به خراپترین سزا، چونکه ناگادار کرانه وه و ترسیتران، به لام سلیمان نه کرده وه و نه هاتن به خه به ردا، خوا سزای سهخت و تووندی دان.

(۵۹): ﴿قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۗ اللَّهُ خَيْرٌ مَّا يُشْرِكُونَ﴾ واته: ﴿قُلِ﴾ واته: بلی: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ (ستایش بو ئه و خواهی) که شایسته ی ته وای ستایش کردن و هه سف و پیا هه لدانه به هوی ته وای و هه سفه کانی هه وه، وه به خشینه کانی، وه داد په روه ری و حکمه تی له سزادانی به درودانه ران و سه مکاران، هه روه ها سلا و له سه ر ئه و به ندانه ی هه لیزار دوون به سه ر جیهانیاندا، له پیغه مبه ران و نیردران، وه پالفته کراوانی خوا له ناو جیهاندا، ئه ویش به هوی ئه وه ی یادانی به رز کرده ته وه و ری زداری کردوون، وه پاراستونی له شهرو پیسی، وه پاراستنی ئه وه ی و توویانه ده رباره ی په روه رد گاریان له ناته وای که م و کورتی.

﴿اللَّهُ خَيْرٌ مَّا يُشْرِكُونَ﴾ (واته: ئایا خوا باشتره یان ئه و بتانه ی ده یکه نه هاوبه شی خوا)، ئه مه په سیارو ئیستیفهامیکه بیگومان جیگیر بووه و زانراوه، واته: ئا ئه و خواهی په روه رد گاریکی مه زنه، که خاوه نی و هه سفی ته و اووه و نه رم و نیان و له سه ر خو یه، یان ئه و بتانه ی که له گه ل ئه و دا ده یان په رست، ئه وانه ناته و اوون له هه موو پروویه که وه، نه سوودیان هه یه و نه زیان لاده بن، وه خاوه نی نه فسی خو یان و ئه وانه ش نین که ده یان په رستن، به قه د یه ک مسقاله زه ره له خیر و چاکه؟ خوا ﴿﴾ چاکره له وه ی ئه و ان ده یه رستن.

(۶۰): ﴿أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ۙ ذَاكَ بِهَيْكَةِ مَا كَانَتْ لَكُمْ أَنْ تَنْبِتُوا شَجَرَهَا ۗ إِنَّهُ مَعَ اللَّهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعِدُونَ﴾ واته: پاشان خوا ﴿﴾ به دوورو دریزی باسی ناسینی خو ی کرده که بیگومان ئه و په رستراوی راسته قینه یه، نه نا به ندایه تی ئه و راسته، به ندایه تی جگه له ئه و پو وچ و بی هووده یه، فه موویه تی: ﴿أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: کی ناسمانه کانی دروست کرده و ئه وه یی تیا یاندا یه له خو رو مانگو و ئه ستیره و فریشته و زه وی و ئه وه ی له ناویاندا یه، له شاخ و ده ری او زه ری دارو و درهخت و جگه له وانیش؟ ﴿وَأَنْزَلَ لَكُمْ﴾ له بهر ئیوه ﴿مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ﴾

حَدَّاقٍ ﴿۵۶﴾ واته: چهن دین باخچی جوان و گه وره ﴿ذَاتَ بَهْجَةٍ﴾ واته: دیمه نی جوان و سه رنجر اکیش، له زوری داروو درهخت و جیاوازی جوړه کانی و جوانی به ره مه کانی ﴿مَا كَانَتْ لَكُمْ أَنْ تَسْتُوا شَجْرَهَا﴾ (واته: که تیره نه تانده توانی درهخت و روای نه و باخچه بروینن) نه گهر منه تی خوا ﴿لَنْ يَبُوءَا بِه سِرْتَانَهُوَهْ بِه دابه زانندی باران﴾ ﴿أَلَمْ يَعْ مَعِ اللَّهُ﴾ (نایا هیچ په رستراویکی تر له گهل خوادا هه به) بتوانی تم کار و بارانه به رپوه بیات، هه تا په رستری و له گهل خوادا بگری به هاو بهش ﴿بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ﴾ (نه وان گهل یکن لاده دهن له ریگی راسه) خوا په کسان ده کهن له گهل په رستراوانی دیکه دا، له گهل نه وودا ده زانن خوا ﴿لَنْ يَبُوءَا بِه سِرْتَانَهُوَهْ بِه دابه زانندی باران﴾

به تا کو و تنها خولقینه ری جیهانی سه روو خواره وه به، وه دابه زینه ری رزق و روزه.
(۶۱): ﴿أَمِنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهْرًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا أَلَمْ يَعْ مَعِ اللَّهُ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۶۱﴾

﴿أَمِنْ﴾ نایا نه و بتانه ی له هه موو روویکه وه ناته واون که هیچ کرده وه به کیان نه و رزق و روزیان به ده ست نه چاکترن؟ یان نه و خواهی ﴿جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا﴾ زه وی کردو ته جیگی نارامی و نیشته جیوونی بهنده کان، به و هو به وه ده توانن تیایدا به سهینه وه، مالی تیادا دروست بکن و کیلگی تیادا بچینن و برؤن و بگه رینه وه ﴿وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهْرًا﴾ واته: له ناو زه ویدا چهن دین ده ریای به دیهیناوه بهنده کان سوودیان لیوره رده گرن بو کشتو کال و باخ و باخات و خوار دنه وه ی خو یان و ناژه له کانیان ﴿وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ﴾ واته: (چهن دین) کیوی گه وره ی داکو تاوه بو نه وه ی تاسه و له نگه ر نه کات، وه وه کو میخ به زه ویدا داکو تراوه بو نه وه ی جووله نه کات ﴿وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ﴾ (واته: وه له نیوان دوو) ده ریای سویرو ده ریای شیریندا ﴿حَاجِزًا﴾ به ربه ستیکی دروست کرده بو نه وه ی تیکهل نه بن، نه و سوودو قازانجه ی له ده ست بچی که تیایاندا هه به، به لکو له نیوانیاندا به شیک له زه وی کردو ته به ربه ست سه رچاوه ی ناوه کانیشی دوور خستو ته وه له ده ریاکان، تا مه به ست و به رژه وه ونه ندیه کان به ده ست بین، ﴿أَلَمْ يَعْ مَعِ اللَّهُ﴾ (نایا هیچ په رستراویکی دیکه هه به له گهل خوادا) بتوانی نه و کاره بکات، هه تا لئی لادری و هاوه لی له گهلدا په رستری؟ ﴿بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (به لکو زور به یان نازانن) هاوه لو و شریک بو خوا ﴿لَنْ يَبُوءَا بِه سِرْتَانَهُوَهْ بِه دابه زانندی باران﴾، به په ربه و کردنی پیشه واکانیان، نه گه رنا نه گه ر بیانز نایه هه رگیز هاوه لیان بو دانه دهنه.

(۶۲): ﴿أَمِنْ يُحِيبُ الْمُنْظَرُ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ أَلَمْ يَعْ مَعِ اللَّهُ قَلِيلًا مَا نَذَكَّرُونَ ﴿۶۲﴾

(خو! دەفەرموی: ﴿أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُ لَكُمْ خُلَفَاءَ
الْأَرْضِ أَأَلَهُ مَعَ اللَّهِ﴾ ئایا کەسێک هەبە وەلامی ناچارو داماو بداتەووە کاتێ تووشی خەم و
پەژارە و نارەحەتی دەبێ، وە داواکاریەکانی لەسەر قوورسو و گران دەبێ، وە خەریکە لەناو
دەچێ لەو ناخۆشیە ی کە تیایدا، جگە لە خوای تاک و تەنھا؟ وە کێ ناخۆشی و بەلا لادەبات
جگە لە خوای تاک و تەنھا؟ وە کێ دەتانکاتە جێنشینێ گەلانی سەر زەوی، رزق و رۆزیتان
پێدەداو دەتانگەبەنێ بە نازو نەعمەتەکانی، وە دەبن بە جێنشینێ پێشینی خۆتان، هەر وەکو
ئەوێ ئیوەش دەمرینێ، لە دوا ئیوەش گەلێکی دیکە دەهینێ، ئایا پەرستراویکی تر هەبە
لە گەل خوادا ئەم کارو بارانە هەلسوورپینێ؟

هیچ کەسێ ناتوانی لە گەل خوادا شتی لەوانە ئەنجام بدات، تەنانت ئیوە ئەبێ پتەرستەکان
خۆتان دان بەو راستیەدا دەنێن، ئا لەبەر ئەمە ئەگەر تووشی ناخۆشیە ک بیوانی، بە دەلسۆزیەو
لە خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ دەپارانەو، چونکە دەیانزانێ تەنھا خوا دەسەلاتدارە بەسەر لابردنیدا ﴿قَلِيلًا مَّا
نَذْكُرُونَ﴾ واتە: بە کەمی بیر دەکەنەووە و قوول دەبنەووە لەو کارانە ی کە ئەگەر بیرتان
لێکردایە تەو دەگەرانەووە بۆسەر هیدایەت، بەلام بێناگایی و پشتیکردن و خۆپاریزی دایبۆشیون،
جا لەبەر ئەمە هیدایەتتان وەرنەگرتوو.

(۶۳): ﴿أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ
رَحْمَتِهِ أَأَلَهُ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ (۱۳)

﴿أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ﴾ واتە: ئەو زاتە کێیە رینماییتان دەکا کاتێ لە
تاریکیەکانی و شکانی و دەریادان، کە نە رینیشاندەرێکتان هەبێ وە نە مامۆستایە ک بیینن،
وە نە هۆکاری هەبێ بۆ رزگار بوون جگە لە هیدایەتی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ نەبێ بۆتان، وە کارناسان
کردنی رینگاکەتان و دانانی ئەو هۆکارە ی دەبێتە مایە ی رینیشاندەرەتان ﴿وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيحَ
بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ﴾ واتە: لە ئیوان باراندنی باراندا، خوا با دەنیری، پالی هەور دەنێ،
پاشان تیکەلی یەکتریان دەکات، پاشان کۆیان دەکاتەو، پاشان دەیانپێتینی، ئنجا بەو شیوەیە
مژدە بە بەندەکانی دەدات بە پێش دابەزاندنی باران ﴿أَلَهُ مَعَ اللَّهِ﴾ (ئایا هیچ پەرستراویکی
دیکە هەبە لە گەل خوادا) ئەو کارە بکات؟ یان خوا بە تاک و تەنھا ئەو هەلەسورپینێ؟ جا ئیتر
بۆچی هاوبەشتان لە گەلیدا داناووە جگە لە ئەو دەپەرستن ﴿تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾
خوا بەرزو بلندە لەوێ ئەوان هاوبەشی بۆ دادەنێن و یەکسانی دەکەن لە گەل غەیری خۆیدا.

يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةَ فِي ظُلْمَتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾ وَالْأَنْعَامِ (واته: وه کلیلی هممو نهینیه کان هر له لای خوایه کهس نایزانی جگه لهو، وه خوا ده زانی چی له وشکانی و دهر یادا هه یه، وه هر گه لایه ک بکه و یته خواره وه خوا پیی ده زانی و هر دانه و یله یک له تاریکیه کانی زه ویدا بییت و هر تهر و وشکیک هه بییت هر هه موویان له کتیبی ناشکرادان) وه ک فهرموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ ﴿٣٤﴾﴾ لَقَمَان، (واته: به راستی تنها لای خوایه زانیاری کاتی هاتنی رۆژی دواپی وه هر خوا باران ده بارینی تنها خوا ده زانی به وهی له مندالدانی دایکاندایه) تا کو تایی سووره ته که.

ئهم غهیب و په نهانانو هاوشیوه کانی زانستی و زانیاری دهر باره یان تاییه تن به خوا ﴿٣٤﴾ نه هیچ فریشته به کی نزیک ده یزانی، وه نه پیغه مبه ریکی نیردراو، جا نه گهر نهو زاته تاک و تنها بوو به زانستی ئهوانه، وه به زانستی دهوری نهینی و شاراوه کانی دابوو، ئهوه تنها پیوسته په رستش بو ئه و بکری.

پاشان خوا ﴿٣٤﴾ هه وال ده دات دهر باره ی لاوازی زانستی به درودانه ران به رۆژی دواپی، له شتیکه وه ده یگواز یته وه بو شتیکی گرنگتر، فهرموویه تی: ﴿وَمَا يَشْعُرْنَ﴾ واته: (ئهوان ههست ناکن) وه نایزانی ﴿أَيَّانَ يُعْشَرُونَ﴾ واته: که ی زیندوو ده کرینه وه له گوره کانیانه وه هه لده ستن، واته: له بهر ئه وه یه خو یان ئاماده نه کردوه.

(٦٦): ﴿بَلْ أَدْرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ﴾ واته: زانستی ئهوان لاوازو کورته و زانستیکی دنیاکه ره وه نیه و ناگاته نیو دل، ئه مهش که مترین و خوارترین پله یه بو زانست، بیگومان هیچ زانستیکی به هیزو لاوازیان نیه، به لکو ﴿هُمْ فِي سَكِّ مَنَّا﴾ واته: (ئهوان) له باره ی رۆژی دواپی وه له گومانان، وه گومان و دوو دلی زانستی پی لاده چی، چونکه زانست به هه موو پله و پایه کانی وه له گه ل گوماندا کونایته وه ﴿بَلْ هُمْ مَنَّا﴾ واته: (به لکو ئهوان) دهر باره ی رۆژی دواپی ﴿عَمُونَ﴾ بیگومان چاوه کانیان کویر بووه، وه هیچ له ده کانیاندا نیه دهر باره ی پروودانی رۆژی دواپی جگه له گومان نه بی، به لکو ئینکاریان کردوه و به درو یان زانیوه.

(٦٧) له بهر ئه مه فهرموویه تی: ﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَئِنَّا كُنَّا تَرِيًّا وَعَابَاؤُنَا أَنَا لَمُخْرَجُونَ﴾ زیندوو کردنه وه دووره و مومکین نیه، ئهوان توانا دهسه لاتی خو یان پیوانه کرد به توانا دهسه لاته لاوازه که ی خو یان.

(٦٨): ﴿لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا﴾ واته: (سویند به خوا ئیمه) به لینی زیندوو کردنه وه مان پیدرا ﴿نَحْنُ وَعَابَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ﴾ واته: (ئیمه و باوک و باپیرانمان له مه و پیش) زیندوو کردنه وه ش

نه هات، وه هيچ شتيکمان لهو باره يه وه نه بيني ﴿إِنَّ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ﴾ (ثم هره شه يه) ته نها سرگوزه شته وه والي پيشينه کانه، بو نه وه يه کات به سر بهن، وه هيچ بنه مايه کي نيه و راستيش نيه.

دواي نه وه ي هه والي به درودانه راني باسکرد، نجا هه واله کي گواسته وه که نه وان نازانن کي روژي دواي دي، پاشان هه واليدا دهر باره ي لاوازي زانستيان به روژي دواي، پاشان هه واليدا که نه وه گومان و دوو دلي، پاشان هه واليدا نه وه کويز بوونه له ناستي حق، پاشان هه واليدا به نينکاري کردنيان به زيندوو کردنه وه به دوور دانان. واته: به هوي ثم بارودوخانه وه ترسي روژي دواي له دل کانياندا نه ما، بويه ده ستيان دايه سر پيچي کردني خواو به لايانه وه ناسان بوو حق و راستي به درو دابنين، وه راستيش به پوچ، ناره زووبازيان پيشخست به سر به جيپناني په رسته کان، بويه دونياو دواروژيان له ده ست چوو، پاشان ناگاداريان ده کاته وه له سر راستي هه والي پيغه مهران، فرمو يه تي:

(٦٩): ﴿قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ﴾

هيچ تاوانباريک نابنين به رده وام بووي له سر تاوانه کي، مه گهر خراپترين سره نجامي هه بووه، خوا ﴿سزاو توله يه کي بو نامه ده کات که شايسته و گونجاوي به بي.

(٧٠-٧٢): ﴿وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ﴾ ٧٠ ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ٧١ ﴿قُلْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ رَدْفٌ لَّكُمْ بَعْضُ الَّذِي سْتَعْتَلُونَ﴾ ٧٢

﴿وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ﴾ واته: خه مبارو دلته نگ مه به نه ي موحه مده د بو نه وه به درودانه رانه و پروا نه بوونيان، به راستي تو نه گهر بزاني چنده شه و خراپه يان تيدايه و شايسته ي خير نين، نه وه نه بي نوميد ده بوويت و نه خه مت ده خواردو نه دل ته نگ ده بوويت، وه گوي مده به فرت و قيل و پيلانه کانيان، چونکه دهره نجامي پيلانه کانيان ده گه رپته وه بو خويان ﴿وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ﴾ ٣٠ ﴿الأنفال﴾، واته: نه وانه فرو قيل ده که ن خواهش له به رانه ر نه واندان پلان داده ني، وه خوا چا کتريني پلان دانه رانه. نه وانه ي زيندوو بوونه وه به درو دانه نين و برويان به په يامي پيغه مهران نه هيناوه، په له ي نه وه ده که ن سزا بدرين، ده لين:

(٧١): ﴿مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ نه مهش له خراي بوچوون و نه فاميانه وه يه، چونکه سزادان و کاته کي خوا ﴿دياري کرده و نه ندازه ي کيشاوه، پيشنه خستني سزا بويان به لگه نيه له سر هه ندي له داوا کاريه کانيان.

(٧٢): به لام له گه ل نه مه دا خوا ﴿ناگاداري کردنه ته وه له رووداني نه و سزايه ي که په ليان

تیدا ده کرد: ﴿قُلْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ﴾ واته: سزا له ټیوه نزیك یووه ته وه خه ریکه تووشتان ده بی، ﴿بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ﴾ (واته: هه ندی) له و سزایه ی (داوای هاتی ده که ن).
 (۷۵-۷۳): ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَشْكُرُونَ﴾ ۷۳ ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾ ۷۴ ﴿وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ﴾ ۷۵: ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَشْكُرُونَ﴾ خوا ۷۶ به نده کانی ناگادار ده کاته وه ده رباره ی به رفراوانی به خشنده ی و زوری فزل و چا که کانی، وه هانیان ده دات له سه ر ستایش و شوکرانه بژیریان، وه له گه له ټه مه دا زوری به خه لکی پشتیان کرده و له په روه ردگاریان و سوپاس گوزاری نا که ن، سه رقال بوون به نازو نیعمه ته کانه وه له پیده ری نازو نیعمه ته کان.
 (۷۴): ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ﴾ واته: (په روه ردگارت ناگاداره به وه ی که ده یشارنه وه)، ﴿صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾، (له دله کانیانداو ټه وه یشی ده ریده برن) با ناگادار بن به زانای نه نی و ناشکرا، وه با چاودیری بکه ن.

(۷۵): ﴿وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: هیچ شاره وه و نه نیه ک له نه نیه کانی جیهانی سه روو خواره وه نیه، ﴿إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ﴾ (مه گه له کتیبی رووندايه) ټه و کتیبه ده وری هه موو رووداوه کانی داوه، ټه وه ی بووه و ټه وه ی ده بی هه تا روژی دوا ی، هه ر رووداویک رووبدات ناشکرا بی یان شاره وه، ټه وه بیگومان پراو پره، له گه له ټه وه ی نووسراوه له (لوح المحفوظ) دا.

(۷۷-۷۶): ﴿إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفُصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾ ۷۶ ﴿وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾ ۷۷:

﴿إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفُصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾ ټه مه هه والدانیکه ده رباره ی گه وری و مه زنی قورټان به سه ر کتیبه کانی پی شو دا، وه دریژه پیدان و روونکرده وه ی تیدایه له و رووداوانه ی که جینگای گومانن، وه مایه ی جیاوازیه له لای ټه وه کانی ئیسرا ئیل، ټه م قورټانه به جوړی باسی کرده ټالو زیه کانی پی لبردوه و راستی ده رختووه له و بابه تانه ی جیاوازیان تیدایه. جا ټه گه ر خاوه ن ټه م پله و پایه پی له گه وری و روونی و ناشکرایداو لبردنی هه موو جیاوازیه ک و یه کلاکرده وه ی هه موو ټالو زیه ک، ټه وه مه زترین نیعمه تی خوا یه به سه ر به نده کانه وه، به لام هه موو که سی له به رانه ر نیعمه ته کاند ا سوپاسگوزار نیه. له به رټه مه یه روونی کردو ته وه که سوودو رووناکي و هی دایه تی قورټان تاییه ته به برواداران.

(۷۷): ﴿وَإِنَّهُ هُدًى﴾ (ثم قورئانه رينمايه) له گومرايي و دوو دلي ﴿وَرَحْمَةً﴾ وه بهزه بيه دليان پي فينك ده بيته وه، كاروباري ثابتي و دونيا بيان به هويه وه ريكن ده بي ﴿لِلْمُؤْمِنِينَ﴾ بو ثوانه ي پروايان بيته تي، به راستي ده زانن و وه ريده گرن، وه قوول ده بنه وه له مانا كاني و بيري ليده كه نه وه، بينگومان ثوانه رينمايي به ده ست دينن بو رينگاي راست، وه ره حمه تيكيان بو ده بي خوشه ختي و كامه راني و سه ر فرازي و سه ر كه وتني تيدايه.

(۷۸): ﴿إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ﴾ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿۷۸﴾

وَإِنَّهُ هُدًى وَرَحْمَةً لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿۷۷﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿۷۸﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى اللَّهِ تُكَلِّمُ النَّاسَ لَمَّا هُمْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَا أَنْتَ بِرَءِيٍّ فِي السَّمَوَاتِ ﴿۷۹﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۰﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۱﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۲﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۳﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۴﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۵﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۶﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۷﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِلْكَ السَّمَاوَاتِ بَدَا لَهُمْ تَلْفُوتُهُمْ وَأَبْصَرُوا الْآرْضَ مِنْ حَيْثُ هُمْ وَأَنْتَ أَتَمُّ الْبَصِيرِ ﴿۸۸﴾

﴿إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ﴾ واته: به راستي خوا ﴿۷۷﴾ دادوهری ده كات له نيوان

دزه كاندا، وه له داهاتويه كي نزيكدا حو كم و بريار ده دات له نيوان شو كه سانه يان كه جياوازيان هيه، به برياري دادپهروه رانه ي، جا كاروباره كان نه گهرجي له دونيادا دوو دلي و گومانيان تيدا بي له نيوان ناكو كي كاراندا، به هوي شاراوه يي به لگه، يان هه ندي له مه به سه ته كان، ثه وه بينگومان خوا ﴿۷۸﴾ هق روون ده كاته وه كه پراوپره له گه ل واقيعدا، كاتي خوا ﴿۷۸﴾ برياري تيدا ده دات ﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ﴾ ثه و زاته زاله به سه ر به ديهي تراوه كاندا، بويه ملكه چي ده بن ﴿الْعَلِيمُ﴾ زانايه به هه موو شته كان و هه موو قسه جياوازه كان، وه له و قسانه يشي كه ده رچوون، وه له مه به سه ته كانيان، وه له داهاتوودا پاداشتي هه موويان ده داته وه به وه ي زانيويه تي ده رباره يان.

(۷۹-۸۱): ﴿فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ﴾ ﴿۷۹﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الضَّمَّ الدَّعَاءَ إِذَا وَلُوا مَدْبِرِينَ ﴿۸۰﴾ وَمَا أَنْتَ بِرَءِيٍّ فِي السَّمَوَاتِ ﴿۸۱﴾ فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۸۱﴾

﴿فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾ واته: پشت به پهروه ردگارت بيه سه ته له به ده سه ته ياني به رژه وه نديه كان و ره تكرر دنه وي زيانه كان، وه له گه ياندي په يام و به جيهي ناني ثابن و جيهاد كردني دوژمنان ﴿إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ﴾ (بينگومان تو له سه ر ثابنيكي راست و) روون و ناشكراي، وه ثه و

که‌سه‌ی له‌ سه‌ر هه‌ق بی- بانگه‌شه‌ی بو‌ ده‌ کاو هه‌لده‌سی به‌ سه‌رخستی- له‌ پی‌شته‌ره‌ له‌ غه‌یری خوی به‌ پشت به‌ستن، چونکه‌ نه‌و کوشش بو‌ شتی ده‌ کات دل‌نایه‌ لی‌و ده‌زانی‌ راسته‌، هه‌چ گومان و دوو دل‌یه‌ کی‌ تیدانیه‌، هه‌روه‌ها نه‌و راسته‌ له‌وپه‌ری‌ روونیدایه‌، هه‌چ شاراوه‌و گومانیک‌ی تیدانیه‌، نه‌ گهر نه‌ر کی‌ سه‌رشانت به‌جی‌ بهینی‌، وه‌ پشت به‌ خوا به‌ستی له‌ جیه‌جی‌ کردنیدا، نه‌وه‌ بی‌گومان گومرای‌ی گومراکار زیانت پی‌ ناگه‌یه‌نی‌، وه‌ هیدایه‌تی نه‌وان له‌سه‌ر تو‌ نیه‌، له‌به‌ر نه‌مه‌ فه‌رموویه‌تی:

(۸۰): ﴿إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمَعُ الدُّعَاءَ﴾ (واته: بی‌گومان تو‌ ناتوانی‌ بانگه‌وازت به‌ مردووه‌کان بی‌یستی‌، وه‌ ناتوانی‌ بانگه‌وازت به‌وانه‌ی‌ که‌رن بژنه‌وینی‌) کاتی‌ که‌ بانگیان ده‌ که‌ی‌، وه‌ به‌ تاییه‌ت ﴿إِذَا وَلَوْ أُمَّدَّيْنِ﴾ (کاتی‌ پشت هه‌لده‌ که‌ن و ده‌رو‌ن) نه‌وه‌ بی‌گومان له‌ پی‌شته‌ره‌ له‌ گوئیگر تیان به‌ بانگه‌وازه‌ که‌ی‌ تو‌.

(۸۱): ﴿وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ﴾ (واته: وه‌ تو‌ ناتوانیت کو‌یران رزگار بکه‌یت له‌ گومرایه‌ که‌بان) هه‌روه‌ک خوا ﴿فَهَرْمُوِيهٖتِي﴾ (واته: به‌راستی‌ نه‌ی‌ موحه‌مه‌د ﴿تُو‌ ناتوانی‌ نه‌و که‌سه‌ی‌ خوشت بو‌ی‌ رینمای‌ی‌ بکه‌یت، به‌لام خوا هه‌ر که‌سی‌ بو‌ی‌ رینمای‌ی‌ ده‌دات)، ﴿إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ﴾ (واته: ته‌نهما نه‌و که‌سانه‌ی‌ که‌ ملکه‌چی‌ تو‌ ده‌بن، نه‌و که‌سانه‌ی‌ بروایان به‌ نایه‌ته‌ کانی‌ خوا ﴿هه‌یه‌و ملکه‌چی‌ ده‌بن به‌ کرده‌وه‌ کانیان، هه‌روه‌ک خوا ﴿فَهَرْمُوِيهٖتِي﴾ ﴿إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ﴾ (۲۱) الأنعام، (واته: به‌ راستی‌ ته‌نهما نه‌وانه‌ وه‌لامی‌ تو‌ نه‌ده‌نوه‌ که‌ به‌ دل‌ نه‌ی‌ستن مردووه‌ کانی‌ش خوا زیندوو‌یان ده‌ کاته‌وه‌ پاشان هه‌ر بو‌ لای‌ خوا ﴿ده‌ گه‌رینه‌وه‌.

(۸۲): ﴿وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ﴾ (واته: کاتی‌ نه‌و به‌لینه‌ی‌ به‌ خه‌لکی‌ دراوه‌ به‌سه‌ریاندا هات، که‌ خوا ﴿یه‌ کلای‌ کردو‌ته‌وه‌و کاته‌یشی‌ پی‌ویست کرده‌، ﴿أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً﴾ (واته: گیانله‌به‌ریک‌ ده‌ردینین) ﴿مِنَ الْأَرْضِ﴾ (له‌ زه‌وی‌) یان گیانله‌به‌ریک‌ له‌ گیانله‌به‌ره‌ کانی‌ سه‌ر زه‌وی‌ نه‌ک له‌ ناسمان، نه‌م گیانله‌به‌ره‌ ﴿تُكَلِّمُهُمْ﴾ (واته: قسه‌ له‌ گه‌ل‌ مرو‌فه‌ کانداه‌ کات، ده‌لی‌: به‌ راستی‌ نه‌م خه‌لکه‌ بروای‌ راسته‌قینه‌یان نه‌هینا به‌ نایه‌ته‌ کانی‌ خوا، واته: له‌به‌ر نه‌وه‌ی‌ خه‌لکی‌ زانست و دل‌ناییان لاواز بووه‌ به‌ نایه‌ت و نیشانه‌ کانی‌ خوا ﴿بُؤِيهٖتِي﴾، بو‌یه‌ خوا نه‌م گیانله‌به‌ره‌ی‌ بو‌ ده‌رخستون، که‌ یه‌ کیکه‌ له‌ نایه‌ت و موعجیزه‌ سه‌رسوور هینه‌ره‌ کانی‌، بو‌ نه‌وه‌ی‌ بو‌ خه‌لکی‌ روون بکاته‌وه‌ له‌وه‌ی‌ که‌ به‌ گومانز و دوو دل‌ن لی‌.

ثم گیانداره گیانداریکی به ناوبانگه له کوټای دونیدا دهرده که وی، یه کیکه له نیشانه کانی پوژی دوايي، ههروه که فرموده یه کی زور له باره یه وه هاتووه، وه هیچ به لگه یه که دهرباره ی جزرو چوټیتیان نه هاتووه، به لکو ده قه پیروزه که به لگه یه له سر نه وه ی خوا بو خه لکی دهریدینی، وه نه قسه کردنه یان له گه له خه لکیدا له دهره وه ی دابو نهریت و سروشته، نه وه به لگه یه له سر راستی نه وه هوالی که خوا داویه تی له کتیبه که یدا، خوا زاناره.

(۸۳-۸۵): ﴿وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ وَقَالُوا كَذَّبْتُمْ بِآيَاتِنَا وَلَمْ نَحْطِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمَّا ذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾﴾

﴿وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا﴾ خوا ههوال ده دات دهرباره ی حالی به درودانه ران له پوژی دوايیدا، که هه موویان کوډه کاته وه له هه موو میله تی له میله ته کان ده سته و تا قمی، ﴿مِمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ﴾ سه ره تا بو کوټایان کوډه کریته وه، وه کوټاش بو سه ره تایان، بو نه وه ی پرسیارو سه رزه نشت و لومه هه موویان بگریته وه ﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ﴾ (تا کاتی دین) و ناماده ده بن، خوا به سه رزه نشت و لومه کردنه وه بیان ده فرموی: ﴿أَكْذَبْتُمْ بِآيَاتِنَا وَلَمْ نَحْطِطُوا بِهَا﴾ واته: (نایا تیوه نایه ته کانی منتان به درو ده زانی و هیچ زانیاریه کتان دهرباره یان نه بو) واته: پیویست بوو له سه رتان بوه ستن هه تا هه قتان بو دهرده که وی، وه هیچتان نه و تابه به زانست نه بی، چون شتی کتان به درو زانی له کاتی کدا زانیاریتان دهرباره ی نه بوو؟ ﴿أَمَّا ذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ واته: پرسیاریان لی ده کات دهرباره ی زانست و کرده وه یان، ده بیینی زانستیان نه وه بووه حقه و راستیان به درو زانیوه، وه کرده وه یان بو جگه له خوا بووه، یان له سه ر سونه تی پیغه مبر نه بووه.

(۸۵): ﴿وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا﴾ سزایان له سه ر پیویست ده بی به هزی سته مکاریانه وه که به رده وام بوونه له سه ری، وه به لگه کانیان بو ده خریته روو، ﴿فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ﴾ (ئنجبا نه وان هیچ قسه ناکن) چونکه هیچ به لگه یه کیان بی نیه.

(۸۶): ﴿الْمَرْبُورُوا أَنَا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾﴾

﴿الْمَرْبُورُوا أَنَا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا﴾ واته: نایا نه یان زانیوه و نه یان بینیوه ثم نایه ت و نیشانه مه زاننه و نیعمه ته به نرخانه، نه ویش بریته له وه ی خوا شهوو پوژی بو رامهینان، شهو به تاریکی بو نه وه ی پشوو بدهن له ماندوو بوونیان و خوئیان ناماده بکهن بو

کار، وه خور به رۆشنانی بو ئه وهی بلاو بینه وه به سهر زه ویدا بو به دهسته یانانی رزق و رۆزی و کاروباره کانیان ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ (واته: به راستی له مه دا چند به لگه و نیشانه هه یه بو که سانی ئیمان دینن) به یه کتا به رستی خوا و ته وای نازو نیعمه ته کانی.

(۸۷-۹۰): ﴿وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ وَكُلٌّ أَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿۸۷﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَمَادًا وَهِيَ تَمْرُ مَرَّ السَّحَابِ صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَنْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿۸۸﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ آمِنُونَ ﴿۸۹﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْرَبُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۹۰﴾﴾

خوا به نده کانی ده ترسینی له وهی له پیشیانه له رۆزی دواپی، وه له و ناره حه تی و دوو دلی و خه مو په ژارانهی که تووشی دله کانیان ده بی فه رموویه تی: ﴿وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ﴾ (واته: نه و رۆژه فوو ده کری به صوردا) به هوی فوو کردن پایدا ﴿مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ﴾ (واته: هه رچی له ئاسمانه کان و زه ویدان) داده چله کین و شه رزه ده بن و داده چله کین به هوی نه و مه ترسیانه ی له پیشیانه ﴿إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ﴾ مه گه که سی خوا ریزی لیبایی و چه سپاندیبیی و پاراستیبیی له ناره حه تی ﴿وَكُلٌّ﴾ هه مو و دروستکراوه کان له کاتی فوو کردن به صوردا ﴿أَتَوْهُ دَاخِرِينَ﴾ به بچوو کی و زه لیلیه وه (ده گه رینه وه بۆ لای خوا) هه روه ک خوا ﴿فَزِعَ﴾ فه رموویه تی: ﴿إِنَّ كُلَّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿۹۱﴾﴾ (واته: هه مو ئه وانه ی له ئاسمانه کان و زه ویدان به به نده یی دینه لای خوی میهره بان) له و رۆژه دا ده سه لاتداران و ژیر ده سه کان به کسانن، له زه لیلی و گه ردن که چی بو پاشای پاشاکان.

(۸۸): وه له مه ترسیه کانی رۆزی دواپی تو ﴿وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَمَادًا﴾ (واته: نه و کیوانه ده بیینی واده زانی دامه زراون) هه چیان لی که م ناکات، وه واده بیینی له سه ر حالی خو یان ده میننه وه، به لām له ناره حه تی و ناخوشیه کاندایه گه یشتوته نه و په ری، له ت و به ت بووه و په رش و بلاو بووه ته وه، وه بووه به خو له میش، له به رنه مه یه فه رموویه تی: ﴿وَهِيَ تَمْرُ مَرَّ السَّحَابِ﴾ (واته: کاتی فوو کرا به صوردا چیا کان وه کو هه ور ده رۆن) له به ر سوو کیان، وه ناره حه تی و مه ترسی نه و رۆژه، بیگومان نه وه ﴿صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَنْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ﴾ (واته: نه مه دروستکراوی نه و خوا به یه که هه مو شتیکی به و په ری رینک و پینکی دروست کردوه) جا پاداشتان ده داته وه به پی کرده وه کانتان.

(۸۹): پاشان چو نیتى پاداشتى
 روونكر دوه ته وه وه فەرموو به تى: ﴿مَنْ
 جَاءَ بِالْحَسَنَةِ﴾ (الحسنه) ناوى (جنس)
 هه موو چا كه يه ك ده گريته وه،
 قسه كردن بيت، يان كرده وه، يان
 دل، ﴿فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا﴾ نهمه كه مترینى
 فه زلو چا كه يه.

﴿وَهُمْ مِنْ فِرْعَ بِوَمِيذٍ ءَامِنُونَ﴾
 واته: شه وان دليان له و ترس و
 نارچه تيانه ي خه لكى ده ترسن تووشى
 بين، نه گه رچى نه وانيش له گه لياندا
 داده چله كين.

(۹۰): ﴿وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ﴾ (السيئته)
 ناوى (جنس) هه موو گونا هيك

ده گريته وه، ﴿فَكَيِّتَ وَجُوهُهُمْ فِي النَّارِ﴾ واته: فرى ده درينه ناو دوزه خه وه
 به سه ر وومه تدا، بيان ده و ترى: ﴿هَلْ تُحْزَنُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (واته:
 تا يا سزا ده درين جگه له وه ي ده تانكرد).

(۹۱-۹۳): ﴿إِنَّمَا أَمْرٌ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ
 وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ (۹۱) ﴿وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمَنْ أِهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ
 ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ﴾ (۹۲) ﴿وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ فَعُرْفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ
 عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ (۹۳):

﴿إِنَّمَا أَمْرٌ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا﴾ واته: (نه ي موحه مه د
 بلى: بيگومان من فەرمانم پي دراوه كه ته نها په روه رد گارى نهم شاره) مه ككه ي
 پيرو ز به رستم، شه زاته ي ريزى شكاندى نهم شاره ي قه ده غه كرده وه، وه نازو
 نيمه تى رشتوه به سه ر گه له كه يدا، پيوسته له به رانبه رى شه وه دا سو پاسگوزارى
 بكن ﴿وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ﴾ (واته: وه هه موو شتيك ته نها هى شه خواهيه)
 له جيهانى سه ره وه وه خواره وه، له به ر شه وه نهمه ي هيناوه تا كه سيك وا خه يال

نه کات پهروه ردگار تیتی خوا تایه ته تنها به مالی حه پام ﴿ وَأَمْرٌ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴾ واته: په له ده کم بو نیسلام. بیگومان پیغه مبهه ﴿ نَمَسِي ﴾ نه مهی کرد، نه و په که مینی نه م نوممه ته بوو مسولمان بوو، ملکه چی خو به ده سته وه دانی زور مه زن بوو.

(۹۲): ﴿ وَأَنْ أَتْلُو ﴾ ههروه ها فرمانم پیگراوه به سه راندا بخوینمه وه ﴿ الْقُرْآنَ ﴾ (قورئانی پیروز) بو نه وهی رینمایی پیوه ریگرنو په یروه وی بکن، وه قیری پیژوه مانا کانی بین، نه وهی له سه ر شانی من بوو گه یاندم، ﴿ فَمَنْ أَهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ﴾ (واته: جا هه ر که سی هیدایه تی وه رگرت نه وه بیگومان تنها بو خوئی هیدایه ت وه رده گری) سووده که ی بو خوئی ده گه ریته وه، وه به ره مه که یشی هه ر بو خوئی ته تی ﴿ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴾ (واته: هه ر که سیش گومرا ییت، بلی: به راستی من تنها په کیکم له تر سینهران) هیدایه ت و رینمایی به ده سته من نه.

(۹۳): ﴿ وَقُلْ الْحَمْدُ لِلَّهِ ﴾ (واته: بلی: ستایش بو خوا) نه و زاته ی خواوه نی ستایشه له سه ره تاو کوئا، وه له هه موو خه لکی به تایه ت خواوه ن تایه تمه ندی و پالفته کراون له به نده کانی، بیگومان نه وهی نه وان نه نجامی ده دن له ستایشی و پیاه لدانی پهروه ردگاریان زیاتره له غیری نه وان، به هوی به رزی پله و پایه و ته واوی نریکیان له خواوه، وه زوری نازو نیعمه ته کانی به سه ریانه وه.

﴿ سِيرِكُمْ ءَايَاتِهِ فَعَرَفُونَهَا ﴾ (واته: نه و خوایه به زوویی تایه ت و نیشانه کانی نیشانی تیره ده دات تیره ده یناسنه وه) ناسینه وه په ک رینماییتان بکات بو هه ق و ناهه ق. هه ر ده بی تایه ت و نیشانه کانی نیشانی تیره بدات بو نه وهی پرووناکی پیوه ریگرن له تاریکیه کانددا ﴿ لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ ﴾ (۴۲) (واته: بو نه وهی له ناو بچی نه وهی که له زانستی خوادا له ناو چووه بو نه وهی بژی له سه ر به رچاوو پروونی و به لگه، نه وهی له زانستی خوادا ده ژی له سه ر دینداریی).

﴿ وَمَا رِيكَ بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴾ (واته: پهروه ردگاری تو ییگا نه له و کرده وانهی نه وان ده یکه ن) به لکو ده زانی تیره چ کرده وه په ک ده که ن و له چ دؤخیک دان، وه ده زانی نه ندازه ی پاداشتی نه و کرده وان، له داهاتوودا حوکم و بریار

ده دات له نيوانتاندا به پرياريك، ستايشي له سهر شهو پرياره، وه هيچ به لگه و
 حوججه يه كتان ناييت به جوړي له جوړه كان له سهر ي.
 داواي ده كه ين خوا به رده وام پشتيوان و يارمه تيده رمان ييت، شهو زاته به خشنده ي
 به خشنده كانه و چاكتريني ميهره بانه كانه، نازو نيعمه تي خو ي ده گه يه نسي كاتي
 مروقه كان ده بيرن، وه لامدانه وه ي داواكارانه، كارناسانكهر ي كاره قورسه كانه،
 ده رگا كاني فهرو به ره كه تي والا يه، له هه موو كاته كان ده به خشي به بنده كان
 به خشيكي بي پايان، ناسانكاري ريگا كاني قورثانه بو شه وانسه ي ويستي
 فيربووني ده كه ن و رووي تيده كه ن، سفره ي خيرو چا كه كاني كراوه يه، سو پاس و
 ستايش بو په روه ردگاري جيهانيان.
 دروودو سلاو برژي بو سهر موحه ممد ﷺ و خانه واده و هاوه له كاني.

ته فسيري سوورپه تي (النمل) ته واو بو.

تەفسیری سوورەتی (القصاص)

مەلکێه (۸۸) ئایەتە

بە ناوی خوای بە بەرزایی بەخشندە

(۱۵-۱): ﴿طَسَّ ۱﴾ تِلْكَ آيَاتُ
الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿۲﴾ نَتَلَوُا عَلَيْكَ
مِنْ نَبَأِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ
لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۳﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي
الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيْعًا يَسْتَضِعُّ
طَائِفَةً مِنْهُمْ يُدْخِجُ آيَاتَهُ هُمْ وَيَسْتَخِيءُ
بِئْسَاءِ هُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۴﴾ وَنُرِيدُ
أَنْ نُّنَمِّنَ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا
فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَيْمَةً وَنَجْعَلَهُمُ

الْوَارِثِينَ ﴿۵﴾ وَتُمْكِنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمَا مَتَا كَانُوا
يَحْذَرُونَ ﴿۶﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْبَرِّ وَلَا
تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۷﴾ فَالْفِطْرَةَ ءَأَل فِرْعَوْنَ
لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِبِينَ ﴿۸﴾
وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿۹﴾ وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَرَجًا إِنْ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَنْ رَبَّنَا
عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۰﴾ وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ
لَا يَشْعُرُونَ ﴿۱۱﴾ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلٍ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ
لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَصِيبٌ فَأَرْبَدْنَاهُ إِلَىٰ آتَمِهِ كَأَنَّهُ بَغِيبٌ وَلَا تَحْزَنْ وَتَتَعَلَّمِ
أَنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۲﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ءَأَيْنَاهُ حُكْمًا
وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۳﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا
رَجُلَيْنِ يَتَسَلَّمَانِ هَذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهَذَا مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَغْنَىٰ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ
فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُبِينٌ ﴿۱۴﴾

﴿طَسَمَ ۙ اِنَّكَ اَنْتَ الْكِنْبُ الْمَيِّنُ ۗ﴾ ﴿۱﴾ ﴿تَلَّوْا عَلَيْكَ مِنْ نَبَاِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُوْنَ﴾ ﴿۲﴾ تا كوتايى چيرۆ كه كه.

﴿تَلَّوْا عَلَيْكَ﴾ نهم نايه تانه شايستهى به مهزن دانانو به گهوره دانانن ﴿اِنَّكَ اَنْتَ الْكِنْبُ الْمَيِّنُ﴾ (نايه ته كانى قورشان روونو ئاشكران) بۆ هه موو ئه و كارو بارانهى بهنده كان پيوستيان پيه تى، له ناسينى پهروه رد گاريانو ناسينى مافه كانى، وه ناسينى دۆستو دوزمه كانى، وه ناسينى رووداو رۆژ گاره كانى و ناسينى پاداشتى كرده وه كان، نهم قورئانه خوا ﴿تَلَّوْا عَلَيْكَ﴾ روونى كردۆته وه به و په رى روونكرده وه، وه ئاشكرائى كرده بۆ بهنده كان. له كۆى ئه وانى ده ريخستوه چيرۆ كه به سه رهاتى مووساو فيرعه ونه، بيگومان ليره دا به و چيرۆ كه ده ستى پيكر دوه، وه له چهند شوئيكي ديكه دا دووباره ي كردۆته وه، وه به تايهت ليره دا به دريژى باسى فرمووه، فرموويه تى: ﴿تَلَّوْا عَلَيْكَ مِنْ نَبَاِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ﴾ بيگومان هه والو سه رگوزشتهى ئه وان غه ريبو سه رسوور هينه ره.

﴿لِقَوْمٍ يُؤْمِنُوْنَ﴾ (بۆ ئه وانى بپروا دينن) سياقى دواندنه كه له گه ل ئه واندايه، قسه كردنه كه يش روو له وان ده كات، چونكه ئه وان ئيمان و بروايه كيان له گه لدايه ده توانن به قولى ييرى ليكه نه وه، وه هيدايهت و په ندو ئامۆژگارى لى وه ريگرن، ئيمان و يه قيتيان پيى زياد ده كات، وه چا كه يان پيى زور ده بى، به لام جگه له ئيمانداران سوود له و چيرۆ كه به سه رهاته وه رناگرن، ته نها پيوست بوونى به لگه و حوججه نه بى له سه ريان، وه خوا ﴿تَلَّوْا عَلَيْكَ﴾ له نيوانى ئه وان و هيدايهت و رپنمايدا په رده يه كى به هيزى دروست كرده كه نه توانن لى تيبگه ن.

(۴): سه ره تاي نهم چيرۆ كه: ﴿اِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْاَرْضِ﴾ (واته: به راستى فيرعه ون به رزو زال بوو له زهوى ميسردا) له مولكو ده سه لات و سه ريازو هيزو توانادا، بۆيه بوو به به رزو زال له و ولاته دا، نه ك به رزو به ريز ﴿وَجَعَلَ اَهْلَهَا شِيْعًا﴾ (خه لكه كه ي ميسرى كرد به) چه ندين ده سته و تا قمى جياواز، به پيى ئاره زووى خۆى مامه له ي پيوه ده كردن، هه ر شتيكى بو يستايه به هيزو ده سه لاتى ده يسه پاند ﴿يَسْتَضَعِفُ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ﴾ (واته: كۆمه ليكيانى لاوازو ژير ده سته كرد) ئه و كۆمه له ش برىتى بوون له نه وه كانى ئيسرائيل، ئه وانى خوا فه زلو چا كه يانى دابوو به سه ر جيهانياندا، ئه وانى پيوست بوو له سه ر فيرعه ون

رېزبان لېنگرئو بە گورەيان دابنئى، بە لام ئەو لاوازی کردن، چونکە پئى
 وابوو هېچ رېنگرە ک لە بەردەمیدا نپە بۆ لاواز کردنى ئەوان، بۆپە هېچ بەبای
 خەيالیدا نەدەهات دەربارەيان و گرنگى بە کاروباریان نەدەدا، تا حالى گەيشتە
 ئەوهى ﴿يَذِيحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ﴾ (واتە: کورانى ئەوانى سەردەپرى و
 ئافرەتانى ئەوانى بە زیندووئى دەهیشتەوه) بۆ ئەوهى زیاد نەکن و بلاونەبنەوه
 لە ولاتە کەیداو دەسەلات نە کەوئتە دەستیان، ﴿إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ﴾ (واتە:
 بەراستی ئەو لە خراپە کاران بوو) ئەوانەى هېچ مەبەستیکیان نەبوو لە چاکسازی
 ئایندا، وه لە چاکسازی دنیا، ئەمە یە کیکە لە خراپە کارپە کانی لەسەر زەویدا.
 (۵-۶): ﴿وَرُبُّدُّ أَنْ تَمَنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعَفُوا فِي الْأَرْضِ﴾ (واتە: بە جورئى
 هۆکاری بە لاواز کردنیان لایەین، وه ئەوهى پوو بە پروویان دەیتەوه کۆتایی پئى
 بینن و سەرشوئى بکەین ﴿وَجَعَلَهُمْ آيَةً﴾ (بیانکە نپە پئشەوا) لە ئایندا،
 ئەو پئشەوا یە تپەش لە گەل لاوازییدا بە دەست نایە، بە لکو لە گەل جیگیر بوون و
 بە هیزبوونى سەرزەوى و دەسەلاتى تەواودا دەستەبەر دەبئى ﴿وَجَعَلَهُمُ الْآرِنِينَ﴾
 (بیانکە نپە میرات بەران) لە سەرزەوى ئەوانەى سەرنجامى چاکیان هەپە لە
 دونیا پئش دواروؤز .

وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُورِي فِرْعَوْنَ وَهَمُنَّ وَمَسُودُهُمَا
 يَتَمَرَّ مَا سَكَرُوا لِحَدْرُوتِ ۝ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أَرْمُوسَىٰ
 أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِنَّا خَافُتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي
 وَلَا تَحْزَنِي ۚ إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ۝
 فَالْقِطْعَةُ وَءَالِ فِرْعَوْنَ لِيَسْكُرَتْ لَهُمْ عَذَابًا وَحَقًّا ۚ إِنَّ
 فِرْعَوْنَ وَهَمُنَّ ۖ وَجُودُهُمَا سَكَرُوا لِحَطِيَّاتِ ۝
 وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْبَىٰ عَيْنِي ۖ وَكَذَلِكَ لَا تَقْضُوا
 عَنِّي أَنْ يَقْتُلَهُ ۖ أَوْ يَتَّخِذَ مَوْلَدًا ۖ وَهُوَ لَا يَشْعُرُوتِ ۝
 وَأَسْمَحَ فَوَادِ أَرْمُوسَىٰ قَرِيبًا ۚ إِنَّ كَذَاتِ لَسْتَدِي بِهِ ۖ وَلَا
 أَنْ رَظَنَّا عَن قَلْبِهَا لَتَسْكُرَنَّ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ۖ وَقَالَتْ
 لِأَخِيهِ ۖ فَصِيبَةٌ قَصْرَتْ بِهِ ۖ عَن جُشْبٍ وَهُوَ لَا يَشْعُرُوتِ
 ۝ مَوْرَعَتِنَا عَلَيْهِ الْمُرْسَلِينَ ۖ مِنْ قَبْلِ تَقَاتِكَ هَلْ أَدْلُكُ
 عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَكَ لَسْكُرَةٍ وَمَنْ لَهُ نَفْسُ سَكْرَتِ
 ۝ فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ آلِهِ ۚ فَتَرَعَيْنَاهَا وَلَا تَحْزَنِي ۖ وَتَقَاعَلَةٌ
 أَنْ وَعَدَ اللَّهُ سَخِي ۖ وَلَمْ يَكُنْ أَسْكُرَةً لَا يَشْعُرُوتِ ۝

﴿وَمُكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ﴾ (وه
 ده‌سه لاتداریان بکه‌ین له‌سهر زه‌ویدا)
 نهم هه‌موو کاروباران به‌ستراون به
 ویست و مه‌شیئه‌تی خوا ﴿وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ﴾
 وَهَمُنَّ ﴿به هه‌مان شیوه ده‌مانه‌وی
 (نیشانی فیرعه‌ون و هامانی بده‌ین)،
 ﴿وَجُودُهُمَا﴾ (وه سه‌ریازه کانی)
 که به هوی ئه‌وانه‌وه تواناو هیزو
 ناویانگو به‌رزی و گوهرایی ده‌کرد
 ﴿مِنْهُمْ﴾ واته: له‌و ده‌سته لاوازه ﴿مَا
 كَانُوا يَحْذَرُونَ﴾ (ئه‌وه‌ی خو‌یان
 لی‌ ده‌پاراست) له‌ده‌ر کردنیان له‌شارو
 ولاتیان، له‌بهر ئه‌مه هه‌ولیاندا له‌ناویان

بیه‌نو و شکو‌یان بشکینن و منداله‌کانیان بکوژن، هه‌موو ئه‌وانه ویستی خوی له‌سهر بوو،
 وه ئه‌گهر خوا ﴿﴿کاریکی بوی هۆکاره‌کانیشی بو ئاسان ده‌کات و ریگا‌کانیشی بو
 خوش ده‌کات. ئه‌مه‌ش به‌هه‌مان شیوه، بیگومان خوا ﴿﴿به‌قزاو قه‌ده‌ری نووسیویه‌تی و
 هۆکاره‌کانی بو داناو- که نه‌دوست و نه‌دوژمنه‌کان هه‌ستیان پی نه‌کردوه- ئه‌وه
 هۆکاریکه‌ بو ئهم مه‌به‌سته.

(۷-۸): ﴿﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أَرْمُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ﴾ سه‌ره‌تا ئه‌و چیرۆکه، دوی ئه‌وه‌ی خوا
 پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی موسای علیّه‌ هیناوه‌بوون و کردی به‌هۆکاری رزگار بوونی نه‌وه‌کانی
 ئیسرائیل، فیرعه‌ون له‌و سه‌رده‌مه‌ترسناکه‌دا مندالی نه‌وه‌کانی ئیسرائیلی سه‌ر ده‌بری،
 خوا وه‌حی نارد بو دایکی موسا علیّه‌ که شیر بدات به‌موسا و لای بمینتته‌وه.
 ﴿﴿فَإِذَا خِفتِ عَلَيْهِ﴾ ئه‌گهر ترست له‌که‌سی هه‌بوو هه‌وال بگه‌یه‌نیت به‌ده‌سه‌لاتداریانی
 فیرعه‌ون ﴿﴿فَكَالِقِيهِ فِي الْيَمِّ﴾ واته: بیخه‌ره‌رووباری نیلی میسه‌روه‌له‌ناو تابوو‌تیکی
 داخراودا ﴿﴿وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ واته: (مه‌ترسه
 لی‌و خه‌فه‌تیش مه‌خو‌بوی به‌پاستی ئیمه‌ده‌یگیرینه‌وه‌بو‌لات وه‌ده‌یکه‌ین به‌یه‌کی
 له‌پیغه‌مبه‌ران) خوا ﴿﴿مژده‌ی دابه‌دایکی به‌وه‌ی که موسا علیّه‌ ده‌گیرینه‌وه‌بو‌لای،

وہ ئەو گەورە دەبىي و پارىزراو دەبىي لہ فرو فيلہ كانيان، وہ خوا ﷺ دە بىكات بە پيغەمبەر، ئەمە يە كىكە لە مژدە مەزنە كان، وہ پيشخستى ئەم مژدە يە بو دايكى موسا ﷺ بو ئەوە بوو دلى ئوقرە بگرى، چونكە دە ترسا لى، وہ ئەو فەرمانەي پىي كرابوو جيبە جىي كرد، خستىە نىبو دە رىاكەو، خوا ﷺ ناردى ھەتا خانەوادەي فيرعەون دوزيانەو، بويە بوو بە يە كىك لە دوزراوہ كانيان، ئەوان راستەوخو دوزيانەو ﷻ لِيَكُونَ لَهُمْ عَذَابًا وَحَرْنَا ﷻ واتە: بۇ ئەوہي لە داھاتوودا ئەم دوزراوہ يە بييت بە دوژمنو ھوئى خەمو خەفەت بويان و خەمباريان بكات، بيگومان خو پاراستن ھىچ سوودى ناگە يەنى لە ھاتنى قەزاو قەدەردا، چونكە ئەوہي ئەوان لىي ترسان لە نەوہ كانى ئيسرائيل خوا ويستى و ابوو بىي بە دەسە لاتداريان، لە ژير دەستياندا پەرورەدە بىي و چاودىرى بكن.

لە كاتى تىروانين و سەرنجداندا دەبىني لە پيچانەوہي ئەمەدا بەرژەو نەدىە كى زورى تيدا بوو بۇ نەوہ كانى ئيسرائيل، وہ رينگرى زورى لەو كارە خراپانەي دە كرد لە بەرانبەريان پيش پيغەمبەرايەتى، چونكە ئەو بوو بە يە كىك لە دەسە لاتدارانى ولات.

بيگومان موسا ﷺ پىي و ابوو ھەر دەبىي پشتىوانى لە مافى گەلە كەي بكات، وہ ئەو خاوەن ھىمە تىكى بەرزو غىرەت و پياوہ تىە كى تەواو بوو، وہ لەبەر ئەمە كارى ئەو گەلە لاوازە گەيشتە ئەوہ ھەندى لە تاكە كانى روبرووي ئەو گەلە زال و خۇبە گەورە زانە بييتەوہ لە سەر زەويدا، ھەر وەك لە داھاتوودا باسكردنى دىتە پيش، ئەمە پيشە كىە كە بۇ دەركەوتن، بەراستى سوننەتى خوا بەو جۆرە يە كارە كان بە پلەبەندى برپوا قوناغ بە قوناغ، نەك بە يە كجارو راستەوخو.

كە دەفەرموى: ﷻ إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَمَّانَ وَحُنُودَ هَمَّا كَانُوا خَطِيئِينَ ﷻ واتە: (بەراستى فيرعەون و ھامان و لەشكرو سەربازە كانيان تاوانبارو ھەلە بوون) ويستمان سزايان بەدين لەسەر ھەلە كانيان، وہ تۆلەيان لىيكە يەنەوہ لە برى فرو فيلو پيلانە كانيان.

(۹): كاتى دارودەستەي فيرعەون دوزيانەوہ ھەليانگرت، خوا ﷺ خو شەويستى موساى خستە دلى خيزانە چاكە خوازو بەرپزو بروادارە كەي فيرعەونەو، ئاسياي كچى موزاجيم، ﷻ وَقَالَتْ ﷻ واتە: وتى: ئەم مندالە ﷻ قَرَّتْ عَيْنِي لِيْ وَلَكَ لَا نَقْصَلُوهُ ﷻ واتە: بۇ ئىمەي بەھلەرەو، بۇ ئەوہي چاوو دلمان پىي رۇشن بييتەوہ و دلخوش بىين پىي لە ژيانماندا. ﷻ عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا ﷻ واتە: خالى نايى، يان دەيكە يەن بە خزمە تكارى كە لە بەرژەو ھەندى خو مان بە كارىبەھين، يان پلەي بەرز دە كەينەوہ لەوہ زياتر دەيكە يەن بە مندالى

خۆمان و ریزی لیده گرین، ویستی خوا و ابوو سوود به خیزانه که ی فیرعون بگه یه نی، ئەو خیزانه ی که ئەو قسه یه ی کرد، بیگومان کاتی موسا بووه رۆشانی چاوی ژنه که ی فیرعون و زۆری خوشویست، له لای مایه وه وه کو کورپکی خوشویستی خوی هه تا گه وره بوو، خوا ﷻ په یامی پیغه مبه رایه تی بو نارد، وه خیزانه که ی ده ستیشخه ری کرد بو ئیسلام بوون و پروای پی هینا خوا لیلی رازی پی، خوا ﷻ ده رباره ی ئەم گفتوو گوو هاتن و رۆشینه له بارو دوخی موسادا فه رموو یه تی: ﴿وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ (له کاتی کدا ئەوان هه ستیان نه ده کرد) ئەوه ی قه له می به سه ردا هاتوو و نووسراوه، له گه یشتی به و شوینه ی که پی گه یشت. ئەمه له نەرم و نیانی و به زه یی خوا ی گه وره یه، ئەوان ئە گه ر هه ستیان به وه بکر دایه ئەوه هه م بو ئەوان و هه م بو موسا پله و پایه ی تاییه تیان ده بوو.

(۱۰): ﴿وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أَمْرٍ مُوسَىٰ فَرِحًا﴾ کاتی دایکی موسای ﷺ له ده ستدا خه م و په ژاره یه کی زۆر پرووی تیکرد، دلی خالی بوو له هه موو شتی جگه له منداله که ی، وه کو هه موو مرو فیککی ناسایی له گه ل ئەوه دا خوا رینگری کرد بوو له خه م و په ژاره و ترس له منداله که ی، وه په یمانیشی پیدابوو بیگه رینته وه بو لای ﴿إِنْ كَادَتْ لَتُبْدَىٰ بِهِ﴾ واته: نزیک بوو ئەو منداله ئاشکرا بکات ﴿لَوْلَا أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا﴾ (واته: ئە گه ر دلیمان) نه به ستایه ته وه و به هیزمان نه کردایه ﴿لَتَكُونَ﴾ به هوی ئەو ئارامگرتن و پایه ند بوونه یه وه ﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (به کییک پی له برواداران).

بیگومان به نده ئە گه ر تووشی موسیه ت و به لایه ک بوو، نارامی گرت و چه سپاو بوو، ئەوه بیگومان ئیمانی پیی زیاد ده کات، ئەوه به لگه یه له سه ر ئەوه ی به رده وام بوونی خه م و په ژاره به لگه یه له سه ر لاوازی ئیمان.

(۱۱): ﴿وَقَالَتْ﴾ دایکی موسا ﷻ ﴿لَأُخْتِيهِ قُصِيهِ﴾ واته: به خوشکه که ی موسای ووت: برۆ بگه ری به دوا ی برا که تدا به بی ئەوه ی که س هه ست پی بکات، ئەویش رۆشت گه را به دوایدا ﴿فَبَصَّرْتَهُ بِهٖ عَنْ جُنْبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ واته: له دووره وه موسای بیسی تیپه ری به لایدا هه روه کو که سیکی ناسایی.

ئهمه ش له ته واوی سوور بوون و خو پاراستن دایه، ئەو ئە گه ر ته ماشای بکر دایه و برۆشتایه بو لای گومانیان ده برد که ئەو خسته یته ناو ده ریا که وه، له وانیه به و هویه وه زیاتر سوور بوونایه له سه ر سه ر برینی، ئەمه ش وه ک سزایه ک بو خانه واده که ی.

(۱۲): ﴿وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِن قَبْلُ﴾ له سۆزو به زه یی خوا به رانه ر موسا دایکی ئەوه

بوو ريڼگري كرد له مووسا سنگي هيچ نافرته تې بگري، نه وانش برديان بو بازار وه كو به زه يه ك به رانبه ري، به لكو كه سيك بدوزنه وه داواي بكات، خوشكه كه ي هات بو لايان مووساش بهو حاله وه ﴿فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَصِيحُونَ﴾ واته: تايا ماليكتان پي نشان بدهم كه نه و منداله بو تيوه به خيوي بكنه و دلسوز بن بوي.

نه مه هم موو ثامانجي خانه واده ي فيرعون بوو، چونكه نه وان زوريان خو شده ويست، وه خوا ريڼگري كرد بوو له هم موو شيرده ريڼك بويه ترسان له وه ي بمرې، كاتي كه خوشكه كه ي نه و قسه يه ي پي وتن كه هانداني تيدايه بو به خيو كردن و پاراستن و چاوديري كردن و ناموز گاري كردني، به په له وه لاميان دايه وه، نه و يش ماله كه ي پينشان دان.

(۱۳): ﴿فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ آتِيهِ﴾ (ئنجا مووسا مان گپ رايه وه بو لاي دايكي)، ﴿كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ﴾ (بو نه وه ي چاوي پي رووناك بيته وه وه خهفت نه خوات) بهو شيوه يه په روه رده بي لاي دايكي، به جو ري پاريز راوو دلتيابي، وه دلي پي خوش بي، وه له به رانبه ردا پاداشتو ك ريه كي زور وه ريڼگري له سر په روه رده كردني.

﴿وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ﴾ (بو نه وه ي بزاني به ليني خوا راست و حقه) هه ندي له و به لئانه ي پيماندا بوو پيمان نيشاندا، بو نه وه ي دلي پي ثارام بيته وه وه ئيماني پي زياد بكات، وه بو نه وه ي بزاني كه بيگومان په يماني خوا له پاراستن و تيردراو پتيدا به ده ست دي ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (واته: به لام زور به يان نازانن) جا نه گه ر هو كاره كه بينن تيك ده چن، بويه ئيمانينش تيك ده چي، به هو ي نه بووني زانست و زانياريان كه بيگومان خوا له تيو به لا گرانه كان و به ربه سته قورسه كان، تا واته به رزو گه و ره كان داده ني.

مووسا ﴿عَلَيْهِ﴾ به به رده وامي مايه وه له لاي داروده سته ي فيرعون له سر نه و ده سه لاته، وه كو نه وان ده ژياو جل و به رگي نه واني له به ر ده كرد، دايكيشي لني بيخه م بوو، يه كلا بوويه وه له ناو خه لكيدا كه نه و دايكيتي له شيره وه، كه س ريڼگري په يوه ندي و خو شه ويستي بو ده ربريني لي نه ده كرد.

سه رنجي نه م نه رم و نياني و ميهره بانيه بده، وه پاراستني پيغه مبه ره كه ي له قسه كردندا، وه كار ناساني بو كردني نيوان نه وو دايكي به هو ي شيردانه وه پي ده گوت دايك، هم موو نه و قسانه ي مووسا و جگه له و ده رباره ي نه وه راست و هق بوو.

(۱۶): ﴿وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ﴾ (واته: کاتى
 موسا عليه السلام گه يشته نه و بهرې) توانا له
 پرووى هيزو عه قلو ژيرى، نه ويش نزيک
 چل سالانه به زورى ﴿وَأَسْتَوَى﴾ هه موو
 نه وانه ته و او بوو ﴿ءَأَيْنِسْتَهُ حُكْمًا وَعِلْمًا﴾
 واته: دانايه يه ک حوکمه شهرعيه کاني پي
 بناسيته وه، وه له نيوانى خه لکيدا بريارى
 پييدات، وه زانستىکي زوريش.
 ﴿وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ (واته:
 هه ر بهو شيويه به پاداشتي چاکه کاران
 دهده ينه وه) له به ندياه تي کردنى خوا،
 نه وانه ي چاکه کارن بو دروستکراوه کاني
 خوا، نه مه به لگه يه له سر ته و او ي چاکي
 موسا عليه السلام

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَأَسْتَوَىٰ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي
 الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا
 فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ شِيعَةِ هَذَا وَهَذَا مِنْ عَدُوِّهِ
 فَاسْتَعَاذَ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَصَكَرَ
 مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌ
 مُّبِينٌ ﴿١٧﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَقَفَرْتُ أَنِّي كُنتُ
 هُوَ الْفَاعِلُ الرَّجِيمُ ﴿١٨﴾ قَالَ رَبِّ إِنَّمَا أَتَمَمْتُ عَلَىٰ قَلْبٍ فَأَكُونُ
 ظَهيرًا لِلْمُخْرَبِينَ ﴿١٩﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِنَّا
 الَّذِي اسْتَعَاذَ مِنَ الْآمِنِينَ فَاصْرَفْنَاهُ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَنَوَسِيُّ
 مُبِينٌ ﴿٢٠﴾ فَلَمَّا أَن أُرَادَ أَنْ يُنَاطِسَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ
 يَمْوَسِيَّ أَخِي إِذْ يُدَانُ فَتَنَلِّي كَمَا نَلَيْتُ نَفْسِي مِنَ الْآمِنِينَ ثُمَّ رَدَّ
 إِلَيْنَا نَكُونَ جِنَارًا بِالْأَمْنِ وَمَا يُدَانُ تَكُونُ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢١﴾
 ﴿٢٢﴾ وَجَاءَ رُسُلٌ مِّنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ يَدْعُونَ قَالَ يَمْوَسِيَّ إِنَّ الْمَلَأَ
 يَأْتِمُرُونَ بِكَ لِتُكَلِّمَهُمْ فَانطَلَقْ إِلَىٰ لَكَ مِنَ الْقَوْمِ ﴿٢٣﴾
 فَخَرَجَ مِنْهُمْ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٤﴾

(۱۷): ﴿وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا﴾ (واته: موسا چو وه ناو شاره وه بي
 نه وه ي خه لکي ناگايان لي بيت) يان کاتي خه وي نيوره رو، يان جگه له و کاته، له و
 کاتانه ي که خه لکي پيئاگان و بلاوه يان نه کردوه ﴿فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ﴾ (واته: دوو
 پيساوي بيني له گه ل يه کتري شهر يان ده کردو له يه کتريان ده دا ﴿هَذَا مِنْ شِيعَتِهِ﴾ (واته:
 نه مه يان له کومه له که ي خوي بوو) له نه وه کاني ئيسرائيل ﴿وَهَذَا مِنْ عَدُوِّهِ﴾ (واته:
 نه وي ديه يان له دوژمناسي) قيبتي بوو. ﴿فَاسْتَعَاذَ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ﴾
 (واته: ئنجا نه وه يان له تايغه ي خوي بوو داوای يارمه تي کرد، له دژي نه وه ي له تاقمي
 دووژمنه که ي بوو)، چونکه موسا عليه السلام ناو يانگي دهر کرد بوو، وه خه لکي ده يانزاني نه و له
 نه وه ي ئيسرائيله، داوای يارمه تي کردنى له موسا عليه السلام به لگه يه له سر نه وه ي موسا عليه السلام
 گه يشته وه قوناغيک خه لکي ليى ده ترسن و ئومبدي پيده کن، چونکه يه کيکه له
 خانه واده ي پاشا.

﴿فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ﴾ (واته: مسته کوله يه کي دا له دوژمنه که ي، وه ک وه لامدانه وه يه ک بو
 به ده مه وه چووني پساوه ئيسرائيله که ﴿فَقَضَىٰ عَلَيْهِ﴾ (واته: بهو مسته کوله يه کوشتي، به

هۆی تووندی لیدانی و هیزی موسا عليه السلام.

ئوسا موسا په شیمان بوویه وه له وهی که نه جامیدا ﴿ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ ﴾ واته: ئه مه له جوانکردن و رازاندن وه و خه ته ره ی شه ی تانه ﴿ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُبِينٌ ﴾ (واته: به راستی ئه و دوژمنیکی گومر ا کهری ئاشکرایه) به و هۆیه شه وه ئه وهی له سه ر ده ستم روویدا تازه روویدا، به هۆی دوژمنکاری ئاشکرایه وه و سوور بوونی له سه ر گومر ا کردن.

(۱۶): ﴿ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغْفَرَ لَهُ إِنَّكَ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴾ پاشان داوای لیخوشبوونی له پهروه دگاری کرد ﴿ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغْفَرَ لَهُ إِنَّكَ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴾ به تایبته بو ئه وانهی په شیمان ده بنه وه ده گه رینه وه بو ته وه و داوای لیخوش بوون، ههروه کو چوئن له موسا عليه السلام روویدا.

(۱۷): ﴿ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِلْمُجْرِمِينَ ﴾ موسا عليه السلام فرموی: ﴿ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ ﴾ (واته: به هۆی ئه و هیزی توانای پیته داوم) به لیخوشبوون و لیسوردن و نازو نیعمته تی زور ﴿ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا ﴾ واته: (هه ر گیز نابمه) پشتیوان و هاو کاری ﴿ لِلْمُجْرِمِينَ ﴾ (تاوانباران) پشتیوانی که س ناکه م له سه ر سه ر پیچیکردن.

ئه مه په یمانیکه له لایه ن موسا عليه السلام به هۆی منه تی خوا به سه ر یه وه، که هه ر گیز پشتیوانی له تاوانبار نه کات، وه کو چوئن ئه و پیاوه قیبتیه ی کوشت، ئه مه ئه وه ده گه یه نی نازو نیعمته تی پیویسته مرؤف بگه به نیته ئاستیک کاری چاکه بکات و واز له خراپه کاری بهینی. (۱۸-۱۹): ﴿ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اَسْتَنْصَرُ بِهِ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِحُهُ. قَالَ لَهُ مُوسَى إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُبِينٌ ﴾ فلما أن أراد أن يبطش بالذي هو عدو لهما قال يَمْوَسَى اْتْرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ (۱۹): ﴿ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ﴾ دواى ئه وهی موسا ئه و که سه ی کوشت که ئه و که سه یه کئی بوو له دوژمنانی، (به هۆی ئه و کوشتنه وه له شاردا به ترسه وه چاوه روانی ده کرد) ئایا داروده سته ی فیرعه ون هه سته ی پیده که ن یان نا؟ له بهر ئه وه ترسا، چونکه ده یزانی هیچ که س ناتوانی کاری له و شیوه یه بکات جگه له موسا عليه السلام له نه وه کانی ئیسرائیل.

جا کاتی ئه و له و حاله دا بوو ﴿ فَإِذَا الَّذِي اَسْتَنْصَرُ بِهِ بِالْأَمْسِ ﴾ (له نا کاودا ئه و نه وهی ئیسرائیلیه ی دوینی داوای یارمه تی کرد) بو سه ر دوژمنه که ی ﴿ يَسْتَصْرِحُهُ ﴾ (هانای بو موسا هیئا) بو سه ر قیبتیه کی تر ﴿ قَالَ لَهُ مُوسَى ﴾ به سه ر زه نشته وه وتی: ﴿ إِنَّكَ لَغَوِيٌّ ﴾

مِينَ ﴿۱۹﴾ واته: (به راستي تو) که سيکي گومراو چاو نه ترسي. ﴿۱۹﴾: فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ ﴿۱۹﴾ (ئنجا کاتي موسا ويستی به تووندي لئی بدات)، ﴿۱۹﴾ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا ﴿۱۹﴾ واته: لهو پياوهی که دوژمنی ههردوو کیانه، واته: بهردهوام رووبهروو بوونهوه له نیوان قیستی و ئیسرائیلیه که دا ههبوو، لهو کاته دا داوای یارمه تی له موسا ﷺ کرد، موساش ده مارگیری گرتی ههتا ویستی مسته کۆله به بدا له قیستی که ﴿۱۹﴾ قَالَ ﴿۱۹﴾ قیستی که سه رزه نشتی کوشتی کردوو وتی: ﴿۱۹﴾ أَرِيدُ أَنْ تُقَاتِلَنِي كَمَا قَاتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ ﴿۱۹﴾ (نایا ده ته وی بمکوژی ههروه کو دوینی که سینکت کوشت تو هه ده ته وی زور دارو ملهور بیت له زه ویدا)، چونکه مهزترینی شوینه واره کانی ملهوری له سه رزه ویدا کوشتی که سیکه به ناهق ﴿۱۹﴾ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿۱۹﴾ (تو ناته وی له پساو چا کان بیت)، نه گه رنا، نه گه ر توه ته وی رینکخه رو چا که خواز بی شهوه نیوانی من و شهوت چاک ده کرد به بی شهوهی هیچ کهس بکوژی، ئنجا موسا ﷺ دهستی هه لگرد له کوشتی، سوودی له ناموژ گاری و سه رزه نشته که ی وهر گرت، هه وال و دهنگوباس بلاو بوویه وه ده رباره ی موسا لهو دوو رووداوه دا، هه تا دارووده سه ته که ی فیرعه ون کۆبوونه وه و راویژیان کرد له سه ر کوشتی، خوا ﷻ پیاویکی ناموژ گاریکاری نارد هه وال که ی گه یانده موسا، به وهی که داروو ده سه ته که ی له سه ری بریاریان داوه، جا وتی:

(۲۰-۲۱): ﴿۲۰﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَى ﴿۲۰﴾ قَالَ يَمُوسَى إِنَّكَ الْمَلَأَ يَا تَمْرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِلَيَّ مِنْ النَّصِيبِ ﴿۲۱﴾ ﴿۲۱﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ﴿۲۱﴾ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۲۱﴾

﴿۲۰﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَى ﴿۲۰﴾ واته: پیاویک به پا کردن هات بۆ لای موسا وه ک ناموژ گاری و ترسان له وهی توووشی بی پیش شهوهی ههستی پی بکات ﴿۲۰﴾ قَالَ يَمُوسَى إِنَّكَ الْمَلَأَ يَا تَمْرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ ﴿۲۰﴾ واته: (دارووده سه ته که ی فیرعه ون) راویژ له دزی تو ده که ن ﴿۲۰﴾ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ ﴿۲۱﴾ (بۆ شهوهی بتکوژن) جا ده ربه جو له م شاره ﴿۲۱﴾ إِلَيَّ مِنْ النَّصِيبِ ﴿۲۱﴾ (بیگومان من دلسوژتم) شهویش ناموژ گاریه که ی لیوهر گرت.

﴿۲۱﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ﴿۲۱﴾ (شهویش له شار ده رچوو به ترسه وه چاودیبری ده کرد) بۆ شهوهی نه یکوژن، وه داوای له خوا ﷻ کرد، ﴿۲۱﴾ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۲۱﴾ بیگومان موسا ﷺ ته وهی کردبوو له تاوانه که ی، وه نه نجامدانی شهو کاره به مه بهستی کوشتن نه بوو، بۆ به هه ره شه کردنی شهوان له موسا زولم و چاونه ترسی بوو.

(۲۲): ﴿وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ

رَيْتَ أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿۲۲﴾

﴿وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ﴾ به ره و شاری

مه دین به ریگهوت که ده که ویته

باشوری فهلهستینه وه، چونکه فیرعهون

لهوی دهسه لاتی نه بوو ﴿قَالَ عَسَىٰ رَيْتَ

أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ (واته: وتی:

نومید ده کم پهروه ردگارم ریغمایم

بکات) بو ریگای راست و کورت، بو

شهوی به ناسانی بگم به و شاره خوی

گورهش هیدایه تیدا بو شه ریگایه هه تا

گه یشته مه دین.

(۲۳): ﴿وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ

أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ

دُونِهِمْ أَمْرَاتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِرَ الرِّعَاءُ وَأَبُونَا شَيْخٌ

كَبِيرٌ ﴿۲۳﴾

﴿وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ﴾ (واته: کاتی گه یشته

سهر ناوه که می مه دین، بینی له سه ر شه و ناوه کو مه لیک له خه لکی شاوی) ناژه له کانیان

ده دن، ﴿وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمْ﴾ (بینی) له نزیک شه و خه لکه وه ﴿أَمْرَاتَيْنِ

تَذُودَانِ﴾ (واته: دوو نا فره ر یگری) له ناژه له کانیان ده کن، له وهی بیچه سه ر

ناوه که، چونکه نه یانده توانی تیکه لی پی او ان بین، وه به هوی چاو چنوکوی و نه بوونی

پی او ه تی له و پی او انه دا له ریگه نه دانیان به و دو وانه شاوی ناژه له کانیان بدن.

﴿قَالَ﴾ مووسا علیهما السلام پی و تن: ﴿مَا خَطْبُكُمَا﴾ (واته: بارود وختان چونه بهم حاله ته؟ ﴿قَالَتَا

لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِرَ الرِّعَاءُ﴾ (واته: نه ریت وایه تیمه ناتوانین ناژه له کانمان ناو بدن هه تا

شوانه کان ناوی ناژه له کانیان نه دن، شه گه ر شوینه که که سی لینه ما شه و تیمه ناویان ده دین

﴿وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ﴾ (واته: توانای ناودانی ناژه له کانی نی، تیمهش شه وهنده به هیز نین

بتوانین ناویان بدن، وه پی او یشمان نیه بتوانیت بجیته نیو شه قه ره بالغیه وه.

(۲۴): ﴿ فَسَقَى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّى إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿۲۴﴾ ﴾
 موسا به زهیی بیاندا هاتوه ﴿ فَسَقَى لَهُمَا ﴾ (واته: ئنجا موسا عليه السلام مه ره کانی بو
 ئاودان) بی نه وهی داوای کرییان لیکات، مه به ستیشی ته نها ره زامهن دی خوا بوو. کاتی
 مه ره کانی بو ئاودان، نه کاته نیوه رویه کی زور گرم بوو، به به لگهی فرمایشتی خوا عليه السلام.
 ﴿ ثُمَّ تَوَلَّى إِلَى الظِّلِّ ﴾ (واته: پاشان چووه بهر سیهریک) بو نه وهی پشوو بدات لهو
 سیهره دا داوای ماندوو بوونی.

﴿ فَقَالَ ﴾ لهو کاته دا داوای رزقو رزوی له پهروه دگاری کردو وتی: ﴿ رَبِّ إِنِّي لِمَا
 أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴾ (واته: من هه ژارم پیوستیم هه یه به خیریک بوم بنیری و
 ئاسانی بکهی بوم، نه مه داوا کردنیکه ده رباره ی حالی خوئی، وه داوا کردن به حال
 به هیزتره له داوا کردن به زمانی قسه کردن، به رده وام لهم حالته دا بوو ده پارایه وه له
 پهروه دگاری.

(۲۵): ﴿ فَجَاءَهُنَّ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّكِ آئِي يَدْعُوكَ لِجِزْيِكَ أَجْرًا مَا
 سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ، وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقِصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۲۵﴾ ﴾

جا که نهو دوو ئافره ته گه رانه وه بو لای باو کیان، نه وهی پرویدا بویان باس کرد،
 باو کیان یه کییک له کچه کانی نارد بو لای موسا عليه السلام نه ویش هات بو لای ﴿ تَمْشِي
 عَلَى اسْتِحْيَاءٍ ﴾ (واته: به شهرمه وه ده رپوشت به رینگادا) نه مه به لگهی له سه ر پاکی
 پیکهاته که ی و ره وشتی به رزو جوانی، بیگومان شهرم کردن له ره وشته هه ره به رزه کانه،
 به تایهت له ئافره تان.

وه به لگه شه له سه ر نه وهی موسا عليه السلام نه وهی کرد وه کو کریکاریک یان خزمه تکاریک
 نه یکرد، که به پی عادهت و نه ریت شهرم له وه دا ناکری، به لکو نه فسی زور به رزو بلند
 بوو، ئافره ته که بینی چهنده به ره وشت و ئاکاره، بوو به مایه ی نه وهی زیاتر شهرمی لی
 بکات، جا ﴿ قَالَتْ ﴾ به موسای گوت: ﴿ إِنَّكِ آئِي يَدْعُوكَ لِجِزْيِكَ أَجْرًا مَا سَقَيْتَ
 لَنَا ﴾ (واته: (باو کم بانگت ده کات بو نه وهی پاداشتی نه وهت بداته وه که مه ره کانت بو
 ئیمه ئاودا) نه ک بو نه وهی منهت بکات به سه رتدا، به لکو تو ده ستیشخه ریت کرد به
 چاکه له گه لماندا، به مه به ستی نه وه پاداشتی بداته وه له سه ر کرده وه چاکه که ی، موسا عليه السلام
 وه لامی دایه وه.

﴿فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ﴾ (واته: ئنجا مووسا علیہ السلام کاتی هات بؤ لای باو کی کچه که به سه رهاته که ی بؤ گبرایه وه) له سه ره تاوه و هو کاری را کردنه که یشی باس کرد، هه تا گه یشته لای ﴿قَالَ﴾ ترسه که ی ره واننده وه و دلی دایه وه و فرمووی: ﴿لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ (واته: با ترس و بیم بروا، خوا توی رزگار کرد له وان، کاتی که گه یشتوی به م شوینه ی نه وان ده سه لاتیان نیه به سه ریدا.

(۲۶): ﴿قَالَتْ إِحَدُهُمَا يَا بَتِ اسْتَجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ﴾ (۲۶) ﴿قَالَتْ إِحَدُهُمَا﴾ (واته: یه کییک له کچه کان وتی: ﴿يَتَأْتِ اسْتَجِرْهُ﴾ (واته: به کری ی بگره بؤ شوانی مه ره کان و ئاودانیان ﴿إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ﴾ (واته: مووسا علیہ السلام له پیشتره بؤ نه وه ی به کری ی بگریت، چونکه نه وه هیزو تواناو ده ست و داوین پاکه، وه چاکترین که س بؤ نه وه مه به ست نه وه که سه یه نه وه دووانه له خویدا کؤبکاته وه، واته: هیزو توانای نه وه کاره که نه جمای ده دات، وه ده ستپاکی تیدا بی و خیانه تکار نه بی ت.

ئهم دوو وه سفه پیویسته ره چاو بگریت له هه موو ئه ر کییکا که ده دریت به هه ر که سییک، به کری کاری بی ت، یان جگه له وه، بیگومان ناته واوی دروست ده بی به له ده ستدانی نه وه دوو مهرجه، یان یه کیکیان، به لام به کؤ کردنه وه یان بیگومان کاره کان ته واو ده بن، بویه کچه که ی ئهم قسه ی گوت، چونکه هیزو توانای مووسای بینی، له و کاته ی که مه ره کانی بؤ یان ئاودا به چوست و چالاکیه وه، زانی چه نده به هیزه، وه ئه مانه ت و ده ستپاکی و دینداری بینی، وه بینی به زه یی پیاندا هاته وه له کاتییکا هیچ چاوه روانی پاداشتی لینه کردن، به لکو له وه دا مه به ستی ته نها ره زامه ندی خوا بوو.

(۲۷): ﴿قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ بِكَ إِحْدَى ابْنَتَيْ هَنْتَيْنِ عَلَيَّ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي حِجَجٍ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَسْأَلَ عَلَيْكَ سَعْدُفٍ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (۲۷)

﴿قَالَ﴾ (خواه نی مه دیه ن (باو کی دوو کچه که) وتی: ﴿إِنِّي أُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ بِكَ إِحْدَى ابْنَتَيْ هَنْتَيْنِ عَلَيَّ أَنْ تَأْجُرَنِي﴾ (واته: (من یه کییک له م دوو کچه ی خو م ده دم به توبه و مهرجه ی) بی ت به کری کار له لای من ﴿ثَمَنِي حِجَجٍ﴾ (واته: هه شت سال ﴿فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ﴾ (واته: نه گه ره ده سال ته واو بکه ی) نه وه کومه کی هاو کاری له لایه ن خو ته وه، پیویست نیه له سه رت ﴿وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَسْأَلَ عَلَيْكَ﴾ (واته:

من نامه وی قورسی بکهم له سهرت) بیکهم به ده سال، یان نامه ویست کاری قورس و گرانست پیکهم، به لکو کاری سووکت پیده کهم بی نهوهی ماندوو بیت ﴿سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (واته: نه گهر خوا بیهوهی ده مبینی له پیاوچا کان ده بم)، هانی دا به کار ئاسانی و جوان مامله کردن. ثمه به لگه به له سهر نهوهی پیویسته له سهر پیاوی چاک به جوانی مامله له گهل خه لکی بکات، ههر چه نده له توانیدا بوو، نهوهی لئی داوا ده کری له پیشتر له غهیری نهوه.

(۲۸): ﴿قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلِينَ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ﴾

﴿قَالَ﴾ موسا علیه السلام له وه لامی داوا کاریه که یدا، فهر مووی: ﴿ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ﴾ واته: ثم مهرجهی باست کرد من پی رازیم، بیگومان ته واو بوو نهوهی له نیوان من و تودایه، ﴿أَيَّمَا الْأَجَلِينَ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ﴾ یه کسانه نه گهر ههشت سال ته واو بکهم که پیویسته، یان کومه کیت بکهم به زیاتر له سهری ﴿وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ﴾ خوابه ناگایه و چاودیریمان ده کات، وه ده زانی بهو گریه ستهی کرد و ومانه. ثم پیاوه، باوکی نهو دوو کچه، خاوهنی مه دین، پیغمبر شوعه یب نیه، وه ک چون بلاو بووه ته وه له لای زوریک له خه لکی، بیگومان ثم قسه به به لگه له سهر نیه، وه نهو پهری نهوه، نهوه به اشاره که ی شوعه یب علیه السلام مه دین بوو، ثم پروداوهش له مه دین پرویدا، کامه به یوهندی له نیواناندا؟

هروه ها نه زانراوه موسا علیه السلام له سهرده می شوعه یب علیه السلام ژیاوه، نهی چون ده زانری بینویه تی؟ جا نه گهر نهو که سه شوعه یب بووایه خوا ﴿بِاسْمِكَ﴾ باسی ده کرد، دوو نافرته که ش ناویان ده هینا.

هروه ها خوا گه له که ی شوعه یبی له ناوبرد، به هوی به درودانانیا نهوه، که س نه مایه وه ته نها نه وانه نه بی که پروایان پهنابوو، خوا پهنای پروادارانی داوه له وهی ریگری بکن له کچانی پیغمبره که یان له ناودانی مه پرو مالآته که یان، هه تا پیاویکی نه ناسراو بیت چاکه یان له گهلدا بکات ناوی نازه له کانیا ن بدات، وه شوعه یب چون رازی ده بی موسا وه کو شوانیک له لای بمینتیه وهو خزمه تکاری بکات، له کاتیکدا موسا فه زلو چاکه ی لهو زیاتره و پلهو پایه ی لهو به رزتره. خوا زانتره.

(۲۹): ﴿ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿۲۹﴾

﴿ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ ﴾ (واته: نجا کاتی موسا ماوهی شوانیه کهی تهواو کرد). ده گونجی ماوهی پیوستی تهواو کردیی، یان زیاتر له ماوهی پیوست، ههروه کو گومانی نهوه به موسا دهبری، چونکه به وه فا بوو، تامهزرویی گهیشتی ده کرد بو لای خانهواده کهی و دایک و باوکی و هوزو ولاته کهی، زانی نهو ماوه دریزه نهوهی بیریان بردوه تهوه که نهجامیداوه ﴿ وَسَارَ

فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿۲۹﴾

فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَسْمَعْ إِلَىٰ آتَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿۳۰﴾ وَأَنْ أَلِيَّ عَصَاكَ فَلَمَّا رَأَاهَا تَهَمَّتْ بِهَا نَارًا وَوَلَّىٰ مُدْبِرًا وَنُوِيَ عَنِ النَّارِ فَاسْتَبْرَأَ مِنْ رَبِّهِ إِنَّكَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۳۱﴾ أَسْأَلُكَ بِذَلِكَ فِي حَبْرِكَ فَخَرَجَ بَيْضَةً مِنْ غَيْرِ مَنُورٍ وَأَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَلَيْكَ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ عُرْوَتِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ فَأَنزَلْنَا عَلَىٰ آلِهِمْ الْقُرْآنَ الْكَرِيمَ ﴿۳۲﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَاتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿۳۳﴾ وَأَخِي هَارُونَ هُوَ أَضْمَمَ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْنَا مِنِّي رِجْلَهُ لِيَكْفُرَ بِهِ إِذْ لَمَأُ أَنْ يَفْتُكِرُونَ ﴿۳۴﴾ قَالَ سَتَشَدُّ عَصَاكَ بِأُخِيكَ وَتَجْعَلُ لِعِمَّا سَأَلْنَاكَ فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكَ بِأَيِّ بَيْتٍ أَتَيْتَنَا مِنْ آتِئْتَنَا مِنْ آتِئْتَنَا الْقَبِيلُونَ ﴿۳۵﴾

بِأَهْلِهِ ۚ ﴾ (واته: شهروهوی به خیزانه کهی کرد) بو میسر ﴿ آنَسَ ﴾ (واته: بینی ﴿ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴾ (واته: له دووره وه لای راستی کیوی طور ناگریکی رووناک، به خیزانه کهی وت لیړه بمینه وه، به راستی من ناگریکم بینی، به لکو ههوالیکی ریگاتان بو بینم لای نهو ناگره، یان چلوسکیکی ناگرتان بو بینم به لکو خوټانی پی گهرم بکه نهوه) نهوان تووشی سهرمایه ک بوونو ریگیان ویل کردبوو.

(۳۰): ﴿ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَسْمَعْ إِلَىٰ آتَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿۳۰﴾

نجا کاتی هاته نزیکی نهو ناگره بانگی لیکرا: ﴿ أَنْ يَسْمَعْ إِلَىٰ آتَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴾ (واته: نهی موسا به راستی من خوام پهروه ردگاری جیهانیان) ههوالی پیدا به په رستراویتی و پهروه ردگاریتی، نه مه نهوه دهخوازی که فرمانی پیده کات به به ندا به تی کردنی و په رستی، ههروه ک له ده قیکی دیکه دا به روونی هیناویه تی: ﴿ فَأَعْبَدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴾ (۱۱) طه. (واته: کهواته من په رسته، به چاکی نوپژ به جی بینه تا منت بیته وه یاد).

(۳۱): ﴿وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا نُتْزِعًا كَأَنَّهُ جَانٌّ وَلِي مُدِيرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمُوسَى أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِ ﴿۳۱﴾: ﴿

﴿وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ﴾ (واته: گوجانه که ت فریده) نه ویش فرییدا ﴿فَلَمَّا رَءَاهَا نُتْزِعًا﴾ کاتی گوجانه که ی بینی زور به خیرایی و به پهله ده جوولا، وه وینه به کی ترسناکی بوو ﴿كَأَنَّهُ جَانٌّ﴾ وه کو ماریکی مهزن و ابوو.

﴿وَلِي مُدِيرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ﴾ واته: پستی تیکردو راپیکرد چونکه ترس دلّی داگرتبوو، خوا بیی فرموو: ﴿يَمُوسَى أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِ﴾ (واته: ئی موسا به ره و پرووی من بی و مه ترسه، چونکه له وانهی که بییاکنو له نه ماندان). نه مه نه وپه ری نه مانو نه بوونی ترسه خوا بییداوه.

بیگومان که خوا ﴿فَلَمَّا رَءَاهَا نُتْزِعًا﴾ ده فرموئ: ﴿أَقْبَلَ﴾ فرمانکردن به پروو کردنه خوا ده خوازی، پیوسته له سهری جیه جیی بکات، به لام ده گونجی دوا ی پروو تیکردنیشی هر ترسا بیست، جا فرمووی: ﴿وَلَا تَخَفْ﴾ (مه ترسه) فرمانی پیکرد به دوو شت: پروو تیکردن، وه با ترس له دلیدا نه مینی، به لام پیده چی بی ترس پرووی تیکردی، به لام هیچ پاریزه ریکو ناسایشیکی به دی نه کردی بیپاریزی، بویه فرمووی ته تی: ﴿إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِ﴾ (واته: به راستی تو لهو که سانه ی بییاک و بیترسن) جا ئو کاته مه ترسی له هه موو پروویه که وه دوور که وته وه، موسا ﴿فَلَمَّا رَءَاهَا﴾ پرووی تیکرد بی ترس، به لکو به دنیایی، به متمانه بوون به هه والی پهروه رد گاری نیمانو بروای زیادی کردبوو، وه به قینو دنیایی کامل بوو، نه مه نیشانه یه ک بوو خوا ﴿فَلَمَّا رَءَاهَا﴾ بیی نیشاندان پیش رویشتی بولای فیرعون، بو ئه وه ی له سهر دنیایی ته واو بی و بیته پاداشتیک بوی به هیزو به توانا تر بی.

(۳۲): ﴿أَسْأَلُكَ بِدَعْوَى رَبِّكَ إِذْ تُخْرِجُ الْبَيضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَأَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَانِكَ بُرْهَانَانِ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿۳۲﴾: ﴿

پاشان نایه ت و به لگه یه کی دیکه ی نیشانی موسادا، فرمووی: ﴿أَسْأَلُكَ بِدَعْوَى رَبِّكَ﴾ واته: ده ست بخه ره ﴿فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ الْبَيضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ﴾ (ناو باخه له وه کاتی ده ری دینی به سیپی دیته ده ره وه و تیشک ده داته وه به بی ئه وه ی به له کی و نه خوشی بیست) نه ویش ده ستی خسته ناو باخه له وه وه ده ری هینا هه ره کو خوا باسی کرد ﴿وَأَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ﴾ واته: ده ست بخه ره سهر سنگت نه و ترسو بیمه ت ده روا ﴿فَذَانِكَ﴾ واته: گورینی گوجانه که بو ماروو ده ره یانی ده ست به سیپی و پرشنگذاری به بی نه خوشی ﴿بُرْهَانَانِ مِنْ رَبِّكَ﴾ واته: دوو به لگه یه یه کلا که ره وه ن له لایه ن خواوه ﴿إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ﴾

فَسَقِيتَ ﴿۳۳﴾ (بۆ فیرەوون و داروو دەستە کە ی بەراستی ئەوان کۆمەڵیکێ لە سنور دەرچوو بوون) ئەوان تەنھا ئاگادار کردنەووە و فرمانی پیغمبەر بەس نیه بۆیان، بە لێکو دەبی ئایەت و نیشانی روونکراوەیان بۆ بی ئەگەر سوودی هەبی بۆیان.

(۳۵-۳۳): ﴿۳۳﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قُلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿۳۳﴾ وَأَخِي هَارُوتُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلَهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿۳۴﴾ قَالَ سَنُنْذِرُ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطٰنًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِأَيِّدِنَا أَنْتُمْ وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغٰلِبُونَ ﴿۳۵﴾

جا ﴿۳۳﴾ قَالَ ﴿۳۳﴾ مۇوسا ﷺ بیانوی بۆ پەروەردگاری هینایەووە، داوای یارمەتی و پشتیوانی لیکرد لەسەر ئەو ئەرکە ی پنی سپاردووە، وە باسی ئەو بەر بەستانە یشی کرد کە تیایدا یە، بۆ ئەو ی خوای پەروەردگار لەسەری لایببات ئەو ی ئەو لئی دەترسی ﴿۳۳﴾ رَبِّ إِنِّي قُلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا ﴿۳۳﴾ واتە: (من کە سیکم لە ئەوان کۆشتووە)، ﴿۳۳﴾ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿۳۳﴾ وَأَخِي هَارُوتُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلَهُ مَعِيَ رِدْءًا ﴿۳۳﴾ واتە: (هاریوون بکە بە) پشتیوان و یارمەتیدەرم ﴿۳۳﴾ يُصَدِّقُنِي ﴿۳۳﴾ واتە: (وتە کانم بەسەلمینی) بیگومان لە گەل پشت راستکردنەووە ی هەوآله کاندای حەق و راستی بە هیز دەبی ﴿۳۳﴾ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿۳۳﴾ (واتە: من دەترسم کە بە درۆزەم دابنن) خوا وەلامی داواکاریە کە ی دایەووە و فرمووی: ﴿۳۳﴾ سَنُنْذِرُ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ ﴿۳۳﴾ واتە: بە بڕاکەت بە هیزت دە کە ی و یارمەتیت دە دە ی.

پاشان مەترسی کۆشتنی لەسەر لایبەدووە و فرموویەتی: ﴿۳۳﴾ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطٰنًا ﴿۳۳﴾ واتە: دەسەلات و پینگە یە ک بە هەردوو کتان دە دە ی ن لە بانگەواز کردن بە بە لگە و هەببەتی خوای لە بەرانبەر دوژمنە کانتاندا، ﴿۳۳﴾ فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا ﴿۳۳﴾ ئەو یش بە هوی ئایەتە کانی ئیمەووە (دەستیان بە ئیو ناگات) وە ئەو یشی بە لگە یە لەسەری لە حەق و راستی، بەو ئایەتە دەسەلاتان بۆ دەستە بەر دەبی و فیلی خرابە کارانتان لی دوور دە کەوێتەووە، ئەو ئایەتە بۆ ئیو بە هیز تر دەبی لە سەربازە کانی ئەوان، ﴿۳۳﴾ أَنْتُمْ وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغٰلِبُونَ ﴿۳۳﴾ (تەنھا ئیووە ئەو ی شوێنتان دە کەوی سەردە کەون) ئەمە پەیمانیک بوو درابوو بە مۇوسا ﷺ لەو سەردەمەدا، مۇوسا ﷺ تەنھا بوو کاتی گەرایەووە بۆ شارە کە ی دوا ی ئەو ی دەربەدەر بوو، بەردەوام بارو دۆخە کان بەرە و پیش دەچوو، کاروبارە کانیش دە گۆرا، هەتا خوا ﷻ پەیمانە کە ی بۆی تەواو کرد، وە دەسەلاتی پیبەخشی لە ناو خە لکی و ولآتدا، تا وایلیهات شوینکە و تووانی زال بوون و بە تەواوێتی دەر کەوتن.

(۳۶): ﴿فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيَّنَّتْ بَيْنَتِ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿۳۷﴾

موسا ﷺ به په يامي په روه رد گاري روشت
﴿فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيَّنَّتْ﴾
(ننجا کاتي موسا موعجيزه پروونه کاني
تيمه ي بو هينان)، نهو موعجيزانه ي که
زور ناشکران و به لگن له سر نه وه ي
که بتي فرمون، هيچ که م و کورت ي و
شاراوه يه کيان تيدا نيه ﴿قَالُوا﴾ به
سته مکاری و خو به زلواني و عينا ديه وه، وتيان:
﴿مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرَى﴾ (نه وه ي تو
هيناوته تنها جادويه کي هل به ستراوه)،
هه روه کو فيرعه ون ووت ي لهو حاله ته ي که

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيَّنَّتْ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿۳۷﴾
وَقَالَ مُوسَى رَبِّئِ أَكْبَرُ بِعِمْرَانٍ وَنَمُوهُ مِنَ عَيْنَيْهِ
وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْعَالَمُونَ ﴿۳۸﴾
وَقَالَ فِرْعَوْنُ بِنَاؤُهُمَا الْمَلَآمَاعِلُنَّ لَكُم مِّنْ آلِهِ عَثَرِي فَأَوْذَىٰ بِذَنبِنِ عَلَى الطَّيْنِ فَأَخْبَلَ لِي مِرْيَا أَعْلَىٰ
أَطْلَعُ إِلَيْهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأُظَاهِرُهُ مِنَ الْكٰذِبِينَ ﴿۳۹﴾
وَأَسْتَعْرِفُ وَتَحُدُّ مِنِّي الْأَرْضُ بِعَرِّي لَقِي وَظَلَمْنَا
أَنَّهُم إِلَيْتَا لَا يَرْجِعُونَ ﴿۴۰﴾ فَأَخَذْتَهُ وَجُودُ مِرْقَبَةٌ هَمَّةً
فِي الْبَيْتِ فَأَظْهَرَ كَيْفَ كَانَتْ عَقِيبَةُ الْعَالَمِينَ ﴿۴۱﴾
وَجَعَلْتَهُمْ آيَةً يَدْعُونَ إِلَى التَّارِكِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ
لَا يُصْرُونَ ﴿۴۲﴾ وَأَتَّبَعْتُهُمُ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمُعْجَبِينَ ﴿۴۳﴾ وَقَدْ عَلَّمْنَا
مُوسَى السِّكِّتَ مِنْ بَدْوٍ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَىٰ
بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿۴۴﴾

حَق و راستي دهر که وت و زال بوو به سر ناحق و به تالدا، زانا ژيره کان ملکه چی حه قيقته و
راستيه کان بوون: ﴿إِنَّهُ لَكَبِيرٌ كُم الَّذِي عَلَّمَكُم السِّحْرَ ﴿۴۱﴾﴾ الشعراء (واته: به راستي نهو
موسا جادوو گهره گه وره که تانه که فيري جادوي کردون)، نهو که سيکی بير تيژه و پاک و
بيگه رد نيه، که له فرو و قيل و تله که بازيدا گه يشتوته نهو پله و پايه ي خوا بو مان باس ده کات،
بيگومان موسا زانيويه تي: ﴿مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴿۴۲﴾﴾ الاسراء
(واته: هيچ کهس نه م موعجيزانه ي نه نار دوته خواره وه بيچگه له په روه رد گاري ناسمانه کان و
زه وي) به لام به دبه ختي زاله.

﴿وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ﴾ (تيمه نه ممان نه يستوه له باوو بايره
پيشوه کانمان) ﴿وَلَقَدْ جَاءَكُم يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمُ
بِهِ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن نَّبْعَثَ اللَّهَ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن هُوَ
مُسْرِفٌ مُّرْتَابٌ ﴿۴۴﴾﴾ غافر، (واته: سويند به خوا بيگومان پيشتر يوسف پيغه مبهرتان بو هات
به به لگه پروونه کانه وه که چی تيوه هه له گوماندا بوون لهو به لگانه ي بوي هينابوون تا کاتي
يوسف وه فاتي کرد و تان نيتر دواي نهو خوا هيچ پيغه مبه ريکی تر نانيتري نا بهو جوړه خوا

گو مرای ده کات نهو کهسه زیده روو دوو دله).

(۳۷): ﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَن جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ عِنْدِهِ ۚ وَمَن تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿۳۷﴾

﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ ﴾ کاتی نهوان بیان و ابوو نهوی موسا عليه السلام بوی هیناون جادوو گو مرایه نهوشی خویمان لهسری دهرؤن هیدایهت و رینمایه، بیی فرمومن: ﴿ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَن جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ عِنْدِهِ ۚ وَمَن تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ ﴾ واته: نه گهر رووبه روو بوونه وهو روون کردنه وهی نایه ته ناشکراکان سوودی نه بییت له گه لتان، نیوه که لله ره قیتان کردو سوور بوون لهسر کوفر و بیروایتان، خوا زانایه بهوهی هیدایهت دراوهو نهوشی گو مرایه، وه سه ره نجام بو کیه، نیمه یان نیوه؟ ﴿ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴾ (واته: به راستی خوا سته مکاران رزگار ناکات) سه ره نجامی سر که وتن ههر بو موسا و شوینکه و توانی ده بییت، وه سه ره نجامی زهره رهنندی و لهناو چوون ههر بو فیرعه ونو داروو دهسته که ی ده بیی.

(۳۸): ﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَهْمَنُ عَلَى الطِّينِ فَأَجْعَلَ لِي صَرْحًا لَّعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى إِلَهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۳۸﴾

﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ﴾ فیرعه ون که لله ره قی کرد به سر پهروه ردگاری و گه له گه مژه کهم عه قله که یسی هه له خه تاندو وتی: ﴿ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرِي ﴾ واته: (نه ی خه لکینه! من که سیرت شک نابهم که شایسته بییت بهوهی خواتان بیی جگه له من) تنها من خواو په رستراوتانم، جا نه گهر په رستراویکی دیکه هه بیی جگه له من نهوه من ده مزانی، ته ماشای نم وهرعه ته واوه بکه له لایه ن فیرعه ونه وه، چونکه نه بیوت: (ما لکم من اله غیر ی) واته: هیچ په رستراویکتان نه جگه له من نه بیی، به لکو خوی پاراست و تی: ﴿ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرِي ﴾، چونکه ده یزانی که سیک ی زاناو به ریز له وییه، که هه رچی بلئی ههر هه ق له لای نهوه، وه ههر فرمانیکیش بکات به گوئی ده کن.

کاتی نم و تاره ی خوینده وه که به مانای نهوه دی ده گونجی په رستراویکی دیکه هه بیی جگه لهو، ویستی ره تکرده نهوهی په رستراویکی دیکه به لمینتی، جا به هامانی وت: ﴿ فَأَوْقِدْ لِي يَهْمَنُ عَلَى الطِّينِ ﴾ (واته: نه ی هامان کوره ی ناگر تاوده) بو نهوهی خشتی سوره کراوه ی لی دروست بکه ی، ﴿ فَأَجْعَلَ لِي صَرْحًا ﴾ (واته: ننجا لهو خشته) کوشکیکی به رزم بو دروست بکه ﴿ لَّعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى إِلَهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴾ (واته: به لکو سه بری خوا که ی موسا بکه مو بیینم به راستی من واده زانم نهو له درؤزنانه)، به لام نیمه نم

گومانه به جی دینین و دروی موساتان بو دهرده خهین. تهماشای ثم بویریه مهزنه بکه بهسهر خوا **﴿﴾** که هیچ مروئی پی نه گیشتووه، موسای به دروزانی، وه بانگهشی نهوهی کرد که پهستراوه، وه ره تی کرده وه که هیچ زانیاریه کی هبی دهربارهی پهستراوی راسته قینه و هوکاره کانی گرت بهر، بو نهوهی بگات به پهستراوی موسا، هه موو نه مانه چاوبهستن و هه لئه له تاندنی خه لکی بوو، به لام سه رسوورمان له داروو دهسته که بیدایه، نه وانای پیان و ابوو نه وان پیاوگه وره ی ولاتن و کاروباره کانی بهر پیوه ده بهن، تهماشا بکه چون فیرعه ون یاری به عه قلیان کردوو هیواو ناواته کانی بی نرخ کردن، دیاره نه مش به هوئی تاوانباریانه وه یه که بووه به سیفه تیکی دامه زراو تیایاندا.

ثابته که یانی تیکدا، پاشان به دوا ی نه وه دا عه قلیشیانی تیکدا، خویه گیان داوای پابه ند بوونت لیده که یین له سه ر نیمان، دله کانمان لامه ده له ریگای راست دوا ی نه وه ی هیدایه تت داوین، وه له لایه ن خو ته وه ره حمه تی خو تمان پی بیه خشه، به راستی هه ر توی به خشنده.

(۳۹): **﴿﴾** وَأَسْتَكْبَرَهُ هُوَ وَحُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُوا أَنَّهُمْ إِنَّمَا لَاحِقُونَ **﴿﴾**

خوا **﴿﴾** فره موویه تی: **﴿﴾** وَأَسْتَكْبَرَهُ هُوَ وَحُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ **﴿﴾** فیرعه ونو له شکره که ی خو یان به گه وره زانی به سه ر به نده کانی خواوه، وه سزایان ددان به ناشرینترین شیوه، وه به رانه بر به پیغه مبه رانیش لووت بهرز بوون، هه ر ثابته و نیشانه یه کیان بو به پنیایه به درویان ده زانی، وه پیان و ابوو نه وه ی نه وان له سه ری دهر پون به رزترو چاکتره، **﴿﴾** وَظَنُوا أَنَّهُمْ إِنَّمَا لَاحِقُونَ **﴿﴾** (واته: گومانیان و ابوو که زیندوو نا کرینه وه و نا گه ریته وه بو لای نیمه)، نا له بر نه مه که لله ره قی و بویریان ده کرد، نه گه رنا نه گه ر کرده وه یان بگردایه، یان گومانیان و ابووا یه که زیندوو ده کرینه وه و ده گه ریته وه بو لای خوا، نه وه ی که کردیان نه یان ده کرد.

(۴۰): **﴿﴾** فَأَخَذَتْهُ وَحُودُهُ، فَنَبَذْنَهُمْ فِي الْيَمِّ فَأَنْظَرَ كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ **﴿﴾**

﴿﴾ فَأَخَذَتْهُ وَحُودُهُ **﴿﴾** (جا تو له مان له فیرعه ونو له شکره که ی کرده وه) کاتی به رده و ام بوون له سه ر عینادی و گومرایان **﴿﴾** فَنَبَذْنَهُمْ فِي الْيَمِّ فَأَنْظَرَ كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ **﴿﴾** (فریمان دانه ناو ناوی نیله وه) ئنجا سه رنج بده سه ره نجامی سته مکاران چون بوو، به راستی خراپترینی سه ره نجامه کان و زه ره مه ندرتینیان بوو، سه ره نجامیک سزای دنیایی و

سزای دواروژی بۆ هه‌میشه‌یی به‌ دواى خویدا هینا.

(۴۱): ﴿وَجَعَلْنَاهُمْ آيَةً يَدْعُونَ إِلَى الْكُفْرِ وَوَيْعَمَّ الْقَوْمَ لَئِيْلٌ مَّا يَصْرُوفُ﴾ (۴۱)
 ﴿وَجَعَلْنَاهُمْ آيَةً يَدْعُونَ إِلَى الْكُفْرِ﴾ واته: فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌یمان کرده
 پیشه‌وایانیک که خه‌لکی په‌یره‌ویان بکه‌ن و شوینیان بکه‌ون بۆ مالی سه‌رشوپی و به‌دبه‌ختی
 که دۆزه‌خه.

﴿وَيْعَمَّ الْقَوْمَ لَئِيْلٌ مَّا يَصْرُوفُ﴾ (واته: وه له رۆژی دوایدا سه‌رناخرین) له سزای خوا،
 نه‌وانه لاوازترن له‌وهی بتوانن سزا له‌سه‌ر خویمان لابده‌ن، وه له جگه له خوا هیچ دۆست و
 سه‌رخه‌ریکیان نیه.

(۴۲): ﴿وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ﴾ (۴۲)
 ﴿وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً﴾ له‌م دونیایه‌دا سزاو سه‌رشوپی و نه‌فرینمان به‌دواياندا
 نارد، وه له لای خه‌لکیش به‌ناشرینی و خراپی و زه‌م کردنه‌وه باس بکرین، ئه‌مه شتیکی پوون و
 ئاشکرایه‌و ده‌بینری، به‌راستی نه‌وان پیشه‌واو سه‌رمه‌شقی نه‌فرین لیکراو بوون له دونیادا،
 ﴿وَيَْوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ﴾ (وه له رۆژی دوایدا نه‌وانه له بیزارو) دور
 خراوه‌کانن، نه‌وانه‌ی کرده‌وه‌ی پیس و چه‌په‌لیان هه‌بوو، نه‌وانه‌ی که تووره‌یی خواو تووره‌یی
 خه‌لک و تووره‌یی ده‌روونی خویمان به‌سه‌ریاندا کو‌بووه‌وه.

(۴۳): ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَىٰ بَصَائِرَ
 لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾ (۴۳)

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ﴾ که بریتیه له ته‌ورات، ﴿مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ
 الْأُولَىٰ﴾ (له پاش نه‌وه‌ی خه‌لکی چه‌رخه پیشووه‌کانمان له‌ناو‌برد) نه‌وانه‌ی سه‌ره‌نجامیان به
 له‌ناو‌چوونی یه‌کجاری کۆتایی هات، فیرعه‌ون و داروده‌سته‌و له‌شکره‌که‌ی، ئه‌مه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر
 نه‌وه‌ی له دواى دابه‌زینی ته‌ورات له‌ناو‌ بردنی یه‌کجاره‌کی نه‌ما، له‌به‌ر نه‌وه‌ی خوا ﴿جِهَادِي
 بِيْرَوَايَانِي﴾ به‌شمشیر دیاری کرد، ﴿بَصَائِرَ لِلنَّاسِ﴾ واته: کتیبی خوا که دایه‌زاندووه
 بۆ موسا ﴿الطَّيِّبِ﴾ به‌رچاو‌پوونی و رینمایی تیدایه بۆ خه‌لکی بۆ نه‌وه‌ی پیی به‌رچاو‌پوون بن
 نه‌وه‌ی سوودی هه‌یه بۆیان و نه‌وه‌ی زیانیان پیده‌گه‌یه‌نی، تا به‌لگه‌و حوججه له‌سه‌ر سه‌رپیجیکار
 بچه‌سپی، وه بر‌واداریش سوودی لی‌وه‌ریگری، بیته‌میه‌ره‌بانی و رینمایی بۆی بۆسه‌ر ریگای
 راست، له‌به‌ر نه‌مه‌یه فه‌رموویه‌تی: ﴿وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾ (واته: رینمایی و
 ره‌حمه‌ته بۆ نه‌وانه‌ی بی‌ر بکه‌نه‌وه‌و ئامۆژگاری وه‌ربگرن).

(٤٤): ﴿ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴾ ﴿٤٤﴾

كاتي خوا ﷺ نه و چيرؤك و به سه راهاته ي گيرايه وه بو يئغه مبه ره كه ي كه خوي له هه والي نادياردا ده بينيه وه، بهنده كاني ناگدار كرده وه كه بيگومان نه م چيرؤك و به سه راهاته هه واليكي راسته قينه يه له لايه ن خواوه، وه يئغه مبه ره هيچ ريگايه كي نه بو وه بو نه و زانسته ته نها وه حي نه بي، له بهر نه مه يه فه رمويه تي: ﴿ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ ﴾ واته: (تو نه ي موحه مه د ﷺ له لاي خورئاواي) كيوي توور نه بووي، كاتي

﴿ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴾ ﴿٤٤﴾ وَلَكِنَّا أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَابِتًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَحِمْنَا مَن تَحْتَهُ مِن تِلْكَ الْأُمَّةِ قَوْمًا مَا أَنتَ مِنْهُمْ مِن نَّذِيرٍ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُّسِيبُهُمْ أَيَّامَهُمْ تَدَبَّرُوا تَرَكَهُمُ اللَّهُ وَرَجَعُوا إِلَىٰ مَا أَنفَكُوا مِنْ قَبْلُ لَمْ يَسْمِعُوا بِلَهُمْ وَإِلَيْهِ رُجُوعُهُمْ ﴿٤٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُّسِيبُهُمْ أَيَّامَهُمْ تَدَبَّرُوا تَرَكَهُمُ اللَّهُ وَرَجَعُوا إِلَىٰ مَا أَنفَكُوا مِنْ قَبْلُ لَمْ يَسْمِعُوا بِلَهُمْ وَإِلَيْهِ رُجُوعُهُمْ ﴿٤٨﴾ قُلْ فَأَنذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ وَلَوْ أَنِّي كُنْتُ عَلِيمًا لَّسَخَّرْتُ لَكُمُ الْغَيْبَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَبُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ فَأَنذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ وَلَوْ أَنِّي كُنْتُ عَلِيمًا لَّسَخَّرْتُ لَكُمُ الْغَيْبَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَبُونَ ﴿٥٠﴾ هُدًى مِّنَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَبُونَ ﴿٥١﴾

فه رماني يئغه مبه راهه تيمان دا به موسا ﷺ ﴿ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴾ واته: (تو له ناماده بووان نه بووي) له سه ر نه و رووداوه، هه تا بو تري: نه و له و ريگايه وه هه والي بيستووه.

(٤٥): ﴿ وَلَكِنَّا أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَابِتًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴾ ﴿٤٥﴾

﴿ وَلَكِنَّا أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ ﴾ (واته: به لام ئيمه چه نده چين و چه رخماني دروست كرد له پاش موسا ئنجا ماوه يه كي دوورو دريژيان به سه ردا تيبه ري) زانسته سه راهه وه ئايه ته كان له بي رجونه وه، ئيمه تو مان نارد له كاتي كدا زور پيوستيان به تو بو، وه نه وه ي كه فيرمان كرديت و به وه حي بو مان نارد ي ﴿ وَمَا كُنْتَ ثَابِتًا ﴾ واته: نيسته جي، ﴿ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا ﴾ واته: (له ناو خه لكي مهديه ندا) فيريان بكه يت و لئانه وه فير بيت هه تا نه و هه والي داوته ده ربه ري موسا ﷺ له مهديه ن ﴿ وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴾ واته: به لام نه و هه والي كه تو هيناوته ده ربه ري موسا شوينه واريكه له شوينه واره كاني ئيمه كه بو مان ناردووي، وه وه حي و

نيگايه كه هيچ ريگاي ديكه نيه بو شه وه بيزاني، تنها به وه نه بي كه په يامان بو ناردووي.

(۴۶): ﴿وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَٰكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾

﴿وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا﴾ (واته: (تو له لای کيوي طور نه بووي کاتي بانگمان کرد) موسا، وه فرمانمان پیکرد بچی بو لای گه ليکي سته مکارو په يامی ټيمه يان پی بگه يه نی، وه نايه ت و نيشانه سه رسوور په ټيمه ره کاني ټيمه يان پښشان بدات که بو تومان باسکردوه، مه به ست شه وه يه شه و رووداوانه ي که ده رباره ي موسا ﷺ پرووياندا له شوينانده، ټيمه بو تومان گپراوه شه وه به بي زيادو کم، له دوو حالت ده رناچي:

په کم: يان شه وه يه ناماده بووي و بينيوته، يان روشتووي بو شه شوينه له خه لکه که يه وه فيري بووي، نه گهر به و شيوه يه بي شه وه به تو ناو تري پيغه مبري خوا، چونکه شه کاروبارانهي که هه واليان ليده دري به بينين و ليکولينه وه و خوښدن، له و کاروباره هاوبه شانده که تايه ت نين به پيغه مهران، به لام شه مه به بيگوماني زانراوه و که شتي له و جوړه نه بووه، جا دوستو دوژمنه کانت هه موويان ده زانن تو نه بينيوته وه نه روشتووي فيري بي.

دووه: شه مه يانه چه سپاوه، شه ويش بريته له وه ي شه هه واله له لايه ني خواوه بو ت نيردراوه به وه حی و نيگا، جا به به لگه ي يه کلاکه ره وه راستي پيغه مبرايه تيت ده ره که وتووه و خوا تو ي کردوه به مايه ي ره حمت بو بنده کاني، له به شه مه يه فه رمويه تي: ﴿وَلَٰكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ﴾ (واته: به لام شه وه به زه يه که له په روه رد گارتوه به تو ي داوه، بو شه وه ي گه ليک بترسني که پيش تو هيچ ترسینه ريکيان بو نه هاتووه)، واته: عه ره بو قوره يش، بيگومان په يامی پيغه مبرايه تي له لای شه وان نه ناسراو بووه له کاتي ناردني پيغه مبردا، وه پيش شه ويش به ماوه يه کی زور ﴿لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾ (واته: به لکو بيربکه نه وه) به ورده کاری خير و چاکه شه نجام بدن، وه له شه نجامی شه رو خراپه و وازی ليپه نين، جا تو شه گهر شه مه پله و پايه تي شه وه پيوسته له سهريان په له بکن بو پرواهينان و سووپاسگوزاري خوا بکن له سه ر شه نيمه ته ي که به هيچ شيوه يه ک شه ندازه ناکري و سووپاسگوزاري شه او ناي.

ترساندن پيغه مبر ﷺ بو عه ره شه وه ره تناکاته وه که بو جگه له شه وان نه نيرداراي،

یگومان شهو عهره بیه، شهو قورئانهی دابه زیوه بوی عهره بیه، وه به کهم گه ل بانگه واز کران عهره ب بوو، بویه په یامه کهی بو عهره ب بنچینه به و بو جگه له عهره ب شوینکه و تنه (۳)، وه ک خوا فه رموو به تی: ﴿ اَکَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا اَنْ اَوْحَيْنَا اِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ اَنْ اَنْذِرَ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِیْنَ ءَامَنُوْا اَنْ لَّهُمْ قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَالَ الْکٰفِرُوْنَ اِنَّ هٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِیْنٌ ﴿۱۵۸﴾ یونس، (واته: نایا به لای خه لکه وه سهیره که نیمه نیگامان کردوه بو پیاوینک له خویمان (پیمان ووتوه) که مرؤفه کان ناگادار بکه وه، ﴿ قُلْ یٰٓاَیُّهَا النَّاسُ اِنِّیْ رَسُوْلٌ لِّلّٰهِ اِلَیْکُمْ جَمِیْعًا ﴿۱۵۸﴾ الاعراف (واته: نهی موحه مه د ﴿ بَلِّیْ: نهی خه لکینه به راستی من پیغه مبهری خوام بو نیمه هه موتان).

(۴۷): ﴿ وَلَوْلَا اَنْ تُصِیْبَهُمْ مُّصِیْبَةٌ یَّمَا قَدَمَتْ اَیْدِیْهِمْ فِیَقُولُوْا رَبَّنَا لَوْلَا اَرْسَلْتَ اِلَیْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ ءَایٰتِکَ وَنُکُوْبَ مِنَ الْمُؤْمِنِیْنَ ﴿۱۷﴾

﴿ وَلَوْلَا اَنْ تُصِیْبَهُمْ مُّصِیْبَةٌ یَّمَا قَدَمَتْ اَیْدِیْهِمْ ﴾ له کوفرو سه ریچی ﴿ فِیَقُولُوْا رَبَّنَا لَوْلَا اَرْسَلْتَ اِلَیْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ ءَایٰتِکَ وَنُکُوْبَ مِنَ الْمُؤْمِنِیْنَ ﴾ واته: نهی موحه مه د ﴿ تۆمان په وانه کردوه بو بهر په چدانه وهی کرداره کانیان و برینه وهی وتاره کانیان.

(۴۸): ﴿ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْا لَوْلَا اَوْیْتْ مِثْلَ مَا اَوْیْتْ مُوسٰی اَوْ لَمْ یَکْفُرُوْا یَّمَا اَوْیْتْ مُوسٰی مِنْ قَبْلُ قَالُوْا سِحْرَانِ تَظْهَرَا وَقَالُوْا اِنَّا بِکُلِّ کٰفِرُوْنَ ﴿۱۸﴾

﴿ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ ﴾ (واته: ننجا کاتی راستیان بو هات) که هیچ گومانیکه تیدانیه ﴿ مِنْ عِنْدِنَا ﴾ نهویش بریتیه له قورئان، که له لایه ن نیمه وه بو ت دابه زیوه ﴿ قَالُوْا ﴾ به درویان داده ناو بهر په رچیان دایه وه و تیان: ﴿ لَوْلَا اَوْیْتْ مِثْلَ مَا اَوْیْتْ مُوسٰی ﴾ واته: بوچی له ناسمانه وه به یه کجار قورئانی بو دانه به زیوه، له بهر نه وهی به جیا جیا دابه زیوه شه وه له لایه ن خواوه نیه، وه نه مه چی به لگه یه کی تیا به؟ به گومانی شه وان نه گهر قورئان به جیا جیا دابه زیوی له لایه ن خواوه نیه.

به لکو له ته وای نه م قورئانه و گرنگیدانی خوا به وهی که دایه زاندوه بوی، شه وه یه که به جیا جیا دایه زاندوه، بو شه وهی خوا دلئی پیغه مبه ره کهی جیگیر بکات و بیته مایه ی زیاد بوونی نیمان بو بر واداران ﴿ وَلَا یَاْتُوْنٰکَ بِمِثْلِ اِلَّا جِنَّتَکَ بِالْحَقِّ وَاَحْسَنَ

۲ - به لکو په یامی پیغه مبه ر ﴿ بو هه موو گه له کان بنچینه به، بو عهره ب و جگه له عهره ب، ده کریت بو تریت سه رتا به په یامی نیسلام له عهره به وه ده ست پیکراوه، ننجا قوناغ به قوناغ گه یشتوه به نه ته وه کانی دیکه، هیچ گه له نه ته وه یه ک بهر یز تر نیه له وهی دیکه به ته قوای خوانه بی. وهر گپ.

تَفْسِيرًا ﴿٢٢﴾ الفرقان. (واته: هەر نموونه و مهسه لیکت بو یینن (له ره خنه و پێشنیاره نابه جیکانیان) ئیمه وه لآمه که یمان بو تو هیناوه به راستی و جوانترین روون کردنه وه) بیگومان پێوانه و نه ندازه کردنیان به کتیبی موسا عليه السلام پێوانه کردنیکه خویمان هه لیان وه شانده توه، چون قورئان پێوانه ده که ن به کتیبی که خویمان بیروا بوون پئی و ئیمانیان پئی نه هینا؟ له بهر ئه مه یه فهرموویه تی: ﴿أَوَلَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا﴾ (واته: ئایا ئه وان پێشتر بئی برپا نه بوون به وهی درابوو به موسا عليه السلام ده یانوت دوو سیحرو جادوون پشتگیری یه کتر ده که ن) واته: قورئان و تهورات، هاو کارو پشتیوانی یه کترن له جادوو که یان و گو مرآ کردنی خه لکی ﴿وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَفْرٍ﴾ (واته: وه ده یان ووت ئیمه به هه موویان بیرواین).

به مه ئه وه جیگیر بوو که به راستی ئه و بیروایانه ده یانه وی هه ق پووج بکه نه وه به بئی هه یج سه لماندنیک، وه به ره ره چی بده نه وه به شتی که به ره ره چ نه در پته وه، وه قه ی پێچه وانه و جیاواز بکه ن، ئه مه ش پێشه ی هه موو بیروایه که، له بهر ئه مه به روون و ئاشکرای بیروابوونیان به و دوو کتیبه و ئه و دوو پێغه مبه ره ده رخستوو، به لام ئایا بیروایی ئه وان به هوی ئه وه وه بووه به دوا ی حق و راستیدا گه راون شوینی شتیک که وتوون که له و دووانه چاکتره، یان ته نها هه وا و نه فس و ئاره زوو ه؟

(٤٩): ﴿قُلْ فَاتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ﴾ ﴿٤٩﴾: ﴿قُلْ فَاتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا﴾ (واته: بلی: کتیبیک له لایه ن خوا وه یینن که ئه و کتیبه راستر بیست له و دووانه) تهورات و قورئان ﴿أَتَّبِعُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ﴾ (واته: من شوینی ده که وم ئه گه ر ئیوه راستگۆن) نه ئه وان و نه جگه له وان توانایان نه که هاوشیوه ی ئه و دوو کتیبه یینن، بیگومان له و کاته ی خوا عليه السلام مروقی به دیهیناوه له م جیهانه دا، کتیبیک نه وینه ی ئه م دوو کتیبه زانست و هیدایهت و ره حمهت بئی بو هه موو دروستکراوه کان. ئه مه ئه وه پری ویزدانه ئه گه ر بانگخوای بلی: من مه به ستم حق و هیدایهت و رینیشاندانه، وه بیگومان ئه م کتیبه م بو هیناون هه موو ئه وان له خو ده گری و گونجاوه له گه ل کتیبه که ی موسادا عليه السلام پێویسته له سه ر هه موومان ملکه چیان بین و شوینیان بکه وین، چونکه له هه ردوو کیاندا هیدایهت و راستی به دیده کری، جا ئه گه ر ئیوه کتیبیکم بو یینن له لایه ن خوا وه له و دوو کتیبه رینمایی زیاتری تیدا بئی ئه وه من شوینی ده که وم،

ټه گهرنا واز له هیدایه ت و حه قیقه ټیک ناهینم که ده یزانم بؤ جگه له هیدایه ت و راستی.
(۵۰): ﴿فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بغيرِ
هُدًى مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

﴿فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ﴾ (واته: ټنجا ټه گهر وه لایمان نه دایته وه) و کټیټیکیان نه هینا
له ته ورات و قورټان چاکر بی ﴿فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ﴾ واته: ټه وه بزانه
وازهینانیا ن له شوینکه وتنی تو، رویشتیان نیه بؤ لای حه قی ییناسنه وه، وه بؤ لای
هیدایه تیش نیه، به لکو ټه وه تنها شوینکه وتنی هه واو ټاره زوو یانه ﴿وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ
هَوَاهُ بغيرِ هُدًى مِنَ اللَّهِ﴾ ټه مه گومرا ترین که سه، کاتی هیدایه ت و ریځای راستی
خراوه ته روو که ده یگه یه ټیته لای خوا، وه بؤ مالی ریژداری، نه لای لیځر دوه ته وه وه نه
رووی ټیکر دوه، وه هه واو ټاره زووی بانگیان کردوه بؤ گرتنه بیری ټه و ریځایانه ی که
ده یگه یه ټیته به له ناوچوون و به دبه ختی، ټه ویش شوینی که وتوو وه وازی له هیدایه
هینا وه.

ټایا که سیځ هه یه له مه گومرا تر بیټ؟ به لام ستم کردنی و دژایه ټیکردنی و
حه زنه کردنی له شوینکه وتنی هه ق وای لیځر د له سر گومرایی بمینټیته وه و شوینی
هیدایه تی خوا نه که وی، له بهر ټه مه یه فه رموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾
واته: ټه وانسه ی که زولم و ستم و عینادی بسو وه سفیان، هیدایه تیان بؤ هات ره تیان
کرده وه، هه واو ټاره زوو یان بؤ خرایه روو شوینی که وتن، دهر گاو ریځا کانی هیدایه تیان
به سه رخویاندا داخست، له بهر انبه ردا دهر گاکانی گومرایان به سه رخویاندا کرده وه، ټه وان
له گومرایی و سه رلیشوای خویندا ماونه ته وه، وه له به دبه ختی و ټیاچوونیا ندا دووباره
ده بنه وه.

که خوا ﴿ده فه رموی: ﴿فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ﴾ به لگه یه
له سر ټه وه ی هه ر که سیځ وه لای پیغه مبه ر ټه داته وه، وه قسه یه کی دیکه هه لږیری
پیچه وانسه ی قسه ی پیغه مبه ر ټه وه هیدایه تی هه لڼه بژاردوه، به لکو شوینی هه واو
ټاره زووی خوئی که وتوو ه.

(۵۱): ﴿وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَمَّا هُمْ بِنَدَّرُوتَ ۖ﴾

﴿بِنَدَّرُوتَ﴾

﴿وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ﴾ واتە: (سوئند

بە خوا ئایەتە کانی قورئانمان) بە شوئین

یە کدا بۆ نار دوون و گە یاندوومانن، وە

کەم کەم دامانبە زاندوووە وە کو رەحمەت و

بەزەییە ک بۆتان ﴿لَعَلَّهُمْ يَنْدَرُوتَ﴾

(تا پەند وەر بگرن و بیر بکەنەو) کاتی

کە ئایەتە کانیان بۆ دووبارە دە کاتەو،

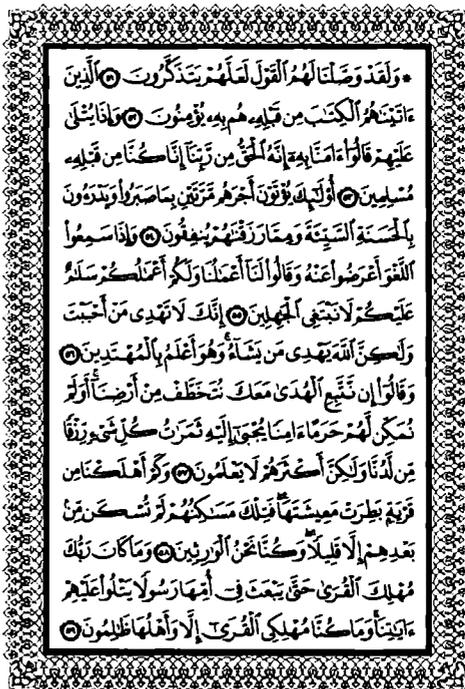
وە لە کاتی پیوستدا بۆیان دادە بەزینی،

ئەو کات دابەزینی بە جیاجیا دەیتە

رەحمەتیک بۆیان، کەواتە: بۆچی

رۆوبەرووی دەوەستەو کە ئەو لە

بەرژەو نەندی ئەواندا یە؟

بەشیك له باسکردنی هەندی سوودو پەندو ئامۆزگاری

لەم چیرۆکە سەر سوورەتێتەرەدا.

یە کەم: ییگومان ئایەت و نیشانە کانی خوا ﷻ و پەندو ئامۆزگاریە کانی، وە رۆژگاریە کانی

لە ئۆممەتە کانی پیشوودا، تەنھا کەسی بروادار سوودو رۆوناکی لێوەرە گری، جا بەندە

بە پینی ئیمانە کە ی پەندوو عیبەرەتی لی وەرە گری، ییگومان خوا ﷻ ئەو چیرۆکانە ی

لەبەر ئەوان هیناو، بە لام خوا هیچ با یەخیک بە غەیری ئەوان نادات، وە هیچ رۆوناکی و

هیدایەتیکیان لە هینانەو ه ی چیرۆک و بەسەرھاتە کاندای بۆ نیه.

دووهم: خوا ﷻ ئە گەر هەر کاریکی بوی هۆکاریشی بۆ ریک دەخات، وە هۆکارە کانی

بۆ دینی قوناغ بە قوناغ نە ک بە یە کجار.

سێم: ئۆممەت و گەلی لاواز ئە گەر بگاتە ئەو پەری لاوازی نابی تەمبەلی و تەوەزلی بال

بکیشی بەسەریدا بۆ داواکردنی مافە کانی، وە نابی ییئومید بۆ لە گەیشتی بە بەرزترین

پلەو پایە بە تاییەت ئە گەر ستم لیکراو بوو، هەر وە ک خوا ئەو کانی ئیسرایلی رزگار

کرد، نهو گهله لاوازه له کۆت و بهندی فيرعون و دارودهسته کهي، وه دهسه لآتي پيدان لهسر زهويدا، شارو ولآتي ستهمكاراني کرد به مولکيان.

چوارهم: به راستی تۆممهت مادام زهليلو ژير دهسته به و مافی خوئی وهرناگری و قسه ناکات، نهوه کاروباری دینی و دونیایی بو ریک نایهت، وه پيشهواو گهورهی تیدا هه لئا کهوئی.

پینجهم: نهرم و نیانی خوا بو دایکی موسا عليه السلام، وه دلدانه وهی لهسر نهو موسیبه تهی که تووشی بوو به مژده دان به وهی که خوا منداله کهی بو ده گیریته وهو ده بکات به به کییک له پیغه مهران.

شهشم: خوا عليها السلام قهزاو قهدهری ناره حهت و ناخوش تووشی بهنده کهی ده کات بو نه وهی پیی به خشی دلخوشیه ک مهزنتر له وه، یان شهرو خراپه به کی لهسر لایبات گهوره تر لهو به لایه، ههروه کو چون به ویستی خوئی دایکی موسای تووشی نهو خهم و په ژاره به کرد، که نهوه هوکاریک بوو بو نه وهی منداله کهی بگاته وه دهستی، به جوړی که دل و دهروونی پیی دلنیاو ئارام بی، وه چاوی پیی روشن بیته وه، وه به هویه وه زیاد دلخوش و که یف خوش بی.

حهوتم: بیگومان ترسی سروشتی له خه لکه وه ئیمان رهت ناکاته وهو لای نابات، ههروه کو چون دایکی موسا و موسای تووشی نهو مه ترسیانه بوون.

ههشتهم: به راستی ئیمان زیادو کهم ده کات، مهزنترین شت که ئیمانی پی زیاد ده بی و به قینی پی تهواو ده بی ئارامگرتنه لهسر ناره حهتیه کان، وه چه سپاوی و جیگیر بوونه له لایه ن خواوه له کاتی دله راو کیکاندا، ههروه ک خوا عليها السلام فهرموویه تی: ﴿لَوْلَا اَنْ رَبَّنَا عَلَي قَلْبِهَا لَنُكُوْرَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ﴾ ۱۰ القصص، واته: بو نه وهی ئیمانی پی زیاد بی و دلی پی ئارام بی.

نۆیهم: له مهزنترینی نیعمه ته کانی خوا بهسر بهنده که یه وه، وه مهزنترین یارمه تی خوا بو بهنده کهی لهسر کاروباره کانی نه وه یه خوا عليها السلام چه سپاوی بکات، وه له کاتی مه ترسیدا دلی جیگیر بکات، وه لهو کاروبارانه ی سه رقالم و سه رسام ده بی، بیگومان بهوشیوه به ده توانی قسه ی راست و کرده وهی راست بکات، به پیچه وانهی نهو که سه ی ترس و دوو دلی و خه مۆکی بهرده وامه، بیگومان نهو فکر و میشکی ده رواو عه قلی له جیگهی خوئی نامینی، بویه لهو کاته دا سوود له نهفس و دهروونی وهرناگری.

ده يه م: ييگومان بنده- نه گهر بزاني قه زاو قه ده رو به ليني خوا پرووده داو هر ده بي بي-
 نه وه نايي كه مته رخه مي بركات له به كار هيناني هو كاره كاندا كه فرماني پيكراره، وه
 به كار هيناني هو كاره كان ره تكردنه وه ي ئيمان و پرواي نيه به هه والي خوا، چونكه خوا ﷺ
 په يمانيدا به دايكي موسا ﷺ موساي بو بگه ريئته وه، وه له گهل نه وشدا هه ول و
 كوششي به رده وام بوو له سهر گيرانه وه ي موسا ﷺ، وه خوشكه كه ي نارد بو نه وه ي
 هه والي بزاني و وه ريگرته وه.

يازده: ريگه دراوه نافرته دهر بچيته دهر وه بو به ده سته ياني پيوستيه كاني، وه قسه
 له گهل پياواندا بركات به بي بووني مه ترسي، ههروه كو چون له خوشكه كه ي موسا و
 دوو كچه كه ي خاوه ن مه ديه ن پرويدا.

دوازده: ريگه دراوه به وه رگرتي كرى له سهر شيردان و كه فاله تي مندال.
 سيژده: له به زه يي خوا ﷺ به بنده لاوازه كه ي كه بيه وي ريزي ليگر ي و نايه ته كاني خوي
 ينيشان بدات، وه بيكات به شايت له روونكراره كانيدا، بو نه وه ي ئيماني پي زياد بركات
 ههروه ك خوا موساي گيرايه وه بو دايكي، بو نه وه ي بزاني په يمان ي خوا ﷺ راسته.
 چوارده: كوشتني بيروا كه په يمان ي گريه ستن ي هه بي، يان دابو نه ريت دروست نيه،
 چونكه موسا ﷺ كوشتني پياوه قبيته بيروا كه ي به تاوان زاني و داواي ليخوشبووني
 له خوا كرد.

پازده: نه وه كه سه ي خه لكي به ناهه ق ده كوژي به خو به زلزان و خراپه كار له سهر زه وي
 ته ماشا ده كرى.

شازده: نه وه كه سه ي خه لك ده كوژي به ناحه ق، وه پي وايه نه وه چا كه كار له زه وي دا،
 وه تاوانباران به ريز ته ماشا ده كات، نه وه درو ده كات له بانگه شه كه يداو كه سيكي
 خراپه كاره، ههروه ك خوا ﷺ قسه ي قبيته كه ده گيرته وه: ﴿إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَارًا فِي
 الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ﴾ القصص، له رووي جيگير كردن بوي و نه ك
 نينكاري و نكولي.

حه قده: ييگومان هه والدان به كه سي شتي دهر باره ي ووترا بيت، وه كو ناگادار كردنه وه يه ك بو
 نه وه ي تووشي شهرو خراپه نه بيت، نه وه نايته نه ميمه -به لكو هه ندي جار پيوسته- ههروه ك
 نه وه پياوه هه والي دا به موسا و ناگاداري كرده وه، وه ك ناموژ گاري كردن.

هه ژده: نه گهر كه سيك ترسا له وه ي له مانه وه يدا له و جيگايه بيكوژن و له ناوي بيه ن،

خوځى ناخاته ناو نارپه حه تيه وه و ته تسليمى شه وهش ناييت، به لكو خوځى دوور ده خاته وه، هه روه ك موسى عليه السلام كردى.

نژده: له كاتى رووبه روو بوونه وهى دوو خراپه دا، كه پيوسته هه ر به كيكيان نه نجام بدات، شه سوو كترينيان هه لده بژيرى، وه ك موسى كه وه ته نيوان شه وهى نه گهر بميئته وه له ميسر نه كوژرى، يان بچيت بو هه ندى ولات، شاره زاي ريگا كه نه بوو، وه هچ ريئاسيگ نه بوو له گه ليدا ريگا كه ي پيئناسيني، جگه له په روه رد گارى، به لام شه حاله ته نزى كتره بو سه لامه تى له حاله تى يه كه م، بويه موسى عليه السلام هه ليباردو شوينى كه وت. بيست: شه كه سهى سه رنج شه دات له زانستدا، شه گهر پيوستى كرد قسه ي تيدا بكات، وه شه گهر يه كلانه بوويه وه له لاي يه كيك له وه دوو بوچوونه، شه وه داواى ريئمايى له په روه ر گارى ده كات، وه داواى ليده كات هيدا يه تى بدات بو راسترين شه دوو بوچوونه، پاش شه وهى له دلوه مه به ستى ته نها هه ق ده بى و ده گه ريت به داويدا، بيگومان خوا كه سى بى هيواي ناكات حالى به م جوړه ييت، وه ك چون موسى عليه السلام ده رچوو بو مه ديهن، جا فرموى: ﴿عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ (۲۲) القصص، (واته: نو ميده ده كه م په روه رد گارم ريئماييم بكات بو ريگاي راست و حه ق).

بيست و يه ك: به زه يى هاتنه وه به خه لكيداو چا كه كردن له گه ل شه وهى ده يئاسى و شه وهى نايئاسى، له په وشتى پيغه مه برانه، وه يه كيك له چا كه كان ناودانى نازه له كان بوو، وه يارمه تيدانى بى توانا.

بيست و دوو: په سند بوونى پارانه وه به روونكر دنه وه بارو دوخو شيكر دنه وهى، چونكه خوا حه ز ده كات به نده كه ي خوځى به كه م بزاني و زه ليلى و هه ژارى خوځى بوى ناشكرا بكات، هه ر وه ك موسى عليه السلام فرموى: ﴿رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ﴾ (۲۴) القصص، (واته: شهى په روه رد گارم به راستى من هه ژارم به هه ر خيرو پوزيه ك بو م بنيرى).

بيست و سى: شه رم كردن به تاييه ت له لايه ن كه سه به ريزه كانه وه له په وشته ستايش كراوه كانه.

بيست و چوار: به نده شه گهر كارى بو خوا بكات، پاشان يارمه تيه ك درا له سه ر شه كار ه به بى شه وهى مه به ستى شه وه بو بى، شه وه لومه ناكريت له سه ر شه يارمه تيه، وه ك چون موسى پاداشتى خوا وه مه ديهنى وه رگرت، له برى شه چا كه ي كه مه به ستى شه وه نه بوو پاداشت بدريته وه له سه رى، به لكو پاداشت له جياتى به دليدا نه هاتبوو.

بیست و پینج: ره‌واپه‌تی و ریگه‌پیدانی به کری‌دان، شه‌وه دروسته بو شوانی و وینه‌ی شه‌ویش، له‌وه‌ی له توانایدا نه‌بی، به‌لکو شه‌وه ده‌گه‌ری‌شه‌وه بو دابو نه‌ریت. بیست و شه‌ش: دروسته له‌بری به کری‌گرتن شتیکی پی‌یدات سوودی هه‌بی‌ت، شه‌گه‌رچی سووده که‌ش هه‌ندی‌ک بی‌ت.

بیست و سه‌وت: شه‌گه‌ر پیاوی‌ک داوا له که‌سی‌ک بکات کچکه‌ی ماره بکات سه‌رزه‌نش‌ت نا‌کری.

بیست و هه‌شت: چاک‌ترین کری‌کار که کار بو مرو‌ف ده‌کات، شه‌وه که‌سه‌یه به‌هی‌زو ده‌سه‌تپاک بی‌ت.

بیست و نو: به‌راستی به‌کی‌ک له ره‌وشته به‌رزه‌کان شه‌وه‌یه مرو‌ف چاک بی‌ت له‌گه‌ل کری‌کاره‌که‌ی و خزمه‌تکاره‌که‌ی، شه‌رکی قوورس و گران نه‌خاته شه‌ستی، له‌به‌ر فه‌رمایشتی خوا ﷺ ﴿ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ٢٧ ﴾ الفصص، (واته: من نامه‌وی قورسی بکه‌م له‌سه‌رت، شه‌گه‌ر خوا به‌وه‌ی بی‌گومان ده‌مینی له پیاو چاکان ده‌بم).

سی: دروستی گری‌ه‌ستی به کری‌دان و شه‌یری ویش له گری‌ه‌سته‌کان، به‌بی‌شایه‌تی گرتن، وه‌ک خوا ﷺ ﴿ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ٢٨ ﴾ الفصص، (واته: خوا شایه‌ت و چاودیره له‌سه‌ر شه‌وه‌ی که ده‌یلین).

سی و یه‌ک: شه‌وه‌ی خوا هینا‌ویه‌تی له‌سه‌ر ده‌ستی موسا له به‌لگه‌و نیشانه روونه‌کان و مو‌عجی‌زه‌ناشکراکان، له مارو هه‌لگه‌پانه‌وه‌ی ده‌ستی به‌سه‌ی بوون به‌بی‌نه‌خوشی و به‌له‌کی، وه له پاراستنی خوا بو موسا و هاروون له فه‌یره‌ون، وه له خنکان.

سی و دوو: له گه‌وره‌ترینی سزاو توله‌کان بو شه‌وه که‌سانه‌یه پیشه‌وان له شه‌رو خراپه‌دا، شه‌ویش به‌پنی به‌ره‌له‌ستی کردنی‌ته‌ی له نیشانه‌ناشکراکانی خوا، وه‌ک چو‌ن گه‌وره‌ترین نی‌مه‌تی خوا به‌سه‌ر به‌نده که‌یه‌وه، شه‌وه‌یه کردنی‌ته‌ی به‌پیشه‌وا له خیره‌و چاکه‌دا خو‌ی هیدایه‌تی وه‌ر گرتی‌ی و هیدایه‌تی خه‌لکیش بدات.

سی و سه‌ی: وه به‌لگه‌ی تیدا‌یه له‌سه‌ر پی‌غه‌مه‌رایه‌تی مو‌حه‌مه‌د ﷺ، هه‌روه‌ک هه‌والی پی‌داوه به‌تی‌رو ته‌سه‌لی و پرا‌وپرو و وه‌ک خو‌ی، گپرا‌ویه‌تی‌ه‌وه به‌گپرا‌نه‌وه، پی‌غه‌مه‌ران به‌پاستیان زانی‌سه، وه پشتی‌وانی لی‌کردوه قورثانی راست و روون‌کراوه، به‌بی‌بوونی شتی له‌و روودا‌وانه، وه به‌بی‌بینی به‌شی‌ک له‌و به‌شانه، وه به‌بی‌خویندننی که شتیکی خویندی‌ی

له و باره يه وه، وه به بي دانيشتن له كورپو كومه لي زانا ياندا، شه و په يامه تنها په يامي خواي به سوزو به به زيه، وه حيه كه خواي به خشنده ي منه تكه ر نازلي كرده بو شه وي نه فامان و بيئا گاياني پي بترسيئي.

درو و سلاوي خوا له سر شه و كه سه ي تنها به هه واله كه ي ده زاني شه و پيغه مبري خوايه، وه تنها به فرمان و قده غه كردني عه قله پرونا كه كان ناگدار ده كاتوه كه شه و په يامه له لايه ن خواوه هاتووه، بيگومان هه والي پيشين و دواين راستي شه و قورثانه ده سه لمينن كه له لايه ن په روه رد گاري جيهانيانه وه هاتووه، وه شه وشي په روه رده بووه له سر شه و خوورپه وشته به رزو به پر يزانه ي كه ناگونجي تنها له گه ل به رز تريني به ديهنراوه كاندا نه بي، وه سر خستني روون بو تايين و نوممه ته كه ي، هه تا تاينه كه ي گه يانده وه به دريژاي شه وو روزه، وه نوممه ته كه ي سه رجه م ولا ت و شوينه كانيان له شمشيرو پم رزگار كرده، وه دله كانيان پر بووه له زانست و ثيمان.

به به رده وامي شه و نوممه تانه ي عينادو كه لله په قن، وه شه و پاشاو ده سه لا تداره سته مكارانه هه موويان له يه ك كه وانه وه تير هاويژي ده كه ن و قيل و ته له كه ي به رانبر ده كه ن، وه هه مو و هه وليكيان ده خه نه كار بو كوژاننده وه و شاردنه وه ي له سر زه وي، له كاتيكا خوا خوي به رزي ده كاتوه و پر شن گداري ده كات، وه زياد ناكات تنها به گه شه كردن نه بي، وه ثايه ت و نيشانه كاني سات به سات پروونترو ناشكراتر ده بن، وه هه ر كاتي له كاته كان ثايه ته كاني خوا ده رده كه ون ده بنه مايه ي په ند بو خه لك ي و هيدا يه ت بو زانا كان، وه نووو پرووناكي و به رچاو پرووني بو شه وانه ي بير ده كه نه وه، ستايش بو خواي تاكو تنها.

(۵۵-۵۲): ﴿الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ۝۵۲ وَإِذَا بُنِي عَلَيْهِمْ قَرْيَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ ۝۵۳ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ۝۵۴ أُولَٰئِكَ يُؤْتُونَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ الْسَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ۝۵۵ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ سَلِّمْ عَلَيْكُمْ لَا تَبْغِي الْجَاهِلِينَ ۝۵۶﴾

خوا باس له مه زني قورثان و راستي و حه قيقه تي ده كات، وه شه وانه ي شي به راستي خواوه ن زانستن ده يناسنه وه و بر واي پي دينن و داني پيدا ده نين كه شه وه حه قه: ﴿الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ﴾ شه وانه ي شي خواوه ني ته ورات و ثينجيلن، شه وانه ي گورپان و جيگورپا يان له كتيه كانيان نه كرده ﴿هُم بِهِ﴾ واته: شه وان به م قورثانه و شه وشي هينا وه تي

﴿يُؤْمِنُونَ﴾ بروا دينن.

(۵۳): ﴿وَإِذْ يُنَالِي عَلَيْهِمْ﴾ واته: گوئی لی ده گرنو ملکه چی ده بن ﴿قَالُوا أَمْثَابِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا﴾ (ده لاین: بروامان پی هینا) چونکه گونجاوه له گه له شهوی پیغه مهران هیناویانه، وه هموو هه واله راسته کانو فرمانو قه دهغه کراوه کان له خوده گری.

نا نهوانه شایه تیدانیان سوودی هه یه، چونکه نهوانه هیچ نالین مه گهر به زانستو بهر چاو پروونی نه بی، وه له بهر شهوی خاوه ن کئین، وه جگه له وانیش پروو به پروو بوونه وه یان بهرانبه به هه ق نابیی به به لگه، چونکه له نیوان نه فامی یان خو نه فامکردن و نکولیکردنی حهقدان، خوا فهرموویه تی: ﴿قُلْ ءَأَمِنُوا بِهِمْ أَوْ لَا تُوْمِنُوْا اِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوْا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ اِذَا يُسْئَلُوْا عَلَيْهِمْ يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ سَجْدًا﴾ (الإسراء) (واته: بلئی باوهر دینن بهم قورئانه یان باوهری پی نه هینن، به راستی نهوانه ی که زانیاریان پی به خشر او له پیش ثم قورئانه دا کاتی بخوینر شهوه به سه ریاندا به چه سپانی ده که ون به پروو به سوژده بردن)، که خوا ﴿ده فهرموی: ﴿اِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِيْنَ﴾ واته: (به راستی ئیمه له پیش هاتنی قورئاندا مسولمان بووین) نا له بهر ثم پابه ند بوونه مان خوا منتهی کرد به سه رماندا به پرواهینان، بویه ثم قورئانه مان به راست دانا پروامان به یه کهم کئیب و کؤتا کئیب هینا، وه جگه له ئیمه ثم کئیب به درؤ ده خاته وهو پروا به کئیبی یه کهم دینی.

(۵۴): ﴿أُولَئِكَ﴾ نهوانه ی پروایان بهو دوو کئیبه هینا ﴿يُؤْتُونَ اَجْرَهُمْ مَّرَّتَيْنِ﴾ (واته: دوو جار پاداشتیان پی ده دری) پاداشتی له سهر پرواهینانی یه کهم، پاداشتی له سهر پرواهینانی دووهم ﴿بِمَا صَبَرُوا﴾ له بهر شهوی خؤراگر بوون له سهر ئیمان، وه پابه ند بوون له سهر کرده وه، هیچ گومانو دوو دلیه ک نه یجولاندن، وه هیچ ده سه لاتو ناره زوویه ک له ئیمان لاینه دان ﴿وَيَذَرُوْنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ﴾ له تاییه تمه ندیه چاکه کانیان که شوینه واری ئیمانی راسته قینه یه شهوه یه شهوان به چاکه وه لآمی هموو که سیکیان ده دایه وه تنانته شهو که سه یشی خراپه ی له گه لا ده کردن به گوفتارو کردار، شهوان له بهرانبه ردا به گوفتاری ستایش کراوو گوفتاری جوان وه لآمیان ده دایه وه، چونکه ده یانزانی به فز زیلهت و چاکه ی ثم ره وشته مه زنه، بیگومان کهس سهر که وتوو نابیی بو ثم ره وشته مه گهر که سی خاوه ن به ختیکی مه زن بی.

(۵۵): ﴿وَإِذَا سَمِعُوا اللِّغْوَ﴾ (واته: نه گهر قسه ی پروو پووج بیستن) له که سیکی نه فامه وه، له گه لیاندا پیی بدوی ﴿وَقَالُوا﴾ (ده لاین) قسه ی به نده کانی خوا نهوانه ی

خاوه ن عه قلو ژيرين: ﴿لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ﴾ واته: هه موو كه سي به پي سي كرده وي خو ي پاداشت ده دري ته وه، تاواني هيچ كه سي كي دي كه بو نه و نابي، نه مه نه وه ده گه يه ني كه بر واداران خو يان به ري ده كه ن له وه وي نه فامان له سه ري ده رو ن له قسه ي پر و پو وچ و به تال، وه نه و قسانه ي هيچ سو ودي كيان ني، ﴿سَلَّمَ عَلَيْكُمْ﴾ واته: هيچ له ئيمه نايستن جگه له خير، به پي نه فام ي خو تان ناتاندو يني ن، ئيوه نه گه ر چي رازين به م ره فتاره خرا به بو نه فس و ده رو و نتان، بيگو مان ئيمه نه فسي خو مان پا ك راده گر ين له قسه ي پر و پو وچ، وه ده پيا ريزين له وه ي رو بچين تيايدا ﴿لَا نَبْنَعِي الْجَهْلِيَانَ﴾ (هاور پيه تي نه فامه كانمان ناوي) له هيچ رو وني كه وه.

(۵۶): ﴿إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ﴾ خوا هه وال ده دات تو نه ي موحه مه د ﴿جگه له تو له پيشتره - تواناو ده سه لاتت به سه ر هيدا يه تي هيچ كه سدا ني، نه گه ر چي خو شه وي سترين كه س بي به لاته وه، چونكه هيدا يه تي سه ر كه تو و كا ري كه له تواناي دروست كر او دا ني، وه دروست كر دني ئيمان له دلدا يه، نه وه ته نها به ده ستي خوا يه ﴿هر كه سي بو ي هيدا يه تي ده دات، نه و چا كتر ده زاني كي شايسته ي هيدا يه ته هيدا يه تي ده دات، له وه ي كه شايسته ي هيدا يه ت ني له سه ر گو م را يي ده به يلي ته وه.

به لام چه سپان دني هيدا يه ت بو پيغه مبه ر ﴿له و فه رما يسته ي خوا يه ﴿كه ده فه رموي: ﴿وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ الشوري. (واته: به راستي تو خه لك رينما ي ده كه ي بو رينگاي راست) نه وه هيدا يه تي رو و نكر د نه وه و رينيشان دانه، جا پيغه مبه ر رينگاي راست رو و ن ده كاته وه و خه لك ي بو هانده دات، وه هه موو توانا كاني خو ي به كار ده هيني بو نه وه ي خه لك ي نه و رينگايه بگرنه به ر، به لام بو وني نه و كه له دلپاندا ئيمان برو يني و ئيمان دروست بكات و سه ر كه و تو و يان بكات بو كا ري چا كه حاشا شتي و انابي.

جا نه گه ر پيغه مبه ر ﴿تواناي هه بو ايه به سه ري دا هيدا يه تي نه و مامي (أبو طالب) ي ده دا كه چا كه ي له گه لا كر دو سه ري خست و رينگري له گه له كه ي كر د له وه ي سته مي لينه كه ن، به لام چا كه ي پيگه يانند به بانگه واز بو ناي ن و ناموژ گاري ته واو، كه له وه مه زتر بو و مامي له گه لي دا كر دي، به لام هيدا يه ت به ده ستي خوا يه.

(۵۹-۵۷): ﴿وَقَالُوا إِن نَّبِيعِ أَلْهُدَىٰ مَعَكَ نُنْخِطِفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْلَمْ نُمْكِن لَهُمْ حَرَمًا أَمِنًا يُجِئُ إِلَيْهِ نَمْرَتٌ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِّن لَّدُنَّا وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ وكم أهلكنا

مِنْ قَرْبِكُمْ بَطَرْتِ مَعِيشَتَهَا فَنِلْتَكِ مَسْكِنَهُمْ لَمْ تُسْكِنِي مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ
 الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَى حَتَّى يَبْعَثَ فِي أُمَّهَاتِ رُسُلًا يَلْعَنُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَمَا
 كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَى إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

خواهه وال ده دات به درودانه رانی قوره یش و خه لکی مه ککه به پیغه مبه ریان دهوت: ﴿٥٨﴾
 نَتَّبِعِ الْهَدَىٰ مَعَكَ نُنْخَطِفُ مِنَ الْأَرْضِ نَجْرًا ﴿٥٩﴾ (واته: نه گهر ټیمه شوینی رینمای توبکه وین
 ده فرینرین له خاک و ولاته که ماندا) به کوشتن و به دیل گرتن و تالانکردنی مال و
 سامانمان، چونکه به راستی خه لکی دژایه تی توده که و پیچه وانه ت ده جوئینه وه، نه گهر
 ټیمه شوینت بکه وین شه وه پروو به پرووی دژایه تی هه موو خه لکی ده بیننه وه، ټیمه ش
 توانای هه موو خه لکیمان نیه.

نهم قسه یان به لگه یه له سهر گومانسی خرایبان به رانبر به خوا، که شه و ټاینه که ی
 سه رناخت و وشه ی خوئی به رز ناکاته وه، به لکو ده سه لات ددها به خه لکی زال بن به سهر
 شوینکه و توانی ټاینه که ی و به ناشرینترین شیوه سزایان بدهن، گومانیان وابوو به تال و
 پوچ زال ده بی به سهر حه ق و راستیدا.

خوا ﴿٥٨﴾ حالی شه وان پروو ده کاته وه به پیچه وانه ی هه موو خه لکی، وه خوا تابه تی
 کردوون به ټاسایش فه رموویه تی: ﴿٥٩﴾ أَوْلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجِئُ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ
 كُلِّ شَيْءٍ رَزَقًا مِنْ لَدُنَّا ﴿٥٨﴾ (واته: ټایا ټیمه شه وانمان جیگیر نه کردوه له حهره می مه ککه دا
 که خه لکی زور پیوستی پیانه و گه شتیارنکی زور پرویان ټیده کات، دوورو نریک
 ریزی لیده گری، خه لکه که ی سه رزه نشت ناکری، لپی که م ناکه نه وه نه به زور نه به
 که م.

له کاتیکدا هه موو ده وروویه ری شه وان له شوین و جیگاکان مه ترسی بالی کیشاوه
 به سه ریاندا له هه موو پروویه که وه، وه خه لکه که ی له ټاسایش و ټارامیدا نین، ده ی با
 ستایشی خوا بکه ن له سهر شه و ټاسایشه ته واوه که خه لکی جگه له شه وان به و شیوه یه
 نین، وه له سهر شه و رزق و پروویه زوره ی له هه موو جیگایه که وه بویان دی له میوه هات و
 خواردن و شمه که کان، که به و نازو نیعمه تانه خویمان ده رازیننه وه و به رفراوان دهن.

وه با شوینی شه پیغه مبه ره به خشنده یه بکه ون بو شه وه ی ټاسایش و خوشیان بو ته واو
 بکات، ده خپله به دروی نه خه نه وه و لووت به رزی نه که ن به رانبر نیعمه ته کانی خوا،
 شه و ټاسایش و ټارامیه ی هه یانه بیگورن به ترس، وه به زه لیلی دوی سه ربه رزی، وه به

هه ژاری دواي دهوله مندی، له بهر ئه مه به هه ره شه ی لیگردوون به وه ی به سه ر ئومه ته کانی پیشینی هینا، جا فرموویه تی:

(۵۸): ﴿وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيْبَةٍ بَطَرْتِمْ مَعِشَتَهَا﴾ (واته: خه لکی زور شارمان له ناویرد له بهر خو شگوزه رانی و یاخیوونیان) سه رقال بوون پیه وه و وازیان له پرواهینان به پیغه مبه ران هینا، خواش له ناوی بردن و نازو نیعمه ته که ی لیور گرتنه وه، و سزاو توله ی له سه ریان هه لال کرد ﴿فِيْلِكَ مَسْكِنُهُمْ لَمْ تُسْكِنْ مِنْ بَعْدِهِمْ اِلَّا قَلِيْلًا﴾ (واته: جا ئه وه جی و شوینه کانیانه له پاش تیاچوونی ئه وان بو ماویه کی کم نه بی که سی تیا نیسته جی نه بووه) له بهر به ک به دواي به کدا هاتنی له ناوچوون و نه مانیان، وه مه ترسی خه لکی دواي خو زیان له شوین و جیگا کانیان ﴿وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِيْنَ﴾ (وه ئیمه بووینه میراتگر) بو به نده کان، ده یانمرئین پاشان هه موو ئه و نازو نیعمه تانه ی پیمان به خشیوون ده گه رپنه وه بو لای خو مان، پاشان دوویاره ده یانگه رپنینه وه بو لای خو مان پاداشتیان ده ده ینه وه به پیی کرده وه کانیان. له حکمه ت و به زه یی خوا ئه وه یه سزای هه چ گه لیک نادات به هوی بیروایانه وه پیش پیویست کردنی به لگه و حوجه له سه ریان به ناردنی پیغه مبه ران بو لایان، له بهر ئه مه به فرموویه تی:

(۵۹): ﴿وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ﴾ (واته: په روه ردگارت ویرانکه ری هه چ شاریک نه بووه) به هوی کوفرو سته میانه وه ﴿حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِيْ اُمَمًا﴾ (واته: هه تاله و شاره گه ووه ی که بو ی ده گه رپنه وه) وه هه موو ئه وانیه ی له و لادیانه ده ژین سه ردانی ده که ن، هه والی روون و ناشکرایه له که س شاراوه نیه، ﴿رَسُوْلًا يَنْتَلُوْا عَلَيْهِمْ ءَايٰتِنَا﴾ (پیغه مبه ری ک نایه ته کانی ئیمه یان به سه ردا بخوینیته وه) که به لگه ن له سه ر راستی ئه وه ی هیناویه تی و بانگه شه ی بو ده کات، بانگه وازه که ی بگات به نزیک و دووریان، به پیچه وانیه ی ناردنی پیغه مبه ری بو لادی دووره ده سته کان، بیگومان ئه وه جیگای گومانی ده رنه که و تن و فه راموشکردنه، به لام شاره گه ووه کان جیگای ده ر که و تن و بلاو بوونه وه یه، بیگومان هه وال له شاره کان که متر فه راموش ده کری.

﴿وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ اِلَّا وَاَهْلُهَا ظٰلِمُوْنَ﴾ (وه ئیمه ویرانکه ری هه چ شاریک نه بووین مه گه ر کاتی خه لکه که ی سته مکار بوو بن) به کوفرو سه ریچی کردن، شایسته ی توله و سزا بن، به پووختی خوا سزای هه چ که سی نادا مه گه ر به هوی سته مکردنی و پیویست بوونی به لگه و حوجه له سه ری.

(۶۰-۶۱): ﴿وَمَا أُوْتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَوةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفْلا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَنْ وَعَدْنَهُ وَعَدَا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيَهُ كَمَنْ مَتَّعْنَاهُ مَتَّعَ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾﴾

﴿وَمَا أُوْتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّهَا﴾ نومه هاندانیکه له لایه نی خواوه بو بهنده کانی له سهر زوهد کردنو خو به کم دانان له دونیادا، وه له خوبایی نه بوون پیی، وه له سهر حز کردن بو دواروژ، وه بیکات به مه بهستو نامانجی خوئی، وه هه والیان پییدات هه موو نه وانهی پشان

دراوه له زیروو زیوو گیانداره کانو کهلو پهلو و نافرته و مندال و خواردنو خواردنه وه کان هه موویان خوشی و رازاندنه وهی ژیانسی دونیان، واته: بو ماوه به کی کهم چیژی لیوه رده گرن، نهو ماوه که مهش پره له ناره حه تی و ناخوشی و دلّه پراو کی، وه سه رده میکی کهم خوئی پیی ده رازینیتیه وه به شانازی و ریایی کردن، پاشان به په له نامینی و هه مووی ده روا، خاوه نه کهی هیج سوودیکی بو نامینی ته نها حه سهرت و په شیمانی و بیبهش بوون نه بیی.

﴿وَمَا عِنْدَ اللَّهِ﴾ (نه وهی له لای خوایه) له نازو نیعمه تی جیگیرو ژیانسی سه لامهت، ﴿خَيْرٌ وَأَبْقَى﴾ واته: چاکتره له وه سف و چونیتی، نهو نازو نیعمه ته به رده و امه بو هه میسه یی ﴿أَفْلا تَعْقِلُونَ﴾ واته: نایا ئیوه عه قلتان نیه کاروباره کانی پیی پیون، وه کام له م دوو دونیا به شایسته یی نه وه به کاری بو بکه یی، نه وهش به پیی عه قلی بهنده که به چاکه ی دواروژ بدا به سهر دونیادا، هیج کهس دونیا به چاکتر نازانی له دواروژ مه گهر ناته و او به ک له عه قلیدا هه بیی، ئا له بهر نه مه به عه قله کانی بیدار کردوته وه له سهر پیوانه کردن له نیوان سه ره نجامی هه لبراردنی

﴿وَمَا أُوْتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعَ الْحَيَوةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفْلا تَعْقِلُونَ﴾ أَفَمَنْ وَعَدْنَهُ وَعَدَا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيَهُ كَمَنْ مَتَّعْنَاهُ مَتَّعَ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦٠﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَنَسُوا حَبُّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٤﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٥﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٧﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾ وَقَوْمٌ يَنَادُونَ بِمِيقَاتِ الْحَيْوةِ الدُّنْيَا وَتَبْذُرُونَ حَبَّ الدُّنْيَا وَأَنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٠﴾

دونيائو هه ليژاردني دواروژ، جا فهرموويه تي:

(۶۱): ﴿أَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعَدَّا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ﴾ واته: ئايا يه كسانه بروداري كوشش بكا بو دواروژ، وه كرده وه ي چاك نه نجام بدات له سهر په يماني په روه ردگاري به پاداشتي چاك، كه نه ويش به هه شته و نه وه ي له ناويدايه له نازو نعيمه ته كان، نه وه به بيگومان و به دلنبايه وه پي ده گات، چونكه په يمانيكه له لايهن خوي به خشنده ي خاوه ن په يمانه وه يه كه هه رگيز په يماني خوي ناشكيني، وه بو بنده يه ك ره زامه ندي خوي به ده ست هينابي و دور كه وتي ته وه له تووره يي و خه شم و قيني ﴿كَمَنْ مَنَعْتَهُ مَتَعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾ واته: (وه كو كه سيك وايه خوشي و رابواردنمان پيداوه به خوشي و له زه تي ژياني دنيا) بو خوي له و دنيايه دا وه ربگري و به خشي و بخوا و بخواته وه، وه چيژوو له زه ت وه ربگري وه كو ئاژهل، نه ونده سه رقال بووبي به دنياوه بي ري لاي دواروژي نه مابي، وه هه رگيز سه ري بو هيدايه تي خوا به رز نه كرد بي و ملكه چ نه بوو بي بو نيمه به ران، نه و به رده وام به و شيويه بي نه وه له دنيا دا هيج پاشه كه وت ناكات جگه له خه ساره ت و له ناوچوون نه بي.

﴿ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ﴾ (واته: پاشان له روژي دواييدا له ئاماده كراوان ده بي) بو ليپرسينه وه، نه و چاك ده زاني كه هيج خيريكسي بو خوي پيش نه خستوه، به لكو هه مو و نه وه ي زياني پيده كه به ني پيشي خستوه، پاشان گوازاوه ته وه بو نه و شوينه ي پاداشتي كرده وه كاني پنده دري، ده ي گومانان چي ده بي به داهاتووي نه و كه سه؟ وه چون پرسيا ري ليده كري و چي به سه ر دي؟ ده ي با كه سي عاقل كامه ي شايسته به هه ليژيري و كامه ي حق و راسته گرنگي پييدات.

(۶۲-۶۶): ﴿وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا آيَانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمُ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَسْمَعُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعِمَّتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾﴾

نه مه هه وايكه له لايهن خاوه و نه وه ي پرسيا ره له به دي هينراوه كان ده كات له روژي دواييدا، بيگومان پرسيا ريان ليده كات ده رباره ي بنه ره تي شته كان، وه له

به‌ندایه‌تی کردنی خواو وه‌لامدانه‌وه‌ی پیغه‌مبه‌رانی ﴿وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ﴾ واته: (باسی
 شه‌و رۆژه بکه) خوا بانگی شه‌و که‌سانه ده‌کات که‌هاوه‌لیان بو داناه، وه‌له
 بری شه‌و ده‌یانپه‌رستن، وه‌ئومیدی شه‌و ده‌که‌ن سوودیان پی بگه‌یه‌نی و زیانیان
 لی دوور بخه‌نه‌وه، خوا بانگیان ده‌کات بو شه‌وه‌ی بی‌توانایی و گومراییان ده‌رخات
 ﴿فَيَقُولُ اِنَّ شُرْكَاءِيَ﴾ واته: پیان ده‌لی له‌کوین هاوبه‌شه‌کانی من) خوا هیچ
 شه‌ریکی نه، به‌لام شه‌و به‌پی پی‌چوون و درۆه‌له‌ستانی شه‌وان بووه، له‌به‌ر
 شه‌مه‌یه‌فهرموویه‌تی: ﴿الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ﴾ واته: که‌به‌خه‌یالی خو‌تان به
 هاوبه‌شی منتان ده‌زانی) شه‌وان له‌کوین، به‌خودی خو‌یان، کامه‌یه‌سوودیان؟
 کامه‌یه‌به‌رگریان؟

شه‌وه‌ی زانراوه‌بو‌یان روون ده‌بیته‌وه‌له‌و حاله‌ته‌دا، شه‌وه‌ی په‌رستوو‌یانه‌و ئومیدیان
 پی هه‌بووه‌به‌تال و په‌رش و بلاوه‌له‌زاتی خو‌یدا، شه‌وانه‌شی ئومیدیان پی
 هه‌بووه، دان به‌سه‌ر نه‌فسی خو‌یان ده‌نین به‌گومرایی و ریسوایی، له‌به‌ر شه‌مه‌یه
 فهرموویه‌تی:

(۶۳): ﴿قَالَ الَّذِي حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ﴾ واته: شه‌وانه‌ی بریاری سزادان به‌سه‌ریاندا چه‌سپا)
 ده‌سه‌لاتدارو گه‌وره‌پیاوانی کوفر و خراپه‌کار، دانه‌نین به‌گومرایی خو‌یان و
 گومراکردنی خه‌لکی و ده‌لین: ﴿رَبَّنَا هَؤُلَاءِ﴾ (په‌روه‌ردگارمان) شوینکه‌وتووه‌کانمان
 ﴿الَّذِينَ اَعْوَيْنَا اَعْوَيْنَهُمْ كَمَا اَعْوَيْنَا﴾ واته: شه‌وانه‌ن که‌ئیمه‌گومرا‌مان کردن، هه‌ر
 وه‌کو خو‌مان گومرا‌بو‌یین) هه‌موومان به‌شدار بو‌یین له‌گومرایی، وه‌وشه‌ی
 سزاه‌سه‌ری پیوست بوو.

﴿تَبَرَّأْنَا اِلَيْكَ﴾ واته: خو‌مان به‌ری کرد لیان) شه‌وان ئیمه‌یان نه‌په‌رست بوو،
 ئیمه‌به‌رین له‌خو‌یان و کرده‌وه‌کانیان، ﴿مَا كَانُوا اِيَّانَا يَعْبُدُونَ﴾ واته: شه‌وانه
 ئیمه‌یان نه‌ده‌په‌رست) به‌لکو عیاده‌تی شه‌یتانه‌کانیان ده‌کرد.

(۶۴): ﴿وَقِيلَ﴾ پیان ده‌وتری: ﴿ادْعُوا شُرْكَاءَكُمْ﴾ واته: هاوار بکه‌ن له‌و
 بتانه) له‌سه‌ر شه‌و ئومیدی پیتان هه‌لچنیسون له‌سوود وه‌رگرتن، له‌وکاته
 ناخۆشه‌دا فه‌رمانیان پیده‌که‌ن هاواریان لیکن، که‌به‌نده‌زور پیوستی به‌وه‌هه‌یه
 په‌رستوو‌یه‌تی ﴿فَدَعَوْهُمْ﴾ (هاواریان لیده‌که‌ن) بو شه‌وه‌ی سوودیان پیگه‌یه‌نن،
 یان شتیک له‌سزای خو‌یان له‌سه‌ر لابده‌ن ﴿فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ﴾ واته: به‌لام

وه لأمیان ناده نه وه) نهوسا نهوانه ی بیپروان ده زانن دروژنن و شایسته ی سزان ﴿وَرَأَوْا الْعَدَابَ﴾ (واته: لهو کاته دا سزای دوزهخ) به چاوی خویمان ده بینن، دوا ی نهوه ی به درویمان ده زانی و نکویمان ده کرد.

﴿لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ﴾ (واته: ئاوات ده خوازن خوزگه ریگای راستیان بگرتایه ته بهر) کاتی نهوه ی دروست بوو که دروست بوو، وه هیدایهت دران بو ریگای به ههشت له دونیادا، به لام نهوان هیدایه تیان وه رنه گرت، هر بویه هیدایهت نه دران.

(۶۵): ﴿وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ﴾ (واته: وه پوژی که خوا بانگیان ده کات و بیان ده فهرمو ی چون وه لامی پیغه مبه رانتان دایه وه) ئایا به راستان زانین و شوینیان که وتن یان به دروستان دانان و پیچه وانه ی جولانه وه؟

(۶۶): ﴿فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ﴾ (واته: خویمان ناماده نه کرده بو وه لامی نه م پرسیاره، وه ریتمایسی ناکرین بو ریگه ی راست. نهوه ی زانراوه لهو شوینه دا کهس رزگاری نابی مه گهر وه لامدانه وه به راست و پروون نه بی، پراوپر بی له گهل بارودوخیان، لهوه ی بلین تیمه وه لاممان دایه وه به برپوا هینان و ملکه چ بوون، به لام کاتی زانیا ن به درویمان داناوه و نکوولی فرمانه کانیا ن کرده، هیچ قسه ناکه ن، وه ناکری له ناو به کتریشدا پرسیار له به کتر بکه ن، که چون وه لام بده نه وه، نه گهرچی دروش بی.

(۶۷): ﴿فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ﴾ (واته: کاتی خوا باسی پرسیار ی خه لکی کرد ده رباره ی په رستراوه کانیا ن و پیغه مبه ره کانیا ن، باسی نهو ریگایه ی کرد که به نده پیی رزگار ده بی له سزای خوا، بیگومان رزگار بوون نیه له سزای دوزهخ مه گهر که سی وه سف کرابی به تهوبه له هاوبه شدانان و سه ریچی، برپوای به خوا هیتابی و په رستی، وه برپوای به پیغه مبه ره کانسی هیتابی و به راستی دانابن، وه کرده وه ی چاکی نه جامدابی به پیی شوینکه وتن پیغه مبه ران ﴿فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ﴾ هه ر که سی نه م سیفاتانه له خویدا کوبکاته وه ﴿مِنَ الْمُفْلِحِينَ﴾ له رزگار بووانه به وه ی داوا کراوه، سه رفرازه له ترس، هیچ ریگایه ک نیه بو سه رکه وتن به بی نه م کاروبارانه.

(۶۸-۷۰): ﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَى وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾﴾

نهم ده قانه، گشت دروستکراوه کانی خوای تیدایه، وه جیبه جیکردنی ویستی له ههموو نهوانه‌ی له‌سهر زه‌ویدان، وه تاکو ته‌نهایی خوا به هه‌لبژاردنی شه‌وی هه‌لیده‌بژیری و تایه‌تی ده کات، له کهسه کان و فرمانه کان و کاته کان و شوینه کان، هیچ کهسه‌ی هه‌لبژاردنی بو نیه له کاری خوادا.

خوای پاک و بیگه‌رده له ههموو نهوانه‌ی ده یکنه هابو به‌شی، له هابو به‌شدانان و پشتیوان و مندال و خیزانو و ینه‌ی نهوانه، له‌وه‌ی هابو به‌شدانه‌ران هابو به‌شیان بو دانا، خوا زانایه به‌وه‌ی له سنگیان دایه و به‌وه‌ی ناشکرای ده کهن.

ههموو سوپاس بو شه و خوا تاکو په‌رستراوی ستایش کراوه له دونیا و دواروژدا، له‌سهر شه و سیفته ته گه‌وره و جوانانه، له‌سهر شه و ههموو به‌خشین و چاکه‌ی داویه‌تی به دروستکراوه کان، بریارو حوکم هه‌ر بو خوییه له هه‌ردوو دونیادا، له دونیا به حوکمی قه‌ده‌ری، که شوینه‌واره که‌ی ههموو نهوانه‌یه که به‌دیبه‌یناوه و زوری کردوه، وه حوکمی ناینی شوینه‌واره که‌ی ههموو شه‌ریعه ته کان و فرمانه کان و قه‌ده‌غه کراوه کانه.

له روژی دوایدا بریار ده‌دات به حوکمی قه‌ده‌ری و پاداشتی، بو‌یه فه‌رموو به‌تی: ﴿وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ (واته: بو لای شه و ده گه‌رینه‌وه) پاداشتی هه‌ر یه کیکتان ده‌داته‌وه به پیسی کرده‌وه که‌ی، له خیره شه‌ر.

(۷۱-۷۳): ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ أَلَمْ تَسْمَعُوا قَوْلَ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (۷۱)
 ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (۷۲)
 ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (۷۳)

﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (۷۱)
 ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (۷۲)
 ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (۷۳)

له لایه ن خواوه بو بهنده کانی بانگیان ده کات بو سوپاس و ستایش کردنی، وه ههستان به به ندهایه تی و به جیهینانی مافه کانی، شه و خوایه له میهره بانسی

خوی پوژی بو داناون بو شهوهی به دوی فزلی خوادا بگه ریسن، وه بلاوبینه وه بو بهدهستهینانی رزق و پوژیان له پروناکیدا، وه شهوشی بو داناون بو شهوهی بهوینه وه و پشو و بدهن و جهسته و دهروونیان له ماندوو بوونی پوژ نارام بیته وه، شه له فزل و پهحمه تی خوایه به بهنده کانی، نایا که سیک هه به توانای به سه شتیکی نواوا هه بی؟ جا نه گهر ﴿جَعَلَ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (واته: خوا شهوتان بو دریز بکاته وه تا پوژی قیامت چ په رستراوینکی تر جگه له خوا پروناکی پوژتان بو دینی دهی نایا نیوه نایستن) ناموژ گاریه کانی خواوا نایه ته کانی به بیستی تیگه یشتن و ملکه چ بوون.

وه شه گهر ﴿جَعَلَ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَظَلَمَاتٍ﴾ (واته: خوا پوژ بکاته هه میسه بی بوتان تا پوژی دوایی، چ په رستراوینکی تر جگه له خوا، شهوتان بو دینی نارامی تیا بگرن، دهی نایا نیوه نایستن) شوین و جیگای په نده، وه جیگای نایه ته کان بو شهوهی بهرچاوو پروناک بن و ریگای راست بگرنه بهر.

وه ده ربارهی شهو ده فهرموی: ﴿أَفَلَا تَسْمَعُونَ﴾ ده ربارهی رپوژیش: ﴿أَفَلَا تَبْصُرُونَ﴾ چونکه هیزی بیستن له شهودا به هیژ تره له بینین، وه له رپوژدا به پیچه وانه وه.

له م ده قانه دا ناگادار کردنه وه یه ک هه یه، پیویسته له سهر بهنده بیر بکاته وه له نیعمه ته کانی خواو تیایدا رابمینی، وه بیپیوی له گهل کاتی نه بوونیدا، نه گهر پیوای له نیوان بوونی و نه بوونی، به عقلی جیگای منتهی خواوی بو ده رده که وی، به پیچه وانهی شهوی له گهل رپوداوه کان ده رپوا، وا ده زانی شه م نیعمه ته هه میسه به رده وامه، دلی کویر بووه له ناستی ستایش کردنی خوا به نازو نیعمه ته کانی، وه خو به که م و هه ژار نیشان دابی له هه موو کاتیک، شه م که سه نایخاته بییری خوی نه به ستایش کردن، نه به یاد کردنه وه.

(۷۵-۷۶): ﴿وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٦﴾ وَتَزْعَمَانَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾﴾

وه رپوژیکدا خوا بانگی هاوبه شدانه ران ده کات، نه وانهی هاوبه شیان بو داناوه، نه وانهی بیان وایه خوا هاوبه شانیککی هه ن، شایسته ی شه ون په رسترین، سوود ده گه یه نن و زیانیش لاده بن، جا له رپوژی دواییدا خوا جورته ت و بویری و درویان ناشکرا ده کات ﴿يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ﴾ واته: (بانگیان ده کات و بیان ده فهرموی: له کوین هاوبه شه کانی من نه وانهی که نیوه به هاوبه شی منتان داده نان).

به بوجوونی شه وان به خودی کاره که، وه ک فهرموویه تی: ﴿وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾﴾ یونس، (واته: په پره ویان نه کردوه نه وانهی بیجگه له خوا ده په رستن په رستراوانی، نه وانه تنها شوین گومان که وتوون، وه نه وانه تنها درو ده که ن). کاتی هه موویان ناماده ده بن خوا ده هیئیت ﴿مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ﴾ له ئوممه ته به درودانه ره کان ﴿شَهِيدًا﴾ (شایه تیک) شایه تی ده دات له وهی رپوی داوه له دونیادا، له هاوبه شدانانیا و بیرو بروایان، نه وانه به پلهی هه لپژیر دراون.

واته: هه لمان بژاردوه له گه وره ی به درو دانه ران، که سانیک به رگریان لی بکه ن، وه مشتومر بکه ن له بری براکانیان، که هه موویان له سهر یه ک رپگان، جا نه گهر

دهر که و تن بؤ داد گایسی ﴿فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ﴾ (واته: ئنجا به بهرستان ده لئین:)
 به لگه تان بینن له سه ر راستی هاو به شدان اتان، ئایا ئیمه فرمانمان پیکردون به وه؟ ئایا
 من فرمانم کردوه به پیغه مبه رانم؟ ئایا شتیکی له و جزره تان بینی له کتیه کانم؟ ئایا
 یه کیکیان تیادایه شایسته ی پرستن بیست؟ ئایا سوود تان پیده گه یهنن، یان بهر گریتان
 پیده کن له سزای خوا، یان بینا زتان ده کن؟ با نه نجامی بدن نه گه توانایان هه یه؟
 وه بتان بینن نه گه ده سه لاتیان هه یه.

﴿فَعَلِمُوا﴾ نه وسا ده زانن به تالی پووچی و خرابی نه وه ی له سه ری ده رپون ﴿أَنَّ الْحَقَّ
 لِلَّهِ﴾ (به راستی هه ق تایه ته به خوی) به رز، هه چ به لگه یان به ده سه وه نه ما، به لگه ی
 خوا درزی تیخستن ﴿وَضَلَّ عَنْهُمْ مَأْكَانَ أَنْبِقَتْرُوت﴾ (واته: نه وه ی به درو هه لیان
 به سه تبوو لیان گوم ده بی) له درو بوختان، به رش و بلاو بوویه وه وه نه ما، ئنجا زانیان
 خوا داد به روری کردوه له گه لیان، کاتی که سزای دانه ناوه ته نها بؤ نه وه نه بی شیاوه.
 (۷۶-۸۲): ﴿إِنَّ قُرُونَ كَانَتْ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ ۖ وَأَعْيَنَهُ مِنَ الْكُفْرِ مَا إِنْ مَفَاتِحَهُ
 لَسْنَا بِأَلْعَصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَأَتَّبِعَ
 فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ ۖ وَلَا تَنْسَ نَصِيكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنَ كَمَا أَحْسَنَ
 اللَّهُ إِلَيْكَ ۖ وَلَا تَتَّبِعِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾ قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ
 عِنْدِي ۖ أَوْلَمْ يَعْلَمِ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرَ جَمْعًا
 وَلَا يَسْتَلْ عَنْ دُؤَيْبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ ۖ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ
 الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بَلِّتْ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قُرُونُ إِنَّهُمْ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾
 فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُوهُ ۖ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ
 الْمُنْتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيَكَافُكُ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ
 لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَيَقْدِرُ لَوْ لَا أَنْ مَنْ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا ۖ وَكَانَهُ لَا يَفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾:
 ﴿إِنَّ قُرُونَ كَانَتْ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ﴾ تا کوتایی چیرۆکه که. خوا هه و ال ده دات
 ده رباره ی حاله تی قاروون، نه وه ی که کردی، وه نه وه ی له گه لی کراو ئاموژ گاری
 پیکرا، خوا ده فه رموی: ﴿إِنَّ قُرُونَ كَانَتْ مِنْ قَوْمِ مُوسَى﴾ (واته: به راستی قاروون
 له نه وه ی ئیسرا ئیل بوو، نه وان فه زل دران به سه ر جیهانیان له سه رده می خو یان، خوا
 منه تی کرد به سه ریان به و منه ته ی که کردی، بارو دوخیان گونجاو بوو بؤ به رده و امی،

به لام ئەم قاروونە، دەستدریژی و ستمی لیکردن، بهو مال و سامانە مەزنە بێشوومارە ﴿وَعَانَيْنَهُ مِنَ الْكَؤُورِ﴾ واتە: (بێماندا) گەنجینە و مال و سامانیکی زۆر ﴿مَا إِنْ مَفَاحَهُ، لَسُنُوءًا بِالْعَصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ﴾ واتە: کە بێگومان هەلگرتنی کلیلە کانی ئەو قاسانە بە زەحمەت هەلدە گیرا بۆ کۆمەلیکی بەهێز، (العصبة): لە دە کەسەو بەو نووتا حەوت کەسە، واتە: کلیلی خەزینە کانی کۆمەلیکی بە توانا دەرەرقەتی نەدەهاتن؛ ئەی گومانەت چیه بە گەنجینە کان؟ ﴿إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ﴾ واتە: گەلە کە یێیان وت (وہ کو نامۆزگاری و ئاگادار کردنەوہی لە سنوور دەرچوون ﴿لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ﴾ واتە: دلخۆش مەبە بەم دنیا مەزنەو لەخۆبایی مەبە و فەخری پێو مە کە، بێ ئاگات بکات لە رۆژی دوایی، بە راستی خوا ئەو کەسانە ی خوشناوین دلخۆشن پێی، کەوتوون بەسەر خۆشەوێستیدا.

(۷۷): ﴿وَأَبْتَغْ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ﴾ واتە: ئەوہی بۆ تۆ دەستەبەر بوو لە ھۆکارە کانی رۆژی دوایی بۆ جگە لە تۆنە لە مال و سامان، دەی بەو مال و سامانە ئەو دنیای پێبەدەست بێنە، خێرو چاکە ی لێ بکە، تەنھا بۆ بەدەستھێنانی حەزو ئارەزوو بە کاری مەھینە، ﴿وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا﴾ واتە: فەرمانەت پێناکەین ھەموو مالە کەت بێخشییت و ھیچت بەدەستەو نەمێنێ، بەلکو بێخشی بۆ دواپۆژت، چیژ لە دنیاش وەر بگرە بە جووری ئاینە کەت لە کەدار نە کات، زیانیشی نەبێت بۆ رۆژی دواییت، ﴿وَأَحْسِنْ﴾ (چاکە بکە) لە گەل بەندە کانی خوادا ﴿كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾ واتە: ھەرچۆن خوا چاکە ی لە گەل تۆدا کردوہ) بەم ھەموو مال و سامانە ﴿وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ﴾ واتە: لەسەر زەویدا بە شوین خراپەدا مە گەری) بە لووت بەرز ی و سەریچی کردنی خواو سەرقال بوون بەنازو نیعمەتە کان و لەبیر کردنی ئەو خواہی پێی داوی ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ﴾ واتە: بە راستی خوا خراپە کارانی خوشناوی) بەلکو سزایان دەدات بە تووندترین شیوہ.

(۷۸): ﴿قَالَ﴾ قاروون له وه لامدانه وهی
 ناموژگاری گه له کهی و بیروایی به
 نیعمه ته کانی خوا- وتی: ﴿إِنَّمَا أُوْتِيْتَهُ
 عَلَيِّ عَلِيمٍ عِنْدِي﴾ واته: ئەم مال و سامانه م
 به ده سههتیاوه به هوی که سابهت و
 شاره زاییم له و بواره دا، یان خوا زانیاری
 ههیه ده براره ی من، ده زانی من شایسته ی
 ئەوهم، نیتر بوچی ئیوه ناموژگاریم ده کن
 له سهر ئەوهی خوا پیم ی به خشیوه؟ خوا
 روونی ده کاته وه بنگومان به خشینی به لگه
 نیه له سهر چاکی ئەو که سهی پی دراوه:
 ﴿أَلَمْ يَلْمَ يَ عَلِمَ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِن قَبْلِهِ
 مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ
 جَمْعًا﴾ (واته: نایا قاروون نه یزانیوه که

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيْتَهُ عَلَيِّ عَلِيمٍ عِنْدِي أَوْ لَيْتَعَمَّرَ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ
 مِن قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا
 وَلَا يُسْتَلُّ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ
 فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا إِنَّا كُنَّا
 نَمُوتُ مَا أُرِيتُمْ قَدْ رُوتُمْ أَنَّهُ لَذُرٌّ حَظِيظٌ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 أُرِيتُوا إِلَيْهَا وَمَا كَانُوا يَلْمِئُونَهَا لَمَّا جَاءَتْهُمْ أَنَّا لَعْنَةُ
 اللَّهِ وَمَا حَسَبُوا أَنَّهُ لَذِرَّةٌ يُؤْتَتْهَا رُبُّهَا وَكَانَ اللَّهُ بَشِيطًا
 مُّضِلًّا ﴿٨٠﴾ وَلَئِن لَّمْ يَلْمُوا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ
 لَمْ يَلْمُوا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ لَمَّا جَاءَتْهُمْ أَنَّا لَعْنَةُ اللَّهِ
 وَمَا حَسَبُوا أَنَّهُ لَذِرَّةٌ يُؤْتَتْهَا رُبُّهَا وَكَانَ اللَّهُ بَشِيطًا
 مُّضِلًّا ﴿٨٢﴾ وَالَّذِينَ لَمْ يَلْمُوا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ لَمَّا جَاءَتْهُمْ
 أَنَّا لَعْنَةُ اللَّهِ وَمَا حَسَبُوا أَنَّهُ لَذِرَّةٌ يُؤْتَتْهَا رُبُّهَا
 وَكَانَ اللَّهُ بَشِيطًا مُّضِلًّا ﴿٨٣﴾ وَالَّذِينَ لَمْ يَلْمُوا سَاءَ مَا
 يَحْكُمُونَ لَمَّا جَاءَتْهُمْ أَنَّا لَعْنَةُ اللَّهِ وَمَا حَسَبُوا أَنَّهُ
 لَذِرَّةٌ يُؤْتَتْهَا رُبُّهَا وَكَانَ اللَّهُ بَشِيطًا مُّضِلًّا ﴿٨٤﴾

به راستی خوا له چه رخه کانی پیش ئەمدا له ناوی برده که سانی وا له قاروون به هیز
 تربوون کۆرو کۆمه لیشیان له و زیاتر بوو)، چ رینگریه ک هه یه له له ناو بردنی قاروون،
 وه ک چۆن نه ریتمان وابوو له پیش ئەو له و مه زترمان له ناو برده، ئە گهر کارێک
 بکات بێته مایه ی له ناو چوون؟

﴿وَلَا يُسْتَلُّ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ﴾ (واته: کاتی سزای خوا هات پرسیار نا کرێ
 له تاوانه کانی ئەم تاوانباره)، به لکو خوا تۆ له یان لیده کاته وه، وه سزایان ده دات له سهر
 ئەوهی ده براره یان ده زانی، ئەوانه، ئە گهر حاله تێکی باشیان بو خویان چه سپاندوه، وه
 شایه تیان داوه به رزگار بوون، قسه کانیا و هه رگیرو نیه، ئەوه نابێته مایه ی ئەوهی
 سزایان له سهر لایریت، چونکه تاوانه کانیا شاره نیه، قاروون به رده وام بوو له سهر
 عینادی و گو مپایی، وه وه رنه گرتنی ناموژگاری گه له کهی، دلێ خوش بوو لووت به رزو
 یاخی بوو، سه رسام بوو به خوی، ئەو مال و سامانه یاخی کرد بوو.

(۷۹): ﴿فَخَرَجَ﴾ واته: ئنج قاروون رۆژیک له رۆژه کان هاته ده ر، ﴿فِي زِينَتِهِ﴾
 به حاله تێک به رزتر له حاله ته کانی دنیا، مال و سهروه ت و سامانیکی ئەوتوی هه بوو، وه

خوئی نامادهو جوان کړدبوو به هرچی له توانیدا بوو، ئه جوانیسهش به پیسی دابو نهریت بو که سیکی وه کو ئه بو بی شووماره، جوانی دونیاو رازاوه یی و شانازیه کانی کؤ کړدبوو یه وه، لهو حاله ته دا چاوه کانی به لای خویدا راکیشا، جوانیه که ی دلّه کانی پر کړد، رازاوه یی نه فسه کانی راو کړد، ته ماشا کاران بوون به دوو به شه وه، ههریه که و قسه ی ده کړد به پیسی ئه وه هیمهت و حهزه ی هه یه تی، ﴿قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا﴾ واته: ئه وانیه ویستو ئاره زوویان به دونیادا هه لواسیوو، دونیا بوو بووه کؤتایی حهزه کانیا، جگه له دونیا هیچ ویستو ئامانجیکی دیکه یان نه بوو، وتیان: ﴿يَلْبِثْتَ لَنَا مِثْلَ مَا اُوْتِيتَ فَرُوْنَ﴾ واته: (ئای خوژگه ئه وه نده ی به قاروون دراوه ئیمهش بمان بووایه) له جوانی و رازاوه ییه کانی دونیا! ﴿اِنَّهُ لَذُوْحَضٍ عَظِيْمٍ﴾ (واته: به راستی ئه وه قاروونه خاوه نی به شو بهختیکی گه وره یه).

راستیان کړد به راستی قاروون خاوه نه بهختیکی مه زن بوو، ئه گهر کاره که له حه زوو ئاره زووی ئه واندا کؤتایی پی بهاتایه، وه له دوا ی ژیا نی دونیا ژیا نی دواروژ نه بووایه، بیگومان قاروون له دونیادا پیی درابوو ئه و پهری نازو نیعمهت له نیعمه ته کانی دونیا، بهو شیوه یه ده یتوانی هه موو داوا کاریه کانی به ده ست پی نی، جا به پیسی هیمه تی ئه وان ئه وه بهختیکی مه زن بوو، وه هیمه تیک ئه مه ی کړد پیته ئه و پهری مه به ست و کؤتایی داوا کاریه کانی، به راستی ئه مه نرمترین هیمهت و خوارترینیانه، که مترین به رزبوونه وه ی تیدانیه بو مه به ست به رزه کان و داوا کاریه به نرخه کان.

(۸۰): ﴿وَقَالَ الَّذِينَ اُوْتُوا الْعِلْمَ﴾ واته: (به لام ئه وه که سانیه زانستیان پیی درابوو) ئه وانیه حه قیقه تی شته کانیا ناسیوو، وه ته ماشای ناوه رو کی دونیا یان کړدوه، کاتی دونیا ویسته کان ته ماشای روا له تیان کړدوه: ﴿وَيَلْعَنُكُمْ﴾ (هاوار بو ئیوه) به ناخ هه لکیشانه وه لهو ئاواته ی ده یخوازن بو نه فس و ده روونیا، بینهری بارودوخیان و نکوولی له قسه که یان ده که ن ﴿تَوَابُ اللّٰهِ﴾ (پاداشتی خوا) به په له له تام و له ززه تی عیادهت و خوشه ویستی و ملکه چ بوونی و پروتیکردنی، وه پاداشتی داهاتوو له به هه شتدو ئه وه ی تیا یایه، له وه ی نه فس و ده روون حه زی لیده کات، چاویش له ززه تی پی و ه رده گری، ﴿خَبْرٌ﴾ چا کتره له مه ی که ئیوه ئاواتی بو ده خوازن و حه زی پیده که ن، ئه مهش حه قیقه تی کاره که یه، به لام هه ر که سی ئه مه بزانی به رز هه لده بژی ری به سه ر نزمدا، وه که س ئه وه پله و پایه و سه ر که و تنه ی بو نابی، ﴿اِلَّا الصّٰبِرُوْنَ﴾ (جگه له خوړاگران) ئه وانیه نه فس و ده روونیا به نند

کردوه له سهه گوپرايه لى خواو له سهه پيچى كردنى، وه له سهه قهزاو قهدهره به ئيشه كان، وه ئاراميان گرتووه له سهه سهه رنج راكيشى دونياو سهه زوو ئاره زوووه كانى، كه سهه رقاليان نه كات له پهروه رد گاريان، وه بيته بهه بهه سهه له نيوانى ئهوانو له نيوانى ئهوهى بوى دروستكراون، ئهوانه پاداشتى خوا دهدهن به سهه دونياى فانيدا.

(۸۱): كاتى كه كوئاي پيهات گوپرايه و فهخرو شانازى كردنى قاروون، وه دونياى بو پارزابوويه وهو زور سهه سهه سام بوو پيى خوا سزايدا ﴿فَحَسَفْنَا يَهُ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ﴾ (واته: ئنجا قاروونو كووشكه كه يمان بهه بهه ناخى زهويدا) وه كه سزايه كه له شيوهى كرده وه كهى، سهه وه كه چوون نهه سهه وه دروونى بهه رهه راگرت به سهه بهه نده كانى خوا، خوا داىگرت بهه ناخى زهويدا، ئهوه وه ئهوه يشى كه پيى بوغرا بوو، له مال وهه مو سهه وهت و سامانه كهى، ﴿فَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ فِئَةٍ﴾ (واته: هيچ دهسته و كوومه له خزمه تكارو سهه ربازيك نه بوو) ﴿يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِينَ﴾ (واته: سزاي بو دابه زى، كه سه نه بوو سهه بهه بخات، وه خوئشى نه يتوانى سهه بهه كوئى).

(۸۲): ﴿وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ﴾ (واته: ئهوانه ئى ژيانى دونيايان ده ويست، ئهوانه ئى وتيان: ﴿يَلَيْتَ أَنَا أَوْ لَوْ أَنَّ أَقْرَبُونَ﴾ (۷۸) ﴿يَقُولُونَ﴾ وه بهه خهه وه خهه وه پهه وهه رگرتن و ترسانيان له تووشبوونى سزاي خوا ده يانگوت: ﴿وَيَكُنَّ اللَّهُ يَسْطُرُ الرَّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ﴾ (واته: واى وا دياره خوا رزوى زور ده كات بوهه كه سيك خوئ بيهوئى له بهه نده كانى كه ميشى ده كاته وه بوهه كه سيك خوئ بيهوئى) وه كات بو مان دهه كهوت بهه فراروان كردنى رزق و رزوى خوا بو قاروون بهه لگه نيه له سهه وهه خيى تيدايه بوئى، بهه پراستى ئيمه هه له بووين كه ده مانوت: ﴿إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ﴾ (واته: ئهوه قاروونه خاوهن بهه خيى مهنه)، ﴿لَوْلَا أَن مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا﴾ (واته: سزاي نه داين له سهه وهه كه وتمان، جا نهه ر فهزلو منه تى وه نه بووايه) ﴿لَخَسَفَ بِنَا﴾ (واته: ئيمه يشى ده بهه بهه ناخى زهويدا).

له ناو بردنى قاروون سزايه كه بوو بوئى، وه پهه ندهو ئاموژ گارى بوو بو جگه لهه وه، ته نانهت وه كه سهه نهى خوژ گه يان پي ده خواست بينيت چوون په شيمان بوونه وه بوو چوونى بهه كه ميان گوپرا. ﴿وَيَكُنَّ لَهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ﴾ (واته: نه له دونيادا نه له دواروژدا.

(۸۳): ﴿تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ﴾ (۸۳) :

کاتی خوا ﷺ باسی قاروونی کرد، وە ئەوەی لە دنیادا پێی داوه، وە ئەوەی یوشی بوو بە دەرتەنجامی کارە کەسێ، وە خواوەنانی زانست و تیان: ﴿تَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَنِ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا﴾ (۸۰) القصص، خوا ﷺ هانیداوه لە ژبانی دواڕۆژدا، وە هەواییداوه بەو هۆکارە یی دەگات، جا فرمویەتی: ﴿تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ﴾ واتە: (ئەو مەالی دواڕۆژە) کە خوا هەوای پێداوه بەرۆژی دوا یی لە کتیبە کانیدا، وە هەوای بە پیغمبەرە کانی داوه کە هەموو نازو نێعمەتە کانی کۆکردۆتەوه، وە هەموو لیلی و ناخۆشیه کی دوور خستۆتەوه، ﴿تَجْعَلُهَا﴾ دەیکەین بە مال و شوینی نیشته جی بوون، ﴿لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا﴾ واتە: ئەوانە یی وستی لووت بەرز یی و خۆبەزلزانیان تێدانیە بەسەر بەندە کانی خواو حق و راستیدا، ئە یی چۆن بە کردەوه ئەو کارە دە کەن؟ ئەمە هەموو سەرپیچیه کان دە گرێتەوه.

جا ئەگەر ئەوان وستی ئیراده یان نەبی خۆیان بە گەوره بزانی لەسەر زه ویداو خراپه و دەست دریزی نە کەن، بیگومان وستی ئیراده یان دە گرێتەوه بۆ لای خواو مەبەستیان دواڕۆژە، وە خۆبە کەمزانی بەرانبەر بەندە کانی خواو ملکه چی حق و راستین و کردەوه یی چاکیش ئەنجام دەدەن، ئا ئەوان لە خواترسان و خۆپاریزان، ئەوانە سەرەنجامی چاکیان بۆ هەیه، لەبەر ئەمەیه فرمویەتی: ﴿وَالْعَاقِبَةُ﴾ واتە: سەرەنجامی سەرکەوتن و سەرفرازی کە جیگیرو بەردەوامە بۆ ئەو کەسە یی لە خوا بترسی و خۆپاریزی یی، وە جگە لە ئەوان- ئەگەر چی هەند ی روالەت و حەسانەوه یان بۆ هەبی- ئەو بەردەوام نیە، وە لە ماوه یه کی نزیکدا دەروات، وە لە کورتەهێنانی ئەم نایەتە پیروژه دا زانراوه ئەوانە یی دەیانەوی لووت بەرز یی بکەن بەسەر زه ویدا یان فسادو خراپه کاری، ئەو لە ژبانی دواڕۆژدا هیچ بەشیکیان نیە.

(۸۴): ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (۸۴)

خوا هەوای دەدات دەربارە یی چەند بارە بوونەوه یی فەزڵ و چاکە و تەواوی دادپەرورە یی، فرمویەتی: ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ﴾ (واتە: هەر کەس کارێکی چاک بکات) مەر جی داناو لە کاری چاکدا کە خواوەنە کە یی هەستی، چونکە هەند یجار ئەنجامی دەدات بەلام شتیکی تری پیوه دەبەستی کە لێی وەرناگیری، یان بەتالی دە کاتەوه، ئەو بە کردەوه یی چاک هەلنەستاوه.

(الْحَسَنَةَ): ناوی ره گهزه هه موو فه رمانه کانی خواو پیغه مبه ره که ی ده گریته وه، له گوفتارو کرداره ناشکراو نهینیه کان، نهوانه ی په یوهستن به مافی خواو مافی بنده کانی ﴿فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا﴾ واته: مه زنترو گه ووره تره، وه له نایه تیکی تردا ده فه رموی: ﴿فَلَهُ عَشْرٌ أَمْثَالِهَا﴾ ﴿۱۱۰﴾ الأنعام (واته: نه وه له رۆزی دواییدا ده نه وه بنده ی چا که که ی پاداشتی بو هیه) ثم زیاد کردنی چا که هه ر ده بی بی، وه هه ندی جار په یوهست ده بی پیه وه هه ندی له وه کارانه که دهنه مایه ی چند جار زیاد بوون، ﴿وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾ ﴿۱۱۱﴾ البقرة، (واته: وه خوا له مهش زیاتری ده کات بو هه ر که سیک که خوی یه وی) به پیی حالی بکه رو کرده وه که ی و سوودو شوین و جینگا که ی، ﴿وَمَنْ جَاءَ بِالْسَيِّئَةِ﴾ نه ویش بریتیه له هه موو نه وه ی خوا قه ده غه ی کرده، ﴿فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (واته: نه وه تۆله ناسه نری له وانه ی خرابه کاریان کرده ته نها به نه ندازه ی نه و کرده وانه نه بیت که کردوویانه)، وه ک خوا فه رموویه تی: ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرٌ أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالْسَيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا وَمِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾ ﴿۱۱۰﴾ الأنعام، (واته: هه ر که سیک چا که بکات نه وه له رۆزی دواییدا ده نه وه بنده ی چا که که ی پاداشتی بو هه یه، وه هه ر که سیک خرابه بکات نه وه تۆله ی لی ناسه نری ته نها به وینه ی خوی نه بی و نه وانه سته میان لینا کری).

(۸۵): ﴿إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۸۵﴾

خوا ۱۱ ده فهرموئی: ﴿إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ﴾ واته: نهو خوا بهی قورنانی بو دابه زانددوی، وه نه حکامه کانی تیدا فهرز کردوهو حه لالو و حهرامی تیدا روونکرده ته وه، وه فهرمانی پینکرده وی به گه یاندنی به جیهانیان، وه بانگه شه کردنی نه حکامه کانی هموو نه رک پی سیدرداوه کان، حکمه تی خوا شهو ناخوازی ژیان بریتی بیت له ژیانی دونیاو ته واو، بی شهوی بهنده کان پاداشت بدرینه وهو سزا بدرین، به لکو

هر ده بی خوا بتگیریته وه بو شوینی گه پانه وه، چاکه کاران تیایدا پاداشت وهرده گرن به پی چاکه کانیان، خراپه کارانیش به سه ریچیه کانیان.

به راستی هیدایه تی بو روون کردوونه ته وهو پروگرامی ناشکرا کردوون، نه گهر شوینت که وتن شهو به شیانه و خوشبه ختیانه، وه نه گهر یاخی بوون ته نها سه ریچی کردنی تویان هه لیزارد، وه له که دار کردنی شهوی هیناوته له هیدایه ت و به چاکدانانی شهوی له لایانه له به تالو پوچ به سر حه قدا، هیچ بواریک نه مایته وه بو مشت و مر، هیچ نه مایته وه ته نها پاداشتی کرده وه کان نه بی له لایانه خوا ی زاناو به ناگای نهینیه کان و ناشکرا کان، خواهن حه ق و پوچ که ره وهی (ناهق)، له بهر شهو فهرموویه تی: ﴿قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ (واته: بلی: پهروه ردگارم زاناتره بهو که سهی رینمای پاستی هیناوه، وه بهو که سهی له گومراییه کی روون و ناشکرا دابه)، بیگومان خوا زانیویه تی پیغه مبه ره که ی هیدایه ت دراو هیدایه ت دهره، وه دوژمنه کانی گومراو گومرا که رن.

(۸۶): ﴿وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا

لِلْكَافِرِينَ ﴿۸۶﴾

﴿ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ ﴾ واته: تۆ چاوه پروان نه بووی ثم كتيهت بو دابه زینری، وه خوشت ناماده نه كردبوو، روو به رووشی نه بووی، ﴿ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ﴾ (واته: به لام ره حمه تیک بوو له لایه ن په روه رد گارته وه) بو تۆو بو بهنده كان، توی ناردوه بهم قورئانه كه به هویه وه ره حمی به جهان كرده، وه شتائیکی قیر كردوون كه پیشتر نه یاننده زانی، وه پاکی كردوونه ته وه قویری قورئان و حیکمه تی كردوون، نه گهرچی پیشتر له گو مراهیبه کی رووندا بوون.

جا نه گهر زانیت نه و قورئانه وه كو ره حمه تیک بو تۆ دابه زیوه ییگومان زانیت هه موو نه وانهی فرمانی پیکردوه و قه ده غهی لیکردوه، نه وه ره حمه ت و فزلو چا که یه له لایه ن خواوه، كه واته: دلته نگ مبه له هیچ شتیکی، وه وا گومان مبه كه پیچه وانه كه ی چاكترو به سوودت ره، ﴿ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴾ واته: (هه رگیز) مبه به پشتیوان و یارمه تیدر بو بیروایان له به شی له به شه كانی بیروایی، وه له كوی پشتیوانی كردنیان نه وه یه شتیک ده رباره ی بوتری پیچه وانه ی حیکمه ت و به رژه وه ندی و سوودو قازانجی بیت .

(۸۷): ﴿ وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ آيَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾

﴿ وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ آيَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ ﴾ (واته: وه با بیروایان رینگریست نه كهن له نایه ته كانی خوا دوا ی نه وه ی دابه زینراوه بو) به لكو په یامی خوا بگه یه نه و جیه جیی بکه، فرت و قیلی نه وان به با ی خه یالته نه یه، وه شوینی هه واو ناره زوویان مه كه وه ﴿ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ﴾ واته: با بانگه واز كردنت بو لای خوا كو تا مبه بست و نه وه پری كرده وه ت بی، هه رشتی پیچه وانه ی نه و بانگه وازه بوو ره تی بکه ره وه له روو پامایی یان سوومه و ناوبانگ، یان گونجان له گه ل مبه بست و هزی شوینكه و تووانی به تال و پووج، چونكه نه وه ده بیته مایه ی هاو کاری كردنیان له كاروباره كانیان، وه له بهر نه مبه فه رموویه تی: ﴿ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾ واته: (وه مبه به یه كیک له و كه سانه ی هاوبه ش داده نین) نه له هاوبه ش دانانیاندا، وه نه له لق و پوكانی، وه نه له به شه كانی كه هه موو سه رپیچه كان ده گریته وه.

(۸۸): ﴿ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾

﴿وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ﴾ (واتە: وه له گەل خوادا هیچ پەرستراویکی تر مە پەرستە)، بە لکۆ بە دلسۆزیەوه بەندایەتی بۆ خوا بکە، ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ هیچ کەس شایستەیی ئەو و نە پەرستری، وه خوشبویستری و بەندایەتی بۆ بکری، جگە له خوای تەواو نەبی که ﴿كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ﴾ (واتە: هەموو شتیکی له ناو دەچی جگە له زاتی خوا) جا ئە گەر هەموو شتی جگە له خوا له ناو بچی و پەرش و بلاو بی، کەواتە: بەندایەتی له ناو چوو و پووچ و بەتال و بی بەهرە یە، بە هۆی بەتالی مەبەستە کانی و خراپی سەرەنجامی ﴿لَهُ الْخُكُومُ﴾ له دونیاو دواروژدا ﴿وَالِيهِ﴾ (تەنها بۆ لای خوا) نە ک بۆ لای جگە له و ﴿تَرْجَعُونَ﴾ (دە گەر پێنەوه) جا ئە گەر هەموو شتی جگە له خوا بەتال و لەناو چوو بی، وه خوا باقی و زیندوو بی، کە هیچ پەرستراوی نە جگە له و، وه بریارو حوکم تاییەت بە ئەو بی له دونیاو دواروژدا، وه گەر پێنەوه ی بەدیهینراوه کان بۆ لای ئەو بی، پاداشتیان بداتەوه بە پێی کردەوه کانیان، پێویست دەبی لەسەر کەسیکی خاوەن عەقل بەندایەتی خوای تاکو تەنهای بی هاوبەش بکات، وه کار بکات بەوهی له خوا نزیککی دە کاتەوه، وه خۆی بپاریزی له توورەیی و سزای ئەو، وه نەچیتە بەر دیوانی خوا بەبی تەوبە، وه بەبی خۆدارنین له هەلەو تاوانە کانی.

تەفسیری سوورەتی (القصص) تەواو بوو.

ته فسيري سوورته (العنكبوت)

مه كنيه (٦٩) نايه ته

به ناوي خواي به به زميني به خشنده

(٣-١): ﴿الَّذِينَ أَحْسَبَ النَّاسُ أَنْ
يَمُرُّوهُمْ أُنُسًا أُمْتًا كَذِبًا وَأُولَئِكَ
لَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ
صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ ﴿٣﴾﴾

خوا هه وال ده دا له ته واوي حيكه تي،
ينگومان حيكه تي نه وه ناخوازي هه
كه سي بلي: (انا مؤمن) من بپر وادارم،
وه بانگه شه ييمان بو خوي بكات،
نير بو خويان به بي خمه و سه لاهه تي

دابنيشن به بي نه وه ي تووشي فيتته و ناره ته سي بين، شتيك پرو به پرويان نه يته وه
ييمان و پرويان شپزه بكات، جا نه گه ر كاره كه به و جوړه بيت، نه وه راستگو
له دروزن جيا ناكريته وه، وه هه ق له ناهه ق، به لام سونه تي خوا له پيشيندا و
له م نوممه ته شدا، نه وه يه تاقيان ده كاته وه به خوشي و ناخوشي، ته نگانه و ناساني،
ده و له مهندي و هه ژاري، زال بووني بي پرويان له ههندي حاله تدا، جهاد كردني
دوژمنان به گوفتار و كردار، وه وينهي نه وانه له و فيتته و تاكيكر دنه وانه ي كه
هه موويان ده گه رينه وه بو فيتته ي گومانه كان، نه وانه ي دژي عه قيده و بيرو و پرويان،
وه نه و ناره زووانه ي به ره هستي ويست و نيراده ده كه ن.

هه كه سي له كاتي هاتني گومانه كاندا ييمانه كه ي جيگير بي و نه له ق ي و ره تيان
بكات وه، به و حه ق و راستيه ي له لايه تي، وه له كاتي هاتني نه و حه زو و
ناره زوانه ي كه پالنهرن بو سه ريچي و گوناح، يان له فه رماني خوا و پيغه مبه ر
لاي ده دا، كار به ناوه رو كي ييمان بكات و دژي هه واو ناره زووي كوشش بكات،
نه وه به لگه يه له سه ر راستي ييمانه كه ي.

وه ههر که سیک له کاتی هاتنی گوماندا، کاریگه‌ری له دلی بکات و تووشی دوودلی بیی، وه له کاتی پووبه‌پووبوونه‌وه‌ی حه‌زو ئاره‌زووه‌کان، تووشی گوناح بوو، یان به‌وه‌یه‌وه‌ی وازی له ئه‌ر که کان هینا، ئه‌وه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌بوونی ئیمان‌ی راسته‌قینه.

خه‌لکی له‌م پروه‌وه‌ چه‌ندین پله‌ن، له‌ژماردن نایه‌ت جگه له‌خوا خۆی نه‌بی، هه‌یه که‌مه‌وه‌یه‌ زۆره، داوا له‌خوا ده‌که‌ین چه‌سپاومان بکات له‌ژیانی دنیاو دواپۆژدا، وه‌ دل‌مان دا‌به‌زه‌ری‌نی له‌سه‌ر نایه‌ته‌کی، تاقیکردنه‌وه‌ بۆ نه‌فس و ده‌روونه‌کان، وه‌ک ئاگری کوره‌ وایه‌ پاک‌و پيس له‌یه‌ کتر جیا‌ده‌کاته‌وه.

(۴): ﴿أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ﴾

واته: ئایا ئه‌وانه‌ی هه‌موو هه‌ول و ته‌قه‌لاکانیان کاری خراپه‌و تاوانه، کرده‌وه‌کانیان پشت گوێ ده‌خه‌ری و خوا ئیان بێ‌ئاگا ده‌بی، یان به‌سه‌ریاندا تیده‌په‌ری، له‌به‌ر ئه‌وه ئه‌نجامیان داوه‌و ئه‌نجامدانی به‌لایانه‌وه‌ ئاسان بووه؟ ﴿سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ﴾ واته: برباره‌که‌یان خراپ بوو، به‌راستی ئه‌وه‌ برباریکی سته‌مکارانه‌یه، چونکه‌ نکوولی قودره‌ت و حیکمه‌تی خۆی له‌خۆ گرتووه، وه‌ پیشان وایه‌ ئه‌وان توانایه‌کیان هه‌یه‌ ریگری له‌سزای خوا ده‌کات، بێگومان ئه‌وان لاوازه‌ترین شت و بی‌ده‌سه‌لاته‌ترین.

(۵): ﴿مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَاتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾

مانای ئه‌وه‌یه: ئه‌ی ئه‌وه‌ که‌سه‌ی په‌روه‌ردگاری خۆش ده‌وی، تامه‌زۆیه به‌نزیکی گه‌یشتن پیی، په‌له‌ ده‌کات له‌په‌زانه‌ندی ئه‌ودا، مژده‌ بی‌ت به‌گه‌یشتن به‌خۆشه‌ویست، بێگومان هه‌ر دیت، وه‌ هه‌موو ئه‌وه‌ی که‌ دیت بێگومان نزیکه، جا تویشوو هه‌لگه‌ره‌ بۆ کاتی گه‌یشتن پیی و به‌ره‌و پووی بکه‌وه‌ ری به‌هاورپیه‌تی هیواو ئومید، به‌و ئاواته‌ی پیی بگه‌ی، به‌لام هه‌موو که‌سه‌ی داوا بکات به‌پی داواکه‌ی پیی ناده‌ری، وه‌ هه‌موو که‌سه‌ی ئاوات بخوازی به‌پی ئاواته‌که‌ی پیی نابه‌خه‌ری، بێگومان خوا بیسه‌ری هه‌موو ده‌نگه‌کانه، زانایه به‌هه‌موو نه‌ته‌کان، جا هه‌ر که‌سه‌ی راست بکات له‌و داواکاربه‌دا ده‌ستی ده‌که‌وی ئه‌وه‌ی ئومیدی ده‌کات، وه‌ هه‌ر که‌سه‌یک درۆ بکات، بانگه‌شه‌که‌ی هه‌چ سوودنیکی پی ناگه‌یه‌نیت، خوا زانایه به‌وه‌ی کێ گونجاوه‌ بۆ خۆشویستی کیش گونجاوو شایسته‌یه.

(۶): ﴿وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿۶﴾

﴿وَمَنْ جَاهَدَ﴾ (واته: هر که سی جهادی) نفس و دروون و شه ی تانه که ی و دوژمنه بیروا که ی بکات ﴿فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ﴾ (واته: شه و ته نها بو خوی تیده کوشی) چونکه سو دوو به ره مه که ی ده گه ریته وه بو ی، وه خوا له هم موو جیهانیان بینیازه، فرمانی پینه کردوون به تیکوشان بو شه وه ی سوودی بی بو ی، وه قه ده غه ی لی نه کردون له وه ی که قه ده غه ی کردوه به هو ی ره زیلی و پژدیوه. بیگومان زانیویه تی فرمان و قه ده غه کراوه کان شه وه پیویست ده کات له سر نه رک پیسیر دراو تیکوشانی بو بکات، چونکه نه فس و ده روونی به سروشت ته مه لی ده کات له به جیهانی خیر و چاکه، وه شه ی تانه که یشی ریگری لیده کات، وه بیروا و دوژمنه که ی به ره ه لستی به جیهانی ناینه که ی ده کات، وه هم موو شه به ره ه لستیانه پیویستیان به تیکوشان و کوشی ته واو هه یه.

(۷): ﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۷﴾﴾

﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ﴾ مانای نه وه به نه وانهی خوا منتهی کردوه به سه ریاندا به برپرواهیتان و کرده وهی چاک، خوا خرابه کانیان ده سه ریته وه، چونکه چاکه کان خرابه کان لاده بهن، ﴿وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (واته: به باشر له وهی که کردوویانه پاداشتیان ده دهینه وه)، نه ویش نه جامدانی کاره چاکه کانه له وانهی بیویست و په سندن، نه وه چاکترین شتیکه بهنده نه جامی بدات.

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۷﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ
بِوَالِدَيْهِ حَسَنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ
فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكَ مَا تَبْتَغِي مَا كُنْتَ تَعْمَلُ ﴿۸﴾
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿۹﴾
﴿وَمَنْ أَلْفَاظَ مِنْ قَوْلٍ مَا لَيْسَ اللَّهُ بِهِ عَلِيمٌ فَذَا أَزْوَاجٍ لَّيْسَ لَكَ
بِشَيْءٍ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ يَكْفُرُوا وَلَنْ يَسْمَعُوا لَكَ لَئِنْ رَأَوْا
إِنَّا كُنَّا مَعَهُمْ قَدْ كَذَّبَ اللَّهُ بِأَعْيُنِهِمْ فَاصْبِرْ صَبْرًا صَادِقًا ﴿۱۰﴾
﴿وَلَقَدْ لَعَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلِمْتَ أَنَّ السُّوفْيَانَ ﴿۱۱﴾
﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا
وَلْنَحْمِلَ خَطِيئَتَكُمْ وَمَاهُمْ بِمَحْسِبِينَ مِنْ خَطِيئَاتِهِمْ ﴿۱۲﴾
﴿سَوَّأْنَا لَهُمْ كَلِمَاتٍ كَثِيرًا ﴿۱۳﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهَا وَلَا يَعْصَمُونَ
أَثْقَالَهَا وَلَا يَشْعُرُونَ يُؤْمِنُ الْغَيْبَ عَمَّا كَانُوا يَقُولُونَ ﴿۱۴﴾
﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ
إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿۱۵﴾﴾

(۸): ﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَسَنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكَ مَا تَبْتَغِي مَا كُنْتَ تَعْمَلُونَ ﴿۸﴾﴾

﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَسَنًا﴾ واته: فرمانمان کرده به ناده میزاد که چاکه بکات له گهل دایک و باو کیدا به کردارو گوفتار، وه به رده وام بی له سه ری و پاریزگاری لیبکات، وه سه ریچیجان نه کات و له گهل یاندا خراب نه بی، ﴿وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ﴾ (واته: نه گهل دایک و باو کت هه ویان له گهل دای بو نه وهی هاویه شم بو بریار بدهی)، وه هیچ که س زانستی نیه به راستی هاویهش دانان بو خوا، وه نه مه به مه زندانانی شیرک ده گریته وه، ﴿فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكَ مَا تَبْتَغِي﴾ کنته تعملون ﴿پاداشتان ده ده مه وه به پی کرده وه کانتان، دهی تیوهش چاک بن له گهل دایک و باو کتان و گویرایه لیان بکن مه گهل له سه ریچی خوا و پیغه مبه ره که ی نه بی، نه وه بیگومان گویرایه لی خوا له پیشتره به سه ره هه موو شتیکدا.

(۹): ﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿۹﴾﴾
واته: هه ره که سی برپروا به خوا بیسی و کرده وهی چاک بکات نه وه خوا په یمانی

پیداوه بیخاته نیو بهه شته که یه وه، وه له ریزی چاکه خوازان دایینی، له پیغه مبه ران و راستگۆیان و شهیدان و پیاو چاکان، هر یه کهو به پی پلهو پایه ی خوی له لای خوا، جا ئیمانی راسته قینه و کرده وهی چاک ناویشانی کامه رانی خاوه نه که یه تی، وه ئه و له شوینکه و تووانی خوی به به زییه، وه یه کیکه له بهنده چاکه کانی ئه و.

(۱۰-۱۱): ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ فَاِذَا اُوذِيَ فِي اللّٰهِ جَعَلَ فِتْنَةً لِلنَّاسِ كَذٰبًا اَللّٰهُ وَلٰيْنَ جَآءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لِيَقُوْلُنَّ اِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ اَوْلٰٓئْسَ اَللّٰهُ يٰعَلَمُ بِمَا فِيْ صُدُوْرِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۱۰﴾
وَلِيَعْلَمَنَّ اَللّٰهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَلِيَعْلَمَنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ ﴿۱۱﴾﴾

خوا ۱۰ باسی ئه وهی کرده که هه رده بی ئه و که سه تاقی بکاته وه که بانگه شهی ئیمان و بر واده کات، بو ئه وهی راستگۆ له درۆزن دهر که وی، خوا ۱۱ پروونی کردۆته وه که له ناو خه لکیدا دهسته یه ک هه یه ئارام ناگرن له سه ر ناخۆشیه کان، وه چه سپاو نین له سه ر هه ندی له به لاو نارچه تیه کان، ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ فَاِذَا اُوذِيَ فِي اللّٰهِ﴾ (واته: هه ندی له خه لکی ده ئین: بر ومان به خوا هینا وه ئنجا کاتی سزا بدری له پیناوی خوادا) به ئازار دان، یان به بردنی مال و سامان، یان به هه ره شه کردن بو ئه وهی له ئینه که ی هه لکه رپته وه و شوینی به تال و پووج بکه وی، ﴿جَعَلَ فِتْنَةً لِلنَّاسِ كَذٰبًا اَللّٰهُ﴾ (واته: ئازار و سزای خه لکی ده یکاته به ربه ست له بر واهینان و پابه ند بوون له سه ری، هه ره کو چون سزا به ربه ست له وهی که هۆ کاریتی ﴿وَلٰيْنَ جَآءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لِيَقُوْلُنَّ اِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ﴾ (واته: نه گه ر له لایه ن په روه رد گارته وه سه ر که وتینک بیست دنیابه ئه وانه ده ئین: بیگومان ئیمه له گه ل ئیه ودا بووین)، چونکه گونجاوه له گه ل هه و او ئاره زوودا، جا ئهم کۆمه له له خه لکی له وانه ن خوا ده رباره یان فه رموو یه تی: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَعْبُدُ اللّٰهَ عَلٰٓی حَرْفٍ اِنۡ اَصَابَهُ خَيْرٌ اَطْمَآنَ بِهِ�ْۤ اِنْ اَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ اَنۡقَلَبَ عَلٰٓی وَّجْهِهٖ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرٰنُ الْمُبِيْنُ ﴿۱۱﴾﴾ (الحج، (واته: وه له ناو خه لکدا که سی وا هه یه خوا ده په رستی له قه راغدا جا نه گه ر تووشی خیر و خوشی بوو دلخۆش ده بی، وه نه گه ر تووشی تاقیر دنه وه و به لا بوو به ره و دوا هه لده گه رپته وه پاشگه ز ده بیته وه له ئاین زه ره ره مندی دنیا و قیامت بووه ته نها ئه وه یه زیان و خه ساره تمه ندی روون و ئاشکرا). ﴿اَوْلٰٓئْسَ اَللّٰهُ يٰعَلَمُ بِمَا فِيْ صُدُوْرِ الْعٰلَمِيْنَ﴾ (واته: ئایا خوا زانا و ئاگادار تر نیه به وهی له دل و ده روونی هه موو که سدایه)، کاتی هه والی پیداون ده رباره ی ئهم ده ستیه، که بارودۆخیان به و شیوه یه یه هه ره کو چون وه سفی کرده بو تان، به و جوړه ته وای

زانستی خواو بهر فراوانی حکمه تی نه وتان بو دهرده که وی.
 (۱۱): ﴿وَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ﴾ له بهر نه مه یه به لاو
 تاقیکردنه وهی داناوه، بو نه وهی زانستی ناشکرا بی دهر باره یان، به پیئی نه و ناشکرا
 بوونه پاداشتیان بداته وه، نه ک تنها به پیئی زانستی، چونکه نه وان به لگه دینته وه له سر
 خوا نه گه تووشی به لاو تاقیکردنه وه ببویان پابه ند ده بوون.

(۱۲-۱۳): ﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَكُمْ وَمَا
 هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿۱۲﴾ وَلْيَحْمِلُوا أَثْقَالَهُمْ وَأَنْفَالًا مَعَ
 أَثْقَالِهِمْ وَلَيَسْئَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿۱۳﴾﴾

خوا هه وال ده دات دهر باره ی درو هه له سستی بیروایان، وه بانگ کردنی برواداران که
 شوینی ثابنی نه وان بکه ون، وه له نیو نه وه دا ناگادار کردنه وه ی بروادارانی تیدایه له
 بوغرا بوون پیان و که ونه نیو فرت و فیله کانیان، خوا فرموویه تی: ﴿وَقَالَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا﴾ واز له ثابنی خو تان بینن، یان له هه ندیکتی،
 وه شوینی ریازو ثابنی نیمه بکه ون، نیمه گره نسی نه وه تان پیی دده دین ﴿وَلْنَحْمِلْ
 خَطَايَكُمْ﴾ (واته: تاوانه کانتان له نه ستوی نیمه یه). ثم کاره به ده سستی نه وان نیه،
 له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَهُمْ مِنْ شَيْءٍ﴾ (واته: نه وان
 هیچیک له تاوان و گوناھی برواداران هه لنا گرن) نه به که م و نه به زور، جا ثم
 هه لگرتنه نه گه ر خاونه که یشی پیی رازی بی نه وه هیچ سوودیکتی نیه، چونکه حه ق و
 راستی تنها بو خوایه، وه خوا ﴿ده سه لاتی نه داوه به بنده هه لسو که وت له مافی
 نه ودا بکات تنها به فرمان و بریاری خوئی نه بی، وه بریاری نه و ﴿الْأَنْزِلُ وَالرِّزُّ وَزَرَ
 أُخْرَى﴾ (۳۸) النجم، (واته: هیچ تاوانباریک گوناھی تاوانباریکتی تر هه لنا گری).

که خوا ﴿ده فرموی: ﴿وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَهُمْ مِنْ شَيْءٍ﴾ هه روه ها هه ندیجار
 خه یالی واده کری نه و بیروایانه ی که بانگه شه ی خه لکی ده که ن بو بیروایان- وه
 وینسه ی نه وان له وهی خه لکی بانگ ده که ن بو لای به تال و بووچه که ی- هیچ تاوانیکیان
 له سر نیه جگه له و گوناھی کردوویانه، وه تاوانی نه و که سانه یشیان له سر نیه که
 غه یری نه وان کردوویانه، تنانه ت نه گه ر درایتنه پالیسی، خوا هه والی دهر باره ی ثم
 گومان و خه یاله داوه و فرموویه تی:

(۱۳): ﴿وَلْيَحْمِلُوا أَثْقَالَهُمْ﴾ (واته: باری گرانی تاوانه کانیان هه لده گرن که کردوویانه،

﴿وَأَنقَالَا مَعَ أَتْقَالِهِمْ﴾ نه ویش بریتیه لهو گوناها نهی که به هوی نه وانه وه نه جامدراوه، جا نه و تاوانه ی که سی شوینکه و توو ده یکات، (شوینکه و تراو) نه و که سه ی خه لکی شوینی ده که وی، به شیکی له و تاوانه دا هیه، نه مه له بهر نه وه ی شوینکه و توو کرده وه ی خویه تی و خوی نه جامدراوه، وه شوینکه و تراو هو کاریک بووه بو نه جامدانی و بانگه شه ی بو کرده، هه روه ک چاکه نه گهر شوینکه و توو نه جامی بدات نه وه پاداشتی نه جامدانی هیه، وه نه و که سه شی بانگی کرده بو ی پاداشت وهرده گری به هوی نه وه ی هو کار بووه بو ی، ﴿وَلَيْسَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ﴾ (واته: وه به راستی له رژی قیامه تدا پرسیاریان لیده کری له و دروو ده له سانه ی له دونیادا هه لیان ده به ست)، له شه رو خراپه کاری و رازانده وه ی، وه ده لین: ﴿وَلَنَحْمِلَ خَطِيئَتَكُمْ﴾.

(۱۴-۱۵): ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ الْأَخْسِرِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿۱۱﴾ فَأَجْنَحْنَهُ وَاصْحَبَ السَّفِينَةَ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿۱۵﴾﴾

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ﴾ خوا هه وال ده دات ده رباره ی جو کم و حیکمه تی له سزادانی نه و ئومه تانه ی پیغه مبه رانیان به درو داده نا، خوا به نده و پیغه مبه ری خوی نوح عليه السلام ناردوو ه بو ناو گه له که ی، بانگی ده کردن بو یه کتا په رستی به تاک دانانی خوا به به ندایه تی کردن و قه ده غه کردنی دانانی به کان ﴿فَلَبِثَ فِيهِمْ﴾ (واته: له ناویاندا مایه وه) وه ک پیغه مبه ریکی بانگخواز ﴿أَلْفَ سَنَةٍ الْأَخْسِرِينَ عَامًا﴾ (واته: نوسه دو په نجا سال، هه زار سال په نجا کم) نه و ماندوو نه ده بوو له بانگه وازو ناموژ گاری کردنیان، به دریژیایی شه وو رپوژ بانگه وازی ده کردن، به ناشکراو به نه نیسی، به لام نه وان هه ر ژیر نه بوون و رینماییان وهرنه گرت به لکو به رده وام بووم له سه ر کوفرو له سنوور ده رچوونیان هه تا پیغه مبه ره که بیان نوح عليه السلام نزای لیکردن، له گه ل نه و هه مرو نارامگرتن و له سه ر خویسه ی، جا فه رمووی: ﴿رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿۱۶﴾﴾ نوح. (واته: نه ی په روه ردگار له سه ر زه ویدا هه چ که سیکی بیسروا مه هیله) ﴿فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ﴾ (واته: نه و ناوه ی که له ناسمانه وه به خیرایی دابه زی، وه له زه ویشه وه هه لقولا ﴿وَهُمْ ظَالِمُونَ﴾ (واته: شایسته ی سزا بوون).

(۱۵): ﴿ فَأَجْنِبْنَاهُ وَاصْحَابَ السَّفِينَةِ ﴾
 (واته: نجما نوح و كهسه كانى له
 كه شتبه كه دا بوون رزگارمان كردن)
 نه وانهى له كه ليدا سوار بوون، خاوخيزانى و
 نه وانه شى له كه ليدا برويان هينا بوو
 ﴿ وَجَعَلْنَاهَا ﴾ (واته: كه شتبه كه، يان
 چپروكى نوح ﴿ آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴾
 (واته: به نيشانه يه ك بو جيهانيان) بو
 نه وهى په ندى ليور بگرن، له سهر نه وهى
 هر كه سيك پيغه مهران به درو بزاني
 سه ره نجام له ناو ده چيټ، وه پروادارانش
 خواله هم مو ناره حه تيه ك دهر گايان بو
 ده كاته وه، وه له هم مو ته ننگه به ريه ك
 رزگاريان ده كات، هه روه ها خوا خودى

فَأَجْنِبْنَاهُ وَاصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ
 ﴿١٥﴾ وَإِذْ هَبْنَا دُورَانَ قَالَ لِقَوْمِهِ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَشْجَارًا وَتَلْهَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ تُعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَآ تَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِندَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبْتُمْ أَمْرًا مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنشَأَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ مِمَّا لَكُمْ مِن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَاسُورٌ مِّن رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

كه شتبه كهى كرده ته به لگه و نيشانه يه ك بو جيهانيان، بو نه وهى بيكن به په حمه تى
 خوا، كه هو كاره كانى بو دانا بوون، كارى كه شتبه كهى بو ناسان كردنو كردنى به
 مايهى هه لگرتنيان، وه هه لگرتنى كه ل و به له كانيان، له شوي نيكه وه بو شوي نيكي ديكه،
 له ولا تيكه وه بو ولا تيكي ديكه.

(۲۲-۱۶): ﴿ وَإِذْ هَبْنَا دُورَانَ قَالَ لِقَوْمِهِ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴾ (۱۶) إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَشْجَارًا وَتَلْهَافُونَ ﴿۱۷﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَآ تَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِندَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۷﴾ وَإِنْ تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبْتُمْ أَمْرًا مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿۱۸﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿۱۹﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۰﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۲۱﴾ وَمَا أَنشَأَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ مِمَّا لَكُمْ مِن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۲۲﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَاسُورٌ مِّن رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۳﴾

﴿۲۳﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۲۴﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَنُكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّصِيرِينَ ﴿۲۵﴾ فَمَنْ لَّهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲۶﴾

﴿وَأْتَاهِمْ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ﴾ خوا ۱۱۱ باسى نهوه ده کات پیغه مبهری خوئی که ئیپراهیمی خوشه ویستیه تی نار دوویه تی بو ناو گه له کهی، بانگیان ده کات بو لای خوا، پیسی فرمبون: ﴿اعْبُدُوا اللَّهَ﴾ واته: به تاکو و تنها بیپرستنو و فرمانه کانی جیه جی بکهن ﴿وَأَنْقُوهُ﴾ (لیی بترسن) که خهشم و قیتان لی هه لگری و سزاتان بدات، نهویش به هوی تاوان و سه ریچی کردنه وه ﴿ذَلِكُمْ﴾ واته: به ندایه تی خوا و ترسان لیی ﴿خَيْرٌ لَّكُمْ﴾ (چا کتره بوتان) له وازهینان لیی، نه مش له بابه تی به کارهینانی (أفعل التفضیل) به وهی له لایه نه کهی دیکه دا هیچ شتی له و جوره نیه، به راستی وازهینانی له پرستشی خوا و ترسان لیی، هیچ خیر و چاکه یه کی تیدا نیه بو خه لکی، چونکه هیچ ریگایه ک نیه بو به ده سهینانی به خشنده بی خوا له دنیا و دواروژدا به پرستنو و ترسان له خوا نه بی، وه هه موو خیریک ده بینری له دنیا و دواروژدا، نهوه له شوینه واری پرستنو و ترسانه له خوا ﴿إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (واته: نه گهر ئیوه بزانون) جا کاروباره کان بزانون، ته ماشا بکهن بزانون چی له پیشتره به گرنگی پیدان، کاتی فرمانی پیکردون به پرستنو و ترسان له خوا، به ندایه تی بته کانی لی قه ده غه کردون، وه ناته وای و شایسته نه بوونانی بو روون کردونه ته وه، فرمویه تی:

(۱۷-۱۸): ﴿إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا﴾ (واته: به راستی ئیوه له جیاتی خوا بتانیک ده پرستنو و ئیوه درویه کی گه وره هه لده بهستن) هه لیده کولن، وه به دهسته کانتان دروستی ده کهن، ئنجا ناوی پرستراوی لی دهنین، وه درو هه لده بهستن به فرمانکردن به پرستنیان و په یوه ست بوون پینانه وه ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ﴾ (واته: نه وانهی ئیوه ده یان پرستن بیجگه له خوا) له ناته واییدا، نهوه هیچ شتیکی تیدانیه، شایستهی پرستن بی، ﴿لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا﴾ وه ک نهوه یه و ترابی: به راستی بومان ده رکوت نه م بتانه دروستکراوو ناته واون، نه سوویدیان به دهسته نه زیان، نه مردن و نه ژیان و نه زیندو و بوونه وه، وه نه وهی نه مه وه سفی بیت شیاوی که متر

که متر که متر به قه د گهر د یله یه ک په رستن نیه، دلّه کان پیویسته داوای په رستراوی بکه نو داوا کاریه کانیان به دبیینن، بویه فرموویه تی: ﴿فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ﴾ (واته: که واته داوای رزق و رۆزی له خوا بکه) بیگومان نهو کار ناسه نکهره بوی، به توانایه، وه لآمی نهو که سه ده داته وه که داوای لیده کات له کاروباری دینی و دنیایدا.

﴿وَأَعْبُدُوهُ﴾ (بیپه رستن) به تاک و تنها هیچ هاو به شیکى نیه، چونکه ته واوه، سوود زیان به ده ستی نه وه، ته نه یاه له به رپوه بردندا ﴿وَأَشْكُرُوا لَهُ﴾ (واته: هر سوپاسی نهو بکن) به تاک و تنها، چونکه هم موو نه وانه ی به دروستکراوه کان ده گات له نازو نیعمه ته کان له لایه ن خواووه یه، وه هم موو نهو به ربه ستانه له به لآو ناخوشی له لایه ن خواووه یه، تنها نهو به ربه ستیان ده کات.

﴿إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ پاداشستان ده داته وه له سر نه وه ی کردو تانه، وه هه و التان ده داتی به وه ی شار دوو تانه ته وه و ناشکراتان کرده، بترسن له وه ی بچه پیشی و نیوه له سر هاو به شدانان بن، کار بکه ن به وه ی له خوا نزیکتان ده کاته وه، پاداشستان ده داته وه له و کاته ی ده چنه پیشی.

((۱۸): ﴿وَإِنْ تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ الْمُبِينُ﴾ (واته: وه نه گهر نیوه برپا نه هیسن نه وه نومه ته کانى پیش نیوه ش برپویان به پیغمبره کانیان نه هینا)).

(۱۹): ﴿أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ بَدَأَ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ﴾ له رۆزی دوایدا ﴿إِنْ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾، هه روه ک خوا ﴿وَهُوَ الَّذِي بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ، وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ﴾ (۲۷) (واته: نهو خوا زاتیکه به ده یینانی ده ست پیکردوه، له پاشان دووباره دروستی ده کاته وه، نه مه لای خوا زور ناسانه).

(۲۰): ﴿قُلْ﴾ بیان بلای: نه گهر گومانیکتان هه یه له دروستکردندا: ﴿سِيرُوا فِي الْأَرْضِ﴾ (واته: بگه رپن به سر زه ویدا) به جهسته و دلّه کاتان، ﴿فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ﴾ (واته: سه رنج بدن که چوون دروست کراوه کانى له سه ره تاوه دروست کرده)، بیگومان نیوه گه لانیک ده بینن له نه وه کانى ناده و گیان له به ران، به رده و ام بونیان هه یه قوناع به قوناع، وه رپوه کو دارو دره خته کان ده بینن، چوون دینه بوون کات له دواى کات، وه هه ورو باو وینه ی نه وانه ده بینن به رده و امن له تازه بوونه وه یاندا، به لکو دروستکراوه کان به به رده و امی له دروستکردن دووباره بوونه وه دان.

سه رنجیان بده له کاتی مردنی بچوو کیان که خهوتنه، لهو کاتهی تاریکی شهو هیرشیان بۆ ده کات، ههموویان له جوله ده که ونو دهنگیان لسی ده بری، له سه ر جیگا کانیان وه کو مردوو وان، پاشان شه وان بهو شیوه ن به دریژایی شه وه کانیان، تا رۆژ دادیت، ئنجا دین به خه به رداو زیندوو ده بنه وه له مردنه که یانو ده لین: (الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَحْيَانَا بَعْدَ مَا أَمَاتَنَا وَإِلَيْهِ النُّشُورُ) (ستایش بۆ شه و خویبهی زیندوووی کردینه وه پاش شه وهی مراندنی و گه رانه وه تنها بۆ لای شه وه)، له بهر شه مه یه فه رموو یه تی: ﴿شَرَّ اللَّهُ﴾ دوی دووباره ﴿يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ﴾ (واته: به دی دینی جاریکی تر) شه ویش شه به دیه یانه یه که قبولی مردن و خه وو نه کات، به لکو زیندوووی و به رده وام بوونه له یه کیک لهو دوو حاله تدا.

﴿إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ تواناو ده سه لاتی خوا هیج شتی له کاری ناخات، هه ر وه کو چۆن توانای هه یه به سه ر سه ره تایی دروست کردن، تواناو ده سه لاتی له سه ر دووباره دروست کردنه وه له پیشتره.

(۲۱): ﴿يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ﴾ واته: (خوا سزای هه ر که سیک ده دا که بیه وی، وه ره حمیش ده کات به هه ر که س که بیه وی) خوا تا کو ته نه یه به بریاری پاداشتی، شه ویش پاداشت دانه وهی گو پرایه لانه و ره حمیان پیده کات، وه سزای سه ریچیکاران ده دات و ده یانکات به په ند ﴿وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ﴾ واته: ده گه رینه وه بۆ شه و ماله ی که بریاری سزاو ره حمه تی به سه ر تاندا دیت، جا له م دنیا به دا هو کاره کانی ره حمه تی خوا به ده ست بینن که بریتیه له گو پرایه لی کردن، وه دوور بکه ونه وه له هو کاره کانی سزای خوا، شه ویش سه ریچی کردنه.

(۲۲): ﴿وَمَا أَنشَأْنَا بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ﴾ واته: شه ی به درۆدانه ران، شه وان شه ی چاونه ترس و بویرن له سه ر سه ریچی کردن، وامه زانن خوا بیئا گایه لیتان، شه یه له ده ستی خوا ده رباز نابن، نه له زه وی و نه له ناسمانه کان، با تواناو ده سه لاتان یاخیتان نه کات، وه شه وهی نه فس و ده رووتان بۆتان ده رازینته وه وه ده تان خه له تینی، له رزگار بوون له سزای خوا، هه ر گیز ده رباز نابن له خوا له هه موو جهاندا.

﴿وَمَا لَكُمْ مَن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ﴾ (واته: شه یه جگه له خوا هیج دۆستیکتان نیه) یارمه تیتان بدات، به رژه وه ندی دین و دونیاتان بۆ ده سه ته بهر بکات ﴿وَلَا نَصِيرٌ﴾ سه ره خریک سه رتان بخات، ناخوشیه کانتان له سه ر لا بیات.

(۲۳-۲۶): ﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِن رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۳﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۲۴﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿۲۵﴾ فَتَمَنَّ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲۶﴾ ۞

﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ ﴾ خوا هه وال دهدات نهوانه كين خيريان بو نهماوه تهوه و شهرو خراپه يان به دهست هيناوه، نهوانه كه بيروايان كردوه به خواو يئغه مبهره كاني و بهوشى هيناويانه، نهوانه به ديدارى خوا بيروا بوون، هيچيان نيه جگه له دونيا، له بهر نه ميه هاوبهش دانان و گوناهيان بو خويان پيشخستوه، چونكه له دله كانياندا شتيك نيه بيانترسيني له سزاي خوا، له بهر نه ميه فهرموويه تي: ﴿ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِن رَّحْمَتِي ﴾ (واته: نهوانه له بهزه يى من بئى ئوميد بوون) له بهر شهوه تنها كاريان به يه ك هوكار نه كرد ره حمه تي خواي پئى به دهست بهينن، نه گهر ته ماحيان هه بووايه له ميهره بانى شهودا، شهوه كرده وه يان بو ده كرد، بيئوميد بوون له ره حمه ت و بهزه يى خوا له گهوره ترين مه ترسيه كانه: نهويش دوو جوړه:

يه كه م: بئى ئوميد بوونى بيروايان ليى، وه وازه يان يان له هه موو هو كاره كان له خوا نزيكيان بكاته وه.

دووه م: بئى ئوميد بوونى سه ريپچيكاران به هوى تاوانه زوره كانيانه وه، تاوان دلياني داگير كردوه و تووشى بئى ئوميدى كردوه.

﴿ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴾ (واته: نهوانه سزاي سه ختيان بو هه يه) واته: زور به تيش، شه م دهقانه وه ك شهوه وايه رووبه روو بوونه ويه ك بن له نيوان قسه كاني ئيبراهيم عليه السلام بو گهله كه ي و وه لامدانه وه ي نهوانيش بو ئيبراهيم عليه السلام خوا زاناره به وه.

(۲۴-۲۵): ﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ﴾

﴿إِلَّا أَنْ﴾ واته: کاتی ئیبراهیم عليه السلام بانگی گه له کهی کرد بو لای پهروه ردگاری، بو وه رگرستی بانگه وازو ناموز گاریه کهی، وه بینینی نیعمه تی خوا به سه ریانه وه به نارندی بو ناویان، وه لایمی گه له کهی خراپترین، وه لام بوو ﴿قَالُوا أَقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ﴾ (واته: بیکوژن یان بیسووتین) ناشرینترین کوشتن، شهوان خه لکانیکی به تواناو به دهسه لات بوون، خاوه ن پله و پایه بوون، هاویشتیانه ناو ناگره وه، ﴿فَأَجَحَّهُ اللَّهُ﴾ (خوا رزگاری کرد) لئی.

﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ (واته: بنگومان شه و رزگار بوونه) چه ندین به لگهی تیدی به بو شه وانهی برپوا دههینن) شه وانه په یامی پیغه مهران و چاکه و ناموز گاریان به راست ده زانن، وه به تالی قسهی شه وانهی پیچه وانه یانن، به راستی به ره لهستکارانی پیغه مهران وه کو شه وه وایه وه سه تیان بو کرایی، وه هه ندیکیان هه ندیکی دیکه یان هاندایی له سه به درودانان.

(۲۵): ﴿وَقَالَ﴾ ئیبراهیم عليه السلام له کزی شه و ناموز گاریانهی که کردی بو یان پیی وتن: ﴿إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ واته:

شه وپه ری شه و خوشه ویستی، سوزداریه کی کاتیه له دونیادا له داهاتوویه کی نزدیکدا ده بریته وه وپه رش و بلا و ده بی ﴿ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ لِّبَعْضٍ بِبَعْضِكُمْ بَعْضًا﴾ واته: هه ریبه ک په رسته که ره په رسته و خویان به ری ده که ن له په کتر ﴿وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ﴾ (۱) ﴿الْأَحْقَافِ﴾ (واته: کاتیکیش خه لک کو ده کریشه وه له قیامه تدا په رسته واهه کان ده بنه دوژمیان، وه به په رسته که یان باوه ر ناکه ن) چو ن خویان په یوه ست ده که ن به په رسته وایکه وه

که خوئی بهری ده کات له وانهی ده پهرستن، وه نه فرینشیان لی ده کات؟
 وه شوین و جیگای په سته که رو په ستراره کان ﴿النَّارُ﴾ (ناگره) هیچ که سیک
 نیه یارمه تیان بدات له سزای خوا، وه ناتوانی په تیشی بکاته وه.
 (۲۶): ﴿فَأَمَّنْ لَهُ لُوطٌ﴾ واته: ئیپراهیم عليه السلام به رده وام بانگه وازی گه له که ی ده کرد،
 نه وانیش به رده وام بوون له سهر عینادیان، به لام نه وه نه بی به بانگه وازه که ی لووط
 بروای هیئا، که خوا کردی به نیردراو ناردی بو ناو گه له که ی، ههر وه کو به م
 نزیکانه باس ده کری.

﴿وَقَالَ كَاتِي ئیپراهیم عليه السلام بینی بانگه وازی هیچ سوودیان پینا گه یه نی، فرمووی:
 ﴿إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَى رَبِّي﴾ واته: له زهوی پر له خرابه کاری کوچی کرد بو زهوی
 پیروژ، نه ویش شامه.

﴿إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ﴾ واته: نه و خوی به خاوه ن هیزه، نه و توانای هیه له سهر
 هیدایه تدانیان، به لام ﴿الْحَكِيمُ﴾ حکمه تی وا ده خوازی، کاتی دوری خسته وه و
 جیای کردنه وه، نه وان به و حاله یانه وه بوون، خوا باسی نه وه ی نه کردوه له
 ناوی بردن به سزا، به لکو باسی که نارگیری ئیپراهیم عليه السلام ده کات له و گه له، وه
 کوچ کردنی له نیوانیان.

به لام نه وه باسکراوه له نیسرائیلیه کانه وه، خوا ده رگای میسوله ی به سهر گه له که یدا
 کرده وه، خوینیانی خوارده وه و گوشته که یانی خوارده، له سه ره تا تا کوتا له ناوی
 بردن، نه مهش له سهر به لگه ی شهرعی یه کلا که ره وه وه ستاوه، به لگهش له و باره یه وه
 نیه، جا نه گهر خوا له ناویانی بردبایه به سزا، نه وه باسی ده کرد، ههروه ک
 باسی له ناو بردنی نه و نومه ته به درو دانه رانه ی کرد، به لام ده گونجی نهینی
 نه وه له وه دا بیت ئیپراهیمی خلیل له به سوزترین و چاکترین و له سه رخو ترین و
 گه وره ترینی دروستکراوه کان بیت، دعای له گه له که ی نه کرد وه ک چون جگه
 له نه و دعایان کرد، خوی گه ورهش به هوی نه وه وه سزای گستگیری نه دان،
 وه نه وه ی ده بیت به به لگه له سهر نه وه، ئیپراهیم عليه السلام قسه ی له گه له فرشته کاند
 کرد ده رباره ی له ناو بردنی گه له که ی لووط عليه السلام، وه مشتوومری له گه له دا کردن و
 بهرگری لیکردن، له کاتیکدا نه وان گه لی نه و نه بوون، خوا زاناره.

(۲۷): ﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي

الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾

﴿ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ﴾ واته: (به خشيمان به ئبراهيم ئسحاقو به عقوب) پاش نه وهى كوچى كرد بو شام ﴿ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ ﴾ هيج پيغه مبريك نه هاتووه له دواى ئه و ئيگومان له نه وهى ئه و بووه، وه كتييش تنها بو نه وهى ئه و دابه زيوه، هه تا كو تايمان هينا به پيغه مبر موحه مه د ﴿ وَه لَه سَه ر ه ه م و و ي ا ن ب ه گ ش ت ي .

ئمه له مه زترين ريزو شانازيه كانه، كه بنچينه ي هيدايت و رحمت و خوشبختي و سه رفرازي له نه وه كاني ئه ودا بئى، وه له سه ر ده ستى ئه و ان هيدايت تدر او ان هيدايت و ر ئنمايان وه رگرتوه، وه بر واداران ئيمانان هيناوه، وه چا كه كاران چا كه يان كردوه ﴿ وَءَايَاتُهُ أَجْرُهُ ﴾ فِي الدُّنْيَا واته: وه له دنيا دا پاداشتمان دابه وه، له ئنى جوان به و په رى جوانى، وه رزق و رزوى به رفراوان، وه مندالان كه بوون به روشنايى چاوى، وه ناسينى خواو خوشيستنئى و گوپرايه لئى كردنى ﴿ وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴾ به لكو ئبراهيم و موحه مه د ﴿ چا كترينى چا كه كارانن به په هايبى، پله و پايه يان له هه موويان به رزتره، خوا ﴿ بوى كو كر دوتوه وه له نئوان خوشبختى دنيا و دواروژدا.

(۲۸-۳۵): ﴿ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَأنتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَيْنَ تَكُمُ لَأنتُونَ الرِّجَالُ وَقَتِّعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيَكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَأنتَنا بَعْدَ أَنْ أَنبَأَ اللَّهُ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ انصُرني عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنْ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِنْ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنَنْجِيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أَمْرًا تَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِوَاءَ بِهِمْ وَضَافَ بِهِمْ ذُرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجِيُكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا أَمْرًا تَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَى أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ رَزَقْنَاهَا آيَةً بَيْنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٥﴾

له پيشه وه باسكرا كه لووط ﴿ بر وای هينا به پيغه مبر ئبراهيم ﴿ وه بوو به يه كييك له هيدايت دراوان، وه باسيان كردوه كه ئه و يه كييك نه له

نه وه كاني ئيبراهيم عليه السلام به لكو برزاي ئيبراهيمه، جا خوا ده فهرموي: ﴿وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ﴾ نه گهرچي گشتيه پيچه وانهي نه وه نيه كه لوط عليه السلام پيغه مبريكي نيردراوه و له نه وه ي ئيبراهيم نيه، چونكه دهقه كه له سياقي وه سفو ستايش كردني ئيبراهيمي خه ليلدا هاتروه، وه هه واليداوه كه لوط عليه السلام له سهر دهستي ئيبراهيم عليه السلام هيدايه تي وهر گرتوه، وه هه ركه سيك له سهر دهستي هيدايت وه ربگري، ته واوتره له وه ي كه له رووي نه سه بو ره چه له كه وه هيدايه تي وهر گرتي به نيسه تي چاكي هيدايت ده، وه خوا زاناتره.

خوا لوطي نارد بو ناو گه له كه ي، نه وان له گه له نه وه ي هاوبه شيان بو خوا داده نا، كويان كردبو وه له نيوان كاري ناشرين و قيزه ون له نيربازي، وه ريگا برين له ريسواران، وه بلا بوونه وه ي خراپه كاري له كورو كومه له كانياندا، جا لوط ناموزگاري كردن ده باره ي نه م كاروباران، خراپي و قيزه ون ي تاوانه كاني بويان پروون كرده وه، وه نه وه ي شي ناماژه ي پيده كرى له سزايه كي زور تووند، به لام نه وان نه گويان گرت و نه بيريان كرده وه، نه وان كوريان له كور ماره نه كرد ﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَأَنْتِنَا يَعْذَابِ اللَّهِ إِنَّ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ (واته: كه چي وه لامي گه له كه ي ته نها نه وه بوو كه به لوطيان گوت: سزاي خوامان بو بينه نه گهر تو له راستگوياني).

پيغه مبره كه يان ليسان بي هيو بوو، وه زاني شايبته ي نه وه ن سزا بدرين، وه نارامي لي برا له تووندي به دروزانيان، بويه نزي لي كردن: ﴿قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ﴾ خوي گه ورهش وه لامي نزاكي دايه وه، فريشته ي نارد بو له ناو بردنيان، پيستر تپه رين به لاي ئيبراهيمداو مژده ي ئيسحاقيان پيداو دوي نه ويش به عقوب،

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّمَا مَلَائِكَةٌ
 أَهْلٌ هَذِهِ الْقَرْيَةِ قَاتِلٌ أَعْمَارًا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾
 قَالُوا إِنَّا نَحْنُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّمَا بُعِثْنَا بِهَذَا رَسُولًا
 وَآهْلَهُ إِلَّا أَمْرًا تَهُمَّكَاتٌ مِنَ الْقَدِيرِ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا
 أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِوَىٰ يَهُودَ وَنِسَاءَ يَهُودَ
 وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجِيكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا
 أَمْرًا تَكُنَّ كَأَنَّ مِنَ الْقَدِيرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ
 هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجَالًا مِنَ السَّمَاءِ يَمَسُّوْنَ كِافًى
 ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 ﴿٣٥﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا نَقَالَ يَقُومُوا عِندَ اللَّهِ
 وَارْحَبُوا أَيُّهَا النَّاسُ وَالْأَرْضَ أَرْسَبُوا فِيهَا
 ﴿٣٦﴾ فَكَلَّمُوهُ فَاتَّخَذْتُمُ الرَّجْفَةَ فَأَمْثَلُوا فِي دَارِهِمْ
 جَنِينَ ﴿٣٧﴾ وَعِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ إِذِ يَقُولُ لِخُ
 مَيْنَ مَسْكُونَةٍ رَبِّ زَيِّنِّي وَلَا تَجْعَلْنِي فِسْقًا
 ﴿٣٨﴾ فَصَدَّقْنَاهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٣٩﴾

پاشان ئیبراهیم ﷺ پرسیاری لیکردن
 چیتان دهوی؟ نهوانیش وه لامیان دایه وه
 که ده یانه وی گه له که ی لووط له ناو
 بیهن، ئنجا ئیبراهیم ﷺ داوای گه پانه وه ی
 لیکردنو فهرمووی:
 (۳۲): ﴿إِنَّا فِيهَا لُوطًا﴾ (واته: بیگومان
 لووط له وه شاره دایه) فریشته کانیش
 بیانوت: ﴿لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أَمْرًا تَهُمَّكَاتٌ
 كَانَتْ مِنَ الْقَدِيرِ﴾ (واته: سویند
 به خوا ئیمه لووطو نه نامانی خیزانه که ی
 رزگار ده که یین جگه له ژنه که ی که
 له جیماوان ده بی)، پاشان رویشتن هه تا
 گه یشتن به لووط

(۳۳): ﴿وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا

سِوَىٰ يَهُودَ وَنِسَاءَ يَهُودَ قَالُوا بِهِنَّ دَرَعًا قَالُوا﴾ به هاتنیان تیگجوو زور دلته نگو نار ههت بوو،
 چونکه نه وه نه یانی ناسی، وا گومانی برد که نه وانه له کو مه لی ریوارو میوانه کانن،
 بو یه لیان ترسا له گه له که ی، فریشته کانیش بیانوت: ﴿لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ﴾ (واته:
 مه ترسه وه خه م مه خو) هه والیان پیدا که نه وان نیر دراوی خوان ﴿إِنَّا مُنْجِيكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا
 أَمْرًا تَكُنَّ كَأَنَّ مِنَ الْقَدِيرِ﴾ (۳۳) ﴿إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجَالًا مِنَ
 السَّمَاءِ يَمَسُّوْنَ كِافًى﴾ (واته: بیگومان ئیمه سوو خیزانه که ت رزگار ده که یین
 جگه له ژنه که ت که نه وه له جیماوان ده بی) * به راستی ئیمه ده بارینن به سه ر دانیشتوانی
 نه م شاره دا سزایه ک له ناسمانه وه له بهر نه وه ی له فهرمانی خوا ده رچوون).

فریشته کان فهرمانیان به لووط کرد شه ورپویی به خانهواده که ی بکات، کاتی روژیان
 کرده وه خوا ولاته که یانی هه لگن پراهه وه، ژیرو ژووری کرد، وه بارانیکی باراند به سه ریاندنا
 له وورده زیخی گلین به دوای یه کتردا، هه تا له ناوی بردن، ئنجا کوو بوونه وه بوون
 به په ندی له په ندی کان.

(۳۵): ﴿وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ (واته: له وه شاره به جیماوه ی

لو وطدا شوینه وارینکی پروونمان به جیهنشت بو گه لو کومه لئی که په ندو ناموژ گاری به دله کانیان وهر بگرن، هه روه کو خوا ﴿۱۳۸﴾ فه رمویه تی: ﴿وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿۱۳۷﴾ وَبِأَيْلٍ أَفْلا تَعْقِلُونَ ﴿۱۳۸﴾ الصافات، (واته: به راستی ئیوه ده پرون به سهر شوینه کانیاندا به به یانیاندا * وه به شهودا نایا ئیتر ژیر نابن).

(۳۶-۳۷): ﴿وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿۳۶﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّحْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَنِيمِينَ ﴿۳۷﴾

﴿وَإِلَى مَدْيَنَ﴾ (واته: وه ناردمان بو ئه و گه له ناسراوه ﴿شُعَيْبًا﴾ فهرانی پیکردن به به ندایه تی خوی تاک و ته نه ای بی هاو له، وه پرواهیتان به زیندوو بوونه وه و هیوای پروژی دوایی و کار بو کردنی، وه ریگری لیکردن له خراپه کاری و پروچون له سهر زه ویدا، به کهم پیوانه و کیشانه کردن و مالی خه لکی به کهم زانین، وه هه ولدان بو ریگا برین، ئه وان به درویان داناو پروایان پی نه هیتا، ئه وسا سزای خوا گرتنی ﴿فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَنِيمِينَ﴾ (واته: به هوی ئه وه وه له خانووه کانی خویاندا نه ژنویاندا دابوو مردن).

(۳۸-۴۰): ﴿وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَّيْنَا لَكُمْ مِنْ مَسْكِنِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿۳۸﴾ وَقُرُونِ وَفِرْعَوْنَ وَهَمَانَ ﴿۳۹﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَى بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ ﴿۴۰﴾ فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِمْ فَمِنْهُمْ مَنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَنْ أَعْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۴۰﴾

﴿وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَّيْنَا لَكُمْ مِنْ مَسْكِنِهِمْ﴾ (واته: به هه مان شیوه گه لی عادو ثمودیشمان له ناو برد، که بیگومان چیرۆ که که یانتان زانیوه، وه شتیکتان بو پروون بوته وه به چاوه کانی خوتان ده بیینن، له شوینه وارو جیگا ویران کراوه کانیان، به راستی ئه وان پیغه مبه رانیان بو هات به نایهت و نیشانه پروونه کانه وه، که سوودیان هه به بو بهرچاو پروونی، به لام ئه وان به درویان زانین و مشت و مرو دمه ده مییان له گه لدا کردن. ﴿وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ﴾ (واته: شهیتان کرده وه خراپه کانیانی بو رازانده وه) ته نانهت و اگومانیان برد که ئه وان چاکترن له پیغه مبه ران،

وَقُرُونٍ وَفِضْرَتٍ وَمَنْعَةٍ وَكَيْدٍ مِّنْهُمْ حُرُومٍ بِلَيْسَتِ
 قَائِمَةٌ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَمِيعِينَ ﴿٣٩﴾
 فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا
 وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ
 الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ
 وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ الَّذِينَ
 أَخَذُوا مِنَ رَبِّهِمْ آيَاتٍ فَاتَاهَا ثُمَّ كَفَرُوا فَذُقُوا
 لِقَاءَ اللَّهِ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ
 بَصِيرٌ ﴿٤٢﴾ وَهُوَ الْعَلِيمُ الرَّحِيمُ ﴿٤٣﴾ وَتِلْكَ
 الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٤﴾
 خَلَقَ اللَّهُ السَّمَكَاتِ وَالْأَرْضَ وَالسَّمَاوَاتِ فِي سِتَّةِ
 أَيَّامٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٥﴾ أَتَى مَا أَرْجَى إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ
 وَأَقْرَبَ السَّلَاطَةِ وَالسَّلَاطَةُ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ
 وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٦﴾

وه بههمان شیوه قاروون و فیرعهون و
 هامان کاتی خوا مووسای کوری عیمران
 بویان نارد، به به لگه روون و ناشکراو
 به کلا که روه کانه وه، نهوان هدرگیز
 ملکه چس نبوون، وه خویمان به گه وره
 ده زانی له سر زه ویدا به سر به نده کانی
 خوداو زه لیلیان کردن، وه حق و راستیان
 ره تکرده وه کاتیکیش که سزایان بو
 دابه زی نه یانتوانی خویمان رزگار بکن
 ﴿وَمَا كَانُوا سَمِيعِينَ﴾ (واته: نه شیان
 توانی ده رچن) له دهستی خوا، به لکو
 خویندا به دهسته وه.

﴿فَكُلًّا﴾ نهو گه له به درو دانه رانه مان
 ﴿أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ﴾ (واته: به هوی تاوانی

خوینانه وه له ناو برد) هر گه وه به پیسی نه ندازه ی خوئی، وه به سزایه کی گونجاو
 ﴿فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا﴾ (واته: سزایه ک به رد بارانیا بکات و له ناویان بیات
 وه کو گه لی عاد، کاتی که خوا بایه کی نه زو کی بویان نارد، ﴿سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ
 لَيَالٍ وَتَمَنِيَةً أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَارٌ نَّخْلٍ حَاطِبَةٍ﴾ (الحاقه،
 (واته: خوا زالی کرد به سه ریاندا جهوت شه وو هشت روژ به بی و وچان نهو گه له ت
 ده بینی له و ماوه به دا بی گیان که وتبوو وه ک قه دی دارخورمای گنده ل).

﴿وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ﴾ وه ک گه لی صالح ﴿وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا
 بِهِ الْأَرْضَ﴾ وه ک قاروون، ﴿وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا﴾ وه ک فیرعهون و هامان و
 سه رازه کانیا ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ﴾ (واته: ناگونجی و شایسته نیه خوی به رزو مه زن
 سته میان لیکات، به هوی دادپه روره ته واوه وه و بینیا بوونی له هموو به دپیتراره کان،
 ﴿وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ (واته: به لکو خویمان سته میان له خویمان کرد)
 ریگری مافه کانیا لیکرد که نهویش نهو یه نهو بو به ندایه تی خوی تاک و تنها
 دروست کراوه، به لام نهوان له جیگایه کی دیکه دا به کاریان هینا، وه سه رقالیان کرد

به ثاره زوو بازی و سه ریچی کردن، کاتی و اگو مانیان برد نه وان سوودی پی ده گه یه من.
 ﴿مَثَلُ الَّذِينَ أَخَذُوا مِنَ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنكَبُوتِ﴾
 أَخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ
 اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ
 نَضَّرْنَاهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾

﴿مَثَلُ الَّذِينَ أَخَذُوا مِنَ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنكَبُوتِ أَخَذَتْ بَيْتًا﴾
 نه مه نموونه یه که خوا ^{۴۱} هیناویه تیه وه بو که سی که له گهل خوادا شتیکی دیکه
 ده په رستی، مه بهستی پی سه ربرز بوون و به هیز کردن و سوود و هر گرتنه، بیگومان
 کاره که به و شیوه یه نیه، به لکو کاره که به پیچه وانیه مه بهستی شه وه، نموونه یه نه و
 که سه وه کو جالجالو که وایه مالیکی بو خوی دروست کردوه، بو شه وه ی بیپاریزی
 له گه رماو سه رماو به لاو ناره حه تیه کان، واته: ﴿وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ﴾ به راستی
 لاوازترین ﴿لَبَيْتُ الْعَنكَبُوتِ﴾ (مال مالی جالجالو که یه) جالجالو که یه کیکه له و
 گیان له بهره لاوازانه، ماله که یشی به لاوازترین مال داده نری، جا به دروستکردنی هیچ
 زیاد ناکات ته نها لاوازی نه بی. به هه مان شیوه شه که سانه ی جگه له خوا شتانیکی
 دیکه ده که ن به دوست هه ژارو بی توانان له هه موو روویه که وه، وه کاتی ده یانکه ن
 به دوست له جیاتی خواو ده یانپه رستن نامانجیان شه یه به هو ی شه وانسه وه عیزه ت و
 سه ر که وتن به ده ست بهینن، به لام لاوازیه کی دیکه ده خه نه سه ر لاوازیان و زیاتر بیتوانا
 ده بن.

نه وان پشتیان به و په رستراوانه به ستووه له زوری له بهره وه نده کانیان، وه خو یان پیا
 هه لده واسن، نه وانیش وازیان لی دین و زه لیل و سه رشوپریان ده که ن، بویه هیچ سوود و
 قازانجیک به ده ست ناهینن و هیچ یارمه تی و هاو کاریه کیان ده ست ناکه وی ت.

جا نه گه ر نه وان حه قیقه تی زانستیان بزانیسه، ده رباره ی حالی خو یان و حالی نه وانیه
 په رستوویانه، شه کات نه یانده په رست و به ری ده بوون لی، وه روویان ده کرده
 په روه رد گاری به ده سه لاتی میهره بان، شه په روه رد گاره ی نه گه ر به نده که ی پشتی پی
 بهستی شه وه به سیه تی بو دین و دنیای و هیزی له سه ر هیزی زیاتر ده بی، له دلی و له
 جهسته ی و له بارودوخو کرده وه کانی.

کاتی روونی کرده وه شه پهری لاوازی په رستراوی بتپه رسته کان، به رز بوویه وه له مه وه

بو بهر زتر له شو، وه شو په رستراوانه هيچ شتيک نين، به لکو چهند ناويکي رووتن ناويان لي ناون و کومه له گومانتيکن برويان پي هيناوه، وه له کاتي ليکولينه وه ده به تالي و نه بوونيان بو که سي ژيرو عاقل دهرده که وي، له بهر نه مه يه فهرموويه تي:

(۴۲): ﴿إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ﴾ واته: به راستي خوا ده زاني - شو زاناي په نهان و ناگداره به هموو شتي - شو ان له جياتي خوا چي ده په رستن و هاواري پيده کن، ههروه کو خوا ﴿فهرموويه تي﴾: ﴿إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ﴾ (۳۳) النجم، واته: شم بتانه هر ناويکي رووتن که تيوه و باوو بايرانتان ليتان ناون به بي ناوه روک خوا هيچ به لگه يه کي له سر په رستراوي شو ان نه نارذو ته خواره وه، وه فهرموويه تي: ﴿وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ﴾ (۶۶) بونس، واته: په يره ويان نه کرده شو انه ي بيجه که له خوا ده په رستن و په رستراواني، شو انه تنها شوين گومان که وتوون وه شو انه تنها درو ده کن).

﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ شو زاته ي خاوه ن هيزي ته واوه، که به و هيزه ي زاله به سر هموو دروستکراوه کاند ا ﴿الْحَكِيمُ﴾ شو زاته يه شته کان له جيگاي خوي داده ني، شو زاته يه که به چاکترين شيوه به ديهيتراره کاني دروست کرده، وه وردينه له کارو فرمانه کانيدا.

(۴۳): ﴿وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ﴾ واته: شو وينه و نمونانه بو خه لکي دينيه وه له پيناو شو ان و سوودو بهرزه وه ندي و فير بوونياندا، چونکه شو نمونانه روونکه ره وه ي ريگا کاني زانستن، وه شو کاروبارانه نزيک ده کاته وه که له عه قلدا جيان ده بيته وه و ههستيان پي ده کري، به هويانه وه ماناي داواکراو روون ده بيته وه، بيگومان شو نمونانه له بهرزه وه ندي هموو خه لکيدان.

﴿وَمَا يَعْقِلُهَا﴾ واته: به لکو لي تيناگه ن و رانامين و سه رنج ناده ن، وه به دليان پي ژير نابن ﴿إِلَّا الْعَالِمُونَ﴾ واته: تنها زانا راسته قينه کان نه ي، شو انه ي زانست گه يشتوه به ناو ده کانيان.

شمه ستايش کردني شو نمونانه يه که خوا هيناويه تيه وه و هانيداو له سر سه رنجدان و بير کردنه وه ليسان، ستايشي شو که سه ي کرده بيري ليده کاته وه و لي تيده گات، شو وه ناو نيشانه بو شو که سه ي خاوه ن زانسته، بو يه دهرده که وي هه که سي لي تينه گات و

بيرى لى نه كاته وه شه وه له زانايان نيه.

هو كار له شه وه دا به راستى شم نمونانه كه خوا له قورئاندا هيناويه تيه وه بو خه لكى شه وه له كاروباره گه و ره كانو داوا كار به به رزه كانه، خاوه نانى زانست ده زانن شه نمونانه له پيشترن له وانى تر، چونكه خوا گرنگى پيداون، وه هانى به نده كاني داوه له سهر بير كردنه وهى تيفكرين، نه وانش توانا كانيان ده خه نه كار بو تيگه يشتن ليان، به لام هه ره كه سى لى تينه گاو بيرى لینه كاته وه، له گه گرنگيدا شه وه به لگه به له سهر شه وهى شه كه سه له خاوه نانى زانست نيه، چونكه شه گه ر بابه ته گرنگه كان نه زانى، شه وه نه زانىنى جگه له وان له پيشتره، له بهر شه مه به خوا ﷻ نموننه زور هيناوه ته وه ده ربارهى بنه ما كاني تاين و وينهى نه وانش.

(۴۴): ﴿ خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴾ (۴۴) واته: خوا ﷻ تاكو ته نهايه له دروست كردنى ناسمانه كان به به رزى و بلندى و به رفراوانيانه وه، وه شه وه يشى له ناوياندايه له خو رو مانگو شه ستيره كان و فرشته كان، وه زه وى و شه وه يشى له ناوياندايه له كيوو ده شتايى و چوله وانى، داروو دره خت و وينهى شه وانه يش، هه موو شه وانه خوا به حق و راستى دروستى كردوه، به بى هووده و به بى سوود دروستى نه كردوه، به لكو دروستى كردوه بو شه وهى فرمان و شه ره كهى به جى بيت، وه بو شه وهى نعيمه ته كاني ته واو بكات به سهر به نده كانيه وه، وه بو شه وهى حيكه مت و تواناو به رپوه بردنى خوا بينن، كه رپيشانده ريان بى له سهر شه وهى خواى تاكو ته نها په رستراو و خوشه ويست و دروستكراويانه ﴿ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴾ (واته: به راستى شه وه دا به لگه هه به بو برواداران) له زورى له و داوا كار به نيمانانه، شه گه كه سى بروادار لى رامينى شه وه به چاوى خوى ده بينى.

(۴۵): ﴿ أَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقْرَأَ الصُّكُوتَ إِنَّ الصُّكُوتَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴾ (۴۵) ﴿ أَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ ﴾ خوا ﷻ فرمان ده كات به خويندنه وهى وه حيه كهى شه ويش شم كتيبه مه زنه به، ماناسى خويندنه وهى، شوينكه وتينى، به جيه جى كردنى شه وهى فرمانى پى ده كات و دوور كه وتنه وه له وهى قه ده غه لى ده كات، وه رپنمايى وه رگرتن به رپنمايه كاني و به راست دانانى هه واله كاني، وه بير كردنه وه له مانا كاني و خويندنه وهى بيوه كاني، شه و كات خويندنه وهى به شيك ده بى له واتا كهى.

جا نه گهر نه مه ماناي خویندنه وهی کتیب بی، دهرده که وی که به جیهینانی هه موو ناین له نیو خویندنه وهی قورئاندايه، ئنجا خوا ده فرموی: ﴿وَأَقِمِ الصَّلَاةَ﴾ له بابه تی عهطف کردنی تایه ته به سهر گشتیه وه، نه ویش له فه زلو گه وره یی نویژو شوینه واره جوانه کانی تی، نه ویش ﴿إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ﴾ (واته: بیگومان نویژو ریگری ده کات له کاری ناپه سندنو ناشرین).

(الفحشاء): ههر شتی که به مه زن دا بری و ناپه سندن بیته له و تاوانانه ی که نه فسی مرؤف ناره زووی ده کات.

(المنکر): هه موو سه ریچی که که عهقل و فیطره ت نکولی لیده کهن، له و پرووه ی که نویژو ریگری ده کات له خراپه و شتی ناپه سندن، نه و بهنده ی که نویژه کانی به جیدینی و پایه و مهرجه کانی به له خوا ترسانه وه ته واو ده کات، دلی رووناک ده بی و سنگی پاک ده بیته وه و ئیمانی زیاد ده کات، وه سه زوو ناره زووی بو چاکه ده جولئی، وه کهم ده کات یان نامینی سه زوو ناره زووی بو خراپه، جا به گرنگیه وه به رده وام بیون له سه ر نویژو له م شیوه نه وه ریگری ده کات له کاری ناشرین و ناپه سندن، نه مه له مه زترین مه به ستو به ره مه کانی نویژه، وه له ناو نویژدا مه به ستیکی مه زنترو گه وره تر هه یه له م مه به ست، نه ویش یادی خوا ده گریته وه، به دل و زمان و جهسته، چونکه خوا ﴿﴾ به دیهینراوه کانی بو به ندایه تی خوئی دروست کرده، وه باشترین به ندایه تیه ک که بیکه ن نویژه، وه له ناو نویژدا هه موو په رسته کانی نه ندامانی جهسته ی تیدایه، که له غیری نه ودا نیه، له بهر نه مه یه فرمویه تی: ﴿وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ﴾ (واته: زیکرو یادی خوا گه وره تره له هه موو شتی که).

وه که خوا ﴿﴾ فرمانی کرده به نویژو عیباده ت کردنی هه والی داوه یاد کردنه وه له دهره وه ی نویژو گه وره تره له نویژو، هه روه کو چوون بوچوونی زوربه ی رافه زانانه، به لام یه کهم له پیشته، چونکه نویژو چاکتره له یاد کردنه وه ی خوا له دهره وه ی نویژو، وه له بهر نه وه ی خودی نویژو له گه وره ترینی زیکره کانه، ﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ﴾ له خیرو شه ر پاداشتان ده داته وه له سه ر نه وه به ته واوترین پاداشت.

(٤٦): ﴿وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ
إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ
وَقُولُوا عَمَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأُنزِلَ
إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾﴾

﴿وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي
هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ﴾
خوا مشتوم و مرو دهمه ده مئی له گهل
خاوهن کتیبه کان قه ده غه کردوه، نه گهر
مشتومر کهر بهر چاوی پروون نه بوو، یان
به بی بنجینه به کی ریگه پیدراو، وه با مشتو
مر نه کهن مه گهر به جوانترین شیوه نه بی، به
رهوشتی جوانو له سه رخوی و قسهی نهرم، وه
بانگه واز کردن بو لای خهلکی و جوانکردنی،

وه ره تکرده نه وهی به تالو ناشرین کردنی، به نزدیکترین ریگا بگات به وه، وه نایبیت مه بهست
تیایدا تهنها مشتو مری پرووت و سرکه وتن و حمز کردنی بهر زیوونه وه بییت، به لکو ده بییت
مه بهست تیایدا پروون کرده نه وهی حهق و هیدایه تی دروستکراو بییت.

جگه له وهی سته می کرده له خاوهن کتیبه کان، به وهی دهر که وتیبی له مه بهست و حالی، نه و
هیچ ویست و ئیراده به کی حهقی نیه، به لگو مشتومر ده کات بو گیره شیوینی و سرکه وتن،
نه مه هیچ سوودیک نیه له مشتومر کردن له گه لی، چونکه مه بهست له وهدا له ده ست چوه.

﴿وَقُولُوا عَمَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ وَاحِدٌ﴾ واته: با
مشتومر کردنتان له گهل خاوهن کتیب له سهر ئیمان بوون بی به وهی دابه زیوه بو ئیوه و نه وهی
دابه زیوه بو ئه وان بونیاد نرابی، وه له سهر پرواهیتان به پیغه مبه ره که تان و پیغه مبه ره که یان، وه
له سهر نه وهی په رستراو تاک و تنه نهایه، با وتوویرتان له گهل ئه وان به جورئی نه بی کتیبه
ناسمانیه کانی بی له که دار بکری، یان به کییک له پیغه مبه ران، وه ک چون کسی نه قام نه نجامی
دهدا له کاتی مشتومر کردن له گهل دژه کهی، هه موو ئه وان هی له لایانه له که داری ده کات له
حعق و ناحق، نه مه سته مه و دهر چوونه له پیویست و نادابو رهوشتی مشتومر کردن، به راستی

وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا
الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا عَمَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا
وَأُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ
أَتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يُقْرَأُونَ بِهِ مِنْهُنَّ الَّذِينَ يُرْمُونَ
بِهَا وَيَكْفُرُونَ بِهَا فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا
يَجْعَلُهَا اللَّهُ إِلَّا أَكْثَرُونَ ﴿٤٨﴾ وَمَا كُنْتَ تَتْلُو مِنْ
قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذًا لَآتَاكَ
الْبَطْلُوتُ ﴿٤٩﴾ قُلْ هُوَ آيَاتُ بَيِّنَاتٍ فِي صُدُورِ الَّذِينَ
أُوتُوا الْكِتَابَ وَمَا يُجَادِلُكَ فِيهَا بَيِّنَاتٌ إِلَّا الظَّالِمُوتُ ﴿٥٠﴾
وَقُلْ أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَاتُ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا آتَاكُمُ اللَّهُ
عِلْمًا وَأَنَا نَذِيرٌ ﴿٥١﴾ وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ لِيُحْكَمَ
بِهَا مَا خَالَفْتُمْ وَأَنَا أَنْزَلْتُهَا عَلَيْكَ
الْكِتَابَ لِيُحْكَمَ فِيهَا الَّذِينَ فِي ذَلِكَ لَرْتَعَهُمْ فَرَكَعِي
لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ كَفَى بِاللَّهِ بَيِّنَاتٍ وَبَيِّنَاتُكُمْ
شَهَادَاتُكُمْ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ آمَنُوا
بِالْبَطْلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٣﴾

ٺه رک و پيويست ٺه وه يه ٺه وه ي ناحه قه له که سي بهر انبه ر هت بکريته وه، وه ٺه وه ي شي حه قه لئي وه ربگيريت، وه نابي هق ر هت بکريته وه له بهر قسه که ي ٺه گه ر چي بيروايش بي. ههروه ها بنه ماي ووتويژ کردني خاوه ن کتيب په يوه ست بووني تيدايه به داننان به قورٺاندا، وه بهو پيغهمبهري هيئاويه تي، ٺه گه ر ٺه و قسه بکات له بنه ما ٺاينه کاندا که پيغهمبهران و کتيب کان له سري يه کده ننگن، وه له لاي ووتويژ کاران چه سپاوه، وه حه قيه ته کاني شيان جيگير بووه، وه کتيب په پيشوه کان و پيغهمبهران له گه ل قورٺان و پيغهمبهردان، روونيان کردو ته وه و ٺامازه يان پيکر دوه و هه واليان پيداوه، ٺه وه پيويسته له سري په يوه ست بي بهر است داناني هه مو و کتيب کان و سر جه م پيغهمبهران، ٺه مه ش له تا يبه تمه ندي ئيسلامه.

به لام ٺه گه ر بوتري بروا ده هينين به وه ي کتابي فلان که س ٺامازه ي پيکر دوه بيجه که له کتابي فلان که س ٺه وه ستم و تاوانه، ٺه وه ده گه ر ٺه وه بو به درو داناني، چونکه ٺه گه ر قورٺان به درو دابنين، که ٺامازه ي پيکراوه و بهر است دانراوه له لايه ن ته ورا ته وه، ٺه وه به درو دانه ر ٺه وه يه که پي وايه برواي پي هه يه.

بيگومان هه مو و ريگايه ک پيغهمبهرايه تي هه ر پيغهمبهري بجه سپني، ٺه وه بيگومان هاوشيوه ي ٺه وه له وه مه زتر ٺامازه ده کات له سه ر پيغهمبهرايه تي موحه ممد ﷺ، وه هه ر گومان يک پيغهمبهرايه تي موحه ممد ي پي له که دار بکريت، بيگومان وي نه ي ٺه وه، يان له وه مه زتر ده کري ٺاراسته ي پيغهمبهريکي ديکه بکريت، جا ٺه گه ر به تال بوونه وه ي له غه يري ٺه ودا چه سپا، ٺه وه به تال بوونه وه ي له حه ق ي موحه ممد ٺاشکراترو ٺاشکراتر ده چه سپي، وه فه رمايشتي خوا ﷺ.

﴿وَخُنُّ لَهُمُ الْمَسْلُومُونَ﴾ واته: ٺيمه ملکه چي فرمانه کاني ٺه وين، وه هه ر که سي برواي پي بهيني و بيکا به په رستراوي، وه بروا به هه مو و کتيب و پيغهمبهران بيني، وه ملکه چي خوا بي و شويني پيغهمبهراني که وتبي ٺه وه خوشبه خته، وه هه ر که سي له م ريگايه لابتات ٺه وه به دبه خت و گو مراهه.

(۴۷): ﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ ءَانَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ. وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ. وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ﴾ ﴿٤٧﴾

﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ﴾ واته: ٺه ي موحه ممد ﷺ، ٺم ﴿الْكِتَابَ﴾ قورٺانه پيروزه، که روونکه ره وه ي هه مو و هه واليکي مه زنه، که بانگ گه ره بولاي هه مو و ره وشت و ٺا کار يکي جوان و فرماني ته و او، بهر استدانه ري کتيب کان پيشووه، ٺه و کتيبانه ي پيغهمبهراني پيشو و هه واليان پيداوه.

﴿فَالَّذِينَ آٰلَيْنَهُمُ الْكِنَافُ﴾ حقیان ناسیوه به جواتترین شیوه، وه تووشی حه سوودی وه هواو
 ناره زوو نه بوون ﴿يُؤْمِنُونَ بِهِ﴾ چونکه دلنیاں راسته به هوئی نهو گونجاندانهی له لایانه،
 وه به هوئی نهو مژدانه وه، وه به وهی که جیای ده که نه وه له ناسینی چاک و خراب و راست و درؤ.
 ﴿وَمِنْ هَٰؤُلَاءِ﴾ نه وانهی که نامادهن، ﴿مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ﴾ (که سانئی بروای پی دینی) بروا
 هینانی له سهر بهرچاو روونی، نه ک له سهر هاندان و ترساندنی ﴿وَمَا يَجْحَدُ بِآٰيَاتِنَا إِلَّا
 الْكَافِرُونَ﴾ (واته: ته نها بیروایانی روچوو دان نائین به نایه ته کانی نیمه دا) نه وانهی پیشه یان
 نکوولی و عینادی کردنی حقه، نه ممش کورته لهینانه بو نهو که سهی بیروایی پیده کات، نهو
 بیرواییه نایی بو هیچ که سی که مبهستی شوینکه وتنی هق بی، نه گه رنا هر که س مبهستی
 راست بی نه وه هر ده بی بروای پی بهینی، له بر نهو هموو روونکرده وانهی له خوئی گرتوه،
 بو هر که سی عه قلی هه بی، یان بیستی، نه وه شایه تی ده دات.

(۴۸): ﴿وَمَا كُنْتَ تَسْلُوا مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذًا لِآٰرْتَابِ الْمُبْطُلُونَ﴾:

وه نه وهی ده بیته به لگه له راستی نهو قورنانه، نه وه یه که له لایه نهم پیغه مبه ره دستپا که وه
 هاتوو، نهو پیغه مبه ره ی که گه له کی راستگویی و نه مانه ت و هاتن و ده رچوون و هموو
 بارودوخه کانیان زانیوه، نهو به ده سه کانی نانووسی، وه نازانی نووسراوی بخوینته وه، جا
 هینانی به م حاله له دیارترین به لگه روون و یه کلا که ره وه کانه، که به هیچ شیوه قبولی گومان
 ناکات، بیگومان نهو قورنانه له لایه نخواستی به ده سه لات و ستایشکراوه وه هاتوو، له بر نه مبه یه
 فره موویه تی: ﴿وَمَا كُنْتَ تَسْلُوا﴾ واته: (تو نهی موحه مده نه تخویندو ته وه)، ﴿مِنْ قَبْلِهِ مِنْ
 كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذًا﴾ واته: (پیش نهم قورنانه هیچ کتیبیک، وه به دهستی راست
 نه تنووسیوه) نه گه ر تو به م حاله بوواییه ﴿لِآٰرْتَابِ الْمُبْطُلُونَ﴾ (نهو کاته ناراسته کان
 ده که وتنه گومانه وه) ده یانوت: له کتیبه کانی پیشوه وه قیری بووه، یان له به ریانی گرتو ته وه.

به لام دایه زاندوه بو سهر دلی تو کتیبیکی گه وره، ته حه ددای زمان پاراوان و ره وان بیژان و
 دوژمنه سهر سه خته کانی پیکردوه، که وینهی نهو قورنانه بهینته وه، یان سووره تیک له وینهی
 نهو، نه یان توانی و بیده سه لات بوون به وپه ری بیده سه لات، به لکو نه فسی خوشیان قسه یه کی له و
 جوړه ی بو نه کردن، چونکه به ره وان بیژه یی و پاراوی قورنانیان ده زانی، وه بیگومان قسه ی
 هیچ مروقی ناگاته ناستی که لامی خوا، له به ره نه مبه فره موویه تی:

(۴۹): ﴿بَلْ هُوَ آٰيَاتٌ يَنْتَظِرُ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِآٰيَاتِنَا إِلَّا
 الظَّالِمُونَ﴾:

﴿ بَلْ وَاتِهِمْ قَوْلُهُمْ قَوْلَانَهُ ﴾ ﴿ آيَاتُ يَنْتَ ﴾ (نیشانه کانی ناشکران) شاراوه نین، ﴿ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ ﴾ (واته: له دل و دهر وونی که سائیکدایه که زانستیان پیدراوه) نه وانیش پیشه‌وای خه لکی و عاقلترینیان، وه خاوه ن ژیری و ته‌او‌ترینیان.

جا نه گهر نه نیشانه ناشکراو رووانه له دلی که سانی وینه‌ی نه‌وانه‌دا بی، نه‌وه نه‌وان ده‌بنه به‌لگه و حوججه بو غه‌یری خو‌یان، وه نکولی کردنی جگه له نه‌وان زبانی نایی، نه‌وه نکولی کردنه تنها زولم و ستمه، له‌بهر نه‌مه‌یه فهرموویه‌تی: ﴿ وَمَا يَحْكُدُ بِأَبْتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴾ (واته: تنها ستمکاران دان نائین به نیشانه کانی نیمه) چونکه دانی پیدانانی مه‌گهر نه‌فامیک نه‌بی قسه بکات بی زانیاری، په‌یره‌وی زانایان نه‌کات، وه نه‌وه که‌سه نه‌وه‌نده به‌توانا نیه له ناسینی حه‌قیقه‌ت، یان خوی گیل ده‌کات ده‌زانی نه‌وه حه‌قه عینادی ده‌کات، وه ده‌زانی راسته پیچه‌وانه‌ی ده‌کات.

(۵۲-۵۰): ﴿ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ فِي ذَلِكَ لِرَحْمَةٍ وَذِكْرٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾ ﴾

﴿ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ ﴾ (واته: نه‌وه ستمکارانه‌ی پیغه‌مبیران به‌در و داده‌نا، کاتی نه‌وه په‌یامه‌ی هینا، پیشنیاری دابه‌زینی چه‌ندین‌ثایه‌تی دیاریکراویان کرد، وه ک وتیان: ﴿ وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾ ﴾ (واته: وتیان هه‌رگیز بروات بی ناهینین هه‌تا له‌م زه‌ویه کانی‌او‌یکمان بو هه‌لنه قولینی)، جا دیاریکردنی‌ثایه‌ته‌کان نه‌لای نه‌وانه‌نه له‌لای پیغه‌مبیر ﷺ، هیج که‌سه له‌و کاروباره‌دا هیجی له‌سه‌ر نیه، له‌بهر نه‌مه‌یه فهرموویه‌تی: ﴿ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ ﴾ (واته: پیمان بلی هینانه خواره‌وه‌ی موعجیزه‌کان تنها له‌لای خوایه) نه‌گهر بیه‌وی دایده‌به‌زینی یان ریگری ده‌کات ﴿ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴾ (واته: به‌راستی من تنها ترسینه‌ریکی ناشکران) له‌مه زیاتر پله‌یه‌کی به‌رزترم نیه.

جا نه‌گهر مه‌به‌ست روون کردنه‌وه‌ی حه‌ق بیته له‌ناح‌ق، نه‌گهر مه‌به‌سته که به‌ده‌سته‌ت -به هه‌ر ریگایه‌ک بیته- نه‌وه پیشنیار کردنی‌ثایه‌ت و نیشانه دیاریکراوه‌کان ستم و تاوانه‌و لووت به‌رزیه به‌سه‌ر خواو به‌سه‌ر حه‌ق‌دا.

به لكو نه گهر وادابنرى ئهو نيشانانه دابيه زىنرى، وه له دلياندا ئهوان بپروا به ههق ناهينن ته نها به وه نه بى، ئه وه ئيمان نيه، به لكو ئه وه شتيكه به پى ههواو ئاره زووه كانيانه، بويه بروايان هيناوه، نه ك له بهر ئه وه حهقه، به لكو له بهر ئه وه نيشانانه، دهى چ سوودىك به دههست ديت له دابه زينيدا لهو رووهى وادابنرى؟

(٥١): كاتى كه مه بهست روونكر دهنه وهى حهقه، خوا باسى رينگاي خوى كردوه و فرموويه تى: ﴿أَوْلَمْ يَكْفِهِمْ﴾ (واته: ئايا بو ئهوان بهس نيه) له زانياريان له راستى توو راستى ئه وه په يامهى هيناوته ﴿أَنَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ﴾ (واته: ئيمه قورئانمان ناردو ته خواره وه بو سهر توو ده خوئىرتيه وه به سه رياندا). ئه مه قسه يه كى كورت و گشتگيره، زورىك له ئايهت و نيشانه و به لگهى روونى تيدايه، بينگومان وه ك له پيشه وه باسكرا ته نها هاتنى يئمه مبهر ﴿بِهِ﴾ به وه يامه به سه، ئه وه كه سيكى نه خوئىنه وار بوو، ئه وه له گه و ره ترينى به لگه كانه له سه ر راستگوى. پاشان بيتوانايان له دژايه تى كردنى و رووبه روو بوونه وهى نيشانه يه كى ديكه يه له سه ر راستگوى، پاشان ده ر كه وتنى به ئاشكرا له ناو خه لكدا بخوئىرتيه وه به سه رياندا، وه ده و ترى: ئه وه له لايه ن خوا وه يه، يئمه مبهر ﴿بِهِ﴾ ئاشكراى كردوه، له كاتى كدا پشتيوانانى كه م بوو، دوژمنانى زور بوو، نه يشارده وه، به لكو ئاشكراى كرد له پيش چاوى هه موو خه لكى، وه بانگه وازى پى كرد له نى توان دانىشتوان و خه لكى ديكه دا، كه ئه مه قسه ي خواى په روه ردگاره، ئايا كه سيك هه يه تواناى رووبه روو بوونه وهى ببى، يان به قسه پيشبر كنى له گه ل بكات؟

پاشان هه وال دانى ده رباره ي چيروك و سه رگوزه شته ي پيشين و ئه وه په نهانه ي كه رووى داوه و رووده ات له گه ل پراوپر بوونى له گه ل واقعيدا، پاشان زال بوون و چاودىرى كردنى له سه ر كتيه پيشووه كان و راستكر دهنه و يان بو راستى، وه په تكرر دهنه وهى ده ستكارى گوپرانكارى تياندا، پاشان هيدايه تى بو رينگاي راست و ناوه ند، له فرمان و قه ده غه كردنى، فرمانى به شتى نه كردوه، عه قل بلى: خوژگه فرمانى پى نه كردايه، وه قه ده غه ي له شتى نه كردوه، عه قل بلى: خوژگه قه ده غه ي نه كردايه، به لكو ئه وه قورئانه پره له داد په روه رى و پيوانه و كار به جيبه، بو خاوه ن بينايى و بهرچا و روون و عاقله كان، پاشان ريشاندان و رينمايى و ئه حكامه كانى بو هه موو شوين و كاتى ده روات، به جو رى كاروباره كان چاك نابن به وه نه بى.

هه موو ئه وانه به سن بو هه ر كه س حه قى بوى و كار بو داواكارى هه ق بكات، خوا ئه وه به س نه كات ئه وهى قورئانى به س نيه، وه خوا شيفاي نه دا ئه وهى فورقان شيفاي نه دا، هه ر كه سى هيدايه تى ليوه ر بگريت و ئه وهى به س بيت، ئه وه خيبرى تيدايه بوى، له بهر ئه وه يه فرموويه تى:

﴿ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَرَحْمَةً وَّذِكْرًا لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُوْنَ ﴾ (واته: به پراستی له م قورپانه دا به زه يی و پندو ناموژ گاری هه يه بو پرواداران) تا به دهستی بيئن له و قورپانه دا زانستی زورو خيړی به ليزمه و پا ککرده وهی دل و رووچه کان و پالفته کردنی بيروباوه په کان و ته واو کردنی ره وشته کان و سر که و تنه خوا ييه کان.

(۵۲): ﴿ قُلْ كَفَىٰ بِاللّٰهِ بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ ﴾ (واته: بلی: خوا به سه بو شايه تی دان له نيوان من و ئيوه دا) من کرد و ومه به شايه ت، نه گهر دروم کرد تولم لی ده کاته وه به وهی ئيوه پيتان وايه، وه نه گهر نه و پشتيوانيم ليده کات و سر م ده خات و کارم بو ناسان ده کات، نه وه ئيوه نه م شايه تيه گه و ره تان به سه، نه گهر شتی له دل تاندا دروست بوو که شايه تيه که ی به س نيه، نه وه بيگومان ﴿ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ﴾ له کوی زانيار يه کانی حالی من و حالی ئيوه يه، وه قسه ی منه بو ئيوه، جا نه گهر من قسه ی به ده مه وه هه لده به ستم - له گه ل زانياری به وه و توانای له سر سزادانم - نه وه له که دار کردنی زانست و توانا و حیکمه تيه تی، وه ک خوا ﴿ فَرْمُوْهُ يَتِي: ﴿ وَلَوْ نَقَوْلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْاَقَابِلِ ﴿۴۱﴾ لَّاخْذَنَا مِنْهُ بِالْيَمِيْنِ ﴿۴۲﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِيْنَ ﴿۴۳﴾ الْحَاقَّةُ، (واته: نه گهر (موحه مه د ﴿﴾ به دم ئيمه وه هه ندی (وته ی) هه لبه ستايه * بيگومان ئيمه به دهستی خو مان تولمان لی ده سهند * له پاشان ره گی دلیمان ده پری) ﴿ وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا بِالْبَطْلِ وَكَفَرُوْا بِاللّٰهِ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴾ کاتی ئيمان به خوا و فرشته و کتيب و پيغه مبه ران و روژی دوا ييان دوراند، وه کاتی ناز و نعيمه تی هه ميشه ييان له ده سندا، کاتی له به ران به ر حقی پراسته قينه دا شتی به تال و پوچ و ناشرينيان به ده سته ينا، وه له به ران به ر ناز و نعيمه تدا هه مو و سزايه کی به ئيشيان تووش بوو، نه و کاته نه فسی خو يان و خانه واده يان دوراند له روژی دوا ييدا.

وَسْتَغْلِبُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّآمَنَ مِنَ الْعَذَابِ
 وَلِيَأْتِيَهُمْ بَعْتُهُمْ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۝۵۳
 وَالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ۝۵۴
 يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنَ فَوْقِهِمْ
 وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُقُوا مَا
 كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۝۵۵

وَسْتَغْلِبُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّآمَنَ مِنَ الْعَذَابِ
 وَلِيَأْتِيَهُمْ بَعْتُهُمْ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۝۵۳ وَسْتَغْلِبُونَكَ بِالْعَذَابِ
 فَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ۝۵۴ يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ
 مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
 ۝۵۴ وَيَأْتِي الَّذِينَ آمَنُوا مِنْ أَرْضٍ وَرِيعَةً فَإِلَيْهِمْ فَأَعْتَدْنَا
 لَهُمْ فِي جَنَّاتٍ نَجْمَاتُهَا كَالنُّجُومِ تَجْرُونَ ۝۵۵ وَالَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ
 مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارَ عِلِّيِّينَ ۝۵۶ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۵۷ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۵۸ وَالَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۵۹ وَالَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ
 ۝۶۰ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۶۱
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۶۲ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ
 فِي الْغَنَىٰ ۝۶۳ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ
 أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۶۴ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۶۵ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۶۶
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۶۷
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۶۸ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ
 فِي الْغَنَىٰ ۝۶۹ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ
 أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۷۰ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۷۱ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۷۲
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۷۳
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۷۴ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ
 فِي الْغَنَىٰ ۝۷۵ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ
 أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۷۶ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۷۷ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۷۸
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۷۹
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۸۰ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ
 فِي الْغَنَىٰ ۝۸۱ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ
 أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۸۲ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۸۳ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۸۴
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۸۵
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۸۶ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ
 فِي الْغَنَىٰ ۝۸۷ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ
 أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۸۸ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۸۹ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۹۰
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۹۱
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۹۲ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ
 فِي الْغَنَىٰ ۝۹۳ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ
 أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۹۴ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۹۵ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۹۶
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الْغَنَىٰ ۝۹۷
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۹۸ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ
 فِي الْغَنَىٰ ۝۹۹ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنَجْزِيَنَّهُمْ
 أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝۱۰۰

وَسْتَغْلِبُونَكَ بِالْعَذَابِ ۝۵۳ خوا هه وال
 ده دات ده ربارهی نه فامی به در و دانه ران
 به پیغه مبهرو شهوی هیناو به تی، شهوان
 به پهله داوای هینانی سزایان ده کرد،
 ده بانگوت: ﴿مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ
 صَادِقِينَ﴾ ۝۵۴ یونس، (واته: ده لئین که ی
 شهو به لئینو هه ره شه به دیتهدی شه گهر تئوه

راست ده که ن؟

خوا ﴿ده فدر موسیٰ﴾ ﴿وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى﴾ (واته: شه گهر ماوهی دیاری کرو نه بووایه)
 که دانراوه بو دابه زینی، وه جاری شه کاته نه هاتووه ﴿لَجَاءَهُمُ الْعَذَابُ﴾ (واته: بیگومان
 سزایان بو دهات) به هوی شهوی تئمه بیان به یی توانا داده ناو حقیان به در و ده زانی،
 جا شه گهر به هوی نه فامیان هوه سزایان بدانا به، شهوه قسه کانیا خیرا تر ده بوو له به لاو
 موصیه ته کانیا، به لام -له گهل شه وه دا- دابه زینی به دوور نازانن، بیگومان سزایان بو
 دی ﴿بَعْتَهُمْ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ (واته: له ناکاو ههستی پی ناکه ن).

ههروه کو چو ن خوا هه والیدا روویدا، کاتی به رهو لای به در رویشتن به لووت به رزی و
 خو به زل زاینه وه، بیان وابوو شهوان به توانان له سه ره مه به سه کانیا، خوا ﴿نیهان ی
 کردن و ده سه لاتدارانیانی کوشت، سه رجه می خراپه کارانیانی له ناو برد، هیچ مالیکیا
 نه مایه وه بیگومان شهو به لایه بیان تووش بوو، خوا به جو ری سزای بو هینان که گومانی
 نه هیان نه ده برد، وه بو ی دابه زانندن له کاتی کدا هه ستیان پی نه ده کرد.
 نه مه، وه شه گهر له دونیادا سزایان بو دانه به زیایه، شهوه بیگومان سزای دواروژ له

پيشانيه كه هيچ كه سيكيان لبي رزگاري نابي، يه كسانه نه گهر له دنيا دا سزايان بو پيش بخري، يان مؤلت بدرين، ﴿وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ﴾ (واته: به راستي دوزهخ دهوري كافراني داوه)، به هيچ شيوه يه ك ده رباز بوونيان لبي نيه، دهوري داون له هه موو لايه كه وه، ههروه كو چؤن تاوان و گونا هو بيروايسان دهوري داون، نا ئه و سزايه سزايه كي به ئيشه.

(۵۵): ﴿يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (واته: له رپوژي كدا سزا دايان ده پووشي له لاي سه ريانه وه وه له ژير پيشانه وه، وه خوا ده فهرموي بچيژن تولي ئه وه كرده وانهي كه له دنيا دا ده تان كرد)، بيگومان كرده وه كانتان هه لگه راوه به سه رتاندا به سزا، وه سزا هه مووتاني گرتوته وه، ههروه كو چؤن كوفرو سه ريچي هه مووتاني گرتوه.

(۵۶-۵۹): ﴿يَعْبَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعَمَ أَجْرَ الْعَمِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾﴾

خوا ده فهرموي: ﴿يَعْبَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ (واته: ئهي بنده كانم كه پرواتان هيناوه) به من و پيغه مبه ره كه متان به راست داناوه، نه گهر نه تانواني به ندايه تي پهروه رد گارتان بكن له زهويه كدا ئه وه بچن بو جيگايه كي ديكه، كه له شوينه به ندايه تي خوي تاكو ته نهاي تي دا ده كري، جا شوين و جيگاي به ندايه تي به فرراوانه، وه په ستر اوپش يه كه، وه مردنيش هه ده بي دا به زي بو تان، پاشان ده گه رينه وه بو لاي پهروه رد گارتان، ئنجا پاداشتي ئه وه كه سه ده داته وه كه به چاكي عيباده تي نه جامدا وه و ئيمان و كرده وه ي چاكي بيكه وه كو كرده توه وه، به داناني له مالي به رزو جيگاي رازا وه و خوشدا، هه موو نه وانه كوده كاته وه كه نفس و دهروون حه زي لي ده كات و چاويش چيژي لي ورده گري، وه ئيه تاي دا به هه ميشه يي ده ميننه وه.

﴿نِعَمَ﴾ ئاي چهن د چا كه ئه و شوين و جيگايانه ي ناو به هه شتي پر له نازو نيعمه ت ﴿أَجْرَ الْعَمِلِينَ﴾ (پاداشتي چا كه كاران) بو خوا ﴿الَّذِينَ صَبَرُوا﴾ له سه ر به ندايه تي خوا ﴿وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾ (واته: ته نها پشت به پهروه رد گاريان ده به ستن) له وه دا، نارامگرتيان له سه ر عيباده ت كردني خوا هه ول و كوشش ده خوازي له وه دا، وه دژايه تي

کردنی شہیتان کہ بانگیان ده کات بؤ دوور کهوتنه وه له وانه، وه پشت بهستیان به خوائه وه ده خوازئی داوای یارمه تیان کرده له خواو گومانی باشیان پی بردوه، که بویان به جئی بینی، نه و کرده وانه ی سوورن له سر نه جامدانی، وه باسی ته وه کولی کرده نه گهرچی له نیو نارامگرتندایه، چونکه پیوستی به نارامگرتن هه یه له هه موو نه جامدانی کاریکو واز هینان لئی، وه هیچ کاری ته وواو نابی به نارامگرتن نه بی.

(۶۰): ﴿وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾﴾
 ﴿وَكَأَيِّنْ﴾ واته: خوا ﴿گرهنتی ددها به داینکردنی رزقو رزوی به دیه پیراوه کان، به هیزو لاوازیان چهندن ﴿مِنْ دَابَّةٍ﴾ (گیان له بهر هه یه) له سر زویدا پیکهاتهی بیهیزه وه عه قلی لاوازه ﴿لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا﴾ (واته: رزقو رزوی خوئی هه لنا گری) و پاشه کهوتی ناکا، به لکو به رده وام خوا رزقو رزوی بؤ فراهم دینی له هه موو کاتیکدا، ﴿اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ﴾ هه مووتان پیوستیتان به خوایه وه هه ژارن به نیسبت نه وه وه، نه و راگری رزقی نیویه، وه کو چون هه ستاوه به دروست کردنتان و به ریوه بردنتان ﴿وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ هیچ شاراوه یه کی لی په نهان نیه، هیچ گیانله بهر له ناو نابات به هوئی نه بوونی رزقو رزوی، یان له بهر نه وه ی شاراوه یه وه په ی پی نابات، هه روه ک خوا ﴿فَرَمُوهُ تَنِي﴾: ﴿وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦١﴾﴾ هود، (واته: هیچ گیان له بهر یک نیه له زویدا مه گهر له سر خوایه رزقو رزوی که ی، وه ده زانی شوینی مانه وه ی شوینی لی ده رچوونی، هه مووی نوسراوه له کتبی پروون که ره وه).

(۶۱-۶۳): ﴿وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لِيَقُولَنَّ اللَّهُ فَإِنَّهُ يُوَفِّقُونَ ﴿٦١﴾﴾ اللَّهُ يَسْطُرُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنْ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾
 وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لِيَقُولَنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾﴾

﴿وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ﴾ نه مه به لگه له سر نه و هاوبه ش دانه رانه ی یه کتا په رستی خوا له به ندایه تی کردن بؤی به دروده زانن، وه په یوه ست کردنیانه له وه ی که یه کتا په رستی په روه ردگار تیان سه لماندوه، تو نه گهر په سیاریان لی بکه یی کئی ئاسمانه کان و زهوی به دیه پناوه، وه کئی له ئاسمانه وه ئاوی دابه زاننده زهوی پی زیندوو ده کاته وه دوا ی مردنی، وه به دهستی کیه به دیه پنانی هه موو

شته كان؟ ﴿لَيَقُولَنَّ اللَّهُ﴾ (واته: ده لَينِ خِواي تاكو تنهها)، دان ده نين به لاوازي و بِي دهسه لاتى بته كان، وه نه وهى په رستويانن له گهل خوا.

سهرت سوربمىنى به هه لبه ستنو درؤ كردنيان، وه لادانيان بؤ لاي نه وهى كه خويان دان به لاوازي ده نين، بيگومان دان به وه دا ده نين كه نهو بته شايستهى نه وه نيه شتيك بهرپوه بيات، وه بئى عه قلى و گه مژه يى و گيلى نه وان تو مار بكه، نايا ده بينى كئى له وه كه م عه قلترو بهرچاو روونتره له وهى بچييت بؤ لاي به ردئى، يان گوپرئيك و وينه ي نه وان، خوئيشى بزانييت كه نه وه سوودو زيانتيك ناگه يه نئى، وه دروست ناكات و رزقو رؤزيش نادات، پاشان نهو په رى دلسؤزى بؤ بنوئيتى و چاكترينى په رستشى بؤ بكات و له گهل پهروه ردگاردا بيكات به هاوبهش، كه به ديهينه رى بژئويده ره، سوود گه يه نه رو زيان لابه ره.

كه واته: بلى: ستايش بؤ نهو خوايه ي هيدايه تى روون كردوه ته وه له گو مپرايى، وه به تالى پو وچى هاوبه شدانه رانى ئاشكرا كردوه، بؤ نه وهى خويان بپاريژن نه وان هى خوا سه ركه و توويانى كردوه.

وه بلى: ستايش بؤ نهو خوايه ي به ديهينه رى جيهانى سه رو خواره وه يه، وه هه ستاوه به بهرپوه بردنيان و رزقو رؤزيان، وه فراوانى كردوه بؤ هر كه س له بهنده كاني كه بيه وئى، وه كه مى كردوه ته وه بؤ هر كه س كه بيه وئى به پئى حيكه ت و كار به جئى، وه له بهر زانستو زانبارى به وهى ده گونجئى بؤ بهنده كاني و نه وهى پئويسته بؤيان.

(٦٤-٦٩): ﴿وَمَا هَذِهِ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ وَلِيَسْتَمْسِقُوا فَسُوفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوْ لِيُرَوُّا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَيَسْخَطُ النَّاسَ مِنْ حَوْلِهِمْ أَفِيَا لَبِطِلٌ يُؤْمِنُونَ وَيَنْعِمَ اللَّهُ بِكَفْرِهِمْ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾﴾

وَمَا هَذِهِ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ وَلِيَسْتَمْسِقُوا فَسُوفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوْ لِيُرَوُّوا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَيَسْخَطُ النَّاسَ مِنْ حَوْلِهِمْ أَفِيَا لَبِطِلٌ يُؤْمِنُونَ وَيَنْعِمَ اللَّهُ بِكَفْرِهِمْ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

خواب هه وال ده دات ده رباره ی حاله تی دنیاو دواروژ، وه له چوار چیهوی شه وه دا دنیا نویستی و پروو کردنه دواروژ، جا فیرموویه تی: ﴿وَمَا هَذِهِ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا﴾ (واته: ژیا نی شه دنیا یه) له راستیدا ﴿إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ﴾ (واته: رابوار دنیکی بی هووده یه) دل پیی راده بویری و جهسته ش یاری پیده کات، به هوی شه زینت و چیژ وه رگر تانه ی خوا دایناوه تیایدا، وه شه هه زوو ناره زووانه دلّه به ره ه لست کاره کان به لای خو یاندا راده کیشن، که چاوه یناگا کان ده بن، که دلخوشکری نه فسو ده روونه پووجه کانه، پاشان به په له نامینی و کوتایی پیدیت، خوشه ویسته کانی هیچیان لئی ده ست ناکه وی، جگه له به شیمان بوونه وه و هسه رت و شاخ هه لکیشان و زهره رهنندی.

به لام مالی دواروژ شه وه مالو ﴿الْحَيَوَانُ﴾ (واته: ژیا نی ته و اووه، که له پیویسته کانی شه یه جهسته ی خواهنانی له وپه ری به هیزیدا بی، وه توانایان له وپه ری به هیزیدا بی، چونکه جهسته و هیزیکن دروستکراون بو ژیان، وه ده بی هموو ته و او کاریه کانی ژیا نی تیدایی، بو شه ی له ززه ته کانی پی ته و او بی، له خوشی دلّه کان و ناره زووی جهسته کان، له خوارند و خوارنده وه و جووت بوون و جگه له وانه ش، له وه ی چاوه نه بیبیه وه گوئی

نەببستوو بە ختورەش بە دلى كەسدا نەها توو.

﴿لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾ (واتە: ئەگەر ئەوان بیا نزانایە) هەر گیز دونیايان نە دەدا بەسەر دواړوژدا، وه ئەگەر عاقل بووایەن، پشتیان نەده كرد له مالى مانه وهو، پرويان بكر دايه ته مالى رابواردنى كاتى بى هووده بى، ئەمە بەلگه يه لهسەر ئەوهى ئەوانهى ده زانن هەر ده بى دواړوژ بدن بەسەر دونیادا، له وهى ده یزانن له دۆخى هەردوو ماله كە.

(٦٥): پاشان خوا ﴿بَتَّيَّرْتَنِي﴾ بته پرستانى په يوه ست كردوه به به نديا يه تى كردنى به دلسوزى، له كاتى نارەحه تيدا، لهو كاتهى سواری كەشتى دەبن و شه پولى دەریا به یه كدا دەدات، مه ترسى ئەوه ده كەن لەناو بچن، واز له بته كانیان ده هیئن به دلسوزیه وه له خواى تاكو ته نها ده پارینه وه، كه چى كاتى خوا رزگاریان ده كات له وشكانى كتوو پر ئەوان هاوبهش بو خوا داده نین، ئەى بۆچى به دلسوزیه وه خوا نا پرستن له كاتى خوڤشى و ناخوڤشى و ئاسانى و تنگانە دا، بۆ ئەوهى بینه بروادارىكى راسته قینه، شایسته ی پاداشتى بن و سزایان لى به دوور بخاته وه.

(٦٦): ﴿لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَهُمْ وَلِيَتَمَنَعُوا﴾ بەلام ئەم هاوبه شدانانە یان لیرەدا دواى ئەوهى نازو نبعمه تمان بى به خشین، به رزگار بوونیان له دەریا، بۆ ئەوهى سەرەنجامیان ئەو كوفره بى كە هیناویانە، وه له به رانبر چا كەدا خراپه وه رېگرن، وه بۆ ئەوهى چىژو خوڤشیه كانیان له دونیا ته واو بكەن، وه ك چىژو خوڤشى نازە له كان، ئەوانه هیچ خەمى كیان نیه ته نها وورگو دامینیان نەبى ﴿فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ﴾ (جا له مه ولا ده زانن) كاتى له دونیا وه ده گوازیته وه بۆ دواړوژ، ناخو ئەسەف هەلده كیشن و سزای تووندیان بۆ ئاماده یه.

(٦٧): ﴿أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُنْخَظِفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ﴾ پاشان خوا ﴿بَتَّيَّرْتَنِي﴾ منه تى كردوه بهسەر یاندا به وهى حەرەمى كردۆته جىگای ئەمن و ئاسایش و ئەوان خاوهنى ئەو شوینەن له ئاسایش و رزق و رۆزى به رفر اواندا ده ژین، له كاتى كدا خەلكى ده ورووبەرى ئەوان ده فریترین و ده ترسن، ئایا به نديا يه تى ئەو زاته ناكەن كه له برسیتیدا خوارده منهى بۆ ناردن، وه له ترس پاراستوونى و دنیاى بى به خشیون؟ ﴿أَفَيَا بَطِلٍ يُؤْمِنُونَ﴾ (واتە: دهى ئایا بپروا به ناهەق و باتل دینن)، ئەویش ئەوه به ئەوان لهسەرى ده رۆن له هاوبهش دانان و قسەو كرده وه پووچه كان، ﴿وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ﴾ ئەوان (به نبعمه تى خوا) ﴿يَكْفُرُونَ﴾ بپروایى ده كەن، ئەوان عەقلىان بۆ كوى رۆیى، وه خهونه كانیان دارنرا،

کاتی که گو مپرایاندا به سەر هیدایەتداو پووچیان دابه سەر حەقداو بەختەوهریان دا بەسەر بەدبەختیدا، وه کاتی بوون به ستمکارترینی بەدیبهینراوه کان؟!

(٦٨): ﴿ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴾ (کئی لهوه ستمکارتره درۆ به ناوی خواوه ههلهستی) ئەو گو مپرایسی و پووچیەیی له سەر یەتی بیداته پال خوا، ﴿ أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ ﴾ (واته: یان بپروا نەهینی بە ئاینی راست کاتی بۆی هات) له سەر دەستی پیغه مبه ره که ی موحه مەد ﴿﴾

بەلام ئەم ستمکاره عینادو که لله ره قه دۆزهخ له پیشیتی ﴿ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴾ (واته: ئایا جیگای مانه وه بۆ بیروایان له دۆزهخدا نیه)، حەقیان لی وه ربگیری و سه رشۆرو ریسوا بکرین پی، وه بیته جیگای هه میسه بیان که هه رگیز لی ده رنه چن.

(٦٩): ﴿ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا ﴾ وه ئەوانه ی که کۆچیان کردوه له پیناوی خواداو جیهادیان له دژی دوژمنه کانیان کردوه، هه موو توانا کانیان به کارهیناوه له شوینکه وتنی ره زامه ندی خوادا ﴿ لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ﴾ واته: ئەو ریگایانه ی ده یانگه یه نی به ئیمه، ئەویش له بهر ئەوه ی چاکه خوازن.

﴿ وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴾ (واته: بیگومان خوا له گه ل چاکاندا یه) به پشتیوانی و سه رختن و رینمایی، ئەمه به لگه یه له سه ر ئەوه ی له پیشترینی خه لک به پیکانی حەق و راستی ئەوانه ن جیهاد ده کەن، وه به لگه یه له سه ر ئەوه ی هه ر که سی چاکه بکات له وه ی فه رمانی پیکراوه، خوا ﴿﴾ پشتیوانی ده کات و هۆکاره کانی هیدایه تی بۆ ئاسان ده کات، وه به لگه یه له سه ر ئەوه ی هه ر که سی هه ول بداو تیبکووشی له به ده سه تهینانی زانستی شه رعیدا، ئەوه رینمایی و پشتیوانی به ده ست دینی له و کاروبارانه ی خوا فه رمانی پیکردوه، وه کاری زانستی بۆ ئاسان ده بیته، بیگومان به ده سه تهینانی زانستی شه رعی له جیهاد کردنه له پیناوی خوادا، به لکو یه کیکه له جو ره کانی جیهاد، که که س پی هه لئاسیت جگه له به نده تابه ته کانی خوا نه بی، ئەویش جیهاد کردنه به قسه کردن و زمان به رانه ر بیرواو دوو پروه کان، وه جیهاد کردن له سه ر فیروونی کاروباره کانی ئاین، وه له سه ر ره تدانه وه ی ئەو که سانه ی پیچه وانه ی حەق ده جو لینه وه ئەگه ر چی له سه ر حەقیش بن.

ته فیری سووره تی (العنکبوت) ته واو بوو.

ته فسيري سوورده تي (الروم)

مه ككيه (۶۰) نايه ته

به ناوي خواي به به زه يي به خشنده

(۳-۱): ﴿الْعَرَبُ غَلَبَتِ الرُّومَ ﴿۱﴾ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَلَيْهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿۲﴾﴾

لهو سه رده مه دا فارسو رومه كان له به هيز تريني ده وه تاني سه زه وي بوون، وه له نيوانياندا شه روو كوشتار هه بوو، وه ك دوو ولاتي هاوسهنگ. فارسه كان بت په رست و موشريك بوون، تاگريان ده په رست، رومه كانيش خاوه ن كتيب

بوون درابوونه پال ته ورات و ئينجيل، نه وان له مسولمانانه وه نزيك تر بوون، حه زيان له سه ر كه وتن و ده ر كه وتيان ده كرد به سه ر فارسه كان، بته رست و موشريكه كان به هوي نزيكيانه وه له شيرك - حه زيان ده كرد فارس سه ر بكه وي به سه ر رومدا. فارسه كان سه ر كه وتن به سه ر رومه كان، به سه ر كه وتيك ده سه لاتي رومه كان كو تايي پي هينرا له نزيك ترين زه ويه كانيان، بته رستاني مه ككه به و سه ر كه وتنه دلخوش بوون، بروادارانش بيتاقت بوون، خوا هه والي پيدان، وه به لينيدا كه رومه كان له داهاتوودا سه رده كه ون به سه ر فارسه كان.

(۵-۴): ﴿فِي يَضَعُ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرَ مِنْ قَبْلِ وَمِنْ بَعْدِ وَيَوْمَ يَقْرَأُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱﴾ يُنْصَرُّ اللَّهُ يُنْصَرُّ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿۲﴾﴾

﴿فِي يَضَعُ سِنِينَ﴾ (واته: له ماوه ي چنده ساليكدا) نو يان هه شت، وينه نه وه، ده سال زياتر ناخايه نيئت، سي سال كه متريش نايئت، سه ر كه وتني فارس به سه ر رومه كان، پاشان سه ر كه وتني رومه كان به سه ر فارسه كان، هه موو نه وانه به ويست و تواناو ده سه لاتي خوايه، بويه فه رموويه تي: ﴿لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلِ وَمِنْ بَعْدِ﴾ (واته:

هه موو کاروبار تنها به دهستی خوییه له پیش سهر که وتن و له دوی سهر که وتنیش)،
 سهر که وتن تنها به هو کاره کانه وه نه به ستراره، به لکو ده بی بیه ستری به قه زاو قه ده ره وه.
 ﴿وَيَوْمَئِذٍ﴾ واته: لهو روژه دا رو مه کان سهر ده که ون و زال ده بن به سهر فارسه کان
 ﴿يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ﴾ ﴿بَنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ﴾ واته: دلخوش ده بن
 به سهر که وتن رو مه کان به سهر فارسه کان، نه گهر چی هه موویان بیروان، به لام هه ندی
 شهر ئاسانتر له وی دیکه، لهو روژه دا بتپه رستان خه مبار ده بوون.
 ﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ﴾ شهو زاته ی خاوهن ده سه لات هه سهر به دیه پیراره کان به گشتی،
 ده سه لات ده دات به ههر که سیک که بیه ویت، وه ده سه لات ده سینیت هه وه له ههر که سی
 که بیه ویت، وه به پریزی ده کات شه وی بیه ویت، وه بی پریزی ده کات شه وی بیه وی،
 هه موو نه وانه به ویست و توانای خوییه تی، بویه فهر موویه تی: ﴿الرَّحِيمُ﴾ (به به زه بیه)
 به به نده پرواداره کانی، چونکه هو کار یکی بو نویسون خوشبه ختیان ده کات و سهر یان
 ده خات، که له ژماردن نایه ت.

(۶): ﴿وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾^(۶)
 وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ. (واته: نه وه به لینی خوا به خواش بیچه وان هی به لینی خوی ناکات)، باش له وه دلنیا بن، بیبرنه وه، وه بزائن نه وه هر ده بی پروو بدات.
 کاتی ثم ده قانه دابه زینه خواره وه که ثم په ایمانه تیدابوو، مسولمانان به راستیان داناو بته رستانیش بیپروا بوون پی، هه تا هندی له مسولمانو هندی له بته رستان په هنیان کرد له سر ماوهی دیاری کرنی سآله کان، دوی نه وهی نه وه کاته هات خوا

وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۶﴾
 يَعْلَمُونَ ظَهَرَ مِنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ ﴿۷﴾
 وَأَلَّا تَرْضَىٰ وَمَا يَنْبَغِي إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسْتَقَرًّا كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ يَلْقَاكَ فِيْهِمْ لَكِبُورَاتٌ ﴿۸﴾
 الْأَرْضِ فَتَطَّرُوا كَيْفَ كَانَ عَقِبُهُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُظَلِّمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۹﴾
 عَقِبَهُ الَّذِينَ اسْتَفْتُوا السَّاعَةَ أَن كُنَّا أَوْ بَاتُوا كَمَا كُنَّا بِهَا نَسْتَهْزِئُونَ ﴿۱۰﴾
 اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُحْشَرُونَ ﴿۱۱﴾
 وَيَوْمَ نَعْرَمُ السَّاعَةَ بِلَيْسَ الْمَجْرُمُونَ ﴿۱۲﴾
 شُرَكَاءَ بِيَوْمِ شِقَاقِ الْوَاكِلِ الْبَشَرِ كَأَيِّهِمْ كَفَرُونَ ﴿۱۳﴾
 وَيَوْمَ نَعْرَمُ السَّاعَةَ بِوَيْسَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ فَاتَا الَّذِينَ نَاسُوا وَعَجَلُوا فَاصْلَحْتَ فَمَنْ رَفَعُوا يَحْمِلُونَ ﴿۱۴﴾

داينابوو، پومه کان سر که وتن به سر فارسه کاندا، له ولاته که یان ده ریان کردن که بیشتر فارسه کان لیبیان وه رگرت بوون، وه په ایمانی خوا هاته جی.
 ثمه له کاروباره په نهانه کانه که خوا هه والی پیداوه پیش روودانی، وه له سرده می نه وانده روویداوه که خوا هه والی پیبیان داوه، له مسولمانانو بته رستان ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (واته: به لام زور بهی خه لکی نازانن)، نه وهی خوا په ایمانی پیداوه راسته، له بهر نه وهی ده سته به ک له نه وان هیه به لینه کانی خوا به درو ده زانن، وه ثایه ته کانی به درو داده نین، ئا نه وانن نازانن، واته: ناوه پروک و ده رنجامی شته کان نازانن.

(۷): ﴿يَعْلَمُونَ ظَهَرَ مِنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ﴾^(۷)
 يَعْلَمُونَ ظَهَرَ مِنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا. (واته: ته نها پرواله تی ثم ژبانی دونیا ده زانن) ته ماشای هو کاره کان ده کهن، نجا بریار به روودانی کاره که ده دن، به بوجوونی نه وان هو کاره کانی بوونی هاتووه ته جی، وه دلنیا له نه بوونی کاریک که هو کاری پیوستیان بوئی ناماده نه کرد بی، نه وان له گه ل هو کاره کاندا

وه ستاون، تهماشاي به ديهينهري هو كاره كان ناكهن كه هليان ده سوڤيڻي.
﴿وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَفْلُونَ﴾ (واته: نه وان يئانگان له رږڙى دوايى) دلّه كانيانو هه واو
ناره زوويانو ويستو ئيراده يان پرووى كرده ته دنياو ناره زووه كانى، كارو كوششى
بو ده كه نو پرووى تيده كه ن، له رږڙى دوايى يئانگان، نه به به هشت حزيران
ده جولئى، نه له ناگر ده ترسن، نه له راگر تيان له بهر ديوانى خوا ده ترسن و
شهره مزار ده بن، نه مه نيشانه ي به دبه ختیه، وه ناو نيشانى يئانگايه له رږڙى دوايى.
به سر سوڤمانه وه نه مه به شه ي خه لكى له پرووى زيره كيه وه ده باره ي ژيانى دونيا،
گه شتون ته قوناغيك عه قل و دلّه كان سه رسام ده كه ن، شتى وا سه سوڤهينه ريان
ده رختوه له ناگره كانو كاره بايه كانو كه ره سته ي سوار بوونى وشكانى و
ده ريايى و هه وايى، پيى پيشكه وتوون و سه رسام بوون به عه قليان، وا ده بينن جگه
له نه وان يئانان له وه ي خوا تواناي داون به سه ريدا، بويه تهماشايان ده كه ن به
چاوى به كه م زانين و بيى نر خيه وه، له گه ل نه وه دا نه وان گيترينن له كاروبارى
نايناندا، زور يئانگان له دواږڙيان، كه مترين زانياريان هه يه ده باره ي داهاتوويان،
كه سانى ژيرو به رچاو روون بينويانن له نه فامى خو ياندا شته كان تيكه لى ده كه ن،
وه له گو مږاياندا سه ر لى شيواون، خويان له بير خو يان برده وه، خواش نه وانى
له بير خو يان برده وه، نه وانه ده رچوون له فه رمانى خوا.

جانه گه ر تهماشاي نه وه يان بگردايه خوا پيى به خشيون، وه تواناي داون به سه ريدا،
له و بير و كه وردانه و له شاره زايان له پرواله تى دونيا، وه بييه شبوونيان له عه قلى
به رز، نه وه ده يانزانى كاروباره كان ته نها بو خوايه، وه حوكم و برياريش هه ر
بو نه وه له به نده كانيدا، وه به هه مان شيوه له خوا ده ترسان و داوايان ليده كرد
رووناكى عه قل و ئيمانيان بو ته واو بكات، هه تا بگه ن پيى و له و گوره پانه دابن،
نه مه كاروباران ه نه گه ر هاوتاي ئيمان بكرى و له سه رى بونيا د بنرى، نه وه به رز
ده بنه وه و ژيان خوش ده بى، به لام له بهر نه وه ي زور يك له وان ه سه ر گو مږايى
بونيا د نراوه، هيج به ره مه ناهينى دابه زينى ره وشت و ناكار نه بى، وه هو كاره كانى
نه مان و له ناوچوون.

(۸-۱۰): ﴿أُولَٰئِكَ يَتفَكَّرُونَ فِي أَنفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ
وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُونَ ﴿۸﴾ أُولَٰئِكَ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ

فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُظْلَمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَوُوا الشُّرَاقَىٰ إِنَّ كَذِبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١١﴾

﴿١٠﴾ اولم ينفكروا ﴿١١﴾ واته: نايانئو به درو دانهرانه بيريان نه كروه تهوه، له پيغه مبراني خواو گه يشتن به خزمه تي په روه ردگار؟! ﴿١٠﴾ فِي أَنفُسِهِمْ ﴿١١﴾ بيگومان له خودى خويان چه ندين نيشانه هه يه بو ناسينه وهى، ئو كه سهى له نه بوونه وه هيناو نيه بوون، جاريكى تر دروستيان ده كاته وه، وه ئو كه سهى گواستونيه تيه وه به چه ندين قوناغ، له تكى ئاو بو خوئنى مه يو دواتر بو پارچه گوشتى، دواتر بوو به مروف، فووى رووحى كرد به به ريدا، تا بوو به مندا، دواتر بوو به گنج، دواتر پيرى، ناگونجى هه روا به هاوه تته پشتگويان بخات، فرمانيان پينه كرى و قه ده غه يان لينه كرى، وه پاداشت نه درينه وه وه سزا نه درين.

﴿١١﴾ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ ﴿١٢﴾ واته: بو ئه وهى تاقيتان بكاته وه كه كرده وهى كامتان چا كتره؟ ﴿١٢﴾ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ﴿١٣﴾ واته: ماوه يه كى دياريكراو، تا كاتى دونيا كو تايى پيدى ت و قيامت به دوايدا ديت، وه زهوى ده گوپى جگه لهم زهويه و ناسمانه كانيش.

﴿١٣﴾ وَإِن كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُونَ ﴿١٤﴾ (واته: بيگومان زورى له خه لك برويان نيه به خزمه تي په روه ردگاريان بگن)، بويه خويان ناماده نه كروه بو گه يشتن به خزمه تي، وه پيغه مبرانيشيان به راست دانه ناوه كه هه والى پيداوه، ئهم بيبروايه به بى به لگه يه، به لكو به لگه يه كه كلا كه روه هه يه له سه ر زيندوو بوونه وه و پاداشت، له بهر ئه مه يه ناگادارى كروهونه ته وه به گه ران به سه ر زهويدا، وه تماشا كردنى سه ره نجامى ئه وان هى پيغه مبره كانيان به درو زانيوه و پيچه وان هى فرمانى ئه وان جولونه ته وه، بيگومان ئه وان زور به هيزتر بوون له ئه مان، وه شوينه واريان زياتر بوو له سه ر زهوى، له دروست كردنى باله خانه و شوئى پشه سازى، وه له چاندنى داروو دره خت و كشت و كال كردن و ئاوديرى، هيزو تواناو شوينه واريان هيج سوودى پينه گه ياندن، كاتى پيغه مبرانيان به درو دانا، پيغه مبران به به لگه ي روون و ناشكراو حقه وه هاتن بو ناويان، كاتى

ته ماشاي شوينه واره كاني شه وان ده كه ن ناينن تنها نومه تيكي له ناو چوو نه بي، وه مالو پهر دووي پروخواو ترسناك، وه سه رزه نشست كردني له لايه ن خه لكه وه سه رده م له دواي سه رده م، به راستي نه مه سزاي پيشخراوه نمونه وه سه ره تا به كه بو سزاي دواپوژ، هممو شه نوممه ته له ناو براوانه خوا به وه له ناو برده نه ستمي ليته كردن، به لكه خو بيان ستميان له نفس و دهرووني خو بيان كردوو بوون به هو كاري له ناو بردنيان.

﴿ ثُمَّ كَانَ عَقِبَةَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا السُّوأَىٰ ﴾ واته: حاله تيكي سهخت و ناشرينه، وه شه وه بووه ته هو كاريك بو بيان چونكه ﴿ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴾ شه م سزايه به هو ي خراپه كاري و گونا هه كانيانه وه به، پاشان شه و گالته كردن و به درو زانينه مه زتري ن هو كاري سزاكانن.

(١١-١٦): ﴿ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾ ﴿١١﴾ وَبِئْسَ الْقَوْمُ السَّاعَةُ ﴿١٢﴾ يَبْسُ الْمَجْرُمُونَ ﴿١٣﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ ﴿١٤﴾ وَبِئْسَ الْقَوْمُ السَّاعَةُ يَوْمَ يَنْفِرُونَ ﴿١٥﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾

خوا هه وال ده دات كه شه تاكو ته نهايه به ده ستيي كردني دروست كردني به ديهنه راره كان، له پاش مردنيان دروستيان ده كاته وه، پاشان بو لاي شه ده گه رينه وه دواي دروست كردنه وه بيان، بو شه وه ي پاداشتيان بداته وه به پسي كرده وه كانيان، نا له بهر نه مه باسي پاداشتي خراپه كاراني كرده، پاشان پاداشتي چا كه كاران، جا فه رمويه تي:

﴿ وَبِئْسَ الْقَوْمُ السَّاعَةُ ﴾ واته: هممو خه لكي هه لده ستن بو لاي په روه رد گاريان، پوژي قيامت به چاوي خو بيان ده بينن، نا له و پوژه دا ﴿ يَبْسُ الْمَجْرُمُونَ ﴾ واته: بي نوميد ده بن له هممو خيريك، چونكه هيجيان پيش نه خستوه بو شه و پوژه جگه له تاوان و خراپه كاري له بيبروايي و هاوبه شدانان و سه رپيچي.

كاتي هو كاره كاني سزادانيان بو خو بيان پيشخت، وه تيكه لاي ن هه كرد به شتيك له هو كاره كاني پاداشت، بيثوميدو موفليس بوون، وه لييان وون بوو شه وه ي درويان به ده مه وه ده كرد له سوود گه ياندني هاوبه شه كانيان گوايه شه وان تكيان بو ده كه ن.

(۱۳-۱۴): بۇيه فەرموويه تى: ﴿وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ﴾ (يىگومان له پەرستراوه كانيان نيه) ئەو پەرستراوانەي كه له گەل خوا پەرستوويانن، ﴿شَفَعُوا وَكَانُوا يُشْرِكُوا بِهِمْ كُفْرِينَ﴾ (واته: تەكا كارانى، وه ئەوان يىپروا دەبن به پەرستراوه كانيان) بتهرستان خويان بهرى ده كەن له وهى كرددوويانته هاويەش له گەل خوادا، وه پەرستراوانيش خويان بهرى ده كەن ﴿تَبَرَأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ﴾ (۱۳) القصص، (واته: ئيمه بهرى بووين له وانه بهرى بوونه كه مان لاي تو ده كه يسن ئەوانه ئيمه يان نەدە پەرست) نەفرينيان ليدە كەن و ليسان دوور دە كه ونه وه، ئالەو رۆژەدا دەستەي خيرو دەستەي شەر له يەك جيا دەبنه وه، هەروە كو چۆن كرده وه كانيان له دونيادا جيا بوويه وه.

(۱۵): ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ به دل برويان هيناوه، وه به كرده وهى چاكيش به راستيان داناوه، ﴿فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ﴾ (ئەوان له بههشتدا) كه تيايدايه جوړه ها پروه كه و سه وزايى و له وانهى هەزيان لى ده كرى ﴿يُحْبَرُونَ﴾ دلخوشن، وه له زەت وه رده گرن له خواردن و خواردنه وه به تامه كان، وه حورى جوان و خزمه تكارو مندالان، وه دەنگى خوش، وه ديمه نى سه رسوورپه نەرو جوان، وه دلخوشى و چيز وه رگرتن كه هيج كه سيك ناتوانى وه سفى بكات.

(۱۶): ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ وه ټینکاری نازونیمه ته کانیان کردوه له بهرانه بریدا به کوفرو بیروایی رووبه رووی بونه ته وه ﴿وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا﴾ شو نایه تانه ی پیغه مبه رانمان بوی هیناون ﴿فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ﴾ (واته: نا ته وانه له سزای دوزه خدا ناماده ده کرین) تیایدا، دوزه خ دهوریان ددها له هه موو رووه کانه وه، وه سزای به ټیش ده گاته نیو سنگیان، وه دهمو چاویان ده برژینیی و جهر گیان ده بریی، دهی کامه یه جیاوازی له نیوان شو دوو ده سته دا، دهی کامه یه یه کسان بوون له نیوان نیمه ته پیدراوانو سزادراواندا؟

(۱۷-۱۹): ﴿فَسَبَّحَنَّا اللَّهَ حِينَ نُسُوتُ

وَحِينَ نُصْبِحُونَ ﴿۱۷﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿۱۸﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿۱۹﴾ ﴿فَسَبَّحَنَّا اللَّهَ حِينَ نُسُوتُ وَحِينَ نُصْبِحُونَ ﴿۱۷﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ﴾ ټه مه هه والدانه ده براره ی پاکسی و بیگه ردی خوا له ناته واوی و که م و کورتی، وه به پاک راگرتنی له شو به اندنی به یه کیچ له دروستکراوه کان، فرمانی کردوه به بنده کان به پاک رایبگرن و یادی بکن کاتی نیواره یان لی دیت و کاتی به یانیان لیدیت، وه له کاتی شه وو کاتی نیوه روؤ.

ټه م پینچ کاته، کاته کانی هه پینچ نویژه که یه، خوا فرمانی کردوه به بنده کانی به پاک راگرتن و یاد کردنه وه و ستایش کردن تیایدا، شه وی ټه رکه وه کو پینچ فرهزه که، ټه ویشی سوننه ته وه ک زیگری به یانیان و دوی نویژه کان و ټه ویشی په یوه ندی به مانه وه هه یه له وانه ی په سندن، چونکه ټه م کاتانه ی که خوا هه لیژاردوه - کاتی فرهزه کانه - باشرت له کاته کانی دیکه.

(۱۹): ﴿يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ﴾ (واته: خوا زیندوو له مردوو دهر دینیی) وه ک چوون

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَسَكَدُوا بِآيَاتِنَا لِقَاءِ الْأَخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿۱۶﴾ فَسَبَّحَنَّا اللَّهَ حِينَ نُسُوتُ وَحِينَ نُصْبِحُونَ ﴿۱۷﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿۱۸﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿۱۹﴾ وَمِنَ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿۲۰﴾ وَمِنَ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنَ إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۲۱﴾ وَمِنَ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْلَفَ الْبَاسِ وَالزَّيْفُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿۲۲﴾ وَمِنَ آيَاتِهِ مَا تَلَاكُمْ بِالْقُرْآنِ وَالنَّهَارَ وَاللَّيْلَ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۲۳﴾ وَمِنَ آيَاتِهِ يُرْسِلُ الرِّيحَ حَوَافِدًا تُطْمِئِنُّ بِهَا وَالسَّمَاءُ مَهْمَةٌ وَيُخَيِّمُ بِهَا الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۲۴﴾

پرووه ک له زهویه کی مردوو دهر دینئی، گوله گهنم له تۆو، دار له تۆو، جوچکه له هیلکه، بروادار له بیسروا، وینهی نهوانهش ﴿وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ﴾ (واته: مردوو له زیندوو دهر دینئی) به پیچهوانهی نهوهی باسماں کرد، ﴿وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا﴾ (واته: وه زهوی زیندوو ده کاته وه له پاش مردنو و شک بوونی)، بارانی به سهردا ده بارینئی له کاتی کدا نهو مردوو وه و شک و بی گیانه، جا کاتی بارانی به سهردا باراند، زهوی پرووه کی لیده روی و ده جولی، زهوی هله دات و بهرز ده بیته وه زهوی دهر وینئی له هه موو جزره گیاو گولیکی جوان ﴿وَكَذَلِكَ نُخْرِجُكَ﴾ (واته: هه بهو جزره تیره هه دهرده هیترین) له گوره کانتان. نهه بهلگه به کی به کلا کهره وه سه لماندنیکی پروونه، نهو خویبهی زهوی زیندوو ده کاته وه دوا ی مردنی، بیگومان هه نهویش مردوو کان زیندوو ده کاته وه.

له پرووی عقله وه ههچ جیاوازیه ک نیه له نیوان نهو دوو کاره دا، وه ناکری به کیکیان به دوور بزانی له گه ل بیننی نهوی دیکه دا.

(۲۰-۲۲): ﴿وَمِنَ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿۲۰﴾ وَمِنَ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۱﴾ وَمِنَ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْلَفَ السِّنِينَ وَالْوَنُكْرَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿۲۲﴾﴾

نهه ده سته کیکیکه بو ژماردنی نهو نیشانانهی که بهلگهن له سه ر تاک و ته نهایی خوا به په رستراویتی و ته وای مه زنی و جیه جی کردنی ویست و نیرادهی، وه توانا ده سه لاتی و جوانی دروست کردنی و فراوانی به زهیی و چاکه کانی، جا فه رموو به تی: ﴿وَمِنَ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ﴾ (واته: له نیشانه کانی خوا تیره ی له خاک دروست کردوه) نهویش به دروست کردنی بنچینه ی ره چه له ک، ئاده م ﴿ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ﴾ (واته: نهو زاته ی دروستی کردوون له به ک بنچینه و به ک توخم، وه بلاوتان ده کاته وه له سه ر زه ویدا، له وه دا بهلگه و نیشانه به دی ده کری نهو که سه ی دروستی کردوون له م بنچینه یه و بلاوی کردوونه ته وه له ناو زه ویدا، نهو په روه رد گاری په رستراوه، پاشای ستایش کراوه، به به زه یی و به سوژه، نهو زاته ی جار یکی دیکه دروستان ده کاته وه دوا ی مردن.

﴿وَمِنَ آيَاتِهِ﴾ (وه له نیشانه کانی) که بهلگهن له سه ر ره حهت و گرنگی خوا به بهنده کانی، وه حیکه تی مه زنی و زانستی گشتگیری ﴿أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا﴾ (واته: بو ی دروست کردوون له نه فسی خوتان هاوسه رانیک بو نه وهی ئارام بگرن له لایان)

هاوشاتانن و هاوشانى ئه وانن، وه هاوشيوه تانن و هاوشيوه تى ئه وانن.
 ﴿لَتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً﴾ (واته: بؤ ئه وهى ئارام بگرن له لايان،
 وه خو شه ويستى و به زه بى خستوته نيوانتان) به و جو ره ريكي خستوه له سه ر هاوسه ر گيرى
 چهندين هو كارى پالنه ر بؤ خو شه ويستى و به زه بى.

به ژن هينان، چيژ وه ر گرتن و له ززه ت و سوودى زور له بوونى مندا ل و په روه رده كردنيان و
 ئارامگرتن به هو يانه وه به ده سته اتوه، به زورى نابيى له نيوانى دوو كه سدا وه كو نيوان
 ژن و مي رد سوود و به زه بى هه بى، ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾ (واته: بير له نايه ته كانى
 خوا ده كه نه وه و راده مينن، وه له شتيكه وه ده يگواز نه وه بؤ شتيكى ديكه.

(۲۲): ﴿وَمِنْ آيَاتِهِ ۝۲۱ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْلَافُ اللَّسَانِ وَاللُّغَةِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ﴾ (واته: زانايان: ئه وانن خاوه نى زانستن تيده گن له په نندو ئاموژ گاريه كان،
 وه سه رنجى نايه ت و نيشانه كان ده دن، نايه ت و نيشانه كان له و رووه وه زورن: له و نايه تانه
 دروست كردنى ئاسمانه كان و زه وى و ئه وهى له ناوياندايه، به راستى ئه وه به لگه يه له سه ر مه زنى و
 ته واوى ده سه لاتى خوا، ئه و زاته ي كه ئه م به ديه ينرا وه مه زنانه ي دروست كردوه، وه ته واوى
 حيكمه تى كه تايادا يه له ورده كارى و فراوانى زانستن خوا، چونكه به ديه ينه ر هه ر ده بى
 ئه وهى دروستى كردوه بيزانى ﴿أَلَا يَعْلَمُ مَن خَلَقَ ۝۱۱﴾ (واته: نايان ئه و خوايه ي كه
 ئاده ميزادى دروست كردوه و ناگاي له نه ينيان نيه).

وه گشتگيرى په حمه ت و چا كه كانى خوا كه له دروست كردنى ئه وانده دا چهندين سوودى
 گه وره و مه زن هه يه، وه بيگومان ئه و هه ر شتيكى بوئ ده يكات، كه چهندين تايه تمه ندى
 له خو ده گري، ئه و زاته تاكو ته نهايه، شا يسته ي ئه وه يه به ته نهايه بپه رستري، چونكه له
 دروست كردندا تاكه، بويه پيوسته به تاكو ته نهايه عيباده تى بؤ بكري، هه موو ئه مانه به لگه ي
 عه قلين، خوا ﴿عَقَلَهُ كَانِي﴾ پي ناگادار كردو ته وه، وه فه رماني پيكر دوون به بير كردنه وه و
 ده ره يناني په نندو ئاموژ گارى تياندا ﴿وَأَخْلَافُ اللَّسَانِ وَاللُّغَةِ﴾ (واته: جياوازي
 زمان و ره گه زتان) له سه ر زورى و جياوازي تان، له گه ل ئه وه دا له يه ك بنچينه وه سه رچاوه تان
 گر توه، وه شو يتي ده رچوونى قسه كاتان يه كه، له گه ل ئه وه دا دوو ده نگ نابيى وه كو يه كتر
 بن له هه موو روويه كه وه، وه دوو ره نگ نابيى وينه ي يه كتر بن له گشت روويه كه وه،
 بيگومان جياوازيه كيان تيدا ده دوزيته وه كه مايه ي ئه وه بى له يه كتر جيا بينه وه، ئه مه ش
 به لگه يه له سه ر ته واوى ده سه لاتى خوا، وه جيبه جيكردى ويست و ئيراده ي.

وه له گرنگيدان و په حمه تى خوا به بنده كانى نه و په شه و جياوازيه ي داناوو بو نه و ه ي له به كچوون روونه دات نه بېته مايه ي پشيو ي، وه زورى له مه به ست و داوا كاريه كان له ده ست نه چى .

(۲۳): ﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴾

واته: گوى گرتنيكى قوول و عه قل و هر گرتن له مانا كان و نايه ت و نيشانه كان له (نه و خه و ته تان به شه و و روژ داو هه و لدانتان بو به هره و هر گرتن له به خششى خوا) به راستى نه وانه به لگن له سهر ميه ره باني خوا ي به رزو مه زن، وه ك فرمو و په تى: ﴿ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾ القصص، (واته: له به زه يى شه و خوايه به كه شه و و روژى بو دروست كردوون بو نه و ه نارام بگرن له شه و داو بو نه و ه بگه رين به دوا ي رزق و روژى خوا دا له روژدا، وه بو نه و ه سوپاسى خوا بكهن) وه له ته و اوى حيكه ت و دانايى خوا بيده نگ بوونى خه لكبه له كاتي كدا بو نه و ه ي پشو و بده ن و به سه ينه وه، وه بلا و بوونه و ه يان له كاتي كدا بو به رژه و ه ندى نايى و دونيايان، نه و ه ش ته و او نايى ته نها به هاتى شه و و روژ نه يى، نه و زاته ي تاكو ته نهايه له هه مو و نه وانه دا هه ر نه و شا يسته ي به ندايه تى بو كرده .

(۲۴): ﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴾

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ﴾ واته: له نيشانه كانى شه و خوايه نه و په به رانتان بو داده به زينى كه شارو به نده كانى پى ده ژي ينيته وه، وه پيتان نيشان ده دات پيش دابه زينى چهنه پيشه كيه ك، كه هه وره بروسكه و چه خماخه كه ترسو و ثوميدى تيدايه. (ترسان له هه وره بروسكه و ثوميدى باران بارين)، ﴿ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ ﴾ (به راستى له وه دا به لگه و نيشانه ي زور هه به) كه به لگن له سهر گشتگيرى چا كه كانى و به رفر اوانى زانستى و ته و اوى وورده كاريه كانى، وه مه زنى حيكه ت و دانايى، وه بينگومان شه و زاته مردوو زيندوو ده كاته وه هه وره كو چون زه وى زيندوو كرده وه دواى مردنى، ﴿ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴾ واته: عه قليان هه به پى ژير دهن له وه ي كه ده بيستن، وه ده بيستى و ده يپاريزى، وه ده يكا به به لگه له سهر نه و ه ي به لگه به له سه رى.

(۲۵): ﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ
وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ
الْأَرْضِ إِذَا أَنتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿۲۵﴾ ﴾

واته: به کیکی تر له نیشانه مه زنه کانی
خوا، نه وه یه ناسمانو زهوی به فرمانی
نهو وه ستاون، نا له ریسه وه، ناسمانه کان
نه که وتوون به سهر زهوی، له دهسه لاتی
مه زنی خویبه که ناسمانو زهوی گرتوه
تا نه که ون، له توانایدا هه یه نه گهر
بانگی خه لکی بکات به یه ک بانگ
کردن له سهر زهوی له ناکاو زیندو نه بنه وه
له گوره کانیان، ﴿ لَخَلَقُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ أَكْبَرَ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَٰكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۲۷﴾ ﴾ غافر،

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ
دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿۲۵﴾ وَلَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ كُلِّ لَهٗ قَنِينٌ ﴿۲۶﴾ وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ
يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ﴿۲۷﴾ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۲۸﴾ صَرَخَ لَكُم مَّتَلَا
مِنَ السَّمَاءِ كَهَلْ لَكُم مِّن نَّمَا تَكُنَّ آيَاتُ كُرْبَىٰ
شَرَكَاةَ فِي مَا رَزَقْتُمُ فَانْتَهَيْتُمُوهَا فَتَخَالَفْتُمُوهَا
كَذِبْتُمْ فَكُلُّكُمْ لَئِيمٌ ﴿۲۹﴾ فَسَقَلُوا الْأَرْضَ بِقُرْبِهِمْ
يَقُولُونَ ﴿۳۰﴾ بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَ هُم بِعَدُوِّهِمْ
فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَسَّأَلَهُ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ ﴿۳۱﴾ فَأَنذَرْنَا
وَجْهَكَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا فَظَلَّتْ اللَّهُ إِلَىٰ نَظَرِ النَّاسِ عَلَيْهَا
لَا يَتَّبِعُونَ لِحَاقِ اللَّهِ ذَلِكَ الَّذِينَ الْفَاسِقُونَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۲﴾ مُبِينِينَ إِلَيْهِ وَأَنْفَعُهُمْ وَأَقِيمُوا
الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۳۳﴾ مِنَ الَّذِينَ قَرَأُوا
كِتَابَهُمْ وَكَانُوا شَيْعًا كُلِّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ قَرِينٌ ﴿۳۴﴾

(واته: به راستی به دهبینانی ناسمانه کانو زهوی گه وره تره له به دهبینانی خه لکی، به لأم
زۆربهی خه لکی نه مه نازان).

(۲۶-۲۷): ﴿ وَلَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَهٗ قَنِينٌ ﴿۲۶﴾ وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ
الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ﴿۲۷﴾ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿۲۷﴾ ﴾

﴿ وَلَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴾ (واته: نه وهی له ناسمانه کانو زهوی دایه تنها هی
خویبه)، هه موویان دروستکراوو ژیر دهستی خوی گه وره ن، کاروباریان به ریوه ده بات
به بی نا کو کیکارو یارمه تیده رو به ره له ستکار، هه موویان گو پرایه له و ملکه چی گه وره بی و
ته و او بی نه ون.

﴿ وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ﴾ (واته: دووباره دروستکردنه وهی خه لک دوای
مردنیان ﴿ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ﴾ (واته: نه مه دروستکردنه وهی دووه مه لای خوا ناسانتره)
له سه ره تایی به دهبینانیان، نه مه به نیسه بت بیر کردنه وه وه عه قله کان، بیگومان نه گهر به
توانا بیست له سهر به دهبینان که نیوه دانسی پیدا ده تین، نه وه دووباره دروستکردنه وه

ناسانتره به لایه وه. کاتی باسی نایه ته مه زنه کانی کرد که به و نایه تانه په ندوه رگران په ند وهرده گرن، وه بر واداران بیرده که نه وه و هیدایه تدر او ان بهر چاو روون ده بن، نجا باسی کاری مه زن و داوا کاری گه وره ی کردوه، جا فه رموویه تی: ﴿وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ (واته: سیفه تی هره به رزو بلند له ناسمانه کان و زه ویدا هر بو خوایه) نه ویش بریتیه له هه موو سیفه تیکی ته و او، وه ته و او ی له و سیفه ته دا، وه خو شه و یستی و ملکه چی ته و او له دلی بهنده دلسوزه کانی، وه په رستیان، جا نمونه ی به رز، بریتیه له سیفه تی به رز، وه نه ویشی له سه ر پیکده خری.

بویه زانایان له حقی خوادا پیوه ری له پیشتریان به کارده هینا، ده یانوت: هه ر سیفه تیکی ته و او له دروستکرا ودا، به دیهینراوه که ی له پیشتره به وه سف پیکردنی، به جو ری که س به شدار نه بی تیایدا، وه هه ر سیفه تیکی ناته و او دروستکرا و لسی پاریزرا و بی و به پاک را گیرابی، نه وه بو خوا زور له پیشتره.

﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ (واته: خاوه ن عیزه تی ته و او و حکمه تی به رفرا وانه، عیزه ت و ده سه لاتی خوا به دیهینراوه کانی هینا و ته بوون و فرمان پیکراوه کانی ده رختروه، وه به حکمه ت و دانایی ورده کاری و پوختی له دروست کراوه کاند ا کردوه، وه چا کترین شه ریه تی بو داناون.

(۲۸-۲۹): ﴿ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَاءَ فِي مَآ رِزْقِنَاكُمْ فَأَتَتْ فِيهِ سَوَاءٌ مِّمَّا فُتِنْتَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ (۲۸) ﴿بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نَّاصِرِينَ﴾ (۲۹)

﴿ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ﴾ (واته: خوا نمونه یه کسان له خودی خوتان بو دینیتسه وه) نه مه نمونه یه که خوا هینا ویتیه وه بو ناشرینی هاوبه ش دانه ران، نمونه یه ک له نه فسی خویان، پیویست به گه شت و گه ران و کوچ کردن ناکات. ﴿هَلْ لَكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَاءَ فِي مَآ رِزْقِنَاكُمْ﴾ (واته: نایا که سی له بهنده کانتان ده بیست به هاوبه ش له گه ل تیوه دا، به جو ری ته ماشایان بکه ن تیوه و نه وان وه کو یه کتر یه کسان بن.

﴿مِّمَّا فُتِنْتَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ﴾ (واته: له وان ده ترسن و حیسایان بو بکه ن وه کو ترسان له کهسانی وه ک خوتان) واته: وه ک کهسانیکی نازاد که له راستیدا هاوبه شتانن،

ئهوانه‌ی مه ترسی ده که ن ماله که تان له گه لدا دابه ش بکه ن، وه تابه ت کردنی هه موو شتی به حالی خوی، کاره که به و جوړه نیه، بیگومان هیچ یه کییک لهوانه‌ی بهنده تانن نابن به هاوبه شتان له و رزق و رۆزیه‌ی خوا پی داوون.

ئه مه و له کاتیکیدا ئیوه ئه وائتان دروست نه کردوه و رزق و رۆزیتان پینه داوون، ئه وائیش وه کو ئیوه بهنده ن، ده‌ی چۆن رازی ده بن یه کییک له دروستکاره کان بکه ن به هاوبه ش و له ئاستی خوا داینین له به نده‌ی ته‌ی کردندا، وه ئیوه رازی نابن به یه کسان کردنی بهنده کانتان له گه لئاندا؟

ئه مه له سه رسورپه‌ی رترین شته کانه له سه ر گیلی و گه مژه‌ی ئه و که سه‌ی له گه ل خوا که سیکی دیکه ده کات به هاوبه ش، بیگومان ئه وه‌ی کردویه ته‌ی به هاوبه ش به تال و پووچه، یه کسان نیه له گه ل خوا، وه له به نده‌ی ته‌ی دا هیچی به ده‌ست نیه، ﴿كَذَلِكَ نَقُصِّلُ الْآيَاتِ﴾ (واته: ئا به و جوړه نیشانه کان) رپوون ده که نیه وه به نمونه کان ﴿لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ (واته: بو که سانی به عه قلیان هه‌ست) به راستیه کان ده که ن و ده‌ی ناسن، به لام ئه وه‌ی که عه قلی نیه، ئه گه ر نایه ته کانی بو دریز بکریته وه و رپوون بکریته وه، ئه وه عه قلیکی نیه به رچاوی رپوون بکات، وه دلکیکی نیه حه قیقه ته کانی بو ده‌ریخات، ئه وانیه قسه‌ی ان له گه لدا ده کری و ده‌دوینرین.

که واته: له م نمونه‌ی به ئه وه زانرا، هه ر که سی جگه له خوا بکاته هاوبه ش بیه‌رستی و له کاروباره کانیدا پشتی تیبکات، ئه وه بیگومان هیچ حه ق و راستیه کی پی نیه، ده‌ی چی وای لیکرد به هه‌نگاو نان و ده‌ستی‌شخه‌ری له سه ر کاری پووچ، پووچی و به تالی بو رپوون بووه ته وه و به لگه کانیشی ده‌ر که وتوه؟ بیگومان بو ان پویست کراوه شوینی هه‌وا و ئاره‌زوو بکه‌ون، له به ر ئه مه‌ی به فرموویه تی: ﴿بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ﴾ (واته: به لکو ئه وانیه سته‌میان کرد شوین ئاره‌زووی خوین که وتن بی‌شاره‌زایی و نه‌زانانه) ده‌روونه ناته‌واوه که‌یان ناته‌واوی ده‌ر که وتوه، کاتی شوینی ئاره‌زووی که وتوه له کاروباریکیدا عه قلی دان به خراپیدا ده‌نیت و سروشتیش ره‌تی ده کاته وه، بی ئه وه‌ی زانستی ریان پینیشان بدات و رپووناکیه ک پشه‌وا به تیان بکات، ﴿فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ﴾ (واته: سه‌رتان سوورنه‌مین له نه‌بوونی هیدایه تیان، چونکه خوا گومرای کردوون به هوی سته‌میانوه، وه رینگایه ک نیه بو که سی خوا گومرای کردبی، چونکه هیچ که سیکی نیه به ره‌له‌ستی یان به ره‌ره کاتی خوا بکات.

﴿ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴾ (واته: هيچ يارمه تيده ريک نيه بو ئه وان) سهريان بخات کاتي وشه سزاين له سه ر پيوست ده بي و په يوه ندي و هو کاريان ده پچري.
(۳۰-۳۲): ﴿ فَأَقْرَ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۰﴾ مُبِينٌ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۳۱﴾ مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿۳۲﴾ ﴾:

خوا ﷺ فه رمان ده کات به دل سوزي له هه موو کاروباره کان، وه له به جي هيناني ثاينه کي، فه موويه تي: ﴿ فَأَقْرَ وَجْهَكَ ﴾ واته: دايمه زرينه رووي بکهره ثاين، ئه و ثاينه ي که پي ده وترى ئيسلام و ئيمان و چاکه، به دل و مه به ست و جه ستت بو به جي هيناني شه ريعه ته کاني ثاين ئه وه ي ئاشکرايه، وه ک نويژو زه کات و پوژو حه ج و وينه ي ئه وان، وه شه ريعه ته په نه انه کاني، وه ک خو شو يستن و ترسان و ئوميدو گه رانه وه، جا ئي حسان و چاکه له شه ريعه ته ئاشکراو نه نيه کان، ئه وه يه، خوا بپه رستي وه ک ئه وه ي بي بي ني، ئه گه ر نه تبيني ئه و تو ده بي ني.

خوا ﷺ روو تي کړدنې تايه ت کرده، چونکه روو تي کړدن شويني روو تي کړدنې دل ده که وي، کوششي جه سته له سه ر ئه م دوو کاره ري کده خري، بويه فه موويه تي: ﴿ حَنِيفًا ﴾ واته: به روو کړدنه خوا له وه دا، پشت له غه يري ئه و بکه، ئه م فه رمانه ي که به تومان کرده، ئه وه ﴿ فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا ﴾ (واته: ثايني دا هينراوي خوايه که خه لکي له سه ر دروست کرده) له دلياندا جواني کرده، جگه له ثايني خوا هه مووياني ناشرين کرده، بي گومان هه موو خو کم و ياسا کاني شه ريعه ت، ئاشکراو په نه ان، خوا دلي هه موو خه لکي بولاي راکيشاوه، له دلياندا حه قى خو شه ويست کرده وه په سندي کرده، ئه مه حه قيقه تي في تره ته.

هه ر که سيک له م بنه مايه ده ر بچيت، ئه وه روو به رووي في تره تي بوو ته وه و تي کيداوه، هه روو ک پيغه مبه ر ﷺ فه موويه تي: ﴿ مَا مِنْ مَوْلُودٍ إِلَّا يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ وَيَتَّصِرَانِهِ وَيَمَجِّسَانِهِ ﴾ (رواه مسلم برقم: (۶۷۰۰)، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ)، (واته: هه موو مرو ئيک له سه ر سرو شتي خواناسي له دايک ده بي، به لام دوايي باو کو دايکي ده يکه نه جووله که، يان ده يکه نه نه صراني، يان ده يکه نه مه جووسي).

﴿ لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ﴾ واته: بو هيچ که سيک نيه دا هينراوي خوا بگوري، به دي هينراو

دابئی له جگه له وهی خوا دایناوه ﴿ذَلِكَ﴾ نه وهی ئیمه فرمانمان پیکردوه ﴿الذِّبْتُ الْقَيْمُ﴾ واته: رینگای راست که ده یگه یه نی بۆ لای خواو لای شوینی ریزداری، به راستی هه که سی به پاک و راست و دروستی روو بکاته خوا، نه وه رینگای راستی گرتوه ته بهر له هه موو شه ریه ته کانی و رینگا کانی، ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّكَاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ ئاینی راست نانا سن، نه گه ر بیشینا سن نایگر نه بهر.

﴿مُنِيبٍ إِلَيْهِ﴾ ئه مه ئاینی ته فسیری روو کردنه خوا به بۆ ئاینی راست و پاک، ینگومان گه رانه وه، گه رانه وهی دله، وه را کیشانی هۆ کاره کانی بۆ ره زامه ندی خوا ﴿كَلَّمَ﴾ کرده وهی دل نه وه جیگیر ده کات جهسته هه ستیت به داخوازیه کانی دل، نه ویش هه موو په رسته کان ده گرتیه وه، ئاشکراو نه ئینی، نه وهش نابئی ته نها به وازه ئیان له سه ریچی ئاشکراو نه ئینی نه بی، بۆ به فرموویه تی: ﴿وَأَتَقَوْهُ﴾ ئه مهش نه نجامدانی فرمانه کان و وازه ئیان له قه ده غه کراوه کان ده گرتیه وه، له فرمان پیکراوه کان نوژی تایهت کرده وه، چونکه نوژی خوا وه نه که ی بانگ ده کات بۆ ملکه چی و پاریز کاری، وه ک خوا ﴿كَلَّمَ﴾ فرموویه تی: ﴿إِنَّ الصُّكُوتَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ﴾ ﴿٤٥﴾ العنکبوت (واته: به راستی نوژی رینگری ده کات له کاری ناشرین و ناپه سند) ئه مهش یارمه تی دهره له سه ر خو پاریزی، پاشان فرموویه تی: ﴿وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ﴾ ﴿٤٥﴾ العنکبوت، (واته: یادی خوا گه وره تره) ئه مهش هاندانی ته له سه ر ملکه چی، وه له قه ده غه کراوه کانی بنچینه که یانی تایهت کرده وه، که له گه لیدا هه چ کرده وه به ک وه ر ناگیری نه ویش هاویه شدانانه، جا فرموویه تی: ﴿وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ چونکه هاویهش دانان دژی ملکه چبونه که روو حی دلسوزیه له هه موو روویه که وه، پاشان باسی حالی هاویه شدانه رانی کرده وه که ناشرین کردن، فرموویه تی: ﴿مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ﴾ (واته: له وانه ی که ئاینه که یان بهش بهش کرد) له گه ل نه وه دا که ئاینی خوا ﴿كَلَّمَ﴾ به که، نه ویش بریتیه له دلسوزی به ندایه تی کردن بۆ خوا ی تاک و ته نها، نه وه هاویه شدانه رانه بهش بهش یان کرد، هه ندیکان بیتان ده په رست، وه هه ندیکان خو رو مانگیان ده په رست، هه ندیکی دیکه یان نه ولیا و پیاو چا کانیان ده په رست، وه هه ندیکان جووله که وه هه ندیکان گاور، له بهر نه مه یه خوا ﴿كَلَّمَ﴾ فرموویه تی: ﴿وَكَانُوا شِيعًا﴾ (واته: بوون به چند به شه وه) هه موو ده سه ته به ک له وه ده سه ته هاویه شدانه رانه خو شه ویستی و ده مار گیران بۆ به ک هه بوو له سه ر سه ر خسته تی نه وهی له لایانه له پوچ و به تال، وه فریدانی بۆ چوونی

جگه له خوځيانو دژايه تي كردنيان ﴿كُلُّ حَرْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ﴾ (واته: هر كومه ليكيان) به و زانسته ي پيچه وانه ي زانسته ي پيغه مبرانه ﴿فَرِحُونَ﴾ (دلخوش بوون پي) بو خوځيان حوكمي نه و ه يان ده دا كه نه وان له سر راستين و بي جگه له نه و انيش له سر پو وچ و به تاله، وه له مه دا ترساندن ي تيدا به بو مسولمانان له به ش به ش بوونيان، هر به شيكيان ده مارگيري هه بي به وه ي كه له لايانه له حه ق و ناحه ق، نه و كات نه وان له و دوو به ره كي و به ش به ش بوونه دا ده شو به يته هاو به ش دانه ران، به لكو تاين يه كه، پيغه مبر يه كه و په رستراو يش يه كه.

وه زور به ي كاروباره تاينه كان زانايان و پيشه وايان يه كده ننگن تيدا، وه براي ته تي ثيماني خواي گه و ره گريي داوه به ته و او ترين گريدان، ده ي بوچوونست چونه هه مو و نه وانه هه لېوه شينرينه وه، وه له جيگايان دوو به ره كي و په رته وازه بوون له نيوان بر واداراندا روو بدات، له سر با به ته شاراوه كان يان لق و بو جيا وازه كان، هه نديكيان هه نديكي ديكه يان گومرا بكن، وه كومه ليكيان له كومه ليكي تر پي جيا ببنه وه؟ تايا نه مه گه و ره تريني وه سه و سه كاني شه يتان و مه زترين ثامانجه كاني نه، كه فيلي له بر واداران كردوه؟ وه تايا تيكوشان بو يه كده ننگي بر واداران، وه لا بردني نه و دوو به ره كيه ي له نيوانياندا يه له سر نه و بنه ما پو وچه، ته نها خوي ده بينيته وه له چا كترين جهاد كردن له پيناوي خوادا، وه چا كتريني نه و كرده وانه ي كه نزيك كه ره وه ن له خوا؟ كاتي خوا ﷺ فرماني كردوه به ملكه چيوون بوي، باسي ملكه چيووني ناچاري كردوه له كاتي كدا روو ده دات مروف له نار هه تي و ناخوشيدا ييت، جا نه گه ر ته نگانه و ناخوشي له سر لاچوو فريي ده داته پشتيه وه، نه م گه رانه وه يه هيج سوو ديكي بوي نه.

(۳۳-۳۵): ﴿وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا آذَاهُمْ مِنْهُ رَحْمَةٌ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿۳۳﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاءَلَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۳۴﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿۳۵﴾﴾

﴿وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ﴾ (هر كاتى نارچه تى بكهوى له خهلكى) له نه خوشى و ترسان له مردن و وينهى نه وانه ﴿دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ﴾ (واته: هاوار بؤ پهروه ردگاريان ده بنه و بؤ لاي نه و ده گه رينه وه) وه له و كاته دا بيريان ده چي كه پيشتر هاوه لايان بؤ خوا داده نا، چونكه ده زانن نه وانه ي هاواريان بيده كه ن ناتوانن

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا آذَاهُمْ مِنْهُ رَحْمَةٌ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿۳۳﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاءَلَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۳۴﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿۳۵﴾ مَا أَذْنَانَا أَلْفَاظُ رَحْمَةٍ فَرِحُوا بِهَا لَوْلَا إِنْ فُضِّتْ لَكُمْ مِنْهُ سُلْطَانٌ مُنِيبٌ لَأَنْتُمْ يَأْتُونَ رَبَّكُمْ إِذَا تُنذَرُونَ ﴿۳۶﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿۳۷﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿۳۸﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿۳۹﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿۴۰﴾

زيان لايه ن جگه له خوا ﴿ثُمَّ إِذَا آذَاهُمْ مِنْهُ رَحْمَةٌ﴾ شيفاي نه خوشيه كايان بداو رزگاريان بكا له ترس ﴿إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ﴾ (كتوپر دهسته به ك له نه وان) نه و ملكه چيه هه له نه وه شيننه وه كه نوانديان، وه هاوه ل بؤ خوا داده نين كه ناتوانى هيچيان لى ربه ت بكاته وه و بينيازيشيان بكات، هه موو نه مانه كوفر كرده به وهى خوا پيسى داون، وه منه تى بيكردوه به سه رياندا، كاتى رزگارى كردن له ناخوشى و نارچه تى له سه ر لا بردن، نايه له به رانبر نه م چا كه مه زنه دا بؤ چى سوپاس گوزار نه بوون و به رده وام نه بوون له سه ر دل سوزى له هه موو بارودوخه كاياندا ﴿أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا﴾ (واته: نايه به لگه به كى روونمان بؤ ناردون) ﴿فَهُوَ﴾ (واته: نه و به لگه به) ﴿يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ﴾ وه پيسان بلى: دامه زراو بن له سه ر هاويه ش دانانتان، وه به رده وام بن له سه ر گومان و دوود ليتان، به راستى نه وهى نيوه له سه رين هر نه وه حقه، نه وه يشى بيغه مبه ران بانگه شه تان ده كه ن بؤ لاي به تال و بووچه.

نايه نه و ده سه لاته له لايان هه به هه تا پيوست بكات به توندى ده ست به هاوبه شدانانه وه بگرن؟ يان به لگه عه قلى و بيستراوه كانو كتيه ناسمانيه كانو بيغه مبه ره

به پریزه کانو پیاو چا کانی ناو مروّ قایه تی نه وه یان قه ده غه کردوه به تووندترین شیوه، وه مه ترسیان داوه له گرته به ری نهو ریگایانه ی ده یانگه به نی پی، وه حوکم و بریاریان داوه به تیکچوونی عه قیل و نایسی نهو که سه ی نه نجامی ده دات؟ جا هاو به شدانانی نه وانه بی به لگه و بی سه لماندنه، به لکو نه وه هه و او نار ه زووی نه فسه کانه و خه ته ری شه یتانه کانه.

(۳۷-۳۶): ﴿وَإِذَا أذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِبَّهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيَهُمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿۳۶﴾ أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۳۷﴾﴾

﴿وَإِذَا أذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا﴾ خوا هه و ال ده دات ده رباره ی سروشتی زورینک له مروّ قه کان له هه ردوو حاله تی خو شی و ناخو شیدا، نه وان کاتی خوار ه حمه ت و چا که به کیان پی ده دات له ده وله مه ندی و له شساغی و سه ر که وتن و وینه ی نه وانه دلخو ش ده بن بی به خو شیه کی لوت به رزی، نه ک خو شیه کی سو و پاسگوزاران ه به نیعه مه ته کانی خوا ﴿وَإِنْ تُصِبَّهُمْ سَيِّئَةٌ﴾ واته: حاله تیکی ناخو شیان تووش بی بی نه ویش ﴿بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيَهُمْ﴾ (به هو ی) سه ری پیچه کانیانه وه ﴿إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ﴾ واته: کتو پر بی هیوا ده بن له نه مانی نه و هه ژاری و نه خو شیه، وه وینه ی نه وانه، نه مه ش نه فامی و نه زانییکه له لایه ن نه وانه وه ﴿أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ﴾ (واته: نایا نه وانه نه یان زانیوه که به راستی خوارو زوی فراوان یان کم ده کات بو هه ر که س بیه و ی) بی هیوایی دوای نه وه ی زانیویه تی که خیر و شه ر له لای خوایه، به هه مان شیوه رزق و رزوی به رفراوانی و تنگ کردنه وه ی له دهستی نه و دایه، له ده ستچوه و هیچ جینگایه کی نیه، که واته نه ی که سی عاقل چاوه ری مه که ته نها به هو کاره کان، به لکو پروانه له به دیهینه ری هو کاره کان، بو یه فه رموویه تی: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ ته نها نه و پرواداران ه ده زانن به فراوانی رزق و رزوی خوارو بو هه ر که سی بیه و ی و بیگریته وه، وه به وانه حیکمه ت و ره حمه ت و به خشنده بی خوارو ده زانن، وه را کیشانی دله کان بو پارانه وه یان له په روه ردگار له هه مو و داواکاریه کانی رزق و رزویدا.

(۳۹-۳۸): ﴿فَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۳۸﴾ وَمَا آتَيْتُم مِّن رَّبٍّ لَّيْرَبُوا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرَبُّوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا آتَيْتُم مِّن زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿۳۹﴾﴾

﴿فَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ﴾ واته: به خشه به خزم و که س به پی نی نزیکی و

پیوستیان - مافی خوی که شهریعت پیوستی کرده، یان هانی له سهر داوه له بژیوی
 هر کو واجب، وه به خشین و دیاری و چاکه و سلاو کردن و ریز گرتن و لیوردن
 له هله و په لهی، به هه مان شیوه به خشه به چینی هه ژارو بی دهره تان که هه ژاری و
 پیوستی زوری پیه ناوه، بو نه وهی پیوستیه کی پی پر بکاته وه له خوارده مه نی و جل و
 به رگ.

﴿وَإِنَّ السَّيْلَ﴾ ریواریک دابرابی له ولاته کی که له جیگای گومانی نه و پری
 پیوستیاید، چونکه هیچ مالکی نی، وه هیچ که سابه تیکی نیه نه فسی خوی به ریخت
 له گشته که یدا، به پیچه وانیه نه و که سیه له شاره کی خویدایه، نه وه نه گرچی
 مالشی نه یست، به لام هر ده بی به زوری - له ناو پیشه یه کدا بی، یان هر کاریکی
 دیکه پیوستی خوی پی به ریخت، له هر نه مه یه خوارزه کاتی داناوه وه ک به شیک بو
 هه ژارو ریواران.

﴿ذَلِكَ﴾ واته: پیدانی خزمی نزیک و هه ژار ﴿خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ﴾ (واته: چاکره
 بو نه و که سانهی) به هوی نه و کرده وانیه وه ﴿وَجَهَ اللَّهُ﴾ واته: خیر و پاداشتیکی
 زورو بی پایان، چونکه له باشترینی کرده وه چاکه کانه، وه قازانجه کی تیده پری که
 گونجاوه له جیگای خویداو به ستراوه ته وه به دل سوزی.

جان هه گره به سستی پی ره زامه ندی خوا نه بو، نه وه بو به خشر نایته به خشر، نه گرچی
 پی به خشر او سوودی لیوره گری، وه ک خوا ﴿فَرَمُوهُ تَسِي﴾ لا خیر فی کثیر
 ﴿مَنْ نَجَوْنَهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ﴾ (واته: النساء: ۱۱۱)
 هیچ چاکه یه ک نیه له زور بهی چه کرده کانیاندا مه گره به کیک فرمان بکات به مال
 به خشین، یان چاکه، یان چاکه کردنی نیوان خه لکی) تیگه یشتی ده قه که، نه مانیه که
 چه سپاون، چاکن له هر نه وهی سوود به به خشر ده گه یهنن، به لام هر که سیک نه وه
 نه نجام نه دات له پیناو ره زامه ندی خوادا بی، نه وه تیمه پاداشتیکی مه زنی ده ده یه وه،
 وه ک خوا ﴿فَرَمُوهُ تَسِي﴾ (وَأُولَئِكَ﴾ واته: نه وانیه نه م کرده وانیه ده کهن، وه جگه
 له وانیه نه م کرده وانیه ده کهن له پیناوی خوادا ﴿هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ نه وان سهر فرازن
 به پاداشتی خوا رزگار بوون له سزای (خوای په روه ردگار).

کاتی باسی نه و کرده وهی کرده که مه به ست پی ره زامه ندی خوایه، نجا باسی
 نه و کرده وهی کرده که مه به ست پی دنیا یه، ﴿وَمَاءَ آيَاتِهِمْ مِنْ رَبِّ الْبَرِّبُؤْ فِي أَمْوَالِ﴾

النَّاسِ ﴿۱﴾ واته: نهوهی له ماله کانی خوٚتان که له سهرووی پیوستی خوٚتانه، وه مهبهستان پیی نهویه مالو سامانه که تان زیاد بیی، بهوهی بیدنه به که سی تهماچی نهوهی لیکه نه له بریا زیاترتان بداتی، جا ئهم کردهوهیه پاداشتی لای خوا زیاد ناکات، چونکه مهرجه کهی له دهستداهه که بریتیه له دلسوژی، ههروهها وینهی نهو کاره که مهبهست پیی زیاتر ریزگرتن و ریا کردن بیی له گهل خهلکی ههموو نهمانه له لای خوا زیاد ناکاو بهره که تی تینا که وی، ﴿وَمَا أَلْبَسْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ﴾ واته: مالو سامانیک پاکتان بکاتهوه له رهوشتی ناشرین، وه پاکتان بکاتهوه له رهزیلی و پرژدی، وه زیاتر پیوستیه کانی پیی بهخشاو چارهسه ر بکات ﴿تُرِيدُونَ﴾ (مهبهستان لهو کاره دا) ﴿وَجَهَّ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ﴾ واته: (تنهها ره زامندی خوا بیی ئا نهوانه) پاداشتیان چهندین قاته، نهوانه سی که ماله کانیان له لای خوا زیاد ده کات، وه خوا ﴿بهره که تی تیده خات بوٚیان هه تا ده بیته شتیکی زور.

وه که خوا ﴿ده فهرموئ: ﴿وَمَا أَلْبَسْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ﴾ بهلگه یه له سه رهوهی خیر کردن به ناچاری که په یوهندی به بهخشهروه هه بی، یان په یوهندی به قهرزیکه وه هه بی نه یدا بیته وه، خیره که پیش بخت به سه رهزه که دا، ئهمه پیی ناوتری زه کات و خوٚپا کردنه وه و بنده له سه ری پاداشت بدریته وه، به پیی شهرع کرداره که سی رهت ده کریته وه، ههروه کو خوا ﴿مه دحی نهو که سه ی کرده وه فرموویه تی: ﴿الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى﴾ (۱۸) اللیل، (واته: نهوهی مالی خوٚی ده به خشی تا دل و دهروونی پاک بیته وه) تنهها پیدانی مال به رووتی خیر و چاکه نیه ئابهم سیفته نه بی، نهویش ده بی به جوٚری بی نهو که سه ی ماله که ده به خشی مه بهستی خوٚپا کردنه وه بی.

(۴۰): ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكَُمْ مِنْ شَيْءٍ سُبْحٰنَهُ، وَتَعٰلٰی عَمَّا يُشْرِكُوْنَ﴾ (۱۰)

خوا ﴿هه وال ده دات نهو تاک و تنهها یه، به دروستکردنتان و رزق و رۆزی پیدانتان و دواتر ده تانمرینی و زیندووتان ده کاته وه، بیگومان هیچ یه ک لهو هاویه شانه ی هاوه لدانه ران داوای لیده که نه و لسی ده پارینه وه نابی به شداربی له گهل خوادا، له شتی که له مانه ی باسمانکرد، ده ی ئیتر چون هاویه ش داده نین له گهل که سیکدا که تاک و تنهها یه له م کارو بارانه دا، که سیکه هیچ به رپوه بردنیکی نیه تیا یاندا به جوٚری له جوٚره کان؟ پاک و به رزی بوٚ خوا له وهی نهوان ده یکه نه هاویه شی، نهوه هیچ زیانیک به خوا ﴿ناگه یه نی،

به لکو تو بالیان له نه ستوی خو یانه.

(۴۱): ﴿ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ مِمَّا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾

﴿ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ مِمَّا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ﴾ خراپه و به لا دهر که وتووه له وشکانی و دهریادا، واته: خراپی بژیوی و کم و کورتی و تووشبوونی به لا و نافات له بژیویه کاندا، وه له نه فس و دهر و نیاندا له نه خوشی و په تاو جگه له نه وانه ش، نه میش به هوی نه وانه یه که پیشیان خستوو به خو یان له و کرده وه خراپانه ی به سروشتیان خراپن.

نه مانه ی که باسکرا ﴿لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا﴾ بو نه وه ی بزانتن که بیگومان خوا تو له سینه ری کرده وه کانه، بویه نمونه یه کی بو پیشخستون له تو له ی کرده وه کانیان له دنیادا، ﴿لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾ (بو نه وه ی بگه رینه وه) له کرده وه کانیان، که بو وه ته مایه ی فساد و خراپه کاری، تا بارودوخیان باش بی و کاروباره کانیان ریک بی، پاکی بو نه و خویبه ی که نیعمت له به لا کانی دایه و فه زل و چاکه له سزایدایه، به لام نه گهر پینانی بچی زیایه له بری هه موو نه و کرده وانه ی کردوو یانه، نه وه هیچ گیانله به ری له سه ر زه ویدا نه ده ما.

(۴۲): ﴿قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ﴾ ﴿۴۲﴾
 ﴿قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ﴾ واته: فرمان کردن به گه ران له سر زه ويدا، گه رانی جهسته و دله كان ده گريته وه، لى ورد بوونه وه و سه رنجدان به سه رهنجامي پيشينه كان.

﴿كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ﴾ (واته: كه زور به يان هاوبهش دانهر بوون بو خوا) ده بينن سه رهنجاميان خرابترين سه رهنجامة، سزايه ك له بن ده ريان ديني، وه سه رزه نشت و نه فرين كردن له لايه ن

دروستكراوه كاني خواوه به دواياندا دي، وه ريسوايي به رده و اميش، ده ي ناگدار بن كاريك نه كه ن وه كو كاره كاني نه وان، چي به وان كرد به ران بهر به نيوهش بيكات، به راستي داد به روه ري خوا له هه موو شوين و جيگايه ك دايه.

(۴۳-۴۵): ﴿فَأَقْرَعْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَاسِمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ، مِنْ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصْدَعُونَ﴾ ﴿۴۳﴾ ﴿مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَ لَهُمْ بِيَهُدُونَ﴾ ﴿۴۴﴾ ﴿لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾ ﴿۴۵﴾

﴿فَأَقْرَعْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَاسِمِ﴾ واته: به دلست وه ريبگره، وه به رووخسارت پرووي تيبكه، وه به جهسته ت كوشش بكه، بو به جي به يناني نايبي راست و ريك، فرمان وه قه ده غه كراوه كاني خوا جي به جي بكه و كوششي بو بكه، وه ههسته به و نه ركانه ي ناشكراو نه بينن، وه په له بكه له كات و ژيان و گه نجيتيت ﴿مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ، مِنْ اللَّهِ﴾ (واته: له پيش نه وه روژي بيت له لايه ن خواوه كه گي رانه وه ي بو نيه)، نه و يش روژي دوايه، نه و روژه نه گه ر هات په تناكريته وه، نه و كه سانه ي كاريان كرده وه دوا ناخرين بو نه وه ي كرده وه كانيان ته واو بكن، به لكو به تاله له كرده وه كان،

﴿قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِ﴾
 ﴿كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ﴾ فَأَقْرَعْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَاسِمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنْ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصْدَعُونَ ﴿۴۳﴾
 ﴿مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَ لَهُمْ بِيَهُدُونَ﴾ ﴿۴۴﴾
 ﴿لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾ ﴿۴۵﴾
 ﴿وَرَبُّكَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ تَتَّبِعُونَ فِيهَا ذُرِّيَّتًا لِيُنزِلَ مِنْهَا مَاءً فَتُكْوِنَ بِهِ الْأَنْبِيَاءُ وَنَجِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَمْثَلِ الْكَلْبِ الَّذِي إِذَا فَسَخَسَ مِنْهُ جَمُودٌ لَمْ يَبْهَتْ بِهَا شَيْئًا وَكُنَّا بِأَعْيُنِنَا قَوْمَ ثَمُودَ إِذْ سَأَلُوا ثِقْلًا يُرْسَلُ أَتَى الْكَلْبُ الْمَوْجِدَ فَجَعَلَهُ رَبُّكَ كَالْحِجَابِ حُقَّتْ آيَاتُهُمْ فَفُتِنُوا فَجَعَلَهُمْ سَاقِطِينَ﴾ ﴿۴۶﴾
 ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ أَكْثَرُ السَّاقِطِينَ﴾ ﴿۴۷﴾
 ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ أَكْثَرُ الضَّالِّينَ﴾ ﴿۴۸﴾
 ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ أَكْثَرُ الضَّالِّينَ﴾ ﴿۴۹﴾
 ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ أَكْثَرُ الضَّالِّينَ﴾ ﴿۵۰﴾

هيچ نامينته وه پاداشتي كرده وه كان نه ييت ﴿يَوْمَ يَصْدَعُونَ﴾ واته: لهو روزه دا خلكى له يه كتر جيا ده بنه وه، وه به جيا جيا دين بو شه وهى كرده وه كانيان بينن ﴿مَنْ كَفَرَ﴾ (بيروا بئى) له شه وان ﴿فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ﴾ (واته: شه وه بيروا يه كهى له سه ره) وه توله ي لیده كړيته وه، هيچ كهس كرده وهى كه سيكى تر هه لنا گرى ﴿وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا﴾ لهو مافانه ي كه هى خواى گه وره ن، يان هى بنده كانه، شه وهى پيوسته وه شه وئيشى چاكه ﴿فَلَا نَفْسِهِمْ﴾ نه ك بو غه يري شه وان ﴿يَمَهْدُونَ﴾ واته: ناماده ي ده كه ن، وه دواړو ژيان بو خويان شاهه دان ده كه نه وه وه خويان ناماده ده كه ن بو به ده سته ينانى پلهو پايه كانى به هه شتو ماله رازاوه كانى.

وه له گه ل شه وه شدا پاداشتيان كورت نا كړيته وه له سه ر كرده وه كانيان، به لكو خوا پاداشتيان ده داته وه له فه زلى به رفراوانى و به خشنده ي بئى سنورى، كه به كرده وه كانيان پئى ناگه ن، شه وئيش به هوى شه وهى خووشى ده وئين، وه نه گه ر خوا به بنده يه كى خوئى خوش بوئى چاكه ي خوئى ده بارينئى به سه ريدا، وه به خشينى بئى پايانى پئى ده به خشئى، وه نازو نيمه تى ناشكراو نه يئى ده رپئى به سه ريدا، شه مهش به پيچه وان هى بيروا يان، بيگومان كاتى خوا ليان تووره ده يئى و خه شم و قينان لیده گرى، توله يان لیده كاته وه وه سزايان بدات، وه بو يان زياد ناكات وه ك چو ن بو پيشينيانى زياد كرده، له بهر شه مه يه فرمويه تى: ﴿إِنَّهُ لَا يَجِبُ الْكُفْرِينَ﴾ (واته: به راستى خوا بيروا يانئى خوش ناوئى). (۴۶): ﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيَذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ. وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ﴾ واته: وه لهو نيشانه و به لگانه ي كه ناماژن له سه ر په حمه تى خواو زيندوو كرده وهى مردوو ه كان، وه له سه ر شه وهى شه و په رستراوه تاكو ته نهايه و پاشايه كى ستايشكراوه، ﴿أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ﴾ (واته: چهنه بايه ك ده تيرئى) پيش باران ﴿مُبَشِّرَاتٍ﴾ (مژده ده رن) به جولاندى هه وره كانو پاشان كو كرده وه يان، بهو شه وه يه مژده ده دا به نه فس و ده روونه كان پيش دابه زينئى، ﴿وَلِيَذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ﴾ (واته: بو شه وهى پيتان بچه ژئى هه ندى له په حمه تى خوئى) به به زه يى خوئى باراتان بو ده بارينئى، شارو ولا تى بئى شاهه دان ده كاته وه، وه چيژ له په حمه تى وه رده گرن، وه ده زانن ته نها په حمه تى خوا رزگار كه رى به بنده كانه و هو كار يكه بو رزق و رپوزيان، هه زو ناره زووتان زياتر ده جولئى بو زياتر شه نجامدانى كرده وهى چاك، كه هو كارى كرده وهى گه نچينه كانى

ره حمه ته، ﴿وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ﴾ (بۆ ئه وهی که شتیه کان بگه رین) له ده ریادا ﴿بِأَمْرِهِ﴾ (به فرمانی) قه دری خوا ﴿وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ﴾ (واته: وه بۆ ئه وهی به دوا ی پۆزی خوادا بگه رین)، به راپه راندنی کاروبارو به رژه وه ندییه کانتان ﴿وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ (واته: تا سوپاسگوزاری خوا بکه ن)، ئه وه زاته ی هۆکاره کانی بۆ رام کردوون و کاره کانی بۆ ئاسان کردوون، ئه مه مه به سه ته له نازو نیعه ته کان که له به رانه ریاندا سوپاسگوزاری خوا بکه ن، بۆ ئه وهی خوا بۆ تان زیاد بکات و بیهیله ته وه بۆ تان. به لام پروو به پروو بوونه وهی نیعه ته کان به کوفرو سه ریچی، ئه مه حالی ئه وه که سه یه نیعه تی خوا ده گۆرۆی به کوفر، ئه وه هۆکاری نه هیشتن و گواسته نه وه یه تی بۆ غه یری خۆی.

(۴۷): ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَأَنْقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُمْوًا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۴۷)

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ﴾ (واته: به راستی پێش تو ناردوو مانه) بۆ لای ئومه تانی پێشوو، ﴿رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ﴾ (واته: پێغه مبه رانییک بۆ لای گه له کانیان) کاتی ئینکاری و که لله ره قیان کرد به یه کتا په رستی خوا وه قیان به درۆ زانی، پێغه مبه رانیان هاتن بانگیان ده کردن بۆ یه کتا په رستی و دانسان به حه قداو پووچی ئه وهی له سه ری ده رۆن له کوفرو گو مپرابی، به به لگه ی پروونه وه هاتن بۆ لایان، به لام ئه وان پروایان نه هینا و ازبان له سه ر که شی و گو مپرایان نه هینا ﴿فَأَنْقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُمْوًا﴾ (واته: ئنجا توله مان سه ند له وانیه یان تاوانیان کرد) وه پرواداران ی شوینکه وتوانی پێغه مبه رانمان سه رخست، ﴿وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (واته: سه رخستی پروادارانمان) پێویست کرد له سه ر خۆمان، وه کردمان به یه کییک له مافه دیاریکراوه کان و په یمانمان پیدان، بۆ یه هه ر ده بی پروو بدات.

ئیه وه ش ئه ی ئه وه که سه نه ی موحه ممه د ﷺ به درۆ ده زانن، ئه گه ر له سه ر به درۆ دانانتان بیهیله وه، سزاتان له سه ر پێویست بووه و سه ریشی ده خه ین به سه رتاندا.

(۴۸-۵۰): ﴿اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَجَعَلَهُ كَسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾ فَأَنْظِرْ إِلَى آثَرِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتِ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾﴾

﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ هَوَالِدَ دَهْدَات دَه رِبَارَهِي تَه اَوِي هِي زُوُو دَه سَه لَاتِي و سَه رَجَه م
 نَا زُو نِي عَمَه تَه كَانِي، كَه يِي كُومَان تَه و ﴿بُرْسِلَ الرِّيحُ فُنْشِيرُ سَحَابًا﴾ وَاَتَه: (بَا يَه كَان دَه نِي رِي ت
 بُو تَه و هِي هَه و رَه كَان بَجُو لِي نِن) لَه زَه و يَه و ه ﴿فِي سُبُطُهُ فِي السَّمَاءِ﴾ وَاَتَه: بَلَاوِي
 دَه كَاتَه و ه و فِرَاوَانِي دَه كَات (بَه نَا سَمَانَه كَانَدَا) ﴿كَيْفَ يَشَاءُ﴾ وَاَتَه: بَه هَر حَالَه تِي
 وَيَسْتِي لَه سَه رِي، پَاشَان ﴿وَيَجْعَلُهُ﴾ وَاَتَه: تَه و هَه و رَه بَه رِفِرَاوَانَه دَه كَاتَه ﴿كَسْفًا﴾
 وَاَتَه: (پَارِجَه پَارِجَه)، هَه و رِي كِي چِرُو پَر، هَه نَدِي كِيَان بَه سَه رَه هَه نَدِي كِي دِي كَه و ه ن،
 ﴿فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ﴾ وَاَتَه: (تَنَجَا دَه بِي نِي) لَه نِي و هَه و رَه كَه و ه نَم نَم بَارَان
 دِي تَه خَوَارِي، هَه مَوِيَان پِي كَه و ه دَانَابَه زَن تَا دَا يَان بَه سَه رَه هَر چِي دَا تِي كِي بَدَه ن ﴿فَاِذَا
 اَصَابَ بِهِ﴾ بَه و بَارَانَه ﴿مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَشِرُونَ﴾ هَه نَدِي كِيَان بَه دَا بَه زِي نِي
 مَزْدَه دَه دَه ن بَه يَه كَتَرِي، تَه و يَش لَه بَه ر تَه و هِي زُوُر پِي و سْتِيَان پِي تَه، لَه بَه ر تَه مَه يَه
 فَ رَمُو يَه تِي: ﴿وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَلْسَيْنَاكَ﴾ وَاَتَه: تَه گَه رِجِي
 پِي ش تَه و هِي بَارَان بَه سَه رِي نَا دَا بِيَارِي) يِي هِي وَا و نَا تُو مِي د بُو و ن بَه هُوِي دَوَا كَه و تِي كَاتِي
 بَارَان بَارِي ن، كَاتِي لَه و حَالَه تَه دَا دَا بَه زِي تَه و ه پِي گَه يَه كِي گَه و رَه يَه دَه بِي بَه لَا يَانَه و ه و
 دَلِيَان خُو ش دَه بِي و مَزْدَه دَه دَه ن، ﴿فَأَنْظُرْ إِلَى آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ
 مَوْتِهَا﴾ وَاَتَه: تَنَجَا سَه يَرِي نَا سَه وَا رِي بَارَانِي خَوَا بَكَه چُو ن زَه و يَه زِي نَدُو و دَه كَاتَه و ه
 دَوَا يَ مَرْدَن و و شَك بُو و نِي)، جَا زَه و يَه رُو و ه كِي لِي دَه رُو ي و دَه جُو لِي، زَه و يَه هَلْدَه دَات و
 بَه ر زَدَه پِي تَه و ه، زَه و يَه دَه رُو ي نِي لَه هَه مَو و جُو رَه گَزُو و گِيَا يَه كِي جَوَان و سَه ر نَجْرَا كِي ش
 ﴿إِنْ ذَلِكَ﴾ تَه و زَاتَه يَه زَه و يَه زِي نَدُو و دَه كَاتَه و ه دَوَا يَ مَرْدَنِي، ﴿لَمُحْيِ الْمَوْتَى وَهُوَ
 عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ وَاَتَه: زِي نَدُو و كَه رَه و هِي مَرْدَوَانِي شَه، و ه هَر تَه و يَش بَه دَه سَه لَاتَه
 بَه سَه رَه مَو و شَتِي كَدَا)، هِي چ شَتِي قُورَس و گِرَان نِه لَه تَوَانَا يَ خَوَادَا، تَه گَه رِجِي قُورَس و
 گِرَان يِي بَه سَه رَه دَرُوسْتِكِرَا و ه كَانِيَه و ه، يَان عَه قَلِيَان تِي دَا دَه سَه تَه و سَان يِي.

(۵۱-۵۳): ﴿وَلَيْنَ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ

مُضْفَرًا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ، يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾
 فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمِعُ الْأُصْمَ
 الدَّعَاءَ إِذَا وَلُوا مَدْرِينِ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ
 الْعَمَىٰ عَنِ ضَلَالِهِمْ إِنْ سَمِعُوا إِلَّا مَنْ يُوْمِنُ
 بِتَايِنَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾

﴿وَلَيْنَ أَرْسَلْنَا رِيحًا﴾ خوارا هه وال
 ده دات ده ربارهی حالی خه لکی،
 نه وان له گه لئم نازو نیمه تانه دا، به
 زیندوو کردنه وهی زهوی دواي مردنی، وه
 بلاو بوونه وهی ره حمه تی خوا، نه گه ر
 بایه کی تووند بنیرین به سر پرووه کو
 کشتوو کاله کانیاندا هه مووی له ناو
 بیات یان به شیکی ﴿فَرَأَوْهُ مُضْفَرًا﴾

﴿وَلَيْنَ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُضْفَرًا﴾ اقلوا من بعده يَكْفُرُونَ
 ﴿فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمِعُ الْأُصْمَ﴾ اذًا وُلُوا
 مَدْرِينِ ﴿وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ الْعَمَىٰ عَنِ ضَلَالِهِمْ إِنْ سَمِعُوا إِلَّا مَنْ يُوْمِنُ
 بِتَايِنَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ﴾ ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكَ
 مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ
 قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ
 ﴿يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لِيُؤَخِّرَنِي
 سَاعَةً كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْكِرُونَ﴾ ﴿رَقَالَ الَّذِينَ أُرْسِلُوا
 إِلَيْهِمْ وَالْإِيمَنُ لَقَدْ يُنْتَهَىٰ فِي كِتَابِ اللَّهِ الْيَوْمَ النَّهْيُ
 فَهَذَا يَوْمَ النَّهْيِ وَالسَّاعَةُ كُنُوزٌ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ قَوْلٌ مُبْتَدِئًا
 لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَمْثَلُ زَنْهَبٍ وَلَا نَفْسٌ يَنْسِفَتُكَ
 ﴿وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ
 وَلَيْنَ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولُنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا
 نَسْطُورٌ ﴿كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ
 ﴿فَأَسْمِرْنَا وَعَدَّ اللَّهُ حَسْرًا وَلَا يَسْتَعْجِلُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾

(بینن زهره بووه) به ره وه له ناو چوون ده روا ﴿لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ، يَكْفُرُونَ﴾ (له پاش شهو زیانه بیروایی ده کهن).

نازو نیمه تی پیشوویان بیر ده چئی و په له ده کهن له کوفرو بیبری، نه وان ههچ سوودیکی نیه بویان نه ناموزگاری و نه سه رزه نشت کردن ﴿فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمِعُ الْأُصْمَ الدَّعَاءَ﴾ وه به یه کهم ﴿إِذَا وَلُوا مَدْرِينِ﴾ (کاتی پروویان لیت وهرده گیرن به پشتی کردنه وه) بیگومان به ره به سه کهن بؤ نه وان فراههم هاتووه، له ملکه چوون و گوئیگرتنی به سوود، وه ک شهو به ره به ستانه ی باسکراوه، له بیستنی دهنگی هه سه وه ری ﴿وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ الْعَمَىٰ عَنِ ضَلَالِهِمْ﴾ (وه توو ری نمایه کهری نایینایان نیت له گو مریایان)، چونکه نه وان به هوی کویریانه وه نایین بویه توانای بینینان نیه، ﴿إِنْ سَمِعُوا إِلَّا مَنْ يُوْمِنُ بِتَايِنَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ﴾ (واته: توو تنها به که سانی پروا دینی که به نیشانه کانی نیمه پروا دینن)، جا شهو که سانه ی ری نمایه سوودیان پیده که به نی نه وان به پروایان به نایه ته کانی نیمه هه به له ناخه وه، نه وان هه ملکه چپی فرمانه کانی نیمه ن ته سلیمی نیمه بوون، چونکه پالته ری

به هیزیان هه یه بو وهر گرتنی ئاموژ گاری، وه ئاماده بوونیان تیدایه به پرواهینان به هه موو نایه تیک له نایه ته کانی خوا، وه ئاماده یشیان تیدایه بو جیه جی کردنی شهوی له توانایاندایه له فه رمانه کانی خواو قه ده غه کراوه کانی.

(۵۴): ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ﴾ (۵۴)

﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً﴾ خوا هه وال ده دا ده رباره ی به رفراوانی زانستی و مه زنی توانای و ته واوی حیکمه تی، سه ره تا ئاده میزادی له لاوازیه وه دروست کردوه، ئه ویش قوناغه کانی یه که مه تی له دروست کردندا، له نوتفه یه ک بو خوینیکی مه یو، دوا ی شه وه بو پارچه گوشتیک، هه تا بووبه گیانداریک له پزدانی دایکدا، تا له دایک بوو، له ته مه نی مندالیدا له شه وپه ری لاوازیدایه، هیزو توانای نه.

پاشان خوا هیزی زیاد ده کات توزه توزه هه تا ده گاته گه نجیتی، به هیز ده بی و توانای کامل ده بی به ئاشکراو نهینی، پاشان ده گوازیته وه له م قوناغه وه، ده گه ریته وه بو لاوازی و پیری و په ک که وتن.

﴿يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ﴾ (واته: خوا هه رچی بوئ دروستی ده کات) به پی حیکمه ت و کاربه جیی و دانایی خوئی، له حیکمه تی شه یه لاوازی بهنده نیشان ده دات، هیزو توانای که وتوه ته نیوان دوو لاوازی، نه فس و ده روونی هیج نیه لاوازی نه بی، شه گه ره به هیز کردنی خوا نه بی هه رگیز نه ده گه یشته تواناو ده سه لات، شه گه ره هیزی له وه زیاتر به رده وام بووایه، شه وه یاخی ده بوو سنوره کانی ده شکاندو گو مرا ده بوو.

وه بهنده کان با چاک بزائن به ته واوی تواناو ده سه لاتی خوا، شه کانی پی دروست ده کات و کاروباره کان به ریوه ده بات، هه رگیز تووشی ماندوو بوون و لاوازی ناته واوی نابی به جوئی له جو ره کان.

(۵۷-۵۵): ﴿وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ﴾ (۵۵) وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۵۶﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مُعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿۵۷﴾

﴿ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ ﴾ خوا هه وال ده دا ده رباره ي به په له هاتنى رږوژ دوايى، بيگومان نه گهر قيامت هه لسا ﴿ يُقَسِّمُ الْمَجْرُمُونَ ﴾ (واته: تاوانباران سويند ده خوڼ) به خوا كه نه وان ﴿ مَا لَيْسُوا ﴾ (نه ماونه ته وه) له دنيا دا ته نها ﴿ سَاعَةً ﴾ (ساتى نه بى) نه وه عوزر هينانه وه يه له لايه ن نه وان نه وه له بهر نه وه سووديان پيښگه يه نى، وه به كورت ته ماشا كردنى ماوه ي دنيا يه.

له راستيدا قسه كانيان هيج حقيقه تيكى نيه، خوا ﴿ فَهَرَمُوهُ يَتَى ﴾: ﴿ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴾ (واته: نه وان به رده وام له دنيا دا له راستيه كان لاياندا بوو، درويان هه لده به ست، له دنيا دا حه قيان به درو ده زانى كه پيغه مبه ران هينا بوويان، وه له دواړوژدا نكوولې كاري هه ستيكراويان ده كرد، نه وپش مانه وه ي دريژر خايه نيان بوو له دنيا، نه مه خوړه وشته ناشرينه كانيانه، مروژف زيندو ده كريته وه له سهر نه وه ي كه ده مري).

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ ﴾ (واته: وه كه ساتى كه زانيارى و ئيمانيان پيدراوه وتيان) خوا منته ي كرد به سه رياندا به و دوانه، وه بووه وه سفنيك بويان، زانست به هه قو و ئيمانتيكى په يوه ست كراو به په سند كردنى حه ق، جا نه گهر نه وان حه ق ده ناسنو په سندی ده كه ن، نه وه ده بى قسه كانيان له گهل واقيعدا پراو پسر بگونجيت، گونجاو بيت له گهل بارودوخياندا.

بويه قسه ي حه قو راستيان كردو وتيان: ﴿ لَقَدْ لَبِثْتُ فِي كِتَابِ اللَّهِ ﴾ (واته: له قه زاو قه ده ريده، كه خوا له سه رتاني نووسيوه، وه له برياريدا ﴿ إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ ﴾ (واته: ته مه نيكتان كرد، بير كه ره وه بيرى ليده كاته وه، وه په ند وه رگر په ندى ليوه ده گري، هه تا رږوژى زيندو بوونه وه هاتو گه يشتن به و حاله.

﴿ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴾ (واته: ئنجا نه مه رږوژى زيندو بوونه وه يه به لام ئيوه نه تانده زانى) بويه نكووليتان لى ده كرد له دنيا دا، وه نكووليتان ده كرد له دنيا دا كاتى دابنين بو گه رانه وه و داواى ليخوش سوون، به رده وام نه فامى دروشمتان بوو، وه شوينه واره كاني له به درو دانان و خه ساره تمه ندى دا پو شه رتان بوو.

﴿ فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ ﴾ (واته: جا له و رږوژه دا كه ساتى سته ميان كرده به هانه هينانه وه سووديان پينا گه يه نيت) جا نه گهر درو بكه ن و پيان واييت

به لگه و حوججه یان له سهر پیوست نه کراوه، یان نه یان توانیوه ئیمان بهینن، دروکه یان دهرده کهوئی، به شایه تیدانی خواهن زانست و ئیمان، وه شایه تیدانی پیست و دهست و قاچه کانیا، وه نه گهر داوای به هانه بکن، که بگه پرتیرینه وه بو دنیا جاریکی دیکه ناگه پرتیرینه وه بولای نه وانیه قهده غه یان لیکراوه، به هیچ شیوه به ک ناگه پرتیرینه وه، به راستی کاتی به هانه هینانه وه ته واو بوو، عوزرو بیانویان لیوه رناگیری، ﴿وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ﴾ واته: داوایان لی ناکری پوزش بهیننه وه.

(۵۸): ﴿وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ﴾

﴿وَلَقَدْ ضَرَبْنَا﴾ (واته: به راستی هینا و مانه ته وه) له بهر گرنگیدان و بهزه یی و نه رمو نیانی و جوانی مامه له کردنمان ﴿لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ﴾ (واته: بو خه لکی له م قورثانه دا له هه موو جووره نمونه و باسیک) بو شه وهی حقیقه ته کانی پی دهر بکه وئی و کاره کانی پی بناسری و بیانوی پی بی پی، نه مه گشتگیره له نمونه کاند که خوا ده بهینته وه بو نریک کردنه وهی نه و کارانه ی که به عه قل هستی پیده کری، وه هه و آلدان به وهی له داها تودا چی روو ده دات، وه دهر که وتنی حقیقه ته کانی هه تا وه کو شه وه وایه روویدا ییت.

وه ههروه ها له م شوینه دا، خوا باسی روژی دوایی ده کات، وه له حالته تی تاوانباران تیابدا و توندی شاخ هه لکیشانیان، به هیچ شیوه به ک بیانوو به هانه هینانه وه یان لی وه رناگیری.

به لام سته مکارانی بیروا ته نها عینادی کردنی حقیقی ناشکراو روونیا هه لبژاردوه، له بهر نه مه فهرموویه تی: ﴿وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ﴾ واته: نیشانه به ک به لگه پیست له سهر راستی نه و په یامه ی هینا ته ﴿لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ﴾ واته: به حقه ده لین: به راستی شه وه به تالو پووج و ناحه قه.

نه مه ش به هوئی کوفر و بویریانه، وه به هوئی شه وه به خوا مووری ناوه به سهر دله کانیا، وه له نه قامی نه ندازه به ده ریانه، بویه فهرموویه تی: ﴿كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ﴾ خیر و چاکه ناچیته ناو دلپانه وه، حه قیقه ته کان وه کو خوئی هست پیناکه، به لکو حقه به ناحه قه ده بینن و ناحه قیش به حقه.

(۵۹): ﴿كَذَلِكَ يَطْمَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ﴾

﴿فَاصْبِرْ﴾ (دان به خوځندا بگره) له سره شهو فرمانه ی پیت کراوه، وه له سره بانگه واز کردنیان بولای خوا، جا نه گهر پشت تیکردنیکت بینی له لایه ن شهوانه وه، با شهوه ریگریت لینه کات، ﴿إِن وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا﴾ هیچ گومانیکسی تیدانیه، شه مش یارمه تیده ره له سره نارامگرتن، بیگومان بهنده نه گهر زانی کرده وه کی به فیرو ناجیت، به لکو ده بیینیته وه به ته واوه تی، نارپه حه تی له سره ناسان ده بیت، وه هه موو گرانی و قورسیه کی له سره سووک ده بیت، چنده کرده وه ی زور بکات به که می ده زانی.

﴿وَلَا يَسْتَخْفِنَكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ واته: به راستی بروایان لاوازه و دنیایان که مه، به هوی شه وه و خه ونه کانیان سووک بووه و نارامی و خوځراگریان که مه، ده خیله شهوانه بیزارت نه کن و لات نه دن، تو نه گهر وریایان نه بیت و خوځ لیان نه پاریزی، شه وه له خشته ده به ن و ده تترازین له فرمان و قه ده غه کراوه کان، نه فس و ده روون یارمه تیان ده دات له سره شه مه، وه داوای گومان و دوودلی ده کات. شه مه به لگه یه له سره شه وه ی هه ر پرواداریک خاوه ن دنیایی و یه قینه، عه قلی کامله، نارام گرتن له سره ی ناسانه.

وه هه ر که سیک دنیایی لاواز بیت عه قلی شه لاوازو سووک، جا یه که م به کروک و کاکله دیت، شه وی دیکه به پله ی تو یکل دی، خوا پشتیوان بیت.

ته فسیری سووره تی (الروم) ته واو بوو.

ته فسیری سووره تی (لقمان)

مه کیکه (۲۴) نایه ته

به ناوی خوای به به زهی به خشنده

(۱-۵): ﴿الذَّٰرِ ﴿۱﴾ تَلَّكَ ءَايَتِ الْكِتَٰبِ الْحَكِيمِ ﴿۲﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿۳﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿۴﴾ أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۵﴾﴾

تلك خوا نامازه ده کات به
نامازه کردنیک که به لگه به له سر
مه زنی ءَايَتِ الْكِتَٰبِ الْحَكِيمِ
واته: نایه ته کانی پر له حکمه تن و

راست و ته اوون، له لایه ن کار دروستی به ناگاو لیزان ده رچووه.
له پته وی و وردی نهو قورنانه دابه زیوه به به رزترین قه و پاراوترین و
رووترینان، که به لگه به له سر گه وره ترین ماناو چاکترینان، وه له پته وی و
وردی نهو قورنانه نهویه که پاریزراوه له هم سوو گوزران و ده ستکاری کردنیک،
وه زیاده و ناته و اووی و لادانیک.
وه له پته وی و وردی نهوی له ناو قورناندایه له هه واله کانی پیشوو داهاتوو،
وه کاروباره په نهانه کان هه موویان پراو پرن له گه ل واقعدا، کینی له کتبه
ناسمانیه کان پیچه وانیه نه بووه، وه پیغه مبه ری له پیغه مبه ران به پیچه وانیه قورنانه وه
هه والی نه داوه، نه هاتوه نایه ت زانستی هه ست پیکراوو مه عقولی راست شتی
لهو قورنانه هه لوه شینیه وه، وه له پته وی و وردی نهو قورنانه فرمانی نه کرده
ته نها به به رژه وه ندی روون و پته تی نه بی، یان په سندترینان، وه قه ده غه تی نه کرده
له شتی ته نها نهوه نه بی خراپه تی پته تی و روونه، یان خراپتر لهو، وه زورچار
دوو شت پیکه وه کۆده کاته وه له گه ل باسکردنی حکمه ت و سوودی، وه قه ده غه

له شتی ده کات له گه‌ل باسکردنی زیانه که‌ی، وه له پته‌وی و وردی قورشان نه‌وه‌یه کوی کردوه‌ت‌ه‌وه له نیوان هاندان و ترساندندا، وه نامۆز گاری په‌وان، که نفس و ده‌روونه چاکه کان پیسی ری‌ک ده‌بن و کرده‌وه ده‌که‌ن به چاک‌ی.

وه له پته‌وی و وردی قورشان تو ده‌بینی ده‌قه کان دووباره بوونه‌ت‌ه‌وه، وه کهو چیرۆکه کان و نه‌حکامه کان و ینه‌ی نه‌وان، هه‌موویان ری‌ک که‌وت‌وون، هه‌چ دژیه کی‌ک و جیا‌وا‌زیه کی تیدانه، جا هه‌تا که‌سی خاوه‌ن بینای بی‌ری لی‌کاته‌وه، عه‌قلیش تی‌فکری، عه‌قلی گه‌شه ده‌کات و دل‌ی ده‌حه‌په‌سی، له گونجان و ری‌ک بوونیان، وه به ته‌واوی یه کلا ده‌بیته‌وه به‌بی هه‌چ گومان و دوو دل‌یه ک که نه‌وه قورشانه له لایه‌ن خوا‌ی کاردروستی ستایش‌کراوه‌وه دابه‌زیوه به‌لام- له گه‌ل نه‌وه‌دا خوا کار دروسته- بانگ ده‌کات بو هه‌موو ره‌وشتیکی به‌خشنده، وه قه‌ده‌غی هه‌موو ره‌وشتیکی ناشرین و سه‌رزه‌نشترکراو ده‌کات، زۆربه‌ی خه‌لکی بی‌ه‌شن له هیدایه‌ت وه‌رگرتن لی، پشتیان له ئیمان و کرده‌وه‌ی چاک کرده‌وه، مه‌گه‌ر که‌سی خوا سه‌رکه‌وتووی کرد‌بی و پاراستی، نه‌وانیش چاکه‌خو‌ازانن له به‌ندایه‌تی کردنی په‌روه‌ردگاریان، وه چاکه‌کارن له گه‌ل خه‌ل‌کید، یی‌گومان نه‌وه قورشانه ﴿هُدًى﴾ (رینمایه) بویان، رینمایان ده‌کات بو ری‌گای راست، وه ناگاداریان ده‌کاته‌وه له ری‌گاکانی دۆزه‌خ، ﴿وَرَحْمَةً﴾ (میهره‌بانیه) بویان، خو‌شبه‌ختی دونیاو دواروژ به‌هویه‌وه به‌ده‌ست دینن، وه خیره‌و چاکه‌ی زۆرو پاداشتی بی پایان و خو‌شی و دل‌خو‌شی، وه گو‌م‌رای و به‌ده‌ختیان لی دوور ده‌خاته‌وه.

پاشان وه‌سفی چاکه‌کارانی کرده‌وه به‌زانستی ته‌واو، نه‌ویش دل‌نیایی ته‌واوه، که کرده‌وه و ترسان له سزای خوا ده‌خو‌ازی، واز له سه‌رپیچی کردنی دینن، وه وه‌سفی کردون به‌کرده‌وه، وه له‌وه کرده‌وانه‌ش دوو کرده‌وه‌ی خاوه‌ن فه‌زلی تایه‌ت کرده‌وه: نو‌یژ که دل‌سو‌زی و پارانه‌وه له خوا ده‌گریته‌وه، وه به‌ندایه‌تی گشت‌گیر به‌دل و زمان و نه‌ندامه‌کانی جه‌سته، که له ناو هه‌موو کرده‌وه کاندانه‌م کرده‌وه‌یه دیاری‌کراوه، وه زه‌کات دان که خاوه‌نه‌که‌ی پاک ده‌کاته‌وه له پیسی و ره‌زیلی، وه سوود به‌برا مسول‌مانه‌که‌ی ده‌گه‌یه‌نی و پیوستیه‌کانی پر ده‌کاته‌وه، وه نه‌وه‌ش ده‌رده‌خات که به‌نده خو‌شه‌ویستی خوا ده‌دات به‌سه‌ر خو‌شه‌ویستی مال‌دا، خو‌شه‌ویسته‌که‌ی ده‌رده‌کات له مال و سامان، له پیناو خو‌شه‌ویستر له

نهو، نهویش داواکردنی په زامه نندی خوايه ﴿أُولَئِكَ﴾ (ثا نه وانه) چا که خوازن، کویان کردوته وه له نیوان زانستی ته واوو کرده ودا ﴿عَلَىٰ هُدًى﴾ واته: (له سر رینماییه کی) مه زنن، ههروه کو چوَن نه ناسراو نهو مانایه ده به خشئی، جا نهو رینماییه به ده ستهاتووه بویان و بیانگه یشتوه، ﴿مَنْ رَبِّهِمْ﴾ (له لایه ن په روه رد گاریانه وه) نهو زاته ی به به رده وام به نازو نیعمه ته کانی په روه رده یان ده کات، شه پروو خراپه یشیان لی دوور ده خاته وه.

نهم رینماییه ی خوا ﴿﴾ پیسی گه یان دوون له په روه رده کردنی تایه تیشی به دوسته کانی، نهویش چاکترین جوړه کانی په روه رده کردنه ﴿وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ نه وانه گه یشتوون به په زامه نندی خواو پاداشتی دویانو دواړو ژیان، وه سه لاهه تن له خه شم و قین و سزای، نهویش له بهر نه وه ی رینگای سر که وتن و سهر فرازیان گرتوته بهر، که رینگایه کی دیکه نه جگه له وه.

کاتی خوا ﴿﴾ باسی هیدایه تدر او انسی کرد به قورشان نه وانه ی پرویان تی کردوه، نجا باسی نهو که سه ی کرد که پستی تی کردوه و پیسی سهر به رز نه بووه، وه نهو که سه سزا ده دری له سر نه وه، چونکه له جیاتی نهو قورشانه هه موو به تالیکی پو وچی هه لباردوه له سه کردندا، وازی له بهر ترینی سه کان و چاکترینیان هیناوه، وه خراپترین سه و ناشرینترینیانی کردوه به به لگه بو خوئی، جا له بهر نه مه یه فهرموویه تی:

(۹-۶): ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٦﴾ وَإِذَا نُتِلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَاتُنَا وَلَّى مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَسَّرَهُ بَعْدَآءِ الْإِيمَانِ ﴿٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ أَلْوَعٌ ﴿٨﴾ خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾﴾

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي﴾ واته: (هه نندی له خه لکی هه یه) بیه شو و سهر شوړه ﴿يَشْتَرِي﴾ واته: هه لیده بژیړی و هزی لیده کات وه ک هز کردنی که سی له پیناویدا پاره خه رج بکات ﴿لَهْوَ الْحَدِيثِ﴾ واته: سه بی هووده کان که دل بی ناگا ده که ن، ده بنه بهر به ست له به رده م گه و ره ترین داوا کاریدا، جا ده چیه نیو نه مه وه هه موو سه یه کی قه ده غه کراو، وه هه موو شتیکی پروو پو وچو بی بایه خو ورینه کردن له سه کاندنا، که هانده رن بو کوفرو تاوان و سهر پیچی کردن،

وه له قسه ي ئه و كه سانه ي له هه ق لايانداوه و دهمه ده مئى ده كه ن له سه ر شتى پو وچ و بئى بنه ما، بؤ ئه وه ي ئاينى راستى پئى له ناو ببه ن، له غه يبه ت كردن و قسه هينان و بردن و درؤو تانه و ته شه رو تۆمه ت، وه له گۆرانى و دؤل و زورنای شه يتان، ئه و رووداوانه ي كه دل بيشاگا ده كات و هيچ سوودى كى تيدانيه نه بؤ دين نه بؤ دونيا، جا ئه م به شه له و كه سانه ن قسه ي بيه ووده ده كرن له قسه ي باش ﴿لِيُضِلَّ﴾ (بؤ ئه وه ي) خه لكى (گومرا بكه ن) ﴿بِعَصْرِ عَلِيٍّ﴾ واته: دواى ئه وه ي خؤى گومرا بوو خه لكيش گومرا ده كات، چونكه گومرا كردن له گومرا بوونه وه په يدا ده بئى و سه رچاوه ده گرى، وه گومرا كردنى له م قسه و باسه دا ريگري كردنئى له قسه ي به سوود و كرده وه ي چاك و حقه ي روونكراوه و ريگاي راست.

ئه وه ي بؤ ته و او نابئى هه تا هيدايه ت و راستى ناشرين نه كات، وه ئايه ت و نيشانه كانى خوا نه كاته جيگاي گالته جارې، وه گالته بكات به ئايه ته كان و ئه وانه يشى شوئى كه وتوون، جا ئه گه ر كؤى كرده وه له نيوان وه سفكردى به تال و پو وچ و هاندانى خه لكى بؤى، وه له كه دار كردنى حه ق و گالته كردن به شوئى كه وتوانى، گومرا ده بئى كه سيك كه زانستى پئى نه بئى، وه فيلى لئده كات به و سروه ي كه بؤى ده كات، له و قسانه ي كه گومرا كراو ناتوانئى جياى بكاته وه و راستيه كانى بؤ ده رناكه وئى ﴿أُولَئِكَ هُمَّ عَذَابٌ مُّهِينٌ﴾ (واته: ئه وانه سزاي رسواكه ريان بؤ هه به)، به وه ي گومرا بوون و خه لكيان گومرا كرد، وه گالته يان به ئايه ته كانى خوا كردو حه ق و راستى روونيان به درؤزانى، له بهر ئه مه يه فه رموو يه تى: ﴿وَإِذَا نُتِلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا﴾ بؤ ئه وه ي بپرواى بيه ينئى و ملكه چى بئى ﴿وَلَّىٰ مُسْتَكْبِرًا﴾ واته: روو وهرده گيرئى، به روو وهر گيرائى كى خؤ به گه وره زانين و په تكردنه وه ي ئايه ته كان، هه رگيز ناچيته ئبو دليه وه و كارى گه رى له سه ر دروست ناكات، به لكو پشتى تئده كات ﴿كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا﴾ (واته: هه روه ك نه ييستئى) به لكو ﴿كَأَن فِي أُذُنِهِ وَقْرًا﴾ واته: (هه ردوو گوئى) كه ر بئى، ده نكه كانى پئى نه گا، ئه مه هيچ ريگه چاره يه ك نيه بؤ ري نمايى كردنى ﴿فَبِشْرَةٍ﴾ (ده ي مژده ي بده رئى) به مژده دانئى كارى گه رى خه م و په ژاره له دلى دروست بكات، وه له مژده دانئى ناشرين و خراب و تاريكو تۆزواى ﴿بِعَذَابِ الْبُرِّ﴾ (به سزايه كى)

سهختو به ئیش بو دل و جهستهی، که به هیچ جوړی نه اندازه نه کړی، وه نازانی به مهزنی نهو سزایه، نه مه مژده دانی خرابه کارانه، خرابترین مژده یه، به لام مژده دانی چاکه کاران فرموویه تی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ واته: کویان کردوته وه له نیوان به ندایه تی کردن ناوهرؤ کیان به پرواهینان و رواه تیان به مسولمان بوون و کرده وهی چاک ﴿لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ﴾ مژده یه که بویان به و کرده وانهی پیشیان خستوه، وه ریزیک بویان به هوئی نه وهی پیشیان خستوه، ﴿خَلْدِينَ فِيهَا﴾ واته: له به هه شتانی پر له نازو نیعمه تدا، نیعمه تی دل و پروح و جهسته ﴿وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا﴾ ناکری پیچه وانهی به لینه کانی بکات و بیانگوری ﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ ته وای عیززهت و ته وای حکمهت، له عیززهت و حکمه تی سر که وتوی کرده نهو که سهی سر کوتوو بووه، وه ریسوای کرده نه وهی که ریسوا بووه، به پیی نهو زانست و حکمه تی که ده یخوای تیایاندا.

(۱۱-۱۰): ﴿خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَالْأَرْضِ رَواسِي أَنْ تُمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَأْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ﴾ هَذَا خَلَقَ اللَّهُ فَارُوفِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ بَلِ الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۱۱﴾

خواد خوینته وه به سر به بنده کانیدا چه ندین شوینه وار له شوینه واره کانی ده سه لاتی، وه چه ندین داهینان له داهینانه پر له حکمه ته کانی، وه چه ندین نیعمهت له شوینه واره کانی په حمه تی، جا فرموویه تی: ﴿خَلَقَ السَّمَوَاتِ﴾ حهوت ناسمانی (دروست کرده) به مهزنی و به فرراوانی و چری و به رزی بی نه اندازه یه وه ﴿بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا﴾ واته: هیچ پایه یه کی نیه، نه گهر پایه ی بیوایه ده بینرا، به لکو جیگیره و ته وای کراوه به توانای خوا.

﴿وَالْفَلَقِ فِي الْأَرْضِ رَواسِي﴾ واته: کیوی مهزن سه رانه ری چه سپاندویه تی و قایمی کرده، بو نه وهی ﴿تُمِيدَ بِكُمْ﴾ (نه تان له رزینی و نه جولئی) جا نه گهر کیوه داکوتراوه کان نه بووایه، زهوی ده له رزا، جیگیر نه ده بوون نه وانهی تیایدا نیشته جین ﴿وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ﴾ واته: بلاوی کرده ته وه له م زهویه به فرراوانه دا هم موو به شه کانی گیان له به ران که رامکراون بو نه وه کانی ثادهم، وه بو به رژه وه ندی و سووده کانیان، کاتی که بلاوی کردونه ته وه به سر زه ویدا، خوا ﴿زَانِيَةٌ﴾ زانیویه تی پیوستیان به رزق و رزوی ده بی بو نه وهی پیی بژین، جا له ناسمانه وه ناویکی

پیروزی باراندوه، ﴿فَأَنْبَأْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ﴾ (واته: به هوی شه بارانه وه همموو جوړه پوه کیکی به که لکو جوانمان پواندووه) به سوودو پیروز، گیان له بهر بلاوه بووه کان پیی ده له وه پین، همموو گیان له بهریه ک سوودی لیوه رده گری.

﴿هَذَا﴾ واته: دروستکردنی جیهانی سهروو خوارو له بیگیانو و گیاندارو پیدانی ررقو روزه کانیان ﴿خَلَقَ اللَّهُ﴾ (دروستکراوی خوی) تاکو ته نهاو بی هاو به شن، همموویان دان به وده دا دین، ته نانهت تیوه شهی هاو به شه دانهران. ﴿فَأَرْوِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ﴾ (واته: دهی نیشانم بدن بزائم نهوانی تر جگه لهو زاته چیان دروست کرده) نهوانهی کردووتانن به هاو به شهی خوا، داویان لیده که نو ده یانپه رستن، ته مه شه ده گه به نیی نهوانیش مافی دروست کردنیان هیه وه ک دروستکردنی خوا، وه رزقو رزقو وه ک رزقو رزقو شه، ته گهر شتیکیان هیه لهو جوړه نیشانم بدن، بو شه وهی راستی بانگه وازه که تان دهریکه وی له وهی شایسته ی په رستن.

شه وهی زانراوه شهوان توانایان نه شتی که له دروستکردن پیشانیان بدن، چونکه همموو نهوانه ی باسکران دانیان به وده ناوه شهوان دروستکراوی خوی تاکو ته نهان، بیتوانایان چه سپا له سهلماندنی دروست کردنی شتی که شایسته ی په رستن بن، به لام به ندایه تی کردنیان بو شه په رستراوانه له بی زانستی و نه بوونی به رچاو روونیه وه سه رچاوه ی گرتووه، به لکو له نه فامی و گومراییه وه یه، بویه فرموویه تی: ﴿بَلِ الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ﴾ (واته: به لکو سه مکاران له گومراییه کی) روونو ناشکرا دان کاتی شتیکیان په رستووه نه سوودو نه زیانو نه مردنو نه ژیانو نه زیندو کردنه وهی به ده سته، وه وازیان له دل سوژی بو به دیه پنه ری رزیدهری خاوه نی همموو کاروباره کان هیناوه.

وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ لِلَّهِ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهَذَا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِصْلَهُ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَىٰ الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾ وَإِن جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَن تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبِهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ لِلَّهِ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهَذَا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِصْلَهُ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَىٰ الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾ وَإِن جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَن تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبِهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَتَّبِعُ إِنَّمَا لَكَ فِيهَا مَقَالٌ حَبْرَةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُن فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِيهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَتَّبِعُ أَقْبِرِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصِرْ عَلَىٰ مَا أوصَاكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تَصْعَقْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرْحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

يَتَّبِعُ إِنَّمَا لَكَ فِيهَا مَقَالٌ حَبْرَةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُن فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِيهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَتَّبِعُ أَقْبِرِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصِرْ عَلَىٰ مَا أوصَاكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تَصْعَقْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرْحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ لِلَّهِ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾

اللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ تا کوتایسی چیزو که که، خوا ﴿١٢﴾ ههوال دهدات ده ربارهی منه تی خوی به سر بنده به ریزه کهی لوقمان به حکمهت و دانایی، نهویش بریتیه له زانست به ههق له سر شیوه و حکمه تی خوی، جا نهویش زانسته به نه حکامه کان، وه ناسینی نهوانه تیایاندا به له نهینی و ورده کاریه کان، ده گونجی مرؤف هندیک جار زانا بی و حه کیم نه بی، به لام حکمهت به یوهسته به زانسته وه به لکو به کرده وه شهوه، ثا له بهر نه میه حکمهت رافه کراوه به زانستی به سوودو کرده وهی چاک.

کاتی خوا ﴿١٣﴾ نهو منه ته گوره بهی پیندا، فرمانی پیکرد سوو پاسگوزاری بکات له سر نه وهی پی به خشیه، بو نه وهی پیروزی بکات به وهی پی به خشیه، وه فزلو چاکه ی

زیاتری پی بیه خشی، وه هه والی پیداوه چاکه ی چاکه خوازان سوودو قازانجه که ی ده گه پتیه وه بو خویان، وه هه رکه س بیروایی بکاو سوپاسی خوا نه کات، نه وه ئوبالی نه وه ده که وپته سه رخوی، خوا بئینیاژه له سوپاسگوزاری نه وه، ستایشکراوه له وه ی نه ندازه ی ده کیشی و بریاری له سه ر ده دات، بئینیاژی خوا له تایه تمه ندی خودیه تی، وه بوونی ستایشکراوی له سیفاتی ته وای، ستایش کراو له جوانی دروستکردنیدا، له تایه تمه ندیه کانی خودیه تی، وه هه ریه ک له و دوو وه سفه سیفاتی ته واون، وه کو کردنه وه ی یه کیکیان بو لای نه وی دیکه ته وای زیاتره به سه ر ته وایدا.

رافه زانان بو چوونی جیاوزیان هه یه، ئایا لوقمان پیغه مبه ر بووه یان بنده ی چاک؟ خوی گه وره هچی ده رباره ی باس نه کرده ته نها نه وی که حکمه تی پیداوه، وه باسی هه ندی له وانه ی کرده که به لگن له سه ر حکمه تی له ئاموژگاری کردنی کوره که ی، باسی بنه مای حکمه ت و بنچینه گه وره که ی کرده، جا فه رموویه تی: وَإِذْ قَالَ لِقْمَنُ لِأَبْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ (واته: باسی نه و کاته بکه لوقمان به کوره که ی گوت که ئاموژگاری کرد)، یان قسه یه کی بو کرد به و قسه یه ئاموژگاری کرد به فه رمانکردن و قه ده غه کردن، که به ستره بوو به هاندان و ترساندن، فه رمانی پیکرد به دلسوژی، وه قه ده غه ی لیکرد له هاوبه ش دانان، هوکاری نه وه شی بو روون کرده وه، فه رمووی: إِنَّكَ الشَّرْكُ لَطَلْمٌ عَظِيمٌ (واته: به راستی هاوبه ش دانان سته میکی زور گه وره یه) رووی گه وره یی نه وه یه، هچی شتیک له وه ناشرین ترو قیزه ون تر نیه له وه ی به دیه ئراوی له خو ل یه کسان بکا به خاوه نی گه رده کنان، وه که سی هچی به ده ست نیه له کاروباردا یه کسانی بکا به وه ی هه موو کاروباره کانی به ده ست، وه که سیکی ناته و اوو هه ژار له هه موو رووه کانه وه، یه کسان بکا به په روهردگاری ته و اوو بئینیاژ له هه موو رووه کانه وه، وه که سی به قه د مسقاله زه رره یه ک نازو نیعمه تی به ده ست نه بیته، یه کسان بکا به و زاته ی هه رچی له لای خه لکی هه یه له نیعمه ت له ئاین و دونیای و دواروژیان، وه دل و جه سته کانیان ته نها له لای خویا، که س خراپه کاری لا نابات ته نها خوا نه بی، ئایا له م سته مه مه زتر هه یه؟! ئایا له وه مه زتر هه یه که سیک خوا دروستی کردبی بو به ندابه تی و یه کتا په رستی خوی، بجیت نه و نه فسه به رزو به ریزه ی دابه زینیت به خراپترین پله و پایه؟ وه بیکات به بنده یه ک بو شتی یه کسان نه بی له گه ل هچدا، سته می له نه فسی کردبی به سته میکی گه وره.

کاتی فرمانی کرد به به جیهنانی مافه کانی، به از هینان له هاوبهش دانان، که له داخوآزیه کانی به جیهنانی یه کتاپه رسته، فرمانی کرد به به جیهنانی مافی دایکو و باوک، جا فرمووی: ﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ﴾ واته: په یمانمان لی وه رگرت، کردمانه وه سهیت له لای، له داهاتوودا پرساری لیده کن له به جیهنانی شه و کاره، نایا پاراستوویه تی یان نا؟ فرمانمان پیداوه، ﴿بِوَالِدَيْهِ﴾ (به دایکو و باوک) وه پیمان و تووه ﴿أَشْكُرُ لِي﴾ (سوپاسگوزاری من بکه) به ههستان به په رستم و جیه جیکردنی مافه کانم، وه پشت مه بهسته به نازو نیعمه ته کانم له سر سر پیچیکردنم ﴿وَلِوَالِدِكَ﴾ (دایکو و باوکت) به چاکه کردن له گه لیاندا، به قسهی نر م و نیان و له سر خو، وه ره فتاری جوان و خو به کم زانین له ئاستیاندا و ریزگر تیان و به گه وره دانانیا، وه ههستان به بژیویان و دوور که و تنه وه له خراپه کردن له گه لیان له هه مو و روویکه وه، به گوفتار و به کردار. جا فرمانمان پیکردوه به فرمانه و هه و المان پیداوه که ﴿إِلَى الْمَصِيرِ﴾ واته: له داهاتوودا ده گه ریته وه بو لای شه وهی فرمانی پیکردووی، وه شه و مافانهی پیسپاردووی، پرسپارت لی ده کات، نایا پی هه لسانی، تا پاداشتی بی پایانت بداته وه؟ یان ونت کرد، تا سزای جهرگ برت بدات؟

پاشان باسی هوکاری چاکه کردن ده کات له گه دایکو و باوک، له دایکدا ﴿حَمَلْتَهُ أُمَّهُ وَهَنَّا عَلَى وَهْنٍ﴾ واته: دایکی هه لی ده گری به دوو گیانی) نارپه حتی له سر نارپه حتی، به رده و ام تووشی نارپه حتی ده بی، له و کاتهی که نوتفه یه له پزدانی دایکدا، وه نه خوشی و لاوازی و قورسی و گورانی باردوخی، پاشان نازاری مندال بوون، شه و نازاره سه خته.

﴿وَفِصْلَهُ فِي عَمَلَيْنِ﴾ (واته: وه برینه وهی له شیر له دوو سالیه وه) شه ویش په یوه سهته به دایه نی و له شه تو گرتنی و شیردانی، نایا چاکه نه کات به وهی بهر گهی شه و نارپه حتیانه ده گری له گه منداله که یدا، له گه شه و په ری خوشه ویستی جهخت ده کاته وه له سر منداله کهی، وه ناموژ گاری ده کات به شه و په ری چاکه کردن له گه لی ﴿وَإِنْ جَاهِدَاكَ﴾ واته: باوک و دایکت شه و په ری هه و لیاندا ﴿عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا﴾ (واته: له سر شه وهی هاوه لم بو دابنی هیچ زانیاریه کت نیه له و باره یه وه شه و به گویمان مه که) و امه زانه شه و کاره ده چیه نیو چاکه کردن له گه لیاندا، چونکه حقی خواله پیشی حقی هه مو و که سیکه وه یه، وه ﴿لَا طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ

الْخَالِقِ} (رَوَاهُ أَحْمَدُ: ۲۰۶۷۲، قَالَ شُعَيْبُ الأَرْنَؤُوطُ: إِسْنَادُهُ صَحِيحٌ عَلَى شَرَطِ الشَّيْخَيْنِ)،
واته: گوپرايه لى بؤ به ديهيتراو نيه له سه ريپچى به ديهينه ردا.

نه يفه رمووه: (وَإِنْ جَاهِدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَعَقِّبْهُمَا)، واته: نه گهر
نه وپه رى هه ولياندا هاوبه شم بؤ دابنيت كه هيچ زانياريه كت پي نيه نه وه نازاريان بده.
به لكو فه رمويه تى: ﴿فَلَا تَطْعَمَهُمَا﴾ واته: (گوپرايه لىان مه كه) به هاوبه شدانان، به لام
به رده وام به له سه ر چا كه كردن له گه لىاندا، له بهر نه مه فه رمويه تى: ﴿وَصَاحِبُهُمَا فِي
الدُّنْيَا مَعْرُوفًا﴾ واته: به چاكي هاوريه تيان بكه، به لام شوينكه وتيان به و حاله ي كه
له سه ر كوفرو سه ريپچين نه وه شوينيان مه كه وه ﴿وَأَتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ﴾ (واته:
شويني ريپزى كه سيك بكه وه كه گه راوه ته وه بؤ لاي من) نه ويش برواداران به
خواو فريشته كان و كتيه كان و پيغه مبه رانه، نه وانسه ي ملكه چى په روه رد گاريان بوون و
گوپرايه لىان كرده وه، وه شوينكه وتني ريپزاريان نه وه يه شوينيان بكه وي له گه رانه وه
بؤ لاي خوا، نه ويش راكيشاني دلو تيراده يه بؤ لاي، نجا به دو ايده به نه ندا مانى
جه سته ي به ندا يه تى بكات، به وه ي خوا پي رازيه و لي نزيك ده يته وه، ﴿ثُمَّ إِلَى
مَرْجِعِكُمْ﴾ (پاشان گه رانه وه تان بؤ لاي منه)، گوپرايه ل و سه ريپچيكارو جگه له وانيش
﴿فَأَنْتُمْ كُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ هيچ له خوا ناشارد ريته وه له كرده وه كانيان،
﴿يَبْنِيْ اِنَّمَا اِنْ تَكْ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ حَرْدَلٍ﴾ كه برتبه له بچوو كترينيان و بي
قيمه ترينيان ﴿فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ﴾ واته: بكه ويته ناوه راستى ﴿أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي
الْأَرْضِ﴾ له هه ر جيگايه ك له جيگا كاني ناسمان و زوى ﴿يَأْتِيهَا اللهُ﴾ (خوا
ده يينى) به هوى فراوانى زانستى و ته واوى لي زانينى و ته واوى ده سه لاتي، له بهر نه مه يه
فه رمويه تى: ﴿إِنَّ اللهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ﴾ واته: وردينه له زانست و شاره زايده، ته نانه ت
ناگاداره به ناوه رؤ كى نه ينيه كان و شاراوه يى ده سته ي چولو ده ريا كان.

مه به ست له مه دا هاندانه له سه ر هه ستردن به چاوديري خوا، وه گوپرايه لى كردنى
هه رچى له توانادا بي، وه ترساندن له كرده وه ي ناشرين و قيزه ون كه م بي يان زور.
﴿يَبْنِيْ اَقْرَبَ الصَّلَاةِ﴾ هانيداوه له سه ر نويژ، وه تايه تى كرده چونكه نويژ
گه وره ترينى نه وه په رستشانه يه كه به جه سته ده كر ين ﴿وَأَمْرًا بِالْمَعْرُوفِ وَأَنْهَ عَنِ
الْمُنْكَرِ﴾ (واته: فه رمان به چا كه بكه و ريگري بكه له خراپه) نه ويش نه وه ده گه يه ني
زانستى هه بي به چا كه تا فه رمانى بي بكات، وه زانستى هه بي به خراپه تا ريگري لي

بکات، وه فرمان کردن به وهی که ته او نابی فرمان به چاکه، وه قده غه کردن له خراپه تنها به وه نه بی، له نهرم نیانی و خوراگرتن، وه بیگومان بهروونی باسیکردوه له فرمانیستی خویدا، وه ک فرموویه تی: ﴿وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ﴾ (واته: خوراگرو به نارامبه له سر هر به لاو ناخوشیه ک تووشت دئ) له و پروه ی که خوی بکهری فرمان به چاکه به و دوور ده که ویتته وه له وهی قده غه کراوه، نهمه ته او کردنی نفس و دهروونی له خو ده گری، له کاری چاکه و ازهینان له خراپه، وه ته او کردنی جگه له خویستی له خوده گری به فرمان پیکردن و قده غه کردنی.

وه کاتی زانرا که بیگومان هر ده بی تووشی به لاو نارچه ته بی کاتی فرمان و قده غه ده کات، چونکه له فرمان و قده غه کردندا نارچه تیه ک هیه له سر نفس و دهروون، بویه خوا فرمانی پیکردوه به نارامگرتن له سهری، فرموویه تی: ﴿وَأَصْبِرْ سَنَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَٰلِكَ﴾ نه وهی که لوقمان ناموژ گاری کوره که ی پیکردوه ﴿مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ﴾ له و کاره گه ورانه یه که خوا پیویستی کردوه و گرنگی پنداوه، وه سر که و توو نابی تنها خواهه نانی عزم نه بی.

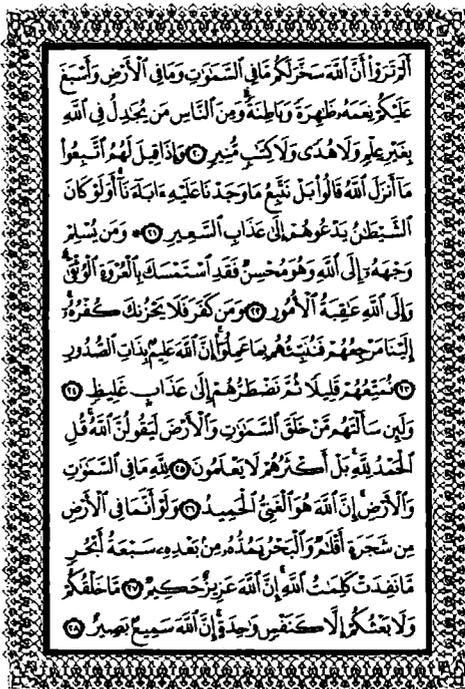
﴿وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ﴾ واته: روو وهرمه گیره، وه پرومه تت به رووی خه لکدا گرژ مه که به جورئ خو ت له وان به گه وره تر بزانی ﴿وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا﴾ واته: به لووت به رزی و فخر و شانازی به نیعمه ته کانه وه (مه رو به زه ویدا) پیده ری نیعمه ته کانت بیر بچی و سهرت سوور بمینی به نفس و دهروونت، ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخَالِفٍ فَخُورٍ﴾ له نفس و دهروون و شیوازو خو به گه وره زانیندا ﴿فَخُورٍ﴾ (شانازی) به قسه کانی ﴿وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ﴾ واته: له رویشتنندا له سر خو به، نه ک به لووت به رزی و خو به زلزانیه وه ریبه کیت ﴿وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ﴾ وه کو نه ده پیک له گه ل خه لکی و له گه ل خوادا ﴿إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ﴾ ناشریتترین و ناخوشترین دهنگه کان ﴿لِصَوْتِ الْحَمِيرِ﴾ (دهنگی گویدر یژه) جا نه گه له دهنگی به رزدا سوودو به رژه وه ندیه ک هه بووايه، نه وه تاییه ت نه ده کرا به گویدر یژه وه که نرمی و گیژی و ده به نگی زانراوه.

نه وه وه سیه تانه که لوقمان وه سیه تی پیکرد به کوره که ی، دایکی هه موو حیکمه ته کانه، وه نه وه یشی باسی نه کردوه له مه دا خوی ده بینته وه، وه هر وه سی تیک شتیکی نه و توی خراوه ته پال که بانگ بکات بو نه جامدانی نه گه ر فرمان بی، وه بو و ازهینان لی نه گه ر قده غه کراو بی، نهمه به لگه یه له سر نه وهی که باسمان کرد له ته فسیری

(وشه‌ی) حیکمه تدا، ئه‌ویش زانسته به حوکم و بریارو حیکمه‌ت و شته په‌سنده‌کان. فرمانی پیکردوه به بنه‌مای ناین که ئه‌ویش یه‌کتابه‌رستیه، وه قه‌ده‌غهی لیکردوه به هاوبه‌شدانان، وه هۆکاری پیویست بوونی وازه‌ینان له‌هاوبه‌شدانانی روون کردۆته‌وه، وه فرمانی پیکردوه به چاکه له‌گه‌ل دایک و باوکدا، وه هۆکاری پیویستی باس کردوه بو چاکه کردن له‌گه‌ل‌ئاندا، وه فرمانی کردوه به سوپاسگوزاری خو‌ی و سوپاسگوزاری دایک و باوک‌ی، پاشان فرمانی کردوه به چاکه کردن له‌گه‌ل دایک و باوک و گوپراه‌لی فرمانه‌کانیان به مهرجی فرمان به سه‌ریچی نه‌کن، به‌لام ئه‌گه‌ر فرمانیان به سه‌ریچی کرد ئه‌وه نابی‌ئازاریان بدات، به‌لکو ده‌بی چاکه‌یان له‌گه‌ل‌دا بکات، ئه‌گه‌رچی گوپراه‌لیان ناکات ئه‌گه‌ر هه‌ولیان له‌گه‌ل‌دا هاوبه‌ش بو خوا دابنی، وه فرمانی پیکردوه به چاودیری کردنی خوا و ترساندووویه‌تی به‌وه‌ی ده‌گه‌رپه‌سه‌وه بو‌لای، هیچ کرده‌وه‌یه‌کی بچوو‌ک و گه‌وره‌ی به‌جینه‌هیشتوو له‌خیر و شه‌ر تۆماری کردوه. وه قه‌ده‌غهی لیکردوه له‌خۆبه‌زل زانین و فرمانی پیکردوه به‌خۆ به‌که‌م زانین، وه قه‌ده‌غهی لیکردوه له‌فشه‌کردن و شه‌رو خراپه، وه فرمانی پیکردوه به‌له‌سه‌رخو‌یی له‌جوله‌و قسه‌کردندا، وه پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی قه‌ده‌غه‌کردوه.

فرمانی پیکردوه به‌کاری چاکه‌و ریگری لیکردوه له‌کاری خراپه، وه به‌جیه‌ینانی نو‌یزو ئارامگرتن، که به‌و دووانه‌هه‌موو کاریک ئاسان ده‌بی‌ت، هه‌ر وه‌کو خوا فه‌رمووویه‌تی، حه‌قی خو‌یه‌تی که‌سیک ئه‌م ئامۆژگاریانه‌بکات تایه‌ت بی‌ت به‌حیکمه‌ت و پی‌ی به‌ناوبانگ بی‌ت، له‌به‌ر ئه‌مه‌له‌منه‌تی خوا به‌سه‌ریه‌وه، وه له‌سه‌ر هه‌موو به‌نده‌کانی، ئه‌وه‌یه‌حیکمه‌ته‌کانی بو‌یان باس کردوه، تا بی‌ته‌په‌سه‌واو سه‌رمه‌شقیک بو‌یان.

(۲۰-۲۱): ﴿الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّهُمْ سَخَّرَ لَكُمْ مِمَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمِمَّا فِي الْأَرْضِ نِعْمَةٌ مِنَّا بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾
 ﴿وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا نَحَدِّثُكَ عَلَيْهِ بآبَاءِنَا أَوْلُو كَانُوا الشَّيْطَانِ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ﴾
 ﴿۲۱﴾

خواه منته ده کات به سر بهنده كانيدا،
 وه بانگيان ده کات بو سوپاسگوزارى و
 بينينى و بيناگايى لى، جا فرموى:
 ﴿الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّهُمْ سَخَّرَ لَكُمْ مِمَّا فِي
 السَّمَوَاتِ﴾ (واته: به راستى خوا رامى

هيناوه بوتان نهوى له ناسمانه كانه) له خوړو مانگو نه ستيره و هموو رامه پيرون بو
 سووى بنده كان.

﴿وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ (واته: نه وهشى له زهويدايه) له گيانله بهراند دارو درهخت و كشتو
 كال و دهرىاو كانز او وينهى نهوان، ههروه كو فرمويه تى: ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مِمَّا
 فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا﴾ (البقرة). (واته: نه و زاته بو تيهوى دروستكردوه هموو نهوانهى
 له ناو زهويدايه).

﴿وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ﴾ (واته: هه مووتانى گرتوه ته وه و دايپوشيون) ﴿نِعْمَةٌ﴾ (نيعمه ته) ديارو
 ناشكراو په نهان و نادياره كانى، نهوانهى پى ده زانين و نهوانهشى شارواه به له لامان،
 نيعمه تى دونيو دين، به ده سته ينانى سووده كانو لابر دنى زيانه كان، پشه تان نهويه
 هستن به سوپاس كردنى خوا له سر هم نيعمه تانه، به خوشيستنى و ملكه چ بوونى،
 وه به كار هينانى بو يارمه تيدان له سر گوپرايه لى خوا، وه نابى بيكاته يارمه تيدهر بو
 سه ريچى كردن.

به لام له گه له دواى يه كى هم نيعمه تانه دا ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن﴾ (هه ندى له

خه لکی) سوپاسی نه کردوه، به لکو بیروایی کردوه، وه بیروایشی به وه کردوه که دایاراننده به سهریدا، وه ینکاری حقی کردوه که کتیه کانی پی ناردوه و پیغه مبه رانی پی ره وانه کردوه، نه و که سه ﴿مُجَدِّلٌ فِي اللَّهِ﴾ واته: ده مه ده می له پو وچ و به تال ده کات بو شه وهی به ره رچی حقی پیداته وه، وه نه و په یامه ی پی رهت بکاته وه که پیغه مبه رانی پی هاتوه، له فرمانکردن به به ندایه تی خوی تاک و تنها، ثم ده مه ده میکاره له سهر به رچاو روونی نه، مشت و مری له زانسته وه سهر چاوه ی نه گرتوه تا وازی لی بهیتری خوی کاری خوی و له قسه کانی بیوریت ﴿وَلَا هُدًى﴾ به هوی وه شوینی هیدایهت دراوان بکه ون، ﴿وَلَا كَلِمٌ مُنِيرٌ﴾ نه روونکه ره وهی حقه، نه به جیه، نه گوازاوه ته وه، نه په پیره وی په پیره و کارانی کردوه.

به لکو ده مه ده می له نایه ته کانی خوا بونیات نراوه له سهر په پیره و کردنی باو بایره هیدایهت نه دراوه کانیان، به لکو گومراو گومراو بوون، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ﴾ (کاتی پیمان بوتری شوینی نه و ناینه بکه ون خوا ناردوویه تیه خواره وه) له سهر دهستی پیغه مبه رانی، بیگومان شه وه حقه، وه به لگی ئاشکرایان بو روون بکرته وه ﴿قَالُوا﴾ به ره هلستی ده که ون ده لین: ﴿بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا﴾ واز له وه ناهینین باوو بایرانمان له سهری ده رویشتن بو قسه ی هیچ که سی، جا شه و که سه هر کی بیت.

خوا ﴿بِهِ﴾ به ره رچی شه وان و باوو بایرانانی داوه ته وه و فهرموویه تی: ﴿أَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ﴾ (واته: نه گهرچی شه یتان بانگیان بکات بو سزای هه لگیر ساوی ئاگری دوزه خ) باوو بایرانیان به ده میه وه ده چن و به شوینیدا ده روون، وه ده بن به یه کیک له خویند کاره کانی شه یتان، شه ژان ده ستیان به سهر دا ده گری، ئایا نه مه شه وه ده خوازی شوینیان بکه ون و به ریگای نه واندا بر روون، یان شه وه ده یانتر سیینی له گرتنه به ری ریگا کانیان، وه بانگیان ده کات له سهر گومرایان وه گومرایی شه وه ی شوینیان ده که وی.

بانگه وازی شه یتان بو شه وان و باوو بایرانیان له بهر خوشه ویستی و سوژ نه بو یان، به لکو له بهر دوژمنکاری و فیلکردنه لیان، له راستیدا شوینکه و تووانی له دوژمنانی شه ون، شه وانسه ی زال بووه به سهر یانداو چاوی به وه ئو قره ده گری شایسته ی سزای هه لگیر ساوی دوزه خ بن، به هوی به ده مه وه چوونی بانگه وازه که ی.

(۲۲-۲۴): ﴿وَمَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿۲۲﴾ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ: إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۲۳﴾ نُمْنَعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿۲۴﴾﴾

﴿وَمَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ﴾ واته: ملکه چسبی و گویرایه لسی بکات به نه نجامدانی شه ریعته کان، دل سوژی بوناینه که ی ﴿وَهُوَ مُحْسِنٌ﴾ (چاکه کاربی) له و نیسلامه دا، به وهی کرده وه کانی به پیی شه ریعته بی و شوینی پیغه مبر ﴿﴾ که وتبی، یان: هر که سی به راستی رووبکاته خوا به نه نجامدانی هه موو عیباده ته کان، وه به چاکسی نه نجامیان بدا به وهی به ندایه تی خوا بکات وه ک شه وهی ده بیینی، جا نه گهر شه و خوا نه بیینی بیگومان خوا شه و ده بیینی، یان: هر که سی رووبکاته خوا به به جیهنانی مافه کانی، وه شه و چاکه کاربی له گهل بهنده کانی خوادا، وه مافه کانیان به جی بیینی، مانا کان په یوه ستن به یه کتروهه، جیاوازی له نیوانیاندا نه، تنها له رووی جیاوازی هاتنی وشه کانه وه، شه گرنا هه موویان یه کده ننگن له سر به جیهنانی سه رجه م دروشمه کانی ثاین، به جوړی ریگ و پیک و ته وای بی، هر که سی شه وهی نه نجامدا شه وه سه لامه ته ﴿اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى﴾ واته: به و په ته ی که هر که سی دهستی پیوه بگری به به هیزی رزگاری ده بی و سه لامه ته ده بی له له ناوچوون، وه سه ر که وتوو ده بی به هه موو خیر و چاکه یه ک.

هر که سیک به راستی روونه کاته خوا، یان چاکه کار نه بی شه وه دهستی نه گرتووه به په تی به هیزه وه، وه شه گر ده ست نه گری به و په ته به هیزه، شه وه ده بی له ناو بجی، ﴿وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾ واته: گه رانه وه و سه ره تاو کوتایی (هه موو کاریک تنها بولای خوا یه)، جا حو کم و بریار ده دات له نیوان بهنده کانیدا پاداشتیان ده داته وه به پیی کرده وه کانیان، وه سه ره نجامیان پییان ده گات، ده ی با خو یان ناماده بکن بول شه و کاره، ﴿وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ﴾ (واته: وه هر که س بیروا بوو با بیروایه که ی خه فته تبارت نه کات، چونکه شه وهی له سه رشانته له بانگه وازو گه یانندن دریغیت نه کردوه، جا شه گر هیدایه ت وهر نه گری، شه وه بیگومان تو پاداشتت له لای خوا یه، بویه هیچ چیگایه ک نه ماوه ته وه بول خه مباری له سه ر نه بوونی هیدایه تی، چونکه شه گر خیری تیدا بووایه خوا هیدایه تی ددها.

هه روه ها خه مبار مبه له سه ر شه وهی شه وان بویریان کرد به رانه رت به دژایه تی، وه جهنگیان له گه لا کردووی، به رده وام بوون له سه ر گوپرایسی و بیرواییان، وه بویان

مه سوتی به هوئی نهوهی شهوان به پهله سزانه دراون، چونکه بیگومان ﴿إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنْتِهِمُ بِمَا عَمِلُوا﴾ (واته: گه پرانه وه بیان ته نها بولای تیمه به نجا هه والیان ده ده نیی بهوهی کردوویانه) له بیروایی و دزایه تی کردنیان، وه هه ولدانی ته اوویان بو کوژانه وهی پرووناکسی خواو نازاردانی پیغه مبه ره که ی ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ (واته: به راستی خوا ناگاداره بهوهی له ناو دله کاندایه، نهوهی که ده ریان نه بریوه، چ جای شهوهی ناشکرایان نه کردوه و دباره؟! ﴿نَمْنَعُهُمْ قَلِيلًا﴾ (که می نازو نیمه تیان پی ده ده یین) له دونیادا، بو شهوهی تاوان زیاتر بکه نو سزایان بو ناماده بی ﴿ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ﴾ (واته: ناچار یان ده که یین ﴿إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ﴾ (واته: گه یشتوته نهو په ری له مه زنی و گه وره یی و ئیش و نازاری.

(۲۵-۲۸): ﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۲۵﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿۲۶﴾ وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ، سَبْعَةَ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۷﴾ مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَفِّسٍ وَجِدَةً إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿۲۸﴾

﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ﴾ نه گه پرسیار بکه ی لهو بته پرستانه ی که هه ق به درو ده زانن ﴿مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ (کی ناسمانه کانو زهوی دروست کردوه؟) نهوه ده زانن بته کانیان هه چ شتیکیان لهوانه دروست نه کردوه، به پهله ده لین: خوا نهو زاته به تاکو ته نهایی دروستی کردوون، ﴿قُلِ﴾ بیان بلی و په یوه ستیان بکه، وه بیانوو یان بیره بهوهی که دانیان پیداناوه له سهر شهوهی ئینکاریان کردوه ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ شهو زاته ی که پرووناکسی ناشکرا کردوه، وه نمونه ی ده رخستوه له نه فس و ده روونی خو تان، جا نه گه بزنانن شهوه دان ده نین بهوه دا، شهو که سهی که تاکو ته نهایی له دروست کردنو به ریوه بردندا، ته نها شهو ده یی به تاکو ته نها به رستری، به لام ﴿أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ له بهر شهو هه وه به شیان بو خوا دانا، وه پارزیوون پیچه وانه ی شهو بجولینه وه که له سهری بوون، له پرووی ده سهه سانی و گومانه وه، نه ک له پرووی بهرچاو پروونی.

پاشان له م دوو نایه ته دا باسی نمونه هینانه وهی کردوه له فراوانی وه سهفه کانی، بو شهوهی بانگی بهنده کانی بکات بو ناسین و خو شو یستی، وه به دل سو زیه وه بیه رستن، جا باسی

بهر فراوانى مولك و دهسه لاتی كرده كه هممو ئهوانه‌ی له‌ناو ئاسمانه‌كان و زه‌ويدان
 -ئه‌مه‌ش هممو جيهانی سه‌روو خواره‌وه ده‌گرته‌وه- مولكى ئه‌ون، كاروباریان به‌رپوه
 ده‌بات به‌حوكمی دهسه‌لانی قه‌ده‌ری، وه‌حوكمه‌فرمان پيكراره‌كاني، وه‌حوكمه
 پاداشتيه‌كاني، همموويان به‌نده و كۆيله و ژيربار خراون، هيچ دهسه‌لاتيكيان نيه، خوا ﷻ
 ده‌وله‌مندی بينيازه، پيوستی به‌وه نيه كه يه‌كيك له‌به‌ديه‌تراوه‌كاني پيوستی پي
 ده‌بی، ﴿مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا﴾ (۵۷) الذاریات، (واته: من هيچ
 رۆزیه‌كم ناوی لیان ناشموی خواره‌مه‌نیم به‌ندی).

به‌راستی كرده‌وه‌ی نيردراوان و پيغه‌مبه‌ران و شه‌هيدان و پياوچاكان هيچ سوودی به‌خوا
 ناگه‌يه‌نی، به‌لكو سوود به‌و كه‌سانه‌ده‌گه‌يه‌نی كه‌ئه‌نجامیان داوه، خوا بينيازه له‌خويان و
 كرده‌وه‌كانيان، له‌ده‌وله‌مندی خوا ئه‌وه‌يه‌ده‌وله‌مندی هه‌ژاری كردون له‌دونيوا
 دوارپۆژدا، پاشان خوا ﷻ هه‌وال ده‌دات ده‌رباره‌ی هه‌مدو ستایشكردنی، ستایشكردن
 له‌تايه‌تمه‌ندیه‌كاني ئه‌و زاته‌يه، ئه‌و خوايه‌ستایشكراوه له‌هممو روويه‌كه‌وه، ئه‌و
 ستایشكراوه له‌خودیدا، وه‌ستایشكراوه له‌سيفاتیدا، وه‌هر سيفه‌تی له‌سيفه‌ته‌كاني
 شایسته‌ی ته‌واوترین ستایشكردنه، چونكه‌سيفاتی مه‌زن و ته‌واون، وه‌هممو ئه‌وانه‌ی
 ده‌يكات و دروستی كرده‌وه‌ستایش ده‌كری له‌سه‌ری، وه‌هممو ئه‌وانه‌ی فرمانی
 پيكرده‌وه قه‌ده‌غه‌ی ليكرده‌وه ستایشكراوه له‌سه‌ری، وه‌هممو ئه‌وانه‌ی بریاری پيداوه
 ده‌رباره‌ی به‌نده‌كاني و له‌نيوانیاندا له‌دونيوا دوارپۆژ ستایشكراوه له‌سه‌ری.

پاشان هه‌وال ده‌دات ده‌رباره‌ی فراوانی و مه‌زنی و ته‌كاني، به‌جۆری ده‌گات به‌ده‌كان
 به‌ئه‌وپه‌ری گه‌يشتن و عه‌قله‌كاني پي رووناك ده‌بيته‌وه، وه‌پي سه‌رسام ده‌بن، وه‌له
 ناسیندا ئارامی ده‌به‌خشی به‌وانه‌ی خاوه‌ن ژیری و به‌رچاو روونین، جا فه‌رموويه‌تی:
 ﴿وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ﴾ (واته: بيگومان نه‌گه‌هرچي دره‌خت له
 زه‌ويدايه‌قه‌له‌مو پينوس بی) پي بنووسری ﴿وَالْبَحْرِ مِمْدَهُ، مِنْ بَعْدِهِ، سَبْعَةُ آبْحُرٍ﴾
 (هممو ده‌ریای زه‌وی بيته‌مه‌كه‌ب) هه‌وت ده‌ریای تر دواي ئه‌وه‌ی كه‌باسكرا بيته
 به‌مه‌كه‌ب، ئه‌وه‌پينوسه‌كان ده‌شكين و مه‌كه‌به‌كان ته‌واو ده‌بن، هيشتا ته‌واو نه‌بووه
 ﴿كَلِمَتُ اللَّهِ﴾ (وته‌كاني خوا)، ئه‌مه‌زیده‌رۆی نيه كه‌هيچ حه‌قيقه‌تيكي نه‌بی، به‌لكو
 كاتی خوا زانیويه‌تی عه‌قله‌كان كورت بين له‌ده‌وردانی هه‌ندی له‌سيفاته‌كاني، وه
 زانیويه‌تی ناسینی بو‌به‌نده‌كاني چاكترینی ئه‌و نيعمه‌تانه‌يه‌كه‌دايبارانده‌به‌سه‌رياندا، وه

گه ووره ترين ده سته كه و ته به ده ستيان هينابى، نه ويش وه كو خوئى به ده ست نايه ت، به لام نه گهر هه مووى به ده ست نايه واز له هه مووى ناهينرى، خوا نا گادارى كردوونه ته وه به نا گادار كردنه وه به ك، دلّه كانيان پئى رووناك ده بيته وه و سنگيان پئى ده كرپته وه، نه وه ي پئى گه يشتون ده يكه ن به به لگه بو نه وه ي پئى نه گه يشتون، وه ده لپن هه روه كو چون به پريز ترين و زانا ترينيان به په روه رد گارى وتى: (لَا نُحْصِي ثَنَاءَ عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ) واته: ئيمه ناتوانين ستايش كردنت بزميرين هه روه كو چون خوئ ستايشى نه فسى خوئ ده كه يه ت. نه گهرنا كاره كه له وه مه زنترو گه وره تره.

ئه مه نمونه هينانه وه يه له بابه تى نزىك كردنه وه ي مانا - كه له توانادا نيه پئى بگات - بو تيگه ياندن و بير كردنه وه، نه گهرنا داروو دره خته كان نه گهر چند قات زياتر بن له وه ي كه باسكرا، وه ده ربا كانيش نه گهر چند فراوانتر بن له وه ي كه باسكرا، نه وه ييگومان به بيردا دئى نه مينن و كو تايان پئى بئى، چونكه هه موويان به ديھينراون.

به لام كه لامى خوا كو تايى پيھينانى به بيردا نايه، به لكو به لگه ي شرعى و عه قلى رينمايى كردووين كه نه ته واو ده بئى و نه كو تايى دئى، وه هه موو شتيك كو تايى دئى جگه له خوا و سيفاته كانى، ﴿وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَىٰ﴾ (النجم، واته: به راستى هه موو كار يك سه ره نجامه كه ي هه ر بو لاي په روه رد گارت ده گه رپته وه) جا نه گهر عه قل بيرى له حه قيقه ت و راستى يه كه مى خواو كو تايى بكاته وه، ييگومان هه ر شتى بيرو هوش و ايدانابى له كاته پيشوه كان، هه ر چون نه و وادانانه يه ك له دواى يه ك بئى و هه لسه نگيرايى، نه وه خوا پيش نه وه يه و كو تايى بو نيه، وه هه ر چونى بيرو هوش عه قل وادابنى له كاته دوا كه وتوه كان، هه ر چون نه و وادانانه يه ك له دواى يه ك بئى و هه لسه نگيرايى، وه هه و كارى بكات هه ر كه سئى به دل و زمانى، نه وه خواى گه وره دواى نه وه يه و كو تايى نيه.

خوا ﴿لَا﴾ له هه موو كاته كاندا بريار ده دات و قسه ده كات، وه چى بوئى نه نجامى ده دا، وه نه گهر ويستى هه بوو هيج ريگره كه له به رده م گوفتارو كرداره كانيدا نيه، جا نه گهر عه قل نه وه ي بو ده ر كه وت و لئى تيگه يشت، بوئى ده رده كه وئى نه و نمونه ي خوا هيناويه تيه وه ده رباره ي كه لامى بو نه وه ي به نده كان توژه توژه بزانش، وه نه گهرنا كاره كه زور له وه مه زنتره، پاشان باسى گه وره يى ده سه لات و ته واوى حيكمه تى ده كات، فه رموو به تى: ﴿إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ واته: خواهن هه موو ده سه لاتيكه، كه

هرچی له جیهانی سه روو خواره وه یسه له هیزو دهسه لات تنها هی نهوه، به خشویه تی به دروستکراوه کان، هیچ هیزو توانایه ک نیه تنها به هیزو توانای نهوه، وه به دهسه لات زاله به سر هموو دروستکراوه کاندو کاروباریان به پړوه دهبات، وه به حکمهت و دانایی به دپهینراوه کانی هیناوه ته بوون، وه هر به حکمهت دهستی پیکردوه، وه نامانچو مهبهست تیدا حکمهت، به هه مان شیوه فرمانو قهدهغه کردن، به حکمهت هاتوته بوون، وه نامانچو مهبهست تیدا حکمهت، نهو خویسه کار دروستو خاوهن حکمهت له دروستکردن و فرمانیدا، پاشان باسی مهزنی تواناو دهسه لات و که مالی خوی کردوه، وه بیگومان نابی عقل و ابیر بکاته وه، جا فرموویه تی: ﴿مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَفِّيسٌ وَحَدَّةٌ﴾ (واته: دروستکردنی هه مووتان و زیندوو کردنه وه تان وه ک تنیا که سیک وایه) نه مه شتیکه عقله کان سه رسام ده کات، به پراستی دروستکردنی هموو به دپهینراوه کان سه سر زوری و زیندوو کردنه وه یان دواي مردن و دواي جیا کردنه وه یان له یه ک چاو ترو کاندو- وه ک دروستکردنی نه فسیک وایه به لایه وه، هیچ پروویه ک نیه له به دوور ته ماشا کردنی زیندوو بوونه وه و پاداشت له سه سر کرده وه کان، مه گهر نه فامی به مهزنی و تواناو دهسه لات خوا.

پاشان باسی به رفراوانی بیستی کرده، به هموو بیستراوه کان، وه بینینی به هموو بینراوه کان، وه ک فرموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ﴾ (واته: به پراستی خوا زور بیسه ری زور بینایه).

(۲۹-۳۰): ﴿لَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ ﴿۲۹﴾ ذَلِكَ يَأْنِ لِلَّهِ هُوَ الْحَقُّ وَأَنْ مَا يدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾ ﴿۳۰﴾

﴿لَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ﴾ ههروهه ها نهمش تاكو تنهایی خوا ده گریته وه له هه لسو كه وتو بهرپوه بردندا، وه بهر فراوانی هه لسو كه وتی به جوړی شهو ده خاته ناو رږوږو رږوږیښ ده خاته ناو شهو، واته: هه نديكيان ده خاته ناو نه وپتره وه، جا نه گهر به كيكيان به كيكيانی

خسته ناو نه وپتره وه نه وی دیکه یان ده پوات، وه خورو مانگی رامهیناوه ههر به که یان به یاساو ریښای خوی ده گهریت، لهو کاته ی دروستی کردوون که مو کورتیان تینه که وتووه، بو نه وی بهو جوړه بهرزه وه نندی و سوودی بنده کان ته واو بی له دین و دنیا یاندا، وه بو نه وی په ندو سوودی لیوه ریگرن ﴿کُلُّ﴾ ههر به که له خورو مانگ ﴿يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى﴾ (تا ماوه به کی دیاریکراو ده گهرین) نه گهر نهو ماوه دیاریکراوه هات نه وه گهرانیان ده پچری و کوتایی بی دی، وه دهسه لاتیان له کار ده که وی نه ویش له رږوږی دوا پیدا، کاتی که خور ده پیچریته وه مانگیښ ده کوږیته وه، وه ژبانی دنیا کوتایی بی دی و ژبانی دوا رږوږ ده ست پیده کات، ﴿وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ له خپرو شهر ﴿خَبِيرٌ﴾ هیچ شتیکی لی شاراوه نیه له وانه، وه پاداښتان ده داته وه له سر نهو کرده وانه به پاداښت دانه وه بو گوږپرا به لان و سزادانی سر پیچیکاران ﴿ذَلِكَ﴾ که بوی روون کردوونه ته وه له مزنی و سیفاته کانی به روونکردنه وه ﴿يَأْنِ لِلَّهِ هُوَ الْحَقُّ﴾ (بیگومان تنهها خوا راسته) له ذاتی، وه له سیفاته کانی، وه ثابته که ی حقه، پیغه مبه ره کانی حقن، په یمانی حقه، هه په شه ی حقه، وه به نديا به تی کردنی حقه و راسته ﴿وَأَنْ مَا يدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَطْلُ﴾ (واته: به راستی نه وه ی هاواری لیده که نو ده په رستن

بِجِجْگە لەخوا بەتال و ناراستە) لە زات و سیفاته کانیدا، جا ئە گەر خوا نەبەینایەتە بوون ھەر گیز نەئەھاتە بوون، وە ئە گەر یارمەتی خوا نەبووایە ھەر گیز نەدەما، جا ئە گەر بەتال و پوچ بوو، ئەو بەندایەتی کردنی پووچترو بێ ماناترە ﴿وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ﴾ بە زاتی، لەسەر ووی ھەموو بەدییەتراوە کانهوویە، ئەو زاتە سیفاته کانی ئەوئەندە بەرز نە کە بە ھیچ جووری لە گەل سیفاتی بەدییەتراوە کاندانایووری، وە بەرزەو لەسەر ووی بەدییەتراوە کانیەتی و زالە ﴿الْكَبِيرِ﴾ ئەو زاتە خواوەن گەورەییە لە زات و سیفاته کانی، وە خواوەن گەورەییە لە دلە کانی خەلکی ئاسمان و زەوی.

(۳۲-۳۱): ﴿الْمُرْتَانَ الْفَلَكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿۳۱﴾ وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظُّلُمِ دَعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُقْنَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿۳۲﴾:

﴿الْمُرْتَانَ الْفَلَكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ﴾ واتە: ئایا نەتیبیووە لە شوێنەواوە کانی دەسەلات و میهرەبانی و یارمەتی خوا بۆ بەندە کانی، کە دەریا کانی ژیربار کردووە، کە کەشتیەکان بەناویدا دەڕۆن بە فرمانی قەدەری خوا، وە بە سۆزو چاکە کانی ﴿لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ﴾ کە سوود و بایەخدانی تێدا، ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ﴾ ئەوان سوود لەم ئایەتە وەر دەگرن، ئارامگرن لەسەر نارهەتی، سوپاسگوزارن لەسەر خووشی، ئارامگرن لەسەر گوێزاییەتی خوا و لەسەر پێچیکردنی، وە لەسەر قەزاو قەدەرە کانی، سوپاسگوزارن لەسەر نیعمەتی ئایینی و دنیایی، ئنجا خوا ﴿بِاسِي بَارُودُخِي خەلکی کردووە کاتی دەچنە ناو دەریاوە، وە شەپۆلەکان دایان دەپۆشن وە کو ھەور بەسەریانووە، ئەوان لەو کاتەدا ھاوار لە خوا دەکەن بە دلسۆزیووە وە ملکہچی دەبن ﴿فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ﴾ (ئنجا کاتی خوا رزگاری کردن بۆ وەشکانی) دەبن بە دوو دەستە: - ھەندیکیان مامناوەندی، واتە: بە شیوہیەکی تەواو ھەلنەساو بە سوپاسگوزاری خوا، بە لکو تاوانبار و ستەمکار بەرانبەر نەفسی خوێ.

وہ دەستەکی تریان بیروایە بە نیعمەتە کانی خواو ئینکاریان دەکات، لەبەر ئەوەیە ھەموویەتی: ﴿وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ﴾ واتە: (کەس نیشانە کانی ئیمە ئینکار ناکات جگە لە) پیمان شکینیکی سەپلە، لە پیمان شکینیی ئەو ئەوہیە پەیمانی بە خوا داو، ئە گەر رزگارمان بکە ی لەم دەریاو نارهەتی، ئەو دەبین بە بەندەکی سوپاسگوزار، بەلام غەدرو پەیمان شکینیی کرد، بەوفا نەبوو بەرانبەر پەیمانەکی ﴿كُفُورٍ﴾ بیروا بوو بە نیعمەتە کانی خوا، ئایا شایستەیی نیە بەوہی خوا رزگاری کردن لەم نارهەتی سوپاسگوزاری نیعمەتە کانی خوا بکەن؟

(۳۳): ﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدَ عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ﴾

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَأَخْشَوْا يَوْمًا﴾ خوا ۱۱۱۱ فرمان ده کات به خو پاریزی و ترسان لئی که ئه ویش جیبه جیکردنی فرمانه کانی و از هیئان له قه ده غه کراوه کانی ده گریته وه، وه داوای لیده کات ئاورپنک بده نوه له ترسان له رۆژی دواپی، ئه و رۆژه زور ناخوشه که هیچ که سنی تیایدا خه می هیچی نیه جگه له نفس و دهروونی نه بی، وه ﴿لَا يَجْزِي وَالِدَ عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا﴾ (واته: هیچ باوکی تاوانی رۆله که می هه لنا گری و هیچ رۆله یه کیش شتیک له تاوانی باوکی هه لنا گری) نه له چا که کانی زیاد ده کات نه له خراپه کانی که م ده کاته وه، هه که سه و به پیی کرده وهی خوئی، پاداشتیسی ده سته بهر ده بی.

با ئاورپنک له م رۆژه سهخت و ترسان که بداته وه، له وهی بهنده به هیز ده کات و خو پاریزی له سه ری ئاسان ده کات، ئه مه له میهره بانی خواپه به بهنده کان، فرمانیان پیده کات به ترسان لئی که خوشه ختیان له وه دا ده بیتریته وه، وه په یمانی بیان داوه له سه ری پاداشتیان بداته وه، وه ده یانترسینی له سزاو بیزاریان ده کات به ئامۆژگاری و مەترسیه کان، ستایش بو تو ئه ی پهروه ردگاری جیهانیان.

﴿إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ﴾ (واته: بیگومان به لینی خوا حق و راسته) هیچ گومانیکتان تیایدا نه بی، وه کاری مه که ن وه ک کاری ئه و که سه ی که په یمانی خوا به راست نه زانی، له بهر ئه مه فهرموو به تی: ﴿فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا﴾ (واته: که واته با ژبانی دنیا هه لتان نه خه له تینی) به جوانی و رازاوه پی و ئه وهی له ناویدایه له فیتنه و ناخوشی.

﴿وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ﴾ شه ی تانی فریودهره بهرده وام قیل له مرؤف ده کات، لئی بیئاگا ناییت له هه موو کاته کان، به راستی خوا مافی هه یه به سه ر بهنده کانیه وه، په یمان و به لینیکی پیداون پاداشتیان ده داته وه به پیی کرده وه کانیان، ئایا مافی خویان داوه، یان که مته رخه م بوون. ئه مه کاریکه پیویسته گرنگی پیبدریت، وه بهنده بیکات به ئامانجی راسته قینه ی، وه بیکات به سه رمایه ی ئه و بازرگانیه ی هه ولی بو ده دات، له مه زترینی بهر به سته کان له بهرده میدا، دویای دلرفین و شه ی تانی قیلبازه، خوا قه ده غه ی کرده وه له بهنده کانی دنیا فریویان بدات، یان شه ی تانی فریودهر (به بیانوی به زه یی خوا) فریویان بدات، ﴿يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا﴾ النساء. (واته: شه ی تان به لینیان پیی ده دات و ئاوات و ئومیدیان ده خاته بهر،

دلنایب شه یان هیج به لیتیکیان پینادات جگه له خه له تاندن نه بیته.

(۳۴): ﴿إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنزِلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

به راستی جیگیر بووه دامه زراوه که خوی مهزن به زانستی دهوری دیارو نادیارو ناشکراو نهینی داوه، بیگومان خوا بهنده کانی ناگادار ده کاته وه له زوری له کاروباره غهیی و په نهانه کان، به لام نهم پینج دانیه، زانستیانی شاردوه ته وه له هه موو به دیهینراوه کان، نه هیج پیغه مبه ریکی نیردراو ده یزانی، وه نه هیج فریشته یه کی نریک، نه غهیری وانیش، جا فه رموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ﴾ واته: ده زانی که ی (پوژ دواپی) دی، وه ک خوا ﴿فَهَرْمُوِيهِ تِي﴾: ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْفِهَا إِلَّا هُوَ نُقِلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْتَةً ﴿١٧٧﴾﴾ الأعراف (واته: پرسپارت لیده کن له باره ی پوژی دواپیه وه که ی دیت، بلئ: زانینی ئه وه ته نها له لای په روه ردگارمه، هیج که س ناتوانی کاته که ی ناشکرا بکات جگه له په روه ردگار، هاتنی قیامت بو ئاسمانه کان و زه ویش قورسه، نایب ته به سه رتاند او روونادات له نا کاو نه بیته).

﴿وَيُنزِلُ الْغَيْثَ﴾ واته: خوا تاک و ته نه یه به دابه زاندنی باران، وه کاتی دابه زینشی ده زانی ﴿وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ﴾ (واته: ته نها خوا ده زانی به وه ی له مندالدانی دایکدا هه یه) ئه و زاته دروستی ده کات ئه وه ی له ناویدایه و ده زانی چی، نایا نیره یان می، بو یه فریشته ی ئه رک پیسپیردراو پرسپار له په روه ردگاری ده کات ده رباره ی مندالدان: نایا ئه وه نیره یان می؟ خوا چونی بو ی بریار ده دات.

﴿وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا﴾ (واته: وه هیج که س نازانی سبه نی چی ده کات) له کاروباری دینی و دونیایی، ﴿وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ﴾ (واته: وه هیج که س نازانی له چ زهویه کدا ده مرئ) به لکو خوی به رزو مهزن ئه و ده زانی به هه موو ئه وانه. کاتی نهم شتانه ی تایبته کردوه، زانستی گشتگیر کردوه به هه موو شته کان، جا فه رموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ﴾ (واته: به راستی خوا زاناو ناگاداره) دهوری دیارو نادیارو ناشکراو نهینی داوه، له حکمه ته ته واره کانی، وه نهینی نهم پینج زانسته ی له بهنده کانی شاردوه ته وه، چونکه له شاردنه وه پیدا به رژه وه نندی هه یه که شاراه نیه بو که سیک لئ ورد بیته وه.

ته فسیری سووره تی (لقمان) ته وای بوو.

ته فسيري سوورته تي (السجدة)

مه كتيه (۲۰) نايه ته

به ناوي خواي به به زميي به خشنده

(۳-۱): ﴿الرَّ ۱﴾ تَنْزِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۲﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَنَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿۳﴾

﴿تَنْزِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ﴿۲﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَنَاهُ خوا هه وال ده دات بيگومان ثم كتيه به خشنده يه، له لايه ن پهروه ردگاري

جيهانياته وه دابه زيويه، شه زاته ي پهروه رده ي كردوون به نيحه ته كاني، له مه زتيرين پهروه رده كردني بويان، ثم كتيه يه كه شه بهر شه وه نديانه ي تي دايه حاليان چاك ده كات و په وشتيان ته او ده كات، شه كتيه هيچ گومان و دوو دليه كي تي دانيه، له گه ل شه ودا به درو دانه راني بيغه مبهرو سته مكاران له وه دا و تيان: موحه ممه د ﴿۳﴾ ثم قورپانه ي هه لبه ستووه و له لايه ن خويه وه دروستي كردوه، شه مه له گه و ره ترين كه لله په قو و بو يريه له سه ر نكوولي كردني كه لامي خوا، وه تومه تبار كردني موحه ممه د ﴿۳﴾ به گه و ره ترين درو، وه تواناي خه لكسي له سه ر قسه يه ك وه ك قسه ي خوا، هر يه كه له مانه له كاره گه و ره كانه.

خوا له وه لامي شه وانه ي كه و تيان شه قورپانه هه لبه ستراوه، فه رمووي: ﴿بَلْ هُوَ الْحَقُّ﴾ (واته: به لكو شه قورپانه راسته) به تال پرووي تيناكات نه له تيستاو نه له دوارو ژدا، دابه زي نراوه له لايه ن كار دروستي ستايش كراوه ﴿مِنْ رَبِّكَ﴾ دايه زانده وه كه مي ره بانيه ك بو بنده كان ﴿لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ﴾ واته: شه وان له حاله تي بيويستا بوون به ناردني بيغه مبهرو دابه زانده ي كتيب، به هوي نه بووني

ترسینه ره‌وه، به لکو ئه‌وان له نه‌فامی خۆیاندا سه‌رگه‌ردان بوون، وه له تاریکی نه‌فامیدا ده‌خولانه‌وه، ئیمه کئییمان بو تو دابه‌زاند ﴿لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ﴾ (به لکو هیدایه‌ت وه‌رگرن) له گوهرایسان، تا هه‌ق بناسنو و پێشی بخهن.

ئه‌مانه‌ی خوا باسی کرد، هه‌موویان دژی به‌درۆدانانی ئه‌وانه به قورئان، ییگومان وا پێویست بوو له سه‌ریان برۆای پێهیننو به‌راستی دابنن، چونکه خودی ئه‌و قورئانه ﴿مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ییگومان ئه‌و قورئانه ﴿الْحَقُّ﴾ هه‌قیش له هه‌موو کاتیکدا وه‌رگیراوه، وه ئه‌و قورئانه ﴿لَارِيبَ فِيهِ﴾ (هیچ گومانیکه‌ی تیدانه) به‌جۆری له‌جۆره‌کان، شتیکی تیدانه‌ی مایه‌ی گومان ییت، هه‌واییکیشی تیدانه له‌گه‌ل واقیعدا نه‌گونجی، وه شتیکی شاراوه‌ی تیدانه، دوودلی له‌واتا کانیدا نه‌یه، ئه‌وانه له‌ئه‌وه‌په‌ری پێویستیدا بوون به‌په‌یام، ییگومان ئه‌و قورئانه هیدایه‌تی تیدانه بو هه‌موو خێرو چا که‌یه‌ک.

(۹-۴): ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾ يُدِيرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾ ذَلِكَ عَلِيمٌ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦﴾ الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ ﴿٧﴾ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ ﴿٨﴾ ثُمَّ رَسَدَهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾﴾

﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ﴾ خوا هه‌وال ده‌دات ده‌رباری ته‌واوی ده‌سه‌لاتی له‌دروست کردیدا ﴿السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ﴾ (واته: ئاسمانه‌کان و زه‌وی دروستکردوه و ئه‌وه‌ی له‌نیوانیاندا به‌له‌ش ره‌ژدا) به‌که‌م ره‌ژی به‌که‌شمه‌یه‌و کۆتایه‌که‌یشی هه‌ینه، له‌گه‌ل توانای دروستکردنی به‌چرکه‌یه‌ک، به‌لام خوا له‌سه‌رخۆو کار دروسته.

﴿ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ﴾ (واته: پاشان به‌رز بوویه‌وه بو سه‌ر عه‌رش) که‌سه‌قفی دروستکراوه‌کانه، به‌رز بوونه‌وه‌یه‌که‌شایسته به‌گه‌وره‌یی خۆی، ﴿مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ﴾ (واته: جگه له‌خوا هیچ پشٹیوانیکتان نه‌یه) پشٹیوانیتان لێ بکات له‌کاروباره‌کانتاندا سوودتان پێگه‌به‌نی، ﴿وَلَا شَفِيعٍ﴾ (وه هیچ تکا کاریک) تکاتان بو بکات ئه‌گه‌ر سزاتان پوه‌په‌روو بپێته‌وه.

﴿أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ﴾ (ئایا بو بیرناکه‌نه‌وه) تا بزائن به‌راستی به‌دیهینهری ئاسمانه‌کان و زه‌وی،

که له سهرووی عهرشى مهزنه وهیه، نهو زاتهیه که تاکو تهنهایه له بهرپویه بردنتان و پشتیوانی کردنتان، هه موو تکا کان تاییه ته بهو، وه هه ر نهو شایسته ی هه موو جوړه بهرستیکه.

﴿يَذُرُّ الْأَمْثَرَ﴾ (واته: هه موو کاروباره کان بهرپویه ده بات) به فرمانی قه ده ری و فرمانی شهرعی، خوا تاکو تنها له بهرپویه بردنیدا، نهو بهرپویه بردنانه له لایهن خواهن تواناوه دابه زیوه ﴿وَمِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ﴾ (واته: له ناسمانه وه تا زهوی) پی کامهران و بهدبه خت ده کات، هه ژارو ده وله مه نند ده کات، سه بهر زو زه لیل ده کات، پرزده گری و سه رزه نشت ده کات، کو مه لیک بهر زه کاته وه، کو مه لیکیش داده گری ت، رزق و پرۆزی داده به زینسی، ﴿ثُمَّ نَرْجِعُ إِلَيْهِ﴾ (واته: فرمان له لای نه وه وه داده به زی و بو لای نه ویش بهر زه ده بیته وه ﴿فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ﴾ (واته: له پرۆزیکدا که نه ندازه که ی هه زار ساله لهو سالانه ی ئیوه ده یژمیرن) بهر زه ده بیته وه بو لای پی ده گات له یه ک چر که دا.

﴿ذَلِكَ﴾ نهو زاته ی هه موو نهو بهدیه ئنراوه مه زنانه ی بهدیه ئناوه، نهو زاته بهر زبوویه وه بو سه ر عهرشى مه زن، وه تاکو تهنهایه له بهرپویه بردنی له ولاتدا ﴿عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ (واته: زانایه به هه موو نهینی و ناشکر اکان به ده سه لات و میهره بانه)، جا به بهر فراوانی زانستی و، ته وای ده سه لاتی و، به زه یی گشتگیری، هیناویه تیه بوون، وه سوود و قازانجی تیدا داناوه، بهرپویه بردنیاں گران نیه به لایه وه، ﴿الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ﴾ (واته: هه موو دروستکراویک خوا دروستی کرده، بینگومان خوا به چاکترین شیوه دروستی کردوون، به جوړی دروستی کردوون شایسته ن پی ده گونجین له گه لیدا، نه مه گشتیه، پاشان ناده میزادی تاییه ت کرده به هو ی ریزو حورمه تیه وه، فه موویه تی: ﴿وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِن طِينٍ﴾ (واته: مروقی له سه ره تاوه له قور دروست کرده) نه ویش به دروستکردنی ناده م ﴿الطِّينِ﴾ باو کی مرو قایه تی.

﴿ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نَسْلًا﴾ (واته: پاشان) نه وه ی مرو ق که پیکه اتروه ﴿مِن مَّاءٍ مَّهِينٍ﴾ (له ناوی قیزه ون) نه ویش نهو ناوه قیزه ون و لاوازه یه ﴿ثُمَّ سَوَّاهُ﴾ (پاشان رینک و پیکى کرد) به گوشته که ی و نه ندامه کانی و ره گه کانی و خوئنه ره کانی، وه به جوانی دروستی کرد، هه موو نه ندامیکی لهو جیگایه داناوه که ناگونجی به جیگایه کی تر ﴿وَنَفَخَ فِيهِ مِن رُّوحِهِ﴾ (واته: فووی کرد به بهریدا له پروو حیک که خو ی دروستی

کردوه) به وهی فریشتهی بۆی ناردووه، فووی کردوه به بهریدا، به ویستی خوا بووه به گیانله بهریک، دواى شه وهی بیگیان بووه، ﴿وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ﴾ واته: به رده وام پیتان ده به خشی له سووده کان قوناغ به قوناغ، تاییستن و بینینی پییه خشیون ﴿وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ﴾ شه و زاتهی که دروستی کردوون و وینای کیشاون. (۱۰-۱۱): ﴿وَقَالُوا آءِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَئِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَفِرُونَ ﴿۱۰﴾ قُلْ يَتُوفَّئِكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿۱۱﴾

﴿وَقَالُوا﴾ واته: به درو دانهران به شیوهی به دور ته ماشا کردنی پوژی دواى وتیان: ﴿آءِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ﴾ واته: (ته گهر تیمه) له تو پهت بووین، وه بهش بهش بووین له جیگا کان که نازانری، ﴿آءِذَا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ﴾ واته: (ثایا) زیندوو ده کرینه وه به زیندوو کردنه وه به کی تازه، به بوچوونی شه وان شه له دوورترینی شته کانه، شه ویش به هوی شه وى توانای خویان هینا وه ته ئاستی توانای خویان.

قسه که یان بۆ گه پان نیه به دواى راستیدا، به لکو شه وه سته مو عینادی و کوفره به گه یشتن به دیداری پهروه رد گاریان، بۆیه فره مو یه تی: ﴿بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَفِرُونَ﴾ (واته: به لکو شه وان پر وایان نیه به خزمه تی پهروه رد گاریان بگهن)، بیگومان سه رچاوه و مه بهستی قسه کانیان زانراوه، ته گه رنا، ته گهر مه بهستیان پروون کردنه وهی هق بووایه، شه وه بۆی پروون کردونه ته وه به به لگهی یه کلا که ره وه له سه ر زیندوو کردنه وه، که وه کو خور وایه بۆ چاوه، شه وه نده یان به سه شه و زانستهی له لایانه که ده زانن شه وانه له سه ره تاوه دروستکارون له نه بوونه وه، جا دووباره دروست کردنه وه یان ئاسانتره له سه ره تای دروست کردنیان، به هه مان شیوه زه وی مردوو، خوا بارانی به سه ردا ده بارینی، زیندوو ده پیته وه دواى شه وهی مردوه، جو ره ها تووی جیاواز سه وز ده کات.

﴿قُلْ يَتُوفَّئِكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ﴾ واته: (بلی: فریشتهی گیان کیشان) خوا شه رکی گیان کیشانی پی سپاردوووه ﴿ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ﴾ (واته: پاشان بۆ لای پهروه رد گارتان ده گه رینه وه) پاداشتان ده داته وه به پیی کرده وه کانتان، بیگومان تیوه نکو ویتان له زیندوو بوونه وه کرد، ته ماشا بکه ن خوا چیتان به سه ر دینی.

(۱۲-۱۶): ﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿۱۲﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىٰ وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿۱۳﴾ فَذُوقُوا يَمَّا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ يَمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۴﴾﴾

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿۱۲﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىٰ وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿۱۳﴾ فَذُوقُوا يَمَّا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ يَمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۴﴾

کاتی خوا ﴿﴾ باسی گه پرانه و یانی کرد له پژوی دوا یسدا، نجا باسی بارود و خیانی کرد له پله و پایه کانیاندا، له بهر دهستی په روره د گاریان، جا فه رموویه تی: ﴿ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ ﴾ (ته گهر ده بیینی

کاتی تاوانباران) نه وانه ی بهرده و امن له سر گونا هه مه زنه کان ﴿ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ﴾ به ترسانو زهلیل بوونو خه جاله تیه وه دان به گونا هه کانیاندا ده نین، داوای گه پرانه وه له په روره د گاریان ده کهن، ده نین: ﴿ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا ﴾ واته: (نهی په روره د گاری نیمه) کاره که مان بو روون بوویه وه، وه به چاوی راسته قینه بینیمان ﴿ فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴾ واته: نیمه نیستاکه دنیایی ته و او مان هه یه به وه ی به در و مان ده زانی، واته: به پرستی شتیکی ناشرین و حالیکه بیزار که رت بینیه، وه گه لاتیکی زیانمهند، وه پرسیاریک که وه لأم نادر تیه وه، چونکه کاتی مؤله ت پیدان کۆتایی هاتووه، هه موو نه مانه به قه زاو قه ده ری خوایه، کاتی نیوانیانی چۆل کورد له تیوان کوفرو سه ری پیچیدا، له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىٰ ﴾ واته: (ته گهر بمان ویستایه) ری نیمایی هه موو خه لکمان ده کرد، وه هه موو یانمان له سر ری نیمایی کۆده کرده وه، ویستی نیمه گونجاوه بو نه وه، به لأم حکمه ت و کار دروستی ریگه ی نه داوه هه موو یان له سر ری نیمایی بن، له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿ وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي ﴾ واته: (به لأم به لیتی من) پیویست و جیگیر بووه چه سپاوه و گورانی به سه ردا

نایه ت ﴿لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ﴾ (واته: بیگومان دۆزه خ پر ده کهم له پهری و ئاده می تیکرا) ئەم په یمانه هەر ده بی پروو بدات، هیچ لادانیکی نیه، وه ههرده بی هۆکاری بۆ بره خسی له کوفرو سه ریچی، ﴿فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا﴾ واته: بهو تاوانبارانه دهوتری که زه لیل و سه رشۆرنو داوای گه پانه وه ده کهن بۆ دنیا، بۆ ئه وهی به دهستی بینن ئه وهی له دهستیان داوه: به راستی کاتی گه پانه وه به سه رچووه، هیچ نه مانه ته وه جگه له سزا نه بی، ده بجیژن سزای به ئیش، چونکه گه یشتن بهم رۆژه تان له بیر کردبوو، ئەم له بیر کردنه له بیر کردنی وازه ئیانه، واته: به وهی پشتان تیکردو وازتان له وه هینا کرده وهی بۆ بکهن، وه ک ئه وهی که هەر گیز پیی نه گه ن و نه رۆن بۆ لای ﴿إِنَّا نَسِينَاكُمْ﴾ واته: وازمان لیتان هینا وه به سزادان، وه ک پاداشتی که له جۆرو ره گه زی کرده وه کانتان، ههروه کو چۆن له بیر تان کرد، له بیر کران ﴿وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ﴾ واته: سزای به رده وهام بیپانه وه، چونکه سزای گه کاتیکی دیاریکراوی هه بی ئه وه تۆزی هه ناسه دان و ئاسانکاری تیدایه، به لام سزای دۆزه خ «خوا په نامان بدات» هیچ پشوو دانیکی تیدایه، وه پچراندنیشی تیدایه، ﴿بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ له کوفرو تاوان و سه ریچی.

(۱۷-۱۵): ﴿إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قَرَّةٍ أَعْيَنَ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾﴾

کاتی خوا ﷻ باسی بیروایانی کرد به نایه ته کانی وه ئه وهی بۆی داناون له سزادان، باسی برواداران و سیفاته کانیانی کرد، وه ئه وهیشی بۆی ناماده کردون له پاداشت، فه رمووی: ﴿إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا﴾ واته: بروایه کی راسته قینه که نیشانه کانی ئیمانی تیدا بیتری.

ئه وانیش ﴿الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا﴾ (واته: ئه وانیهی کاتی ئامۆژگاری بکرین)، به نایه ته کانی په روه رد گاریان، دهقه کانی قورئان بخوینریته وه به سه ریاندا، وه ئامۆژگاری بکرین له سه ر دهستی پیغه مبه رانی خوا، وه بانگ بکرین بۆ یاد کردنه وه گوئی بۆ ده گرن و وه ری ده گرن و ملکه چی ده بن، ﴿خَرُّوا سُجَّدًا﴾ واته: ملکه چی ده بن، به ملکه چبوونی یادی خوا، وه دلخۆش ده بن به ناسینی ﴿وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ

لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۱﴾ (واته: به پاکی ستایشی په روه رد گاریان ده که ن خویان به گه و ره دانائین)، نه به دله کانیان نه به نه دمانانی جهستیان، چیژو له ززه ت له ملکه چیان وهرده گرن، به لکو خو به که م زانن به رانبر به نایه ته کان، به چاکی وهریان گرتوه و ته سلیمی بیون، و ه رووبه پرووی بوونه ته و ه به دلکی به رفراوان، و ه پی گه یشتون به ره زامندی په روه رد گاری به سوز، و ه رینمایان وهر گرتوه بو رینگای راست ﴿نَجَّافِي جُنُوبِهِمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ﴾ (واته: ته نیشتیان به رزده بیته و ه دوور ده که ویته و ه، و ه بیزار ده بی له جی نوینه به لزه ته که ی، بو لای به لزه تتر له و ه، و ه خو شه ویستر له لایان که شه ویش شه و نو یژو پارانه ویه له خوی به رزو مه زن، له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿يَدْعُونَ رَبَّهُمْ﴾ (واته: داوا له په روه رد گاریان ده که ن) بو به ده سه تنانی به رژه و ه ندی دین و دونیایان، و ه دوور خسته و ه ی زیانی دین و دونیایان ﴿خَوْفًا وَطَمَعًا﴾ (واته: به ترس و هیواوه) نه و دوو و ه سفه یان پی که و ه کو کرد و ته و ه، به هو ی ترسانیان له ره تکر دنه و ه ی کرده و ه کانیان، هیویان هه یه به وهر گرتنی و ه ده شترسن له سزای خوا، و ه نومیدیان هه یه به پاداشتی ﴿وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ﴾ له رزق و رۆزی، که م بی، یان زور ﴿يُنْفِقُونَ﴾ (ده به خشن) باسی به سته و ه ی به خشین و نه فقه ی نه کرده و ه، و ه نه و که سه یشی که پی ده در ی، بو نه و ه ی به لگه بی بو گشتی، بیگومان ده چیه نیویه و ه نه و به خشینانه ی پیویستن و ه ک زه کات و که فاره ت و بژیویدانی ژنه کان، و ه خزم و نزیکه کان، و ه خیرو چا که ی په سند له روو ه چا که کانه و ه، و ه به خشین و چا که به مال و سامان به گشتی یه کسانه ده و له مهنه بی، یان هه ژار بی نزیک بی یان دوور، به لام پاداشته که ده گور ی به پی سوود و قازانج، نه مه کرده و ه کانیانه.

به لام پاداشتیان، جا فه رموویه تی: ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ﴾ (ئنجا هیچ که س نایزانی) هه موو نفس و ده روونی به دیه نراوه کان ده گریته و ه، چونکه نه ناسراوه له سیاقی نه فیدا هاتووه، واته: هیچ که سیک نازانی، ﴿مَا أَخْفَى لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ﴾ (واته: هیچ که س نازانی چی شاراوه ته و ه بویان له به ه شتدا که هو ی گه شبوونی چاوانن) له پاداشتی زور و نازو نیعمه تی به رفراوان و دلخو ش ی و چیژو و له زه تی پر له شادومانی و کامه رانی، هه روه کو چون خوا ﴿لَسَرِ زَمَانِي يَبْغُه مَبْرَه كَه ي فَه رْمُووِيه تِي: ﴿أَعَدَدْتُ لِعِبَادِي الصَّالِحِينَ مَا لَا عَيْنٌ رَأَتْ، وَلَا أُذُنٌ سَمِعَتْ، وَلَا خَطَرَ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ﴾ (رواه مسلم برقم: ۷۰۶۳).

واته: خوا فه رموویه تی: ناماده م کرده بو بنده چا که کانم (له به ه هشت دا) نازو

نیمه تی وانه هیچ چاونیک یینویه تی و، نه هیچ گوئیه ک یستوویه تی و، نه به خه یالو
دلی هیچ کسگیش دا هاتوم.

هر وه کو چون له شهودا نوژیان کرد، وه پارانوهه، وه کردهوه کانیاں شاردهوه، خوا
پاداشتی دانه وه به پیسی کردهوه کانیاں، پاداشته که ی بؤ شاردوونه ته وه، له بهر نه مه یه
فرموویه تی: ﴿جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (نهم پاداشته ده درینه وه به هوی ئه و کرده وانه ی
کردوو یانه).

(۲۰-۱۸): ﴿أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ ﴿۱۸﴾ أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۹﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوِيهِمْ
النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا
تُكذِّبُونَ ﴿۲۰﴾﴾

خوا عه قله کان ناگادار ده کاته وه له سه ره وه ی بریاری له سه رداوه تیایدا، له یه کسان
نه بوونی دوو دژیه کی جیاواز، کاردروستی و دانایی ئه وه ده خوازی وه ک یه ک نه بن،
فرموویه تی: ﴿أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا﴾ (دهی نایا که سی ئیماندار بووی) دلی ئاوه دان
کردیته وه به ئیمان، نه ندامانی جهستی ملکه چی شه ریعه ته کانی بووی، ئیمان که ی و
ده خوازی واز له و شته بهیئنی ده بیته مایه ی تووره یی و خه شم و قینی خوا، که زیان
ده گه به نی به ئیمان که ی ﴿كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا﴾ (وه ک که سی که ده رچووی له ئیمان و
فاسق بووی) دلی رووخابی و له کار که وتبی له بر واهیئان، هیچ ریگریه کی ئاینی نه
بویه نه ندامانی جهستی په له ده کهن له شوینکه وتنی نه فامی و ستم کردن و نه نجامدانی
هموو تاوان و سه ریچی ک، وه به هوی فاسق بوونیه وه له فرمانی خوا ده رچووه،
نایا نهم دوو که سه وه ک و یه ک وان؟ ﴿لَا يَسْتَوُونَ﴾ (هه رگیز وه ک یه ک نین) نه
له رووی عه قله وه نه له رووی شه ره وه، هه ره وه ک چون شه و روژ یه کسان نین، وه
روشنایی و تاریکیش، به هه مان شیوه پاداشتیان یه کسان نیه له دواروژدا.

﴿أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ له فرزو سونته ته کان ﴿فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ﴾
واته: ئه و به هه شتانه ی که جیگای له زه ته، کانگاو سه رچاوه ی خیره کانه، شوینی
خوشیه کان و کامه رانی دل و رووحه کان و جیگای مانه وه ی هه میسه یه، وه نزیک بوون
له په ره ردگاری په ستر اوو چیژو له زهت و هر گرتنی له نزیک یی ئه و، وه تماشاکردنی
رووخساری و بیستی قسه کانی ﴿نَزُلًا﴾ واته: میوانداری و ریژگرتن لیان ﴿بِمَا كَانُوا

يَعْمَلُونَ ﴿۱۲﴾ (واته: به هوى ئه و كرده وانهى ده يانكرد) جا كرده وه كانيان كه خوا به هويانه وه فه زلى خوئى داوه به سه رياندا، ئه وه گه ياندوونى به و پله و پايه به رزو بلندانه، كه نه به به خشيني مال پئى ده گات، نه به سه ربازو خزمه تكار، نه به مندال، ته نانه ت نه به نفس و رووحه كان، به هيچ شيوه يه ك لئى نزيك نايته وه، جگه له ئيمان و كرده وهى چاك نه بئى.

﴿۱۳﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَا لَهُمْ النَّارُ ﴿۱۳﴾ (وه ئه وانهى كه فاسق بوون) جيگاو شوئى مانه وهى هه ميشه بيان ئاگره، سزايان له سه ر لانا بري ت بو ساتيكيش بيت، ﴿۱۴﴾ كَلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا ﴿۱۴﴾ هه ركاتى بيان وهى له دوزه ده ر بچن، به هوى ئه وهى سزا تينى بو هيناون، ده گه رينرينه وه بو ناو دوزه خ، ئومئيدى رزگار بوونيان نامينئى، خه م و په ژاره دا بيان ده گرى.

﴿۱۵﴾ وَقِيلَ لَهُمْ دُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ ﴿۱۵﴾ (واته: بيان ده وتري بچه ژن سزاي ئه و ئاگره ي كه ئيه بر واتان پئى نه ده كرد)، ئه مه سزاي ئاگره، كه شوئى مانه وه و جيگايانه، به لام سزاي پيش ئه وه كه پيشه كيه كه بو ئه و سزايه، ئه ويش سزاي به رزه خه، ييگومان خوا له فه رمايشتى خوئى باسى فه رموه:

(۲۱): ﴿وَلْيَذِيقْنَهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَلْفِ الَّذِي دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾

واته: وه به فاسقان و به درودانه ران ده چیژین نمونه یه ک له سزای نزیک پیش روژی دوایی، نهویش سزای بهرزه خه، پیان ده چیژین هندی له و سزایه پیش مردنیان، یان به سزای کوشتن و ونه ی نهویش، ههروه ک رویدا له هاوبهش دانهران له جهنگی بهدر، یان له کاتی مردندا، وه ک خوا فرموویه تی: ﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمْرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيَهُمْ أَخْرَجُوا أَنفُسَكُمْ يَوْمَ تَجُزُّونَ عَذَابَ

وَلْيَذِيقْنَهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَلْفِ الَّذِي دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نُرِي اللَّهَ وَلَٰكِن لَّمْ نُقَالُوا بِهِ كَذِبًا ﴿٢٢﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٢٣﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٢٤﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٢٥﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٢٦﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٢٧﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٢٨﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٢٩﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَصَابَتْهُمُ الرَّحْمَةُ مِنَّا فَتُحَرُّونَ ﴿٣٠﴾

سوره السجدة

الهُون ﴿٣١﴾ الأنعام، (واته: خوزگه سته مکارانت دهینی کاتی وان له ناره حتی و سهختی سه ره مهر گدا فریشته کان ده ستیان بو دریز ده کهن (پیان ده لین) خوتان ده ریزان بکهن (لهم ناره حتی گیانکیشانه) نه مرؤ پاداشتی ریسوا کهر ده درینه وه)، پاشان سزای نزیکیان بو ته واو ده کات له ژیانی بهرزه خدا.

نهم ده قه به لگه یه له سه ره چه سپاندنی سزای ناو گوو، وه ده لاله ته کانی ناشکرایه، بیگومان فرموویه تی: ﴿وَلْيَذِيقْنَهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَلْفِ الَّذِي دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾ واته: هندی له و سزایه، به لگه یه له سه ره نه وهی سزایه کی که متر هه یه پیش سزای گه وره، نهویش سزای ناگره، کاتی که چهشتنی سزای نزیک له دنیا دا، ناگاته مردن، خوا هه والی داوه، که بیگومان نه و سزایان پیده چیژی بو نه وهی بگه رینه وه بو لای و داوا ی لیخوش بوون بکهن له گونه هه کانیان، وه ک خوا فرموویه تی: ﴿ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١١﴾﴾ الروم. (واته: خراپه (به لاو شیوان و دهرد) له وشکانی زهوی و دهریادا دهر که وتوووه به هوی نه و خراپانه ی خه لکی کردوو یانه بو نه وهی تو له ی هندی له و خراپانه ی کردوو یانه پیان بچیژی به لکو بگه رینه وه له خراپه کاری).

(۲۲): ﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْقِمُونَ﴾ ﴿۲۲﴾
 ﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا﴾ واته: هیچ کهس له وه سته مکار ترو ده ستر یژی که رتر نیه، لهو که سه ی به نایه ته کانی پهروه ردگاری ناموژگاری بکری، که پهروه ردگاری پیی گه یاندوه، شه زاته ی مه به سستی پهروه رده کردنیه تی، وه ته واو کردنی نیعمه ته کانی به سه ریه وه له سه ر ده سستی پیغه مبه ره کانی، فه رمانی پیسکات و به رژه وه نندیه ناینی و دونیا به کانی بیر بخاته وه، وه قه ده غه ی لیسکات له زیانه دینی و دونیا به کان، که وا ده خوازی له به رانه ریدا بروا به نیست و ملکه چی بیست و سوپاسگوزاری بسکات، به لام شم سته مکاره به پیچه وانه ی شه وه هه ستاوه که پیوسته، نه بروای پیه نیاوه نه شوینی که وتووه، به لکو پستی تیکردوه و وازی لیه نیاوه خستویه تیه پشتیه وه، شه مه له گه و ره ترینی سته مکارانه، شه وانه شایسته ی تووندترین سزان، بویه فه رمویه تی: ﴿إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْقِمُونَ﴾ (واته: به راستی شم توله سینهرین له تاوانباران).

(۲۳-۲۵): ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَائِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِنَبِيِّ إِسْرَائِيلَ﴾ ﴿۲۳﴾ ﴿وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ﴾ ﴿۲۴﴾ ﴿إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾ ﴿۲۵﴾
 ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ﴾ کاتی خوا ﴿﴾ باسی شه نایه تانه ی کرد که بنده کانی پی ناگدار کردوته وه، شه ویش بریته له قورئان که دایه زاندوه بو سه ر موحه مه مد ﴿﴾ باسی شه وه ی کردوه که قورئان کتیبکی داینراو نیه، وه شه که سه یشی هیناویه تی نامو نیه له ناو پیغه مبه راندا.

یگومان خوا ﴿﴾ کتیبی داوه به موسا ﴿﴾ که بریته له ته ورات، به راستدانه ری قورئان، قورئانیش به راستی داناوه، وه به لگه کانی جیگیر کردوه ﴿﴾ ﴿فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَائِهِ﴾ (واته: نجا گومانت نه بی به گه یشنتت به موسا) چونکه به لگه کانی راستی به دوا ی به کدا هاترون، هیچ جیگایه ک نه ماوه ته وه بو گومان و دوو دلی ﴿﴾ ﴿وَجَعَلْنَاهُ﴾ واته: شه کتیبی داومانه ته موسا ﴿﴾ ﴿هُدًى لِنَبِيِّ إِسْرَائِيلَ﴾ (واته: رینمایه بو شه وه کانی ئیسرائیل) رینمایان لپه رده گرت له بنه ماو لقو پوو شه ریه ته کانی که گونجاو بوو بو شه و سه رده مه ی شه وه کانی ئیسرائیل.

به لام شم قورئانه پیروژه خوا کردویه تی به هیدایه ت بو هه موو خه لکی به گشتی،

چونکه رینمایى بۆ خه لکی له کاروبارى ئاینه که یان تا رۆژى دوا بیدا، ئه ویش به هوى ته و او ی و به رزیه وه، ﴿وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيَّ حَكِيمٌ ٤﴾ الزخرف، (واته: به راستى ئه م قورئانه له تابلۆى پارىزراو دایه لای ئیمه که زۆر بلنده و پره له دانایى). ﴿وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ ٥﴾ واته: له نه وه کانى ئیسرا ئیل ﴿أَيُّمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا ٦﴾ واته: زانا به شه رع و رینگا کانى هیدایه ت، خو یان هیدایه تیان وه رگرتوه و خه لکیش هیدایه ت ده ده ن به و هیدایه ته، ئه و کتیبه ی بۆ یان دابه زیه وه رینماییه، ئه وانه شى بر وایان پى هیه دوو جورن:

پیشه وان رینمایى خه لک ده که ن، وه شو ئنکه و تووانیان رینمایان له وانه وه وه رگرتوه، جور ئیکیان: به رزترین پله یان هیه له دوا ی پله ی پیغه مه رایه تی و نیر درا ویتى، ئه ویش پله ی راستگۆ یانه، ئه و پله به رزه یان چۆن به ده سه ته ی نا وه به هوى ئارامگرتن له سه ر فیربوون و فیرکردن و بانگه واز کردن بۆ لای خوا، وه نازاردان له پینا ویدا، وه نه فسیان گرتوته وه له سه ر پیچی کردن و له رۆچوون له ئاره زوو بازیدا.

﴿وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ٧﴾ واته: له بر ووا بوون به نایه ته کانى خوا گه یشتنه پله و پایه ی دنیایى، ئه ویش زانستى ته و او به کردار، چۆن گه یشتن به پله ی یه قین و دنیایى، چونکه ئه وان فیری زانستى راسته قینه بوون، وه بابه ته کانیان وه رگرت له به لگه کانیه وه که دنیایى پیوست ده کات.

ئه وان به رده وام فیری بابه ته کان ده بوون، وه به لگه یان بۆ ده هینایه وه به به لگه ی زۆر، هه تا گه یشتن به وه، جا به ئارامگرتن و دنیابوون پیشه وایه تی له ئایندا به ده سه ت دیت، چه ندین بابه ت هیه نه وه کانى ئیسرا ئیل جیا وازیان تیا دا هه بوو، هه ندیکى حه قى پیکابوو، هه ندیکى دیکه یان تووشى هه له بوو، یان به نه نفست، وه خوا ﴿يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ ٨﴾ یوم القیمه فیمما کانوا فیه یخلفون ﴿٩﴾، (واته: بینگومان پهروه ردگارت بریار ده دات له نیوان به نده کانی دا له رۆژى قیامه تدا، له وه ی ئه وان تیا دا جیا واز بوون)، به راستى ئه م قورئانه ده یگپرتیه وه بۆ نه وه کانى ئیسرا ئیل زۆربه ی ئه و مه سه لانه ی جیا وازیان تیا دا هیه، هه ر جیا وازیه ک له نیواناندا بوو ییت، ده بینرئى له قورئان یه کیک له و دوو قسه یه به راست دانرا وه، ئه و قورئانه حه قه، جگه له و قورئانه هه ر شتى پیچه وانه ی بیت پوو چه.

(۲۶-۲۷): ﴿أَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ أَفَلَا يَسْمَعُونَ ٢٦﴾ ﴿٢٧﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ

بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَمُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾

﴿أَوْلَمْ يَهْدِ لَهُمْ﴾ واته: ئايا روون نه بووه ته وه بو ئه وانهي پيغه مبهريان به دروده زاني، وه ري نمايان بركات بو ريگاي راست، ﴿كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾ (واته: كه ئيمه پيش ئه مان زور گه لو نه ته وه مان له ناو برد) ئه وانهي ريگاي ئه وانيان گرته بهر، ﴿يَمَسُّونَ فِي مَسْكِنِهِمْ﴾ (واته: ئه مان به شوين خانووه وييران كراوه كاني ئه واندا هاتوو چوده كهن)، به چاوي خويمان ده بينن، وه ك گه لي هوودو صالح و گه لي لووط ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ﴾ (واته: به راستي له واندا چند به لگهي گه وره هه يه) ده كريت به به لگه له سه ر راستي ئه و پيغه مبه رانه ي بو ناو ئه وان هاتوون، وه به تالي ئه وه ي ئه وان له سه ري بوون له هاوبهش دانان و خراپه كاري، وه له سه ر ئه وه ي هه ر كه سي وه كو ئه وان ره فتار بركات، پسي ده ك ري وه ك چون به هاوشيوه كاني پيشروي كرا، وه له سه ر ئه وه ي خوا پاداشتي به نده كاني ده داته وه و زيندوويان ده كاته وه بو كو كرده وه و هاوارو بانگ كردني يه ك تري، ﴿أَفَلَا يَسْمَعُونَ﴾ (واته: ئايا ئه وانه نايستن) ئايه ت و نيشانه كاني بو ئه وه ي پسي ژير بن و سوودي ليوه ريگرن، جا ئه گه ر بيستنيكي راست و عه قليكي ته واويان بووايه، له سه ر حاله تيگ نه ده مانه وه بيته مايه ي له ناو چوونيان.

﴿أَوْلَمْ يَرَوْا﴾ (ئايا) به چاوه كانيان نيمه ته كاني ئيمه نايستن، وه ته واوي حيكه ته كانمان، ﴿أَنَا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ﴾ (واته: كه ئيمه ئاو ده نيرين بو زه وي وشكي بي رووه ك) كه سه وزى تيا دا نيه، خوا باراني بو ده نيري كه پيشتر بووني نه بووه تيايدا، له وي هه وره كان به تال ده كاته وه، يان له ده ريا كان ﴿فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا﴾ واته: گزو گيا ده روي به هه موو جو ره كاني ﴿تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَمُهُمْ﴾ ئه و يش كزو گياي ئاژه له كانه ﴿وَأَنْفُسُهُمْ﴾ خواردمه ني مروقه كانه.

﴿أَفَلَا يُبْصِرُونَ﴾ (واته: ده ي ئايا ئه وان نايستن) ئه و چا كه و منه تانه ي كه خوا ولات و به نده كاني پسي زيندوو كرده ته وه، تا به هوي ئه و بينن و سه ر نجانده وه هيدا يه ت وه ريگرن بو ريگاي راست، به لام كو نيري زاله به سه رياندا، بيئا گاييش بالي به سه رياندا كيشاوه، ته ماشايان نه كرده به ته ماشا كردني پياوي ره سه ن و ژير، به لكو به چاوي بيئا گايه وه ته ماشايان كرده، وه وه كو نريه ت، بو يه سه ر كه وتوو نه بوون بو خير.

(۲۸-۳۰): ﴿وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ

لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٢١﴾ فَأَعْرَضَ عَنْهُمْ وَأَنْظَرَ إِنَّهُمْ مُنْتَظَرُونَ ﴿٣٠﴾ :

تاوانباران په له ده کهن له سزادان که په ایمانیان پیدرابوو له سر به درو دانان، به هوئی نه قامی و عینادیانه وه، ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْفَتْحُ﴾ (واته: ده یانوت هم حوکم و بریاره ی قیامت که ی ده بیټ)، که بریار دده دات له نیوانی ټیمه و ټیوه، به سزادانمان به بوچوونی ټیوه ﴿إِنْ كُنْتُمْ﴾ (نه گهر ټیوه) نه ی پیغه مبه ران ﴿صَادِقِينَ﴾ (پاستگون) له بانگه وازه که تان؟ ﴿قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ﴾ (واته: بلئی: روژی بریاردان) که سزای تیدا به ده ست ده هیتن، هیچ سوودیکی بوتان نایی، جا بو یه مؤله تان پیدراوه به لکو په ند له وه وه ربگرن له ده ستان چووه، نه مهش کاتی ده بی دلنیا، به لام نه گهر روژی بریاردان هات، هم موو شتی کوتایی پیدیت ﴿لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ﴾ چونکه نه وکات ټیمان هینان پیویست ده بی ﴿وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾ واته: مؤله ت بدرین سزایان بو دوا بخریت، خه میکی خو یان بخون.

﴿فَأَعْرَضَ عَنْهُمْ﴾ (واته: روویان لیوه رگیره) کاتی دواندنه کانیا ن گه یشته حاله تی نه قامی و په له کردن له سزادان ﴿وَأَنْظَرَ﴾ (تو چاوه پروانی بکه) نه و کاره ی به سه ریاندا دیت، بیگومان هه ر ده بی بی، به لام کاتی دیاریکراوی هه یه، نه گهر هات نه پیش ده که وی و نه دواده که وی، ﴿إِنَّهُمْ مُنْتَظَرُونَ﴾ (نه وانیش چاوه پروانی) مردنی تو ده کهن، وه چاوه پروانی نه وه ده کهن به سه رهاتی خراپتان به سه ردا بیټ، سه ره نجام بو خو پاریزانه.

ته فسیری سووره تی (السجدة) ته واو بوو.

ته فسيري سووره تي (الاحزاب)

مه ككيه (۷۲) نايه ته

به ناوي خواي به به زهني به خشنده

(۳-۱): ﴿يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ اَتَىٰ اللّٰهُ وَلَا تُطِيعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۝۱ وَاَتَّبِعْ مَا يُّوحَىٰۤ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ۝۲ وَتَوَكَّلْ عَلٰى اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيلًا ۝۳﴾

﴿يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ اَتَىٰ اللّٰهُ وَلَا تُطِيعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۝۱ وَاَتَّبِعْ مَا يُّوحَىٰۤ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ۝۲ وَتَوَكَّلْ عَلٰى اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيلًا ۝۳﴾

﴿يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ اَتَىٰ اللّٰهُ وَلَا تُطِيعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۝۱ وَاَتَّبِعْ مَا يُّوحَىٰۤ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ۝۲ وَتَوَكَّلْ عَلٰى اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيلًا ۝۳﴾

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ اَتَىٰ اللّٰهُ وَلَا تُطِيعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۝۱ وَاَتَّبِعْ مَا يُّوحَىٰۤ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ۝۲ وَتَوَكَّلْ عَلٰى اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيلًا ۝۳

مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ فِيْ حَرْفٍ وَّ مَا جَعَلَ اَرْوَجَكَ اَلْقَى فُظْهَرَتْ مِنْهُنَّ اَمْتِهَاتُكُمْ وَّ مَا جَعَلَ اَدْعِيَةَ كُؤْبَاتِهِ كُؤُذُكَ فَاَقُولُ لَكَ يَا قَوْمِ كُؤُورُ اللّٰهِ يَعْزِلُ الْحَقُّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيْلَ ۝۴

اَدْعُوْهُمْ لِاَسْمَائِهِمْ وَّ مَا قَسَطَ عِنْدَ اللّٰهِ اِنْ اَوْتَقَاتُوا آيٰتِهٖ فَسَخَّرْنَا لَكُمْ فِي الدِّيْنِ وَفِي الْحَيٰتِ وَاَنْتُمْ عَلٰى كُفْرٍ فَيَسْا اَخْطَا اَنْتُمْ بِهِ وَاَلَسْنَ مَا قَسَمْتُمْ فَلَوْلَا كُؤُورُ اللّٰهِ عَزَمُوْا اَحْسَبُوْنَ اَلْحَقَّ اَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِيْنَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ وَاَرْوَجُهُ وَاَمْتِهَاتُهُمْ وَاَرْوَلُوا الْاَحْزَابَ بَعْضُهُمْ اَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُهٰجِرِيْنَ اِلَّا اَنْ تَقَعَلُوْا لَكَ اَوْلِيَاۤىٰكُمْ مَّقْرَبًا كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتٰبِ تَسْمَلُوْنَ ۝۵

منه تي کردوه به سه ريدا به پیغه مبرایه تی، وه تایه تی کردوه به وه حی و فه زل و چاکه ی خوی به سه ر هموو به دیهینراوه کان، سو پاس گوزاری نیعمه تی خوا به، به نه جامدانی خو پاریزی که تو له پیشتری به به جیهینانی له غه یری خوت، وه نه وه ی پیویسته له سه ر تو له خو پاریزی مه زتره له جگه له تو، که و ابو و فرمان به رداری فرمانه کان و قده غه کراوه کانی به، وه په یامه که ی بگه یه نه وه وه حی خوا بولای به نده کانی به جی یینه، وه هر چی له توانا تدا به له ناموژگاری بو خه لکی دریغی مه که.

با هیچ به ره سستیک له م پیناوه دا نه بیته به ره سست، وه هیچ ریگریه ک ریگریه لینه کات بوئسه و مه به سته، گوئی له و بیروایه مه گره که به ناشکرا دژایه تی خوا و پیغه مبره که ی ده کات، ههروه ها دوو پرویه کیش که کوفر و به درودانانی له ناخیدا شاردو ته وه پیچه وانه که ی دهر خستوه. نه وانه به راستی دوژمنن، به گویان مه که له هندی له کاروباره کاندای پیچه وانه ی خو پاریزی وه هه لیده وه شینیته وه، وه شوینی هه و او ناره زوویان مه که وه، له ریگای راست لاتده دن، ﴿وَأَتَّبِعْ مَا يُّوحَىٰۤ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ﴾ (واته: به لام شوینی نه وه وحیه بکه وه که له پهروه ردگار ته وه بو ت کراوه) ته نها نه وه هیدایه ت و

میهره بانیه، وه بهو شوینکه وتنه ئومیدی پاداشتی پهروهرد گارت بکه، بهراستی خوا بهوهی ده یکن ناگاداره، پاداشتان ده داتهوه به پئی ئهوهی ده یزانی له باره تانهوه له خیر و شر. نه گهر له دلتدا شتیک دروست بوو، نه گهر به گوئیان نه کهی له ههواو ئاره زووه گو مپرا که ره که یاندا ئهوه تووشی زیان ده بی، یان ناته واویه ک له پینمایی خه لکدا به ده ست دی، ئهوه له نفسی خووت دوور بخه ره وه، چی له توانا تدا به به کاری بهینه بو بهرگری کردن له وهو غهیری ئه وهش، ئه ویش بریتیه له پشت بهستن به خوا، بهوهی که پشت به پهروهرد گارت بهستی به پشت بهستی، به پشت بهستی که سیک که هیچی له توانا دانه بو نفس و دهروونی له زیان و قازانج، وه له مردنو ژیان و زیندوو بوونه وه، له سه لامه تیت له شهرو خراپه ی ئه وان، وه له به جیهینانی ئه و نایه ی فه رمانت پیکراوه، وه ممانه به خوا بکه له به ده ستهینانی ئه و کاره دا ﴿ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴾ (خوا به سه پاریزهر بی) پشتی پی به ستری له هه موو کاروباره کاند، ئه وهی سوودی هه بی بو بنده که ی به وه هه لده ستی، ئه ویش به هوی ئه وهی به بهر ژه وه ندی بنده که ی ده زانی له و پرووهی که بنده که ی پئی نازانی، وه توانای له سر گه یانندی پئی له و پرووهی بنده ده سه لاتی به سه ریدا نه، ئه و زاته میهره بانتره به بنده که ی له خوئی و له باوک و دایکی، وه به بهزه بیتره پئی له هه موو که سی به تاییهت به بنده تاییهت ته کانی که به بهرده وام چا که یان له گه لدا ده کات به چا که کانی، وه نازو نیمه ته ئاشکراو نهینیه کانی ده بارینی به سه ریاندا، به تاییهت فه رمانی پیکردوه به گه یشتنی کاروباره کانی بو لای، وه په یمانی پیداو.

ئه و کات پرسیار ناکات له هه ر کاریکی ئاسان بکریت،، وه ناره حه تیه ک سووک بکریت، وه داوا کاریه کان ئاسان بکرئ، وه ناره حه تیه کان لاییری، وه بارو دوخه کان و پیوستیه کان بریاری له سه ر بدرئ، وه فهرو به ره که ته کان دابیه زی، وه به لآو ناخووشی رهت بکریته وهو شهرو خراپه بهرز بیته وه، ئه و کات ده بیننی به بنده یه کی لاواز که خوا کاری بو ئاسان کردوه بو گه و ره که ی به هه ندی کاروبار هه لده سی، ئومه تیک له خه لکی ناتوانن ئه نجامی بدن، خوا ﴿ هه ندی شتی بو ئاسان ده کات که قورسو گرانه به سه ر پیاوه گه و ره و مه زنه کان، وه پشت به خوا ده به ستری.

(٥-٤): ﴿ مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهِۦٓ ، وَمَا جَعَلَ اَزْوَاجَكُمْ اَلَّتِي تَظْهَرُوْنَ مِنْهِنَّ اُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ اَدْعِيَاءَكُمْ اَبْنَاءَكُمْ ذٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِاَفْوَاهِكُمْ وَاللّٰهُ يَقُوْلُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِيْ

السَّيْلِ ۝ اَدْعُوهُمْ لِآبَائِهِمْ هُوَ اَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِ فَاِنْ لَّمْ تَعْلَمُوْا اَبَاءَهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوْلٰيَكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا اَخْطَاْتُمْ بِهِؕ وَلٰكِنْ مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوْبُكُمْ وَكَانَ اللّٰهُ عَفُوْرًا رَّحِيْمًا ۝

خوای ۱۱۱ سه رزه نشتی به نده کانی ده کات له قسه کردن ده باره ی شتی هیچ حقیقه تیکی نه بی له ناو قسه کاند، وه خوای گه وره دای نه نابی هه روه کو وتوویانه، به راستی ثم قسه یه له لایه ن تیوه وه دروو هه لبه ستراوه، شتی خرابی له شه ریه تدا له سر رینک ده خری و داده مزری. ثم ده قسه بنه مایه کی گشتگیره له قسه کردن له هه موو شتیکدا، وه هه وال دان به پروودانو بوونی شتاتیک که خوای به رزو مه زن داینه ناوه، به لام خوای ۱۱۲ ثم شته باسکراوانه ی تاییه ت کردوه به هوی پروودانی و، وه زور پیوستی به پروونکرده وه یان، جا فه رموو یه تی: ﴿ مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهِ ۝ ﴾ (واته: خوای داینه ناوه بو هیچ پیاونیک دوو دل له ناو سنگیدا) ثم هه رگیز پروونادات، ده خیله به که سیک نه لین: ثم و پیاوه دوو دلی هه یه، ثم کاته تیوه دروستکراوی خوا به درو ده زانن.

﴿ وَمَا جَعَلَ اَرْوَجَكُمْ اَلَّتِيْ تَبَاوَه رُوْنٍ مِّنْهُنَّ ۝ ﴾ (واته: خوا ثم و هاوسه رانه تانی نه کردو ته دایکتان که (ظهار) یان له گهل ده کهن) به وه ی که سیکتان به خیزانه که ی ده لی: تو وه ک پشتی دایکم وای، یان وه ک دایکمی، خوا خیزانه کانتانی دانه ناوه به ﴿ اُمَّهَاتِكُمْ ۝ ﴾ واته: دایکانتان، دایکت ثم که سه یه تو ی لی بووه، به ممش بوته مه زترینی نافرته تانی به سه رته وه له رووی حه رامی و قه ده غه کراویه وه، وه خیزانه که ت حه لآترین که سه بو تو، چون یه کیک له و دوو دژ یه که به ویتر ده شو بهینی؟ ثم مه کاریکی نادرسته هه روه کو خوا فه رموو یه تی: ﴿ اَلَّذِيْنَ يُّظْهِرُوْنَ مِنْكُمْ مِّنْ نِّسَابِهِمْ مَّا هُمْ اُمَّهَاتِهِمْ اِنْ اُمَّهَاتُهُمْ اِلَّا اَلَّتِيْ وَلَدْتُهُمْ وَاِنَّهُمْ لَيَقُولُوْنَ مُنْكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُورًا ۝ ﴾ (واته: نه وانته تان که زیهار ده کهن له گهل ژنه کانیاندا نه وان دایکی نه وان نین دایکی نه وان ثم ژنانه نه وان یان لی بووه، وه بیگومان نه وان گو فتاریکی خرابی ناپه سند ده لین)، ﴿ وَمَا جَعَلَ اَدْعِيَاءَكُمْ اَبْنَاءَكُمْ ۝ ﴾ (خوا به کوپ کراوانتانی نه کردوه به کوپ تان) وه به کوپ کردنی مندال که که سیک ده یکرد به کوپ له کاتیکدا مندالی ثم نه بوو، یان به ناوی نه وه وه بانگ ده کرا به هوی ته وه ی کردوو یه تی به کوپ، که دیاره ثم کاره له نه فامیدا باو بوو، وه له سه ره تای نیسلا میش هه بوو، خوا ویستی به تالی بکات و بیسریته وه،

سه ره تا خراپه و ناشیرینی ناشکرا کردوه که شه پووج و به تال و درویه، وه هه موو به تال و درویه ک له شه رعدا بوونی نیه و بنده کانی خوی پی و هه سف ناکری، خوا ده فهرموی: خوانه و به کور کراوانه تان که بانگیان ده کهن، یان به ناوی ئیوه وه بانگ ده کرین نه یکردوه به کوری ئیوه، چونکه به راستی منداله کانتان نه وانن که له ئیوه بوون. به لام به کور کراوه کانتان له غیری ئیوه خوا ئه مهی دانه ناوه وه کور شه، ﴿ذَالِكُمْ﴾ شه قسهی، که ده یلین: شه کوری فلان که سه که کردوویه تی به کوری، یان شه باو کی فلان که سه ﴿قَوْلِكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ﴾ واته: قسه به ک هیچ حقیقه ت و واتایه کی نیه، ﴿وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ﴾ واته: (خوا قسهی دنلیا که ره وه و راست ده لا) له بهر شه وه به فهرمانی پیکردوون به شوینکه وتنی له قسه و شه ریه ته که یدا، بیگومان قسهی حقه، شه ریه ته که شی حقه، وه کردار و گوفتاره نه پینه کان نادرینه پال شه و به جوژی له جوژه کان، وه له رینمایه کانی شه و نیه، چونکه هیدایه ت و رینمایه ناکات بو رینگای راست و دروست نه بی، شه گهرچی هه موو شه وانن به ویست و ئیراده ی گشتی خوا روو ده دن له خیر و شه ر.

باشان به ناشکرا باسی و ازهینانی حاله تی به که می کردوه، که قسهی پووج له خو ده گری، فهرمویه تی: ﴿أَدْعُوهُمْ﴾ شه وانن بانگیان ده کهن ﴿لِأَبَائِهِمْ﴾ واته: شه وانن شه مندالان یان بووه ﴿هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: داد به روه رانه ترو راسترو چاکتره له لای خوا ﴿فَإِنْ لَمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ﴾ (واته: ئنجا شه گهر باو کیان نه ناسن) باو که راسته قینه کان یان ﴿فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوْلَاكُمْ﴾ واته: برای ثابنی و دوستی ئیوه ن له نایندا، به برایه تی ئیمانی راسته قینه بانگیان بکه ن و پشتیوانیان لیکن له سه شه وه، جا و ازهینان له بانگ کردنی شه وانن که کراون به کور شتیکی حه تمیه و دروست نیه به کار به پیری، به لام بانگ کردنیان به ناو باو کیانه وه، شه گهر زانیان بانگیان ده کهن، شه گهر باو کیان نه ناسن شه وه به برای ثابنی و دوست و خوشه ویست بانگیان ده کهن، با وا گومان نه بن له کاتی زانیاریان نه بوو ده رباره ی باو کی راسته قینه یان عوزریان هه به به ناو شه که سانه ی کردوویانن به کوری خو یان بانگیان بکه ن، چونکه مه ترسی به وه لانا چیت.

﴿وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ﴾ (واته: هیچ گونا هیکتان له سه ر نیه له و بانگ کردنه دا که به نه زانین گو تبتیان) به وه ی پیشکه وتنی له سه ر زمانی به کیکتان،

بانگي كه سيكي كرديي كرايي به كورپي كه سيكي ديكه، ثمه گوناھي ناگات، يان به روو كمش باو كي ناسيبي، بهو جوړه بانگي كرديي به لام له ناوه رو كدا باو كي نه بي، نه وه ئيوه هيچان له سر نيه، نه گهر هه له بيت، ﴿وَلَكِنْ﴾ (به لام) گوناھبار ده بن به وهي ﴿مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ﴾ (واته: نه گهر به دل و به نه تقست بيت) له و قسانه ي كه دروست نيه.

﴿وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ ليتان خو ش بووه و به زه يي پيتاندا هاتووه ته وه، كاتي سزاي نه داون به وهي رو يشتووه، وه ليتان خو ش بووه به وه هه له ي كر دو وتانه، وه په حمي لي كر دوون كاتي برياره كاني بو تاني روون كر دوه ته وه، كه ده گونجي له گه ل دين و دونياتان، ستايش هر بو خوي به رزه.

(٦): ﴿الَّتِي أُولَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَأَرْوَجَهُمْ لِأَرْحَامِهِمْ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا﴾

خو ا هه وهال ده دا به برواداران به هه وايك حاله ت و پله و پايه ي پيغه مبه ر ﷺ بي ده ناسنه وه، مامه له ي له گه لدا ده كه بن به پي نه و حاله ته، جا فه رمويه تي: ﴿الَّتِي أُولَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ﴾ (واته: پيغه مبه ر ﷺ له خودي برواداران) نزيك ترو له پيشتره له نه فسي خو يان، چونكه نه و ﷺ خو ي به خت كرد به ناموژ گاري و سو زو به زه يي و نه رم و نياني له گه ليان، پيغه مبه ر ﷺ گه و ره ترين منه تي هه يه به سه ر يانه وه له هه موو كه س زياتر، بيگومان به قه د گه ر د يله يه ك خير يان پينه گه يشتووه و شه ر يان لي دوور نه خراوه ته وه، ته نها له سه ر ده ستي نه و بووه و نه ويش هو كاري بووه.

بو يه پيوسته له سه ري نه گه ر خوا ستي نه فس دژ به يه ك بوو، يان خوا ستي يه كي له خه لكي، له گه ل خوا ستي پيغه مبه ر ﷺ، بيگومان نابي قسه ي پيغه مبه ر ﷺ بخاته ناستي قسه ي هر كه سيكي ديكه، هر كي بيت، وه پيوسته نه فس و مال و منداليان به خت بكن له پيناو پيغه مبه ر دا، وه خو شه ويستي پيش بخن به سه ر خو شه ويستي هه موو دروست كراودا، هيچ نه لين تا نه و ده فه رموي، له هيچ شتيكيشدا پيشي نه كه ون، نه و باو كي برواداران، هر وه ك له خو يندنه وه ي هه ندي له هاوه لاند هاتووه، په روه رده يان ده كات وه ك چو ن باو ك منداله كه ي په روه رده ده كات.

جا دامه زراوه له سه ر ثم باو كايه تيه، خيزانه كاني دا يكي بروادارانن، واته: له رووي حه رام

بيرون و ريزگر تنه وه، نه ک له مانه وه به تنها له گه ليدا چونکه شه وه قده غه کراوه،
 نه مهش وه کو پيشه کيه که که توژيکي تر باسي ليوه ده کريت له چيروکي زه يدي
 کورې حاريسه، که پيشتر بانگ ده کرا به (زه يدي کورې موحه مه د) تا خوا دايه زانده
 ﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ﴾ (الأحزاب) ره چه له کو دانه پالي پچراند.
 له م نايه ته د! خوا هه واليداوه برواداران هه موويان مندالي پيغه مبه رن ﴿﴾ هيچ کس
 تايه تمه ندو چاکتر نيه له وي ديکه، نه گه ر دانه پالي بانگ کردن له يه کيکيان پچریت،
 به راستي په يوه ندي ثيماني لي دانابري، با خه مبه ر نه بي و ناخ هه لته کيشي.
 وه دامه زراوه که خيزانه کاني پيغه مبه ر ﴿﴾ دايکاني بروادارانن، شه وان سه لال نين بو
 که سينک دواي شه و ﴿﴾ وه ک چون خوا به رووني باسي کرده: ﴿وَلَا أَن تَنكِحُوا
 أَرْوَاحَهُنَّ مِّن بَعْدِهِنَّ أَبَدًا﴾ (واته: هه رگيز نايي خيزانه کاني دواي شه و ماره بکن).
 ﴿وَأُولُوا الْأَرْحَامِ﴾ (واته: نزیکه کان، خزمي نزیک بن يان دوور، ﴿بَعْضُهُمْ أَوْلَى
 بَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ﴾ له حوکمي خوادا، هه نديکيان بهش له وي ديکه ده بن،
 وه هه نديکيان چاکه له گه ل شه وي ديکه ده کن، شه وان له پيشترن له هاو په يمانی و
 سه ر خستن، وه شه و به کور کراوانه ي پيشتر ميراتيان ده بر د به م هو کاره وه به بي شه وي
 خزمي نزیک بن، خوا ﴿﴾ شه و ميراتيه ي پچراندو داي نا بو خزمان، وه ک سوزو به زه ي و
 حیکه تیک له لايه ن خو يه وه، چونکه نه گه ر کاره که به رده وام بووايه له سه ر نريتي
 پيشوو شه وه فسادو شه رو خرا په کاری و بي هه شبووني خزمان له ميرات دروست ده بوو.
 ﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ﴾ (واته: يه کسانه شه و خزمه نزیکانه برواداري کوچک دروو
 بن، يان کوچک دروو نه بن، چونکه خزمه نزیکه کان له پيشترن له و بواره دا، شه م ده قه
 به لگه يه له سه ر خاوه نداريتي خزمه نزیکه کان له هه موو رووه کاني خاوه نداريتي، وه ک
 خاوه ن داريتي ماره برين و مال و سامان و جگه له وانيش، ﴿أَن تَفْعَلُوا إِلَّأُولِيَاءِكُمْ
 مَعْرُوفًا﴾ (واته: مه گه ر چاکه يه ک به دوست و خو شه وي ستانتان بکن)، واته: شه و
 دوست و خو شه وي ستانه مافیکي فهرز کراويان نيه، به لکو شه وه به ويستي ثيوه يه، نه گه ر
 ويستان پيان ده به خشن و پيان ده دن وه ک چاکه يه ک ﴿كَانَ﴾ شه و حوکمي که له
 پيشه وه باسکرا ﴿فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا﴾ (واته: ييگومان نوسراوه و خوا داي ناوه
 هه رده بي جيه جي بي).

(۷-۸): ﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ يَا إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْتَلَّ الضَّالِّينَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾﴾

خوابیدند که هوال دهنده است و به ایمانی و هر گرتوه له پیغمبران به گشتی، وه له خواون عمدمه کان به تابه تی -نه وانیش نه و پینج پیغمبران که باسکراون- به ایمانی به هیزوو پتهوی و هر گرت، له سر به جیهنانی ثانسی خواو جیهاد کردن له پیناویدا، وه نه مه ریگایه که پیغمبرانی پیشو له سهری رؤیشتون، هه تا کوزایان هاتووه به

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ يَا إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْتَلَّ الضَّالِّينَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا جُنُودًا لَتَرْزُقْنَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَهُمْ وَكَانَ قَوْمُهُمْ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿١٠﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَبْغِ الْغَنَاءَ وَلَا تَطْمَئِنَّنَّ بِاللَّهِ الْغَنَاءَ الَّذِي يَبْغِي الْغَنَاءَ وَيُحِبُّ الْغَنَاءَ ﴿١١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَدِيرٌ ﴿١٢﴾﴾

گه و ره به ریژترینیان موحممه د ﷺ ، وه فرمانی کرده به خه لکی په پره ویان بکن.

له داهاتوودا خوا پرسیار له پیغمبران و شوینکه و توووانیان ده کات ده رباره ی ثم په یمانه به هیزو پتهوه، ثایا به چاکی به جییان هیناوه و راستیان کرده؟ تا پاداشتیان بداتوه به به هشتانی پر له نازو نیمهت، یان بیروا بوون پیسی، سزایان بدات به سزایه کی به نیش، خوا ﷺ فرموویه تی: ﴿مَنْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ (۱۳)﴾، (واته: له ناو برواداراندا پیاوونیک هه راستیان کرد له نه و په یمانه ی دابوویان به خوا).

(۹-۱۱): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَهُمْ وَكَانَ قَوْمُهُمْ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿١٠﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَبْغِ الْغَنَاءَ وَلَا تَطْمَئِنَّنَّ بِاللَّهِ الْغَنَاءَ الَّذِي يَبْغِي الْغَنَاءَ وَيُحِبُّ الْغَنَاءَ ﴿١١﴾﴾

لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءُوكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ ﴿١٠﴾ خُوا ﷺ نازو نيعمه ته كانى ده خاته وه بير بهنده بر واداره كانى، وه هانيان ده دا له سه ر سو پاسگوزارى كردنى كاتى له شكر نيكي زوربان بؤهات له خه لكى مه ككه و حيجاز له سه روويانه وه، وه خه لكى نه جديش له خواريانه وه، په يمانيان به ست و بريارياندا له سه ر له ناو بردن و ريشه كيش كردنى پيغه مبه رو هاوه لانى، له جهنگى خه نده قدا.

وه هاو كارو يارمه تيده ره كانيان ده ستو و تا قمه كانى جووله كه بوو له ده ووروبه رى مه دينه، به سه ربازى زور مه زنو خه لكى زوره وه هاتن، سه نكه رو خه نده قى پيغه مبه ر ﷺ له سه رووى مه دينه وه بوو، ييبروايان ده وورى مه دينه يان داو كار يان له سه ر مسولمانان تووند كرد، دلّه كان له ترسدا گه يشتبونه گه روو، هه تا گومان و دوو دلى له لايه ن خه لكه وه گه يشته ئه وپه رى، ئه وپيش كاتى كه ئه و هو كاره پته وان يان بينى و ئه و ناره حه تيه قورسانه، به رده وام شارى مه دينه ئابلؤقه درابوو بؤ ماوه په كى زور، كاره كه يش به و شيوه په بوو وه ك خوا وه سفى كردوه:

﴿وَإِذْ زَاغَتْ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَنَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونًا﴾ (١٠) (واته: چاوه كان ئه بله ق بوون و دلّه كان له ترسدا گه يشتبونه گه روو، وه گوماني جوربه جور تان به خوا ده برد) (واته: گوماني خراب كه خوا ﷺ ثابنه كه ي سه ر ناخات و په يامه كه ي ته واو ناكات، ﴿هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ﴾ (واته: له ويدا نيمانداران تا قيك رانه وه) به م فيتته و به لا مه زنه ﴿وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا﴾ (واته: وه راوه شينران به راوه شانتيكى تووند) به ترس و دوو دلى و برسيتى، ستايش بؤ خوا نيمان و دنيا ييان به چاكي ده ركه وت كه به هو په وه پيشى به كه مين و دو اين كه وتن، وه كاتى ناره حه تيه كان تووند بوو وه به چاو بينيان و دنيا بوون نيمانه كه يان به هيزو پته وتر بوو ﴿وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا﴾ (١٢) له ويدا دوو رووى دوو رووه كان ده ركه وت، وه ئه وه يشى له ناخيان بوو ئاشكرا بوو، وه ك خوا ﷺ فهرموويه تى:

(١٢): ﴿وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا﴾ (١٣) ئه مه عاده ت و نه ريتى دوو رووه له كاتى ناره حه تى و ناخوشيدا نيمانى چه سپاو و جيگير نابى، وه به عه قله كورت بينه كه ي ته ماشاى دوخى ئيستا ده كات و گومانه كه ي به راست ده زانى.

(۱۳): ﴿وَإِذْ قَالَتْ طَافِيَةٌ مِّنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا﴾ ﴿۱۳﴾

﴿وَإِذْ قَالَتْ طَافِيَةٌ﴾ (کاتی و تیان دهسته یه ک) له دوو پروه کان، دواى شهوى شپرزه بوون و خوږاگریان کم بوو، ههروهه باوون به یه کییک له سه رشوږان، نه خوږیان نارامیان گرت، نه وازیان له خه لکی هینا به خراپه کانیان، شم دهسته یه و تیان: ﴿يَا أَهْلَ يَثْرِبَ﴾ مه به ستیان پیى شه وه بوو (شه ی خه لکی مه دینه). بانگیان کردن به ناوى ولا شه وه، ناماژه یه له سه شه وه ی که ناینو برایه تی ئیمانى له دله کانیندا هیچ ریژیکی نه بووه، شه وه شی وای لیکردوون له سه شه وه کاره تنهها لاوازی و ساردبوونه وه یه کی سروشتی بووه.

﴿يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ﴾ (واته: شه ی دانیشتوانی مه دینه ئیره جیگای مانه وه تان نیه) واته: شه شوینه ی بوی ده رچوون له ده ره وه ی مه دینه، شه وان سه نگریان لی دابوو له نزیک خه نده وه که وه ده ره وه ی مه دینه ﴿فَارْجِعُوا﴾ (بگه ریینه وه) بو مه دینه، شم دهسته یه ده ترسان له جیهاد کردن، ده رکوت شه وان توانای جهنگی دوژمنه کانیان نیه، وه فه رمانیان پیده کردن به واز هینان له جهنگو کوشتار، شم دهسته یه خراپترین ده سته و زه ره مه ندرینیان ه. وه دهسته یه کی دیکه جگه له وان تووشی ترسو و دله راوکئی بوون، وه چه زیان ده کرد دوا بکه ون له ریژی برواداران، بویه ده ستیان کرده بیانوو هینانه وه ی به تالو پووج، شه وان ه خوا ﴿وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ﴾ واته: کو مه لی تر له وان مؤله تی گه رانه وه له پیغه مبه ر ده خوازن، ده یانوت: خانوه کانمان بی پاریزه رو که لیناویسه مه ترسیان له سه ره، ده ترسین دوژمنان هیرش بکه نه سه ریان له کاتیکدا ئیمه نادیارین، ده ی مؤله تمان بده بگه ریینه وه بو ناو خانوه کانمان تا پاسه وانیان بکه یین، بیگومان شه وان درویان ده کرد له و قسانه یاندا.

﴿وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِن يُرِيدُونَ﴾ (واته: له کاتیکدا واش نه بوو) تنهها مه به ستیان ﴿إِلَّا فِرَارًا﴾ (هه لاتن بوو)، به لام شم قسانه یان کرده هوکارو بیانوو یه ک بو خوږیان، شه وان ه ئیمانان لاواز بوو، هیچ جیگیر بوونو پابه ند بوو ئیکیان نه بوو له کاتی روودانی تووندی و ناره چه تی ه کاندا.

(۱۴): ﴿وَلَوْ دَخَلَتْ عَلَيْهِمْ مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سَأَلُوا الْفِتْنَةَ لَأْتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا سَيْرًا﴾

۱۴

﴿وَلَوْ دَخَلَتْ عَلَيْهِمْ﴾ مہدینہ ﴿مِّنْ أَقْطَارِهَا﴾ واتہ: نہ گہر بیروایان ہیرشیان بگرداہ تہ سہر مہدینہ لہ ہہ موو لایہ کہوہ دہ ستیان بہ سہردا بگرتایہ ﴿ثُمَّ﴾ ﴿ثُمَّ﴾ (ثججا) پرسیار لہ وانہ بکرایہ ﴿الْفِتْنَةَ﴾ واتہ: ہہ لگہ رانہوہ لہ ٹاینہ کہ یان و چونہ نیو ٹاینی ٹہ وانہی زال بوون ﴿لَأْتَوْهَا﴾ بہ بہ لہ دہ چونہ نیوہوہ ﴿وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا سَيْرًا﴾ واتہ: ہیچ بہ رہہ ستو بہ ہیژی و خوراگریہ کیان نیہ لہ پرووی ٹاینہوہ، بہ لکو ٹہوہ ندہی کہ دہ ولت بکہویتہ ژیر دہستی دوژمن و داواکاریہ کانیان پی بدری، رہ زامہند بن لہ سہر بیروایان ٹہمہ حالیانہ.

(۱۵): ﴿وَلَقَدْ كَانُوا عَاهِدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلِ لَا يُؤْلُونَ الْأَذْبُرَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا﴾ ﴿۱۵﴾ لہ کاتیکدا ٹہوان بیگومان ﴿عَاهِدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلِ لَا يُؤْلُونَ الْأَذْبُرَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا﴾ (واتہ: ٹہوان لہ پیش ٹہم پرووداوہ پہیمانان بہ خوا دابوو کہ پشت ہہ لٹاکہن و راناکہن، وہ پہیماننی درابوو لپرسراو دہبی) خوا لہ داہاتوودا پرسیاریان لیدہ کات دہربارہی ٹہم پہیمانہ، جا دہیان بیننی ہہ لیانہوہ شانڈوٹوہ، دہی ٹیوہ ٹہو کات گوماتان چونہ بہ پہروہ ردگاریان؟

(۱۶): ﴿قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تَمْنَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا﴾ ﴿١٦﴾

﴿قُلْ﴾ پيشان بلى: به لومه كردنه وه له سر را كردنيان، وه هه واليان پى بده شه وه لهاتنه هيچ سوودىكى نيه بويان ﴿لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ﴾ (واته: هه لهاتن سوودتان پى ناگه يهنى، شه گهر له مردن يان له كوشتن هه ليين) جا شه گهر نيوه له ماله كانى خو تاندا بن شه وانسه كه كوژرانيان به سر دا نووسرابوو له ماله كانى خوشياندا بوونايه هه مردن، هه كاره كان سووديان هه يه

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تَمْنَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾ قَدْ عَلِمَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ إِسْكَوتًا فَالْقَائِلِينَ لِأَخْرِيهِمْ هَلْهَلًا وَإِنَّا وَاللَّيْسُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَسْبَحَ عَلَيْكَ يَا فَاطِمَةُ الْكُرْبَى وَأَنْتِ عِنْدَ عَيْنَيْهِ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَأَنَّيَ يُشْفَى عَلَيْهِمْ مِنَ الْمَوْتِ فَإِنَّا ذَهَبَ الْقُرْآنُ سَلَفُوكُمْ بِالْأَسْتِجَادِ أَسْبَحَ عَلَى الْكَلْبِ وَأَوْلَيْتُكَ لَوْ تَوَسَّلُوا فَاحْتِطِ اللَّهُ أَعْمَانَهُمْ رَسَدَانِ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ تَسْبِيحًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِن يَأْتِ الْأَحْزَابَ يَوَدُّوا لَأْتَاهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَسْبَاحِكُمْ لَوْ كُنْتُمْ تُؤْفِكُونَ فَاقْتُلُوا إِلَّا قَلِيلًا لَقَدْ كَانَ لَكُمُ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ حَكِيمًا ﴿٢٠﴾ وَلَتَأْتِيَنَّ الْقُرْآنُ الْأَحْزَابَ قَالًا أَعَدَّ اللَّهُ مَا رَدَّ اللَّهُ رُسُلَهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرُسُلَهُ وَمَا أَزَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢١﴾

به مهرجى دژى قه زاو قه دهر نه بى، شه گهر قه زاو قه دهر هات هه موو هه كاره كان بلاو دهنه وه، وه هه موو نامرازه كانيش به تال دهنه وه كه مرؤف وا گو مان دهبات رزگارى ده كات ﴿وَإِذَا﴾ كاتى هه لهاتن بو شه وه پاري زراو بن له مردن كوشتن، وه له دونيادا چيزو له زهت وه ربگرن، شه وه بيگومان نيوه ﴿لَا تَمْنَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا﴾ (واته: به هرهو خوشى ژياتان پى نادري ماوه يه كى كه م نه بى) خوشيه ك يه كسان ناييت له گهل هه لهاتنتان ووازه يتانتان له فهرمانى خوا، وه له ده ستداني چيزو وه رگرتنى هه تا هه تايى له نازو نيحه تى هه ميشه يى.

(۱۷): ﴿قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا﴾ ﴿١٧﴾

پاشان خوا ﴿قُلْ﴾ روونى كرد شه وه كه بيگومان هه كاره كان به گشتى به هيچ شيوه يه ك بهنده بينياز ناكات له هيچ شتى، شه گهر خوا ويستى زيانى لى بدات، جا فهرموويه تى: ﴿قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ﴾ (واته: كيه شه كه سهى) رينگريتان ليده كات ﴿مَنْ اللَّهُ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا﴾ (له خوا شه گهر يه وهى زيانتان پى بگه يهنى)

﴿أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً﴾ (یان به زه یی و رهمه تی بو ئیوه بوئی)، چونکه ئه و زاته ده به خشیی و رینگری ده کات، زیان ده گه یه نی و سوود ده به خشیی، ئه و زاته ی که هیج خیر و چاکه یه ک نایه ت له لایه ن ئه و وه نه بی، وه خراپه دوور ناخاته وه ته نها ئه و نه بی ﴿وَلَا يَحِدُّونَ لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا﴾ (واته: بیجگه له خوا بو ئه وان نیه هیج پشتیوانیک) پشتیوانیان لی بکات و سوودیان پی بگه یه نی ﴿وَلَا نَصِيرًا﴾ (هیج یارمه تیده ریک نیه) سه ریان بخت زیانه کانیان لی دوور بخاته وه. ده ی با گوئریا به لی خوی تاک و ته نها بکن له هه موو کاروباره کانیاندا، ئه و زاته ی ویست و مه شیته تی جیه جی بووه، هیج سوودی پینه گه یاند له گه ل وازه یانی پشتیوانی و یارمه تی خوا هیج دؤست و سه رخه ریک.

(۱۸): ﴿قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمَعْوِفِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا﴾

پاشان خوا هه ره شه له به جیماوان و ئه وانه ده کات که کؤسپ و ته گه ره دروست ده که ن و خه لکی سارد ده که نه وه (له جیهاد کردن)، جا فه رموو به تی: ﴿قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمَعْوِفِينَ مِنْكُمْ﴾ (واته: بیگومان خوا ده زانی به و که سانه تان که سارد که ره وه ن) له ده رچوون، له و که سانه ی ده رنه چوون، ﴿وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ﴾ (واته: به برا کانیان ده تووت) ئه وانه ی ده رچوو بوون: ﴿هَلُمَّ إِلَيْنَا﴾ (واته: بگه رینه وه، وه ک له پیشره وتیان: ﴿يَتَأْهَلُ يَرْبِ لَا مَقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا﴾ (واته: ئه ی دانیشتوانی مه دینه ئیره جینگای مانه وه تان نیه، بگه رینه وه)، ﴿وَلَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ﴾ ئه وان له گه ل دوا که وتن و خه لک سارد کردنه وه یان، (ئه وان نایه ن بو) کوشتارو جیهاد کردن به نه فسیان ﴿إِلَّا قَلِيلًا﴾ (زور به که می نه بی) ئه وان تووندترین خه لک بوون له سه ر دوا که وتن، چونکه پانه ری پیوستیان نه بو له ئیمان و خوراگرتن، وه بوونی داخوازی ترس له دوورووی و نه بوونی ئیمان.

(۱۹): ﴿أَشْحَةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ ينظرونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ إِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَفُوكُمْ بِأَسِنَّةٍ جِدَادٍ أَشْحَةً عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَاحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ سِيرًا﴾

﴿أَشْحَةً عَلَيْكُمْ﴾ (له ناستی ئیوه دا چروو کن) به جهسته یان له کوشتارو جیهاد کردن، وه مال و سامانیان له کاتی به خشیندا، به مال و سامان و نه فسیان جیهاد

ناكهن ﴿ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ ﴾ وهك ته ماشا كردني كه سيك بي هوش بكهوي، ﴿ مِنْ الْمَوْتِ ﴾ (له مردن) له توندی و زوری شه ترسهی دله كانيانی دارنيوه، وه شه دوو دلی و گومانهی كه سرسامی كردوون، وه ترسانیان له وهی ناچار بكرين له سر شه وهی پييان ناخوشه له شهر كردن.

﴿ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ ﴾ (واته: جا نه گهر ترسه كه رويشت و نه ما) كه و تنه حالتهی ناسايشو دلبيايه وه ﴿ سَلَفَوْكُمْ بِاللَّيْنَةِ ﴾ (واته: ده دوین و قسه تان له گهل ده كه ن به زمانی تيزو بانگه شهی ناته واو، وه كاتنی گویت لييان ده بيت، وا گومان ده بيت خاوه ن زيره كي و بویرين ﴿ أَشْحَةً عَلَى الْخَيْرِ ﴾ (واته: كه چي چروو كن له سر مال) كه داويان ليده كری، شه مش خراپترين شه له ناده ميزاددا ده بيت، چروك بيت له وهی فرمانی پيكراره، چرووك بيت به مالی كه له پيناوی خوا بيه خشي، چرووك بيت له وهی به جهستهی جهادی دوژمنانی خوا بكات، يان له پيناوی خوا بانگه واز بكات، چرووك بيت به خانه دانی، چرووك بيت به زانست و ناموژ گاری و بوچوونی.

﴿ أُولَئِكَ ﴾ (ته وانهی) حاليان بهم شيويه ﴿ لَمْ يُؤْمِنُوا ﴾ (برويان نه هيناوه)، به هوی نه بوونی بروايانه وه خوا کرده وه كانيانی هه لوه شانده وه ﴿ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴾ (واته: شه مه به لای خواوه كاريكي ناسانه).

به لام برواداران خوا پاراستوونی له چرووكی نه فسيان، وه سر كه وتووی كردوون له به خشي شه وهی فرمانیان پيكراره، له به خشي جهسته يان له كوشتار له پيناوی خوا داو به رز كردنه وهی وشه كهی، وه مال و سامانيان به به خشين له ريگاكاني خيردا، وه پله و پايه و زانستيان.

(۲۰): ﴿ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِن يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴾ ﴿ ۲۰ ﴾ ﴿ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا ﴾ (واته: گومانيان ده برد شه كو مه لانهی به كيان گرتووه له سر جهنگ كردن له دژی پيغه مبهرو هاوه له كاني، نه رون هه تاله ريشهی ده ريان دينن، گومانه كه يان به ده ست نه هات و بوچونه كه يان پوچ بوو. ﴿ وَإِن يَأْتِ الْأَحْزَابُ ﴾ جاريكي ديكه ﴿ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ ﴾ (واته: شه گهر شه و حيزب و كو مه لانه بو جاري دووه م

بگه پارانايه وه، وه كو شم جاره، دووروه كان ناواتيان ده خواست، شهوان له مه دينه دا نه بوونايه، وه له نزيكيشي، بهلكو له ناو عه ره به ده شته كيه كان بوونايه، له دووروه وه پرسياريان له هه والي شهوان بكردايه، تايا چيان به سهر هاتووه؟

تووره يي و دووري بو شهوان، شهوانه كه سائيك نين به ناماده بوونيان ده لخوش بن، ﴿وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَاتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا﴾ (واته: نه گهر له ناو شهوانه بوونايه جهنگيان

نه ده كرد زور به كه مي نه بي) بايه خيان بي مه ده نو خه فه تيان بو مه خون. (۲۱): ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ

كَبِيرًا ﴿٢١﴾

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾ (واته: سويند به خوا به راستي له پيغه مبهري خوادا بو شهوانه سه ره مشق و پيشه وايه تي چاك هه يه)، به راده يه ك به نه فسي خوي ناماده ي جهنگه كان ده بوو، شهوان به حورمه ت و ته واوه، پاله وان و دلپرو نازايه، چون چرووكي به نه فسي خوتان ده كه له كاري كدا پيغه مبهري به نه فسي ناماده يه؟! شويني شهوان بكهون له م كاره و جگه له مه ش.

زانا نوصولييه كان شم ده قه يان به به لگه هيناوه ته وه له سهر كار كردن به كرداري پيغه مبهري به نه ماو بنچينه شهوانه ته وه يه شهوانه ته كه ي شوينكه و تووي شهوان له شهوانه كاندا، مه گهر به لگه يه كي شهوانه هه بي نامازه بكات به تا يه شهوانه ته وه به وه كاره.

شوينكه و تن و پيشه وايه تي دوو جوره: شوينكه و تني چاك و شوينكه و تني خراب، شوينكه تني چاك له پيغه مبهردايه، بيگومان شهوانه كه سه ي شويني ده كه وي شهوانه ريگاي گرتوته بهر كه ده يگه يه نسي به ريزو حورمه ت له لاي خوا شهوانه، كه شهوانه ريگاي راسته.

به لام شوينكه و تني جگه له شهوانه نه گهر پيچه وانه ي بوو شهوانه شوينكه و تني خرابه، وه ك قسه ي بيبروايان، كاتي پيغه مبهرايان بانگيان كردن بو شهوانه شوينيان بكهون: ﴿إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ﴾ (واته: به راستي شهوانه باوو بايراني خومان له سهر تاينيك ديوه وه به راستي شهوانه شهوانه تايني شهوانه ده پويين)، شهوانه شوينكه و تني چاكه كه سيك ده يگريته بهر به هيواي خواو پاداشتي روي روي بي، چونكه شهوانه شهوانه له گه ليايه تي و ترسان له

خواو هيوای پاداشتی و ترسان له سزای هانی ئەدات له سه شوینکه وتنی پیغه مبه ر.

(۲۲): ﴿وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿۲۲﴾﴾

كاتی خوا ۱۱ باسی حالی دوپرووه کانی کرد له کاتی ترسدا، باسی حالی پروادارانیشی کرد، جا فەرمووی: ﴿وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ﴾ (كاتی ئیمانداران ئەو کۆمه لانه بیان بینى) ئەوانه ی کۆبوونه وه دابه زیبوونه جیگا کانی خویمان، وه ترس کۆتایی بیها تبوو:

﴿قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ﴾ (وتیان: ئەمه ئەو بەلێنه به خواو پیغه مبه ره که ی به ئیمه بیان دابوو) ده فرموی: ﴿أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَرَزِلْوْا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرُ اللَّهُ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿۲۱﴾﴾ البقرة. (واته: ئایا واتان زانیوه که ده چنه به ههشت که چی هیشتا نه هاتۆته پێتان ئەوه ی تووشی ئەوانه بوون که له پیش ئیوه دا تیه پرین که له ریی خوادا دوو چاری سهختی و زهره رو زیان بوون، وه زۆر به توندی ته کان دران به پهنگیک که پیغه مبه رو ئەوانه ی پروایان هینابوو له گه لیدا ده یانوت سه ر که وتنی خوا که ی دیت ناگادار بنو دلنیا بن به راستی سه ر که وتنی خوا نزیکه)، ﴿وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ﴾ ئیمه ئەوه ی هه والمان پیدرا بوو بینیمان، ﴿وَمَا زَادَهُمْ﴾ ئەو کاره ﴿إِلَّا إِيمَانًا﴾ له دلە کانیاندا ﴿وَتَسْلِيمًا﴾ له ئەندامانی جهسته یان، وه ملکه ج بوونیا ن به فرمانه کانی خوا.

(۲۳): ﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَن قَضَىٰ نَجْبَهُ وَمِنْهُمْ مَن يَنْظُرُ وَمَا بَدَلُوا تَبْدِيلًا﴾ ﴿۲۳﴾
 کاتی خوا ﴿﴾ باسی شهوی کرد که به راستی دورووه کان په یمانیان دا به خوا، له جنگو جیهاد پشت هه لته کهن، نهو په یمانه یان شکاند، باسی وه پای برواداراننی کرد پی، جا فرمووی: ﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ﴾ واته: (له ناو برواداراندا پیاوایتیک هه په راستیان کرد له شهو په یمانه ی دایانبوو به خوا) به وهفا بوون، تهواویان کرد، ههموو توانایان خسته کار بو ره زامهنندی خوا، وه نفسیان له گوپرایه لی خوا به کارهینا.

﴿فَمِنْهُمْ مَن قَضَىٰ نَجْبَهُ﴾ واته: ویستو داواکاری شهوشی له سه ریه تی له حق، له پیناوی خوا کوژرا، یان مرد، نه رکی سه رشانی جیهه جی کردو کهم و کوری تیدا نه کرد، ﴿وَمِنْهُمْ مَن يَنْظُرُ﴾ (واته: هه ندیکشیان چاوه روانن) شهو به رده وامه له سه ر تهواو کردنی نه رکی سه رشانی، هیشتا تهواوی نه کردوه، شهو له نومیدی تهواو کردنی، ههول شه دا له و بواره داو به رده وامه.

﴿وَمَا بَدَلُوا تَبْدِيلًا﴾ (واته: هیچ گوپرانیکیان له به لینی خویندا نه کردوه)، وه ک چون جگه له شهوان به لینه که یان گوپی، به لکو به رده وام بوون له سه ر په یمانی خویمان، نه لایانداو نه گوپریان، نا شهوانه پیاوی راسته قینهن، غهیری شهوان به وینه پیاون، به لام له پرووی سیفه ته وه سیفه تی پیاوه تیان تیدانیه.

(۲۴): ﴿لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ ﴿۲۴﴾

﴿لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ﴾ واته: به هوی راستگوویان له قسه و بارودوخ و مامه له کردنیاندا له گه له خوا، وه په کساننی روالهت و ناخیان خوا ﴿﴾ فرموویه تی: ﴿هَذَا

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَن قَضَىٰ نَجْبَهُ وَمِنْهُمْ مَن يَنْظُرُ وَمَا بَدَلُوا تَبْدِيلًا لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۲۳﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَيْتِهِمْ لَنْ يَكُونَ لِللَّهِ لُحُوبًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ مَا عَاهَدَ اللَّهُ مِنْهُ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنُعَذِّبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَنْهُمْ أَلْقَى اللَّهُ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿۲۴﴾ وَرَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَّاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعُوبَ فََرَأَى الْقُلُوبَ تَنْزِفًا وَرَأَى الْمُؤْمِنِينَ فِي سُدُورِهِمْ أَكْفَانَ وَلَقَدْ لَعَنَّ الَّذِينَ الَّذِينَ أَضَلُّوا هُنَا وَمَا يَدْرُونَ أَلَمِ الْآخِرَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۲۵﴾ وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ مَا عَاهَدَ اللَّهُ مِنْهُ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنُعَذِّبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَنْهُمْ أَلْقَى اللَّهُ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿۲۶﴾ وَرَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَّاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعُوبَ فََرَأَى الْقُلُوبَ تَنْزِفًا وَرَأَى الْمُؤْمِنِينَ فِي سُدُورِهِمْ أَكْفَانَ وَلَقَدْ لَعَنَّ الَّذِينَ الَّذِينَ أَضَلُّوا هُنَا وَمَا يَدْرُونَ أَلَمِ الْآخِرَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۲۷﴾ وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ مَا عَاهَدَ اللَّهُ مِنْهُ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنُعَذِّبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَنْهُمْ أَلْقَى اللَّهُ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿۲۸﴾

يَوْمَ يَنْفَعُ الصَّالِحِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱۱﴾ المائدة، (واته: خورای گه وره فرمووی: نه مه رپوژیکه راستیژان راستیه که یان که لکیان پیده گه یهنی به ههشتائیکیان بو هه یه که رپووباره کان به ژیریاندا ده رپون نه میننه وه تیایدا به هه میشه یی خوا رازی بووه لیان و نه وانیش له خوا رازی بوون نه وه یه سر که وتنی زور گه وره)، واته: نه وه ی که دامانناوه له م به لاو فیتنه و نارچه تیانه بو نه وه ی راستگو له دروژن ده ربکه وئی، راستگویان پاداشت بدرینه وه به هوئی راستیه کانه وه، ﴿وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ﴾ (سزای دوورپووه کان بدات)، نه وانیه ی دلو کرده وه یان گورپاوه له کاتی هاتنی فیتنه و به لاو، وه به وه فا نه بوون به رانبر نه و په یمانه ی به خویان دابوو.

﴿إِنْ شَاءَ﴾ (نه گهر بیه وئی) سزایان بدات به وه ی که نه یه وئی رینمایان بکات، به لکو خوا زانیویه تی نه وانه هیچ خیریکیان تیدانیه بویه سر که وتووی نه کردن، ﴿أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ﴾ به وه ی سر که وتوویان بکات بو داوای لی خوشبوون و گه رانه وه، نه مه ش له به خشنده یی و فراوانی خوا زورتر ده وه شیتنه وه، بویه نایه ته که ی به م دوو ناوه ته و او کرد، که به لگن له سر داوای لی خوشبوون و فزلو چاکه کاری، جا فرمووی: ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ لیبوره یه له تاوانی نه و که سانه ی زیده رپویان کرده له سر نه نفسی خویان، نه گهر چی تاوانیشیان زوربی به مهرجی داوای لی خوشبوونیشیان کردبی، ﴿رَحِيمًا﴾ میهره بانه له گه لیان به راده یه ک سر که وتووی کردوون بو ته وبه کردن، پاشان لی وهر گرتوون، وه تاوانه کانیانی پووشیوه.

(۲۵): ﴿وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْفِتْنَالُ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا﴾ ﴿۲۵﴾

﴿وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا﴾ واته: خوا ﴿بِهِ﴾ به بیئ ثومیدی کافرانی گه رانده وه، نه وه ی هه لیان بویداو سووربوون له سهری بویان به ده ست نه هات، وایان ده زانی سهره نجامی سر که وتن هه ر بو نه وانه، بیگومان زوری رپژه یان یاخی کردبوون و سهرسام بوون به کوبوونه وه یان، دلخوشبوون به ژماره و که ره سته ی جهنگ و خوئاماده کردنیان، خوا ﴿بِهِ﴾ بایه کی مه زنی بویان نارد، نه ویش بایه ک بوو له لای خوره لاته وه، چه قی مه لبه نده کانیانی جولاند، وه خیمه کانیانی له بن ده رهینا، چراو لاله کانیانی کوژانده وه و بیزاری کردن، وه ترسی خسته نیو دلپانه وه، بویه به رق و کینه و

توره یسه وه گه رانه وه، نه مهش له سهر که وتنی خویبه بو بهنده پرواداره کانی، ﴿وَكُفِيَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ﴾ (واته: خوا پروادارانی له جهنگ پاراست) به هوی نه وهی دروستی کردبو و له وه کاره ناسایی و قه زاو قه ده ریانه ﴿وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا﴾ (خوا هه همیشه به هیزو به ده سه لاته) هیچ کهس نیه پرووبه پرووی بیته وه ئیلا ده دؤرپی، وه ههر که سنی داوای سهر که وتنی لیکات بیگومان سهری ده خات، ههر کاریکی بوی ده سه وسان نایی، خواهه نانی هیزو ده سه لات هیچ سوودیک له تواناو ده سه لاتیان وه رنا گرن نه گهر خوا یارمه تیان نه دات به تواناو ده سه لاتنی.

(۲۶): ﴿وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا﴾ (۳۶)

﴿وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ﴾ (واته: (بنی قریظه) که پشتگیری (توره یشو و غه ته فانیان کرد): ﴿مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ﴾ (واته: جوله که ﴿مِنْ صَيَاصِيهِمْ﴾ خوا دایبه زانندن له قه لا کانیان، سهری خستن به سه ریاندا، که وتنه ژیر بریاری ئیسلامه وه، ﴿وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ﴾ (ترسی خسته نیو دلپانه وه) بویه نه یان توانی جهنگ بکه ن، به لکو خویان دابه ده سه وه و زه لیل و سه رشور بوون ﴿فَرِيقًا تَقْتُلُونَ﴾ نه وانیش پیوانی شهر کهر بوون ﴿وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا﴾ (کومه لیککی تریان به دیل گیران) له ئافره تان و مندالان.

(۲۷): ﴿وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَّوْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا﴾ (۲۷)

﴿وَأَوْرَثَكُمْ﴾ (واته: پیی دان ﴿أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَّوْهَا﴾ (واته: زهویه ک پیشتر ریزو حورمه تی له دهستی خواهه نه کانی بوو، نه تانده توانی پیی بخه نه ناوی، خوا ﴿توانای پیی به خشین و نهوانی زه لیل کرد، ماله کانی نهوانتان کرد به ده سه کوهت و نهوانتان کوهت و به ديلتان گرتن ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا﴾ هیچ شتی که ده سه وسانی ناکات، وه له توانا کانی خوا نه وه به چاره نووسی بو دیاری کردوون. نه م ده سه به له خواهه نانی کتیب (بنو قریظه) بوون له به هوود له شاروچکه به ک له ده ره وهی مه دینه، زور دوور نه بوون، وه کاتی پیغه مبهر ﴿کوچی کرد بو مه دینه، هوودنه و دانیشتی له گه لدا کردن نه جهنگیان له گه لدا بکاو نه جهنگی له گه لدا بکه ن، نهوان له سه ر ئانی خویان مانه وه هیچ شتیکی به سه ریاندا نه گوری.

کاتی له پوڙی خه نده قدا ټه و پوڙه ی هه موو حیزب و کومه له کان به زور یانه وه له سر پیغه مبهری خوا کوبوونه وه، مسولمانانیش به پوڙه به کی که موهه وا گومانیان برد که ټه و حیزبانه پیغه مبهری خواو مسولمانان له پریشه ده ردینن، هندی له دهسه لاتداره کانیاں ټه و په یمانه یان شکاند که له نیوان ټه وان و پیغه مبهردا بوو، وه هاو کاری و یارمه تی هاو به شدانه رانیان کرد له سر جهنگ کردنیان.

کاتی خوا ﷺ هاو به شدانه رانی سهر شوپ کرد، وه پیغه مبهری خوا یه کلا بوویه وه بو جهنگ کردنیان، له قه لا کانیاں دا دهوری گرتن، ټه وانیش رازی بوون به حوکمی سه عدی کوری موعاز (خوای لی رازی بی) ټه وه ی چه کی پیسه بکوژی، وه خیزان و منداله کانیاں بگریته کویله و ماله کانیش بیته دهسته کوهت.

خوا ﷺ منه تی خو ی ته واو کرد به سر پیغه مبهرو برواداراندا، وه چاوه کانیاںی ټو قره گرت به شکان و سهر شوپ کردنی دوژمنه کانیاں، ټه وه ی شه ری کرد کوژرا، وه کومه لیکي تریش به دیل گیرا، وه سوزو به زه یی خوا بو برواداران به رده وامه.

(۲۸-۲۹): ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلٌّ لِّأَزْوَاجِكِ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنْتَهَا فَمَنْعَ لَيْنَ أُمَّتِكُنَّ وَأَسْرَحْكِنَّ سَرَاحًا جَرِيًّا ۗ وَإِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْءَاخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِّلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ۗ﴾

کاتی که خیزانه کانی پیغه مبهر ﷺ کوبوونه وه له سه ری داوای بزیوی و پو شاکیان لی کرد، داوایه کیان لی کرد له توانای ټه ودا نه بوو له هه موو کاتیکدا، به رده وام له سر داوایه کاریه کانیاں به رده وام بوون، وه له ویست و خواسته کانیاں دا سر که شی و که لله په قیان ده کرد، ټه مه گران بوو به سر پیغه مبهر ﷺ هه تا حال که یشته ټه وه ی بو ماوه ی مانگیک سویندی له سر خواردن.

خوا ویستی کار ناسانی بکات بو پیغه مبهره که ی ﷺ، وه پله ی خیزانه کانی به رز بکاته وه و لای بیات له سه ریان هر کاریک پاداشتیان که م بکاته وه، فه رمانی کرد به پیغه مبهره که ی ﷺ سه رپشکیان بکات، جا فه رموی: ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلٌّ لِّأَزْوَاجِكِ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ۗ وَءَاثَهُ ۗ ټیوه جگه له ژبانی دونیا داوایه کی دیکه تان نیه، واتان لیها توه و رازی ده بن به بوونی، وه توره ده بن به له ده ستدانی، من هیچ پیوستیه کم به ټیوه نیه ټه گهر حالتان به م شیوه یه بی.

﴿فَمَنْعَ لَيْنَ أُمَّتِكُنَّ ۗ وَءَاثَهُ ۗ﴾ (دهی هه مووتان وهرن) با شتیکتان پیده م ټه وه ی له لامه

لە ژبانی دونیا ﴿وَأَسْرَحَكَنَّ﴾ واتە: تە لاقتان بدم ﴿سَرَلِحَا جَمِيلًا﴾ (بە تە لاقدانیکی چاک) بەبێ توورەیی و لۆمە کردن، بە لکۆ بە دلێکی فراوانەوه، پێش ئەوهی بگاتە دۆخێکی نەخووزراو.

﴿وَلِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالذَّارَ الْآخِرَةَ﴾ واتە: (ئەگەر ئێوه خواو پیغمبەرە کەیی و پاداشتی پڕۆژی دوایتان دەوی)، ئەم شتانه تان دەویت و ئەوپەری مەبەستانه، ئەگەر خواو پیغمبەرە کەیی و بەههشتان بە دەست بینن، بیاکن لە خوشی دونیا و ناره‌حەتی و ئاسانی و گرانی، وە رازین بەوهی لە لای پیغمبەرە و داوی شتیکی لیتاکەن گران بێت بەسەر یهوه ﴿فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ (واتە: ئەوه بێگومان خوا نامادەیی کردوه بۆ چاکە کاران لە ئێوه پاداشتیکی گەوره). پاداشتی داناوه لەسەر وەسفکردنیان بە چاکە، چونکە ئەوه هۆکاری پێویستە بۆ ئەو مەبەستە، نەک لەبەر ئەوهی خیزانی پیغمبەرن، تەنها ئەوه بەس نیه، بە لکۆ هیچ سوودیکی نیه لە گەل نەبوونی چاکە، پیغمبەری خوا نازادی کردن لەوه‌دا، ئەوانیش هەموویان پیغمبەریان هەلبژارد، یەک دانه‌یان لێ دوانه‌کەوت (خوا لێیان رازی بێت).

لەم هەلبژاردنەدا چەند سوودیک هەیە:

یە کەم: گرنگیدانی خوا بە پیغمبەرە کەیی، لەو حالەتەیی خیزانه‌کانی رینگایان لەسەری تووند کرد بە داواکردنی دونیایی زۆر.

دووهم: سەلامەتی لەم سەرپشک کردنەدا لە داواکاری مافی خیزانه‌کان، ئەو بە نازادی خۆی مایه‌وه، ئەگەر بیویستایە دەبیه‌خشی، ئەگەر بیویستایە نەیدەبەخشی، ﴿مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ﴾ (واتە: هیچ ناره‌حەتی تاوانیک لەسەر پیغمبەر هێچ نیه لە (مارە کردنی زەینەب) کە خوا بریاری دابوو بۆی).

سێهەم: سەلامەتی خیزانه‌کانی لە تاوان و ڕووبەر و بوونەوهی توورەیی خواو پیغمبەرە کەیی، خوا بەم سەرپشک کردنەیان توورەییان کۆتایی پێهینا لە پیغمبەر، کە دەبێتە مایه‌ی توورەبوونی پەرورەدگاریان و سزایان لەسەر پێویست دەبێ.

چوارەم: دەرخیستی پله‌و دەرەجەیان، وە ناشکرکردنی بەرزی و ره‌و هیمەتیان، کە خواو پیغمبەرە کەیی ژبانی دواپۆژ داواکاری و مەبەستیانه، جگە لە ژبانی پەرش و بلاوی دونیا. پێنجەم: نامادەبوونیان بەم هەلبژاردنە بە کاریکی چاکتر، بۆ گەشتن بە باشترین پله‌و

پايه كاني به ههشت، وه بين به خيزاني له دونياو دواروژدا.
 شه شم: دهر كهوتني گونجان له نيوان شهوو خيزانه كاني، بيگومان شهو ته واوتريني
 دروستكراوه كانه، وه خوا ويستي خيزانه كانيشي ته واوو ته واو كه ربن، پاك و بيگه رد
 پاكه ره وه بن ﴿وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ﴾ (۳۱) النور، (واته: ئافره ته
 پاكه كان بو پياوه پاكه كان وه پياوه پاكه كان بو ئافره ته پاكه كان).

حهو ته م: شه سرپشك كردنه پالنه ريكه، وه ده يته مايه ي قه ناعت كردنيك دل پي
 ئاسوده ده يته و سنگ پي ده كريته وه، وه نهوسني و چليسي سوور بوون دهر واو ناميني،
 وه رازي نه بوون كه ده يته مايه ي خه م و خه فته و دوو دلي و شپزه بي و په شيوي و خه م و
 خه فته.

هه شته م: شه هه لباردنه يان هو كارنيك بوو پاداشتي زياترو چهند قات، بو شهوي بگه ن
 به پله و پايه يه ك هيج يه كي له ئافره تان پي نه گات، بو يه فهرموويه تي:

(۳۰-۳۱): ﴿يُنْسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَحِشَةٍ مُّبَيَّنَةٍ يُضَعَّفُ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ
 وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا﴾ (۳۰) وَمَنْ يَقْنَتْ مِنْكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَا أَجْرَهَا
 مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا﴾ (۳۱):

﴿يُنْسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَحِشَةٍ مُّبَيَّنَةٍ يُضَعَّفُ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ
 ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا﴾ كاتييك خيزانه كاني پيغه مبه ر ﴿خِوَاو پيغه مبه رو و ژي دوايان
 هه لبارد باسي پاداشتي دوو به رانبه ر ياني كرد، وه سزاي دوو به رانبه ر نه گه ر تاواني
 نه نجام بده ن، بو شهوي زياتر خو يان بپاري زن و سو پاسگوزاري خواي مه زن بن، جا
 دايناوه بو هه ر يه كي له وان گونا هيكي گه و ره بكات سزاي دوو به رانبه ر ي بدات،

که سهی) نه خوښی ښاره زووی زینا کړدنی هه یه، بیگومان ښه و ښاماده یه به بچو کترین جوولې ده جوولې، چونکه دلې ناساغه، دلې ساغ ښاره زووی شتی قه ده غه کراو ناکات، بیگومان ښه وه مه یلی بولای نابات، وه هو کاره کانیش نایجو لینی، چونکه دلې ساغ سه لاه ته له نه خوښی.

به پیچه وانسه دلې نه خوښ که دان به خویدا ناگری و ک دلې ساغ، وه ښارام ناگری وه کو ښه و ښارامی له سر ده گری، جا به بوونی که مترین هو کار بانگی بکات بولای شتی قه ده غه کراو به ده میه وه ده چی و ریگری لی ناکات، ښم ده قه به لگه یه له سر ښه وه ی هو کاره کان حوکم و بریاریان لی و ورده گیری، بیگومان قسه کړدنی به نازو خه مزه و نه رم و نیانی له ښه مادا ریگه پی دراو و موباحه. به لام له بهر ښه وه ی هو کاره بو کاری قه ده غه کراو ریگری لیکراوه، بو یه پیو ښسته له سر ښافره ت له دواندنی پیاو اندا به خه مزه و نازوه قسه نه کات. وه کاتی قه ده غه ی لیکردوون قسه کړدن به مه کروو نازوه له وانسه که سی و اتیگا ښه وان فرمانیان پیکراوه به ره قی و وشکی قسه بکه ن! به لام خوا ښه ی رت کړدو ته وه به وه ی فرموو یه تی: ﴿وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا﴾ (واته: قسه ی چاک و به چی بکه ن) نه پریت له تووره یی و وشکی، نه به مه کرو نازوه.

سه رنج بده چون فرموو یه تی: ﴿فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ﴾ نه یه فرمووه: (فلا تلن بالقول) واته نه رم و نیان مه بن له قسه کړدندا، چونکه قه ده غه کراو قسه کړدنی نه رم و نیانیه که جوړی مه کرو نازی تیدایی له به رانبر پیاو، وه خو شکانده وه ی بو ی. (الخاضع) ښه و که سه یه ته ماحی تیده کړی، به پیچه وانسه ی ښه و که سه ی به نه رم و نیانی قسه ده کات و هیچ جوړه له گه ردنکه چی و نازی پیوه دیارنیه، به لکو هه ندی جار به رزی و زالبوونی تیدایه بو که سی به رانبر، ښم که سه که سی به رانبر ته ماحی تیناکات، له بهر ښه یه خوا ﴿وَهَسْفَىٰ بَيْغَمِبْرَهَ كَسَى كَرْدُوَه بَه نَهْرَم وَ نِيَانِي وَ فَرْمُوِيَه تِي﴾ ﴿فِيْمَا رَحَمَةً مِّنَ اللّٰهِ لِيْنْتَ لَهُمْ﴾ ﴿آل عمران﴾ (واته: به هو ی به زه یی خوا وه یه بو ښه وان نه رم و نیان بو ی)، خوا ﴿بِه مَوْسَا وَ هَارُوْنِي فَرْمُوَه﴾ ﴿اَذْهَبَا اِلَى فِرْعَوْنَ اِنَّهُ طَغٰى﴾ ﴿۲۳﴾ ﴿قَوْلًا لَّهُ قَوْلًا لِّسَانًا لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ اَوْ يَحْشَى﴾ ﴿۱۱﴾ ﴿طه﴾ (واته: هه ردو و کتان برو ن بولای فیرعون چونکه به راستی ښه و یاخی بووه * جا قسه ی له گه ل بکه ن به نه رم و نیانی به لکو بیر بکاته وه یان بترسی).

وه خوا ﴿دَه فَرْمُوِي﴾ ﴿فِيْطَمَعِ الَّذِي فِيْ قَلْبِهٖ مَّرَضٌ﴾ به لگه یه، له گه ل ښه وه دا خوا

فهرمانى پيكردوه به پاراستنى داوين و ستايش كردنى ئەو كه سانهى داوينيان ده پاريزن، وه قهدهغهى كردوه له نزيك كه وتنهوه له زينا، بويه پيوسته له سهر بهنده ئە گهر ئەو حالتهى له نفس و دهروونيدا بينى كه نهرم ده بى بو كارى قهدهغه كراو، كاتى بينى يان بيستى قسهى كه سى ئاره زوى ده جوليني، وه بينى هو كاره كانى ته ماحكردى به ره و حه رامو قهدهغه كراو ده بيات ئەوه بابزانى ئەوه نه خوشيه، جا با هه ولو كووشش بكات له سهر لاواز كردنى ئەو خوشيه و كوتايى پيهينانى ئەو خه تهره خراپانهى دروست ده بن، هه ولو تيكوشان له دهروونيدا له سهر پاراستنى ئەو نه خوشيه ترسناكه، وه داوا كردنى له خوا بپاريزى و سهر كه و تووى بكات، بيگومان ئەوه له داوين پاراستنه كه فهرمانى پيكر او ه.

﴿وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ﴾ واته: له ماله كاتاندا بميننه وه، چونكه سهلامه تره پاريزراو تره بوتان ﴿وَلَا تَبْرَحْنَ بَيْتَ الْجَنَّةِ الْأُولَى﴾ واته: زور ده ره مه چنه ده ره وه به خو جوان كردنه وه و خوده رخستن، يان بون خوش كردن، وه كو خوده رخستنى ئافره تانى سه رده مى نه فامى به كه م، ئەوانهى نه زانستيان هه بوو نه دين، هه موو ئەمانه ريگريكردنه له شهرو هو كاره كانى.

كاتى فهرمانى پيكر دوون به ته قواو خو پاريزى به گشتى، وه به لقو پوكانى خو پاريزى ئامازهى پيكردوه، چونكه به هوى پيوستى ئافره تان پى، به هه مان شيوه فهرمانى پيكر دوون به گوپرايه لى، به تايهت نويزو زه كات، ئەو دووانه كه پيوستى پيه تى و هه موو كه س پى ناچاره، ئەو دووانه گه و ره ترينى په رسته كانن، له نويزدا دلسوزيه بو په رستراو، له زه كاتدا چا كه به بو بهندهى خوا.

پاشان فهرمانى پيكردن به گوپرايه لى به گشتى، جا فهرموى: ﴿وَأَطِئْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ (واته: گوپرايه لى خواو پيغه مبه ره كهى بكه ن) ده چيته نيو گوپرايه لى خواو پيغه مبه ره كهى، هه موو فهرمانى پيكرديت، فهرمانى ئەرك و پيوست، يان فهرمانى په سندن.

﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ﴾ (به راستى خوا ده به ويئت) به فرمان كردن به ئيه (خيزانه كانى پيغه مبه ره) له وهى فهرمانى پيكر دوون، وه قهدهغه كردن ليتان له وهى قهدهغهى ليكر دوون، ﴿لِيَذْهَبَ عَنْكُمُ الرِّجْسُ﴾ واته: پيسى و شهرو گوناختان (لى دور بخاته وه)، ﴿أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرُهُمْ تَطْهِيرًا﴾ (واته: ئەى خانه وادهى پيغه مبه ره، وه پاكو خاويتان

بکاتہ وہ بہ تہ اوہ تہی، ہہ تا دہ بن بہ پاک و پاکو کر، واتہ: ستایشی خوا بکہن و سو پاسگوزرای بن لہ سر ثم فرمان و قہدغہ کراوانہ، کہ ہہ وائم پیداون بہ سوودو بہرژہ وہندیان، ئہوانہ تہ اووی بہرژہ وہندی ئیوہی تیدایہ، خوا نہ یویستوہ بہو فرمان و قہدغہ کراوانہ ئہرکی سہرشاتان قورس و گران بکات، بہ لکو بو ئہوہ بہ نہفس و دہروون و رہوشتان پاک بیئہوہو کردہوہ کانتان جوان بیئت و پاداشتان گہورہ بیئت. کاتی فرمانی پیکردن بہ کردہوہ کہ بریتہ لہ ئہنجامدان و ازہینان، فرمانی پیکردوون، ﴿وَأَذْكُرَنَّ مَا بُنِيَ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ﴾ (واتہ: بیر بکہنہوہ لہوہی دہ خوینریت لہ مالہ کانتاندا لہ نایہ تہ کانی خوا دانایی)، مہ بہست لہ نایہ تہ کانی خوا: قورٹانہ، وہ لہ حکمت: نہینہ کانتی، یان سوننہ تی پیغہ مہرہ کہ بہ تہی، وہ فرمانی پیکردوون بہ یاد کردنی، یاد کردنہوہ بہ خویندنہوہو بیر کردنہوہو تیرامان لہ مانا کانی دہ گرتہوہ، وہ دہرہینانی حو کم و بریارہ کانی و کار پیکردنی و لہ یہ کدانہوہی، ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا﴾ (واتہ: بہ راستی خوا وردینی ناگادارہ)، نہینی کاروبارہ کان دہزانی، ئہوانہش لہ ناو سنگہ کاندان، پنهانہ کانی ئاسمانہ کان و زہوی، ئہو کردہوانہی دہردہ کہووی و دہشاردریتہوہ، وردینی و ناگاداربوونی خوا ہانیاں دہدات لہ سر دلسوژی کردارہ نہینہ کان، وہ پاداشت دانہوہی خوا لہ سر ئہو کردہوانہ.

لہ مانا کانی (اللطيف) کہ بہندہ کہی دہبات بو لای خیرو دہپاریزی لہ شہرو خراپہ، بہ چہندین ریگای شاروہ ہہستی پیناکات، وہ دہبیات بہرہو لای رزق و رزوی کہ پی نازانی، وہ چہندین ہوکاری پینیشان دہدات نہفس و دہروون حہزی لیناکات، ئہوہ دہبیئہ ریگاہہ ک دہبیات بو بہرترین پلہو پایہ کان.

(۳۵): ﴿إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّامِتِينَ وَالصَّامِتَاتِ وَالْحَافِظِينَ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾ ﴿٣٥﴾ کاتی خوا ﷻ باسی پاداشتی خیزانہ کانی پیغہ مہری کرد، وہ سزادانیاں، ئہ گہر گوپرایہ لی نہ کهن، ییگومان ہیچ کہس لہ ٹافرہ تان وہ کو ئہوان نین، ئنجا باسی ٹافرہ تانی دیکہی غہیری وانی کردہوہ.

وہ کاتی کہ حو کم و بریاری ئہوان و پیواں یہ کن، حو کمہ کانی بہ ہاوبہش داناوہ، جا

فهرموویه تی: ﴿إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ﴾ (واته: به پراستی پیاوه مسولمانه کان و نافرته مسولمانه کان)، نه مه له رواله تی شه ریعه تدا، نه گهر شه وان پی پی هه ستابوون ﴿وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ﴾ (واته: بروادارانی پیاوان و بروادارانی نافرته تان) نه مه له کاره شاراووه نهینیه کانه، له بیرو بروای دلو کرداره کانی.

﴿وَالْقَنِينِ﴾ (پیاوانی) گوپرایه ل به خواو پیغه مبره که سی ﴿وَالْقَنِينِ﴾ وَالصَّادِقِينَ ﴿نافرته تانی گوپرایه ل و پیاوانی راستگو﴾ له قسه و کرده وه کانیاندا ﴿وَالصَّادِقَاتِ﴾ (نافرته تانی راستگو)، ﴿وَالصَّادِقِينَ﴾ (پیاوانی نارامگر) له سه ر ناره حه تی و به لاو موسیبه ته کان ﴿وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّادِقِينَ﴾ (نافرته تانی نارامگر و پیاوانی ملکه ج) له هه موو بارودوخه کانیاندا به تایه ت له په رسته کانیان به تایه تر له نویژه کانیان، ﴿وَالْخَشِيعَاتِ﴾ (نافرته تانی له خوا ترس) ﴿وَالْمُتَّصِدِّقِينَ﴾ (پیاوانی به خشنده) فه رز بی یان سوننه ت، ﴿وَالْمُتَّصِدِّقَاتِ وَالصَّامِعِينَ وَالصَّامِعَاتِ﴾ (نافرته تانی به خشنده پیاوان و نافرته تانی رۆژووه وان) نه وانه فه رزو سوننه ت له خو ده گرن ﴿وَالْحَفِظِينَ فُرُوجَهُمْ﴾ (له زیناو پیشه کیه کانی) ﴿وَالْحَفِظَاتِ﴾ کاته کانیاندا، به تایه ت کاتی و یرده به ند کراوه کان وه ک به یانیان و ئیواران، وه دوی نویژه فه رزه کان ﴿وَالذَّاكِرَاتِ﴾

﴿أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ﴾ (خوا ناماده ی کرده) بو نه وانه ی وه سف کراون به م سیفه ته چاک و جوان و گه ورا نه، که ده که ویته ئیوان بیرو برپواکان و کرده وه کانی دلو کرده وه کانی نه ندامانی جهسته و کرده وه کانی زمان، وه سوودی تیپه رو کورت، وه له ئیوان کاره خیره کان و وازه ئیان له شه ر، که هه ر که سی پی هه ستی نه وه به هه موو ناین هه ستاوه، ناشکراو نهینسی، به ئیسلام و ئیمان و ئیحسان.

﴿خَوَّاهُمْ﴾ پاداشتی دانه وه له سه ر کرده وه کانیان به لیخوشبوونی گونا هه کانیان چونکه چاکه کان گونا هه کان لاده به ن ﴿وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾ که هیج ناتوانی نه ندازه ی بکات جگه له و زاته ی به خشیویه تی، له وه ی چاو نه بیینیوه و گوئی نه بیستیوه، به ختوره ش به سه ردلدا نه هاتوه، داوا ده که ین له خوا به مانگی پری به یه کیک له وان.

(۳۶): ﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُمْؤِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا﴾ (۳۶)

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُمْؤِنَةٍ﴾ واته:
 نابى و ناگونجى بو هيج كه سيكى
 بروادار جگه له پهله كردن نه بى له
 ره زامه ندى خواو پيغه مبهره كهى، وه
 ههله اتن له خه شمو قينى و به جى
 هيئانى فرمانه كانى و دوور كه وتنه وه له
 قه ده غه كراوه كانى، گونجاو نيه بو پياوى
 بروادارو نافرته تى بروادار ﴿إِذَا قَضَى
 اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا﴾ (واته: كاتى خواو
 پيغه مبهر بريارى هه ر كار نيكيان دا) له

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُمْؤِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا﴾
 ﴿وَأَتَمَّتْ عَلَيْهِ وَأَقَمَّتْ عَلَيْهِ أَمْسِيكَ عَلَيْهِ زَوْجِكَ وَأَتَى اللَّهَ وَتَحْفَى فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَحْفَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَرْوَاحٍ أَدْعِيَ عَلَيْهَا إِذَا قَضَى مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرًا اللَّهُ مَقُولًا﴾
 ﴿مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرًا اللَّهُ قَدَرًا مَقْدُورًا﴾ الَّذِينَ يُسَلِّفُونَ رِسَالَتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَاللَّهُ بِأَنَّ اللَّهَ حَسِيبٌ﴾ مَا كَانَ مُحْتَدًّا أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَنِصَاتِهِ الَّذِينَ نَزَّلَ اللَّهُ بِكُلِّ نَجْوَى عَلَيْكَ ﴿يَتْلُوهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَذْكُرُوا وَاللَّهُ يَذْكُرُ مَا كُنْتُمْ لَا تَرْتَابُونَ﴾
 ﴿بُكْرَةً وَأَصْلًا﴾ هُوَ الَّذِي يُصَلِّيْ عَلَيْكَ وَمَلَائِكَةٌ لَهُ بِكُلِّ مِحْرَابٍ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا﴾

كاره كان، وه سه پانديان و په يوه ست بوون بيه وه ﴿أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ﴾ واته: سه رپشكن، ناي ده يكه ن يان نايكه ن؟ بهلكو پياوو نافرته تى بروادار ده زانى پيغه مبهر ﴿﴾ له پيستره له نه نفسى، هه ندى له هه واو نه نفسى ناكاته به ره به ست له نيوان خزى و نيوان فرمانى خواو پيغه مبهره كهى.

﴿وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا﴾ واته: (هه ره كه سيكى سه رپيچى خواو پيغه مبهره كهى بكات شه وه ييگومان گومرا بووه به گومرا بوونيكى) روون، چونكه وازى له ريگاي راسه هيئاوه كه ده يگه به نيت به شوينى ريزدارى خوا، بهلكو ريگايه كى گرتووه ته به ره ده يگه به نيت به سزاي سهخت و به نيش، سه ره تا باسى هو كاري پيوستكهرى كرده به به ره له ستى نه كردنى فرمانى خواو پيغه مبهره كهى، نه ويش ئيمانه، پاشان به ره به ستى شه وهى باس كرده، نه ويش ترسانده بهو گومرا ييهى كه بهلگه به له سه ر سزاو توله.

(۳۷): ﴿وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَأَتَى اللَّهَ وَتَحْفَى فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَحْفَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا

وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا
وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾

هۆکاری دابه‌زینی ئەم دەقە، بێگومان خوا ﷻ ویستی یاساو شەریعەتیک بوو
بەرۆاداران دابنێ، ئەوانەیی بە کۆرکراوون لە چوارچێوەی مندالی راستەقینەدا نین
لە هەموو ڕوووەکانەوه، گوناھ نیه -ئەو کەسانەیی کردویانن بە کۆرپی خۆیان-
خیزانەکانیان ماره بکەن. ئەم کاروبارانەیی کراون بە نەریت لاناچن مەگەر
بەرۆداویکی گەورە، خوا ویستی ئەم یاسایە قەسە بە ک بیست لە پێغەمبەرە کەیی و
کردهویی ئەو بیست، جا ئەگەر کاریکی بوو هۆکاریکی بوو دادەنێ.

زەیدی کۆرپی حاریسە بانگ دەکرا بە زەیدی کۆرپی موحمەد ﷺ، پێغەمبەر ﷺ
کردبووی بە کۆرپی خۆی بە ناوی ئەووە بانگ دەکرا هەتا دابەزی:
﴿أَدْعَوْهُمْ لِأَبَائِهِمْ﴾ (الأحزاب) (واتە: بە ناوی باوکیانەوه بانگیان بکەن)
ئنجای پێی وترا: زەیدی کۆرپی حاریسە.

زەینەبی کچی جەحش خیزانی بوو، نامۆزای پێغەمبەر ﷺ، بێگومان پێغەمبەر ﷺ
لەدلی خۆیدا وتی ئەگەر زەید تەلەقی دا مارهیی دەکەم. قەدەری خوا وابوو لە
نیوان زەینەبوو زەیدی کۆرپی حاریسە شتیک ڕووبدات، داوای لە پێغەمبەر کرد
لیی جیابیتەوه.

خوا ﷻ فەرموویەتی: ﴿وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ﴾ (واتە: (کاتی بەو
کەسەت دەوت خوا بەهرەیی بەسەریدا ڕشتوو) بە ئیسلام ﴿وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ﴾
(تۆیش چاکەت لەگەڵ کردوه) بە ئازاد کردن، کاتی هات بۆلات ڕاویژی
جیابوونەوهی کرد، پیتوت -ئەو ک نامۆزگاری کردنیک، لەسەر بەرژەوهندی ئەو،
لەگەڵ ڕوودانی لە دلتدا، بەرژەوهندی ئەوت پیشخست بەسەر حەزی خۆتدا:-
﴿أَمْسِكَ عَلَيْكَ زَوْجَكَ﴾ (واتە: (خیزانە کەت لای خۆت بهێلەوه) لێی جیا
مەبەرەوه، ئارام بگرە لەسەر ئەوهی هاتوووە بۆت ﴿وَأَتَقَ اللَّهُ﴾ (پاریز لە خوا
بکە) لە هەموو کاروبارە کانتدا بە گشتی، وه بە تاییەتی لە کاروباری ژنە کەت،
چونکە بێگومان خۆپاریزی هاندا لەسەر ئارامی و فەرمانی پێدەکات.

﴿وَتَخْفَى فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ﴾ (واتە: لەدلی خۆتدا شتیک دەشاریتەوه
کە خوا ئاشکرای دەکات) ئەوهی پێغەمبەر ﷺ شارادیهوه، ئەگەر زەید تەلەقی

بدات نه وه ده يخوازي، ﴿وَنَحْشَى النَّاسَ﴾ (له قسه ي خه لکي ده ترسي) له ناشکرا نه کردني نه وه ي له ناخدايه ﴿وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ﴾ (واته: خوا له پيشتره لي ي بترسيت) وه گو يان پينه ده يت.

﴿فَلَمَّا قَضَىٰ زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا﴾ (واته: (نجا کاتي زه يد پيوستي پينه ما) ده رووني نارام بوو، وازي ليه نساو لي ي جيا بوويه وه ﴿زَوَّجْنَاكَهَا﴾ (ئيمه زه ي نه بمان لي ي ماره کرديت) ته نها له بهر سوو ديکي مه زن نه وه مان کرد، نه ویش: ﴿لَٰكِنِّي لَا يَكُونُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ﴾ (واته: بو نه وه ي هيچ نار ه حه تي نه ييت له سه ر مسولمانان له ماره کردني ژنان ي به کو ر کرا وانياندا) کاتي بتينن ژني زه يدي کو ر ي حاريسه ت ماره کرده، که پيشتر ده دراوه پالت. وه که خوا ﴿لَٰكِنِّي لَا يَكُونُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ﴾ گشتگيره بو هه موو کاته کان، له و کاتانه ي که دروست نيه، نه ویش پيش کو تاي ي هاتني پيوستي پي ي و ته لاقدان ي، نه وه ي به نندار کرده به فه رمووده ي: ﴿إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا﴾ (واته: (کاتي پيوستيان پيان نه ماو ته لاقيان دان فه رماني خوا) هه رده بي روو بدات، هيچ ريگرو به ره ستيکي بو نيه، شم ده قانه له سه ر شم چيرو که چهندين سوودو وه ده سته اتوو له خو ده گري:

يه که م: ستايش کردني زه يدي کو ر ي حاريسه، نه ویش له دوو رووه وه:

يه که میان: خوا ﴿لَٰكِنِّي لَا يَكُونُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ﴾ له قورئاندا ناوي هيناوه، ناوي هيچ يه کيک له هاوه لاني نه هيناوه به ناوي خو يه وه جگه له زه يد.

دووه میان: خوا ﴿لَٰكِنِّي لَا يَكُونُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ﴾ هه وال ده دات نيعمه ت و به هره ي ئيسلام و ئيماني پيداوه، شمه شا يه تيه که له لايه ن خواوه که نه و که سيکي مسولماني بر واداره به رواله ت و به ناخ، نه گه رنا هيچ روويه ک نيه بو تاي به تکر دني به نيعمه ت، نه گه ر مه به ستي پي ي نيعمه تيکي تاي به ت نه بي.

دووه م: بيگومان نازاد کراو له نيعمه تي نازاد که ردايه.

سييم: دروسته ماره کردني ژني به کو ر دانه راو، هه روه ک نايه ته که به رووني ناماژه ي پيده کات.

چواره م: فير کردني کرداري ته واوتره له فير کردني زاره کي، به تاي به ت نه گه ر به ستر يته وه به قسه، به راستي نه وه روونا کيه له سه ر روونا کي.

پینجہم: خوشہ ویستی لہ دلی بہندہ دا بؤ جگہ لہ خیزان و خزمہ تکارو مہرہ مہ کھی ئہ گہر گرینہ درابی بے شتی ترسنا کہ وہ مروّف لہ سہری تاوانبار نابی، ئہ گہر چی خوزگہ کانی بہ وہ وہ بہ ستر اوہ تہ وہ، ئہ گہر میردہ کھی تہ لاقی بدا ئہ وہ مارہی دہ کات، بہ بی ئہ وہی ہہ ول و کوشش بکات بؤ جیابوونہ وہ لہ نیوانیاندا، یان بیئہ ہؤکار بہ ہہر جوڑی بی، چونکہ خوا ﷺ ہہ والید اوہ کہ ییگومان پیغہ مہر ﷺ ئہ وہی لہ نفسی خویدا شارده وہ.

شہ شہم: پیغہ مہری خوا پھیامی خوی بہروونی گہ یاند، ہیچ شتیک نہ مایہ وہ لہ وہ حیہی بؤی ہات ییگومان گہ یاندی، تہ نانت ئہم کارہ ش کہ سہرزہ نشت کردنی خوی تیدایہ! ئہ مہ بہ لگہ یہ کہ ئہ وہ پیغہ مہری خویہ، ہیچ نالی تہ نہا ئہ وہ نہ بی کہ وہ حی بؤ کراوہ، وہ نایہ وی خوی بہ مہزن دابنی.

حہوتہم: ییگومان راویژ پیکراو متمانہ پیکراوہ، پیویستہ لہ سہری ئہ گہر راویژ پی بکری لہ کاری لہ کارہ کان بہ پیی زانیاری خوی چی لہ بہرژہ و ہندی راویژ بؤ کراوایہ ناماژہ بؤ ئہ وہ بکات، ئہ گہر چی خویشی حہزی لیبکات، بہرژہ و ہندی راویژ بؤ کراو پيش دہ خات بہ سہر ہہ واو نفس و ئہ وہی خوی دہ بہ وی.

ہہ شتہم: ییگومان لہ بیروو رای چاک و جوان بؤ کہ سیک کہ راویژ دہ کات لہ جیابوونہ وہی خیزانہ کھی فرمانی پی بکری بہ دہ سٹیوہ گرتنی ہہر چی لہ توانایدا ہہ یہ، ئہ وہ ہاشترہ لہ جیابوونہ وہ.

نویہم: پیویستہ لہ سہر بہندہ ترسی خوا پيش بخت بہ سہر ترسی بہندہ دا وہ ئہ وہ لہ پيشتر بی بہ لایہ وہ.

یازدہ: فہزیلہ و چاکھی زہینہ ب دایکی برپواداران (خوا لی پی رازی پی) لہ و پروہی خوا ﷺ مارہی کرد لہ پیغہ مہرہ کھی بہ بی داوا کردنو شایہ تی، لہ بہر ئہ مہ یہ شانازی بہ مہ وہ دہ کرد بہ سہر خیزانہ کانی دیکھی پیغہ مہر ﷺ، وہ دہ بیوت: ﴿رَوَّجَّكُنَّ أَهْلًا لِيَكُنَّ رَوَّجِنِي اللَّهُ مِنْ فَوْقِ سَبْعِ سَمَاوَاتٍ﴾ (أَخْرَجَهُ التِّرْمِذِيُّ بِرَقْم: (۳۲۱۳)، وَفِي لَفْظٍ لِلْبُخَارِيِّ « كَانَتْ تَقُولُ أَنْ كَحْنِي اللَّهُ فِي السَّمَاءِ ») واتہ: ئیوہ خانہ واوہ کہ تان مارہی برین، بہ لام من لہ حہوت تہ بہ قی ناسمانہ وہ خوی گہورہ مارہی بریم.

دوازدہ: نافرہت ئہ گہر خواوہن میرد بی دروست نیہ مارہ بکری، وہ نہ کوششی بؤ بکری و نہ بؤ ہؤکارہ کانی، ہہ تا میردہ کھی لی پی جیابیئہ وہ، وہ لی پی

جيانا يته وه هه تا سووري مانگانهي ته واو نه بي، چونكه له پيش ته واو بووني سووري مانگانهي نه وه له ژير باري ميړده كه يدايه، يان ميړده كه ي مافي نه وه ي هيه بيگه رپنښه وه، نه گهر له ههندي روويشه وه.

(۳۸-۳۹): ﴿ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ۝۳۸ الَّذِينَ يَلْبِغُونَ رَسَلَاتِ اللَّهِ وَيَخُونُهُ، وَلَا يَحْشُونَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ۝۳۹﴾

نمه بهر پر چدانه وه يه له تانه دانسي نه وه كه سه ي تانه له پيغه مبهري خوا ده دات ده رباري زوري خيزانه كاني، بيگومان تانه دانسي نه وه هيچ تانه يه كي تيدانيه، فهرموويه تي: ﴿ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ ۝ واته: هيچ گونا هو تا وانيك (له سر پيغه مبهري نه)، ﴿ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ ۝ له وه ي خوا بو ي دانا وه له خيزانه كان، چونكه نه مه خوا ﴿ ريگه ي پيدا وه بو پيغه مبهراني پيش نه وه، له بهر نه مه يه فهرموويه تي: ﴿ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ۝ كه واته: هه ر ده بي روو بدات.

پاشان باسي كرده وه وانه كين له مه وه پيش كه روويشتون، وه نه مه دابو نه ريتيانه، بيگومان نه وان ﴿ الَّذِينَ يَلْبِغُونَ رَسَلَاتِ اللَّهِ ۝ (كه سانتي كه په يامه كاني خوا راده گه يه نن) نايه ت و به لگه وه سه لمي تراوه كاني خوا بو به بنده كان ده خوښنه وه وه بانگه وازيان ده كه ن بو لاي خوا ﴿ وَيَخُونُهُ ۝ (له خوا ده ترسن) به تاكو تنها به بي هاوبه ش ﴿ وَلَا يَحْشُونَ أَحَدًا ۝ (بيجگه له خوا له كه سي ديكه ناترسن).

جا نه گهر نه مه سونه تي خوابي له پيغه مبهريه پاريزراوه كانيدا، نه وانه ي نه ركي سه رشانان به چاكي به جيپينا، نه وپش بانگه واز كرن ي خه لكه بو لاي خواو ترسانه تنها له نه وه، كه نه جامداني هه موو فه رمان پي كراويكو واز هينان له هه موو قه ده غه كراوي ده خوازي، به لگه يه له سر نه وه ي نه وه هيچ ناته واويه كي تيدانيه به هيچ جوړي ﴿ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ۝ (خوا به سه) چاو ديږي بنده كاني بركات و له كرده وه كانيان پيرسي، له مه دا ده ر كه وتو وه نيكاح و ماره برين له سونه تي پيغه مبهراند.

(۴۰): ﴿ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ۝۴۰﴾

﴿ مَا كَانَ ﴾ واته: بؤ پیغه مبه ر ﷺ نه بووه، ﴿ مُحَمَّدٌ ﴾ ﴿ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ ﴾ (باو کی هیج یه ک له پیاوانتان نیه) ئه ی ئؤممه ت، پچراندنی زه یدی کور ی حاریسه له پیغه مبه ر له م بابه ته یه.

کاتی که ئه م نه فیکردنه گشتگیر بوو بؤ هه موو بارودؤخه کان، بیگومان قسه که به رواله ت ئه وه هه لده گری، واته: نه باو کایه تی کردن به باو ک نه بانگه شه کردنی باو کایه تی، بیگومان له پیشه وه چه سبا که به راستی پیغه مبه ر ﷺ باو کی هه موو برواداران، وه خیزانه کانیشی دایکانی ئه وانن، بؤ یه خو ی پاراسته بیخاته نیو ئه م جوړه وه، وه ئه وه قه دهغه کراوانه ی به گشتی باسکرا، جا فه رموویه تی: ﴿ وَلٰكِنْ رَّسُوْلَ اللّٰهِ وَخَاتَمَ النَّبِیْنَ ﴾ واته: پله و پایه ی گو یز پایه لی شوینکه وتووه، رینمایسی لیوهرده گیری و بروای پی ده هینری، پیویسته خو شو یستی پیش بخری به سه ر هه موو که سیکدا، ئاموژ گاریکاره بؤ برواداران، له چاکی و ئاموژ گاریدا وه ک و باو ک وایه بؤیان.

﴿ وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَیْءٍ عَلِیْمًا ﴾ واته: به زانستی دهوری هه موو شته کانی داوه، ده زانی په یامه که ی له کویدا داده نی، وه کی شایسته یه به فه زلو چا که ی وه کی شایسته نیه.

(۴۱-۴۴): ﴿ یٰۤاَیُّهَا الَّذِیْنَ ءَامَنُوْا اذْكُرُوْا اللّٰهَ ذِكْرًا کَثِیْرًا ﴿۴۱﴾ وَسِخُوْهُ بُکْرَةً وَّاصِیْلًا ﴿۴۲﴾ هُوَ الَّذِیْ یُصَلِّیْ عَلَیْکُمْ وَمَلَائِکَتُهٗ لِیُخْرِجَکُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَی النَّوْرِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِیْنَ رَحِیْمًا ﴿۴۳﴾ یَحِیْثُھُمْ یَوْمَ یَلْقَوْنَهٗ. سَلَمٌ وَّاَعَدَّ لَھُمْ اَجْرًا کَرِیْمًا ﴿۴۴﴾

﴿ یٰۤاَیُّهَا الَّذِیْنَ ءَامَنُوْا اذْكُرُوْا اللّٰهَ ذِكْرًا کَثِیْرًا ﴾ واته: خوا ﷻ فه رمان ده کات به برواداران به زور یاد کردنه وه ی به ته هلیل و ستایش کردن و به پاک راگرتن و به گوره دانان و جگه له وانه ش، له هه موو و ته یه ک نزیک ی تیدابی بؤ لای خوا، که مترنی ئه وانه مرو ف ده بی به رده وام بی له سه ر یاده کانی به یانیان و ئیواران، وه ویرده کانی دوی پینج نویژه که، وه ئه و ویردانه ی له کاتی رووداو هو کاره کاندان. ﴿ وَسِخُوْهُ بُکْرَةً وَّاصِیْلًا ﴾ واته: له سه ره تای روژو کو تاییه که ی، به هو ی فه زلو ریزی ئه و دوو کاته وه، وه ئاسانی کار کردن تیا یاندا ﴿ هُوَ الَّذِیْ یُصَلِّیْ عَلَیْکُمْ وَمَلَائِکَتُهٗ لِیُخْرِجَکُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَی النَّوْرِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِیْنَ رَحِیْمًا ﴾ واته: له به زه یی و نه رم و نیانی خوا ﷻ به برواداران ئه وه یه میهره بانی خو ی ده ریژی

به سهريانداو فرشته کانش داواي ليبور دنيان بو ده کهن، بو شهوي دهريان بيني له تاريخايي ستم و تاوان و نه فامي، بو پروناکي و ئيمان و سر که وتن و زانست و کرده وه.

ئه مه مهزنتريني نيمه ته کانی خويه به سهر بهنده گوپرايه له کان، واده خواري سوپاس گوزاري بکهن، وه زور يادي خوا بکهن شه زاته ي نهرم و نياني و ميهره باني نواندوه بويان، وه هه لگراني عهرشه که ي به چاکتريني فرشته کان داناه، وه شه وانه شي له ده وروو به رين به پاکی ستايشي پهروه رد گاريان ده کهن و داواي ليخوشبون بو برواداران ده کهن، ده لين: ﴿رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْحَجِيمِ ٧ رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ٨ وَقِهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ، وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ٩﴾ غافر.

(واته: شه ي پهروه رد گارمان ميهره باني و زانياريت هه موو شتيکي گرتوته وه ده ي خوش بيه له وانه ي ته و به يان کرده، وه شوين رپياري تو که وتنون، وه بيانپاريزه له سزاي دوزه خ * شه ي پهروه رد گارمان بي شيان خه ره به هه شتايکي هه ميشه ي که به لينت پيدا بوون شه که سانه ش چاکه کار بوون له باو و باپيران و هاوسه ران و روله کانيان به راستي هه رتو زالي کار دروستي * وه بيانپاريزه له توله ي تاوانه کان چونکه هه ره که سينک له توله ي خراپه و تاوان بپاريزي له و روزه دا شه وه بيگومان په حمت پيکرده، وه هه ره شه وه يه سهر که وتن مه زن.

ئه مه ميهره باني و په حمه تي خويه به سهريانده وه له دنيا دا، به لام په حمه تي ميهره باني پيان له روري دوايي شه وه گه و ره ترين په حمه ت و چاکترين پادا شته شه ويش سهر که وتن و سهر فراهيه به په زامه ندي خوا و به خيره اتيان، وه بيستني قه گه و ره کانی خوا و بينيني پروو خساري جواني، وه به ده سه ته ي ناني پادا شتي گه و ره که ناوه روكي نازانري جگه له و که سه ي که پي به خشيون، له به ره شه يه فره موويه تي:

﴿يَحْيَتُهُمْ يَوْمَ يَقْوَمُهُمْ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا﴾ (واتە: پرۆژیی پر واداران دەگەنە خەزەمتی خوا ﷺ بە خێر هاتنیان بە وشەیی سەلامە، وە خوا پاداشتی چاکیی بۆ ئامادە کردوون).

(٤٥-٤٨): ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا﴾ (٤٥) ﴿وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا﴾ (٤٦) ﴿وَالْمُؤْمِنِينَ يَا نَ اللَّهُ فَضْلًا كَبِيرًا﴾ (٤٧) ﴿وَلَا تُطِيعُ الْكُفْرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعَّ أَوْلِيَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا﴾ (٤٨)

﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ﴾ ئەم شتانەیی کە خوا وەسفی پێغەمبەرە کەیی پێکردووە ئەووە مەبەستە

يَحْيَتُهُمْ يَوْمَ يَقْوَمُهُمْ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا ﴿٤٦﴾ وَالْمُؤْمِنِينَ يَا نَ اللَّهُ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِيعُ الْكُفْرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعَّ أَوْلِيَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدْوَةٍ لَكُمْ فَتْمُوهُنَّ وَمَتْرُوهُنَّ سَرَاجًا جَلِيلًا ﴿٤٩﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَعْلَمْنَا أَنَّكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْوَحْيَ وَأَنْتَ أَتَيْتَ أَجْرَهُمْ وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَمَا آتَاكَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَتَوَاتَى عَمَّاكَ وَتَوَاتَى عَمَّاكَ وَتَوَاتَى خَالِكَ وَتَوَاتَى خَالِكَ الْوَحْيَ مَا جَزَى مَعَكَ وَأَمْرًا مُؤْتَمَرًا إِنْ وَهَيْتَ نَفْسَهُ لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَكْبِرَ فَخَالِسْهُ وَإِنْ كَفَرَ مِنَ الْكُفْرِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَمَقُّصْنَا عَلَيْهِمْ فَذَرِكْهُمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَنُهُمْ لَيْسَ عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ عَلَىكَ حَرْجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾

لە پەيامە کەیدا، وە کرۆک و کاکلەو بنچینه بەتیی، کە تاییەتە پێشوو، ئەویش بریتییە لە پێنج شت: یە کەمیان: بوونی پێغەمبەر بە ﴿شَهِدًا﴾ واتە: شایەتە لەسەر ئۆممەتە کەیی بەو هی کردوو یانە لە چاکە و خرابە، هەر وە کۆ خوا ﷺ فەرموویەتی: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ (البقرة، واتە: تا بیئە چاودێر بەسەر خەلکەو وە پێغەمبەریش چاودێر بێ بەسەر ئیو وە)، وە فەرموویەتی: ﴿فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا﴾ (النساء، واتە: ئنجا حالی کافران چۆن بێت کاتی هینامان لە هەموو ئۆممەتیکدا شایەتیک تۆشان هینا بە شایەت بەسەر ئەوانەو)، پێغەمبەر ﷺ شایەتیکیی دادپەر وەر وەر گیراوە.

دوو وە سێم: بوونی ﴿وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا﴾ بە مژدە دەرو ترسینەر، ئەمە بە پێویست زانییی باسکردنی مژدە دەرو ترسینەر، وە ئەو هی مژدەیی پێدە داو دەیترسینی، وە ئەو کردە وانەیی پێویستن بۆ ئەوانە.

جا مژدە پێدراو، بریتین لە پر واداران لە خوا ترس، ئەوانەیی پر واهینان و کردەو هی چاک و وازەینان لە سەر پێچیان پێکەو کۆ کردۆتەو، مژدەیان پێدەدری لە ژیا نی دنیا بە هەموو

پاداشتيكي دونيايي و ديني، نهوش له سر ئيمان و له خوا ترسان دامه زراوه، وه له دوارپوژدا به نازو نيعمه تي هه تا هه تايي.

هه موو نهو باسكراوانه پيوست ده كات به دوورو دريژي باس بكرت، له تيروو ته سه لي كرده وه كانو نيشانه كاني له خوا ترسان و جوړه كاني پاداشت.

ترسينراو: برتتين له تاوانبارانو ستمكاران، خاوه ناني ستم و نه فامي، له دونيادا ده ترسينرين له سزاي دونياو دوارپوژ كه دامه زراوه له سر نه فامي و ستم، وه له دوارپوژدا به سزايه كي جه رگ بر و دوورو دريژ. نه م پرسته يه دريژه پيدانه كه ي پيغه مبه ر هيناويه تي له قورئانو سوننه ت كه نه وانه ده گريته وه.

چواره م: بووني به ﴿وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ﴾ واته: خوا ناردوويه تي خه لكي بانگ بكات بو لاي په روه ردگاريان، وه بيان با بو لاي به خشنده يي نهو، فه رمانيان پي بكات به به ندياه تي كردني كه له و پيناوه دا دروستكراون.

نه مهش به پيوست زانيني به رده وام بوونيتي له سر نهو بانگه وازه ي ده يكات، وه باسكردني ورده كاري نه وه ي بانگه شه ي بو ده كات، به ناساندني په روه ردگاريان به سيفاته به رزو پيروژه كانو به پاك راگرتني له وه ي شياو نيه به گه وره يي نهو، وه باسكردني جوړه كاني په رستن و بانگه واز كردن بو لاي خوا به نزيك ترين ريڼگا، وه پيداني هه موو مافتيك به خاوه ن مافي خو ي، بانگه واز كردن به دلسوذي بو لاي خوا، نه ك بو لاي نه فسي و به مهنندانني، وه ك چون نه وه ده خريته روو له لايه ن زوريك له نه فسو و ده روونه كان له م پله و پايدا. هه موو نه وانه به مو له تي خوا ي به رزو مه زنه بوي له بانگه وازو فه رمانني و ويست و قه ده ري.

پينجه م: بووني به ﴿وَسِرَاجًا مُنِيرًا﴾ (چراي رووناك كه ره وه) نه ويش نه وه ده خوازي خه لكي له تاريخيه كي مه زندان، هيج نووريك نيه رينماييان بكات له تاريخيه كاني، زانستتيكي ش نيه رزگاريان بكات له نه فاميه كاني، هه تا خوا نه م پيغه مبه ره به خشنده يه ي هينا، خوا نهو تاريخيه ي پي رووناك كرده وه، وه به هو يه وه نه فامه كاني قير كرد، وه به هو يه وه گو مراكاراني رينمايي كرد بو ريڼگاي راست.

نه وانه ي خاوه ن ئيستيقامه و به رده وامي بوون، ريڼگاي بو روون كرده وه، به شويني نه م پيشه وايه دا رويشتن، به هو يه وه خيرو شهريان ناسي، وه خو شبه ختان له به دبه ختان، وه رووناكيان لييه وه وه رگرت بو ناسيني په رستراوه كه يان، وه ناسيانه وه به وه سفه ستايش كراوه كاني و كرده وه په سنده كاني و برياره ژيرانه كاني.

﴿وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ أَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا﴾ (واته: مژده بده به ئیمانداران که بیگومان بو ئهوان ههیه، بههره و بهخششیکی گهوره له لایه ن خواوه)، له م رسته یه دا باسی مژده پیدراوی کردوه، ئه ویش برواداران، وه له کاتی باس کردنی ئیمان به تنها، کرده وه چاکه کان ده چینه نیویه وه.

وه باسی مژده پیدراوی کردوه، ئه ویش بریتیه له بهخششیکی گهوره وه مهزن که به هیچ جوریک ئه ندازه ناکریت، له سه رکه وتن له دونیادا، وه رینمایی دلّه کان و لیخوشیوونی گوناوه کان و ئاشکرا کردنی خه مه کان و زوری رزق و رۆزیه کان، وه بده ست هینانی نیعمه ته دلخوشکهره کان و سه رکه وتن به ره زامه ندی پهروه ردگاریان و پاداشتی، وه رزگار بوون له توورپه یی و خه شم و قینی.

ئهمه کاره ران چالاک ده کات، پاداشتی خویان یاد ده خاته وه له سه ر کرده وه کانیا ن که به وه هویه وه پشتی پیده به ستن له سه ر گرتنه به ری رینگای راست، ئهمه له کوی بریاری شه ریعه ته، وه ک له حوکه کانی باس ده کات له جینگه ی ترساندن، ئه و سزایانه ی دامه زراون له سه ر ئه وه ی پیی بترسی، بو ئه وه ی بیته یارمه تیده ر له وازهینانی ئه وه ی خوا قه ده غه ی کردوه.

کاتی که ده سه ته یه ک له خه لکی ئاماده ن بو به ره له ستی کردنی بانگه واز کارانی رینگای خوا، له پیغه مبه ران و شوینکه و توتانیا ن، ئه وانیش دوو په وه کانن، ئه وانه ی به ره واته ئیمانیا ن ئاشکرا کردوه، ئه وانه بیبروا و گونا به ران له ناوه ره و کدا، وه بیبروا ن به ئاشکرا و به نهینتی، خوا رینگری کردوه له پیغه مبه ره که ی گویره یه لیان بکات، له وه ش ئاگاداری کرده ته وه، جا فه رموویه تی:

﴿وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ﴾ (واته: له هه ر کاریک به ره له ستی رینگای خوا بکات. به لام ئهمه ئازاردانیا ن ناگریته وه، به لکو گویره یه لیان مه که ﴿وَدَعِ أَذْنَهُمْ﴾ (گوی مه ده به ئازاردانی ئه وان) بیگومان ئه وه ده بیته مایه ی راکیشانی ئه وان و پالنه ریکیشه بو وه رگرتنی ئیسلام، له وازهینان له زوریک له ئازاردانیا ن، بو ئه و خانه واده که ی.

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾ (پشت به خوا بیه سه ته) له ته وا و کردنی کاروباره کانت و سه رشور کردنی دوژمنانت ﴿وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا﴾ (خوا به سه پشتیوانت بیت) پشتی پیده به ستیری له کاروباره گرنگه کان، پیی هه لده ستی و ئاسانی ده کات به سه ر به نده که یه وه.

(۴۹): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ تَعُدُّوهِنَّ فَمَتَّعُوهُنَّ وَسَرَّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا﴾ (۴۹):

خوا هه وال ده دات به برواداران، ئه وان ئه گه ر ئافره تانی برواداریان ماره بری، پاشان پیش

ئەوھى بچنە لايان تەلاقاندا، ئەوھ ئەو ئافرەتانە لەسەريان نيه هيچ عیددە بەک بژمیرن بۆ میردە کانیان. وە فەرمانی پیکردوون بە پیدانی موعتە لەم حالەتەدا، شتیکی لە مال و سامانی دونیا، کە بیئتە مایەى ساریژ بوونی هەندى لە خەمە کانیان، بە هۆی جیاپوونەوھەیان، وە تەلاقان بەدەن بە شیوھە کى جوان بە بى دژایەتی و تۆمە تبار کردن و جگە لەوانەش.

ئەم دەقە دە کریتە بەلگە، کە تەلاق نایى مەگەر دواى مارەبەرىن، جا ئەگەر تەلاقیدا پيش ئەوھى مارەى بکات، یان تەلاقە کەى هەلواسى بە مارەبەرىنە کەوھ ئەوھ ناکەوئى، چونکە خوا فەرموویەتی: ﴿إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ﴾ تەلاقى خستوھ تە دواى مارەبەرىن. ئەوھ بەلگەىە لەسەر ئەوھى بى مارەبەرىن تەلاق دان هيچ بنەمايە کى نيه.

جا ئەگەر تەلاق جیاپوونەوھى تەواوھو قەدەغە کردنى یە کجاری نە کەوئیت پيش مارە کردن، ئەوھ قەدەغە کردنى ناتەواو بە (ظھار) یان (إیلاء) و وینەى ئەوانە، لە پيشترە، کە پيش مارەبەرىن ناکەوئیت، وە ک ئەوھ راسترینی یە کئیک لەو دوو بۆچوونەى زانایانە.

وہ دەقە کە بەلگەىە لەسەر دروستى تەلاق، چونکە خوا هەوالی پیداوھ دەربارەى برواداران، بە جوړئى لۆمەو سەرزەنشکردنى تیدا نيه، لەگەل دەرکردنى دەقە کە بە دواندنى برواداران. وە لەسەر دروستى تەلاقدان پيش چوونە لای، وە ک خوا ﴿لە دەقیکی تردا فەرموویەتی: ﴿لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ﴾ (۳۷) البقرە، (واتە: گوناھتان لەسەر نيه ئەگەر ژنانیک تەلاق بەدەن کە هیشتا نەچوونە لايان).

وہ بەلگەىە لەسەر ئەوھى ئافرەتی تەلاقدراو پيش چوونە لای عیدەى نيه، بەلکو تەنھا بە تەلاقدانى بۆى هەیە شوو بکات، ئەگەر بەر بەستى نەبیئت. وە بەلگەىە لەسەر ئەوھى دواى چوونە لای عیدەى لەسەرە.

ئایا مەبەست لە (الدخول و المسيس) چوونە لایەتی، وە ک چۆن یە کدەنگى لەسەرە؟ وە بە هەمان شیوھ مانەوھ لەگەل مارە براوھ کە، ئەگەر چى چوونە لای پرووی نەدايئت، هەر وە ک جینشینە ژیرە کان (الخلفاء الراشدون) رینگەیان پیداوھ، ئەوھ بۆچوونى راستە، هەر کەسى بچیتە ژوورەوھ بۆ لای، چوویتە لای یان نا، ئەگەر بە تاک و تەنھا بن، ئەوھ عیددە پيوستە لەسەرى. وە بەلگەىە لەسەر ئەوھى تەلاقدراو پيش چوونە لای موعتەى پیدەدرئى، لەسەر دەولەمەند بە ئەندازەى خۆى و لەسەر هەژار بە ئەندازەى خۆى، ئەمە ئەگەر مارەى بۆ دیاری نە کرابوو، بەلام ئەگەر مارەى پيوستى بۆ دیاری کرابوو، ئەوھ بینگومان ئەگەر تەلاق درا پيش چوونە لای، مارەىیە کە دە کریت بە دوو بەشەوھ، ئەوھ بەس دەبیئت لە موعتە.

وه به لگه يه له سهر نه وهى پيوسته بو كه سيك له ژنه كه ي جاييته وه پيش چوونه لاي يان دواى چوونه لاي، با جيا بوونه وه كه يان جوان بيت، هه ريه ك لهو دووانه ستايش بكرين له سهرى، با ناشرين نه بيت، چونكه له وه دا شهرو خراپه داده مه زريت له سهرى، له له كه دار كردنى هه ريه كه يان لهوى تر.

وه به لگه يه له سهر نه وهى عيده مافى مي رده، چونكه خوا فهرموويه تى: ﴿فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ﴾ (واته: نه وه له سهر يان نيه بو تيوه هيچ عيده به ك) به تيگه يستن له ده قه كه ده بيته به لگه، نه گه ته لاقى دا بو چوونه لاي، نه وه بو نه وه هيه له سهر ژنه كه ي عيده بكات. وه به لگه يه نه و جيا ده بيته وه به مردن، راسته وخو ده چي ته ناو عيده وه، چونكه خوا ﴿فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ﴾ (واته: پاشان ته لاقانندان). وه به لگه يه جگه لهو ماره بره ي نه چووه ته لايه وه، له جيا بوونه وه كان، به مردن بيت يان زيندوويى، عيده يان له سهره.

(۵۰): ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنْ أَحَلَّلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ الَّتِي آتَيْتَ أَجْرَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالَكَ وَبَنَاتِ خَلَّتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

خوا ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ﴾ به منته كردنه وه به سهر پيغه مبه ره كه ي به حلال كردنى نه وهى حلالى كردوه، كه نه وو برواداران تييدا به شدارن، وه نه وه يشى تايبه ته به نه وه ده فهرمويى: ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنْ أَحَلَّلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ الَّتِي آتَيْتَ أَجْرَهُنَّ﴾ (واته: نه ي پيغه مبه ر تيمه حه لالمان كرد بو تو) نه وه هاوسه رانه ت كه ماره بيت پيداون، نه مهش له وانه يه كه پيغه مبه رو برواداران تييدا به شدارن، بيگومان بروادارانيش به هه مان شيوه دروسته بو يان ماره يى بدن به ئافره تان.

﴿مَلَكَتْ يَمِينُكَ﴾ به هه مان شيوه حه لالمان كردوه بو ت نه وه كه نيزه كانه ي كه كراون به مولكت ﴿مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ﴾ (واته: له وانه ي خوا ده ستي تو ي خستوه) له ده سته كه وتى بيبروايان، له كو يله و نازاده كان له وانه ي مي رديان هه يه وه وانه ي بي مي ردن، وه هه روه ها له مه شدا به شدارن.

به هه مان شيوه له وانه ش به شدارن، خوا ﴿وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالَكَ وَبَنَاتِ خَلَّتِكَ﴾ (واته: ده فهرمويى: ﴿وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالَكَ وَبَنَاتِ خَلَّتِكَ﴾ كچانى مامو كچانى پوور خوشكى باوك، وه كچانى خال وه كچانى پوور خوشكى دايك، نه وانه ي كه نزيكو دوورن، نه مهش كوورته له پي تانى حه لال

کراوه کانه. له مه فهمی دهقه که نهوه وهرده گیرئ جگه لهوان له خزمان حه لال نین، ههروه ک چون له پیشهوه له سووره تی (النساء) باسکرا. بیگومان حه لال نیه له خزمانی نافرته تان جگه لهو چواره ی باسکرا، وه جگه لهواتهش له لقو پوکان بهرهای، وه ره چهل که کانیش بهرهای، لقو پوی دایک و باوک بو خواره وه، وه لقو پوی سهرووی نهوان له پشتی نهو بیگومان دروست نیه.

که ده فهرموی: ﴿الَّتِي هَاجَرَ مَعَكَ﴾ (نهوانه ی که کوچیان کرد له گهلت) نهو نافرته تانه ی کوچیان کردوه به ستوته وه تنها بو پیغه مبهر ﴿ههروه ک چون نهوه بوچوونی راسته لهو دوو بوچوونه له تفسیری نهو نایه ته دا، به لام بو غه یری پیغه مبهر ﴿بیگومان زانراوه نهو به ستنه وه په دروست نیه ﴿وَأَمْرًا مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ﴾ تنها به خوبه خشینی خوی (به پیغه مبهر) ﴿إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا﴾ نهوه به پیی ویست و ناره زووی خوی ته تی ﴿خَالِصَةً لِّكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ واته: خوا ﴿نهو نافرته تی حه لال کردوه که خوی به خشیه به تو. به لام برواداران نهوه بویان حه لال نیه نافرته تیک ماره بکهن تنها به وه ی نه فسی خوی بیان به خشئ.

﴿قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ﴾ واته: به راستی نیمه ده زانین چیمان له سه ربروادار پیویست کردوه، چی بویان حه لاله، وه چی بویان حه رامه له نافرته تان و که نیه که کان. وه بهوانه مان زانیوه و نه ر که کانمان روون کردوته وه. نهوه ی له ناو نهو نایه ته دایه، لهوه ی پیچه وانه ی نهوه به نهوه تاییه ته به تو، چونکه خوا ﴿کردوویه تی به دواندنئ بو پیغه مبهر به تنها، به فهرمووده ی: ﴿يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنْ أَحَلَّلْنَا لَكَ﴾ تا کوتایی نایه ته که. که خوا ﴿ده فهرموی: ﴿خَالِصَةً لِّكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ واته: بو تۆمان حه لال کردوه نه ی پیغه مبهر ﴿بو نهوانمان حه لال نه کردوه، وه بو تۆمان فراوان کردوه بو غه یری تۆمان فراوان نه کردوه ﴿لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ﴾ (واته: له بهر نهوه ی هیچ له لات زه حمه ت و گران نه بیست) نهوه له گرنگی پیدانئکی زیاتری خوی به بو پیغه مبهره که ی ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَظِيمًا رَحِيمًا﴾ واته: به رده وام وه سفکراوه به لیخوشبوو میهره بانی، وه لیخوشبوون و ره حمه ت و به خشنده یی و چاکه ی خوی داده به زینئ بو سه ر بهنده کانی، به پیی حیکمه ت و کاردروستی خوی، وه هوکاره کان لهواندا بوونی هه بی.

(۵۱): ﴿ تَرْجِي مَنْ نَشَاءُ مِنْهُمْ وَتُعْزِي إِيَّاكَ مِنْ نَشَاءٍ وَمَنْ أَسْعَفْتِ وَمَنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾

« تَرْجِي مَنْ نَشَاءُ مِنْهُمْ وَتُعْزِي إِيَّاكَ مِنْ نَشَاءٍ وَمَنْ أَسْعَفْتِ وَمَنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَئِنْ لَمْ يَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ لَخَسَفَ بِكَ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٥٢﴾ وَمَنْ يَعْزِبْكَ اللَّهُ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِكَ الْمَوْتُ وَالْحَيَاةُ بِيَمِينِهِ ﴿٥٣﴾ وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ النُّجُومِ نَزِلًا وَإِن يُبْصِرُوا سَلْبًا مِّنَ السَّمَاءِ نَزْلًا أَوْ سَحَابًا مِّنْ سَمَاءٍ آخْرَىٰ سَرَّحْنَاهُمْ لِقَابِ رَبِّكَ الَّذِي يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ لَحَاقٌ ﴿٥٤﴾ وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ النُّجُومِ نَزِلًا وَإِن يُبْصِرُوا سَلْبًا مِّنَ السَّمَاءِ نَزْلًا أَوْ سَحَابًا مِّنْ سَمَاءٍ آخْرَىٰ سَرَّحْنَاهُمْ لِقَابِ رَبِّكَ الَّذِي يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ لَحَاقٌ ﴿٥٤﴾ وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ النُّجُومِ نَزِلًا وَإِن يُبْصِرُوا سَلْبًا مِّنَ السَّمَاءِ نَزْلًا أَوْ سَحَابًا مِّنْ سَمَاءٍ آخْرَىٰ سَرَّحْنَاهُمْ لِقَابِ رَبِّكَ الَّذِي يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ لَحَاقٌ ﴿٥٤﴾

هروه ها نه مه له فراوانی خواهی بوسه
 پیغمبره که ی **﴿﴾** وه میهره بانیه تی بوی،
 که ریگهی پیداهه واز له دابه شکر دنی
 کاته کان بهیسی له ناو خیزانه کانیدا،
 له رووی پیوست بوون، جا پیغمبر
﴿﴾ نه گهر کاته کانی له نیواناندا دابه ش
 بکات یارمه تیه بویان. وه له گهل نه وه دا،
 پیغمبر **﴿﴾** نه وپه ری هه ولی ده خسته کار

له دابه شکر دن له نیواناندا له هه موو شتیکدا، ده یه رموو: ﴿اللَّهُمَّ هَذَا قَسَمِي فِيمَا أَمْلِكُ، فَلَا تَلْمِني فِيمَا تَمْلِكُ وَلَا أَمْلِكُ﴾ (أَخْرَجَهُ أَبُو دَاوُدَ بِرَقْم: (٢١٣٤)، وَالتِّرْمِذِيُّ بِرَقْم: (١١٤٠)، وَابْنُ مَاجَهَ (١٩٧١)، وَصَحَّحَهُ ابْنُ حِبَّانَ وَالْحَاكِمُ، وَلَكِنْ رَجَّحَ التِّرْمِذِيُّ إِرسَالَهُ)، واته: خواهی نه مه توانای منه له دابه ش کردندا، لومهم مه که له وهی له تواناماندا نیه.

جا لیله دا فرمویه تی: ﴿ تَرْجِي مَنْ نَشَاءُ مِنْهُمْ ﴾ واته: هه ری کی له خیزانه کانت ویست دوی بخه له لای مهینه وه ﴿ وَتُعْزِي إِيَّاكَ مِنْ نَشَاءٍ ﴾ واته: (وه کیت ویست) بیگره خوت و له لای بهینه وه، ﴿ وَمَنْ أَسْعَفْتِ ﴾ واته: (هه کامت بوی) بیته لات ﴿ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ﴾ واته: هیچ گوناهیکت له سه ری نه) ویست واره زوو له لای تویه له هه موو نه وانه دا.

زوربه ی رافه زانانی قورشان وتویانه: نه مه تایه ته بهو نافرته تانه خویان پیشکesh ده کرد، ده یتوانی هه ریبه کی دوا بخات و هه ریبه کیکی تر بیاته لای خوی، واته: نه گهر ویستی بووایه نه و نافرته تی خوی پیشکeshی ده کرد قبولی ده کرد، وه نه گهر بیویستایه قبولی نده کرد، خوا زانانتره.

پاشان حکمهت و دانایی له وه دا پروون کرده ته وه، جا فرمویه تی: ﴿ ذَلِكَ ﴾ واته:

فراوان كردن بۆت، وه كاروباره كان بگه رېته وه بۆ لات به ده ستي خۆتو سهرپشكي، وه دابهش كردني كاته كانت له نيوانياندا يارمه تيه بويان ﴿أَذِقْنَا أَنْ تَقْرَأِ عَيْتَهُنَّ وَلَا يَحْزَبَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آَلَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ﴾ چونكه ده زانن تۆ وازت له ئهركو واجب نه هيناوه، وه رۆ نه چوویت له مافئكي پئويستدا.

﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ﴾ واته: (خوا ده زانئ به وهی له دلّه کاتاندايه) ئه وهی به سه ری دیت له جیه جئی کردنی ئه وه مافانهی ئه رکه وه په سندن، وه له کاتی به ره به ره کانی له حهق و مافه کاندا، بۆیه فراوانیت بۆ کراوه ئه ی پئغه مبه ری خوا ﴿﴾ بۆ ئه وهی دلئی خیزانه کانت دلئیایی.

﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا﴾ واته: زانستی فراوانه، زۆر له سه ره خو یه، له زانستی بۆی دانا ون ئه وهی به رژه وه نندی کاروباره كان و زۆرترین پاداشتانی تیدایه، وه له سه ره خو یی خوا ئه وه یه سزای نه دا ون به هۆی ئه وهی کردو و تانه، وه ئه وهی دلّه کاتان سووره له سه ری له شه رو خرا په.

(۵۲): ﴿لَا يَحِلُّ لَكَ الْنِسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا﴾ ﴿٥٢﴾

ئهمه سوپاسکردنه له لایهن خوا وه، ئه وه زاته ی به رده وام سوپاسکرا و بو وه له لایهن خیزانه کانی پئغه مبه ره که ی (خوایان لی رازی بیست) کاتی خوا و پئغه مبه رو ژبانی دوا رپۆ ژبان هه لپژارد، به زه یی پئاندا هاته وه، وه پئغه مبه ر ﴿﴾، کورت کرده وه له واندا، جا فه رمووی: ﴿لَا يَحِلُّ لَكَ الْنِسَاءُ مِنْ بَعْدُ﴾ ئهم خیزانانته ﴿وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ﴾ واته: ناتوانی هه ندیکیان ته لاق بده ی، بیگۆری به که سیکی تر. به مه ئه وه دیته ده ست، ئه وان ئه مان ده بن له زیانه کان و له ته لاق، چونکه خوا بریاری دا وه ئه وان خیزانی ئه و بن له دونیا و دوا رپۆ ژدا، جیا بو نه وه ش له نیوان ئه وو ئه واندا پرو نادات.

﴿وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ﴾ واته: (سه رسام بیست) به جوانی جگه له ئه وان، حه لال نیه بۆ تۆ ﴿إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ﴾ واته: (مه گه ر) که نیه زه ک، به و شیوه یه دروسته بۆت، چونکه که نیه که کان له پئناخۆش بوونی ژنه کان، له ئاستی پله و پایه ی ژنه کانی نین له زیاندان به ژنه کان ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا﴾ واته: چاودیره به سه ره هه مو و کاره کانه وه، وه زانایه به وهی ده گه رپته وه بۆ لای، وه وه هه ستا وه به به رپسوه بر دنیان له سه ره ته واوترین یاسا و چا کترین پته وهی و ورده کاری.

(۵۴-۵۳): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَى طَعَامٍ غَيْرِ نَظْرِينَ إِنَّهُ وَلَكِنَّ إِذَا دُعِيتُمْ فَأَدْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَعِينِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكَ كَانَ يُؤْذَى النَّبِيِّ فَيَسْتَحِي مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحِي مِنْ الْحَقِّ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكَ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾

خوا ۱۱۱ فەرمان به بنده بر واداره کانی ده کات به به ندهد بونیان له گهل پیغمبر ۱۱۱ به چونه ژورهه بو مالی، پیی فرمسون: ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَى طَعَامٍ ۱۱۱ واته: مه چنه ژورهه بو مالی پیغمبر ۱۱۱ به بی مؤلت وەر گرتن بو نانخوردن. وه ههروهه بی نه وهی ﴿نَظْرِينَ إِنَّهُ ۱۱۱ واته: چاوه پروانی پیگه یشتی بکن، یان دوی لیوونه وه دابنیشن.

مانای نه وهیه: تیوه مه چنه مالی پیغمبره وه به دوو مهرج نه بی: مؤلت وەر گرتنن به چونه ژورهه، وه دانیشنتان به نه ندازهی پیوست، له بهر نه مهیه فرموویه تی: ﴿وَلَكِنَّ إِذَا دُعِيتُمْ فَأَدْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَعِينِينَ لِحَدِيثٍ ۱۱۱ واته: پیش خواردن و دوی خواردن. پاشان حیکمهت و سوودی قدهغه کردنی باسکرده، فرموویه تی: ﴿إِنَّ ذَلِكَ ۱۱۱ واته: چاوه پروانی زیاد له پیوستان ﴿كَانَ يُؤْذَى النَّبِيِّ ۱۱۱ واته: پی بیتاقت ده بی و گرانه به سه ریه وه بهو شیویه به ندتان کرده له کاروباری ماله که ی و سه رقالبون پیانه وه ﴿فَيَسْتَحِي مِنْكُمْ ۱۱۱ (نه ویش شهرمتان لی ده کات) که پشان بلی: برونه دهره وه، ههروه ک چون نه ریت وایه خهلکی سه تایهت نهو که سانهی خاوهن به خشنده بین له ناویاندا- شهرم ده کهن خهلکی له ماله کانیا بکنه دهره وه.

﴿وَاللَّهُ لَا يَسْتَحِي مِنْ الْحَقِّ ۱۱۱ (واته: به لام خوا له وتنی ههق شهرم ناکات) جا فهرمانی شهرعی نه گهر که سی واخله یال بکات وازهینان لی و کو نه ده ب و شهرم کردنی به راستی خوراگری له شوینکه وتنی فهرمانی شهرعیاده، وه سووری له سه نه وهی پیچه وانهی فهرمانی شهرعیه هیچ نه ده ییکی تیدانیه. خوا ی به رزو مهزن شهرم ناکات فهرمانتان پی بکات له وهی خیر و چاکه تانی تیدایه، وه نه رمو نیانی له گهل پیغمبره که یدا هه که سیک بی، نه مه نه ده ب و رهوشتیانه له چونه ژورهه بو مالی پیغمبر ۱۱۱ به لام نه ده ب و رهوشتیان له گهلداو له دواندنی خیزانه کانی پیگومان یان

ئەو ھەيە پيويست بە ھو ھە کات، يان پيويست ناکات، ئە گەر پيويستی نە کرد بدوين ئەو ھە دەب وایە نەدوين و واز بينن، وە ئە گەر پيويستی کرد، وە ک ئەو ھى داواى شتيکیان لى بکەن لە کەلو پەل، يان لە قاپ و قاجاخی مال، يان جگە لەوانە، ئەوانە پرسياريان لیدە کرى ﴿مِنْ وَّرَاءِ حِجَابٍ﴾ واتە: لە نيوان ئيسو ھە ئەواندا پەردە يە ک ھەبى لە بينن، چونکە پيويست بە ھو ناکات.

بۆيە تەماشای کردنيان ريگە پینە دراو ھە ھەر جورى، وە قسە کردن لە گەلياندا و رە کارى تيدايە خواى گەورە دريژەى پيداو ھە، پاشان باسى حیکمەتى ئەو ھى کردو ھە فەرموويەتى: ﴿ذَلِكَ لَكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ﴾ واتە: (ئەو ھە تان خاوينترە بۆ دلى ئيسو ھە ئەوانيش) چونکە بە دوورترە لە گومان، مرؤف ھە تا دووربى لە ھو کارانەى پالنەرى شەرو خراپەن، ئەو ھە پاريزراوترو پاکترە بۆ دلى.

جا لە بەر ئەمە يە لە ھو کاروبارە شەرعانەى خوا پرونى کردۆتە ھە، زۆرىک لە و رە کار يە کانی، کە بيگومان ھەموو کەرەستە کانی شەرو ھو کارو پيشە کيە کانی ريگري ليکراو ھە، وە دەبى بە ھەموو جورى لى دوور بکەو پتە ھە، پاشان قسە يە کى کۆ کەرە ھە و ياسايە کى گشتگري فەرمو ھە: ﴿وَمَا كَانَ لَكُمْ﴾ ئەى برواداران، واتە: شايستە و جوان نيە بۆ ئيسو بە لکو ناشرينترين شتە ﴿أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ﴾ ئازاردان بە گوفتار يان بە کردار، بە ھەموو ئەوانەى پەيوەندى پيسو ھە يە ﴿أَنْ تَنْكِحُوا أَرْوَاجَهُ﴾ مِّنْ بَعْدِهِ أَبَدًا ﴿واتە: وە ھەر گيز نابى خيزانە کانی پاش خوى مارە بکەن)، ئەمەش لە کوى ئەوانە يە کە ئازارى دەدا، بيگومان پيغەمبەر ﷺ خاوەن پلە و پایەى مەزن و ريزو حورمەتە، وە خواستنى ژنە کانی لە دواى ئەو لە کە دار کردنى ئەو پلە و پایە يە.

ھەر ھە ئەوان خيزانى ئەون لە دونيا و دواروژدا، وە بە خيزانيان دە ميئيئە ھە لە پاش مردنیشى، لە بەر ئەمە يە ھە لال نيە لە دواى ئەو خيزانە کانی مارە بکەن بۆ ھيچ کەسى لە ئۆمەتە کەى ﴿إِنَّ ذَلِكَ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا﴾ ئەم ئۆمەتە ئەم فەرمانە يان جيئە جى کردو ھە، وە خويان دوور خستۆتە ھە لە ھوى خوا نە ھى ليکردو ھە، سوپاس و ستايش بۆ خوا.

پاشان خوا ﷻ فەرموويەتى: ﴿إِنْ تَبَدُّواْ شَيْئًا﴾ واتە: ئاشکراى بکەن ﴿أَوْ تَخْفَوْهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَاتِبٌ كُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا﴾ دە زانى بە ھوى لە ناو دلتاندا يە، وە ئەو ھەش کە ئاشکراتان کردو ھە، پادا شتان دە داتە ھە لە سەرى.

(۵۵): ﴿لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا
وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا
وَلَا أَسْنَآءَ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَآئِهِنَّ وَلَا مَا
مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ وَآتَقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿۵۵﴾﴾

کاتی خوا ﷻ باسی کرد خیزانه کانی
پیغه مبر ﷻ داوای که لو پهلیمان لینا کری
مه گهر له پشت پهرده وه، نهو قسه بهش
گستگیره، وا پیوستی کرد جیابگریته وه
نهوانه ی باسکراون له مه حرمه کان،
وه بیگومان ﷻ ﴿لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَ﴾ (هیچ
گوناهیکیان له سر نیه) له وهی خویمان
دانه پویشن له بهرانبه ریاندا، باسی مامو
خالئی نه کرده، چونکه نه گهر نهوان

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا
أَسْنَآءَهُنَّ وَلَا أَبْنَاءَ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَاءَهُنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُهُنَّ وَآتَقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا
﴿۵۵﴾ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿۵۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَأَعَدَّ اللَّهُ لَهُمُ الْعَذَابَ الَّذِي لَمْ يَأْتِكُمْ
مِنْ قَبْلِهِ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ
مَا كَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِذَا مَا نَسِيحًا ﴿۵۷﴾
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأُزَيِّجَنَّكَ وَبَيْنَكَ رَسُولًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ
يُذَرِّبُ عَلَيْهِم مِّن مَّغْشَبَةٍ ذَلِكَ أَذَىٰ أَن يُعْرَفَ وَلَا
يُؤْذِنُ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۵۸﴾ مَلَأْنَا قُلُوبَهُمْ
وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَمٌ وَالْمُرْجُوفَاتِ فِي التَّوْبَةِ
لَنُغْفِرَنَّ لهنَّ مَا هُنَّ لَآ يَظْهَرُونَ عَلَيْكُم مِّن سَائِرِ
الَّذِينَ آمَنُوا فَغُفِّرُوا وَوَقِلُوا قَبُولًا ﴿۵۹﴾ سُنَّةَ اللَّهِ
الَّذِينَ خَلَقُوا مِن قَبْلُ وَلَن نَّجْعِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿۶۰﴾

خویمان نه پاریزن لهو نافرته تانه ی که پوریانن خوشکی باوکیان، وه خالیان خوشکی
دایکیان، له کورانی براو خوشک، له گهل نه وهی نهوان لهوان بهرترن، جا دانه پویشینیان
له بهرانبه مامو خاله کانیان له پیشتره، چونکه دهقی نایه تیکی دیکه بهروونو ناشکرای
باسی مامو خال ده کات که له پیشتره لهم دهقه.

خوا ﷻ ده فهرموی: ﴿وَلَا نِسَاءَهُنَّ﴾ واته: گوناهیان ناگات که له لای نافرته کانیان
حیجاب نه کهن، واته: نهو نافرته تانه ی له ره گیزی خویمانن له نایندا، بهمه نافرته تانی
بیروای لی دهرده چی. وه ده گونجی مه بهست پی ره گیزی نافرته تان بی، چونکه نافرته
له بهرانبه نافرته تدا حیجاب ناکات، ﴿وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ﴾ مادام بنده له مولکی
نهو دایه.

کاتی گوناهی هه لگردد له سر نهوانه، مهرجی دانا له وانو غهیری نهوانیشدا به پابه ند
بوون به له خواترسان، وه با له وهشدا هیچ مه ترسیه کی شه رعیش نه بی، بویه فهرموویه تی:
﴿وَآتَقِينَ اللَّهَ﴾ واته: له خوا بترسن له هه موو بارودوخه کاندا ﷻ ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدًا﴾ شاید ته به سر کرده وهی بنده کان، ناشکراو نهینیان، وه قسه کانیان

ده بیستی و جو له کانیان ده بیستی، پاشان پاداشتیان ده داته وه له سهر شه وه، به چاکترین پاداشت.

(۵۶): ﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ (۵۶)

نهمه ناگدار کردنه وهی تیدایه له سهر ته اووی پیغه مبهری خواو به رزی پلهو پایهی له لای خواو له لای بنده کانی، وه به رز راگرتنی یادی، ﴿إِنَّ اللَّهَ﴾ به راستی خواوی به رزو مهزن ﴿وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ﴾ (وه فریشته کانی سه لاوات ده دن) له سهری، واته: خوا ستایشی پیغه مبهر ده کات له نیوان فریشته کانداه وه له پیگه وه مقامی به رزدا، چونکه خواوی به رزو مهزن خوشی ده وی، وه فریشته نزیکه کان ستایشی ده کن، وه بوی ده پارینه وه وه گهردن که چ ده بن ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ (واته: نهی نهوانه ی پرواتان هیناوه نیوهش سه لاوات و سه لامی زور له سهر بدن) وه ک شوینکه وتنی خواو فریشته کانی، وه له پاداشتی هندی له و مافانه ی به سه ریانه وه یه، وه ته اوو کردنی تیمانیان و به مهزن دانانی شه و ﴿و﴾ وه له بهر خوشه ویستی و ریز لیگرتن و چاکه ی زیاتریان و پاک بوونه وه یان له گونا هه کان، چاکترین شیوازه کانی سه لاوات دان که هاوه لان فیری بیون: ﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ﴾ نهم فرمان کردنه به سه لات و سه لام له سهر پیغه مبهر ریگه پیدراوه له هه موو کاته کانداه، وه زوریک له زانایان پیویستیان کردوه و کردوو یانه به شرک له ناو نویژدا.

(۵۷-۵۸): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا﴾ (۵۷) ﴿وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا كَتَبْنَا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِنَّمَا مُبِينًا﴾ (۵۸)

کاتی خوا ﴿و﴾ فرمانی کرد به مه زندانانی پیغه مبهره که ی، نجا قه ده غه ی نازاردانی کردو وه هه ره شه ی کرد، جا فرمووی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ (واته: به راستی که سانی که نازاری خواو پیغه مبهره که ی ده دن) نهمه هه موو نازاردانی ده گریته وه به گوftarبی یان به کردار، له تانه و ته شهر، یان به کهم دانانی خوی یان ناینه که ی، یان هر شتیکی دیکه بیته مایه ی نازاردانی ﴿لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا﴾ (واته: دووری خستونه ته وه وه دری کردوون له دونیادا، بیگومان هر که سی تانه و نازاری پیغه مبهری

خوا بدات ئەوێ چاره‌نووسی کوشتنه ﴿ وَالْآخِرَةَ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴾ (وه له دواړوژدا وه سزای ریسواکه‌ری بو ئاماده کردوون) ئەمە پاداشته له‌سه‌ر ئازاردانی، تازار بدری به سزای زۆر به‌ئیش، جا ئازاردانی پیغه‌مبەر وه‌کو ئازاردانی غه‌یری ئەو نیه، چونکه ئەو ﷺ به‌نده بپروای ته‌واو نابێ به‌خوا هه‌تا بپروا به پیغه‌مبەر که‌ی نه‌هینێ. وه ئەوه‌نده به‌گه‌وره دانراوه که له پیوستیه‌کانی ئیمان، ئەوه وای پیوست کردوه که وه‌کو جگه له‌خۆی نه‌بێ، وه ئە‌گه‌رچی ئازاردانی بروادارانیش مه‌زنه‌و تاوانیکی گه‌وره‌یه، له‌به‌ر ئە‌مه‌یه فەرموویه‌تی: ﴿ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا ﴾ (وه که‌ساتیک که ئازاری پیاوان و ئافره‌تانی مسولمانان ئەده‌ن) به‌بێ ئەوه‌ی هه‌یج تاوانیکیان کردبێ شایسته‌ی ئەو ئازاردانه‌ بێ، ﴿ فَقَدْ أَحْتَمَلُوا ﴾ به‌سه‌ر شایان ﴿ بَهْتَنًا ﴾ (بووختان) چونکه ئازاریان داون به‌بێ هه‌وکار ﴿ وَإِنَّمَا مِثْلًا ﴾ (تاوانیکی ئاشکرا) چونکه ده‌ست درێژیان کردۆته‌سه‌ریان، وه سنوری پیروزی خویان شکاندوه، له‌به‌ر ئە‌مه‌یه تانه‌دان له‌تاکه‌کانی برواداران ئازاردان پیوست ده‌کات له‌سه‌ر تانه‌ده‌ر، به‌پێی حاڵه‌ت و به‌رزی پله‌و پایه‌ی، جا ئازاردانی که‌سێ تانه‌ی له‌هاوه‌لیک دابێ تووندتره، وه ئازاردانی که‌سێ تانه‌ی له‌زانایان و خواهنانی ئاین دابێ مه‌زتره له‌غه‌یری ئەوان.

(۵۹-۶۲): ﴿ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلٌّ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذِنَنَّكَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾ لَٰئِن لَّمْ يَنْهَ الْأَعْمَقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ وَالْمُرْجَفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَتُغْرِبَنَّهُنَّ مِنْهُمْ ثُمَّ لَا نَجُوا رُؤُوسَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا نُقَفُوا أُخِذُوا وَقُتِلُوا قَتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

﴿ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلٌّ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ ئە‌مه‌ نایه‌ته‌ ناو‌راوه به‌ نایه‌تی حه‌جاب، خوا ﷺ فەرمانی به‌ پیغه‌مبەر که‌ی کردوه که فەرمان به‌ ئافره‌تان بکات به‌گه‌ستی، وه له‌ خه‌زان و که‌جانی خۆیه‌وه ده‌ست پێ بکات، چونکه ئەوان له‌ پێشترن، وه له‌به‌ر ئەوه‌ی که‌سێک که فەرمان به‌ جگه له‌ خۆی ده‌کات ده‌بێ سه‌ره‌تاله‌ مال و منالی خۆی ده‌ست پێ بکات پێش هه‌موو که‌س، وه‌ک فەرموویه‌تی: ﴿ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُرْآنًا فَسُكْرًا وَهَلِكُمْ نَارًا ﴿٦١﴾ التحريم، (واته: ئە‌هی ئه‌وانه‌ی که بپرواتان هه‌تاوه‌ خۆتان و که‌س و کارتان بپاریزن له‌ ئاگرێک)، ﴿ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلِيبِهِنَّ ﴾ (واته:

با عابا كانيان بدهن به سهر خوياندا) ئه ویش به سهر جله كانيانه وه له سه رپوش و عاباو وینه وى ئه وانه، واته: ده مو چاو و سنگيانی پى داپوشن^(۳).

پاشان حيكه تى ئه وهى باسكردوه، جا فه رمويه تى: ﴿ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفَ فَلَا يُؤْذِنَ﴾ (واته: ئه وه نزيكتره بناسرین بو ئه وهى ئازار نه درین)، به لگه يه له سهر بوونى ئازاردان، به و شيوهى ئه گهر حجاب نه كه ن، له وه يه وا گومان بیری ئه وانه داوین پاك نین، له لایه ن ئه وانه وه كه دلیان نه خو شه ئازار بدرین، وه له وه يه ئیهانه ش بكرین، وابزانری ئه وانه كه نيزه كن، بى ئاپروويان پيكنه ئه وانه خراپه يان ده وى، حجاب يه كلايى كردنه وه يه بو ئه وانه ته ماحيان تیده كه ن.

﴿وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ به راده يه ك لیتان خوش بوو له وهى راپورد، وه به زه يى پیتان هاته وه، به وهى برپاره كانی بو تان روون كردوه ته وه وه حه لال و حه رامى بو تان ئاشكرا كردوه، ئه مه داخستنى ده رگايه له دوو رووه وه.

به لام له رووى خراپه كارانه وه، بيگومان هه ره شه ي ليكردوون كه ده فه رموى: ﴿لَئِنْ لَمْ يَنْهَ الْأُمْنِفُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ﴾ واته: نه خو شى گومان يان ئاره زوو، ﴿وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ﴾ واته: تر سينه ران دو ژمن، ئه وانه ي كه به هوى هيرو تواناو زوريانه وه قسه يان ده كرد، وه لاوازی مسولمانان.

باسى جوړى پروپاگهنده كانيانى نه كردوه، بو ئه وهى هه موو ئه وانه بگريته وه كه نه فس و ده روويان وه حى و خه ته ره يان بو ده كه ن له شه رو خراپه، له فراوان كردن به جنيودان به ئيسلام و شوينكه وتوانى، وه له رزاندنى مسولمانان و ريسوا كردنى هيرو توانايان، به ره نگار بوونه وهى مسولمانان به خراپه و فاحيشه، وه جگه له وانه ش له سه رپيچيه كان كه ده رده چوو له وینه ي ئه وانه وه.

﴿لِنُعْرِبَنكَ بِهِمْ﴾ واته: فه رمانت پیده كه ين به سزادان و كوشتار كردنيان، ده سه لاتت ده ده ين به سه رياندا، پاشان ئه گهر ئه وه مان كرد، توانايان نايى به سه رتدا، هيچ توانايه كيان

(۳) - ئه م بابه ته زانايان بو چوونى جياوازيان هه يه له باره يه وه، بويه ده ست و رووخسار له سهر بو چوونى راست عه ورت نين، ئيبن و عه يباس ده لا: هه موو جه ستى ئافره ت عه وره ته جگه له ده سه كان و ده م و چاوو، ئيبن عومره ده لا: ده سه كان و رووخسارو ده ر كه وتنى مه ستيله، ئه مه بو چوونى ئيمام ئه بوو حه نيفه و ئيمام مالك و ئيمام شافعيه، ته نها ئيمام ئه حمه د پى وايه ده ست و رووخساريش وه كو هه موو جه سه ته عه وره ته. بو زانبارى زياتر بگه رپه ره وه بو ئه م سه رچاوانه: (مغني المحتاج شرح النهاج للخطيب الشرييني، والأستاذكار لابن عبد البر. المحلى لابن حزم. وه رگير.

نامینى بۆ روويه پروو بوونه وهت، بۆيه فەرموويه تى: ﴿ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا﴾ واتە: پاشان ماوه به كى كه م نەبى له مەدينەدا دراوسیت نابن، به وهى بيانكوژى يان شار به دەريان بكهى.

ئەمە بەلگه‌ى تىدايه له دوورخستنه وهو شاربه‌دهر كردنى هاوبه‌ش دانەران ئەوانه‌ى به مانه وه‌يان له نىو مسولماناندا زيان ده‌گه‌يه‌نن، يىگومان ئەمە به‌كلا كردنه وهى شه‌روو دوورخستنه وه‌يه‌تى، وه ئەوان ده‌بن به ﴿مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا ثُقُفُوا أُخْذُوا وَقُتِلُوا نَفْتِيلًا﴾ واتە: دوورخراوه‌ن له هەر كوئى بىنرین، وه هىچ ئاسايشىكيان بۆ نيه، وه هىچ جىگاو دانىشتىكيان بۆ نيه، ده‌ترسن له وهى بكوژرین يان زىندانى بكرین، يان سزا بدرین، ﴿سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ﴾ واتە: خوا ئە وهى كردوه به سوننه‌ت و باو له ناو كه‌سانى كه پىشتر بوو ون) هەر كه‌سى رۆبچى له سه‌رپىچى كردندا، وه بوئىرى و چاوقايمى بكات له ئازاردان و وازنه‌هينى ئە وه سزايه كى به ئىش ده‌درى، ﴿وَلَنْ نَحْدِلْ سُنَّةَ اللَّهِ تَبْدِيلًا﴾ واتە: (هەر گىز باوو سوننه‌تى خوا) ناگورى، به‌لكو سوننه‌ت و باوو نه‌رىتى خوا له‌گه‌ل ئە وه كارانه‌دا ده‌روا كه ويستى خوى ده‌بخوازى.

﴿يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ﴾ (٦٣-٦٨):
 قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ
 السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ
 الْكُفْرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَلِدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وِلْيَةً وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ
 تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا
 أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا
 إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكِبَرَاءَنَا فَأَصَلْنَا السَّبِيلَ
 ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ
 وَالْعَنَهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾:
 ﴿يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ﴾ واته: خه لك

پرسيارت ليده كه ن ده رباره ي رُوژي دوايي،
 په له ي تيډا ده كه ن، وه هه نديكيان رووداني
 به درو ده زانن، وه بو ده سته وساني نه وه ي

هه ولى پيداوه، ﴿قُلْ﴾ پيسان بلي: ﴿إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: كه س نازاني جگه
 له خوا، نه من و نه غه يري مينش زانستي نيه ده رباره ي. له گه ل نه مه دا كه مته رخه مي
 تيډا مه كه ن، ﴿وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا﴾ (واته: تو چوزانست له وانه به رُوژي
 دوايي نزيك بي) ته نها هاتني رُوژي دوايي نزيك بي، يان دوور، هيچ ده رنه جام و
 سووډيكي نيه، به لكو ده رنه جام خه ساره تمه ندي و سه ركه و تن و به ده بختي و خو شبه ختيه،
 نايا به بنده شايسته ي سزايه يان شايسته ي پاداشته؟ نه مه له داهاتوودا هه و التان پي ده دم،
 وه كي شايسته يه بو تان وه سف ده كم، جا وه سف ي شايسته بووني سزاي كرده، وه
 وه سف ي سزا، چونكه وه سف ي باسكراو پراوپره له گه ل نه وانه ي رُوژي دوايي به درو
 ده زانن، جا فه رمويه تي: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكُفْرِينَ﴾ (به راستي خوا نه فريني له كافران
 كرده) نه وانه ي كوفرو بيپروايي بووه ته پشه يان، وه رينگاي كوفر كردن به خوا
 كوفر كردن به پيغه مبه ره كانيان گرتو ته بهر، وه بهو په يامه ي هيناويانه له لايه ن خواوه،
 بويه خوا ﷻ له دونياو دواپوژدا له ميهره باني خو ي دووري خستوونه ته وه، نه وه ش به سه
 بو سزادان.

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ
 لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكُفْرِينَ وَأَعَدَّ
 لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَلِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وِلْيَةً وَلَا نَصِيرًا
 ﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ
 وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكِبَرَاءَنَا
 فَأَسَلْنَا السَّبِيلَ ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ
 وَالْعَنَهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ
 آمَنُوا مَرَّةً ثُمَّ كَفَرُوا لَنْ نُؤْتِيَ الْمُؤْمِنِينَ إِنْ يَدْرَأُونَ عَنْ اللَّهِ وَعَنْ
 رَسُولِهِ بِآيَاتِنَا فَاعْلَمُوا ﴿٦٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
 وَلَا تَتَّبِعُوا الْوَيْلَةَ الْمُكْفِرِينَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ يُرِيدُونَ
 عِلْمَ الْوَيْلَةِ الْمَكْفُورِينَ ﴿٧٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
 حَقَّ اتَّقَاةِ لَهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ اتَّقَاةِ لَهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٢﴾

﴿وَأَعَدَّهُمْ سَعِيرًا﴾ ناگر نکی هه لگیرساو، جهسته یان گر تیه ر نه دات، وه نازار ده گه یه نیشه نیو سینه یان، وه له ناو نهو سزا تونده دا به هه همیشه یی ده مینه وهو و لئی ده ر ناچن، ته نانه ت بو ساتیکیش له سه ریان لاناچی، ﴿لَا يَجِدُونَ﴾ بو نه وان ﴿وَلِيًّا﴾ پشتیوانیک، نه وه ی داوای ده که ن پیمان بدات ﴿وَلَا نَصِيرًا﴾ یارمه تیده ری سزایان لی دوور بخاته وه.

به لکو پشتیوان و یارمه تیده ریان نیه، وه سزای هه لگیرساو ده وری داون، وه تهنگی پی هه لچنیون به جور نکی مه زن، له بهر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿يَوْمَ تَقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ﴾ (واته: پوژی ده م و چاویان له ناگری دوزه خدا نه م دیوو نه و دیوی پی ده کری) نازار ده چیژن به گه رمی، وه کاره که یان به سه ردا تونده ده بیته وه، وه سه سه رت ده کیشن له سه ر نه وه ی پیشیان خستوه، ﴿يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ﴾ (ده لین: خوژگه گو پراهه لی خواو پیغه مبه رمان بکر دایه)، بز گارمان بووایه له م سزایه، وه شایسته بووایه ن به پاداشتی بی پایان!

به لام نه وه ناواتیکه کاتی به سه رچوه، هیچ سوو دیکیان پی ناگه یه نی، سه سه رت و په شیمانی و خه م و خه فه ت و نیش و نازار ﴿وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكِبَرَاءَنَا﴾ په پره ویمان کردن له سه ر گو مرایی ﴿فَأَضَلُّنَا السَّبِيلَ﴾ (واته: نیتر له ریگای راست گو مریان کردین) وه ک خوا ﴿ده فه رموی: ﴿وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيْتَنِي أَخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا﴾ ﴿يَوْمَ لَقِيَ لَيْتَنِي لِمَ أَخَذْتُ مَعَ فَلَانًا حَلِيلًا﴾ ﴿لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا﴾ ﴿الفرقان﴾ (واته: وه پوژی که که سه مکار قه پ ده کات به هه ر دوو دهستی خویداو ده لا: خوژگه له گه ل پیغه مبه ردا ریگای راستم بگر تایه ته بهر * نای تیاچوون بو من خوژگه فلان که سه م نه کردایه به هاوه ل و خوشه ویستی خو م * به راستی نهو که سه ی کردم به هاوه ل منی له قورشان ویل کرد دوا ی نه وه ی قورنانه م پیگه یشت و بروام پیهینا، وه شه تان هه همیشه پشت تیکه رو پشت به رده ره بو ناده میزاد).

کاتی زانیان نه وان و گه و ره کانیا ن شایسته ی سزان، ویستیان شیفای ده ردیان به وه بده ن که گو مرایان کردن، جا فه رموویان: ﴿رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنَابِ لَعْنَا كِبْرًا﴾ (واته: نه ی په و ره رد گارمان دوو به رانه بر سزایان بده، وه بهر نه فرینی گه و ره ی خو تیان بخه) خوا ﴿ده فه رموی: بو هه ر کامتان سزای دوو به رانه بر هه یه، هه مووتان

به شدار بوون له بیروایی و سه ریچی کردن، به شداریش دهن له سزا، نه گهر سزای هندیکتان زیاتر بیست له سه ره هندیکتان به پیسی جیاوازی تاوانتان.

(۶۹): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ ءَادُوا مُوسَىٰ فَبَرَأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا﴾

خوا به بنده کانی ناگادار ده کاته وه له نازاردانی پیغه مبه ره که ی موحه مهده ﴿﴾ پیغه مبه ری به خشنده، به به زه یی و به سۆز، نه وان روو به پرووی بوونه وه به پیچه وانهی نه وه ی پیوست بوو له سه ریان که ریزی بگرن و به گه وره ی بزانش، وه وه ک نه و که سانه نه بن که نازاری موسای کوپی عیمرانیاندا، که لیمی ره حمان، خوا موسای ﴿﴾ پاک کرده وه له وه ی وتیان له و نازاردانه، واته: خوا پاک ی موسای ﴿﴾ ده رخست.

له کاتی کدا موسا ﴿﴾ شایسته ی تۆمه ت و نازاردان نه بوو، نه و به ریزو شکۆدار بوو له لای خوا، نزیک بوو له په روه رد گاری، له تایه تمه ندرتینی پیغه مبه ران بوو، له به بنده دل سۆزه کانی بوو، نه و هه موو فه زل و چاکه ی دووری نه خسته نه وه له نازاردانی و روو به پروو بوونه وه ی نه وه ی پی ناخۆشه، ناگادار بن نه ی پرواداران، خۆتان بشو به یین به وان له وه دا. نازاردانی ناماژه پیکراو: بریتیه له قسه ی نه وه کانی ئیسرائیل به موسا ﴿﴾ کاتی بینیان زۆر شهرم ده کات و خوی داده پۆشی لیان: نه و هیچ ریگری لیته کرده وه له و کاره ته نه ا نه وه نه بی که گونی گه وره یه (خه سیاوه). به و جۆره ناویانگی ده رکرد له ناویاندا، خوا ویستی به ری بکات له وه، رپۆژیک (موسا) خوی شۆرد، جله کانی له سه ره بر دیک دانا، به رده که جله کانی بر دو رایکرد، موسا ﴿﴾ که وته شوین به رده که، تیپه ری به ناو کۆریکی نه وه کانی ئیسرائیل، بینیان چاکترین دروستکراوی خوا به، نه و تۆمه ته ی که بیان کرد له سه ری نه ما.

(۷۰-۷۱): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿۷۰﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿۷۱﴾﴾

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا﴾ خوا ﴿﴾ فرمان به برواداران ده کات لیبی بترسن له هه موو حاله ته کانیاندا، له نهینی و ناشکرادا، وه به تایه تی قسه ی راست و دروست، یان نزیک له راست، له کاتی نه بوونی دلنایی، له خویندن و یاد کردن و فرمان به چاکه و قیری بوونی زانست و خه لک قیری زانست کردن، وه سوور بوون له سه ره راست و دروستی له بابه ته زانسته کان، وه گرته به ری هه موو ریگایه ک بیگه به نیت به وه، وه هه موو هۆکار ی یارمه تی بدات بو نه وه.

وہ لە قسە ی راست و دروست، نەرم و نیانی و لەسەر خۆیی لە دواندنی خەلکدا، قسە یە کیش نامۆژگاری لەخۆ بگریت، وە ناماژە کردن بەوہ ی چاکە.

پاشان باسی ئەوہ دە کات کە (مروؤف) لەسەر لە خواترسان و قسە ی راست دادەمەزری، فەرموویە تی: ﴿يُصَلِّحْ لَكُمْ أَعْمَلَكُمْ﴾ واتە: دەبیتە ھۆی چاک بوونی کردەوہ کانتان و ڕینگایە ک بۆ وەرگر تیان، چونکە بە کارھێنانی خۆپاریزی کردەوہ کان بە ھۆیەوہ وەر دە گیرین، وە کو خوا ﷻ فەرموویە تی: ﴿إِنَّمَا يَقْبَلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ﴾ (۲۷) المائدە، (واتە: ئەویش وتی: خوا (قوربانی) تەنھا لە پارێز کاران گیرا دە کات)، مروؤفی تیدا سەرکەوتوو دەبی بۆ کردەوہ ی چاک، ھەر وەھا خوا کردەوہ کان چاک دە کات، دەپاریزی لەوانە ی تیکی دەدەن، وە پاداشتە کە ی دەپاریزی و چەند قاتی دە کات، ھەر وە کو چۆن بەتال بوون لە لەخوا ترسان و قسە ی راست و دروست ھۆکارێکە بۆ تیکچوونی کردەوہ کان و وەر نەگرتیان، وە دانەمەزراندنی شوێنەوارە کانی لە سەری. ﴿وَيَغْفِرْ لَكُمْ﴾ ھەر وەھا ﴿ذُنُوبِكُمْ﴾ کە ھۆکارە بۆ لەناو چوونتان، جا بە خۆپاریزی و لە خواترسان کاروبارە کان ڕیک دەبن، وە ھەموو مەترسێک پال پێوہ دەنی، لەبەر ئەمە یە فەرموویە تی: ﴿وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا﴾ (واتە: ھەر کە سێک گوێرایە لی خوا و پێغەمبەرە کە ی بکات ئەوہ بە راستی سەرکەوتنیکی گەورە ی بە دەستھێناوہ).

(۷۲-۷۳): ﴿إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا﴾ (۷۲) لَعَذَابُ اللَّهِ الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ (۷۳)

﴿إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ﴾ خوا ﷻ پلەو پایە ی ئەمانە تی بە مەزن داناوہ کە سپاردوویە تی بە ئەرک یی سپێردراوان، کە بریتێە لە جیبە جیی کردنی فەرمانە کان و دوور کەوتنەوہ لە قەدەغە کراوہ کان، لە حالە تی نەپنی و شاراوہ، وە ک حالە تی ئاشکرا، وە خوا سپاردوویە تی بە بەدیهینراوہ مەزنە کانی وە ک: ئاسمانە کان و زەوی و چیاکان، بە سپاردنیکی ئارەزوومەندانە نە ک زۆرە ملی، وە تۆ ئە ی ئاسمان ئە گەر بەو ئەسپاردە یە ھەستی و وە کو خۆ ی جیبە جیی بەکە ی ئەوہ پاداشت دەدریتەوہ، وە ئە گەر پێی ھەلنەستی و جیبە جیی نە کە ی ئەوہ سزا دەدری، ﴿فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ﴾

مِنْهَا ﴿۶۳﴾ واته: (به لام هیچیان رازی نه بوون که هه لیگرن) ترسان له وهی پی هه لئهستن، نه به سه ریچی کردنی په روه رد گاریان، نه به زوهد کردن له پاداشته کهی. وه خوا ﴿۶۴﴾ سپاردی به ناده میزاد له سه ر ئه و مهرجهی پیشووه، وه ریگرت و خستیه ئه ستوی به راستی ئه و زور سته مکارو نه زانه، ئه م ئه ر که قورس و گرانهی خسته ئه ستوی خوی. خه لکی به پی به جیهننان و به جی نه هینانیاں بوون به سی به شه وه: دوو پرووه کان: ده ریانه خستووه، ئه وان پی هه ستاون به پروالهت نه ک به ناخ. هاوبه شدانه ران: وازیان لیئینا به روالهت و به په نهان. پرواداران: پی هه ستان و به جیان هیئا به ناشکراو به نهینی.

خوا ﴿۶۵﴾ باسی کرده وهی ئه م سی جورهی کرده ئه وهی بویان ده بی له پاداشت و له سزا، ده فهرموی: ﴿۶۶﴾ لِعَذَابِ اللَّهِ الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۶۷﴾ (واته: بو ئه وهی خوا سزای بدات پیاوان و ئافره تانی دوو پروو وه پیاوان و ئافره تانی هاوبه شدانه ر، وه له پیاوان و ئافره تانی ئیماندار ته وبه وه رگری، وه خوا لیبوره دی میهره بانه)، ستایش بو خوی به رز کاتی ئه م نایه تهی ته واو کرده به م دوو ناوه گه وره و پیروژه که به لگن له سه ر ته واوی لیبوره یی خوا و فراوانی په حمه تی و گشتگیری به خشنده یی، له گه ل ئه وهی بریار له سه ر دراوان زور به بیان شایسته ی لیخوشبوون و میهره بانای ئه و نین، به هو ی دوو پرووی و هاوبه ش دانانیا نه وه.

ته فسیری سووره تی (الأحزاب) ته واو بوو.

تفسیری سوهرتی (سبا)

مهککيه (۵۴) نایه ته

به ناوی خوای به به زمینی به خشنده

(۲-۱): ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ
وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ
الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿۱﴾ يَعْلَمُ مَا بَلَّغَ فِي الْأَرْضِ
وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا
يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ ﴿۲﴾

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي﴾ (واته: هممو
ستایشیک بو خوا)، (الحمد): ستایش
کردنه به سیفاته جوانه کانو کرداره
چاکه کان، ستایش بو خوای به رزو

مه زن، چونکه له سر هممو سیفاته کانی ستایش ده کری، له سر نهوهی سیفاتی ته اوون،
وه له سر کاره کانیسی ستایشی ده کری، چونکه له نیوان بازنه ی نهو چاکه دایه که
ستایش و سوپاسی ده کری، وه نهو دادپهروهه یی که ستایشی له سر ده کری، دانه نری
به حکمه تی (خوا) تی ایدا.

لیره دا (خوای به رز) ستایشی خوئی کردوه، له سر نهوهی ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾
مولک و بنده ی نهون به ستایش کردنی هه لیان ده سورینی، ﴿وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ﴾ چونکه له
دواروژدا، ستایش و پیا هه لدانی ده رده که وی که له دونیادا بهو شیوه نیه.

جا نه گه ر خوا دادوه ری کرد له نیوان دروستکراوه کاندا، هممو خه لکی بینان چون
بریاریدا، به ته اووی دادپهروهه یی و حکمه تی تی ایدا، هه موویان ستایشی ده که ن له سر
نهو دادپهروهه یی، ته تانه ت نه وانه شی تو له یان لیده کری ته وه و خراونه ته ناو ناگر دله کانیان
په ره له ستایشی خوا، بیگومان نهمه له پاداشتی کرده وه کانیانه، بیگومان خوا دادپهروهه
له بریاردانی به سزایان.

به لام ده ره که وتنی ستایشی خوا له به هشتدا، نهوه به لگی یه ک له دوای یه کی له سر هاتوه،

وه به لگهی بیستن و عه قلی له سهر رپک هاتوه، بیگومان نه وان له به هه شتدا، نازونیمه ته یه ک له دوا ی یه که کانی خوا ده بینن، وه زوری خیر و فهور به ره که ت و فراوانی به خشینه کانی، له دلی خه لکی به هه شتدا ئاواتیک نه ماوه ته وه، یان و یستیک، بیگومان له سه رووی نه وه ی ئاواتی بو خواستوه و یستی کرده پی دراوه، به لکو چا که یان پی ده به خشری که په یوه ست نیه به ئاواته کانیا، وه به خه یالیشاندا نه هاتوه، له حالته دا گومان ت چونه به ستایش کردنی په روه دگاریان، له گه ل نه وه دا رپگره کانی به رده م ناسینی خوا په رش و بلا و ده پی، ناسین و ستایشی خوا ده بیته خو شه و یستری شت به لای خه لکه که یه وه له هه موو نازونیمه ته کان، وه به له زه تره به لایانه وه له هه موو له زه تیک.

له بهر نه مه یه نه گه ر خوی گه وره بینن و قسه کانی بیستن له کاتی دواندنی له گه لیاندا، نه وه هه موو نازونیمه ته کانیا بیر ده باته وه، وه زیکرو یادی خوا بو نه وان له ناو به هه شتدا وه کو هه ناسه دانی لی دی، به رده وام ده پی له هه موو کاته کاند.

نه مه نه گه ر داته پال نه وه، کاتی که بو نه هلی به هه شت دهره که وی، له به هه شتدا هه موو کاتیک له معزنی و گه وره یی و جوانی په روه رد گاریان و به رفراوانی که مالی دا نه وه یه که پیوست ده کات له سه ریان به ته واوی ستایش و پیا به لدانی بکه ن، ﴿ وَهُوَ الْحَكِيمُ ﴾ له ده سه لات و به رپوه بردنیدا داناو کاردرسته له فرمان و قه ده غه کردنیدا ﴿ وَالْخَبِيرُ ﴾ وردینه، ناگاداره به سه ر کاروباره نه نیی و شاراوه کان، نا له بهر نه مه یه دریشه ی داوه به زانیاری، وه ک فهرموویه تی: ﴿ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ ﴾ واته: (خوا ده زانی چی ده چی به ناو زه ویدا) له باران و دانه ویله و گیاندار ﴿ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا ﴾ (وه چی لیده رده چی) له جو ره ها روه ک و جو ره ها گیاندار ﴿ وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ ﴾ (چی دینه خواره وه له ناسمان) له مولک و رزق و رۆزی و قه زاو قه دهره کان ﴿ وَمَا يَعْرَجُ فِيهَا ﴾ (چی بو سه رده که وی) له فرشته کان و رووحه کان و غه یری وانیش.

کاتی باسی به دیه پتر اوه کانی کردو حکمه تی خوی تیا یاندا و زانستی به بارودوخه کانیا، نجا باسی لیبوره یی و میهره بانی خوی کرد، فهرمووی: ﴿ وَهُوَ الرَّحِيمُ الْعَفُورُ ﴾ واته: نه و زاته ی که میهره بانی و لیخوشبون و هسفی نه وه، به به رده وام کاریگه ری میهره بانی و لیخوشبونی خوا داده به زی به سه ر به نده کانیدا له هه موو کاتیکدا به پی به جه پنهانی داخوازیه کانیا.

(۵-۳): ﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عِلْمُ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ إِلَّا فِي

كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٣﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ؕ اُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ اُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ اَلِيمٍ ﴿٥﴾

که خوا ﴿﴾ مه زنی خوئی پروون کرده وه به وهی وه سفی خوئی پی کرده، ثم هو کاریک بوو بو به مه زندانانی و به پاک راگرتنی و برپا بوون پی، نجا باسی جو ره کانی خه لکی کرد، دهسته به کیان وه کو پیویست خویان نه ناسیوه و ریژیان نه گرتوه، ههروه ها وه کو پیویست به مه زیان دانه اوه، به لکو پیروایان پی کرده له سر دووباره دروست کرده وهی مردوه کان وه هاتی، بهو شیوه به به ره رچی پیغه مبه ره کانیان داوه ته وه، جا فهرموویه تی: ﴿﴾ وَقَالَ الَّذِي نَكَرُوا ﴿٦﴾ واته: (نهوانه ی پیروا بوون) به خواو پیغه مبه ره کانی و نهو به یامه شی هیناویانه، به هوئی پیروایانه وه وتیان: ﴿﴾ لَا تَأْتِنَا السَّاعَةُ ﴿٧﴾ واته: (روژی دوایمان به سر دا نایه ت) هیچ نیه ته نها ژیانی ثم دونیا به نه بیست ده مرین و زیندوو دهینه وه. خوا فرمانی کرد به پیغه مبه ره که ی ﴿﴾ وه لامی قسه کانیان بداته وه و به تالی بکاته وه، وه سویند بخوا له سر زیندوو کرده وه، بیگومان له داهاتو دا دیت، به لگه ده هینته وه به به لگه به ک، هه ره که سی دانی پیدا بنیت، ناچار ده بیست زیندوو کرده وه به پیویست بزایت، نهویش زانستی گشتگیری خویبه، فهرموویه تی: ﴿﴾ عَلِيمِ الْغَيْبِ ﴿٨﴾ واته: (زانای) هه موو په نهانه کانه له چاوی تیمه، وه له زانستی تیمه، جا چی ده لیت ده براره ی ناشکر اکان؟!

باشان جهختی له زانیاری کرده ته وه و فهرموویه تی: ﴿﴾ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ ﴿٩﴾ واته: له زانستی خوا په نهانه نابی ﴿﴾ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ ﴿١٠﴾ واته: هه موو شته کان، به خودو به شه کانی، ته نانه ت بچو کترین به شه کان، نهویش گه ردیله کانه ﴿﴾ وَلَا اَصْفَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا اَكْبَرَ اِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿١١﴾ واته: زانستی خوا ده وری داوه و قه له می پیا هیناوه، وه کتیبی پروون له خوئی گرتوه، که نهویش (اللوح المحفوظ) ه.

نهو زاته ی به قه د گه ردیله ک له زانستی شاراوه نیه، لهویش که متر، له هه موو کاته کانه، وه ده زانی زهوی چهنده له مردوه کان که مده کات و چی ماوه ته وه له جهسته کانیان، به توانایه له سر زیندوو کرده وه یان، زیندوو کرده وه یان سر سو رهینه تر نیه له زانسته ی ده وری هه موو شتیکی داوه.

باشان باس له مه به ست و نامانجی زیندوو کرده وه ده کات، فهرموویه تی: ﴿﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا ﴿١٢﴾ (واته: بوئه وهی پاداشتی نهوانه بداته وه برویان هیناوه) به دله کانیان،

خوایان به راست داناوه، وه پیغه مبه ره کانیان به راست داناوه به راستدانیکی راسته قینه ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ وه ک به راست دانایک بو ئیمان که یان ﴿أُولَئِكَ هُمْ مَغْفِرَةٌ﴾ (واته: بو ئه وانه لیوردن هه یه) له گونا هه کانیان، به هوی ئیمان و کرده و هیان، بهر گریان لی ده کات له هه موو شه رو سزایه ک ﴿وَرَزَقُ كَرِيمٌ﴾ به هوی چا که کانیانه وه، هه موو داوا کاریه کیان بو ده سته بهر ده بیته، وه ئه وهی هه زی لیده که ن و ئاواتی پیده خوازن.

﴿وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ﴾ (واته: هه ولیان داوه (بپروا به نیشانه کانی خوا نه کری) و کوفریان پیکردوه، ده سته و سانس له ئاستی ئه وهی هیناویه تی و ئه وه یشی دایه زاندوه، وه ک چون ده سه و سانیان کرد له دووباره دروستکردنه وه دوا ی مردن ﴿أُولَئِكَ هُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ أَلِيمٍ﴾ (واته: (بو ئه وانه هه یه سزایه کی) زور به ئیش بو جه سته و دله کانیان.

(۶): ﴿وَبَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾

﴿وَبَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ﴾ کاتی خوا باسی نکوولی ئه وانه ی کرد که نکوولی و ئینکاری زیندوو بوونه و هیان کرد، ئه وانه وایان ده زانی ئه وهی خوا بو پیغه مبه ره که ی ﴿دایه زاندوو هه ق نیه، ئنجا باسی حالی سه ره که و توائی کرد له بهنده کان، ئه وانیش خوا هه نانی زانستن، ئه وان وا ده زانن ئه وهی خوا دایه زاندوو بو سه ره پیغه مبه ره که ی له کتیب، وه ئه وه شی له خو گرتوو له هه واله کان، ئه وه هه ق و راسته. واته: هه ق له وه دا کورته هه ئیراوه، هه ر شتی پنجه وانه و دژی بیته به تال و پووچه، چونکه ئه وانه به زانست گه یشتنه پله ی دنیایی ﴿وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾ هه روه ها ده زانن خوا له فرمان و قه ده غه کراوه کانیان (رینمایی خه لک ده کات بو رینگای ستایش کراو).

به و شیوه یه ئه وان دلیا بوون به راستی دروستی ئه وهی پیغه مبه ره ﴿هه والی پیداو له چه ندین پرووه وه:

یه که م: له پرووی زانستیانه وه، ئه وهی پیغه مبه ره ﴿هه والی پیداو.

دووهم: له پرووی ریک بوونی له گه ل کاروباره واقعی و کتیبه کانی پشوو.

سیهم: له پرووی ئه وهی به چاو ده بیسن له وه هه واله.

چوارهم: لهو پرووی شهوهی ده بیینن لهو نایه ته مه زانای که له گهردوون و خودی خویندا بهدی ده کری.

پینجهم: له پرووی گونجانیان لهوهی ناوه بهرزو سیفاته کانی ناماژهی پیده کهن. وه ده زانن له فرمان و قهدهغه کراوه کاند، نهوانه پینمایسی ده کهن بو پینگی پاست و رهوان، فرمان ده کهن به هموو سیفه تیک نهفس و دهروون پاک بکاتهوه و پاداشت زیاد بکات، وه سوودی هه بی بو شهو کهسهی نهنجامی ده داو غهیری نهویش، وه ک پاستگویی و دلسوزی و چاکه له گهل دایکو باو کداو په یوهندی خزمایه تی و چاکه له گهل هموو دروستکراوه کاند، وه وینهی نهوانه. وه قهدهغه ده کات له هموو سیفه تیکی ناشرین که نهفس پیس ده کات و نهجرو پاداشت له ناو ده باو تاوان و خراپه پیویست ده کات له هاوبهش دانانو زیناو سوودو رپیاو ستم له خوینپرشتن و مال و نامووسدا، شهه چاکه و فزیله تی خاوه نانی زانسته و نیشانه یه که بو شهوان، ییگومان مرؤف هه تا زانسته و بهراست دانانی مهزنتری بی بهو هه والانهی پیغه مبه ر هیناویه تی، وه شماره زایی ته وای هه بی به فرمان و قهدهغه کراوه کانی، شهوه له خاوه نانی زانسته نهوانهی خوا کردوونی به بهلگه و حوججه، له سر شهو په یامه ی پیغه مبه ر هیناویه تی، خوا بهلگه بهوان ده هیئته وه له سر به درؤدانه ران و نکوویکاراندا هاتوه، ههروه ک چون له م ده قهوه جگه له م ده قهشدا هاتوه.

(۷-۹): ﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنْبِئُكُمْ إِذَا مُزِقْتُمْ كُلٌّ مِّنْكُمْ لَقِيَ أَخِي جَدِيدٍ ﴿٧﴾ أَفَتَرَىٰ عَلَىٰ اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ﴿٨﴾ أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِن نَّشَاءُ نَحْشِفْ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ إِن فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٩﴾ ﴾

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا ﴾ له پرووی به درؤدانان و گالته پیکردن و به دوور زانین، وه باسی پرووی به دوور دانانی کردوه. واته: هه ندیکیان به هه ندیکسی دیکه یان وت: ﴿ هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنْبِئُكُمْ إِذَا مُزِقْتُمْ كُلٌّ مِّنْكُمْ لَقِيَ أَخِي جَدِيدٍ ﴾ مه بهستیان لهو پیاوه پیغه مبه ر بوو، شهو پیاوه شتیکی هیناوه ناده میزاد سه ری سوورده مینی پیسی، هه تا شهوان پییان و ابو شهه شتیکی سه سوور هینه ره گالته ی پیده کهن، وه شهو چون ده لی تیره زیندوو ده کری شهوه، دوی شهوهی رزین و پاره پاره بوون و جهسته تان په رش و بلاو بوویه وه؟! شهه پیاوه که شهه ی هیناوه نایا:

أَفْتَرَىٰ عَلَىٰ اللَّهِ كَذِبًا ۖ (به‌دهم خواوه درؤ ده کات) بويړی کرد به‌سه‌ريداو نه‌وهی وتی وتی ﴿أَمْ بِهِ جِنَّةٌ﴾ (يان شيتيه)?
 نه‌مه شتيکی نامؤ نيه له شه‌وهه چونکه شيتی هونه‌ره. هه‌موو شه‌مانه له‌لايه‌ن نه‌وانه‌وه له رووی عينا‌دی و سته‌مکرده‌وه بوو، بيگومان شه‌وان باش ده‌يانزانی که شه‌رواستگو‌ترين و عاقل‌ترينی دروستکراوه کانی خوايه، وه له زانست و زانياريان شه‌وان ده‌ستيان پي‌کردوو گه‌پانه‌وه بوؤ درايه‌تی کردنی، شه‌وان نه‌فس و ماليان به‌خشی له‌وهی به‌ره‌لستی خه‌لکی ليکهن، جا شه‌گر شه‌و درؤزن و شيت بووايه پيويستی نه‌ده کرد له سه‌رتان شه‌ی شه‌و که‌سانه‌ی خؤتان به‌عاقل ده‌زانن گوی بگرن له قسه‌کانی، وه جياوازی بکه‌ويته نيوانتان له بانگه‌وازه‌کيدا، بيگومان شيت پيويست ناکات که‌سی عاقل لای ليکاته‌وه، يان گرنگی بدات به‌قسه‌کانی، شه‌گر عينا‌دی و سته‌می نيوه نه‌بووايه شه‌وه په‌له‌تان ده‌کرد بو‌به‌ده‌مه‌وه هاتنی، وه رووتان ده‌کرده بانگه‌وازه‌که‌ی، به‌لام نيشانه ترسيته‌ره کان هيج سوود ناگه‌يه‌نن به‌که‌سانتيک بروانا‌هينن، له‌به‌ر شه‌مه‌يه فه‌رمويه‌تی: ﴿بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ﴾ وه که‌سانتيک له شه‌وان شه‌و قسه‌يان کرد ﴿فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْعَبِيدِ﴾ واته:
 له به‌دبه‌ختيه کی مه‌زن و گومرايه کی دووردان، که به هيج شيوه‌يه ک نزيک نيه له راستيه‌وه، چ به‌دبه‌ختی و گومرايه‌ک گه‌وره‌تره له ئينکاری کردنيان له توانای خوا له زيندوو کردنه‌وه، وه به‌درو‌دانانی پيغه‌مبه‌ره که‌يان که هينا‌بووی بويان، وه گالته پي‌کردنيان، وه جه‌ختکردنه‌ويان شه‌وه‌ی شه‌وان هينا‌ويانه هه‌قه، جا هه‌قيان به‌به‌تالو پووج بينی، وه پووج و گومرايان به‌هه‌ق و هيدايت زانی، پاشان ناگاداريان ده‌کاته‌وه له‌سه‌ر به‌لگه‌ی عه‌قلی له به‌دوور دانه‌نانی زيندوو بوونه‌وه، که شه‌وان به‌دوور يان داده‌نا، به‌لام شه‌گر شه‌وان سه‌رنجی شه‌وه بدن که له به‌رده‌م و پشتيانه‌وه‌يه، له ناسمانه‌کان و زه‌وی، توانای

أَفْتَرَىٰ عَلَىٰ اللَّهِ كَذِبًا ۖ (به‌دهم خواوه درؤ ده کات) بويړی کرد به‌سه‌ريداو نه‌وهی وتی وتی ﴿أَمْ بِهِ جِنَّةٌ﴾ (يان شيتيه)?
 نه‌مه شتيکی نامؤ نيه له شه‌وهه چونکه شيتی هونه‌ره. هه‌موو شه‌مانه له‌لايه‌ن نه‌وانه‌وه له رووی عينا‌دی و سته‌مکرده‌وه بوو، بيگومان شه‌وان باش ده‌يانزانی که شه‌رواستگو‌ترين و عاقل‌ترينی دروستکراوه کانی خوايه، وه له زانست و زانياريان شه‌وان ده‌ستيان پي‌کردوو گه‌پانه‌وه بوؤ درايه‌تی کردنی، شه‌وان نه‌فس و ماليان به‌خشی له‌وهی به‌ره‌لستی خه‌لکی ليکهن، جا شه‌گر شه‌و درؤزن و شيت بووايه پيويستی نه‌ده کرد له سه‌رتان شه‌ی شه‌و که‌سانه‌ی

خواديهينن له ناوياندا، كه گه شه به عه قله كان ده دات، وه له مه زنى زانا گه وره كان پي سهرسام ده بن، وه ييگومان دروست كردني ناسمانو زه وي و مه زيانو نه وي له نيوياندايه له دروستكراوه كان، گه وره تره له دووباره دروستكردنه وي مروف له دواي مردنيان له گوړه كانيان، چي واي ليكردوون له سر نه و به درودانان تان، له گه له شه ودا دان ده تين به وي له وه گه وره ترو مه زتره؟ به لي شه وه هه واليكي غه يي و په نهانايه تا تيس تان نيان بينيوه به چاو له بهر شه ويه به دروي ده زانن.

خو ﴿۱۰﴾ فەر موویه تی: ﴿۱۱﴾ إِنْ نَشَأْ نُخِيفْ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ ﴿۱۲﴾ (واته: نه گهر بمانه ویت ده یان به یین به ناخی زه ویدا)، (یان ده یخه یینه خواری به سهریاندا چوند پارچه یه ک له ناسمان)، واته: له سزا، چونکه زه وي و ناسمان له ژیر فرمانی نیمه دان، نه گهر فرمانیان پیکه یین یاخی نابن، ده ی ناگدار بن له بهرده و امیوونتان له سر به درودانان، نه گینا سزاتان ده دات به تووندترین سزا ﴿۱۳﴾ إِنْ فِي ذَلِكَ ﴿۱۴﴾ واته: دروستكردني ناسمانه كانو زه وي و شه وي له نيوياندايه له دروستكراوه كان ﴿۱۵﴾ لَّيْلَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ﴿۱۶﴾ (واته: نيشانه يه بو هره بنده يه كي روو له خوا). مروف هه تا زياتر ملكه چي خوابي شه وه زياتر سوود له نايه ت و نيشانه كان وهرده گري، چونکه بهنده ي ملكه چ روو ده كا له پهروهرد گاري، نيراده وسته كاني ناراسته ي پهروهرد گاري ده كات، وه له هه مرو كاروباري كندا ده گه پرتسه وه بو لاي تا نزيك ده پتسه وه له پهروهرد گاري، هيج خه ميكي نابي جگه له سه رقال بوون به به ده سه تهناني په زامه ندي شه، جا ته ماشا كردني بو به ديه پتراوه كان ته ماشا كردنيكي پر له بير كردنه وه و په ند وهر گرتنه، نه ك ته ماشا كردنيكي يينا گاو بي سوود.

(۱۰-۱۱): ﴿۱۰﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يٰ جِبَالُ اُوبِي مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَالنَّارُ لَهَا الْحَدِيدُ ﴿۱۱﴾ اِنْ اَعْمَلْ سَعِيَةً وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاَعْمَلُوا صَالِحًا اِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۱۲﴾

واته: بهراستی منه تی خو مان کرد به سر بهنده و پیغه مبرمان داوود عليه السلام، وه فه زلو و بهره ی خو مانمان پیدا له زانستی به سوود و کرده وی چاک و نازو نیعمه تی نایی و دنیا یی. له نیعمه ته کانی له سهری، خوا تایبه تی کرد به داووده وه له ییگیانه کان، وه ک کیوه کان و زینده وهران له بالنده کان، له گه لیدا زیکرو ته سییحی پهروهرد گاریان بکه نو وه لامی بدنه وه، نه مه نیعمه ته به سهریه وه له تایبه ته ندیه کانی شه که بو هيج که س

نه‌بووه پیش‌ته‌وو دوای‌ته‌ویش، بیگومان‌ته‌وه ده‌بیته‌ وزیه‌ک بو‌ی و بو‌جگه‌ له‌ ته‌وه له‌سه‌ر ته‌سییح‌کردن، کاتی‌که‌ ته‌وه زینده‌وه‌ورو گیانه‌له‌به‌رانه‌ ده‌بینن‌وه‌ لام‌ده‌ده‌نه‌وه‌ به‌ ته‌سییحی‌ په‌روه‌رد‌گاریان‌وه‌ به‌گه‌وره‌ دانان‌و ستایش‌کردنی، ته‌وه‌ ده‌بیته‌ مایه‌ی‌ ته‌وه‌ی‌ زیاتر‌یادی‌ خوا‌بکن.

وه‌ له‌وانه: بیگومان‌ته‌وانه‌ هه‌روه‌ کو‌ زوریک‌ له‌ رافه‌زانی‌ قورشان‌ و توویانه‌ ته‌وه‌ له‌ ده‌نگ‌ خوشی‌ داود‌ بووه، خوا ﷺ ده‌نگیکی‌ خوشی‌ پیدابوو‌ که‌ پیشکه‌وتبوو‌ به‌سه‌ر‌ غه‌یری‌ ته‌ودا، کاتی‌که‌ یادی‌ خوا‌و‌ به‌گه‌وره‌دانان‌و ستایشی‌ بگردایه‌ به‌وه‌ ده‌نگه‌ ناسکو‌ خو‌شه‌، هه‌موو‌ ته‌وانه‌ له‌ مرؤفو‌ جنؤ‌که‌ کان‌وه‌ لامیان‌ ده‌دایه‌وه‌، ته‌نانه‌ت‌ بالنده‌و‌ کیوه‌ کانیش‌ یادو‌ ستایشی‌ په‌روه‌رد‌گاریان‌ ده‌کرد.

له‌وانه: بیگومان‌ده‌گونجی‌ پاداشتی‌ زیکر‌کردنه‌ که‌ی‌ بو‌به‌ده‌ست‌ بی‌، چونکه‌ ته‌وه‌ هؤ‌کاری‌ ته‌وه‌یه‌، وه‌ یاد‌کردنی‌ ته‌وان‌ له‌ شوینکه‌وتنی‌ ته‌وه‌ بوو، وه‌ له‌ فه‌زلو‌ چاکه‌کانی‌ خوا‌ له‌سه‌ری‌ ته‌وه‌یه‌ ناسنی‌ بو‌نرم‌کرد، بو‌ته‌وه‌ی‌ پؤشاک‌ی‌ داپؤشهری‌ پی‌ دروست‌بکن، وه‌ فی‌ری‌ چۆنی‌تی‌ دروست‌کردنی‌کرد، به‌وه‌ی‌ له‌ چینی‌ زری‌دا‌ته‌ندازه‌ی‌ ته‌لقه‌کانی‌ وه‌ک‌ یه‌ک‌ بن‌، به‌وه‌ شیوه‌یه‌ دروستی‌ بکات‌، پاشان‌ هه‌ندیکی‌ بکات‌ به‌ ناو‌ته‌وه‌ی‌ دیکه‌دا، خوا ﷺ فه‌رموویه‌تی‌: ﴿وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِيُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ﴾ (۸۰) ﴿الأنبياء﴾ (واته‌: وه‌ داودمان‌ فی‌ری‌ دروست‌کردنی‌ پؤشاک‌ی‌ زری‌کرد‌بو‌ ئیوه‌ تا‌بتانپاریزی‌ له‌ کاتی‌ شه‌رو‌ کوشتار‌تاندا‌ ده‌ی‌ نایا‌ئیوه‌ سوپاس‌گوزارن‌)، کاتی‌ باسی‌ منه‌تی‌ خو‌ی‌ کرد‌به‌سه‌ری‌دا، وه‌ له‌سه‌ر‌خانه‌واده‌که‌ی‌ فه‌رمانی‌ پیکرد‌ سوپاس‌گوزاری‌و‌ کرده‌وه‌ی‌ چاک‌بکات‌، وه‌ هه‌ست‌ به‌چاودیری‌ خوا‌ بکات‌ به‌سه‌ریه‌وه‌ به‌چاکساز‌ی‌و‌ خو‌پاراستنی‌ له‌ خراپه‌کان‌، بیگومان‌ته‌وه‌ بینهری‌ کرده‌وه‌ کانتانه‌ ناگاداره‌ به‌سه‌ریانه‌وه‌، هیه‌چ‌ شتیکی‌ لی‌ شاراوه‌نیه‌.

(۱۲-۱۴): ﴿وَلَسَلِمَنَّ الرَّيْحُ غُدُوهَا شَهْرٌ وَرَوَّاحُهَا شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقَظْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَل بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ. وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نَذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ﴾ (۱۲) ﴿يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَحْرِبٍ وَتَمَثِيلٍ وَجَفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَتٍ أَعْمَلُوا أَلَّا دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ﴾ (۱۳) ﴿فَلَمَّا فَضَّيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَى مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِن سَأَنَتِهِ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ أَن لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ﴾ (۱۱) ﴿﴾

کاتى خوا ﷻ باسى فەزل و چاکەى خۆى کرد بەسەر داوود ﷺ، ئنجا باسى فەزل و بەهرەى خۆى کرد بەسەر کورە کەى سولەيمان ﷺ، خوا ﷻ باى رامهینا بە فەرمانى سولەيمان بپرواوە هەلبیگرى، وە هەموو ئەوانە هەلبیگرى کە لە گەلیدان، وە ماووە بە کى زۆر دوور بپىرى لە ماووە بە کى کەمدا، بە یەك رۆژ ماووەى دوومانگى رێکردن بپىرى ﷻ غُدُوها شَهْرٌ ﷻ واتە: سەرەتای بەیانى تانپوهرۆ ﷻ و رَوَّاحُها شَهْرٌ ﷻ وە دواى نپوهرۆ تا خۆرئاوا ﷻ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقَظْرِ ﷻ واتە: مسمان بۆ تۆاندهووە و رامهینا، سەر جەم هۆکارە کانیمان بۆ ئاسانکرد لە دەرھینان و دروستکردنى قاپ و قاچاخ و جگە لە ئەویش.

هەر وەها خوا ﷻ جنۆکە و شەیتانە کانى بۆ رامهینا نە یانده تۆانسی لە فەرمانى دەر بچن، ﷻ وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﷻ (واتە: ئە گەر هەر کام لەوان لە فەرمانى ئیمە لابدات سزای ئاگرى هەلبیگر ساوى پى دە چۆین).

سولەيمان هەر چى بوستایە پىانى ئەنجام دەدا ﷻ مِنْ مَّحْرَبٍ ﷻ (بەرستگا) ئەو هەش دروستکردنى هەموو بینا و بالە خانە بە کى گەر و زە بە لاهە ﷻ وَتَمَثِيلٍ ﷻ واتە: بە یکرى گیانلە بەران و بىگیانە کان، لە وردە کارى پىشە و تۆانایان لەسەر ئەو، وە کار کردنیان لەسەر ئەو.

ﷻ وَجَفَانَ الْجَوَابِ ﷻ واتە: (چەندین قاپى نانخواردن) وە کۆ حەوزى گەر و دروستیان دە کرد بۆ سولەيمان بۆ نانخواردن، چونکە پىوستى پىستى بە پىچەوانەى غەبرى ئەو کە پىوستى پى نپە ﷻ وَقُدُورِ رَاسِيَتٍ ﷻ بۆیان دروست دە کرد، چەند قازان و مەنجەلى دامەزرا و کە لە بەر گەر و پىیان لە جىگای خۆیان نە دە جۆلان.

کاتى باسى مەتى خۆى کرد وە بەسەر یانەو، فەرمانى پىکردوون بە سوپاسکردن، ﷻ أَعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ ﷻ (واتە: ئەى خانە وادەى داوود کار بکەن)، ئەویش داوود و مندال و خانە وادە کە بەتى، چونکە مەنت لەسەر هەموویانە، وە زۆر پىک لەو بەرژە وەندیانە دە گەر پىتەو بە ئەوان ﷻ شُكْرًا ﷻ سوپاسگوزارى خوا بکەن لەسەر ئەو هەى پى بە خشیون و پىشى خستوون، ﷻ وَقَلِيلٍ مِّنْ عِبَادِ الشُّكُورِ ﷻ زۆر بەى بەندە کان شوکرانە بۆ پىر خۆانین، لەسەر پىدانى ناز و نپعمە تە کان و دوور خستەو هە ناخۆشى و نارە حەت بە کان لىیان.

شوکرانە بۆ پى: دانپىدانانى دلە بە مەتى خۆى بەرز، وە وەر گرتىتى بە خۆ بە کەم زانپەو، وە بە کارهینانى لە گۆپراپەلى خوادا، وە پاراستنى لە بە کارهینانى سەر پىچى.

به رده وام شه يتانه كان هموو كاريكي بيناسازی و كاره كانی ديكه يان بو سوله يمان ده كرد **الغيب** هموو كار كردنی دايان به گوئی ناده ميزادداو پيان راگه ياندبوو، كه شهوان كار له غيبو پنهان ده كهن، وه ناگادارن به سر هموو ورده كاريه كان، خوا **ويسي** درو كه يان نيشانی خهلكی بدات، له م بانگه شه يه دا، بويه شهوان مانه وه له سر كاره كه ی خويان، وه خوای گه وره مردنی هينا به سر سوله يمانداو خوئی دابوو به سر گالو كه كه يدا، شه ویش شه و دارده سته بوو، جا كاتی تیده پهرين به لايدا شه ویش كه و تبوو به سر يدا، و ايانده زانی زيندوه و لئی ده ترسان، به و شيوه يه بو ماوهی يه ك سال له سر كاره كانيان به رده وام بوون، وه و تراوه: هه تا خوړه و مور يانهی زهوی دارده سته كه يان خوارد، شه و دار ده ستهی به رده وامی چاودیری ده كرد، هه تا داره كه هيزی نه ماو كهوت، نجا سوله يمانيش كه و ته خواره وه، شه يتانه كان بلاوه يان كردو بو مرؤفه كانيش ده ر كهوت كه به راستی جنو كه كان **لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ** (واته: كه شه گهر غه بيبان بزانيايه له سزای ريسوا كه ردا نه ده مانه وه)، شه ویش بریتی بوو له كاری قورس له سر يان، جا شه گهر شهوان له پنهان يان بزانيايه، شه وه به مردنی سوله يمانيان ده زانی كه زور سوور بوون له سهری، بو شه وهی سه لامهت بن له و نار هه تيهی له سهرين.

(۱۵-۲۱): ﴿لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِهُمْ
 آيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ كُلُّوا مِنْ
 رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ، بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ
 غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ
 الْعَرَمِ وَمَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ
 أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثَلٍ مِن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾
 ذَلِكَ جِزْيَتُهُمْ بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا
 الْكَافِرَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم وَبَيْنَ الْقَرْيَةِ
 الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا فُرْيَ ظَهْرَةٍ وَقَدَرْنَا فِيهَا
 السَّرِيرَ سِرْوًا فِيهَا لِسَالِي وَأَيَّامًا آمِنِينَ
 ﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ
 مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ
 شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ
 ظَنَّهُ، فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ
 عَلَيْهِمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا لِيَعْلَمَ مَنْ
 يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِهُمْ آيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ
 كُلُّوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ
 ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرَمِ وَمَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ
 جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثَلٍ مِن سِدْرٍ قَلِيلٍ
 ﴿١٦﴾ ذَلِكَ جِزْيَتُهُمْ بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا الْكَافِرَ
 ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم وَبَيْنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا فُرْيَ ظَهْرَةٍ
 وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّرِيرَ سِرْوًا فِيهَا لِسَالِي وَأَيَّامًا آمِنِينَ
 ﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ
 أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ
 شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ، فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا
 فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِنْ سُلْطَانٍ
 إِلَّا لِيَعْلَمَ مَنْ يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ
 وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ عَلَّيْكُمْ أَذْعَابُ الَّذِينَ
 رَعَضْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَبْلُغُونَ فِي السَّمَاءِ لِذَرْبِ
 وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهَا مِنْ مِّنْزِلٍ وَمَا يَكْفُرُونَ مِنْ
 ظَهْرِهِمْ

(سبا) هوزیکسی ناسراوه له یه مهن، شوینی نیشته جی بوونیان شاریکه پیسی دهوتری:
 (مأرب)، له نیعمت و میهره بانیه کانی خوا بو خه لکی به گشتی بو عه ره بیش به تاییه تی،
 باسی کردوه له قورئاندا هه والی نهو گه لانه ی له ناوچوون و سزادراون، له وانهی نزیکسی
 عه ره بن، بو نه وهی شوینه واره کانیاں بیبیری، خه لکی هه واله کانیاں بگوازه وه، تا بیته
 بانگه شه که ری بو به راست دانان و نزیک که ره وه یه ک بو ناموژ گاری، جا فهرموویه تی:
 ﴿لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِهُمْ﴾ واته: نهو شوینه ی خه لکی (سبا) تاییدا نیشته جیوون
 ﴿آيَةٌ﴾ نیشانه لیره دا: نهو نازو نیعمه ته زوره یه خوا پییدا بوون، وه به لاو نارپه ته تی
 لی به دور خستبوون، که وای پیویست ده کرد بیپه رستن و سو پاسگوزاری بکه ن.
 پاشان نیشانه که ی شیکردوه ته وه به و ته ی: ﴿جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ﴾ (واته: دوو
 باخات لای راست و لای چه پ) نهوان ده ریابه کی گه وره یان هه بوو، له هه موو لایه که وه
 لافاویکی زوری بو ده هات، به نداویکی پته وو قایمیاں لی دروست کرد، بو نه وه ی

ثاوه کان کو بکاتهوه، له هه موو لايه کهوه لافاوه کان دههاتن لهو بهنداوه کوډه بوونهوه، نهوانيش دابه شيان ده کرد به سهر باخچه کانياندا که له لاي راستي نهو دهريايه وه له لاي چه پي بوو، نهو دوو باخه مهزنه نهوه بهرهمي پيډه دان به شياني ده کرد، وه دليان پيي خوش ده بوو، خوا فه رماني پيکردن به سوپاسگوزاري نيعمه ته کاني که باراندبووي به سهر ياندا له چهندين رووه وه:

يه کهم: زوربه ي بژيو ي ژيانان له سهر هم دوو باخه بوو.

دووه م: خوا اشاره که ياني کرد به شاريکي پاک و خوش، به هو ي چاکی که شو ههوا که ي و که مي ناسازگاري، وه به ده سته ي ناني رزق و رزي و خوشگوزهراني تيايدا. سيهم: خوا به ليني پيدان نه گهر سوپاسگوزاري بکه ن، ليسان خوش بييت و ره حميان پي بکات، بويه فه رموويه تي: ﴿بَلَدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ﴾ (واته: ولا تيکي پاک و خوش و پهروه رد گاريکي ليورده).

چوارهم: بيگومان خوا زاني نهوان پيوستيان پي ده بي له بازرگاني و کارو پيشه ياندا، بو لاي نه رزي پيروز به روالهت واده رده که وي ت شام بييت- هو کاره کاره کاني بويان ناسان کرد، که به ناساني بتوانن پي بگهن، له ناسايش و نه ترسان، وه گر ي داني شارو شارو چکه کان بهو شارو اشاره کاني ديکه، به جو ري نه بيته بارگراني به هه لگر تني بژيو ي ريگا.

﴿وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قُرَى ظَلْهَرَةَ وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ﴾ (واته: ريگايه ک توانايان هه يه بيناسنه وه به جو ري لي ون نابن، ﴿لَيْلَى وَأَيَّامًا آمِنِينَ﴾ (واته: به دلنياسي و بي ترسه وه تيپر ده بن لهو شه وو رپوزانه دا بي ترس، نه مهش ته واوي نيعمه تي خوايه له سهر يان که پاراستوني و ناسايشي پيدا ون له ترس.

به لام نهوان پشتيان لهو خوايه کرد که نازو نيعمه تي پيدا بوون، وه له به ندايه تي کردني، وه لووت به رزيان کرد به رانه ر نيعمه ته کاني، ته نانهت هه تا داوايان کردو ناواتيان خواست ماوه ي ريگاي سه فه ريان دوور بخاته وه لهو شارو لاد يانه ي که رويشتيان بو ي ناسان کرابوو ﴿وظلموا أنفسهم﴾ به بيروايي کردنيان به خواو به نازو نيعمه ته کاني، خوايش سزاي دان به هو ي هم نيعمه ته ي که گومر اي کردن، بهو هو يه وه لافاوي ويران کاري بو ناردن که به نداوه که ياني تيکداو باخو و باخات و باخچه کانياني ويران کردو له ناو برد.

ئەو باخو بیستانە خووش و سەر سوور ھیتەرانیە خوا بە ھۆی لافاوە کەو ھە گۆری بە دارو درەختی ھیچ سوودیکی نەبێ، لەبەر ئەمە یە فەر موویە تی: ﴿وَبَدَّلْنَاهُمْ حَبَّتَيْنِ ذَوَاتِ أَكْلٍ﴾ واتە: (دوو باخی چاکی بە روویووم داری ئەوانمان گۆری بە دوو باخی خراپی خاوەن بەریکی)، واتە: شتیکی کەم لە خواردن کە ھیچ سوودیکی نەتوێ بۆیان نە، ﴿حَمِطٌ وَأَثَلٌ وَمِنْ سِدْرٍ قَلِيلٍ﴾ (واتە: تفت و تالو دارگەز، وە کەمی لە داری نەبک) ھەموو ئەمانە داری ناسراون، ئەمەش بە پیتی کردووە کانیان.

جا ھەر وە ک سوپاسگوزاری چاکیان گۆری بە کوفری خراپ و ناشرین، ئەو ناز و نعیمة تەیان بۆ گۆرا بەو ی کە باسکرا، لەبەر ئەمە یە فەر موویە تی: ﴿ذَلِكَ جَزَاءُ مَا كَفَرُوا وَهَلْ يُجْزَى إِلَّا الْكُفُورُ﴾ واتە: ئایا تۆلە دەستین بە تۆلە سەندنووی سزا جگە لەو کەسە نەبێ بیروایی کردووە بە خواو لووت بەرز بوو بەرانبەر نعیمة تە کانی؟ جا کاتی ئەو ی تووشیان بوو و تووشیان بوو، بەش بەش و پەرش و بلاو بوونووە بە ولاتاندا، دوا ی ئەو ی کۆک و پیکەووە بوون، خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ کردنی بە داستانێ خەلکی لە ناو خۆیاندا باسیان بکات، وە بکرین بە پەندو نمونەیان پێی بەیتریتەو، پێیان بوتری: بەش بەش بوون وە ک خەلکی (سبأ) وە ھەموو کەسی باسی سەرگوزەشتە ی ئەوانی دە کرد. بە لام پەندو نامۆزگاری سوودی نە تیا یاندا، تەنھا ئەو نەبێ خوا فەر موویە تی: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ﴾، (بە راستی لەو بەسەرھاتە دا چەند نیشانە ھە یە بۆ ھەموو خۆراگرو شوکرانە بژیر) خۆراگری لەسەر ناپەرحەتی و ناخۆشیە کان، لەبەر خوا بەرگەیان بگری، توورەو خەمبار نەبێ بەلکو ئارامی لەسەر بگری، شوکرانە بژیر بی بە نعیمة تە کانی خوا، وە دانی پێدانی و ستایشی ئەو زاتە بکات کە پێی بەخشیووە، وە بە کاریبھینی لە گۆرپایە لی کردنیدا.

ئەمە ئەگەر گوێی لە بەسەرھاتە کەیان بوو، وە ئەو ی لەوانەووە روویدا بەسەریانووە ھات، بەو شیوہ یە دەزانی ئەو سزایە پاداشتی بیروایی کردنیانە بە نعیمة تی خوا، وە ھەر کەسیک وە کو ئەوان بکات بەو شیوہ ی پێدە کری وە ک ئەوان پێیان کرا، بیگومان سوپاسگوزاری خوا پارێزەری نازو نعیمة تە کانە، وە پالەنەری تۆلە کردنەو یە، پێغەمبەرانی خوا راستگۆن لەو ھەوالاتە ی داویانە، وە بیگومان پاداشت ھەقە، ھەر وە کو چۆن نمونە کانی دنیا لە ژیا نی دنیا دا.

باشان باسی کردووە کە بیگومان گە لی (سبأ) لەو گەلانەن شەیتان گومان ی خۆی

له واندا به ديهيئا، کاتي به په روه دگاري وت: ﴿فِعْرَانِكَ لَأَعْوِبَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ﴾ (۸۲) ﴿إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ﴾ (۸۳) ص، (واته: سویند به عیزه ت هه هه موویان گومرا ده که م نه وانه یان نه بی که بهندی پاک و هه لېژارده ی توئن)، نه مه گومانیک بو له لایه ن ئیلیسه وه نه ک دنیا یی، وه هیچ هه والیکي له لایه ن خوا وه بو نه هاتبو که شو هه موویان گومرا ده کات تنها نه وانه نه بی خوا جیای کرده ته وه.

نه وانه و هاوشیوه کانیا ن له وانه ن گومانه که ی ئیلیس راست ده رچوو له سه ریا ن که بانگیا نی کردو گومرا ی کردن، ﴿فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (واته: بویه ئیمانداران نه بی هه موویان شوینی ئیلیس که وتن) له و که سه ی کوفری نه کرد به نیعمه تی خوا، بیگومان شه وه نه چو وه ته ژیر گومانی ئیلیسه وه، وه ده گونجی به سه رهاتی (سبأ) کو تایی پیهاتی به و نایه ته: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ﴾.

پاشان ده ستی پیکر دوه و فهرموویه تی: ﴿وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ﴾ (واته: له سه ر په گزی ناده میزاد، نه و جا ده که گشتگیر ده بی له هه مو و نه وانه ی شوینی شه ی تان که وتوون. پاشان خوا ﴿فَهَرْمُوِيهِ تِي﴾: ﴿وَمَا كَانَ لَهُ﴾ (واته: شه ی تان، ﴿عَلَيْهِمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ﴾ (واته: ده سه لات و زال، زور لیکر دینک له سه ر شه وه ی بیه وی له ئیمانداران، به لام حیکه ته ی خوا وای خواستوه ده سه لاتی شه وه ی هه بی خه ته ره بکات به نه وه کانی ناده م.

﴿إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يُّؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍ﴾ (واته: بو شه وه ی تا قی بکری نه وه، راستگو له درو زنی پی ده ربکه وی، وه بزانی ری کئی ئیما نی راست و دروسته، له کاتی تا قی کردنه وه دا جیگیرو چه سپاو ده بی، وه گومانه شه ی تانه کان فیری ددها، له وه ی ئیما نی ته واو نیه، به که مترین گومان ده له رزی، وه به که مترین بانگ کردن بو بیچه وانه ی نامینی، خوا داینا وه به تا قی کردنه وه یه ک به نده کانی پی تا قی بکاته وه، وه پیس له پاک له یه کتر جیا بکاته وه، ﴿وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ﴾ (به نده کان ده پاریزی، وه کرده وه کانیا ن ده پاریزی، وه پادا شتیا ن ده پاریزی، به ته واوی ده یاندا ته وه.

(۲۲-۲۳): ﴿قُلْ أَدْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شَرِكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِنْ ظٰهٍرٍ﴾ (۲۲) ﴿وَلَا نَنْفَعُ الشَّفَعَةَ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ. حَتَّىٰ إِذَا فُرِعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾ (۲۳):

﴿قُلْ﴾ (واته: نه ی پیغه مبر به و هاوبه شدانه رانه بلئی: که له گدل خوادا هاوه لیاندا ناوه

که نه سوودی ههیه نه زیان، بی توانایی و پوچی به نندایه تی کردنیان روون بکهره وه:

﴿ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ واته: (هاوار بکن له وانهی) پیتان وابوو هاوبه شی خوان، نه گهر هاوار کردنه که تان سوودی ههیه، به راستی ئه وان هه موو هو کاره کانی بیتواناییان تیدا کو بووه ته وه، وه نه بوونی وه لامدانه وهی داوا کردن له هه موو روویه که وه.

بینگومان ئه وان خاوه نی که مترین مولک نین، ﴿لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ﴾ (واته: به قهده هره وردیله یه کیان به دست نیه نه له ئاسمانه کانو نه له زه ویدا) له رووی سه ربه خوییه وه، وه نه له رووی به شدار بوونه وه، بویه فرموویه تی: ﴿وَمَا لَهُمْ﴾ واته: لهو په رستراوانه ی پیتان وایه ﴿فِيهِمَا﴾ واته: له ئاسمانه کانو زه وی ﴿مِنْ شَرِكٍ﴾ واته: نه هاوبه شی کم نه هاوبه شی زور، هیچ مولکیکیان نیهو به شداریش نین له هیچ مولکیکیدا. ئه وه ماوه بوتری: له گهل ئه وه دا، هندی جار ده بنه پشتیوانو یارمه تی ده ری خوا، وه وه زیری، جا داوا کردن لیان سوودی ده بی، چونکه ئه وان به هوئی ئه وه ی مولک پیوستی پیانه- چاره سه ری پیوستیه کانی ئه وه که سه ده کن خوی پیانه وه هه لده واسیت، خوا ﴿ثُمَّ﴾ له پله و پایه ی رت کردوه ته وه و فرموویه تی: ﴿وَمَا لَهُ﴾ واته: خوی به رزو تا کو ته نهاو زال، ﴿مِنْهُمْ﴾ واته: لهو په رستراوانه، ﴿مِنْ ظَهْرٍ﴾ واته: یارمه تیده رو وه زیرو، هاو کاری بکات له مولکو به ریوه بردندا.

هیچ نه ماوه ته وه جگه له تکاو
 شه فاععت نه بی، نه ویشی ره تکرده ته وه
 به وه که ده فهر موی: ﴿ وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ
 عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أُذِنَ لَهُ ﴾ (واته: وه
 تکا کردن لای خوا سوودی نیه،
 مه گهر بو که سی خوا ریگه بدات)،
 نه مه جوره کانی خو هه لواسینه، که
 بته رستان خو یان هه لواسی به بته کانیان
 له مرووف و دارو جگه له وانه ش، خوا
 بریه وه و پووچی و به تالی پروون کرده
 به پروون کرده وه به کی به کلا که ره وه، له
 به شه کانی هاوبه شدانان، له بنه ره ته وه
 ده ریهناسا.

چونکه هاوبه ش دانر بو نه وه هاوار

ده کات و ده پارپته وه له غیری خوا، نومیدی قازانجی لیبکات، ثم نومید بوون
 بوو به هو کاری نه وهی هاوبه ش دابنیت، جا نه گهر داوا له جگه له خوا بکات،
 نه خواهنی سوودو زیان بیت، نه به شدار بیت له گهل خوادا، نه یارمه تیده رو
 پشتیوانی بیت، نه توانی شه فاععت بو که س بکات به بی مؤله تی خوا، ثم
 پارانه وه و عیادهت کردنه به پی عه قلی سه رلیشیاوی و پووچه.

به لکو داوا کاری مه بهستی هاوبه شدانه ریچه وانه ده بیته وه، نه مه بهستی نه وه بوو
 سوودی پیگه یه نی، خوا به تالی و نه بوونی پروون کرده وه، وه له ده قه کانی دیکه دا
 پروونی کرده ته وه که زانی هیه بو سه ر نه وانه ی ده بیه رستن، له پروژی
 دوا پیدا هه ندیکیان بیروا ده بن به وی دیکه یان، وه هه ندیکیان نه فرین له وی
 دیکه ده کن، شوین و جیگایان ناگهر، ﴿ وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ
 كَافِرِينَ ﴾ (واته: کاتیکیش خه لک کو ده کرینه وه له قیامت،
 په رستراوه کان ده بنه دوژمنیان).

سه رسورمان له وه دایه، که سی هاوبه ش دانر لووت به رزی ده نوینی له ناستی

ملکچ بوون بو پیغه مبهران، پیسی وایه، نهوانه مرؤفن، به لام رازیه بپارپته وهه
هاوار بکات له بهردو دار، لووت به رزی ده کات له دلسوزبوونی بو خوی به
به زهیی، وه رازیه به بهندایه تی نهوهی زیانی نزیکتره له سوودی، گوپرایه لی
دوژمترین دوژمنی ده کات نهویش شه یانه.

خوآ ﷺ ده فرموی: ﴿ حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقَّ ۗ ﴾ (واته:
هه تا کاتی ترس و بیم له دلی تکا کاران لاده بری، ده لین: پهروه ردگارتان چی
بپرایکی فرموو، ده لین راستی فرموو) ده گونجی راناو لیره دا بگه رپته وه
بو هاوبه شدانه ران، چونکه نهوان باسکراون له قسه که دا، یاسایه کیش هه یه له
راناوه کان، که ده گه رپته وه بو نزیکترین باسکراو.

مانا که بهم شیوهی لی دیت: نه گهر رپزی دواپی هات ترس و بیم له دلی
هاوبه شدانه ران لابرا، وه کاتی هه لیان گپرایه وه لای خویان پرسیاریان لیکرا ده رباره ی
حالیان له دنیا، وه به درودانیان به هه قو راستی که پیغه مبهران هینابوویان،
نهوان دانی پیداده نین، نهوهی نهوان له سهری بوون له کوفرو هاوبه شدانان به تالو
پووج بوو، وه نهوهی شی خوا ﷺ فرموی، وه پیغه مبهران هه والیان پیدا نهوه هه قو
راسته، به لکو نهوهی له وهه پپش ده یان شارده وه دهر که وتووه، وه ده زانن به راستی
هه قو تنها له لای خویه و دان به تاوانو گوناوه کانیاندا ده نین، ﴿ وَهُوَ الْعَلِيُّ ﴾
به زاتی، له سهرووی هه موو به دی هینراوه کانیه تی زاله به سه ریاندا، وه به رزی و
رپزی به وهی خاوهن سیفاته به رزو مهزنه کانه ﴿ الْكَبِيرُ ﴾ (گه وره یه) له زاتو
سیفاته کانیدا، وه له به رزی نهو زاته نهوه یه حوکم و برپاره کانی به رزه، نهفس و
دهروونه کان ملکه چی ده بن، ته نانهت نهفسی خو به زل زانان و هاوبه شدانه ران.

نهم مانایه مانایه کی ناشکراو روونو دیاره، سیاقی ده قه که به لگه یه له سه ر نه مه،
وه ده گونجی راناوه که بگه رپته وه بو فریشته کان، بهو شیوهی خوا ﷺ نه گهر قسه
بکات به وه حی فریشته کان بییستن راده چله کین و سوژده ده بن، جا یه که مینیان
که سهری به رز ده کاته وه جبریله، خوا قسه ی له گه ل ده کات به وه حی کردنی
نهوهی ده یه وی، نه گهر راپله کین له دلی فریشته کاندانما وه ترس و بیم رپزی
هه ندیکیان پرسیار له هه ندیک کی دیکه یان ده کهن ده رباره ی نهو قسه یه ی پیسی
راچله کین: پهروه ردگارتان چی وت؟ هه ندیکیان به هه ندیک کی دیکه یان ده لین:

ههقي فهرموو، يان به کورتي، چونکه ده زانن نه و هيچ نالي جگه له ههق نه بي، يان ده لين: واي وتو واي وت، بهو قسه يه ي که بيستبو يان لي، نه ويش هه ر هه قه.

جا به م شيوه يه مانا که واي لي دي: نه و بته رستانه ي له گه ل خوادا نه و په رستراوانه يان ده په رست که بيتوانايي و ناته و اويمان بو وه سف کردن، وه نه بووني سوودو قازانجيان له هه موو رووه کان چو ن پشتيان کرد له دل سو زي به ندا يه تي کردني په روو رد گاري مه زن، به رزي گه و ره، نه و زاته ي که فرشته به ريزه کان و نه وانه ي نزيکن له به دي به يئراوه کان له کاتي بيستي قسه کانيدا تووشي راجله کين و ترس ده بن، وه هه موويان دان به خوادا ده نين، که نه وان هيچ نالين جگه له هه ق نه بي، ده ي ده بي دوخي نه و بته رستانه چو ن بي که لووت به رزيان کرده به رانه ر نه و زاته ي نه مه پله و پا يه و مه زني مولک و ده سه لاته که ي بي؟! به رزي بو خوا ي به رزو گه و ره له هه موو هاوبه ش داناني هاوبه ش دانه ران، وه درو هه لبه ستن و درو کانيان.

(۲۴-۲۷): ﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ اللَّهُ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُلْ لَا تُشْكِرُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا تُشْكِرُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ كَلَّا بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾﴾

﴿قُلْ﴾ خوا ﴿فهرمان﴾ به پيغه مبه ره که ي موحه مه د ﴿ده کات﴾، ده رباره ي نه و که سه ي هاو هل بو خوا داده ني ت و به لگه بو خو ي ده هي ني ته وه، بلي: ﴿قُلْ﴾ من يرزقكم من السموات والأرض ﴿واته﴾: کي روزيتان ده دات له ناسمانه کان و زه وي دا، نه وان هه ر ده بي داني پيدا نين نه وه خوا يه، نه گه ر داني پيدا نه نين نه وه ﴿قُلْ﴾ الله ﴿بلي خوا﴾ بيگومان ناييني که سي نه م قسه يه ره ت بکاته وه.

جا نه گه ر بو ت ده ر که وت خوا به تاک و ته نها رزق و روزيتان ده دات له ناسمانه کان و زه وي، وه باراتان بو ده باريني و رووه کتان بو سه وز ده کات و ناوتان بو هه لده قوليني له زه ويه وه، له به ره مه ي دارو درخته کانتان بو ده رديني، هه موو گيانداراني بو تان دناوه، بو سوودو رزق و روزيتان، نه ي بو چي له گه ل نه و دا شتي ده په رستن هيچ رزق و روزيه کتان پينادات و هيچ سوودي کي بو تان ني؟

وہ خواہے کہ دہفہ رموی: ﴿وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَّ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ واتہ: یہ کیسک لہم دوو دہستہ یہ نیمہ یان ئیوہ لہسہر ہیدایہ تین، لہ سہرووی ئہوی ترہوہ یہ، یان لہ گوہر ایہ کی روون دایہ، نووقم بووہ تیایدا، ئہم قسہ یہ کہ سیک دہ یلیت ہہ قو راستی بو روون بوویتہوہ، سوور بیٹ لہسہر ئہو ہہ قہی لہسہری رویشتوہ، وہ پووچی ئہوہی دژہ کہی لہسہری دہروات.

واتہ: بیگوہمان شیمان کردہوہ بہ بہ لگہی روون و ئاشکرا، لای ئیمہو لای ئیوہ، کہ بہ ہوی ئہو بہ لگانہوہ دہ زانیٹ بہ زانستیکی دلنیا کہرہوہی بی گوہمانو دوو دلی، کی لہ نیمہ راستہو کیس ناراستو ناہہ قہ، کی ہیدایہت دراوہو کی گوہر ایہ؟ ہہ تا وای لیڈیٹ دیاری کردن دواہی ئہوہ ہیچ سوودیکی نابی.

تو ئہ گہر لہ ئیو کہ سانیک بی کہ خہ لکی بانگ دہ کات بو بہ ندایہ تی بہ دیدیہنری ہہموو دروستکراوہ کان، بہر پوہی دہ بات بہ ہہموو جوڑہ بہر پوہ بردنہ کان، ہہموو نیعمہ تہ کانی پندر اوہ، ئہو زاتہی رزقو رزوی داونو ہہموو نیعمہ تہ کانی پیگہ یاندوون، بہر بہستی ہہموو نارہ حہ تیہ کانی کردہو، ئہو زاتہی خواوہن ہہموو ستایش و مولکیکہ بہ گشتی، ہہر یہ کہ لہ فریشتہ کان لہ خواری ئہوانہوہ، ملکہ چی شکوہ مندی ئہون، زہ لیلن لہ بہر دہم مہزنی ئہودا، ہہموو شہ فاعہت کاران لیی دہ ترسن، ہیچ کہ سیکیان ناتوانی شہ فاعہت بکات تہ نہا بہ مؤلہ تی ئہو نہ بی، بہرزی گہورہ یہ لہ زاتو سیفہت و کردارہ کانی، ئہو زاتہ خواوہن ہہموو تہ و اوایہ کہ، خواوہن ہہموو گہورہ یہ کہ، ہہموو جوانیہ کہ، ہہموو ستایش و پیاہہ لدائی کہ، بانگ دہ کات بو نزدیک بوونہوہ لہ کہ سیک ئہمہ پلہو پایہی بیٹو بہ دلسوڑی کردہوہی بو بکات، وہ پریگری دہ کات لہ بہ ندایہ تی کردنی غہیری ئہو، وہ لہ نیوان کہ سیکدا نزدیک دہ بیٹہوہ لہ بتو پیکہرو گوڑ، نہ دروست دہ کات، نہ رزقو رزوی دہ دات، نہ خواوہنی نفسی خوہ تی، نہ ئہوہی بہ ندایہ تی بو دہ کات، نہ سوود نہ زیان نہ مردن نہ ژیان نہ زیندوو کردنہوہ، بہ لکو ئہوانہ بی گیانن، نہ عقلیان ہہ یہو نہ دوعای ئہوانہ دہ بیستن لیان دہ پارینہوہ، ئہ گہر بیشی بیستن ناتوانن وہ لامیان بدنہوہ، وہ لہ رزوی دواہی بیروایہی بہ ہاولدانانیاں دہ کەن، خوہان لیان بہری دہ کەن، وہ نہ فرین لہ یہ کتر دہ کەن، ہیچ بہ شیکیان نہ لہ مولکو دہ سہ لات، بہ شداریش نین تیایدا، ہیچ

شه فاعه تيكي شيان نيه سه ربه خو بن تيايدا جگه له خوا، نهو هاوار له كه سي ده كات نه مه وه سفيتي، هر چي له توانايدا ييت خو ي لسي نزيك ده كات هوه، دژايه تي نهو كه سه ده كات به دلسوزي خوا ده په رستي و جهنگي له گه لدا ده كات، پيغه مبه راني خوا به درو ده زاني نهوانه ي به دلسوزيه وه روويان كردوته خوي تاكو ته نها، بو ت روون ده يته وه كام له م دوو ده سته يه هيدا يه ت دراوه له گومرايي، به دبه خته له خو شبه ختي، پيوست به وه ناكات نه وه ت بو ده ستيشان بكر ي، چونكه وه سفي حال روون تره له زماني قسه كردن.

﴿ قُلْ بِبَيِّنَاتٍ بَلَىٰ: ﴿لَا تُشْلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْتَلُّ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ واته: هر يه كه له يمه وه له يئوه خو ي و كرده وه ي خو ي، يئوه ﴿لَا تُشْلُونَ﴾ (پرسيارتان لينا كړي) له و تاوان و گونا هانه ي يمه كردو ومانه، نه گهر كرد يتمان، وه يمه ش پرسيارمان لينا كړي ده رياره ي كرده وه كاني يئوه، ده ي با مه به ستي يمه وه يئوه گهران بي به دو اي راستيه كان و گرته به ري ريگاي ويژدان بي، وه واز له وه بينن يمه ده يكه ين، وه با نه يته به ربه ست له به رده متاندا له شو ينكه وتي هه ق و راستي، چونكه حوكمي دونيا له سه ر پوا له ت ده درين، هه قيش شو ينيان ده كه وي و به تال و پوو چيش دوور ده كه ويته وه، به لام كرده وه كان نه وه شو ين و ماليكي تر هه يه داد په روهر ي تيدا ده كه ن داد په روهر تريني داد په روهران، وه خوا يه كلای ده كات هوه له نيوان دژه كاندا كه داد په روهر تريني داد په روهرانه.

له بهر نه مه يه فرموويه تي: ﴿قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا﴾ واته: بريار له نيوانماندا ده دات، راستگو له دروژن ده رده كه وي، وه نهو كه سه ي شايسته ي پادا شته له و كه سه ي شايسته ي سزايه، نهو زاته چا كتريني داد په روهرانه، ﴿قُلْ بِبَيِّنَاتٍ بَلَىٰ: نه ي پيغه مبه ر، وه نهو كه سه ي له جيگاي تويه: ﴿أَرُونِي الَّذِينَ الْحَقُّرُ بِهِ شُرَكَاءَ﴾ واته: (ئاده ي نيشانم ده ن نهو هاو به شانه ي برد بو وتانه ريزي خوا وه) نهوان له كو ين؟ تا يا ريگايه ك هه يه بو ناسينه وه يان؟ تا يا نهوان له زوويدان يان له ناسمان؟ بيگومان زاناي په نهان و ناشكرا پي راگه ياندو وين كه له بوونه وه ردا هيج هاو ه ليكي نيه، ﴿وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُنْتَوُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ﴾ ۱۸ يونس، (واته: نهوانه بي جگه له خوا شتايك ده په رستن كه نه زيانيان بي ده گه ينن،

نه سوودو قازانج، وه ده لاین: نهو بتانه تکا کارمانن لای خوا نهی موحه ممد ﷺ به وانه بلئی: نایا نیوه هه وال ددهن به خوا به شتیک که بی ناگایه لئی). ﴿وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ﴾ ۶۶ یونس، (واته: پهیره ویان نه کردوه نهوانه ییجگه له خوا ده پرستن په رستراوانی هاوبه شانئ بو خوا نهوانه تنها شوین گومان که وتوون، وه نهوانه تنها درؤ ده کهن به گومان و گو تره شت ده لاین).

به هه مان شیوه دروستکراوه تایه ته کانی له پیغه مبه ران و نیردراوان هیچ شتیک نازانن ده رباره ی نهوهی هاوه لئی هه بی، نهی هاوبه شدانه ران نیشانم بدهن نهو هاوبه شانئ له ریزی خوا دا داتان ناون به بوچوونه به تال و پووجه که تان له گه ل خوا دا، ﴿شُرَكَاءَ﴾ (هاوبه شه کان).

نهم پر سیاره توانایان نه وه لامی بده نهوه، بویه فهرموویه تی: ﴿كَلَّا﴾ واته: خوا نه هاوبه شی هه یه نه هاوشان و نه دژ ﴿بَلْ هُوَ اللَّهُ﴾ (به لکو خوا زاتیکه) که هیچ کهس شایسته ی پرستن نه غهیری نهو، ﴿الْعَزِيزُ﴾ نهو زاته ی که زاله به سر هه موو شتیکدا، جگه لهو به زیوه، ژیربار خراوه، رامه نیراوه، ﴿الْحَكِيمُ﴾ نهو زاته ی ووردینه له دروستکردنیدا، وه چاکترین شه ریمه تی داناوه، وه نه گهر له حکمه ت و له شه ریمه تدا نه بوایه تنها فرمان کردن به یه کتاپه رستی و خوا په رستن به دلسوزی، نهوه ی خوشویستی و کردیستی به رینگای رزگار بیوون، وه هاوبه شدانانی قه ده غه کردبی، وه نهوه ی کردیسته رینگایه ک بو گومرایی و له ناوچوون، تنها نهوه بهس بوو بو سه لماندن ته واوی و حکمه تی خوا ﷺ، جا چوون، وه هه موو نهوانه ی خوا فرمانی پیکردوه و قه ده غه ی لیکردوه گشتگیرن له سر حکمه ت و دانایی!؟

(۲۸-۳۰): ﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَنْ يُكْفِرَ النَّاسُ إِلَّا يَعْلمُونَ﴾ ۲۸ ﴿وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ۲۹ ﴿قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَجِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ﴾ ۳۰

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا﴾ خوا هه وال ده دات نهو پیغه مبه ره که ی نه نار دووه مه گهر بو نهوه مژده بدا به هه موو خه لکی به پاداشتی خوا، بیان رابگه یه نی به و کرده وانه ی پیویستن بو پاداشتی خوا یی، وه بیانترستی

له سزاو تۆلهي خوا، وه هه واليان پي بدا بهو كرده وانهي پيوستن بو شهو مه بهسته، تو هيچ شتيكت لهو كاروباره دا نيه، هه موو نه وانهي پيشنياري ده كهن بو ت به درودانه ران و نكوليكاران شهو له پيشه ي تو نيه، بهلكو به دهستي خوي به رزو مه زنه.

﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ واته: زانستي راسته قينه يان نيه و نازانن، بهلكو يان نه فامن يان كه لله ره قو ئينكارن، كار به زانسته كه يان ناكهن، ههروه كو شهو وايه زانستيان نه بي، نه بووني زانستيان بووه ته مايه ي شهوي كه وه لام نه درينه وه لهو پيشنياره ي كردوويانه بو پيغه مبه ر، كه هوكاره بو ره تكدنه وه ي بانگه وازه كه ي.

جا له وه ي پيشنياريان كردبوو، په له كردنيان بوو له سزادانيان كه ناگادارياني كردبووه وه لي، ده فهرموي: ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدِٰنِ كُنْتُمْ صٰدِقِينَ﴾ (واته: وه ده لين: شه م به لين ي رۆزي دواييه كه ي دي شه گهر ئيوه راستگون)، شه مه سته ميكه له لايه ن شه وانوه، چ په يوه نديه ك هه يه له نيوان راستگوي شه له نيوان هه والدان به كاتي رووداني؟ ئايا شه مه ره تكدنه وه ي هه قو گه مژه بي نيه له عه قلدا؟ ئايا ناگادار كردنه وه له كاروباري دونيادا شه گهر بي بو لاي گه ليك راستگوي و نامۆزگاري بزنانن، وه دوژمنيكيان هه بي چاوه رپي هه ليكيان ليكاو له ناماده باشيدا بي بويان، شه پييان بلي: وا دوژمنه كه تان به ره و لاتان دي ده يه وي له بنچينه ده رتان بيني، شه گهر هه نديكيان بلي: شه گهر تو راسته كه ي پيمان بلي له چ كاتيكددا دي؟ وه ئيستا له كوي شه؟ ئايا به م كه سه ده وتر ي عاقل يان پي ده وتر ي گه مژه و شيت؟

شه مه هه والده ر ده گونجي راست بكاو درو بكات، وه دوژمن ده كر ي كه سيكي ديكه بي، وه ده كر ي شه وانيش به ربه ستيكيان هه بي به رگري له خويان بكه ن، جا چۆن كه سي راستگوترين به ديهيئراوه كان به درو بزاني، مه عصوم و پاريزراوه له هه واليدا له خويوه هه رگيز قسه ناكات، (هه والي پيدا) بهو سزايه ي دنيا كه ره وه، كه هه چ به ربه ستيكي نيه وه هه چ كه س نيه سه ري بخات؟ ئايا ره تكدنه وه ي هه واله كه ي به بيانووي نه بووني روونكرده وه له كاتي روودانيدا له وه پهر ي گه مژه يي نيه؟! !!

﴿ قُلْ بَيِّنَاتٍ بَلِيٍّ، وَهَكَذَا هُوَ الدَّانِيُّ بِه كَاتِي رُوودَانِي كِه هِيچ گومانتيكي تيدانيه
 ﴿ لَكُمْ مَبْعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَعْرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴾ (واته: به ليني تيوه روژنيكه
 نه ساتيك دواده كهون ليني نه ساتيك پيش ده كهون)، دهی خوتان پاريزن لهو
 روژهو خوتاني بو ناماده بكن.

(۲۳-۲۱): ﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهَذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَوْ تَرَى
 إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ الْقَوْلَ يَقُولُ الَّذِينَ
 اسْتَضَعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿۲۱﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ
 اسْتَضَعُوا أَخْنُ صَدَدْتَكُمْ عَنِ الْهُدَى بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿۲۲﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 اسْتَضَعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ
 أَدْنَاءَ وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَعْلَىٰ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُحْزَنُونَ
 إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۲۳﴾ ﴾

خسوا ده فهر موي: ﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهَذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ
 وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ الْقَوْلَ ﴾ دياره
 كه خوا ﴿ باسی كاتي تايه تي نه وانه ده كات كه په ليهان ده كرد له سزاداندا،
 هر ده بي توشی بين له كاتي هاتنی خویدا، ليره دا باسی حاليان ده كات
 لهو روژه دا، تو نه گه حاليان بينی كاتي وه ستاون له به ردهم په روه رد گاريان،
 ده سه لاتاران و شوينكه و توانيان له كوفرو گومراييدا، هه موويان كو كراونه ته وه،
 به پاستی كاريكي گه روه مه تر سیدار ده بينی، وه ده بينی چون هه نديكيان ده گه رينه وه
 بو لای هه نديكي ديكيه يان له قسه كردندا، ﴿ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتَضَعُوا ﴾ نه وانيش
 شوينكه و توانن ﴿ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا ﴾ نه وانيش ده سه لاتارانن: ﴿ لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا
 مُؤْمِنِينَ ﴾ (واته: نه گه ر تيوه نه بوونايه بينگومان تيمه بروادار بووين)، به لام
 تيوه بوون به به ربه ست له نيوان تيمه و پرواهيناندا، كوفرو بيروايتان له لمان
 جوانكرد، تيمه ش له سر شه وه شوينتان كه وتين، مه به ستیان لهو قسه يه دا شه يه
 كه سزا ته نها بو ده سه لاتاران بي جگه له شوينكه و توه كان.

﴿ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا ﴾

(واته: ئه‌وانه‌ی خویشان به گه‌وره داده‌نا به‌وانه‌ی ژیر ده‌سته‌و لاواز کرابوون ده‌وت) تییان ده‌گه‌یاندن، وه‌ه‌والیان پیده‌دان که به‌راستی هه‌مووان به‌شدارن له‌سته‌مو تاواندا:

﴿ اَعْمُنُ صَدَدْتَكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ اِذْ جَاءَكُمْ ﴾ (واته: ئایا ئیمه‌ ری‌نگریمان لی‌کردن له‌ری‌نموویی) به‌هی‌زو تواناو ده‌سه‌لاتمان؟! ﴿ بَلْ كُنتُمْ مَجْرُمِينَ ﴾ (واته: به‌لکو خوتان تاوانبار بوون) تاوان و گونا‌هاتان هه‌لب‌ژارد، ئیوه‌

زورتان لی‌نه‌ کرابوو له‌سه‌ری، ئه‌گه‌رچی ئیمه‌ له‌پیش چاوتان جوانمان کرد، ئیوه‌هیچ فه‌زل و چاکه‌یه‌کتان نیه‌به‌سه‌ر ئیمه‌وه.

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا ﴾

﴿ بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ اِذْ تَأْمُرُونَنَا اَنْ نَّكْفُرَ بِاللّٰهِ وَنَجْعَلَ لَهُۥ اٰنۡدَادًا ﴾ (واته: ژیر ده‌سته‌و چه‌وساوه‌کان ده‌لین: به‌وانه‌ی خو‌به‌زلزان بوون به‌لکو پیلانی ئیوه‌به‌شوو به‌روژ چه‌واشه‌ی کردین کاتی فه‌رماتان پیده‌داین که بی‌پروابین به‌خوا، وه‌وینه‌ه‌اوبه‌شی بو‌دابننن)، واته: به‌لکو ئه‌وه‌ی تووشی کاره‌ساتی کردین ئیوه‌بوون، وه‌گومرایتان گه‌یشت به‌ئیمه، ئیوه‌به‌شوو به‌روژ چه‌واشه‌تان ده‌کردین بی‌پروابیتان له‌لا جوان ده‌کردین و بانگه‌شه‌ی ئیمه‌تان بۆی ده‌کرد، وه‌ده‌تانوت: ئه‌وه‌راسته‌و تانه‌تان له‌هه‌ق و راستی ده‌داو ناشرینتان ده‌کرد، پیتان وابوو به‌تال و پووچه، به‌رده‌وام ئیوه‌فرت و فیلتان له‌گه‌ل ئیمه‌دا کرد، تا گومراتان کردین و تووشی فیتنه‌و به‌لا بووین. ئه‌م گفتوو‌گۆو قسه‌یه‌له‌نیوانیاندنا هیچ سوودیکی نیه، ته‌نها ئه‌وه‌نیه‌ی هه‌ندیکیان خویشان به‌ری ده‌که‌ن له‌هه‌ندیکی دیکه‌یان به‌هوی ئه‌و په‌شیمانیه‌گه‌وره، له‌به‌ر ئه‌مه‌یه‌فه‌رموویه‌تی: ﴿ وَاَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَاُوا الْعَذَابَ ﴾ (هه‌موویان په‌شیمانی ده‌شارنه‌وه‌کاتی سزای دۆزه‌خ ده‌بینن)، ئه‌و به‌لگه‌هینانه‌وه‌یان نامینی که هه‌ندیکیان ده‌بانکرد به‌به‌لگه‌به‌سه‌ر هه‌ندیکی دیکه‌یانه‌وه، بو‌ئه‌وه‌ی رزگاریان بی‌له‌سزا، وه‌ده‌زانی ئه‌و که‌سیکی سته‌مکاره‌و شایسته‌ی ئه‌وه‌یه، هه‌ر یه‌که‌له‌وان په‌شیمان ده‌بیته‌وه‌به‌وپه‌ری په‌شیمان بوونه‌وه، وه‌ئاوات ده‌خوازی ئه‌گه‌ر ئه‌و له‌سه‌ر هه‌ق بووایه،

﴿ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا اَنْتُمْ صَدَدْتُمْ عَنْ الْهُدَىٰ بَعْدَ اِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنتُمْ مَجْرُمِينَ ﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ اِذْ تَأْمُرُونَنَا اَنْ نَّكْفُرَ بِاللّٰهِ وَنَجْعَلَ لَهُۥ اٰنۡدَادًا وَاَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَاُوا الْعَذَابَ وَصَحَّتْ الْأَنْفُسُ فِي اَعْتَابِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُحْزَنُونَ اَلَا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿ وَمَا اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ نَبِيٍّ اِلَّا قَالَ مُتَّبِعُوا اِنَّا بِمَا اُرْسِلْتُمْ بِهِ كَاهِنُونَ ﴿ وَقَالُوا لَنْ نَعْمُرَ اَكْثَرَ اَمْوَالِنَا وَاَوْلَادِنَا وَمَا نَعْمُرُ بِمَعْدِنِ ﴿ قُلْ اِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنْ اَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿ وَمَا اَمْرُوكُمْ اِلَّا اَنْ تَقْرُبُوا عِبَادَتَ رَبِّكُم مِّنْ حَيْثُ وَجَعَلْتُمْ سَبِيحًا مِّنْ قَوْلِكُمْ لَهٗ جَزَاءً اَلصِّغِفَ بِمَا عَمِلُوا فِي الْغُرُوبِ ؕ اَمْ اُثِرْتُمْ بِالَّذِينَ يَسْتَعْرِضُونَ فِي اٰيَاتِنَا مَعْجِرِينَ اَوْلِيَّكَ فِي الْعَذَابِ مُخْتَصِرِينَ ﴿ قُلْ اِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهٗ ﴿ وَمَا اَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ وَّهٗمْ يُخْلِفُهٗمُ رُوْحُ حَيْزِ الرِّزْقِ ﴿

وه وازی له به تال و پوچ بهینایه که گه یاندی بهم سزایه، ثمه له نفسی خویندا دهشارنه وه، چونکه ده ترسن له ریسوا بوون، له داننان به تاوانی خویندا.

وه له هندی له هه لوښته کانی رږوژی قیامت کاتی ده خریته دۆزه خه وه نهو په شیمان بوونه وه به ناشکرا دهرده خه، (وه ک خوا دهرموی): ﴿وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيْتَنِي أَخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَيِّئًا﴾ (۲۷) ﴿يَوَلَّتْ لِيَّ لِي لَمْ أَخَذْ فَلَانَا حَلِيلًا﴾ (۲۸) ﴿الفرقان، (واته: رږوژیکه که ستمکار قه پ ده کا به هه ردوو دهستی خویداو ده لی خوژگه له گه پ ښغه مبهردا رینگای راستم بگرتایه ته بهر * نای تیاچوون بو من خوژگه فلان که سم نه کردایه به هاوه لو خوشه ویستی خوم)، وه فرمویه تی: ﴿وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ﴾ (۲۹) ﴿فَاعترفوا بذنوبهم فسحقاً لأصحاب السعير﴾ (۳۰) ﴿الملك (واته: وه ده لین: نه گهر قسه ی ښغه مبه رانمان بیستایه یان تیگه یشتی نایه نه مرو له هاوړیانی دۆزه خه نه ده بووین * ښتر ښان نا له گوناوه کانیان که واپوو دووری له میهره بانی خوا بو هاوړیانی دۆزه خه).

﴿وَجَعَلْنَا الْأَعْلَلَ فِي آعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: زنجیرو ته وقمان کرده گه ردنی بیروایان) تهوق ده کرین وه ک چون زیندانی له زیندانا به ښهانه و لومه کردنه وه تهوق له ملی ده کری، ههروه کو خوا ﴿فهرمویه تی: ﴿إِذِ الْأَعْلَلَ فِي آعْنَاقِهِمْ وَالسَّلْسِلُ يُسْحَبُونَ﴾ (۳۱) ﴿فِي الْحَمِيمِ نُحْرًا فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ﴾ (۳۲) ﴿غافر، (واته: کاتی زنجیرو تهوقیان له گه ردندایه پی راده کیشرین * له ناو ناوی زور گهرمدا پاشان له دۆزه خدا ده سوتینرین). ﴿هَلْ يُجْرُونَ﴾ له م سزاو توله یه دا، وه له و کۆتو بهنده به هیژاندها ﴿إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ له کوفرو تاوانو سه ریچی؟! ﴿

(۳۲-۳۸): ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ﴾ (۳۳) ﴿وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ﴾ (۳۴) ﴿قُلْ إِنْ رَبِّي يَسْطُرُ الرَّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِن أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (۳۵) ﴿وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِندَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ ءَامِنُونَ﴾ (۳۶) ﴿وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي ءَابِنَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ﴾ (۳۷) ﴿

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ﴾ خوا ﴿هه ووال ده دات دهرباره ی نهو نوممه تانه ی ښشو که ښغه مبه رانیان به درو ده زانی حالی نه وانیش ههروه کو حالی نه م به درو دانه رانه وایه که ښغه مبه ره که یان موحه ممد به درو ده زانن، بیگومان خوا ﴿نه گهر نیردراوی ښیری بو شاری له شاره کان، نهوه ده وله مهندو خاوه ن نازو نیعمه ته کان وا شانازی به خویناوه ده که ن پی بیروا دهن، ﴿وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا﴾ (واته: ښمه سامان و

مندالمان زورتره، لهو كه سانهى شوينى راستى كه وتون ﴿ وَمَا حُنَّ بِمَعْدَيْنِ ﴾ واته: (ئيمه قهت سزا نادريين) له سهره تا، ئيمه زيندوونا كرئينه وه، جا نه گهر زيندوو كرئينه وه نهو كه سهى مال و مندالى پيداوين له دونيادا، له دواروژدا له وه زياترمان پيده داو سزيمان نادات.

خوا ﴿ وَهَلَامِ ﴾ دانه وه به وهى فراوانى رزق و پوزى و گرتنه وهى به لگه نيه له سهر نه وهى ئيوه پيشان وايه، چونكه رزق و پوزى له ژير ويستى خوادايه، نه گهر بيهوى فراوانى ده كات بو بنده كهى، وه نه گهر بيهوى ده بگرئينه وه.

وه مال و منداله كان شانتيك نين كه له خوا نزيكتان بكاته وه، به لكو نه وهى له خوا نزيكى ده كاته وه پرواهينانه به به پيامى پيغه مبه ران و كرده وهى چا كه، كه نه وه له پئويستيه كاني ئيمان، نه وانه پاداشتى دوو به ران به ريان هه به له لاي خوا، يه ك چا كه به ده چا كهى هاوشيوهى بو حوت سهد دوو به ران به ر، بو چهندين قاتى ديكهى زور، كه كهس نايزانى جگه له خوا، ﴿ وَهُمْ فِي الْغُرْفَتِ ءَامْسُونَ ﴾ واته: نه وان له كوшке به رزه كاني به هه شتدا له ئاسايش و دلنيايدان، پاريزراون له ناره حه تى و ناخوشيه كان له جوړه ها نازو نيعمه ت چيژ وهرده گرن، وه پاريزراون له دهر كردن تيايداو خه مبار بوونيان. به لام نه وانهى هه ولى پووچهل كرده وهى نيشانه كاني ئيمه دده ن لهو رووهى كه ئيمه ده سته وسانين، وه پيغه مبه ره كانمان به درو ده زانن، ﴿ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحَضَّرُونَ ﴾ (نه وانه له سزاي دوژه خدا ناماده كراون).

(۳۹): ﴿ قُلْ إِنْ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ. وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ، وَهُوَ خَيْرُ الرَّزُقِينَ ﴾

پاشان خوا ﴿ وَهُوَ خَيْرُ الرَّزُقِينَ ﴾ دوو بارهى ده كاته وه كه بيگومان نهو ﴿ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ ﴾ (واته: پوزى ههر كام له بنده كاني بيهوى فراوان يان كه مى ده كات بوى) بو نه وهى رپكى بخات له سهى نه وهى كه ده فهرموى: ﴿ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ ﴾ (ئيوه ههر شتيك بيه خشن) به خشيى فهرز، يان سونه ت به نزيك يان دراوسى، يان هه ژار يان هه تيوو ﴿ فَهُوَ ﴾ خواى به رز ﴿ يُخْلِفُهُ ﴾ (جنگاي پر ده كاته وه) وانه زانن كه به خشين رزق و پوزى كه م ده كات، به لكو خوا په يمانى داوه به جى پر كرده وه بو نهو كه سهى ده به خشيى، نهو زاتهى پوزى ده دات به بنده كاني بو ههر كه سيك كه خوئ بيهوى، وه كه مى ده كات بو ههر كه سيك كه خوئ بيهوى ﴿ وَهُوَ خَيْرُ الرَّزُقِينَ ﴾ (نهو خوا چا كترينى پوزيده رانه)، كه و ابوو تنه ا داواى رزق و پوزى لهو بكهن، وه هه ولبدن لهو هو كارانهى فهرمانى پى كرده وون پيى.

(۴۰-۴۲): ﴿وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَكِكَةِ أَهْتُولَاءُ بِإِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِسْنَا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفَعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾﴾

﴿وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا﴾ واته: (پروژی خوا هو موویان کوده کاته وه) نه وانسه به ندایه تی غهیری خویان کردوه و نه وانسه له غهیری خوا پرسترون، له فریشته کان ﴿ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَكِكَةِ﴾ (پاشان) خوا به فریشته کان ده فرموی: به شیوهی سه رزه نشت کردن له و که سانهی پرستویانن: ﴿أَهْتُولَاءُ﴾

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَكِكَةِ أَهْتُولَاءُ بِإِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِسْنَا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفَعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَلِذَا نُنزِلُ الْبُحْرَةَ أَيُّهَا النَّبِيُّ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا نَسْلٌ نُرِيدُ أَنْ نَبْدَأَ عَذَابَكَ بِعَبْدٍ آتَاكَ مِنَّا وَقَالَ مَا هَذَا إِلَّا فَكٌّ مُفْتَرَى وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ لَنَا جَاءَهُمْ مِنْ هَذَا آلَاءٌ مِثْرَيْنِ ﴿٤٠﴾ وَمَا أَتَيْتَهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أُنزِلَتْ إِلَيْهِمْ قَوْلِكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿٤١﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا تَنْفَعُ مَاءَ أَيْتِيهِمْ فَكَذَّبُوا رُسُلًا كَيْفَ تَكْفُرُونَ ﴿٤٢﴾ قُلْ إِنَّمَا أُعْطِيَكُمْ بِهِمْ آيَاتُ اللَّهِ تَعْلَمُونَ اللَّهُ سَمِيعٌ وَفَرِيدٌ ثُمَّ تَقَدَّرَ أَنَّمَا يَصْلِحُ كَيْفَ يَنْجُو إِنْ هُوَ إِلَّا يَدْعُرُكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٣﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَرِحْتُمْ أَنْ يَأْتِيَ الْوَعْدَ وَقَوْلُ عَمَلٍ كُلِّ شَيْءٍ مَشْهُودٌ ﴿٤٤﴾ قُلْ إِنْ رُبِّي بِعَذَابِ الْيُوسُفِ ﴿٤٥﴾

﴿إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ﴾ (واته: نایا نه وانسه له دنیا تیوه یان ده پرست؟) نه وانسه خویان بهری ده کهن له به ندایه تی کردیان ﴿قَالُوا سُبْحَانَكَ﴾ واته: پاکسی و بیگهردی بو تو له هاوبهش و هاوشان، ﴿أَنْتَ وَلِسْنَا مِنْ دُونِهِمْ﴾ (ته نیا تو گه وره ی تیمه نه ک نه وان) تیمه پیوستیمان به پشتیوانی تو هه یه) چوَن بانگی جگه له تو مان ده که ین بو به ندایه تی کردیمان، یان چوَن ده گونجی جگه له تو که سیکی تر دابننن به پشتیوان و هاوبهش؟! به لام نه و هاوبه شدانه رانه ﴿كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ﴾ واته: شه یثانه کان فرماینان پیده کردن به ندایه تی کردنی تیمه یان جگه له تیمه، نه وانسه گویرایه لیان ده کردن.

گویرایه لی کردیان به ندایه تی بو کردیان، چونکه به ندایه تی گویرایه لیه، ههروه کو چوَن خوا ﴿لَهُ﴾ له گهل هه مو و نه وانسه ده دوی که له گهل شه ودا هاوبه شیان داناه، فرمویه تی: ﴿أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا آدَمُ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَأَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾﴾ (واته: نهی نه وه کانی نادم نایا وه سهیتم بو نه کردن که شه یثان نه پرستن، چونکه به راستی شه یثان دوژمنی ناشکرای تیوه یه، وه نایا وه سهیتم بو نه کردن که من به پرستن نه مه ریگای راسته).

﴿ أَكْثَرُهُمْ بِهِم مُّؤْمِنُونَ ﴾ واته: زور به يان بپروا به جنو که کان ده کهن، ملکه چيان، چونکه نيمان و بپروا برتبه له به راست دانائیک گوپرايه لي پيوست بکات.
 کاتي به ري ده بن ليسان خوا ﴿ بَيِّنَانٍ دَه فَرَمَوِي ﴾ ﴿ فَالْيَوْمَ لَا يَمَلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا ﴾ واته: (شجا نه مپرو ناتوانن هيچ سوودو زيانیک به به کتر بگه به نن)، هه مو هو کاره کان له نيوانياندا ده پچري، وه هه نديکيان له هه نديکي ديکه يان ده پچرين، ﴿ وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ﴾ (وه به سته مکاران) نه وانه ي کوفرو سه ريپچيان کردوه - دواي نه وه ي ده يانخه ينه ناو ناگر - ده ليين: ﴿ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكذِبُونَ ﴾ (واته: سزاي ناگري دوزه بچيژن نه وه ي تيوه برواتان پي نه بوو) نه مپرو به چاوي خوتان بينيوتان و چوونه نيويه وه، له پاداشتي به درو دانانه که تان، وه سزايه ک به به هوي نه و به درو دانانه تان، له رانه کردن له هو کاره کاني.

(۴۵-۴۳): ﴿ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاءَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا إِلَّا أَفْكٌ مَّفْتَرٍ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ مَا آتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾ ﴾

﴿ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا ﴾ خوا ﴿ هه وال دهدات ده باره ي حاله تي هاو به شدانه ران، کاتي نايه ت و نيشانه روونه کاني به سه رياندا ده خوئنريته وه، وه به لگه ناشکراکان و سه لميتراره يه کلا که ره وه کان، که به لگه ن له سه ر هه موو خيرو چا که يه کو ريگرن له هه موو شهرو خراپه يه ک، که مه زترين نيعمه ته بويان هاتووه، وه گه وره ترين منه ته بيان گه يشتووه، که له به رانه ردا پيوست ده کات بپرواي پيئينن و به راستي بزائن و ملکه چ و ته سليمي بين، که چي نه وان روويه پرووي ده بنه وه به پيچه وانه ي نه وه ي پيوسته له سه ريان، نه وه ي په يامي بو هيناون به دروي ده زانن و ده ليين: ﴿ مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاءَكُمْ ﴾ واته: نه مه مه به سته که يه تي، کاتي فرمانتان پيده کات به دلسوزي بو خوا، بو نه وه ي واز به يئينن له ريگاي باو باپيرانتان، نه وانه ي به مه زيان داده نين و به شوين پيياندا ده رون، هه قيان ره تکرده وه به قسه ي گوپرايان، هيچ سه لماندني به ده سته وه نه بوو.

نه وه چ گومانیکه نه گه ر پيغه به ران فرمان به هه ندي له گوپراکان بکه ن به شوينکه و تني هه ق، بانگه شه ي نه وه بکه ن هيشتا برا کانيان له سه ر ريگاي باپيرانيانن و به رده وامن له سه ري؟ نه م گيلى و گه مژه ييه، وه ره تکرده وه ي هه ق به قسه کاني گوپراکان، نه گه ر سه رنج بده ي له

په تکر دنه وهی هموو هه قیک، نه گهر نه مه دهره نجامی بیته، شهوه تنهها قسهی گومرا که ران له هاوبهش دانهرانو بیروایانو فلسفه زانانو خاچهرسته کان، وه نهوانه ی گومرانو له دینی خوا دهرچوون، نهوان سرمه شقی هموو نهوانن هه قو و راستی ره تده که نه وه تارپوژی دوا یی.

کاتی ره فتاری باپیرانیان به به لگه یان هی نایه وه، وه کردیانه به ربه ست له په یامی پیغه مبه ران، پاشان دوا یی نه مه تانه یاندا له هه ق، ﴿وَقَالُوا مَا هَذَا إِلَّا إِفْكٌ مُّفْتَرَىٰ﴾ واته: درو یه که وه هیبه ستروه شهوه یی نه م پیساوه هی نایه وه تی.

﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ واته: (بیروایان به راستی به قورثانیان دهوت) جادویه کی ناشکرایه روون به لای هموو که سیکه وه، چونکه هه قیان به درو ده زانی و ده یان رازانده وه له لای گیله کان.

کاتی روونی کرده وه شهوه یی هه قیان پی ره تکرده وه، بیگومان نهوانه کومه له قسه یه کن له خوار پله و پایه یی گومانه وهن، ئیتر چون ده کریسن به به لگه، باسی کرد شهوان، وه نه گهر که سیک بیه ویت به لگه یان بو بهیئته وه، شهوه شهوان هیج (کتیبی) شتیکیان نیه پستی پی بیه ستن، بو یه فهرمووی: ﴿وَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا﴾ (واته: پیشر چه ند کتیبیکمان پی نه دابوون که بیانخویننه وه) هه تا بیته پشتوانیک بو یان، ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلِكَ مِنْ نَذِيرٍ﴾ (واته: وه پیشر تو هیج پیغه مبه ریکی ترسینه رمان بو نه ناردوون) هه تا قسه کانی و ره فتاره کانی له لایان مایته وه به وه هی یه وه په یامه که یی تو رهت بکه نه وه، نهوان هیج زانستیکیان نیه، ههروه ها هیج شوینه وار یکی زانستیش.

پاشان ترساندوونی که چی بهو ئومه ته به درودانه رانه یی پیش شهوان کرده، فهرموویه تی: ﴿وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا﴾ واته: (که سانی پیش نه مان (قوره یشیه کان) بروایان به پیغه مبه ران نه هینا) نه مانه یی ده دویترین نه گه یشتبوونه ﴿مَعَشَارًا مَّا آتَيْنَاهُمْ﴾ (واته: ده یه کی شهوه یی به وانمان دابوو)، ﴿فَكَذَّبُوا﴾ واته: شهو ئومه تانه یی پیش شهوان (بروایان نه هینا) ﴿رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ﴾ (واته: به پیغه مبه ران جا چون بوو توله سندننی ئیبه لهوان) ئینکاری من له سه ریان و توله یی من بو یان.

به راستی زانیمان چون سزای دان، له ناو نه واندا هه ندیکی خنکاند، وه هه ندیکیانی له ناو برد به بایه کی نه زوک، به ده ننگ، وه به له رزین، له روچوون له ناو زویدا، وه به ناردنی به رد له ئاسمانه وه، ده یی ئاگادار بن شه یی به درودانه ران نه گهر به رده وام بن له سه ر به درودانان شه وه

سزاتان ده دات وه ک چون پيشووتانی سزادا، وه تووشی به لاتان بکات وه ک پيشینه کانتانی تووش کرد.

(۵۰-۴۶): ﴿قُلْ إِنَّمَا أَعْظَمُكُمْ بَوْحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَشْنَىٰ وَفِرْدَىٰ ثُمَّ نُنْفَكِرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنْ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَٰمَ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾ قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾ قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فِيمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾﴾

﴿قُلْ﴾ نهی پیغمبره! بلئی: به و به درؤدانهره نکولیکارانه، نه وانهی به ره هستی له هق ده که ن و به درؤی ده زانن، وه له که دار کردنی شه و په یامی هیئاویه تی: ﴿إِنَّمَا أَعْظَمُكُمْ بَوْحِدَةٍ﴾ (من ناموژ گاریتان) به یه ک شت، ناماژه هی پیده کم بو تانو ناموژ گاریتان ده کم له گرته به ری: نه ویش ریگایه کی به ویزدانانه یه، بانگنان ناکم بو نه وهی شوینی قسهی من بکه ون، وه بو لای شه وهی واز له قسهی من بهینن به بی به لگهی پیویست بو نه و مه به سته، نه ویش ﴿أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَشْنَىٰ وَفِرْدَىٰ﴾ واته: هه لسن به هیمهت و چالاکیه وه، وه مه به ستان شوینکه وتنی راستی بی و دلسوزبون بو خوا به کوو لیکولینه وه له وه دا بکه ن و سه رنجی بدن، وه به تنیا هه ریبه که وه له گه ل خویدا بدوی ده باره ی شه و په یامه.

جا نه گه ر ئیوه دوو دوو، یه ک یه ک بو خوا هه ستان، بیرو فکرتان به کار هیئاو به گه وره تان زانی، وه سه رنجی بارودوخی پیغمبره که تان دا: نایا شه و شیته سیفاتی شیته کانی تیدایه له قسه کردن و شیوازو وه سفیدا، یان شه و پیغمبره یکی راستگوویه، ناگادارتان ده کاتوه له وهی زیانی هه یه بو تانو له وهی له پشستانه له سزای زور تووند؟

نه گه ر شه ناموژ گاریه یان وه ر گرت و به کاریان هیئا شه وه بو یان پروون ده بیته وه زیاتر له غه بری خویمان، که پیغمبره ﴿شیت نیه﴾، چونکه شیوازی وه کو شیوازی شیته کان نیه، له هه ناسه هه لبرین و تیکه ل کردن و تیروانینیان، به لکو شیوازی شه و چاکترینی شیوازه کانه، وه جو له کانی گه وره ترین جووله یه، شه و ته واوترینی به دیه پتراوه کانه له پرووی شه ده ب و له سه رخویی و هیمنی و خو به کم زاینه وه، شه مه ش ده ست نادات بو عاقلترین پیوا نه بیته. پاشان نه گه ر سه رنجی قسه پاراوه کانی و قسه جوانه کانی و شه و شانهی که دل پر ده که ن له هیمنی و ناسایش و ایمانو نه وانهی ده روونه کان پاک ده که نه وه، دل له کان پالفته ده که ن، وه بانگ ده کات بو ره وشتی به رزو جوان، وه سه رزه نشتی خوره وشتی ناشرین و قیزه ون ده کات،

نه گهر قسه بکات چاو به لای خویدا راده کیشی به هوی هه بیست و گوره یی و مه زنیه وه،
نایا نه مه ده شو بهیته و پرینو قسه ی تیکه لی شیته کان؟!

هر که سیک سرنج بدا له بارودوخ و مه بهستی (موحه مه د ﷺ)، ده زانی نایا شه وه پیغه مبه ره
یان نا؟ یه کسانه نه گهر به تنها بیر بکاته وه، یان له گهل غیری خویدا، بیگومان ده بی له وه ی
نه و پیغه مبه ری خواجه و نیردراوی نه وه به راستی، به تایبته دوینراوان که نه و پیغه مبه ره
هاوه لیانه، سه ره تاو کوتایی بارودوخی چاک ده زانن، رینگریه کی دیکه به دیده کریت له
به رانبر نه فسه کانداه له شوینکه وتنی بانگخواز بو لای هق، نه ویش نه وه به نه و مال و سامانی
خهلکی ده بات له بری هیدایته پیدانان، وه کری وهرده گری له سه ر بانگه وازه که ی، خوا ﷺ
پاکسی و بیگهردی پیغه مبه ره که ی روون کردو ته وه له و کاره و فهرموویه تی: ﴿قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ
مِنْ أَجْرٍ﴾ واته: له سه ر نه وه ی شوینی هق بکه ون ﴿فَهُوَ لَكُمْ﴾ واته: شایه تیتان بو ده دم
نه و پاداشته هر بو خوتانه ﴿إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾ واته: (پاداشتی من
تنها له سه ر خواجه، نه و خواجه به سه ر هه موو شتیکدا ناگاداره) به زانستی په ی به وه ده بات
که من بانگه وازی بو ده کم، جا نه گهر من درو بکم نه وه سزام ده داو تو له م لیده کاته وه،
وه ناگاداره به سه ر کرده وه کانی ئیوه یشه وه، بوتان ده پاریزی پاشان پاداشتان ده داته وه.

کاتی به لگه و سه لماندنه کانی له سه ر راستی هق و به تالی و پوچی ناراست روون کرده وه،
هه وایدا که نه مه سوننه ت و نه ریتی نه وه، به راستی په روه ردگار، ﴿يَقْدِفُ بِالْحَقِّ﴾ واته:
(هق ده دا) به سه ر ناهه قدا ﴿بَلْ نَقْدِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمْ الْوَيْلُ
مِمَّا نَصِفُونَ﴾ ﷺ (واته: به و هوی به وه به تال میشکی ده پژی و تیک ده شک، نجا
ده ست به جی به تال ده فه وتی و له ناو ده چنی)، چونکه له م شوینه دا هقی روون کردو ته وه، وه
قسه ی به درودانه رانی رت کردو ته وه، بو شه وه ی بیته په ندیک بو شه وانه ی په ند وهرده گرن،
وه نیشانه یه ک بو شه وانه ی سرنج ده دن.

بیگومان تو بینیت چون په رش و بلاو بوویه وه قسه ی به درودانه ران، وه دروو عینادیان روون
بوویه وه وه هق و راستیش به جوانی ده رکه وت، به تال و پوچیش له ناو چوو، نه ویش به
هوی ناشکرا کردنی، ﴿عَلَّمَ الْغُيُوبِ﴾ (زانای نهینی و ناشکراکان) نه و زاته ی که ده زانی
چی له دله کاندایه له خه تهره و گومان، وه ده شزانی چی له به رانبر شه وه دایه به به لگه
به ره لهستی لیده کات.

ته گهر قسه بکات چاو به لای خوږيدا راده کيشي به هوی هه بيهت و گوره يی و مه زنيه وه،
 نایا نه مه ده شو به يته ورينه و قسه تيکله شيته کان؟!

هر که سيک سه رنج بدا له بارو دؤخو مه به ستي (موحه مه د ﷺ)، ده زاني نایا شه وه ييغه مبه ره
 يان نا؟ په کسانه ته گهر به تنها بير بکاته وه، يان له گهل غه يری خوږيدا، ييگومان ده يی له وهی
 شه و ييغه مبه ری خوايه و نيردراوی شه به راستی، به تايهت دو ينراوان که شه و ييغه مبه ره
 هاوه لپانه، سه ره تاو کو تايی بارو دؤخی چاک ده زانن، رينگريه کی دیکه به ديدنه کريت له
 به رانبر نه فسه کاندا له شوينکه وتني بانگخواز بو لای هق، شه و يش شه وه يه شه و مالو سامانی
 خه لکی ده بات له بری هيدايهت پيدانيان، وه کري و ورده گري له سه ر بانگه وازه که ی، خوا ﷺ
 پاکسی و ييگه ردي ييغه مبه ره که ی روون کردو ته وه له و کاره و فرمو ويه تي: ﴿قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ
 مِنْ أَجْرٍ﴾ و اته: له سه ر شه وه ی شويني هق بکه ون ﴿فَهُوَ لَكُمْ﴾ و اته: شايه تيتان بو ده دم
 شه و پاداشته هر بو خوتانه ﴿إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾ و اته: (پاداشتی من
 تنها له سه ر خوايه، شه و خوايه به سه ر هه موو شتيکدا ناگاداره) به زانستی په ی به وه ده بات
 که من بانگه وازی بو ده کم، جا شه گهر من درو بکم شه وه سزام ده داو تو له م لیده کاته وه،
 وه ناگاداره به سه ر کرده وه کاني ئيوه يشه وه، بو تان ده پاريزی پاشان پاداشتان ده داته وه.

کاتي به لگه و سه لماندنه کاني له سه ر راستی هق و به تالی و پوچی ناراست روون کرده وه،
 هه و اليدا که نه مه سوننهت و نه ريتي شه وه، به راستی په روه ردگار، ﴿يَقْدِفُ بِالْحَقِّ﴾ و اته:
 (هق ده دا) به سه ر ناهه قدا ﴿بَلْ يَقْدِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمْ الْوَيْلُ
 مِمَّا نَصِفُونَ﴾ و اته: (واته: به و هويه وه به تال ميشکی ده پزي و تیک ده شکی، ئنجا
 ده ست به جي به تال ده فه وتی و له ناو ده چي)، چونکه له م شوينه دا هقی روون کردو ته وه، وه
 قسه ی به درو دانه رانی رهت کردو ته وه، بو شه وه ی بيته په نديک بو شه وانه ی په ند و رده گرن،
 وه نيشانه يه ک بو شه وانه ی سه رنج ده دن.

ييگومان تو بينيت چون په رش و بلاو بوويه وه قسه ی به درو دانه ران، وه درو و عيناديان روون
 بوويه وه و هق و راستيش به جوانی ده رکه وت، به تال و پوچيش له ناو چوو، شه و يش به
 هوی ناشکرا کردنی، ﴿عَلَّمَ الْغُيُوبِ﴾ (زانای نه ينی و ناشکرا کان) شه و زاته ی که ده زاني
 چي له دل کاندایه له خه ته ره و گومان، وه ده شزاني چي له به رانبر شه وه دايه به به لگه
 به ره له ستي لیده کات.

بهنده كانی قیر ده کات و بویان روون ده کاتوه، لهبر نه میه فهرموویه تی: ﴿قُلْ جَاءَ الْحَقُّ﴾ واته: (ههق و راستی) دهر کهوت و ناشکرابوو، وه ک دهر کهوتنی خور، وه دهسه لاتیسی دهر کهوت ﴿وَمَا يُبَدِّلُ الْبَاطِلَ وَمَا يُعِيدُ﴾ (به تال نه ماو دروست نایته وه و دووباره ناگه ریته وه) واته: پهرشو و بلاو بوویه وه، وه فهرمانی پووج بوویه وه و دهسه لاتی نه ما، جاریکی دیکه نه دروست ده بیته وه و نه دووباره ده بیته وه.

کاتی ههق دهر کهوت بهوی پیغه مبهر الطیله بانگه شهی بوی کرد، نه وانهی به درویان داده نا تومه تباریان ده کرد به گومرایی،

ههوالی پیدان به ههق و بویانی روون کرده وه، وه بیده سه لاتیانی ناشکرا کرد له بهرهنگار بوونه وهی، وه ههوالی پیدان تومه تبار کردنیان به گومرایی نهو، هیچ له ههق کهم ناکاتوه، وه پالتانیت بهو په یامهی هیناویه تی، جا نهو نه گهر گومرایی حاشا له نه وه، به لام نه مه له رووی خودابه زاننده له مشت و مر کردن- نه وه زیانه کهی تنها بو خویه تی، واته: گومراییه کهی کورتهه لهینراوه له سر خوی تیناپه ری بو که سیکی تر. ﴿وَإِنْ أَهْتَدَيْتُمْ﴾ (وه نه گهر رینماییکار بسم) نه وه له نه فس و توانا و دهسه لاتی مندانیه، به لکو هیدایه تم به هوئی ﴿يُوحِي إِلَىٰ رَبِّكَ﴾ (واته: نهو قورثانه وه به که پهروه ردگارم بوی ناردووم)، نه وه بهشی هیدایه تی منه، ههروه ک بهشی هیدایه تی جگه له منیشه، به راستی پهروه ردگارم ﴿سَمِيعٌ﴾ (بیسه ری) هه موو قسه و دهنگه کانه به گشتی ﴿قَرِيبٌ﴾ (نزیکه) لهو که سهی داوای لیده کات و ده په رستی.

(۵۴-۵۱): ﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَرَعُوا فَلَا قُوَّةَ وَأَخَذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ۝۱﴾ وَقَالُوا ءَأَمْتَابِهِمْ وَإِنِّي لَهُمُ التَّنَابُؤُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ۝۲ وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ وَيَقْدِرُونَ ۝۳ بِالتَّنَابُؤِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ۝۴ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ ۝۵ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُّرِيبٍ ۝۶﴾

خوآ ۱۱۱ ده فەرموی: ﴿ وَلَوْ تَرَىٰٓ ۙ﴾ (نه گەر ده بینی) ئەی پێغه مبهەر ۱۱۱، ئەوه یشی له جینگای تۆیه، حالی ئەو به درۆدانەرانه ﴿ اِذْفَرَعُوْا ۙ﴾ (زۆر ده ترسن) کاتی سزایان بینی، وه ئەوهی پێغه مبهران ههواڵیان پێداون، ئەوهشی به درۆیان زانی، کاریکی ترسینه رو دژوارو دیمه نیککی سامناک ده بینی، وه حاله تیککی نکوولی کراو ناخۆشیه کی تونند، ئەویش کاتیکه سزایان له سەر پێویست ده بی، هیچ بواری ههلهاتن و رزگار بوونیان نامینی ﴿ وَاخْذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ۙ﴾ واته: دوور نیه له جینگای دۆزه خهوه، به لکو ده برین پاشان فری ده درینه ناو دۆزه خ، ﴿ وَقَالُوا ۙ﴾ لهو حاله ته دا (وتیان): ﴿ ءَاَمْنَا ۙ﴾ (بروامان) به خوآ هیناو به راستمان دانا ئەوهی به درۆمان ده زانی ﴿ وَاَنۡىٰ هُمُ التَّنَاوُسُ ۙ﴾ (چۆن) باوه ریان ده ست ده که ویت ﴿ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيۡدٍ ۙ﴾ (واته: له شوینی دووره وه) بێگومان به ربه ست خراوه ته نیوان ئەوان و ئەو، لهو کاته دا ده بیته یه کیک له شته مه حاله کان، جا نه گەر ئەوان بروایان بهینا به له کاتی خۆیدا، ئەوه ئیمان به کیهان وه رگیراوه ده بوو، به لام ئەوان ﴿ كَفَرُوْا بِهٖۤءَ مِنْ قَبۡلٍ وَيَفۡذُرُوۡنَ ۙ﴾ واته: ده یانهاویشت ﴿ بِالۡغَیۡبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيۡدٍ ۙ﴾ به قسه پووجه کانیان له دووره وه، بۆ ئەوهی ههقی پێ له ناو بهن، به لام هیچ رینگایه ک نیه بۆ ئەوه، وه چۆن هیچ رینگایه ک نیه بۆ هاویشتنی شتیکی زۆر دوور به مه بهستی پێکان، ناهه قیش هه ر بهو شیوه یه، ئەسته مه سه ربه که وێ به سه ر هه قدا، یان به ره لهستی بکات، به لکو کاتی په لامار ده دات هه ق له پێنا گاییدا بیست، نه گەر هه ق ده ربه که وێ و نا هه ق به رگری بکات، ئەوه نا هه ق له ناو ده بات.

﴿ وَحِیۡلَ بَیۡنَهُمۡ وَبَیۡنَ مَا یَشۡتَهُوۡنَ ۙ﴾ (واته: به ربه ست ده خریده نیوان ئەوان و ئەوهی ئاره زووی ده کهن) له ئاره زووه کانو له زهت و مالو سامانو مندالو خزمه تکارو سه ربازه کان، تاکو ته نها به کرده وه کانیانه وه، به ته نها دین وه ک دروستکران، وه هه موو ده سه لاته کانیان جی ده هیلن.

﴿ کَمَا فَعَلَ بِاَشۡیَاعِهِمۡ ۙ﴾ (واته: ههروه کو به هاو شیوه کانیان کرا) له ئومه ته پێشینه کان، کاتیک له ناو چوونیان بۆ هات، به ربه ست ده خریده نیوان ئەوان و ئەوهی ئاره زووی ده کهن، ﴿ اِنَّهٗمۡ کَانُوۡا فِیۡ شَکِّ مَرِیۡبٍ ۙ﴾ واته: له گومان و دوو دلیدان، له بهر ئەوه بروایان نه هینا، کاتی داوای لیبوردن ده کهن لیان نابووری.

ته فسیری سووره تی (سبا) ته واو بوو.

ته فیسری سوورہتی (فاطر)

مه ککبه (۴۵) نایه ته

به ناوی خوای به به زیمی به خشنده

(۲-۱): ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 جَاعِلِ الْمَلَكِئِكَةِ رُسُلًا أُولَىٰ أَجْنَحَةٍ مَّتَنَّى وَتَلَّتْ
 وَرَبَّعَ بَزِيدٌ فِي الْخَلْقِ مَا بَشَاءُ إِنْ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱﴾ مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ
 فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ
 بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۲﴾﴾

خوای ستایشی نه فسی پاک و بیگه ردی خوای
 ده کات له سهر دروستکردنی ناسمانه کان و

زهوی، نه وهشی له ناو ناسمانه کان و زه ویدایه له دروستکراوه کان، چونکه نه وه به لگه یه له سهر
 ته واوی ده سه لاتی خواو فراوانی مولکی و گشتگیری ره حمه تی و داهینانی حیکمه تی و ده وردانی
 زانستی، کاتی خوا ﴿۱﴾ باسی دروستکردنی کرد، دوا ی نه وه باسی نه وه شته ی کرد که فرمان
 له خوده گری، نه ویش واته: ﴿جَاعِلِ الْمَلَكِئِكَةِ رُسُلًا﴾ (فریشته کانی کرده به نیردراوانیک) له
 به ریوه بردنی کاروباره قه دهر یه کاند، وه نیوه ندیک له نیوان نه وو دروستکراوه کانی بو گه یاندنی
 فرمانه تاینه کانی، بیگومان فریشته کانی کرده به نیردراو، هیچ یه کیکی له وان جیانه کردو ته وه،
 نه مه به لگه یه له سهر ته واوی گویرایه لیان بو پهروه رد گاریان، وه ملکه چپوونی فرمانه کانی،
 ههروه ک فرمانه یه تی: ﴿لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ﴾ ﴿۱﴾ (التحریم) (واته:
 نا فرمانی خوا ناکه نه وهی فرمانیان پی بدات، وه هه چ فرمانیکیان پی بدری ده یکهن).

کاتی فریشته کان به ریوه براون سه تیزنی خوا- خوا نه یانی کرده به جیشینی خوای، باسی هیزو
 توانایانی کرده له سهر نه وه کاره، وه تیژره وی ریگردنیان له وهی کردوونی، ﴿أُولَىٰ أَجْنَحَةٍ﴾
 (خواهونی چهند جور) بالن پی ده فرن، نه وه فرمانه ی پیان سپیدراوه به په له جیه جی ده کهن
 ﴿مَّتَنَّى وَتَلَّتْ وَرَبَّعَ﴾ واته: تیا یاندایه دوو بالی هه یه، وه سی بال، وه چوار بال، به پی داخوای

حیکمه تی خوئی ﴿بَزِيدٌ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ﴾ واته: هندی دروست کراوه کانی زیاد ده کات بهسه ر هندیکی دیکه دا، له سیفاتی دروستکردنیاندا، وه له هیزو جوانی، له زیادبوونی نه ندانه کانیان و دهنگ خوشی و ناوازه خوشه کان ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ توانای خوا بهو شیوه به که خوئی ناره زووی ده کات، هیچ شتیکی لی یاخی نایی، له وانهش: زیاده ی به دیهینراوه کانی هندیکیان بهسه ر هندیکی دیکه وه.

پاشان خوا ﴿بِاسِي تَاكُو تَهْنَاهِي خُوِي كَرْدُوَه لَه بَه رِيُوَه بَرْدَنُو بَه خَشِينُو گَرْتَنه وه دا، جا فرمویه تی: ﴿مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ﴾ واته: (هر کاتی خوا ده روازه ی ره حمه تی خوئی له خه لکی بکاته وه هیچ کهس ناتوانی بهری بگری هر کاتیکیش ده روازه ی ره حمه تی بگریته وه) لیان، ﴿فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ﴾ (واته: کهس ناتوانیت له دوای گرتنه وه کهی خوا بیجگه له خوا بیکاته وه)، نهمه په یوه ست کردن به خوا پیویست ده کات، وه خو به کم زانین و پیویست بوون به خوا له هه موو پروه کانه وه، وه بانگی کهس نه کات جگه له و نه بیست، وه له کهس نه ترسی و نومیده نه کات، تهنه به نه و نه بیست، ﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ﴾ نه و زاته ی زاله بهسه ر هه موو شته کاندای ﴿الْحَكِيمُ﴾ نه و زاته ی هه موو شته کان له جیگای خوین داده نی به پی پله و پایه کانیان.

(۳-۴): ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَانْفُكُوا ۚ وَإِنْ يَكْفُرُوا فَكُفْرُهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَبَاسُورٌ عَظِيمٌ﴾
ترجمه الامور ﴿۴﴾

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ﴾ خوا ﴿فَرَمَانُ بَه خَه لکی ده کات سوپاسی نیعمه ته کانی بکن له سه ریان، نهمه ش گشتگیره به دان پیدانان به دل و ستایش کردن به زمان و ملکه چبوون به جهسته، بیگومان باسکردنی نیعمه ته کانی خوا پالنه ریکه بو سوپاسگوزاری، پاشان هه والی پیداون له سه ر بنچینه ی نیعمه ته کانی، نه ویش: دروست کردن و رزق و روزه، جا فرمویه تی: ﴿هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ﴾ (واته: نایا بیجگه له خوا دروستکریکی تر هه به که رزیتان بدات له ناسمان و زه ویدا).

بیگومان کاتی زانراوه هیچ به کیک له به دیهینراوه کان نیه به دروست کردن و رزیدان جگه له خوا نه بی، نه وه ی لی به ره هم دی که به لگه به له سه ر به کتاپه رستی و به ندایه تی خوا، له بهر نهمه به فرمویه تی: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَانْفُكُوا﴾ واته: پرو و ورده گیرن له به ندایه تی کردنی به دیهینره ی رزیده ر بو به ندایه تی کردنی به دیهینراوی رزوی پیدراو؟!

﴿ إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنَ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴾ (واته: بیگومان شه یتان تا قم و کومه له کی بانگ ده کات بو شه وهی بینه هاوه لانی ناگری هه لگیر ساو) نه مه نامانج و مه به سستی له وانه ی شوینی که وتوون، نه ویش نه وه یه نه وپه ری ئیه انه بکرین به سزای تووند. پاشان باسی کرده خه لکی دابه ش ده بن به پیسی گوپرایه لی شه یتان و گوپرایه لی نه کردنی بو دوو به ش، وه باسی پاداشتی هه ریبه که یانی کرده، جا فه رموویه تی: ﴿ الَّذِينَ كَفَرُوا ﴾ واته: ئینکاری و نکوولیان کرد له وهی پیغه مبه ران هیئاویانه، وه کتیه کان نامازه ی پی ده که ن ﴿ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴾ له ناو ناگری دوزه خدا، نه و ناگره له زات و وه سفیدا توونده، نه وان بو هه می شه یی تیایدا ده میننه وه.

﴿ وَالَّذِينَ آمَنُوا ﴾ به دله کانیان، به وهی خوا بانگی کرده بو برواهیتان پی ﴿ وَعَمِلُوا ﴾ (وه کرده بیان نه انجامداوه) به پی داخوازی نه و ئیمانه، به نه ندامانی جه سته یان، کرده وه ﴿ الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ ﴾ لیسوردن بو گونا هه کانی نه وان هه یه، شه رو نار هه تی له سه ریان لاده بری ﴿ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴾ داوا کاریه که یان ده سته بهر ده بی.

(۸): ﴿ أَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴾

خوا ﴿ ده فه رموی: ﴿ أَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ ﴾ (نایا که سی بو ی جوان کراوه) کرده وه خراب و ناشرینه کانی، شه یتان بو ی رازاندو ته وه له پیش چاوی جوانی کرده ﴿ فَرَآهُ حَسَنًا ﴾ واته: (به چاک و جوان ده بیننی) وه کو چون که سی خوا هیدا یه تی دابی بو رینگای راست و ئاینی پته و، نایا نه مه و نه وه یه کسانن؟

یه که م: کرده وهی خرابی کرده، حه قی به ناحق دانا وه و ناحه قیشی به حه ق دانا وه.

دووهم: کرده وهی چاکی کرده، حه قی به حه ق بینوه، ناحه قیش به ناحق. به لام هیدا یه ت و گو مرایی له ده ستی خوادایه ﴿ فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ ﴾ واته: (به راستی خوا هه ر که سیکی بو ی گو مرایی ده کات وه هه ر که سیکی بو ی رینمایی ده کات ده ی که واته به خه فه ت خو اردن) له سه ر گو مر اکان نه وانه ی کرده وه خرابه کانیان له پیش چا و جوان کراوه، وه شه یتان به ره له ستی لیکر دوون له گر ت نه به ری رینگای حه ق ﴿ حَسْرَتٍ ﴾ (خوت مه فه وتینه) تو هیجت له سه ر نیه ته نها که یان دن نه بی، وه له سه ر تو نیه هیدا یه تی نه وان، خوا ﴿ خوی پاداشتیان ده داته وه به پی کرده وه کانیان ﴿ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴾ (واته: به راستی خوا به وهی نه وان ده یکه ن ناگاداره).

(۹): ﴿ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَثَبَّرَ سَحَابًا فَسَقَنَهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ كَذَٰلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾ :

﴿ وَاللَّهُ ﴾ خوا ﴿﴾ هه وال ده دات ده ربارهی ته وای تواناو ده سالات و به رفراوانی و به خشنده بی، بیگومان شه ﴿ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَثَبَّرَ سَحَابًا فَسَقَنَهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ ﴾ خوی گه و ره دایده به زینی به سه ریدا ﴿ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ﴾ (واته: زهوی پی زیندوو ده که ینه وه له پاش وشک بوون و مردنی، ولات و بهنده کانی پی ثاوه دان ده بنه وه، وه نازه له کانی پی ده گه شینه وه وه له ناو شه و نازو نیعمه تانه دا چیژ و ه رده گرن، ﴿ كَذَٰلِكَ ﴾ شه زاته ی زهوی زیندو کردوه ته وه دوی مردنی، مردوو ده کان ده ردینی له گوره کانیان، پاش پاره پاره بوونیان، بارانیان به سه ردا ده بارینی، وه ک چون باراندویه تی به سه ر زهوی مردودا، بوی دابه زاندوون، جهسته و رووحه کانی پی زیندوو ده کاته وه له ناو گوره کان، وه دین بو ثاماده بوونیان له به رده م خوادا بو شه وه ی بریار بدات له نیواناندا به بریاری داد په روه ری خوی.

(۱۰): ﴿ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ ۗ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَٰئِكَ هُوَ يُورَثُهُ ﴿١٠﴾ :

﴿ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا ﴾ (واته: شه وه که سه ی عیزه ت و سه ره رزیت ده وی داوای بکه له وه که سه ی به ده سته تی، بیگومان عیزه ت به ده سته ی خواهی، به ده سته ی نایب ته به گویرایه لی کردنی خوا نه بی، بیگومان باسی کردوه که ده فه رموی: ﴿ إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ ﴾ (واته: ته ی پاک و چاک ته نها بو لای خوا سه رده که وی) له خویندنی قورشان و یاد کردنه وه و ستایش کردنو به گه و ره دانان، وه هه موو قسه یه کی چاک و پاک، به رز ده کریته وه بو لای خوا و ده خریته روو، خوا ستایشی خواهه نه که ی ده کات له سه ری، له نیوان فریشته به رزو به ریزه کاند، ﴿ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ ﴾ (کرده وه ی چاک) له کرده وه کانی دل و کرده وه کانی نه ندامانی جهسته ﴿ يَرْفَعُهُ ﴾ هه روه ها خوا ﴿﴾ (کرده وه ی چاک به رزی ده کاته وه) وه کو قسه ی چاک، و تراوه: کرده وه ی چاک قسه ی پاک به رز ده کاته وه، شه و کات وای لی دیت قسه ی پاک و چاک به پی کرده وه ی چاک ده بی، کرده وه چاکه کان قسه پاکه کان به رز ده که نه وه، شه گه ر کرده وه ی چاک نه بوو، شه وه قسه ی به رز نایب ته وه بو لای خوا، شه کرده وانسه ی که به رز ده کریته وه بو لای خوا، خوا خواهه نه که ی به رز ده کاته وه وه ده سالاتی پیده دات.

به لام گوناوه كان به پيچه وانه يه، خاوه نه كه ي ده يه و ي پي بي به رز بيته وه، وه فپرو
 فيل ده كات، نه وه ش ده گه رپته وه بو سه ري، هيچي بو زياد نابي جگه له ئيهانه و
 سه رزه نشت و بينرخي نه بي، له بهر نه مه يه فه رموو يه تي: ﴿ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ، وَالَّذِينَ
 يَمَكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴾ ئيهانه ده كر ين له ناو دوزه خدا به ئه و په ري ئيهانه
 كردن، ﴿ وَمَكْرُؤُكُم هُوَ سُورٌ ﴾ واته: (فيل و پيلاني نه وانه) له ناو ده چي و په رش و
 بلا و ده بيته وه، هيچ سوو ديكيان پي ناگه يه ني، چونكه فيل و پيلانيكه به پو وچ و به تال و
 له پينا و پو وچ و به تالدا.

(۱۱): ﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ
 إِلَّا بِعِلْمِهِ. وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا يُنْقِضُ مِنْ عُمْرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴾
 ﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ﴾ خوا باسي دروست كر دني ئاده ميزاد ده كات،
 وه به م قوناغانه ده يگواز يته وه له خاك و خو له وه بو نوتفه يه كو وه دوا ي نه وه، ﴿ ثُمَّ
 جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا ﴾ واته: به رده و ام ده تانگواز يته وه قوناغ له دوا ي قوناغ هه تا ده تانگه يه ني
 به نپرو مي، نپرو مي ده خوازي، وه مه به ست له خواستني نپرو و چه و منداله، نه گه رچي
 ماره برين و هاوسه رگيري هو كاري بووني و چه يه، به لام بيگومان نه وه گر يدراوه به
 قه زاو قه ده رو زانستي خوا، ﴿ وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ ﴾ (واته: هيچ
 ميته يه ك دوو گيان نابي و سكه كه ي داناني مه گه ر به ناگاداري خوا) به هه مان شيوه
 قوناغه كاني ئاده ميزاد هه موويان به زانست و قه زاو قه ده ري خوايه.

﴿ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا يُنْقِضُ مِنْ عُمْرِهِ ﴾ واته: نه و كه سه ي ته مه ن ته مه نيكي دريژ
 ده كات، ﴿ إِلَّا ﴾ ته نها به زانستي خوايه، يان: له ته مه ني مرؤف كه م ناكات كه نه و
 له وه دا يه پي بي بگا، نه گه ر نه و هو كارانه ي نه گر تا يه ته بهر وه ك زينا و سه ري چي كر دني
 دا يكو و باوك، پچراندني په يوه ندي خزمايه تي، وه وينه ي نه وانه كه باسكراوه، نه وانه له
 هو كاره كاني كورتي ته مه نن.

ماناي نه ويه دريژي و كورتي ته مه نن به هو كارو به بي هو كاره، هه موو نه وانه به زانستي
 خواي به رزو مه زنه، بيگومان نه وه ي چه سپاندوه، ﴿ فِي كِتَابٍ ﴾ (له كتبيدا) كو ي
 كر دوته وه هه موو نه وانه ي به سه ر به نده دا دي، له هه موو كاته كاني و روژ گاره كاني
 ژيانيدا ﴿ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴾ واته: ده ورداني زانستي به هه موو نه و زانياريه زورانه،
 وه ده ورداني كتبي تييدا، نه مه سي به لگه ي روونه له به لگه كاني زين دوو كر دنه وه و

بلاوبونه وه، هه موویان عه قلین، خواڤه له م نایه ته دا ئاماژه ی پیکردوه: زیندوو کردنه وه ی زهوی دوی مردنی، ئه و زاته ی زیندووی ده کاته وه هه ر ئه و ده یمرینی، وه ئاده میزاد ده گوازیته وه له و قوناغانه.

جا ئه و زاته ی هیناویه تیه بوون و گواستویه تیه وه چین له دوی چین، وه دۆخ له دوی دۆخ، هه تا گه یشتۆته ئه وه ی بۆی ئه ندازه کردوه، ینگومان ئه و زاته له سه ر دووباره دروستکردنه وه ی به تواناتره، ئه وه ئاساتره له لای، وه ده وردانی زانستی به هه موو به شه کانی جیهانی سه روو خواروو وردو درشتو گه وره یه که له ناو دلّه کاندان، وه ئه و کۆرپه لانه ی که له پزدانه کاندان، وه دریزی ته مه ن و کورت کردنه وه یان، چه سپاندنی هه موو ئه وانه له کتیبدایه، جا ئه و زاته ی ئه مه وه سفیتی ئاسانه به لایه وه، وه دووباره زیندوو کردنه وه ی مردوه کان ئاسان و ئاساتره، به رزی بۆ ئه و خوایه ی خیره و چاکه ی زۆره، وه به نده کانی ئاگدار کردۆته وه له وه ی به رژه وه نندی ئه وانی تیدایه له ژبانی دونیا و دوارپۆژیاندا.

(۱۲-۱۶): ﴿وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِن كُلِّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفَلَكَ فِي مَوَازِجٍ لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۲﴾

﴿يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿۱۳﴾

﴿إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دَعَاءَكُمْ وَلَا يَسْمَعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَهُمْ وَهُمْ يَقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيَكْفُرُونَ بِيَوْمِ كُوفٍ ۗ وَلَا يَشْعُرُونَ أَنَّ يَوْمَئِذٍ سَاعِدُهُمْ يُبَدِّلُهَا سَاعِدٌ آخَرَ ۗ وَمَا نُنَادِيهِمْ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿۱۴﴾

﴿إِنْ يَشَاءُ يُذْهِبْكُمْ وَيَذْهِبْ مِمَّا تَعْبُدُونَ ۗ وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿۱۵﴾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ مَنْ دَعَا مُنْقَلَبًا إِلَىٰ حِلْمِنَا لَا يَجْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ إِنَّمَا تُذَرُ الَّذِينَ يُخَفِّفُونَ ذُرِّيَّتَهُمْ بِالْقَبْرِ ۗ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ۗ وَرَزَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُقْتَاتُونَ ۗ وَاللَّهُ الْعَصِيمُ ﴿۱۶﴾

﴿يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿۱۷﴾﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِن كُلِّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفَلَكَ فِي مَوَازِجٍ لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۲﴾

﴿يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿۱۳﴾

﴿إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دَعَاءَكُمْ وَلَا يَسْمَعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَهُمْ وَهُمْ يَقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيَكْفُرُونَ بِيَوْمِ كُوفٍ ۗ وَلَا يَشْعُرُونَ أَنَّ يَوْمَئِذٍ سَاعِدُهُمْ يُبَدِّلُهَا سَاعِدٌ آخَرَ ۗ وَمَا نُنَادِيهِمْ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿۱۴﴾

﴿إِنْ يَشَاءُ يُذْهِبْكُمْ وَيَذْهِبْ مِمَّا تَعْبُدُونَ ۗ وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿۱۵﴾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ مَنْ دَعَا مُنْقَلَبًا إِلَىٰ حِلْمِنَا لَا يَجْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ إِنَّمَا تُذَرُ الَّذِينَ يُخَفِّفُونَ ذُرِّيَّتَهُمْ بِالْقَبْرِ ۗ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ۗ وَرَزَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُقْتَاتُونَ ۗ وَاللَّهُ الْعَصِيمُ ﴿۱۶﴾

﴿يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿۱۷﴾﴾

﴿وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ﴾
 كه ييگومان نه دوو دهرياي دروستکردوه بو بهرزه وهندي جيهاني سهر زهوي به گشتي، وه نهو يه کساني نه کردوون وه کو يه ک، چونکه بهرزه وهندي واده خوازي دهرياکان سازگارو شيرين بن، خواردنه وه يان خوش و به لهزه ت بي بو نه وه ي نه وانه ي ليی ده خون ه وه سوودي ليوه ربگرنو کشتو کالي بي ده کهن، وه به شيکی ديکه يان سوپرو تالو تفت بن، بو نه وه ي نهو وه وایه ي به دهوري زهويدايه تیک نه چي، به کومه له بايه ک که له دهرياکاندا کومه له بايه ک دهمرن، وه له بهر نه وه ي وه ستاوه و رينا کات، سوپريه که ي رينگري ليده کات له گوران، بو نه وه ي گيانداره کاني به تامترو به چيژ ترين، له بهر نه مه يه فدموويه تي: ﴿وَمِنْ كُلِّ﴾ له دهرياي سوپرو شيرين ﴿تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا﴾ (گوشتي ته روو تازه ده خون) نه ویش نهو ماسيانه يه راو کردنيان له دهريادا ناسانه ﴿وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا﴾ (دهريده يينن) له مرواري و سه ده ف و دور و جگه له وانش که له ناو دهريادا ههن، نه مه بهرزه وهندي مه زني تي دايه بو بنده کان.

ههروه ها له بهرزه وهندي و سووده کاني دهريا نه وه يه خوا ﴿رَامِيهِنَاوَه بُو نَهو كه شتيانه ي

به ناويدا ده پرون و ده ريا که لت ده که ن و ده پيرن له هه ريمیکه وه بو هه ريمیکی تر، وه له جيگايه که وه بو جيگايه کی تر، هه موو نهو خه لکانه و که لو په لی بازار گانيه کانيان هه لده گری، به و شيوه به له فزل و چاکه ی خوا شتانيکی زور ده سته بهر ده بی، له بهر نه مه فه رمويه تي: ﴿لَتَبْنَعُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالْعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ (واته: بو نه وه ی هه ندي رزق و رزوی خوا په یدا بکه ن وه تا ستايشی خوا بکه ن).

هه روه ها له فزل و چاکه کاني خوا نه وه به شه ده کا به ناو رپژداو رپژيش ده کا به ناو شه ودا، هه ر که به کيکيان بيت نه وي ديکه يان ناميني، به کيکيان زياد ده کاو نه وي ديکه يان که م ده کات و به کسانيش ده بن، جا به و شيوه به بهر ژه وه ندي به نده کان ده سته بهر ده بی له جه سته يان و گيانداره کانيان و داروو دره خت و کشتوو کاله کانيان.

وه خوا ﴿كُلُّ بَحْرٍ لَاجِلٍ مَّسْمًى﴾ (واته: هه ر به که له خورو مانگ له خولگه ی خويان ده سو رپنه وه هه تا خوا ويستی له سه ري، جا نه گه ر ماوه ی ديار يکراويان هات و کو تايی دنيا نزيک بو وه وه، سو و رانه ويان ده پچري، ده سه لاتيان له کار ده که وي، مانگ ده کو ژيته وه و خور تاريک ده بی و نه ستيره کانيش بلا و ده بنه وه.

کاتي خوا ﴿رَوُونِيكَرْدَه وَه، نَه وَه ی رَوُونِيكَرْدَه وَه لَه م به دي هينراوه مه زنانه، وه نه وه ی تيا ياندا به له و په ندانه ی که به لگه ن له سه ر ته و او ی و فزل و چاکه کاني خوا ﴿فَهَرْمُو ی: ذَلِكُمْ اَللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمَلِكُ﴾ (واته: نه و زاته ی تا ک و ته نها به به دروست کردنی نه وانه ی باسکران وه راهي تانيان، نه و په روه رد گاري په رستراوه خاوه نی هه موو مولکه ﴿وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ﴾ (واته: نه وانه ی تيوه ها واريان ليده که ن بي جگه له خوا)، له بت و هاوشيوه کانيان، ﴿مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ﴾ (واته: خاوه نی هيچ نين نه که م نه زور، ته نانه ت تو نيکله سپيکه ی سه ر ناو کی خورما که نه وه بينر خترين شته، نه مه ش به ده فکردنی نه فی و گشتگيره، نه ی چون دا وايان ليده گری، نه وان هيچ مولکيکيان به ده ست نيه له مولکی ناسمانه کان و زه وي؟

له گه ل نه مه دا ﴿اِنْ تَدْعُوهُمْ﴾ (نه گه ر نزا و ها واريان ليکه ن) نه وان نايستن، چونکه نه وان له نيوان بيگيان و مردو وه کان و فريشته کان سه رقالن به گو يرا به لی په روه رد گاريان، ﴿وَلَوْ سَمِعُوا﴾ (نه گه ر بيستن) به شيوه ی گريمانه و ادا نان ﴿مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ﴾ (وه لامتان ناده نه وه)، چونکه هيچيان به ده ست نيه، وه زور به يان رازي نين به به ندابه تي نه و که سه ی ده پهرستي، له بهر نه مه به فه رمويه تي: ﴿وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ﴾ (واته: به ري

دەبن لیتان و دەلین: ﴿سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلَيْسَ مِن دُونِهِمْ﴾ (۱۲) سبأ، (واتە: فریشتە کان دەلین: پاک و بیگەردی بۆ تۆ تەنها تۆ گەورە ی ئیمە ی نە ک ئەوان) ﴿وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ﴾ (واتە: هیچ کەس ناگادارت ناکات راستگوترینی لە خوای زانای شارەزا، دلنیا بە ئەم کارە ی هەوایی پێداوە وە ک ئەو وایە بە چا و بینرابی، با هیچ گومان و دوودلیە کت نەبی لە سەری. ئەم دەقە پێرۆزانە بە لگە ی پرۆنو ئاشکرا و یە کلا کەرە وە یان لە خوگر توو، کە بە لگە ن لە سەر ئەو ی بیگومان خوای بەرزو مەزن پەرستراوە، هیچ کەس شایستە ی پەرستن نیە غەیری ئەو، وە بە ندایە تی کردنی جگە لە و پووچە و پە یووە ستە بە پووچە و، هیچ سوودی بە و کەسە ناگە یە نی کە دە پەرستی.

(۱۵-۱۸): ﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ﴾ (۱۵) ﴿إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ﴾ (۱۶) ﴿وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ﴾ (۱۷) ﴿وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جَمَلِهَا لَا يُحْمَلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ إِنْمَّا تُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَرَكَ فَإِنَّمَا يَتَرَكَ لِنَفْسِهِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ﴾ (۱۸) ﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ﴾ (۱۸) ﴿خَوَّا﴾ (۱۸) له گە ل هەموو خە لکیدا دەدوی، وە هە واییان پێ دەدا بە بارو دووخ وە سفیان کە بیگومان ئەوان هە ژارن لە لای خوا ﴿خو﴾ (۱۸) له چە ندین رۆ وە وە: هە ژارن لە بە دیهێنان تاندا، ئە گەر ئە و ئیو ی بە دینه هێنایە، بە دینه دە هاتن.

هە ژارن لە ئامادە کردنیاندا بە هیز و ئە ندامە کانی جە ستە یان، ئە گەر خوا ﴿خو﴾ (۱۸) ئامادە ی نە کردایە ن بە و جۆرە ئە وە ئامادە نە دە بوون بۆ هیچ کاریک.

هە ژارن لە یارمە تیان بە بژیوی و رزق و رۆزی و نازو نێعمە تە ئاشکرا و نە ییە کان، جا ئە گەر فەز ل و چاکە و ئاسانکاری خوا نە بوا یە بۆ کاروبارە کان، ئە وە رزق و رۆزی و نازو نێعمە تیان بۆ دە ستە بەر نە دە بوو.

هە ژارو دە ستە و سانن لە لا بردنی نارە حە تی و بە لا کان و رێگری ناخۆش یە کان و لا بردنیان، ئە گەر خوا لە سەریان لای نە بردایە و لە نارە حە تیە کان رزگاری نە کردایە ن، گرانیە کانی لە سەریان لای نە بردایە، ئە وە بە بەر دە وام لە ناو ناخۆشی و کێشە دا بوون.

هە ژارو بی توانان بۆ لای خوا ﴿خو﴾ (۱۸) لە پەر وەر دە کردنیان بە جۆرە ها پەر وەر دە کردن و بە رپۆ یە بردن. هە ژارن لای خوا ﴿خو﴾ (۱۸) لە پەرستن و خۆشویستیان بۆ ی و بە ندایە تی کردنیان، وە بە ندایە تی کردنیان بە دلسۆزی بۆ خوای بەرزو مەزن، ئە گەر سەر کە ووتوی نە کردبان بۆ ئە م کارە، ئە وە لە ناو دە چوون و روح دلو حالیان تیک دە چوو.

هه ژارن لای خوا له فیر کردنیان له وهی که نایزانن، وه کارو کرده وه یان به وهی بهر ژه وه ندی
 نه وانی تیدایه، جا نه گهر فیر کردنی خوا نه بو وایه نه وان فیر نه ده بوون، وه نه گهر سهر که وتنی
 نه و نه بو وایه چاکه خواز نه ده بوون.

نه وان پیوستیان به خوی به هه موو ماناو ئیعتیاری، یه کسانه نه گهر هه ست بکه ن به هه ندی
 له جوړه کانی پیوستی و هه ژاری، یان هه ست نه که ن، به لام سهر که وتوو له ناو نه واندا نه و
 که سه یه به به رده وام هه ژاری خوی بیینی له هه موو کاروباره ئاینی و دونیا یه کانیداو ملکه چی
 بو بنوینی.

وه داوا له خوا بکات به قهد چاو ترو کانی نه داته ده ست نه فسی، یارمه تی بدات له هه موو
 کاروباره کانی، وه هاوړییه تی نه مه بکات له هه موو کاتیگدا، نه مه چاکتره بو ی به پشت
 به ستی ته و او به په روه ردگارو په سترای، نه و زاته ی به به زه بیتره بو نه و له دایک بو
 منداله که ی.

﴿وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ﴾ واته: نه و زاته ی بی نیازی ته و او له هه موو رووه کانه وه، پیوستی
 به وه نه که دروستکراوه کانی پیوستیان پییه تی، وه هه ژار نه بو شتی که دروستکراوه کان
 هه ژار ده بن بو ی، نه ویش به هو ی نه وهی سیفاته کانی ته و اوو به رزو گه و ره یه.

له ده و له مه ندی و بی نیازی نه و، نه وه یه به دیه تر اووه کانی له دونیاو دواړو ژدا بی نیازی ده کات،
 ﴿الْحَمِيدُ﴾ ستایشکراوه له زات و ناوه کانی، چونکه هه موو ناوه کانی جوانن، وه ستایشکراوه
 له سیفاته کانیدا، له بهر نه وهی هه موو یان به رزن، وه ستایشکراوه له کرداره کانیدا، چونکه
 فهزل و چاکه و حکمه ت و میهره بانیا ن تیدایه، وه ستایشکراوه له فرمان و قه ده غه کراوه کانیدا،
 نه و زاته ستایشکراوه نه وهی له ناویدا یه، وه له سهر نه وهی له وه وه یه، نه و ستایشکراوه له
 بی نیازی و ده و له مه ندی.

﴿إِنْ يَشَاءْ يُدْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ﴾ واته: ده گونجی مه به ست: نه گهر خوا بیه وی
 له ناو تان ده بات، وه خه لکی دیکه دینی جگه له ئیوه، زیاتر گوړپرایه لی خوا ده که ن، نه مه
 هه ره شه کردنی تیدایه به له ناو و چون و ئیاده کردن، بیگومان ویستی خوا ﴿كُورْتَنَه كِرَاوَه تَه وَه
 له وه دا، ده گونجی مه به ست له وه دا چه سپاندنی زیندوو کردنه وه و بلاو کردنه وه بی، وه بیگومان
 ویستی خوا جیه جیکاره له هه موو شتیگدا، وه له دوو باره زیندوو کردنه وه تان دوا ی مردنتان،
 دروستکراویکی نوی، به لام خوا کاتیکی دیاری کردوه بو نه وه، نه پیش ده که وی و نه دوا
 ده که وی.

﴿ وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴾ (واته: نه مه بو خوا کاریکی گران و) قه ده غه و ده سته و ستان نیه، وه به لگه یه له سهر مانای کۆتایی نه وه ی دوای نه وه باسی کرده، فهر موویه تی: ﴿ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ﴾ واته: له رۆژی دواییدا هه ریه که وه به پی کرده وه ی خو ی پاداشتی ده در یته وه، هه یچ که س تاوانی که سیکی دیکه هه لئا گری، ﴿ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ ﴾ واته: نه فسکی بار گران به تاوان داوا له که سی بکات بو هه لگرتنی هه ندی له گونا هه که ی، ﴿ لَا يُحْمَلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَى ﴾ (واته: هه یچ باره گونا هه هه لئا گری، هه رچه نده خزمیش بیت) بیگومان تاوانی نزیکیش هه لئا گری، بارو دوخی رۆژی دوای وه ک دنیا نیه، دلسوز یار مه تی دلسوز بدات و هاوپی بو هاوپی که ی چاک بیت، به لکو له رۆژی دواییدا که سیک تاوات ده خوازیت

حق و مافی به سهر که سی که وه هه بی، نه گه رچی دایک و باوک و که سه نزیکه کانی شی بی. ﴿ إِنَّمَا نُنذِرُ الَّذِينَ يُحْشَوْنَ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَأَفَامُوا الصَّلَاةَ ﴾ واته: نه وانه به ترساندن بیدار ده بنه وه و سوودی لیوه ده گرن، نه وانه له خوا ده ترسن به په نهان، واته: نه وانه لی ده ترسن له حاله تی نه بی و ناشکرادا، وه نه وانه ی نویزه کانیان به رپا ده که ن، به سنوره کانی و مهرجه کانی و پایه کانی و واجبه کانی به گه ردنکه چه وه، چونکه ترسان له خوا و له به نده ده کات له وه بترسی کرده وه کانی به فیرو بچیت، وه هه لیبت له وه ی ده ترسی تووشی سزای بکات، نویژ بانگ ده کات بو لای چاکه، وه ریگری ده کات له کاری ناشرین و ناپه سند.

﴿ وَمَنْ تَزَكَّى فَإِنَّمَا يَتَزَكَّى لِنَفْسِهِ ﴾ واته: هه ر که سی که نه فی خو ی پاک بکاته وه به دوور که و تنه وه له عیب و ناته و او یه کان، وه ک رپا و روو پامایی و خو به گه وره زانین و درو و فرت و فیل و دوور و وی و وینه ی نه وانه له په وشته ناشرینه کان، وه خو ی برا زین ته وه به په وشته به رزه کان، له راستگویی و دلسوزی و خو به که م زانین و نه رم و نیانی و ناموز گاری بو به نده کان و سه لامه تی دل و ده روون له رق و کینه و ئیره ی بردن و وینه ی نه و دووانه له په وشته ناشرینه کان، بیگومان پاک را گرتنی دل و ده روون سووده که ی ده گه ریته وه بو خو ی، هه یچ شتی له کرده وه که ی به فیرو ناچیت.

﴿ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴾ (واته: گه رانه وه بو لای خواهه) پاداشتی ده در یته وه له وه ی پیشی خستوه، لیپرسینه و یان لیده کات له وه ی کرد و یانه، هه یچ کرده وه یه کی گه وره و بچو و کی به جی نه هیشته وه ئیلا تو ماری کرده.

(۱۹-۲۴): ﴿وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿۱۹﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۰﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۱﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۲﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۳﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۴﴾

خوا ۞ هه وال ده دات له حيكه تسي نه ودا دژه كان به كسان نين، وه نه وه يشي دايناوه له سروشتي بهنده كانيدا ۞ و ما يَسْتَوِي الْأَعْمَى ۞ نه وه كه سه ي بينايي له ده ستداوه، ۞ وَالْبَصِيرُ ﴿۱۹﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۰﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۱﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۲﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۳﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۴﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿۱۹﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۰﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۱﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۲﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۳﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۴﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿۱۹﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۰﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۱﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۲﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۳﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿۲۴﴾

(واته: بينا * وه نه تاريخستان و پروناكي وه ك به كن * وه نه سيهرو خوره تاو * نه زيندووان و مردووان وه ك به كن)، هه وه ك نه وه له لاي تيسه چه سپاوه وه هيج گومانيك قبول ناكات، نه مانه ي كه باسكران به كسان نين، جا به وه شيوه به بزائن نه بووني به كساني نه وانه ي به مه عنه وي بيجه وانه ي به كن له پيشتره. نه برودار له گهل بييروا به كسانن، نه هيدا به تدارو نه گومرا، نه زاناو نه نه فام، نه خاوه ناني به هه شت نه خاوه ناني ناگر، نه زيندووي دله كانو نه مردوويان، جا له نيواني نه مانه دا جياوازيه ك هه به كه س نايزاني ته نها خوا نه بي، جا نه گه ر پلهو پايه كانت زاني و شته كانت جيا كرده وه، وه پروون بوويه وه نه وه ي كه ده بي كيپر كي بكات له به ده سته نيانيدا له دژه كه ي، با نه وه كه سه ي خوراگره چي له پيش و شايسته به نه وه بو خوي هه ليزيري.

﴿إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ﴾ بيستني تيگه يستن و وه رگرتن، چونكه خواي به رزو مه زن نه وه هيدا به تدارو سه رخه ره ﴿وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ﴾، (واته: به لام تو ناتواني نه ي موحه مه د ۞ په يامه كه ت بيستني به وانه ي له گوره كاندان)، واته: نه وانه ي

دلەکانیان مردوو، یان وه ک چون بانگ کردنت سوودی نیه بۆ ئهوانه ی له گوپه کاندان، بههه مان شیوه سوودی نیه بۆ که سیکی روو وه گیپری که لله په قی عیناد، به لام پیشه ی تۆ راگه یاندنو ئاگادار کردنه وه یه، وه گه یاندنی ئه وه ی پیی نیردراوی، لیت وهرده گیری یان نا.

له بهر ئه مه یه فەرموویه تی: ﴿إِن أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ ۚ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا﴾ (تۆ ته نها ترسینه ری) ئه وه ی ناردنمان بۆ تۆ حقه، چونکه خوا تۆی ناردوو پاش ماوه یه ک له ناردنی پیغه مبه ران، کوپربوونه وه و سهرینه وه ی ریگاکانو نه مانی زانست، وه گرنگی و پیوستیه کی مه زن بۆ ناردنت، خوا تۆی نارد به ره حمه ت بۆ هه موو جیهان.

به هه مان شیوه ئه وه ی تۆمان پیی ناردوو له ئاینی به هیزو پته و ریگی پایاست، حقه و پووچ نیه، بههه مان شیوه ئه وه ی ئیمه تۆمان پیی ناردوو له م قورئانه مه زنه، ئه وه شی له خۆی گرتوو له م یاده پر له حیکمه ته حقه و راسته، ﴿بَشِيرًا﴾ (مژده ده ری) بۆ ئه و که سه ی گوپرایه لیت ده کات، به ئومیدی پاداشتی ئیستا و داهاتوو، ﴿وَنَذِيرًا﴾ (ترسینه ری) بۆ ئه و که سه ی سه ریچیت ده کات، (به ترسان له) سزای خواله ئیستا و داهاتوو، تۆ داهینراو نیت له پیغه مبه ران.

جا هه ر ﴿مِنْ أُمَّةٍ﴾ (تۆمه تیک) له تۆمه ته پیشینه کانو سه ده رابردوو هه کان، ﴿إِلَّا خَلَّا فِيهَا نَذِيرٌ﴾ (واته: پیغه مبه ریکی ترسینه ری تیدا هاتوو) به لگه و حوججه ی خویان له سه ر پیوست بکات، ﴿لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ ۗ﴾ (الأنفال) (واته: بۆ ئه وه ی له ناو بچی ئه و که سه ی به لای خواوه له ناو چوو له رووی به لگه وه، وه بۆ ئه وه ی بژی ئه وه ی به لای خواوه ده ژی له رووی به لگه وه).

(۲۵-۲۶): ﴿وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ وَإِلَّا لَئِنْ لَمْ يَأْتِيَهُم بِالْبَيِّنَاتِ لَوَلَّوْا الْآخِرِينَ﴾ (واته: ئه گه ر به درۆت بزائن ئه ی پیغه مبه ر ۷ ئه و هاوبه ش دانه رانه، تۆ یه که م پیغه مبه ر نیت به درۆیان زانیست ﴿فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ﴾ (واته: ئه وه بیگومان له پیش ئه وانیشه وه که سانیک برویان نه هینا، پیغه مبه ره کانیا ن هاته لایان به موعیزه کان) که

به لگه بون له سر حق، وه له سر راستيان له وهی هه واليان پيدا بوو، ﴿وَالزُّبُرِ﴾ واته: ئه و کتيانهی نووسراون، که زوریک له حوکمه کانی تیدا به ﴿وَالکِتَابِ الْمُنِيرِ﴾ واته: (به و کتيه ی) روونا ککه ره وه یه له هه واله راسته کانی و حوکمه داد په روه ره کانی، جا به درودانيان به پیغه مبه ره کانیان به هوی گومان و دوو دلی نه بوو، یان به هوی که مته رخه می پیغه مبه ران، به لگو به هوی ستم و عینادیا نه وه بوو.

﴿ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: پاشان ئه وان هیان بیروا بوو قارم لیگرتن) به جو ره ها سزا ﴿فَكَيْفَ كَانَتْ نِكْرًا﴾ (واته: جا چو ن بوو توله سه ندنی ئیمه) له وان؟ تووندترین و مه زترین توله بوو، ده خيله ناگادارین به هوی دروزانینی ئه م پیغه مبه ره به خشنده یه، تووشی به لایین وه ک چو ن ئه وان تووش بوون، له سزای به ئیش و ریسوایی و سه رشوړی.

(۲۷-۲۸): ﴿الَّذِينَ أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَعَرَبِيُّ سُودٌ ﴿۲۷﴾ وَمِنَ النَّاسِ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ، كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿۲۸﴾﴾

خوا باسی دروستکردنی شته دژیه که که کان ده کات، که سه رچاوه یان یه که وه که ره سته یان یه که، وه جیاوازیان تیدا به وه که وهی به چاوه ده بینری، تا بیته به لگه بو به بنده کان له سر ته واوی ده سه لاتی و داهینانی حکمه تی.

له وان ه: خوا ﴿﴾ له ئاسمانه وه بارانی بارانده، ئینجا رواندوو یه تی به باران له جو ره ها میوه ی جیاوازو پروه کی جو رواو جو ر که له پیش چاوی بینه رانه، له کاتی که دا ئه وه یه که وه زه ویش یه که.

وه له وان ه: ئه و کیوانه ی خوا کردوو یه تی به میخ، ده بیننی چهنه کیو نیکی تیه له کیشن، به لگو یه ک کیون، په نگی جیاوازیان هه یه، تیا یاندا یه چهنه دین ریگی سپی، وه تیا یدا یه چهنه دین ریگی زه ردو سوور، وه تیا یدا یه زور په شی توخه.

وه له وان ه: ئاده میزادو زینده وه رو ناژه لی مالایش جیاوازیان تیدا به له په نگو وه سفو ده نگو و شیوازه کاندای که به چاوه ده بینری، شایه تی بو دراوه له لایه ن بینه روه، وه هه موویان له یه ک بنچینه و یه ک که ره سته ن.

جیاوازیان به لگه یه کی عقیله له سهر ویستی خوای گه وره، که تایه تی کرده
 شهوی تایه تی کرده تیایاندا، به رهنگو وه سفو قودرته و توانای خوا ﴿۱۹﴾
 له سهر به دیهنانیان به و جوړه، وه حکمهت و میهره بانی شه، شه جیاوازی و
 جیاکاریه به رژه وهندی و سوودو ناسینی خه لکی هندیکیان بو هندیکی دیکه یانی
 تیدایه، که شتیکی روون و ناشکرایه، ههروه ها به لگه یه له سهر فراوانی زانستی خوا،
 که مردوو له گوړه کانه وه زیندوو ده کاته وه، به لام که سی بیئاگا ته ماشای شه
 شتانه و جگه له مانهش ده کات به چاوی بیئاگایی، هیچ بیرى لینا کاته وه و سه رنج
 نادات، به لکو شه وه سوودی لیوه رده گری که له خوای به رزو مه زن ده ترسی، وه
 به بیرو بوچوونی راست پرووی حکمهت ده زانی له وانهدا.

له بهر شه مه یه فرموویه تی: ﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ﴾ جا هه ر که سیک
 زانا بی به خوا شه وه زورتر لی ده ترسی، ترسان له خوا شه وه پویست ده کات
 له سهری که واز له سه ریچی بهینی، وه خووی ناماده بکات بو گیشتن به و
 که سه ی لی ده ترسی، شه مهش به لگه یه له سهر چاکی زانست و زانیری، بیگومان
 زانست پالنه ره بو ترسان له خوا، شه وانهدی لی ده ترسن ریز لنگیراون له لای
 شه، ههروه ک خوا ﴿۲۰﴾ فرموویه تی: ﴿رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ﴾
 ﴿۸﴾ البینه، (واته: خوا لیان رازی بو، وه شه وان له خوا رازی بوون، شه مه بو
 که سیکه که له خوا بترسی)، ﴿إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ﴾ (واته: بیگومان خوا زاله)
 به ته وای زالی، وه له زالی شه شه به دیهنراوه دژیه کانه ی دروست کرده،
 ﴿عَفُورٌ﴾ (لیبوره یه) له گوناھی ته وبه کاران.

(۲۹-۳۰): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
 سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّنْ تَبُورَ ﴿۲۹﴾ لِيُوقِفَهُمْ أَجْرَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِّنْ
 فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿۳۰﴾﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ﴾ (به راستی شه وانهدی که کتیی خوا
 ده خویننه وه) (واته: شوینی ده کهون له فرمانه کانیدا و جیه جیان ده کهن، وه له
 قه ده غه کراوه کانیدا وازی لیدین، وه له هه واله کانیدا به راستی ده زانن بر وایان پیه تی،
 شه و قسانه ی پیش ناخن به سه ریدا که پیچه وانهدی، ههروه ها ده بخویننه وه و
 مانا کانی لیکده ده نه وه.

پاشان تاییه تی کرده له خویندنه وه دا دوای شه وهی نویژی گشتگیر کرده که کۆله کهی دین و پروناکی مسولمانان و تهرازووی ئیمان و نیشانهی راستی ئیسلامه، وه بهخشین له سه ر خزمه کان و هه ژارو یه تیمه کان و جگه له نه وانیش، له زه کات و کهفاره ته کان و نه زرو خیره و چاکه کان ﴿سِرّاً وَعَلَانِيَةً﴾ (به نهینی و ناشکرا) له هه موو کاته کانه ده بهخشن.

﴿يَرْجُونَ﴾ به وانه (چاوه پرانی) ﴿تَحَرَّةً لَّنْ تَجُورَ﴾ واته: (بازر گانیه که) هه رگیز زه ره ر ناکاو له ناو ناچی، به لکو بازر گانیه که له گه وره ترینی بازر گانیه کان و به رزترین و چاکترینانه، بیگومان نه ویش ره زامه ندی پهروه رد گاریان و سه ر که و تنه به پاداشته بی پایانه کانی، رزگار بوونه له خه شم و قین و سزا کانی، شه مه شه وهی تیدایه بیگومان شه وان کرده وه کانیان به دلسۆزی شه نجام ده دن، له شه نجامدانی کرده وه کانیاندا مه به ست و نیازی خراپیان نه.

خوایه باسی کرده که بیگومان شه وان شه وهی چاوه پرانیان کرده به ده ستیان هیناوه، بۆیه فه موو یه تی: ﴿لِيُوفِيَهُمْ أَجْرَهُمْ﴾ واته: پاداشتی کرده وه کانیان، به پینی که می و زوری و چاک و نه بوونی، ﴿وَيَزِيدَهُمْ مِّنْ فَضْلِهِ﴾ پاداشتیکی زیاتریان بداته وه ﴿إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ﴾ له گونا هه کانیان خو ش بووه، وه چاکه ی که می لیه ره گرتوون.

(۳۱-۳۵): ﴿وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ﴾ ﴿۳۱﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذِنَ اللَّهُ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿۳۲﴾ جَنَّتْ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُجَلِّونَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿۳۳﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْغُرْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿۳۴﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِن فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿۳۵﴾

وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿۳۱﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذِنَ اللَّهُ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿۳۲﴾ جَنَّتْ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُجَلِّونَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿۳۳﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْغُرْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿۳۴﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِن فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿۳۵﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فِتْرَتُهُمْ إِلَّا أَن يَحْتَفُوا فِيهَا عَذَابًا أَبَدًا كُلَّ كُفُورٍ ﴿۳۶﴾ وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذَا مَصْلَبًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَمُوتُ أَوْ زِدْ مُزْجَرًا مَّنِيئًا كَرِيمًا ﴿۳۷﴾ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۳۸﴾ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۳۹﴾

﴿وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ﴾

خوابا باسيكردوه نهو كتيبه‌ی وه‌ی كردوه بو پیغه‌مبه‌ره كه‌ی ﴿هُوَ الْحَقُّ﴾ له‌وه‌ی كه‌ه‌ق و راستی زوری له‌خو گرتووه، وه‌ك نه‌وه وایه‌ه‌ق له‌وه‌دا كورته‌ه‌له‌ین‌رای، با له‌دلتان‌دا‌خه‌م و بی‌زاری نه‌بی، وه‌به‌كه‌م و سووك ته‌ماشای مه‌كه‌ن، جا نه‌گه‌ر نه‌وه‌ه‌ق بی نه‌وه‌ پیوسته‌ه‌م‌وو نه‌وانی كه‌به‌لگه‌ن له‌سه‌ری له‌مه‌سه‌له‌به‌رستراویتی و په‌نه‌انه‌كان و غه‌یری نه‌وانیش پراو‌پرسی له‌گه‌ل واقعدا، نایی مه‌به‌ست پی نه‌وه‌بی كه‌پیچه‌وانه‌ی روا‌له‌تی بی و نه‌وه‌بشی به‌لگه‌یه‌له‌سه‌ری.

﴿مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ﴾ (واته: نه‌و قورثانه‌راسته‌و پشتیوانی كتیبه‌كانی پیش‌خویه‌تی)، له‌كتیبه‌كان و پیغه‌مبه‌ران، چونكه‌ه‌والی پیداو‌ه‌جا كاتی ده‌ر كه‌وت به‌ه‌وی ده‌ر كه‌وت‌نی‌وه‌راسته‌ی كه‌بشی ئاشكرا بو، نه‌و قورثانه‌مژده‌و ه‌والی پیداو‌ه‌وه‌به‌راستی داناو‌ه‌له‌به‌ر نه‌مه‌یه‌نایی بو‌هیچ كه‌سی بروای به‌كتیبه‌كانی پیش‌وو ه‌بی و بی‌روایی به‌قورثان، چونكه‌بی‌روایی پی‌بروایی به‌كتیبه‌كانی دیکه‌ه‌له‌ده‌وشینیه‌وه‌، چونكه‌له‌كوی ه‌والی كتیبه‌كانی پیش‌و‌ودا، ه‌والدانه‌ده‌رباره‌ی قورثان، وه‌ه‌واله‌كانیشی پراو‌پره‌له‌گه‌ل ه‌واله‌كانی قورثان‌دا. ﴿إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ﴾ (واته: بی‌گومان

خوابه به بنده كانى ناگادارو بينايه) ده بيه خشى به هه موو ئوممهت و به هه موو كه سى
 ئوهى شايسته يه به بارودوخى،

له وانه: شريعه ته كاني پيشوو شياو نين ته نها بو كات و سرده مى خويان نه بى، له بهر ئه مه يه به رده وام
 خوا ﴿﴾ پيغه مبرانى ناردوو، نيردراو له دواي نيردراو، تا كو تاى پيھتاون به موحه ممد ﴿﴾،
 جا ئو ويش ئم شريعه ته ي هيناوه كه له گه ل بهر ژه وه نديه كاني خه لكدا ده گونجى تا روى
 دوايى، وه گره تى ده دا به هه موو خيرو چا كه يه ك له هه موو كاتيكد.

له بهر ئه مه يه كه ئم ئوممه ته ته واوترينى ئوممه ته كانه له رووى عه قله وه، وه خاوه ن چا كترين
 بيروكه ن و دليان زور نر مه و نه فسيان زور پا كه، خوا ﴿﴾ پالفته ي كردوون و ناينى ئيسلامى بو
 هه لياردوون، وه قورئانى پيه خشيوون كه چاوديرو پاريز گاره له سر هه موو كتيبه كان، بويه
 فرموويه تى: ﴿﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا ﴿﴾ (واته: پاشان ئه و قورئانه مان
 به خشى به كه ساني كه له ناو به بنده كانماندا هه لمان بزاردوون) ئه وانيش ئم ئوممه ته ن:
 ﴿﴾ فَمَنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ﴿﴾ (ئينجا هه نديكيان سته مكارن له خودى خويان)، به سه ريچى
 كردن جگه له كوفرو بيروايى، ﴿﴾ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ ﴿﴾ (هه نديكيان مامناوه نندن) ئه وهى له سر
 شانى پيوسته جيبه جى ده كات به كورتى، وازى له حه رامكراو هيناوه ﴿﴾ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ
 بِالْخَيْرَاتِ ﴿﴾ (واته: هه ولى بو ده داو كوشى بو ده كات، بويه پيشكه وتوو به سه ر غه يرى
 خويدا، ئه و فرزه كان جيبه جى ده كات و سونه ته كانش به زورى ئه نجام ده دات، وازى هيناوه
 له حه رامكراو ئه وه يشى كه خرايه.

هه موويان خوا ﴿﴾ هه لياردوون به به خشينى ئم كتيبه، ئه گه رچى پله و پايه يان
 جيا وازى و بارودوخيان جيا كرايته وه، هه ريه كه يان به شيكيان هه يه له و به خشينه، ته نانه ت
 ئه وانه شى سته م له خويان ده كهن، چونكه بيگومان هه ر كه سينك بنچينه ي ئيمان و
 زانسته كاني ئيمان و كرده وهى ئيمانى هه بى، ئه وه له ميراتگرانى كتيبه.

چونكه مه به ست له ميراتگرى و به خشينى كتيب به خشينى زانست و كرده وه بيكردن و
 خو ينده وهى و ده رهيئانى و اتا كايئسى، وه كه ده فرموي: ﴿﴾ يَا ذَنُ اللَّهِ ﴿﴾ ده گه رپته وه بو
 ئه وانه ي به فرماني خوا پيشكه وتوون به هوى كرده وه چا كه كانيانه وه، بو ئه وهى بوغرا
 نه بى و له خو ي ده رنه جى به هوى كرده وه كانيه وه، به لكو چا كه كان پيش ناخات ته نها
 به يارمه تى خوا و پشتيوانى ئه و نه بى، بويه پيوسته له سه رى خوى سه رقال بكات به
 سو پاسگوزارى خوا له سه ر ئه و نيعمه ته ي خوا پيى داوه.

﴿ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ﴾ واته: میراتگری و بهخشینی کتیی پیروز که قورثانه بو شه و که سه یه خوا ﴿هَلِيْزَارِدُووه لَه نِيْوَان بَه نَدَه كَانِي، شهوش فه زليكي گه وره يه، که هموو نازو نيعمه ته کان له چاوی شه و نيعمه ته دا وه کو نه بوون وان، جا گه وره ترين نيعمه ته به ره هايی و گه وره ترين فه زل و چاکه بهخشینی شه م قورثانه يه. پاشان باسی پاداشتی شه وانه ی کرده که کتیی پی بهخشیون فه رموويه تی: ﴿جَنَّتْ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا﴾ واته: بهه شتاتیک داروو دره خت و سييرو باخچی جوان و پروباری هه لقولاوو ته لارو باله خانه ی به رزو رازوه ی له خوگر توهو بو هه تا هه تاييه و هه رگيز له ده ستیان ناچی، وه ژيانیک که قهت کوتایی پی نایه ت.

(العدن): واته: مانه وه، جا: ﴿جَنَّتْ عَدْنٍ﴾ واته: بهه شتاتیک که جیگه ی مانه وه يه، داويه تيه پال مانه وه، چونکه مانه وه ی هه تا هه تایی وه سفی شه و بهه شته و خه لکه که يه تی، ﴿يُحَلَوْنَ فِيهَا مِنْ اَسْوَرٍ مِنْ ذَهَبٍ﴾ (واته: له ویدا به بازنی ثالتون و مرواری ده رازیننه وه) شه ویش بازنه ده خریته هه ردوو ده ست له وه ی پیمان خو شه، وه ده بینن شه له هه مووی چاکتره، پیاوان و ثافره تان له خو رازاننده وه له ناو بهه شتدا يه کسان ﴿وَلَوْلَا﴾ خو یان ده رازیننه وه به مرواری، که رینک ده خری له سه ر جل و جهسته یان ﴿وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ﴾ (واته: پوشاکیان تیدا) له هریری ناوریشمی نه رم و ته نک و ناوریشمی سه وزو شه ستوره، ﴿وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي اَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ﴾ کاتی خوای گه وره نازو نيعمه ته و له زه ته کانی ته واو کرد بو یان (شه وان ده لین: سو پاس بو شه و خویه که خه فه تی لابردين و نه يه شت) که شه هه موو خه م و بیتاقه تيه ک ده گریته وه، هه رگيز تووشی خه م نابن، نه به هوی ناته واوی له جوانیان، نه له خو اردن و خو اردنه وه کانیان، نه له چيزوو له زه تیان، نه له جهسته یان و نه مانه وه یان به به رده وامي. شه وان له نازو نيعمه تیکدان له سه رووی شه وه وه شتیکی دیکه نایینن، شه و نازو نيعمه ته بو یان له به رده وام بووندايه ﴿اِنَّكَ رَبَّنَا لَعَفُوْرٌ﴾ کاتی له هه له کانمان خو ش بوو، ﴿شُكُوْرٌ﴾ کاتی چاکه کانمانی وه رگرت و چند شه وه نده زیادی کرد بو مان، وه له فه زل و چاکه ی خو ی شه وه نده ی پیمان بهخشی که کرده وه و ثاواته کانمان پیسی ناگات، به میهره بانی شه و رزگاریان بوو له هه موو ناخوشی و مه ترسیه ک، وه به سو پاسگوزاری و فه زل و چاکه ی شه و هه موو شتیکی خو ازراو په سندیان بو ده سته بهر بوو، ﴿الَّذِي اٰحْلٰنَا﴾ واته: نیسته جی کردین به نیسته جیوون، نه ک نیسته جییه کی کاتی و تپه ربوون

﴿ دَارَ الْمُقَامَةِ ﴾ واته: ئەو مالهێ بەردهوامه و هه‌میشه‌یه، وه ئەو مالهێ مرۆف حه‌زه کات تیايدا ب‌مینیته‌وه به هۆی زۆری خێرو خیرات و به‌ردهوام بوونی خوشیه‌کانی و نه‌مانی ناره‌حه‌تیه‌کان.

ئەو نیسته‌جی بوونه ﴿ مِنْ فَضْلِهِ ﴾ (له‌ فه‌زلی‌ خوایه) به‌سه‌رمانه‌وه، وه له‌ به‌خشنده‌یی ئەوه‌ نه‌ک به‌ هۆی کرده‌وه‌ کانمان، جا ئە‌گه‌ر به‌ هۆی فه‌زل و چاکه‌ی ئەو نه‌بی نه‌ده‌گه‌یشتین به‌وه‌ی پێی گه‌یشتون.

﴿ لَا يَمَسُّنَّهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَّهَا لُغُوبٌ ﴾ واته: به‌ هه‌ج شیوه‌یه‌ک دل و جه‌سته له‌ به‌هه‌شتدا ماندوو نابن، هه‌روه‌ها ماندووش نابن به‌ هۆی چیژ وه‌رگرتنی زۆره‌وه، ئەمه‌ به‌لگه‌یه له‌سه‌ر ئەوه‌ی خوا ﴿﴾ له‌ جه‌سته‌کانیا‌ندا هه‌یزو دروستکردنه‌وه‌ی ته‌واویان پێده‌به‌خشی، وه هۆکاره‌ کانی پشوو‌دان و به‌ردهوام بوونیان بۆ ده‌ره‌خسینی که‌ به‌م سیفه‌ته‌ بی، به‌جۆری هه‌رگه‌یز دوو‌چاری ماندوو بوون و نه‌رک و زه‌حمه‌ت و خه‌م و خه‌فه‌ت و په‌ژاره‌ نه‌بن.

وه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر ئەوه‌ی ئەوان له‌ناو به‌هه‌شتدا ناخه‌ون، چونکه‌ سوودی خه‌و بۆ نه‌مانی ماندووییته، وه به‌ده‌سه‌ته‌ینانی پشوو‌دان و هه‌وانه‌وه‌یه، خه‌لکی به‌هه‌شتیش به‌ پێچه‌وانه‌ی ئەوه‌ن، وه له‌به‌ر ئەوه‌ی خه‌و مردنی بچوو‌که، خه‌لکی به‌هه‌شتیش تووشی ئەو مردنه‌ نابن، خوا ب‌مانگه‌یری له‌ ئەوان به‌ منه‌ت و به‌خشنده‌یی خۆی.

(۳۶-۳۷): ﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فِيمَوْتُوهَا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ يَصْطَرِحُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أُولَٰئِكَ نُعَذِّبْكُمْ مَا يُتَذَكَّرُ فِيهِ مِنْ تَذَكُّرٍ وَجَاءَكُمْ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٣٧﴾ ﴾

کاتی‌ خوا ﴿﴾ باسی‌ حالێ ته‌هلی به‌هه‌شت و نازو نعه‌مه‌ته‌ کانی کرد، ئه‌نجا باسی‌ حالێ ته‌هلی دۆزه‌خ و سزادانیانی ده‌کات و ده‌فه‌رموی: ﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا ﴾ واته: نکو‌لیان کرد له‌وه‌ی پێغه‌مبه‌ره‌کانیان بۆیان هه‌ناون له‌ ئایه‌ته‌کان، وه ئه‌نکاری گه‌یشتن به‌ خویان ده‌کرد ﴿ لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ ﴾ (ئاگه‌ری دۆزه‌خیان بۆ هه‌یه) تیايدا سزاده‌دره‌ین به‌ تووند ته‌رین سزاو به‌ ئه‌شته‌ریان، ﴿ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ ﴾ به‌ مردن ﴿ فِيمَوْتُوهَا ﴾ تا بچه‌وینه‌وه ﴿ وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا ﴾ (واته: هه‌روه‌ها هه‌ندێ له‌ سزای دۆزه‌خیان له‌سه‌ر سووک نا‌کری). جا تووندی و سه‌ختی سزا به‌ردهوامه له‌سه‌ریان له‌ هه‌موو کات و ساته‌کاندا.

﴿كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَفُورٍ ﴿۳۱﴾ وَهُمْ يَصْطَرِحُونَ فِيهَا ﴿۳۲﴾ (واته: نا بهو جوړه توله ده سنین له هه موو بیروایه ک، نه وان) هاوار ده که نو ده لین: ﴿رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ﴾ (واته: نهی په روره د گارمان له دوزه خ ده رمان بیته، تا کرده وهی چاک بکه یین، جیاواز له وهی ده مان کرد) دان به تاوانه کانی خو بیان ده نین و ده زانن خوا داد په روره بو بیان، به لام له غه یری کاتی خویدا داوای گه رانه وه بیان کرد. بیان ده تری: ﴿أَوْلَمْ نَعْمَرِكُمْ مَا ﴿۳۳﴾ (واته: سالانیک و ته مه نیک ﴿يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرُ﴾ (واته: وهری بگریت نه وهی ده به ویت بیر بکاته وه له کرده وه، نازو نیعمه تمان پیدان له دونیا، وه هو کاره کانی په حه تمان بو پراندنه وه و ته مه نمان دریژ کرده وه، نایه ته کانمان بو ناردن و هه ره شه مان پیگه یاندن، وه تا قیمان کردنه وه به خوشی و ناخوشی، بو نه وهی بگه ریته وه بو لامان و ملکه چ بن.

ترساندن هیچ سوودیکي نه بوو بوتان و ناموژ گاریش که لکی نه بوو بوتان، سزیمان بو دواختن، هه تا نه جه لتان کوتایی پیهات و ته مه نتان ته او بوو، مالی توانای نه جامدانی کرده وه تان به خراپترین حاله ته کان به جیهیشت و گه یشتن به ماله که مالی پاداشته له سر کرده وه کان، داوای گه رانه وه تان کرد؟

نه ستمه نه ستم، کاتی توانا به سه رچوو، خوای به سوزو به زه یی خه شم و تووره یی بو پیوست کردنو، سزای ناگر له سه رتان توند بوو، خه لکانی به هه شت تیوه بیان بیر چوو، تیایدا بمینه وه بو هه میسه یی، له سزای سه رزه نشت کراوبن! له بهر نه مه به فهرموویه تی: ﴿فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ﴾ (واته: دهی نهو سزایه بچیژن چونکه هیچ یاریده ده ریگ بو ستمه کاره کان نه)، سه ریان بخت و له دوزه خ ده ریان بیته، یان له سه ریان سووک بکات له سزای دوزه خ.

(۳۸): ﴿إِنَّ اللَّهَ عَالِمُ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۳۸﴾﴾ (دوای نه وهی) خوا ﴿بسی پاداشتی خه لکانی هه ردو و مالی کرد، وه بسی کرده وهی نهو دوو ده ستمه یی کرد، نجا هه و الی داوه ده رباره ی به رفراوانی زانستی و ناگادار بوونی له نهیسی ناسمانه کان و زهوی، که شاراونه ته وه له پیش چاوی دروستکراوه کان، وه له زانستیان، بیگومان خوا زانایه به نهییه کان، نه وه شی شاراونه ته وه له خپرو شهرو پاکي و جگه له وان هه ش، ده به خشی به هه ریه کیک به وهی شایسته به تی و هه ر که سی به پی پله و پایه ی خوی.

(۳۹): ﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ خَلْقَ فِي الْأَرْضِ
 مَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ
 عِندَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ
 إِلَّا خُسْرًا﴾ ﴿٣٩﴾

﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ خَلْقَ فِي الْأَرْضِ مَن
 كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ
 عِندَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا﴾ ﴿٣٩﴾ خوا ۱۱ هه وال
 ده دات ده ربارهي ته واوي حيكه تسي و
 ميهره بانسي به بنده كاني، نه و برياري
 داوه به قه زاو قه ده ري له پيشوو،
 هه نديكيان بكاته جيئشيني هه نديكي
 ديكه له سه ر زه ويدها، وه بو هه ر
 نوممه تسي له نوممه ته كان ترسيئنه ري
 بيئري، تا ته ماشا بكري چون ره فتار

هو الذي جعل خلق في الأرض من كفر فعليه كفره ولا
 يزيد الكافرين كفرهم عند ربهم إلا مقْتًا ولا يزيد الكافرين
 كفرهم إلا خسارًا ﴿٣٩﴾ قل أرى بئس ما شرِكُكم الذي تدْعون من
 دون الله أو أن في ما تَدْعون من الأرض أم لهم شرك في السموات
 أم ما نبتنهم كتبنا لهم على بينة منه بل إن بعد الظالمين
 بعضهم بعضًا ﴿٤٠﴾ إن الله يمسك السموات
 والأرض أن تزولا ولئن زالتا إن أمسكهما من أحد من بعده
 إنه كان حليماً غفوراً ﴿٤١﴾ وأستسأوا بالله عهداً يشرفون عليه
 فلهذا نزل الكتاب الذي فيه آيات كثيرة ﴿٤٢﴾ ولما كان الله قد
 بعث الرسل بالبينات والبرهان والهدى والهدى من الهدى
 ما زادهم إلا نفوراً ﴿٤٣﴾ استسأوا في الأرض وما كمل
 ولا يحصى المستسئرين إلا ألقاهم فكلهم ظالمون ﴿٤٤﴾
 الأول من بعد استسأوا بالله عهداً يشرفون عليه
 أو لربهم أو في الأرض فيظنوا كيف كان عيبهم الذين من
 قبلهم وكانوا أشد منه قوة وما كان الله ليُعجزهم من شيء
 في السموات ولا في الأرض إنه كان عليماً قديراً ﴿٤٥﴾

ده كهن، جا شهوي كوفر به خوا بکات، وه به وهی پیغه مبرانی هیناویانه، شه وه
 ییگومان کوفره کهی له سه ریته تی، تاوان و سزا که یسی هه ر له سه ریته تی، هیج که س
 بوی هه لنا گری، وه بیپروا هیچی بو زیاد ناگری جگه له خه شم و قین و تووره یی
 پهروه ردگاری نه بیست بوی، جا چ تووره ییه ک مه زنتره له تووره یی پهروه ردگاری
 به خشنده!؟

﴿وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ إِلَّا خُسْرًا﴾ ﴿٣٩﴾ واته: (بیپروایسی کافران هیچیان بو زیاد
 ناکات بیجگه له زه ره منه ندی نه بیست) زه ره منه ندی نه فس و ده رون و مال و
 کرده وه کانیان ده بن، وه پله و پایه یان له به هه شتدا، جا بیپروا به رده وام له
 به ده بختی و زه ره منه ندی دایه، وه ریسوا یی و سووکی و بیبش بوون له لای خوا و
 له لای خه لکی.

(۴۰): ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ
 فِي السَّمَوَاتِ أَمْ آتَيْنَهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَى بَيِّنَةٍ مِّنْهُ بَلْ إِنِ بَعْدَ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِيَّاهُ عُرُوا﴾ ﴿٤٠﴾

خوایا بی تو انایی په رستراوی هاوبه شدانهران و ناته و اوایان، وه به تالی و پووچی هاوبه شدانان که یان له هموو روویه که وه پوون ده کاته وه، ده فهرموی: ﴿قُلْ نَسِیْتُ بَعْضَ مَا تُرْسِلُونَ﴾ (واته: هه وائلم بده نی ده رباره ی هاوبه شه کانتان ﴿الَّذِينَ نَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ (واته: نه و هاوبه شان هی له جیاتی خوا ده تانپه رستن)، نایا شایسته ی پارانه وه و به ندایه تی بو کردنن؟ جا ﴿أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ﴾ (واته: نیشانم بدهن له زه ویدا چیان دروست کردوه)، نایا ده ریایان دروست کردوه، یان کیویان دروست کردوه، یاخود گیانداران یاخود بیگیانه کان؟ بیگومان دانی پیداده نین که به دپهنه ری هموو شته کان خوای به رزو مه زنه، یان له هاوبه شه کانتان به ژدارن ﴿فِي السَّمَوَاتِ﴾ (له ناسمانه کان) له دروست کردنیان و به ریوه بردنیان؟ بیگومان ده لین به شدار نین.

جا نه گه ر هیچ شتیکیان دروست نه کردبی و له گه ل به دپهنه ردا به شدار نه بووین له دروست کردندا، نه ی بوچی ده تانپه رستن و هاوارتان پی ده کردن، له گه ل نه وه ی دان به بی تو اناییاندا ده نین؟ به به لگه ی عه قلی راستی به ندایه تی نه وان ره تکرایه وه و ده رکهوت پووچه.

پاشان باسی به لگه ی بیستی کردوه نه ویش به هه مان شیوه ره تکراره ته وه، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿أَمْ أَعَانْتَهُمْ كَذِبًا﴾ (واته: یان کتییکمان پیداون)، باسی نه وه ی بو کردوون که هاوبه شیان بو داناه، فهرمانی پیکردوون به هاوبه شدانان و به ندایه تی کردنی به کان ﴿فَهُمْ﴾ نه وان له هاوبه شدانانیاندا ﴿عَلَىٰ بَنَاتٍ﴾ (له سه به لگه ن) له و کتییه ی که بو یان دابه زیوه له سه ر راستی و دروستی هاوبه شدانان؟ کاره که به و شیوه یه نیه، بیگومان نه وان پیش قورشان کتییان بو دانه به زیوه، پیش پیغه مبه ریش نیردراویان بو نه هاتووه. نه گه ر وادابتری کتییان بو دابه زیوه و پیغه مبه ریان بو نیردراوه، وه پیان وایی نه و کتییه فهرمانی پیکردوون به هاوبه شدانان، نه وه نیمه دان به درو کانیاندا ده نین و دنیاین له وه، چونکه خوا ﴿فَرَمُوهُ تَسْبِيحًا﴾ (واته: وه نیمه نه مان ناردووه پیش تو هیچ لا اله الا انا فاعبدون ﴿٥٥﴾ الانبیاء، (واته: وه نیمه نه مان ناردووه پیش تو هیچ پیغه مبه ری مه گه ر وه حیمان بو نه ناردووه به وه ی که بیگومان جگه له من هیچ په رستراویکی راست نیه که واته ته نها من په رستن)، جا پیغه مبه ران و کتییه کان

هه موويان يه كده ننگن له سهر فرمان كردن به دلسوزى و ملكه چ بوون بو خواى گه وره، ﴿ وَمَا أُمْرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ ۗ ﴾ (البينه، واته: فرمانيان پى نه درابوو مه گه ر به وهى كه په رستشى خوا بكن به دلسوزى ملكه چى بو بكن).

جا نه گه و ترا: نه گه ر به لگه ي عه قلى و نه قلى ناماژه ده كنه له سهر پو و چى و به تالى هاو به شدانان، چى واى له هاو به شدانان كرد له سهر هاو به شدانان، له گه ل شه وده تيا ياندا يه خه لكى خاوه ن عه قلى و ژيرى و زيره كى؟ خوا ﴿ وَهَلْ آمَنَّا بِآيَاتِهِ وَلَمْ نَأْتِهِ خِشْيَانًا ۗ ﴾ (البينه، واته: شه وهى له سهرى روشتن هيج به لگه يه كيان پى نه بوو ده رياره ي، به لكو وه سيه تى هه نديكيان بوو بو هه نديكى ديكه يان، وه رازاننده وهى هه نديكيان به هه نديكيان، وه په پره و كردنى دووا كه وتوو به پيشينه گومرا كان، وه ناو اتيك بوو شه يتان منه تى كرد به سه رياندا و كرده وه ناشرينه كانيانى بوو رازاننده وه، جا له دلياندا گه شه ي كردوو بووه سيفه تى له سيفاته كانيان، تا لبردن و جيا كرده وهى قورس و گران بوو، بويه به و جوړه مانه وه له سهر بيروايى و هاو به شدانانى پو و چ و په رش و بلاو. (۴۱): ﴿ إِنَّ اللَّهَ يُمَسِّكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا وَلَئِن زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ ۗ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ۗ ﴾

﴿ إِنَّ اللَّهَ يُمَسِّكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا وَلَئِن زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ ۗ ﴾ خوا ﴿ هه وال ده دات ده رياره ي ته واوى ده سه لات و ته واوى ميه ره بانى و به رفراوانى له سه رخو ي و ليبور دنى، به راستى خوا ناسمانه كان و زهوى را گير ده كات بو شه وهى له رپره وى خو يان لانه دن، چونكه نه گه ر له رپره وى خو يان لابه دن، هيج به ديه ينرا و يك ناتوانى رايان بگريست، وه تواناو ده سه لاتيان ده سه وسان ده بى.

به لام خوا ﴿ برياريد اوه بى وه ك چو ن بووه، بو شه وهى جي گير بوون بو خه لكى ده سه به رپى و سوودى ته واو به ده سه تبه ين، بو شه وهى بزانتن به ده سه لات و هيزوو تواناى مه زنى خوا، نابو جوړه دل كانيان پر ده بى له گه وره يى و مه زنى و خوشه ويستى و رپز بو خوا، وه بو شه وهى بزانتن به ته واوى له سهر خو يى و ليبور ده يى خوا به مؤله تدانى گونا هباران، وه سزانه دانى سه رپيچي كاران به په له، له گه ل شه وده نه گه ر فرمان بكات به ناسمان به رد ده بارينى به سه رياندا،

وه نه گهر مؤلت بدات به زهوى قووتيان ده دات، به لام ليبورده يى و له سه رخويى و به خشنده يى خوا ده وري داوون واته: ﴿إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا﴾ (واته: بيگومان خوا له سه رخويى ليبورده يه).

(۴۲-۴۳): ﴿وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنَ إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿۴۲﴾ أَسْتَكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئِ إِلَّا بِأَهْلِهِ ۚ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأُولِينَ فَلَن نَّجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَن نَّجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿۴۳﴾﴾

﴿وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ﴾ نه وانهي به درويان ده زانيت نه ي پيغمبر ﷺ سوينديان ده خوارد به سويند خوارديكي زور قوول ﴿لَئِن جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنَ إِحْدَى الْأُمَمِ﴾ واته: پيمايي كارت رده بن له جووله كهو گاوره كان كه چي به وه فا نه بوون به رانه ر بهو سويندو په يمانانه ي كه دايان.

﴿فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ﴾ (نينجا كاتى پيغمبريكي ترسيه ريان بو هات) پيمايان وه رنه گرت، چا كتر نه بوون له به كيك له نوممه ته كاني پيشوو له وه رگرتي هيدايت، بهلكو ﴿مَّا زَادَهُمْ﴾ نهو ترسيه رهي كه خوا ناردى بو نايان هيجي بويان زياد نه كرد ﴿إِلَّا نُفُورًا﴾ جگه گومرايي و عيناى زياتر.

نهو سويند خوارده نيان كه باسكرا به مبهستيكي چاك و داواكار به كي راسته قينه نه بوو، نه گه رنا سه ر كه وتوو ده بوون بوى، بهلكو له بهر خو به زل زانين بوو له ناو زه ويداو به سه ر خلكو به سه ر حقه وه، وه قسه كانيان دروو ناراست بوو مبهستيان پيى فرو فيل بوو، كه نه وان له سه ر حقه ونو سوورن له سه ر به ده سته ينانى، تا له خو بيايه كان پيى له خو بيايي ده بن، وه په يره و كارايش شو ينان ده كه ون، ﴿وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئِ﴾ (واته: فيل و پيلانى خراب) كه مبهستيتي و مبهستي خراپه كاريه، وه نامانجي و نه وه يشى ده يداته پالى پو وچو به تاله ﴿إِلَّا بِأَهْلِهِ﴾ فرو فيله كه يان ته نها زيان به خويان ده گه ينى، خوا ﴿رُؤُونِي﴾ كردو ته وه بو بنده كاني له م قسانه دا، وه لهو سويندانه دا، نه وان درو ده كه ن له وه داو ساخته چين، پيسوايي و سووكيان روون بوويه وهو ده ر كه وت، فرو فيله كه يان بو سه رخويان گه پرايه وه، خواي گه وره پيلانه كانيانى ناو سينه يانى هه لوه شانده وه، هيجيان بو نه مايه وه ته نها نه وه نه بيى چاوه پروانى نه وه بكه ن سزايان له سه ر حه لال بيى، كه

شهوه سوننه تی خواجه له گه له پیشینه کاندا، به هیچ شیوه به ک گورانسی به سهردا نایهت، بیگومان هر که سی له سهر ستهم و عینادی بروا، وه خوی به گه وره بزانی به سهر بهنده کاندا سزاو تولهی خوای له سهر حه لال ده بی، وه نیعمه ته کانی لی داده پنی، دهی با نهوانه ناگاداری خویمان بن، که نهوانی پیشنیان چیان به سهر هات.

(۴۴-۴۵): ﴿أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكُنُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿۴۴﴾

﴿وَلَوْ يَأْخُذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَأَبَتْ اللَّهُ كَانَ يَعْبَادِهِ ﴿۴۵﴾﴾

خوا ﴿۴۴﴾ (نیسان) هاندهدا بو گه پان به زه ویدا له دلو جهسته کاندا بو په نند وهر گرتن، نه ک تنها بو بینن و بیئاگایی، وه بو شهوهی تهماشای سهره نجامی شه و گه لانه بکه ن که پیش شهوان بوون، لهوانه ی پیغه مبه رانیان به درو ده زانی، مال و سهر وهت و مندالیان له مان زورتر بوو، له مانیش به هیتر بوون، سهر زهویان ناوه دان کرده وه چاکتر له ناوه دانکرده وهی نه مان، کاتی که سزایان بو هات هیزوو توانایان سوودی نه بوو بویمان، وه مال و مندالیشیان بینازی نه کردن له سزای خوا، خوا ﴿۴۵﴾ تواناو قودرهت و ویستی خوی تیااندا جیه جی کرد.

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ﴾ به هوی تهواوی زانست و ده سه لاتی، ﴿إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا﴾، پاشان خوا ﴿۴۵﴾ باسی تهواوی له سهر خوی و مؤله تدان و چاوه پروانی سته مکاران و تاوانبارانی کرده، جا فهرموویه تی:

﴿وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا﴾
 له تاوانہ کان ﴿مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ﴾
 دَابَّةٍ ﴿وَإِنَّهُ سَزَا دَهْ يَانِي گَر تَه وَه تَه نَانَه ت﴾
 ئەو گياندارانەشی کە ئەرک پێ سپێردراو
 نین ﴿وَلَكِنْ﴾ بە لَام خوا مۆلە تیان
 دەداو لێیان بێناگا نابێ ﴿يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى﴾
 أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ
 كَانَ بَعِيداً ﴿بَعِيداً بَصِيرًا﴾ پاداشتیان دەداتەووە
 بە پێی ئەوێ دەیزانی دەربارەیان لە خێرو
 شەر.

﴿وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا
 مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا
 جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بَعِيداً بَصِيرًا ﴿٤٥﴾﴾

تەفسیری سوورپەتی (فاطر) تەواو بوو.

ته فسیری سوورده نى (يس)

مه ككيه (۸۲) نايه ته

به ناوی خواي به به زهیی به خشنده

(۱۲-۱): ﴿يَس ۱﴾ وَالْقُرْآنَ الْحَكِيمَ ﴿۲﴾
 إِنَّكَ لِمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۳﴾ عَلَيَّ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۴﴾
 نَزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿۵﴾ لِنُذِرَ قَوْمًا مَّا
 أُنذِرُوا أَبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ﴿۶﴾ لَقَدْ حَقَّ
 الْقَوْلُ عَلَيَّ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۷﴾ إِنَّا
 جَعَلْنَا فِي أَعْيُنِهِمْ أَغْلَاقًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ
 فَهُمْ مُقْمَحُونَ ﴿۸﴾ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ
 سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ
 لَا يُبْصِرُونَ ﴿۹﴾ وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ
 أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۰﴾ إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ
 اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْعَلِيمَ فَبَشِّرْهُ
 بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ﴿۱۱﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَى
 وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآخَرَهُمْ وَكُلُّ شَيْءٍ
 أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُبِينٍ ﴿۱۲﴾

﴿يَس ۱﴾ وَالْقُرْآنَ الْحَكِيمَ ﴿۲﴾ نهمه سویندیکه له لایه ن خواي گه وره وه به قورثانی پر له دانایی و حکمت، نه ویش بریتیه له دانانی شتیک له جیگای خویده، دانانی فرمان و قدهغه کردن له و جیگایه ی شایسته یه پیان، وه دانانی پاداشت به خیر و شهر له و جیگایه ی شیاوه پیان، جا بریاره شهرعی و پاداشت جه زایه کانی هموویان نه وپه ری حکمت له خو ده گرن. له حکمت و دانایی نهم قورثانه کوی کردوته وه له نیوان باسکردنی بریارو حکمت ته که ی، عه قله کانی ناگادار کردوته وه له سر هو کاره کان و نه وه سفانه ی که پیویست بوو بو ری کخستی بریاره کان له سه ری.

﴿يَس ۱﴾ وَالْقُرْآنَ الْحَكِيمَ ﴿۲﴾ (به راستی تو له پیغمبرانی خواي) نهم سویند له سر خوراوه په یامی موحه مده ﴿۱﴾ وه تو له کوی پیغمبرانی، تو شتیک تازوه

داهینراو نیت له ناو پیغه مبه راندا، ههروه ها شهوهی هیئاوته لهو بنچینه ئاینیانه یه که پیغه مبه ران هیئاویانه.

ههروه ها هه رکه سی سهرنج بدا به بارودوخو وه سفی پیغه مبه ران، وه جیاوازی نیوان شهوانو جگه له شهوانیش بزانی، شهوه دهزانی تو له هه لباراده ی ناو پیغه مبه رانی، بهوهی که تیاتدایه لهو سیفاته تهواو و رهوشته جوانانه.

شاراوه نیه له نیوان سویند پی خوراو که قورئانی پر له حکمه ته، وه له نیوان سویند له سهر خوراو که په یامی پیغه مبه ر موحه ممه ده ﷺ له په یوه ندیدا، بیگومان نه گه ر هیچ به لگه و شایه تیک له سهر په یامی پیغه مبه ر نه بووایه، جگه له م قورئانه پر له داناییه، شهوه بهس بوو بکری به به لگه و شایه ت له سهر پیغه مبه رایه تی موحه ممه د ﷺ به لکو قورئانی مه زن له به هیزترینی شهوه به لگه به رده و امانه یه له سهر نیردراویتی پیغه مبه ر ﷺ، جا به لگه کانی قورئان هه موویان سه لماندن بو پیغه مبه رایه تی موحه ممه د.

پاشان هه والیداوه به مه زترینی وه سفه کانی پیغه مبه ر ﷺ که به لگه یه له سهر نیردراویتی شهوه، شهویش بیگومان شهوه پیغه مبه ره ﷺ عَلَى صِرْطٍ مُسْتَقِيمٍ (له سهر ریپازی راسته) ده یگه یه نیته لای خوا ﷺ وه مالی پر له ریزی، وه شهوه ریگا راسته کرده وه کانی ده گریته وه، شهویش کرده وه چاکه کانه، که چاکه بو دل و جهسته و دنیاو دوارپوژو خو په وشتی به رزوو نفس و دلای پاک، شهوه جرو پاداشت زیاد ده کات، شهوه یه ریگای راست بریتیه له وه سفی پیغه مبه ر، وه وه سفی شهوه ئاینه ی هیئاویه تی، سه رنجی گه وره یی شهوه قورئانه پیروژه بده، چون کوی کردوته وه له نیوان به ریزترینی سوینده کان له سهر گه وره ترین سویند له سهر خوراو، ته نها هه والی خوا به سه، به لام خوی گه وره به لگه ی روون و سه لماندن یه کلاکه ره وهی هیئاوته شهوه له م شوینده دا، له سهر راستی شهوهی سویندی له سهر خواردوه له په یامی پیغه مبه ره که ی، وه شهوهی ناگاداری کردووینه شهوه له سه ری، نامازه ی بو کردووین به نامازه یه کی نه رمو نیان بو گرتنه به ری ریگاکه ی.

شهوه ریگا راسته ﷺ نَزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ (واته: قورئان دابه زینراوه له لایه ن خوی زالی میهره بانه وه)، شهوه زاته که قورئانی پی دابه زاندوه بو شهوهی بیته ریگایه ک بو بنده کانی بیانگه یه نیته لای شهوه، به عیزه تی خوی پاراستوو یه تی

له گوربان و دهستکاریکردن، وه به هوی شه و قورئانه وه په حمی به بنده کانی کردوه، په حمه تیک گه یاندوو په تی پیمان، هه تا گه یاندوونی به مالی میهره بانی خوئی، له بهر نه مه یه ده قه که ی بهم دوو ناوه به پریزه ته واو کردوه (العزیز) وه (الرحیم): به ده سه لات و میهره بان.

کاتی خوا ﷻ سویندی خوارد له سهر په یامه که ی و به لگه ی له سهری هینا یه وه، باسی زور پیوستی کرد پیی، جا فه رموو په تی: ﴿لِنُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ﴾ (واته: بو شه وی گه لی بترسینی له سزا که باوو باپیرانیان نه ترسیتر ابوون شه وان بیثاگا بوون) شه وانیش عه ره به نه خوینده واره کان بوون، شه وان ه ی به به رده وام خالی بوون له کتیب و له نه بوونی پیغه مبه ران، نه فامی کویری کرد بوون، وه گو مراهی ته نگ ی پی هه لچنی بوون، خه لکانی زاناو عاقل به گیلی و گه مژه یی شه وان ده هاتنه پیکه نین، خوا پیغه مبه ریکی بو ناردن له نه فس و ده روونی خو یان، پاکیان ده کاته وه و قیری کتیب و حکمه تیان ده کات، شه گه رچی شه وان له پیشتر له گو مراهی کی رووندا بوون، عه ره به نه خوینده واره کان ده ترسینی، وه شه ویشی وه کو شه وان وایه له نه خوینده واریدا، وه باسی خاوه نانی کتیب ده کات له وان ه ی کتیبیان له لایه، جا نیعمه تی خوا به و په یامه تایه ته به عه رب، وه بو جگه له عه ره بیش به گشتی. به لام شه وان ه ی نیردراوی بو ناویان بو ترساندنیان پاش شه وی ناگادارت کرد نه وه، بوون به دوو به شه وه: به شیکیان شه وه ی هینا و ته په تیان کرده وه، ترسانیان وه رنه گرت، شه وانیش شه وان ه ن خوا ده رباره یان فه رموو په تی: ﴿لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (واته: شه وان ه ی قه زاو قه ده رو ویستیان به سه ردا جیه جی کراوه، شه وان ه هه میسه له کوفر و هاوبه ش دانانیان دان، چونکه به راستی به لینی خوا چه سپاوه له سه ریان هاتو ته دی، دوا ی شه وه ی حه قیان بو خرایه روو به ر په رچیان دایه وه، جا شه و کاته تو له یان لیکراهی وه و بووه مو ر به سه ر ده ل کانیان ه وه.

نینجا باسی شه و به ره ستانه ی کرده وه که ریگرن له گه یشتی ایمان به ده ل کانیان، فه رموو په تی: ﴿إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا﴾ (واته: وه ک که سانی وان که ته وقمان کرد بیته گه ردنیان)، ﴿أَغْلَالًا﴾ (واته: شه ویش کو ی (غل)، وه (الغل) بریته له وه له گه ردن ده کری، (وه ک چو ن گوید ریژ ره شه ده کری) شه و خسته گه رده وه کو به ند کردنی پیا و وایه.

وه ثم گهردنانه‌ی که له مله کاندان زور مه‌زنن بیگومان گه‌یشتونته
چه‌ناگه کانیان و سه‌ریانی پی به‌رز کراوه‌ته‌وه بو سه‌روه ﴿فَهُمْ مُّقَمَحُونَ﴾ واته:
سه‌ریان به‌رز کردیته‌وه له توندی شه و ته‌وقه‌ی له گه‌ردنیان کراوه، ناتوانن بو
خوارو ته‌ملاو شه‌ولا بیجولینن.

﴿وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا﴾ واته: (به‌به‌ستمان له به‌رده‌م له
پشتیانه‌وه داناهه)، به‌به‌ستیگ ریگریان ده‌کات له به‌رواهینان، ﴿فَهُمْ لَا يَبْصُرُونَ﴾
(واته: بیگومان شه‌وان راستی ناینن) نه‌فامی و گو‌م‌رای‌ی له هه‌موو لایه‌که‌وه
ده‌وری داو، ترساندن هیچ سوودنیکی نیه بو‌یان.

﴿وَسَاءَ عَلَيْهِمْ أَنْذَرْتَهُمْ أَنْ لَا يَأْتِيَهُمْ آيَاتُنَا مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِمْ﴾ (واته: وه بو شه‌وان یه‌کسانه‌ج
بیاترسینی یان نه‌یانترسینی به‌روا ناهینن)، چون که‌سی به‌روا دینی مور درایی
به‌سه‌ر دلیدا.

به‌شی دووه: شه‌وانه‌ی ناگادار کردنه‌وه و ترساندنیان قبول‌کرد، خوا ﴿بِاسْمِ﴾ باسی
کردوون و فه‌رموویه‌تی: ﴿إِنَّمَا نُذِرُّكَ﴾ واته: بیگومان سوودو ناموژ‌گاری له
ترساندنه‌که‌ت وه‌رده‌گری ﴿مَنْ أَتَّبَعَ الذِّكْرَ﴾ واته: شه‌وه‌که‌سه‌ی مه‌به‌ستی
شوینکه‌وتنی حقه، ﴿وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبِ﴾ (له‌خوای میهره‌بان ده‌ترسی که
نادیاره) هه‌ر که‌سی وه‌سف بکری به‌م دوو‌کاره، مه‌به‌ستی چاک له‌گه‌ران به
دوای حقه‌داو ترسان له‌خوای مه‌زن، شه‌وانه‌ سوود له‌په‌یامه‌که‌ت وه‌رده‌گرن،
وه به‌فیربوونی پاک ده‌بنه‌وه، وه‌ثم که‌سه‌ی سه‌رکه‌وتوو بووه له‌م دوو‌کاره‌دا
﴿فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَتِي﴾ له‌گونا‌هه‌کانی ﴿وَأَجْرِ كَرِيمٍ﴾ به‌هوی کرده‌وه‌وه‌یته
چاکه‌کانی.

﴿إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَى﴾ زیندوو‌یان ده‌که‌ینه‌وه‌وه‌ی دوای مردنیان بو شه‌وه‌ی
پاداشتیان به‌دینه‌وه‌ به‌پی کرده‌وه‌کانیان ﴿وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا﴾ واته: (هه‌رچی
پیشتر کردوو‌یانه) له‌خیرو شه‌ر، شه‌ویش شه‌وه‌کرده‌وانه‌یانه‌که‌ به‌رده‌وام بوونه
له‌سه‌ری و له‌ژیانیاندا شه‌نجامیان داوه ﴿وَأَنْذَرْتَهُمْ﴾ شه‌ویش شوینه‌واری خیرو
شوینه‌واری شه‌ره، که‌شه‌وان هۆ‌کار بوون له‌بوونیدا، له‌ماوه‌ی ژیانیان و
دوای کوچکردنیان، شه‌وه‌کرده‌وانه‌ی دروست بووه له‌میانه‌ی قسه‌و ره‌فتارو
بارودوخه‌کانیاندا، جا‌هه‌ر چاکه‌یه‌ک که‌سی‌گ کاری پی کردبی به‌هوی

زانست و فير كردن و ناموژ گاري، يان فرماني كردبي به چاكه و ريگري كردبي له خراپه، يان زانستي له لاي خویندكاره كاني به جيی هيشتي، يان له كتييكد سوودي ليوه ربگيري له ژياني و دواي مردنيدا، يان صدهده قه يان چاكه يه، كه سيكي ديكه په سپره وي نه وي كردبي، يان كاري له مزگه و تيكد كردبي، يان شويي له شويته كان كه خهلكي سوودي ليوه رده گرن، وه نه وه يشي له وانه بچي، نه وه له و شويته واران هه تي كه بوي دهنووسري، وه به هه مان شيوه كرده وه ي خراپيش، له بهر نه مه يه فهورويه تي^(۴): واته: هه كه سيك سوننه تيكي چاك داينني نه وه پاداشتي نه وه ي هه يه، وه پاداشتي نه وه كه سه ي كاري پنده گا تا روي دوايي، وه هه كه سيك ريگايه كي خراپ داينيت نه وه تاوانه كه ي له سه ر خويه تي، وه تاواني نه وه كه سه يشي كه كاري پنده كات تا روي دوايي.

نهم پينگه يه پله و پايه ي بانگه واز بولاي خواو رينمايي بول ريگايه كيت بول روون ده كاته وه، به هه هه كارو ريگايه ك بگات به وه، وه دابه زيني پله و پايه ي نه وه كه سه ي پالنه ره و بانگه شه ده كات بولاي خراپه.

ده يته پيشه و ا تيايدا، بيگومان نه وه نزم تريني به ديهنه رواه و تاوانبار ترين يانه، ﴿وَكُلَّ شَيْءٍ﴾ له كرده وه و نيته و جگه له وانيش ﴿أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ﴾ واته: (هه ژمارمان كرده له) كتييكد، كه برتبه له داكي كتيه كان، وه سه رجه م كتيه كانيش ده گه رينه وه بولاي نه وه، نه وه كتيه ي به ده ستي فريشته كانه نه و يش (لوح المحفوظ).

(۴) «مَنْ سَنَّ فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةً حَسَنَةً فَعَمَلُ بِهَا بَعْدَهُ كُتِبَ لَهُ مِنْ أَجْرِ مَنْ عَمِلَ بِهَا وَلَا يَنْقُصُ مِنْ أَجْرِهِمْ شَيْءٌ، وَمَنْ سَنَّ فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةً سَيِّئَةً فَعَمَلُ بِهَا بَعْدَهُ كُتِبَ عَلَيْهِ مِنْ أَوْزَرٍ مِمَّنْ عَمِلَ بِهَا وَلَا يَنْقُصُ مِنْ أَوْزَارِهِمْ شَيْءٌ» رواه مسلم برقم: (۶۹۷۵).

(۱۳): ﴿وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ
إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿۱۳﴾﴾:

تا کورتایی چیرۆکه که. (خوا ده فه رموی):
وینه بو به درۆدانه رانی په یامه کهت
بینه ره وه، نه وانسه بانگه وازه کهت رهت
ده که نه وه، وینه یه ک په ندی لیوه ربگرن و
بیته ناموژ گاریه ک نه گه سهر که وتوو
بوون بو خیر، ئاشه و نمونه یه: خه لکی
ئهو شاره، نه وه شی لیانه وه روویدا له
به درۆدانانی پیغه مبه رانی خوا، نه وه یشی
به سه ریان هات له سزاو تۆله، نه گه ر
سوود له دیار یکردنی ئهو شاره هه بووایه،
خوا دیاری ده کرد، جا خو تیهه لقورتان
له وه و هاوشیوه ی ئه وه، له بابه تی ئه رک

وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿۱۳﴾
إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِتَالِكِ قَالُوا
إِنَّا إِلَيْكُمْ مُّرْسَلُونَ ﴿۱۴﴾ قَالُوا مَا أَنُتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا
وَمَا أُنزِلَ الرَّحْمَنُ مِن سَمَاءٍ إِن أَنُتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿۱۵﴾ قَالُوا
رَبَّنَا بَعَثْنَا إِلَيْنَا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ﴿۱۶﴾ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ
الْمُبِينُ ﴿۱۷﴾ قَالُوا إِنَّا نَطَّيَّرُ بِكُمُ اللَّحْمَ الْمُحْتَمِلَ ﴿۱۸﴾
وَلَيْسَ لَكُم مِّنَّا عِتَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۹﴾ قَالُوا لَطِبْ كُفْمَكُمْ أَن
دُخْرِكُمْ مِلْ أَنُتُمْ قَوْمٌ مُّشْرِكُونَ ﴿۲۰﴾ وَمَا مِن قَصَبٍ أَلْوَنٍ
رَبِّ لَ يَسْمَعُ قَوْلَ بَشَرٍ إِذْ يَقُولُ أَتَيْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿۲۱﴾ أَتَيْتُمُو
مَن لَّا يَسْمَعُ كُفْرًا وَهُم مُّهْتَدُونَ ﴿۲۲﴾ وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ
الَّذِي فَطَرَنِي وَالَّذِي تُرْجَعُونَ ﴿۲۳﴾ أَتَعْبُدُونَ دُوبُوعَ ۗ إِلَهَةٌ
إِن يُرِيدَنَّ الْاَرْحَمَنُ يُضَرِّبْ لَأَثْنَيْنِ عَنِّي سَمْعَهُمُ سَمْعًا
وَلَا يُفِيدُونَ ﴿۲۴﴾ إِنِّي إِذًا لَّوَيْ حَسِلٌ مُّبِينٌ ﴿۲۵﴾ إِنِّي أَنَا نَسُتُ
بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونَ ﴿۲۶﴾ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَمِي
يَعْلَمُونَ ﴿۲۷﴾ يَسْتَغْفِرُ لِي رَبِّي رَجَعَ خَلِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿۲۸﴾

خستنه سه رشانی خو و قسه کردنه به بی زانست، ئا له بهر نه مه یه نه گه ر که سی قسه له م
بواره دا بکات ده بینی جوړی له هه ره مه کی و تیکه ل کردن و جیاوازی تووش ده بی جی
به خو ی ناگری له وه ی که ده یزانی، بیگومان ریگای زانستی راسته قینه، وه ستانه له گه ل
حه قیقه ته کاند، وه واز هینانی خو تیهه لقورتانندن له وه ی سوودی نیه، ئا به و جوړه نه فس و
ده روون پاک ده بیته وه و زانست زیاد ده کات، له و رووه ی نه قام و اگومان ده بات بیگومان
زیاد بوونی به باسکردنی بو چونه کان که به لگه یان له سه ر نیه، هیج سوودنک
به ده ست ناهین تنها شیواندنی بیرو هو شه کان نه بی، وه راهاتن به و شتانه ی گومانان وین.
وه به لگه له سه ر نه وه ی نه م شاره خوا کردوویه تی به نمونه بو نه وانسه ی له گه لیان
ده دوئی، ﴿إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ﴾ (کاتی پیغه مبه رانیان بو هات) له لایه ن خوی به رزه وه،
فه رمانیان پیده کردن به به ندایه تی خوی تاک و تنها و دلسوزی و ملکه چ بوون بوی، وه
ریگریان لی ده که ن له هاوه ل دانان و سه ریچی کردن.

(۱۴-۱۵): ﴿إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِتَالِكِ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُّرْسَلُونَ ﴿۱۴﴾
قَالُوا مَا أَنُتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَمَا أُنزِلَ الرَّحْمَنُ مِن سَمَاءٍ إِن أَنُتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿۱۵﴾﴾:

﴿ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ ﴾ واته: (کاتى دوو پیغمبره مان نارد بو ناویان پروایان پى نه کردن) به هیزمان کردن به سیان، ئینجا بوون به سى پیغمبره، وه ک گرنگى دانیک له لایه ن خواوه پیان و به جیهینانی به لگه و حوجه به یه ک له دواى یه ک هاتنى پیغمبره ان بو ناویان ﴿ فَقَالُوا ﴾ پیان وتن: ﴿ إِنَّا إِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ ﴾ (واته: بیگومان ئیمه نیردراوین بو لای ئیوه).

وه لامیان دانه وه به وه لامه ی، به به رده وام ناسراوه لای نه وه که سه ی بانگه وازی پیغمبره ان رت ده کاته وه، جا ﴿ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا ﴾ واته: (وتیان ئیوه ناده میه کن وه ک ئیمه ن) نه وه چیه فه زلو چاکه ی ئیوه ی داوه به سه ر ئیمه داو تایه تی کردوون له ئیمه؟

پیغمبره ان به گه له کانیان وت: ﴿ قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يُمْنُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ ﴾ ۱۱ ﴿ ابراهیم، (واته: پیغمبره کانیان پیان وتن ئیمه هه ر ناده میه کین وه کو ئیوه، به لام خوا منته دهنی به سه ر هه ر کام له بنده کانیدا که بیه وی دیکاته پیغمبره). ﴿ وَمَا أَنْزَلْنَا الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ ﴾ واته: نکوویان له هه موو په یامه کان کرد، پاشان به هه مان شیوه نکووی ئه وانه یان کرد که دواندوویان، جا وتیان: ﴿ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْدِبُونَ ﴾ (واته: ئیوه ته نها درووزن و درو ده که ن).

(۱۶): ﴿ قَالُوا رَبَّنَا عَلِّمْنَا لَمَّا سَلَّوْنَا لَكَ سُلُوكًا مَشْرُوعًا ﴾ ۱۲ ﴿ واته: (په روه رد گارمان ده زانی به راستی ئیمه نیردراوین بو لای ئیوه)، جا نه گه ر ئیمه درو بکه ین، نه وه خوا ریسواییمان ناشکرا ده کات و به په له سزیمان ده دات.

(۱۷): ﴿ وَمَا عَلَّمْنَا إِلَّا الْبَلْعَ الْمُبِيتُ ﴾ ۱۳ ﴿ واته: (ئیمه ته نها گه یاندنی ئاینه که مان له سه ره به روونی) گه یاندنی به روونی نه وه یه که به هویه وه داوا کاریه کان به ده ست دی، جگه له م ئایه ت و نیشانه پیشنیار کراوانه، وه سزای له پیشیش له لای ئیمه نیه، به لکو نه رکو پیشه ی ئیمه که بریتیه له گه یاندنی روون، پی هیستاین و روونمان کرده وه بو تان، جا نه گه ر هیدایه ت وه ربگر ن نه وه به ختیکی چاک و سه ر که وتتانه، وه نه گه ر گو مرا بوون، نه وه ئیمه هیچمان به ده ست نیه له و کاروباره دا.

(۱۸): ﴿ قَالُوا إِنَّا نَطِيرْنَا بِكُمْ لَيْنًا لَمْ نَنْتَهُوا لَرْجُمِكُمْ وَلَيْسَنَّكُمْ مَعَاذًا ﴾ ۱۴ ﴿

جا خه لکی شاره که به پیغه مبه ره کانیان وت: ﴿إِنَّا نَطَّيَّرْنَا بِكُمْ﴾ واته: هیچمان نه بینی به هاتنتان بو ناومانو په یوه ندی کردنتان پیمانوهه جگه له شهرو خراپه نه بی، نه مهش له سه رسورهینه ترترین شته کانه، که سیک باشتترین نیعمه تیان پیشکدهش بکات که خوا به خشویه تی به سهر بهنده کاند، وه گه ووره ترین ریژ به هویه وه ریژیان لیگری، وه پیوستیان پیی له سهرووی هه موو پیوستیه کانه وه به، به شهرو خراپه لیی تیگن، شهرو خراپه زیادی کرد له سهر نهو شهرو خراپه بهی له سهری بوون، وه ره شبین بوون پیی!! به لام ریساوی و نه بوونی یارمه تی و سهر نه که وتن کاری به خواونه که ی ده کات دوزمه که یشی پیی نه کردی.

باشان هه ره شه یان لیکردنو وتیان: ﴿لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ﴾ واته: (نه گه ر وازنه هینن) ده تان کوژینو به رد بارانتان ده که ین، به ناشریتترین کوشتن ﴿وَلَيَمَسَنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ واته: (به راستی له لایه ن نیمه وه دوو چاری سزایه کی پر تیش و نازار ده بن).

(۱۹): ﴿قَالُوا طَئِرُكُمْ مَعَكُمْ أَيْنَ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ﴾

پیغه مبه رانیان بیان گوتن: ﴿طَئِرُكُمْ مَعَكُمْ﴾ (شومی نیوه به خوتانه وه به) نه ویش بریتیه له و هاوبه شدانان و شهرو خراپه ی که تووش بوون به ناره حه تی و ناخوشی و به رزبوونه وه ی نازو نیعمه ت ده خوازی ﴿أَيْنَ ذُكِّرْتُمْ﴾ واته: به هوی نه وه ی نیمه ناموژ گاریمان کردن له وه ی سوودو قازانجی نیوه ی تیدایه، نه وه ی وتان به رانبه رمان وتان و دریغیتان نه کرد ﴿بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ﴾ (واته: به لکو نیوه گه لیکن له سنور ده رچوون) روده چن له قسه کانیاندا، بانگه شه کردنیان هیچ سوودیکیان پیی ناگه یه نیی جگه له راکردنو خوبه زلزانین نه بی.

(۲۰): ﴿وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَىٰ قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ﴾

﴿وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَىٰ﴾ واته: (وه له و په ری شاره که وه پیاویک به په له هات) سوور بوو له سهر ناموژ گاری گه له که ی کاتی بیستی که پیغه مبه رانیان بانگه شه یان ده که ن و نه و بروای بیان هیناوه و زانیویه تی که گه له که ی چون ره تیان کردو ته وه، جا بیانی فرموو: ﴿يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ﴾ فرمانی کرد به شوینکه وتیان، وه ناموژ گاری کردن له سهر نه وه، وه شایه تی بو دان به پیغه مبه رایه تی.

(۲۱): ﴿أَتَّبِعُوا مِنْ لَا يَشْكُرُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ﴾

باشان باسی جهخت کردنه وه ده کات له سهر نهو شایه تیه ی که داویه تی و بانگه شه ی

بؤ ده كات، فهرموويه تي: ﴿ اَتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْئَلُكُمْ أَجْرًا ﴾ واته: شويني كه سي بكهون
 ناموژ گاريتان ده كات، به ناموژ گاريكردني خيرو چاكه ي ههر بؤ خو تان ده بي، وه مال و
 سامانه كاني ليتان ناوي و داواي كرى ناكات له سهر ناموژ گاري و رينمايه كاني بؤ تان،
 نه مه نه وه پيوست ده كات شويني نه وه كه سه بكهويت كه نه مه وه سفيه تي.

نه وه ي ماوه ته وه بوتري له وه به بانگه شه بكات و داواي كرى نه كات، به لام له سهر
 حقيش نه بي، جا نه م گومانه ي رواندوته وه به وه تي: ﴿ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴾ (كه نه وان
 رينمايه كراون)، چونكه نه وان بانگه واز ناكه ن مه گهر عقلي ته واو شايه تي چا كيتي
 بؤ بدات، وه قه ده غه و رينگري ناكه ن، مه گهر عقلي راست و ته واو شايه تي ناشريني و
 خراپي بؤ بدات.

(۲۲): ﴿ وَمَا لِي لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾

پنده چي كه له كه ي ناموژ گاريه كه يان وه رنه گرتبي، به لكو لومه و سهرزه نشتيان كردي
 له سهر شوينكه وتني پيغه مبه ران و به دل سوزي په رستني خواي تاكو تنها، جا وتي: ﴿ وَمَا
 لِي لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾ واته: چي رينگريم ليده كات له به ندايه تي نه و
 كه سه ي شايسته ي به ندايه تي بؤ كردنه، چونكه نه وه زاته مني به ديهي ناوه و رزق و رزوي
 پيداون، وه سهر نه جامي هه موو به ديهي تراوه كان بؤ لاي نه وه، پاداشتيان ده داته وه به پي
 كرده وه كانيان، جا نه و زاته ي دروست كردن و رزويداني به ده سته، وه بريار له نيوان
 به نده كاندا له دونيا و دوا رز، نه و زاته شايسته ي نه وه به به رستري و ستايش بكرى و
 به گه وره دابنري، جگه له وه كه سه ي نه سوودي به ده سته و نه زيان، وه نه به خشين و نه
 گرتنه وه، نه ژيان و نه مردن و نه زيندو و بوونه وه، له بهر نه مه به فهرموويه تي:

(۲۳): ﴿ أَلَمْ نَخُذْ مِنْ دُونِهِ ۙ ءَالِهَةً ۙ إِن يُرِدِنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِي عَنْهُمْ شَفَعَتُهُمْ

شَيْئًا وَلَا يُنْقِدُونَ ﴾

﴿ أَلَمْ نَخُذْ مِنْ دُونِهِ ۙ ءَالِهَةً ۙ إِن يُرِدِنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِي عَنْهُمْ شَفَعَتُهُمْ ﴾ چونكه
 هيج كه س تكاو شه فاعه ت ناكه له لاي خوا به مؤله تي نه و نه بي، تكاي نه وان هيج
 سووديك ي نه، نه وان ناتوان كه س رزگار بكه ن له و زيانه ي خوا بيه وي پيم بگه يه ني.

(۲۴): ﴿ إِنِّي إِذًا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴾

﴿ إِنِّي إِذًا ﴾ واته: نه گهر به ندايه تي په رستراوي بكه م نه مه وه سفى بيت، ﴿ لَفِي ضَلَالٍ
 مُّبِينٍ ﴾ (واته: بينگومان من نه و كاته له گومرايه كي زور ناشكر ادم)، كوي كردوته وه

له م قسه یه دا له نیوان ناموژ گاریان و شایه تیدان بو پیغه مبه ران به پیغه مبه رایه تی، وه هیدایه تدانو هه والدان به دیاریکردنی به ندایه تی خوای تاکو ته نها، وه باسکردنی به لگه له سه ریان، ییگومان به ندایه تی جگه له خوا به تال و پووجه، وه باسی سه لماندنی کردوه له سه ریان، هه والیداوه به گومراپوونی شه وهی ده یانپه رستی، وه ناشکراکردنی تیمانی له گهل ترسیکی زوری له وهی بیکوژن، جا فهرموویه تی:

(۲۵): ﴿إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمِعُونِ﴾ ۲۵

(واته: به راستی من بروام هیئا به پهروهرد گارتان و ده نیوهش گویتان لییی)، ئینجا گه له کهی کوشتیان، کاتی ئه مه یان لی بیست و بانگه وازی کردن به وهی که پی کرا. (۲۶-۲۷): ﴿قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ﴾ ۲۶ ﴿بِمَا عَفَّرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ﴾ ۲۷

جا ﴿قِيلَ﴾ له و کاته دا پی و ترا: ﴿ادْخُلِ الْجَنَّةَ﴾ (برو به هه شته وه) جا به هوی شه و ریزه ی پی دراوه له سه ریه کتاپه رستی و دلسوزی و ناموژ گاری گه له کهی، دوا ی مردنی وتی وه ک چون له ژبانیدا ناموژ گاری کردن: ﴿يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ﴾ ۲۶ ﴿بِمَا عَفَّرَ لِي رَبِّي﴾ واته: بهو شته ی که لیم خوشبووه، جوړه ها سزای له سه رم لابر دووه ﴿وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ﴾ (وه بردمیسه ریزی ریز گیراوانه وه) به جوړه ها پاداشتی دلخوشکهر. واته: نه گهر شه و زانیاریه بگاته دلی شه وان شه وه هاو به شیان بو خوا دانه ده نا.

(۲۸): ﴿ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴾ ﴿۲۸﴾
 خوا ۱۱۱ ده رباره ی سزای گه له که ی
 فهرموویه تی: ﴿ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمَاءِ ﴾ واته:
 پیوستی نه کردوه سزایان له سه ر سهخت
 بکه یس، له شکر یکیان له ناسمانه وه بو
 دابه زینین به له ناو بردنیان ﴿ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴾ (ئیمه دابه زینر نه بووین) به
 هو ی پیوست نه بوونی شه وه، وه مه زنی
 تواناو ده سه لاتی خواو لاوازی ناده میزاد،
 شه وان بچو کترین شت له سزا تووشیان
 بیی به سیانه.

﴿ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴾
 ﴿ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴾
 ﴿ يَحْسُرُونَ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾
 ﴿ أَنهَذَا إِلَهُهُمْ لِأَنَّهُمْ لَا يُخَافُونَ ﴾ ﴿ إِن كُلِّ لِقَاءِ جَمْعٍ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴾
 ﴿ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الَّتِي بَنَيْنَاهَا لِعِبَادِنَا إِنَّا جَعَلناها قُرُونًا وَمَا يُدْرِكُ أَهْلُهَا عِلْمَهُمْ ﴾
 ﴿ وَجَعَلْنَا نَارَها جَذَبًا مِّنْ نُجُوبٍ ﴾
 ﴿ وَأَعْتَبُ وَوَعَّجْنَا بِهَا مِنَ الْمُعْرِضِينَ ﴾ ﴿ يَا سَعْدُ أَيُّكُمْ يُعْرِبُ ﴾
 ﴿ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴾ ﴿ مُنْحَنٍ الَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ رَجًّا ﴾
 ﴿ وَأَمَّا الْأَرْضُ فَكَلَّمَهَا وَلَهُ الْأَرْضُ وَمَنْ عَلَيْهَا ﴾
 ﴿ وَمَا لَا يَأْمُرُونَ ﴾ ﴿ وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّجْمَ فَإِذَا هُمْ فِي ظُلُمٍ ﴾
 ﴿ وَالسَّمْسُ تَجْرِي لِنَسْتَفْتِيهَا ﴾
 ﴿ ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴾ ﴿ وَالْقَمَرَ قَدْرَهُ مَتَابِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْوُونِ الْقَدِيمِ ﴾ ﴿ لَا السَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴾

(۲۹): ﴿ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴾ ﴿۲۹﴾
 واته: هو ی تیاچوونیان ﴿ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً ﴾ تنها یه ک دهنگی گوره
 بوو هندی له فرشته کان هاواری پیکرد ﴿ فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴾ دلیان له ت و پت بوو
 له ناو سنگیاند، به وه دهنگه بیزار بوون، کتوپر له جووله که وتن و مردن، نه دهنگ و
 نه جو له وه نه ژیانان نه ما، دوا ی شه لووت به رزی و خو به زلزانیان، وه رووبه پروو
 بوونه وه ی به ریزترینی دروستکراوه کان به قسه ی ناشرین و نا په سند، به جو ره سزایان
 له سه ر خو یان پیوست کرد.

(۳۰): ﴿ يَحْسُرُونَ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾ ﴿۳۰﴾
 خوا ۱۱۱ به داخی سهخت به بنده کان فهرموویه تی: ﴿ يَحْسُرُونَ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾ (ئای په شیمانی داخی سهخت بو شه و بندانه ی،
 هر پیغه مبه ریکیان بو بهاتایه هر گالته یان پیده کرد) ئای چند مه زنه به دبهختیان،
 کویره وه ریان چنده دووو دریشه، چنده نه فامن کاتی ئم سیفته ناشرینه یان هه یه،
 که هو کاری هه موو به دبهختی و سزاو توله یه که؟!

(۳۱-۳۲): ﴿الْقُرُونُ أَقْبَلُكُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿۳۱﴾ وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿۳۲﴾﴾

خوای ده فەرموئى: ئایا ئەوانە نە یانینیو، وە بەندیان لەو بەردۆدانه رانەى پێش خوایان وەر نە گرتو، که خوا لە ناوی بردن و سزای لە سەر پێویست کردن، هیچیان نە گەرانه وە بۆ دنیا، وە بۆ هەتا هەتایى ناگەرینه وە. وە لە داها توودا خوا جارێکی دیکە دروستیان دە کاتە وە لە دواى مردنیان، ئامادە دە بن لە بەر دەم پەر وەرد گاریاندا، بۆ ئەو ی دادپەر وەری لە ئیوانیاندا بکات بە بریارێکی دادپەر وە رانە، که بە قەد گەردیلە یە ک ستمی تێدایە، ﴿وَإِنْ تَكُ حَسَنَةً يُضْعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۴۰﴾﴾ النساء، (واتە: وە ئە گەر چا که یە کت هە ییت خودا چەند قاتى دە کاتە وە دە ییە خشیت لە لایەن خۆیە وە پاداشتیکی گە وەر).

(۳۳-۳۶): ﴿وَأَيُّهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿۳۳﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَجِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجْرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿۳۴﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿۳۵﴾ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۶﴾﴾

﴿وَأَيُّهُمُ﴾ (نیشانە و بە لگە یە ک بۆ ئەوان) لە سەر زیندوو کردنە وە وە بلاو کردنە وە، وە وە ستان لە بەر دەستی خوای گە وەر بۆ پاداشت دانە وە ی کردنە وە کان، ئەم ﴿الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ﴾ (زە و یە مردو وە) خوا بارانی بە سەردا باران دە و زیندوو ی کردو تە وە دواى مردنی ﴿وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ﴾ لە هە موو چە شەنە کانى کشتوو کالو لە هە موو چە شنى پوو وە که کان که نازە لە کانیا ن دە یخوون ﴿وَجَعَلْنَا فِيهَا﴾ (بە دیمان هیناو) لە و زە و یە مردو وە ﴿جَنَّاتٍ﴾ (واتە: چەند باخیک، دارو درە ختى زۆرى تێدایە، بە تايه تی دار خورما و تری، ئە و دوو دارە بە ریزترینى ناو دارە کانن ﴿وَفَجْرْنَا فِيهَا﴾ (واتە: لە زە ویدا (هە لمان قولاندو وە)، ﴿مِنَ الْعُيُونِ﴾ (لە کانیا وە کان).

وە بە دیمان هیناو لە زە ویدا ئە و دارو و درە ختانە و خورما و تری، ﴿لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ﴾ (بۆ ئە و ی بە روو بوومی میو وە کان بخوون) هە م وە ک بژیوی و هە م وە ک میو وە بیخوون و لە زە تی لیو وە ر بگرن.

﴿وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ﴾ لە کاتی کدا ئە و بە روو بوو مانە دە سستی ئە وان دروستی نە کردو وە پیکى نە هیناو، بە لکو دروستکراوی بریار دەری بریار دە رە کان و چاکترینى رۆزیدە رانە،

وه ههروهه دهستي نهوان پيكي نههيناوه به لينان و ناماده كردن جگه لهویش، به لكو خوا ئهم بهروبوومانهي هيناوه ته بوون، هيچ پيوستيكيان به لينان و ناماده كردن نيه، راسته و خو له داره كه وهرده گيري و هه له و كاته دا ده خوري، ﴿أَفَلَا يَشْكُرُونَ﴾ (ثايا سوپاسي خوا ناكهن) نهو زاتهي نهو نازو نيعمه ته ي پيداون و به چاكهي خو ي هيناويه تيه بوون، كه به و هويه وه بهرژه وهندي ثايني و دونيايان ريك ده خري؟ ثايا نهو زاتهي زهوي زيندوو كردو ته وه دواي مردني، ئينجا كشتوكال و دارودره ختي لي دهرهيناوه و بهروبوومي به له زه تي لهو دارانه دهرهيناوه، نهو بهروبوومانهي له سر نهو چلانه دهرخستوه و زهوي وشكي هه لقولا نندوه به كانياو، ثايا به توانا نيه له وه ي مردوو دروست بكاته وه؟ به لي بيگومان نهو ده سه لاتي هه يه به سر هه موو شتيكدا ﴿سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا﴾ واته: هه موو چه شنه كان ﴿مِمَّا تَبَتُّ الْأَرْضُ﴾ جوړاو جوړي كرده له زه ويدا له و چه شنه كه ژماردنيان گرانه ﴿وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ﴾ جوړاو جوړي كرده بو نير و مي، وه جياوازي كرده له نيوان دروست كردن و خوره و شت و وه سفي ناشكراو نهينيان ﴿وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ﴾ لهو به ديهينراوانهي دروستكراون و په نهانن له زانستي ئيمه، كه هيشتا دروست نه كراون.

پاكي و بيگه ردي بو خوا ﴿﴾ له داناني هاو هل يان پشتيوان يان يارمه تيدر يان وه زير يان هاوري يان خو شه ويست، يان هاوشيوه يان وينهي نهو له سيفاته ته واوو گه و ره كانيدا، يان دهسته و سان بي له شتي كه بيهوي.

(۳۷-۴۰): ﴿وَأَيَّةٌ لَهُمْ أَلِيلٌ نَسَلَخَ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا أَلِيلٌ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾﴾

﴿وَأَيَّةٌ لَهُمْ﴾ (به لگه و نيشانه يه بو نهوان) له سر جيه جي كردني ويست و نيراده ي خوا و ته واوي ده سه لاتي، وه زيندوو كردنه وه ي مردو دواي مردنيان ﴿أَلِيلٌ نَسَلَخَ مِنْهُ النَّهَارَ﴾ واته: دابه زاندي رووناكي گه و ره كه زهوي داده پوشي ئيمه ده يگورين به تاريكي و له جيگايدا دايده نيين، ﴿فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ﴾ (ئنجاله ناكودا تاريكي هه موويان ده گريته وه) به هه مان شيوه دابه زيني ئهم تاريكيه كه دا پو شيون و گشتاندووني، به دهر كه و نسي خوړ هه موو و لاته كان رووناك ده بنه وه، خه لكيش بلاو

ده بنه وه بو به ده سته نانی به رژه وه ندیه کانیان، له بهر ئه مه یه فه رموو یه تی: ﴿وَالشَّمْسُ
جَرِي لِمَسْقَرٍ لَهَا﴾. واته: خویش به رده وام به ره و بنکه ی خو ی له گه رانه وه دایه،
ئه و جیگایه ی خوا بو ی دیاری کرده، ناتوانی تیپه ری نی و که می بکاته وه، وه خو ی
هیچ شتیکی به ده ست نی و ناتوانی یاخی بی له ده سه لاتی خوا، ﴿ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ﴾
ئه و زاته ی له ده سه لاتی خو ی ئه و به دیپهنه راره مه زنانه به ریوه ده بات به ته ووترین
به ریوه بردن و چاکترین یاسا، ﴿الْعَلِيمِ﴾ که به زانستی خو ی داینا وه له به رژه وه ندی
به نده کان و سوود و قازانج بو دین و دنیا یان.

﴿وَالْقَمَرَ قَدَرْنَهُ﴾ (بو مانگیش چهنه قوناغیکمان داناوه) هه موو شه وی جارنیک پی
داده به زی ﴿حَتَّى﴾ هه تا ته و او بچووک ده بیته وه، ئینجا وه کو ﴿كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ﴾
لقی دار خورمای کو ن که به هوی کو نی و وشک بوو نیه و بچووک بو وه ته وه و
چه ما وه ته وه، دوا ی ئه وه به به رده وام تۆزه تۆزه زیاد ده کات هه تا ته و او روونا ک
ده بیته وه و روونا کیه که ی په رش و بلا و ده بیته وه.

﴿وَكُلٌّ﴾ هه ره یه که له خو رو مانگ و شه و رو رۆژ خوا ئه ندازه ی کرده به ئه ندازه
کردنی ناتوان تیپه ری نن، هه ره یه ک له وان ده سه لاتی و کاتیکی دیاری کراوی هه یه،
ئه گه ره یه کیکیان ده ره کوت ئه وی دیکه یان بوونی نامینی، له بهر ئه مه یه فه رموو یه تی:
﴿لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ﴾. واته: (خو ر بو ی نیه بگات به مانگ) له و
ده سه لاته یدا که بریته له شه و، هه رگیز نابی له شه ودا خو ر بیبری ﴿وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ
النَّهَارِ﴾ (شه ویش ناتوانی پیشکه وی له رۆژ) بجیته نیو رۆژه وه پیش ته و او بوونی
ده سه لاتی ﴿وَكُلٌّ﴾ هه ره یه که له خو رو مانگ و ئه ستیره کان، ﴿فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾
واته: به به رده وام له خولگه یه کدان، هه موو ئه مانه به لگه یه کی ئاشکرا و سه لماندنیکی
د ره و شاوه ن له سه ر مه زنی به دیپهنه رو مه زنی وه سه فه کانی، به تایبه ت وه سه فکردنی توانا و
ده سه لاتی و حکمه ت و زانست له م جیگایه دا.

(٤١-٥٠): ﴿وَأَيُّهُ لَمْ أَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيحَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَدُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَنْطَعِمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا الصَّيْحَةَ وَنَجِدَهُمْ تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾﴾

وَأَيُّهُ لَمْ أَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيحَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَدُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾

﴿وَأَيُّهُ لَمْ أَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ﴾ واته: وه به لگه ی ناشکراو سه لماندنیکی تر بو شهوان له بهر شهوهی خوا به تاک و تنها په رستراوه، چونکه تنها نه و پیده ری نازو نیعمه ته کانه، وه دور خه ره وهی به لاو ناخوشیه کانه، له کوئی نیعمه ته کانسی ﴿أَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ﴾ واته: (بیگومان یتیم نه وه کانسی نه وانمان هه لگرتووه) زوربه ی رافه زانانی قورشان و توویانه: مه بهست له وه باپیرانیانه ﴿وَخَلَقْنَا لَهُمْ﴾ واته: (بو مان به دیهینان) بو شهوانه ی له دوا ی شهوان دین ﴿مِنْ مِثْلِهِ﴾ واته: له وینه ی نه و که شتیانه، اته: ره گزی ﴿مَا يَرْكَبُونَ﴾ (که سواری بین) باسی نازو نیعمه تی خوئی کرده به سر باپیرانیاندا، به هه لگرتیان له ناو که شتی، چونکه نازو نیعمه ته له سر شهوان، نازو نیعمه ته له سر وه چه کانیان، هم جیگایه ئالوزترینی جیگا کانه به لاهوه له ته فسیردا.

بیگومان شهوهی زوری له رافه زانانی قورشان باسیان کرده که مه بهست له (الذریة) باپیرانه، له قورشاندا وه چه به کارنه هیئراوه به مانای باپیران، به لکو جوئی له ئالوزی تیدایه، وه دهرهینانی قسه که له باه تی خوئی ناگونجی له گه ل قسه ی پهروه دگاری

جیهانیان، چونکه مه بهست له قسه ی خوای گه وره روونکردنه وه یه بۆ بهنده کانی، وه پیده چی گریمانه یه کی له مه چاکتر هه بی، ئه ویش ئه وه یه مه بهست له (ذریه) ره گه ز بیست، ئه وان ئه وانن به خودی خویمان، چونکه ئه وان له وه چه ی ئاده من، به لام وته ی خوا ئه م مانایه هه لده وه شیئته وه، وه ک فەرموویه تی: ﴿وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ﴾ (واته: به وینه ی که شتی شتائیکی تریشمان بۆ دروست کردوون که سواری بن) ئه گهر مه بهست پیی ئه وه بی دروستمان کردوه له وینه ی ئه و که شتی بۆ ئه وانیه ی که دوینراون، تا سواری بین له جوړه ها که شتی، ئه و کات مانا که ی دووباره ده بیته وه، ئه وه ش ناگونجی له گه ل پاراوه یی و ره وان بیژی قورئاندا.

ئه گهر مه بهست پیی له وته ی خوا ﴿وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ﴾ حوشر، که بریتیه له که شتی وشکانی، مانا که جیگیرو روون بوویه وه، هه روه ها شتیکی دیکه ده مینته وه که پرسته که جوړی له ئالۆزی تیدایه، بیگومان ئه گهر مه بهست پیی ئه م مانایه بی، ده فەرموو: ﴿وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَاهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ﴾ واته: به لگه یه کی تر بۆ ئه وان که بیگومان ئیمه ئه وانمان له که شتی پرده هه لگرتووه، وه به وینه ی که شتی شتائیکی تریشمان بۆ دروست کردون که سواری بین، یان ئه وه یه بللی له یه که مدا: نه وه کانیانمان هه لگرتووه، وه له دووه مدا: ئه وانمان هه لگرتووه، بیگومان مانا که ده رنا که وی تا نه وتری: راناوه که ده گه رپته وه بۆ (ذریه) وه چه کان، خوا زاناره به حه قیقه تی دۆخه که.

کاتی له نووسیندا گه یستم به م شوینه مانایه کم بۆ ده ر که وت که دوور نیه له مه بهستی خوای گه وره، ئه ویش ئه وه یه هه ر که سی گه وره یی کتییی خوا بزانی، وه روونکردنه وه ی ته واوی له هه موو رووه کانه وه ده رباره ی کاروباره کانی ئیستاو رابردوو داهاتوو، بیگومان ئه و له هه موو شتی کدا باسی به رزترین مانا ده کاو ته واوترینی ئه وانیه ی که له گه ل دۆخیدا بگونجی، که شتی کان له به لگه و نیشانه کانی خوای به رزو مه زنن، وه نیعمه تی ئه ون به سه ر بهنده کانیه وه، له کاتی کدا دایاراندوو به سه ریاندا به به رده وامی بوونی تا روژی دوایی، ئه گهر چی به رده وام بووه له هه موو سه رده می کدا تا سه رده می دابه زاندنی قورئان. کاتی خوا ﴿وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ النُّجُومِ سَاقِطًا﴾ دواندنی به قورئان و باسی حاله تی که شتی کانی کرد، خوا ﴿وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ النُّجُومِ سَاقِطًا﴾ زانی له داهاتوودا که شتی ده بیته مه زنترین به لگه و نیشانه کان له سه رده میکی دیکه دا، جگه له کات و سه رده می ئه وان، کاتی فییری چۆنیی دروست کرنی که شتی ده ریایان ده کات،

وه نه وانه يشي که به هؤی ناگروه ده جولینرین، نه وانه یشی به ناسماندا ده پرون وه ک بالنده کان و وینهی نه وانه یشی، وه هه لگري وشکاني (وه ک سه یاره و وینهی نه وانه یشی)، له وهی که نیشانه مه زنه کان رووینه داوه، تنها له وه چه کاندانه بی، له قورئاندا نامازهی کردوه له سه ر به رزترین جور له جور ی نیشانه کان، جا فهرموویه تی: ﴿وَأَيُّهُمْ أَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ﴾ واته: پره له خه لک و که ره سه کانیان.

خوایه هه لیگرتن و رزگاری کردن به و هو کارانهی که قیری کردن له نقوم بوون، له بهر نه مه یه ناگاداری کردونه ته وه له سه ر نیعمه ته کانی کاتی رزگاری کردن له گدل نه وهی توانای هه بوو له ناویان بیات، وه ک فهرموویه تی: ﴿وَإِنْ تَشَاءُ نَغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيحَ﴾ واته: (نه گهر بمانه وی نو قیمان ده که یین) هیچ که سیک نیه بیت به هانایانه وه، یارمه تیان بدات له کاتی ناره حه تیانداو ناخوشیان له سه ر لابدات ﴿وَلَا هُمْ يُقَدَّرُونَ﴾ (رزگاریش نا کرین) له وهی نه وان تیایدان ﴿إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ﴾ کاتی نو قیمان نه کردن به هؤی نه رم و نیانیمان بویان، وه چیژ وه رگرتیان تا ماوه یه ک، به لکو بگه رینه وه یان هه سه ت به وه بکه ن که له ده ستیان داوه.

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ﴾ واته: (نه گهر بیان بوتری: خو تان پاریزن له و سزایه له به رده متاندا یه، وه له وهی له پشتانه وه یه) له ژیانی به رزه خو قیامت، وه نه وه یشی له دونیادایه له سزا کان ﴿لَعَلَّكُمْ تَرْحَمُونَ﴾ (تا ره حمتان پی بکری) پشتیان له وه کرد، نه گهر هه ر نایه ت و نیشانه یه کیان بو بهاتایه، سه ر یان پی به رز نه ده بوو، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ﴾ واته: (هه ر به لگه و نایه تی کمان له نایه ته کانی په روه رد گاریان بو بیت نه وان هه ر روو وه رده گیرن)، وه دانه پالی نایه ت و نیشانه کان بو لای په روه رد گاریان به لگه یه له سه ر ته وای و روونکر دنه وه یان، چونکه هیچ شتی روونتر نیه له نایه ته کانی خوا.

بیگومان له کوی په روه رده کردنی خوا بو بهنده کانی نه وه یه نایه ت و نیشانه کانی پی گه یاندون که ده یکن به به لگه له سه ر نه وهی سوودیان پیده گه یه نی له دین و دونیایاندا. ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ﴾ واته: له و رزق و روزهی که خوا منه تی پی کردوه به سه ر تاندا خو نه گهر بیه وی لیان داده رنی ﴿قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا﴾ نه وانه ی دژایه تی حه قیان ده کردو به لگه یان به ویست و مه شیته تی خوا ده هینایه وه: ﴿أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ﴾ نه ی پرواداران ﴿إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ﴾ کاتی

فهرمانمان پنده کهن به وه، نه مه له وانه يه که به لگه يه له سره نه وپه رې نه فاميان، يان خو نه فام کردن و گرفتاريان، چونکه ويست و مهيته نايته به لگه بو سه رپيچکار به هيچ شيوه به ک، نه گه رچي خوا ﴿﴾ هر شتيکي بوي ده بي، وه هر شتيکيشي نه وي نايي، بيگومان خوا به نده کاني به هيتر کردوه که ده توانن تر که کان جي به کهن و دوور بکه ونه وه له قه ده غه کراوه کان، جا نه گه ر وازيان هينا له وه ي فهرمانيان پيکراوه نه وه دياره به ويستی خو يانه، نه ک به زور و زه به ند.

﴿ وَيَقُولُونَ ﴾ به شيوه ي به درودانانو په له کردن له سزادا ده يانوت: ﴿ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ ۚ إِنَّ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴾ واته: (نهم به لينه که ي ديت نه گه ر تيوه راست ده کهن).

﴿﴾ خوا فهرمووي: با نه وه به دوور نه زانن بيگومان نه و سزايه نزيکه ﴿ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً ﴾ (واته: نه مانه چاوه رواني هيچ ناکه ن مه گه ر شريخه و ده ننگيکي به هيتر) نه ويش فوو کردنه به صوردا ﴿ تَأْخُذُهُمْ ﴾ تووشيان ده بي ﴿ وَهُمْ يَحْضَمُونَ ﴾ واته: نه وان بيثاگان ليبي، هر گيز به باي خه يالياندا نه هاتوه له کاتي که له ناو خو ياندا قسه و ده مه قالي ده کهن، نه و سزايه به زوري ده رنا که وي ته نها له کاتي بيثا گايده نه بي. وه نه گه ر له بيثا گايده يانگري، نه وه مؤله ت نادرين ﴿ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً ﴾ واته: (نه وسا ناتوانن هيچ وه سييک بکه ن) نه کم نه زور ﴿ وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴾ (واته: يان بگه ر نه وه بو لاي که سو و کاريان).

(٥٤-٥١): ﴿ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا يَا بُولٰٓئِنَا ۖ مَنْ بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ۚ هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ اِنْ كُنَّا اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً ۖ فَاِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ قَالُوْمْ لَا تُظَلِّمُنَا نَفْسٌ شَيْئًا ۖ وَلَا نُحْزَنُ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾﴾

﴿ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٥١﴾﴾ فووي به که م: برتیه له فووي ترسانو مردن، نه مه فووي زيندوو کردنه وه و بلاو کردنه وه به، جا نه گه ر فوو کرا به صوردا، له گوړه کانيان به په له دینه دهر بو ناماده بوون بو لاي په روه رد گاريان، تواناي له سه رخوي و خو دواختيان نه.

ثاله و حاله تدا به درودانه ران ييزار ده بنو و حه سره ت و په شيماني هه لده کيشن و ده لين: ﴿ يَا بُولٰٓئِنَا ۖ مَنْ بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ﴾ واته: (ته ي هاوار کي زيندووي کردينه وه) له و خوه ماندا له ناو گوړه کان، چونکه له هه ندي فهرموده دا هاتسوه، بيگومان بو نه وانه ي

له ناو گوږه کاندان سه رخه ويک هه يه پيش فوو کردن به صوردا.
 وه لآم دده نه وه، پيان ده و تري: ﴿ هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴾ واته:
 نه مه ي که خوا به ليني پيداون پي، وه پيغه مبه رانيش په يمانيان پيداون، راستگو بيان
 دهر که وت، وه ک شه وي به چاو بينري.

وا مه زانه باسکردني (رحمن) لهم جيگايه دا، تنها بو هه وال دانه له په يمانی، به لگو نه وه
 بو هه وال دانه به وه ي له و روژه مه زنه دا به جوړي ميهره باني خوا ده بينن که به باي
 خه ياليشدا نه هاتو وه، وه ژمير يار انيش نه يان ژماردو وه، وه ک خوا ده فرموي: ﴿ أَلَمْ لِكُ
 يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ ﴾ ﴿ الفرقان، (واته: له و روژه دا فرمان په وايه تي تنها بو خوي
 ميهره بانه)، ﴿ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ ﴾ ﴿ طه. (واته: له ترسي خوي ميهره بان
 هه موو ده نگه کان نزم ده بن)، وه وينه ي نه وانه يش، له وه ي ناوي په حماني تيدا باسکرا
 بي.

﴿ إِنْ كَانَتْ ﴾ زيندوو بوونه وه له گوږه کان ﴿ إِلَّا صِيحَّةً وَجِدَةً ﴾ نيسرافيل
 فوو ده کات به صوردا، جهسته کان زيندوو دهنه وه ﴿ فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴾
 (کت و پر له لاي تيمه ناماده ده بن) په که مين و کو تا کان، ناده ميزادو جنو که، بو نه وه ي
 لپير سينه وه يان لي بکري.

﴿ فَأَلْيَوْمَ لَا تَظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا ﴾ (واته: نه مپرو هيج جوړه ستم ي له که س ناکري)
 له چا که کاني که م ناکري ته وه وه له خراپه کانيشي زياد ناکري ﴿ وَلَا تَحْزَنُونَ إِلَّا مَا
 كُنْتُمْ نَعْمَلُونَ ﴾ (واته: وه جگه له وه ي ده تان کرد پاداشت و سزا نادرينه وه) له
 خير يان له شه ر، هر که سي خيري بيني با ستايشي خوا بکات له سه ري، وه هر
 که سي جگه له وه ي بيني با لومه ي که س نه کات نه فسي خوي نه ي.

(۵۸-۵۵): ﴿إِن أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمِ فِي شُغْلٍ فَكَهُونَ ﴿۵۵﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّلٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِنُونَ ﴿۵۶﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَكُنُفٌ يُدْعَوْنَ بِهَا يُدْعَوْنَ ﴿۵۷﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبِّ رَجِيمٍ ﴿۵۸﴾﴾

﴿إِن أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمِ﴾ کاتی خوا...
 باسی نه وه یکرد که بیگومان هیچ کس پاداشت نادریته وه مه گهر به پیسی کرده وه که ی، نجبا باسی پاداشتی هه ردوو دهسته که ی کرد، به خه لکانی به ههشت دهستی پیکردو هه وایدا، بیگومان نه وان لهو روژهدا ﴿فِي شُغْلٍ فَكَهُونَ﴾ له خوشی و شادی سه رقالی نهفس و دهرووتنان، له هه موو نهوانه ی

إِن أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمِ فِي شُغْلٍ فَكَهُونَ ﴿۵۵﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّلٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِنُونَ ﴿۵۶﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَكُنُفٌ يُدْعَوْنَ بِهَا يُدْعَوْنَ ﴿۵۷﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبِّ رَجِيمٍ ﴿۵۸﴾

ان اصحاب الجنة اليوم في شغل فكهون ﴿۵۵﴾ هم وازواجهم في ظليل على الارائك متكنون ﴿۵۶﴾ لهم فيها فاكهة وكنف يدعون بها يدعون ﴿۵۷﴾ سلام قولاً من رب رجيم ﴿۵۸﴾

نهفس و دهروون ههزی پنده کاو چاو له ززه تی لیوره ده گری، ناوات خوازان ناواتی بو دهخوازن، لهو خوشیانه کچانی پاکیزه ی زور جوانن، که په رده ی کچینیان لانه چووه، ههروه کو خوا ﴿فهم وازواجهم﴾ (خویان و هاوسه ره کانیان) له خوړبه چاو گه شه کان، نهوانه ی جوانی رووخسارو جهسته و رهوشتیان له خوږاندا کو کردوته وه ﴿فِي ظِلِّلٍ عَلَى الْأَرَائِكِ﴾ له سهر تهختی پازاوه و جوان به جل و بهرگی سهرنجراکیش ﴿مُتَّكِنُونَ﴾ پالیان داوه ته وه له سهری، پالدانه وه یه ک له سهر تهواوی پشوودان و دنیایی و لهزه ت.

﴿لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ﴾ (لهو به ههشته دا بو یان ناماده یه میوه هاتی) زور و زه به نند، له هه موو جوړه میوه هاته به لهزه ته کان، له تری و ههنجیرو هه نارو جگه لهوانیش ﴿وَهُمْ مَّا يَدْعُونَ﴾ واته: نهوه ی داوا ی ده کهن، داوا ی هه رشتی بکه ن و ناواتی بو بخوازن به ناسانی پیسی ده گهن.

ههروه ها بو یان هه یه ﴿سَلَامٌ﴾ سلأویان بو به دهست دی ﴿مِن رَّبِّ رَجِيمٍ﴾ (له لایه ن پهروه رد گاری میهره بانه وه) جا له مه دا قسه کردنی پهروه رد گاره له گه ل خه لکی

به ههشت و سلاو كردنيتي ليسان، وه جهختي كردوته وه به وتهی: ﴿قَوْلًا﴾ جا نه گهر پهروه ردگاری به بهزه یی سلاوی لیکردن نه وه سهلامه تی ته او یان بو دهسته بهر ده یی له هه موو پروه کانه وه، که هیچ سلاویک له وه گه وره تر نیو هیچ نازو نیعمه تیک ناگاته هاوشانی.

دهی گومانته چونه به سلاوی پاشای پاشاکان، پهروه ردگاری مه زن، به سوژی به بهزه یی، بو خه لکانی له مالی ریزداری شه ودان، نه وانه ی رهامه ندی خو ی بو ی حه لال کردوون، هه رگیز ليسان تووره نای.

نه گهر خوا بریاری شه وهی نه دایه شه وان نامرن یان دلیان له جیگای خو ی لاناچی له خوشی و گه شاهه پیدا، نه وه ییگومان پرویده دا، نومید ده که ین پهروه ردگارمان بیه شمان نه کات له و نازو نیعمه ته، وه پیمان به خوشی نازو نیعمه تی بینینی پرومه تی به خشنده ی خو ی.

(۵۹-۶۷): ﴿وَأَمْتَرُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿۵۹﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ لَكُمْ بِبَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۶۰﴾ وَأَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿۶۱﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿۶۲﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿۶۳﴾ أَصَلُّوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۶۴﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَنَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۶۵﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنْ يَصِيرُوا ﴿۶۶﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَبَقُوا مُصِيبًا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿۶۷﴾﴾

دوای شه وهی خوا ﴿﴾ باسی پاداشتی له خوا ترسانی کرد، نینجا باسی پاداشتی تاوانبارانی کرد، ﴿﴾ وَأَمْتَرُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿﴾ شه وان له پروژی دواییدا بیان دهوتری جیابینه وه له بروداران، بکه ونه لا بو شه وهی سه رزه نشیان بکات، وه له پیش چاوی هه موو خه لکی ریسواو سه رشوړیان بکات پیش شه وهی بیانخاته ناگر، جا پیمان ده لی: ﴿﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ لَكُمْ ﴿﴾ واته: نایا فه رمانم پینه کردن و هسه ته تم بو نه کردن له سه ر زمانی پینه مه رانم، وه پیم نه وتن: ﴿﴾ بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ ﴿﴾ واته: (نه ی نه وه کانی نادم) گوپراه لی شه یتان مه که ن؟ هه موو جوړه کانی کوفرو سه ریچی ده چنه ناو نه م سه رزه نشت کردنه وه، چونکه هه مووی گوپراه لی کردنی شه یتان و به ندایه تی کردنه بو ی ﴿﴾ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿﴾ (چونکه به راستی شه یتان دوژمنی ناشکرای نیوه به)

ئاگادارم كرده وه بهوپه پرى ئاگادار كرده وه، وه ئيوهم ترساند له گوپرايه لى كردنى شه يتان وه هوالم پيدان به وهى بانگتان ده كات بو لاي خوئى، ﴿وَأَنْ أَعْبُدُونِي﴾ فره مانم پيكردن به جيبه جئى كردنى فره مانه كانم، وه ازهينان له قه ده غه كراوه كانم، ﴿هَذَا﴾ واته: به ندياه تيمو گوپرايه ليم، وه سه رپيچيكردى شه يتان ﴿صِرْطٌ مُسْتَقِيمٌ﴾ (رپنگاي راسته) جا زانستى رپنگاي راستو كرده وه كاني ده گه رپته وه بو ئهم دوو كاره.

واته: پاريز گاريتان له به لئنه كه م نه كرد، وه كارتان به وه سهيه تم نه كرد، پشتيوانيتان له دوژمنه كه ي خوئان كرد ﴿وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا﴾ واته: خه لكىكى زورى (لى گومرا كردن) ﴿أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ﴾ واته: ئايا عه قليكتان نه بوو فره مانتان پي بكات به خوشويستنى په روه رد گارتان وه پشتيوانى راسته قينه تان، وه لؤمه تان بكات له وهى خراپترينى دوژمنه كانتان بكن به دوست، جا ئه گه ر ئيوه عه قليكى ته ندروستان هه بووايه چؤن كاري واتان ده كرد.

ئه گه ر ئيوه گوپرايه لى شه يتانان كردو گه يشتن به خواتان به درؤ دانا، وه قيامه تان ره تكرده وه كه مالى پاداشته، بوئه سزاتان له سه ر پيويست بوو، ﴿هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾ (ئه مه ئه وه دوژه خه يه كه به لئتان پي درابوو)، وه به درؤتان ده زاني، ده ي به چاوى خوئان ته ماشاي بكن، ئا ئه وه كاته دلّه كان شپزه ده بن وه چاوه كان ئه بله ق ده بن، ترسو ناره خه تى گه وره يان تووش ده بي.

پاشان ئه وه سزايه يان بو ته واو ده كات، به وهى فره مانيان پي ده كات به ئاگر، وه پييان ده وترى: ﴿أَصَلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ واته: بچنه ناو دوژه خه وه، با گه رمى ده ورتان بگريو به تووندترين شيوه سزاتان بدات، به هوئى بيبروايتان به نايه ته كاني خواو به درؤدانانى پيغه مبه ران.

خوا ﴿لَهُ رِوْنٌ كَرْدَنَه وَهَى وَه سَفَى نَاشِرِين وَ قِيزَه وَنِيَان لَه مَالِي بَه دَبَه خَتِيْدَا فَه رَمُوْبَه تِي:﴾ ﴿الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ﴾ (واته: ئه مپرو مؤر ده ده ين به سه ر دلّه كانياندا) به وهى لايان ده كه ين، هيچ قسه ناكه ن، توانايان نيه له نكوولئى كردنى ئه وهى كردوويانه له كوفرو بيبروايى ﴿وَتَكَلَّمْنَا أَيُّدِيَهُمْ وَنَشَهُدُ أَرْجُلَهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ واته: ئه ندامه كاني جهسته يان شايه تيان له سه ر ده دن به وهى كردوويانه، وه ده يانه نيته قسه كردن ئه وه زاته ي هه موو شتيكى هيناوه ته قسه كردن.

﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ﴾ (واته: ئه گه ر بمانه وئى رووناكى چاويان ناهيلين)

به وهی چاوه کانيان بيه ين، وه ک چوَن دهر برپنيانمان له ناو برد ﴿فَأَسْتَبْقُوا الصِّرَاطَ﴾
 واته: په له بکه نو پيشپر کئی بکه ن بو (رینگی راست)، چونکه نه و رینگیه بو گه یشتن
 به به هشت ﴿فَأَنْ يَبْصُرُونَ﴾ (جا چوَن ده بينن)، که ییگومان چاوه کانيان
 رووناکی نه ماوه و کویر بووه.

﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَانَتِهِمْ﴾ واته: (نه گهر بمانه وئی) جو له یان
 ناهیلین ﴿فَمَا أَسْتَطَعُوا مُضِيًّا﴾ (واته: به هوئی نه و گورینه وه یان نه ده توانن) بو
 پیش برؤن ﴿وَلَا يَرْجِعُونَ﴾ نه بو دواوه، تا دوور بن له ناگر، مانای نه وه یه: نه و
 بیروایانه، وشه ی سزایان له سهر پیوست بووه و ههر ده بی سزا بدرین.

وه له و جینگه یه دا، هیچ شتیک نه جگه له ناگر نه بی که هه لگیر ساوه، وه هیچ که س
 رزگار بوونی بو نیه ته نها به تیه پر بوون نه بی به سهر پردی (صراط) دا، نه میش ناتوانی
 مه گهر ثیماندار، نه وانه ی ری ده که ن به رووناکیه کانيان، به لام نه وانه، هیچ په یمانیکیان
 له لای خوا نیه له رزگار بوونی ناگر.

نه گهر خوا بیه وئی ینیان لی وهرده گری و جو له یان ده هیلی، رینمای ناکرین بو برپنی
 پرده که نه گهر چی په له ش بکه ن، وه نه گهر بیه وئی جو له یان ده بری، توانای پیشکه وتن و
 دوا که وتیان نیه، مه به ست نه وه یه: نه وان تیی نا پرینن، بو یه رزگاریان ناییت.

(۶۸): ﴿وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ﴾ ۶۸

خوا ﴿وَمَنْ نُعَمِّرْهُ﴾ (ته منی ههر که س دریز بکه ين) له نه وه کانی
 شادم ﴿نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ﴾ واته: ده گهر یته وه بو نه و حاله ته ی که سهره تا بووه،
 حاله تی لاوازی، لاوازی عه قلو لاوازی هیزو توانا.

﴿أَفَلَا يَعْقِلُونَ﴾ (نایا ژیر نابن) که ییگومان ناده میزاد لاوازه له هه موو روویه که وه،
 سوود له هیزو عه قلیان وه ربرگرن، به کاری بهینن له گویرایه لی خوا دا.

(۷۰-۶۹): ﴿وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ﴾ ۶۹ ﴿لِيُنذِرَ مَنْ
 كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ﴾ ۷۰

خوا ﴿يَنْبَغِي لَهُ﴾ (واته: تیه نه و موجه مده مان ﴿فیری شاعر نه کرده و شاعر وتن شیایو
 نه و نیه) نه مه شتیکي نه سته مه که نه و شاعر ییت، چونکه نه و ژيرو رینمایي کراوه،

شاعیره کان گومپران تنها گومپراکان شوینیان ده که ون، وه له بهر ئه وهی خوا هه موو گومانه کانی برپوه ته وه که گومپراکان خویان پیوه هه لواسیوه له سه ر پیغه مبه ره که ی.

جا ئه وه شی برپوه ته وه که بۆ بنوسری یان بۆی بخوینری، هه والی داوه، که بیگومان ئه و قیری شیعی نه کرده و شیعر وتن شیایوی ئه و نیه ﴿إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُّبِينٌ﴾ واته: ئه وهی پیغه مبه ره هیناویه تی زیکرو یادیکه ئه وانیهی خواهن دلن سوودی لپوه رده گرن، هه موو داواکاریه ئاینیه کان، ئه و په یامه هه مووی به ته واوه تی له خو گرتووه، ئه وه ییری عه قله کان ده خاته وه، ئه وهی خوا داینه وه له فیتره تیان له فرمان به هه موو چاکه یه ک و رپنگری له هه موو خراپه یه ک.

﴿وَقُرْآنٌ مُّبِينٌ﴾ واته: روون که ره وه یه بۆ ئه و که سه ی داوای روون کردنه وه ده کات، له بهر ئه مه (معمولی) لایردوه، بۆ ئه وهی به لگه بیست که بیگومان ئه و قورئانه روونکه ره وهی هه موو حقه، به به لگه دوورو دریشو کورته کان، وه روونکه ره وهی هه موو پووجه کان و به لگه له سه ر پووجیان.

به هه مان شیوه خوا دایه زاندووه بۆ سه ر پیغه مبه ره که ی ﴿لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا﴾ واته: دلی زیندوو وریا، ئه و که سه خووی پاک ده کاته وه به م قورئانه، ئه و که سه زانست و کرده وهی زیاد ده کات، وه قورئانیش بۆ دلی وه کو بارانیککی لی دیت بۆ زه وه کی چاک و پاک ﴿وَيَحَقِّقَ الْقَوْلَ عَلَى الْكَافِرِينَ﴾ (واته: به لینی سزا به سه پی به سه ر بیروایاندا) له بهر ئه وهی ئه وان ئه و قورئانه بووه ته به لگه و حوججه ی خوا به سه ر یانه وه، وه بیانوویان براوه ته وه، که مترین بیانوو گومانیان نه ماوه که به یئنه وه.

(۷۱-۷۳): ﴿أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِن مَّعَا عَمَلَتِ أَيْدِيَنَا أَنْعَمًا فَمَهُم لَهَا مَلِكُونَ ﴿٧١﴾
 وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنهَا رَكُوعُهُمْ وَمِنهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾
 وَهُمْ فِيهَا مَنَّعٌ وَمَشَارِبٌ أَفْلا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾﴾

خواه فرمان به بنده کانی ده کات به سرنجدانی شهوهی رامیهیناوه لهوهی نازه له کانی بو زلیل کردوون، وه شهوانی کردوه به خاوه نیان، گویرایه لیان ده کهن له هر کارینک که بیانوهی، وه سوودو قازانجیکی زوری تیااندا داناهه بو یان له هه لگرتنی که رهسته و باره قورسه کانیان، له شوینیکه وه بو شوینیکی دیکه، وه له خواردنیاندا، وه بو گرمکردنه وه له خوری و

کولک و مووه کانیان شتوموه کی ناومال که که لکی لیوره ده گرن تا ماویه ک، وه جوانییان تیدایه، جگه له سوودانهی به چاوه ده بینرین ﴿أَفْلا يَشْكُرُونَ﴾ (تایا بو سوپاسگوزار نابن) شه زاتهی که شه نعمه تانهی بی به خشيون، وه به دل سوژی به ندایه تی بو بکه ن، وه چیژی لیوره مه گرن به چیژ وه رگرتنیک به تال بی له په ندو ناموژ گاری و بیر کردنه وه.

(۷۴-۷۵): ﴿وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَّعَلَّهُم يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾﴾

﴿وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَّعَلَّهُم يُنصَرُونَ﴾ شه مه روونکردنه وه به که بو به تالی و پووچکردنه وهی په رستراوی هاویه ش دانهران که له گهل خوادا دایانابوو، وه تومییدی سه ره کوه تن و تکایان لیده کردن. بینگومان شه په رستراوانه له شه په پری بی توانا بیدان ﴿لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ﴾ (ناتوانن سه ریان بخهن) وه ناتوانن نه نفسی خویشیان سه ریخن، جا شه گهر شه وان نه توانن سه ریان بخهن چون خو یان سه رده خهن؟ سه ره کوه تن دوو مه رجی هه به: توانوا ئیراده، جا شه گهر توانای بوو ده مینیته وه: تایا ده به وهی شه که سه سه ریخات

که ده بیهرستی یان نا؟ جا په تکرده وهی توانا په تکرده وهی هردوو کاره که په. ﴿وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحَضَّرُونَ﴾ واته: نهوان ناماده، وه نهوان له ناو سزادان، هندیکیان خویمان بهری ده که له هندیکی، نایا بوچی له دنیا دا خویمان بهری نه کرد له به ندایه تی کردنی نهوانه، وه به دلسوزیه وه به ندایه تیان نه کرد بو نهو زاتهی که مولک و سوودو زیانو به خشین و گرتنه وه به دهستی نهوه، وه نهو چاکترین پشتیوان و یارمه تیده ره؟ (۷۶): ﴿فَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾

﴿فَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ﴾ واته: با قسه ی به درودانه ران خه مبارت نه کات نهی پیغه مبه ر ۷۶ مبه ست له قسه: نهوه به سیاقه که بیټ به به لگه له سهری، ههر قسه به ک پیغه مبه ری پی ناشرین بکن، یان نهو په یامه ی هیناویه تی.

واته: دلټ سه رقالمه که به خهم خواردن له سهریان ﴿إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾ (واته: به پراستی نهوه ی ده بشارنه وهو نهوه ی ناشکرای ده که ن ټیمه ده یزاینن) پاداشتیان ده دینه وه، به پیی نهو زانیاریه ی هه مانه ده رباره یان، نه گه رنا قسه ی نهوان زیان به تو ناگه به ټیټ.

(۷۷-۸۳): ﴿أَوْلَىٰ لِلْإِنْسَانِ أَنَّا خَلَقْتَهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ﴾ ۷۷ ﴿وَصَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ. قَالَ مَنْ يُعْجِبُ الْعَظْمَ وَهِيَ رَمِيمٌ﴾ ۷۸ ﴿قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ﴾ ۷۹ ﴿الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقَدُونَ﴾ ۸۰ ﴿أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ﴾ ۸۱ ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ ۸۲ ﴿فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ ۸۳

نهم ده قه پیروزانه باسکردنی گومانی نکوولیکارانی زیندوو کردنه وهی ټیډایه، وه وه لامدانه وه یان به چاکترین و پرووتترین وه لامدانه وه، جا فهرموویه تی: ﴿أَوْلَىٰ لِلْإِنْسَانِ﴾ (واته: نایا ناده میزاد نه یزانیوه) نهوه ی نکوولی زیندوو بوونه وه ده کات و گومانی هه به لیی، له شټیک دلناییی ته وای پیډات به پروودانی، نهویش: دروستکردنه وهی تی ﴿مِنْ نُّطْفَةٍ﴾ (له نوتفه به ک) پاشان ده یگواز ټیته وه قوناغ به قوناغ هه تا گه وره بووه، بووه به گه نج و لاوو عقلی کامل بووه، ﴿فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ﴾ (واته: که چی به کسر ده بیټه دوژمنیکی دیار) دوی نهوه ی سه ره تای به ده ټیټانی له نوتفه به ک بووه، با ته ماشای جیاوازی بکات له نیوان نهو دوو حاله ته دا، وه با بزانیټ

ئەو زاتەي ئەوې بەدېهېئاوھ لە نەبوونەوھ، بە تواناترە جارېكې تر دروستې بکاتەوھ
 دوای ئەوھې پارە پارە بوو، ﴿وَصَرَبَ لَنَا مَثَلًا﴾ (واتە: وە نمونەمان بو دېئیتەوھ) بو
 هېچ کەسېک دروست نېە نمونە بەهېئیتەوھ، ئەوېش بە پېوانە کردنی توانای بەدېهېنەر
 بە توانای بەدېهېنراو، وە ئەوھې کە دوورە لە توانای بەدېهېنراوھو بە دور بېت لە
 توانای بەدېهېنەر.

ئەم نمونەھې شیکردوھتەوھ بە فرمايشتی خوا ﴿قَالَ﴾ ئەو مرؤفە دەلېت:
 ﴿مَنْ يُحْيِي الْعِظْمَ وَهِيَ رَمِيمٌ﴾ واتە: کەسېک ھەبە ئېسکە کان دروست بکاتەوھ؟
 پرسيارېکې نکوولې، بو هېچ کەسېک نېە دروستيان بکاتەوھ دوای ئەوھې پزېون.
 ئەم رووي گومانو نمونە ھېنانەوھې، ئەوېش بریتھە لەوھې ئەم کارە لە ئەو پەری
 دووریدایە کە لە ئاستی توانای ئادەمیزادە، ئەم قسەھې دەرچووھ لەم مرؤفەوھ لە
 بېئاگایەتی و سەرھەتای دروستکردنی بېر چووھ، جا ئەگەر بېر بکاتەوھ لە دروستکردنی،
 دوای ئەوھې ئەگەر شتېکې باسکراو نەبووایە، ئەوھ بە چاوی خۆی دەبېئنی، ھەرگېز
 ئەم نمونەھې نەدەھېتایەوھ.

خوا وە لامی دەربارەھې ئەم بە دوردانانەھې داوھتەوھ بە وە لامېکې روون و پەوان، ﴿قُلْ
 يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ﴾ (واتە: بلی: ئەو زاتە زیندووېان دە کاتەوھ کە یە کەمجار
 بەدېهېئاو)، ئەمە تەنھا بېر کردنەوھې خۆپەتی دەزانې بە زانستېکې دلتیا کەرەوھ کە
 هېچ گومانو دوو دلېە کسې تېدانې، ئەو زاتەھې بەدېهېئاوھ یە کەم جار بە توانایە لەسەر
 دووبارە دروستکردنەوھې جارېکې دیکە، ئەوھ ئاسانترە لەسەر توانا، ئەگەر بېر کەرەوھ
 بېری لې بکاتەوھ، ﴿وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ﴾ (ئەو بە ھەموو دروستکراوېک زاناو
 ئاگایە) ئەمە بەلگەھې دووھە لەسەر سېفاتە کانی خواې بەرزو مەزن، ئەوېش ئەوھ یە
 بېگومان زانستی دەوری ھەموو بەدېهېنراوھ کانی داوھ لە ھەموو رووھ کيانەوھ لە ھەموو
 کاتە کاندە، وە دەزانې زوھې چەندە لە جەستەھې مردووھ کان کەم دە کاتەوھ، وە ئەوھ یشی
 ماوھتەوھ، وە دەزانې بە پەنھان و ئاشکرا، جا ئەگەر بەندە دانینا بەم زانستە مەزنەدە،
 دەزانې ئەوھ مەزنترو گەرەترە لە دروستکردنەوھې مردوھ کان لە ناو گۆرە کانیان.

پاشان باسې بەلگەھې سېھم دە کات، دەفرموی: ﴿الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ
 نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِّنْهُ تُوقَدُونَ﴾ (واتە: زاتې کە لە درەختی سەوز ئاگری بو دروست
 کردوون ئېتر ئېوھ ئاگری پې دە کەنەوھ)، جا ئەگەر ئاگریکې وشکې دەرھینا لە

دارئیکي تهر که له وپه پری تهر پدایه، له گهل شهوهی ههردوو کیان دژیه کو و پیچه وانهی یه کترن، جا دههیتانی مردووان له گوره کانیان وه کو شهوه وایه. پاشان باسی بهلگهی چواره می کردوه و فرموویه تی: ﴿أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ (واته: نایا زاتی که ناسمانه کان و زهوی بهدیهیناوه) بهو بهر فراوانی و مزنیه ﴿بِقَدْرِ عَلَيَّ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ﴾ (واته: ناتوانی جارئیکي دیکه دروستیان بکاته وه؟ ﴿بَلَى﴾ (به لئی) توانای ههیه به سهر شهوه دا، چونکه بیگومان دروستکردنی ناسمانه کان و زهوی گه وره تره له دروستکردنی ناده میزاد ﴿وَهُوَ الْخَلْقُ الْعَلِيمُ﴾ (واته: ههر شهوهی دروستکهری زانایه) شهوه بهلگهی پیچه مه که بیگومان خوا ﴿بِهِدِيْنَهْرَه﴾ هه موو بهدیهینراوه کان سهره تاو دواییان، بجووک و گه وره یان هه موویان شوینه وارئیکن له شوینه واری بهدیهینان و توانای خوا، وه بیگومان شهو زاته هیچ بهدیهینراویک لئی یاخی نابی شه گهر بیهوی دروستی بکات.

جا دووباره دروستکردنه وهی مردووه کان یه کیکه له شوینه واره کانی دروستکردنی خوا، له بهر شهوه به فرموویه تی: ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا﴾ (واته: بهراستی کاری شهو (خوا) شهوه ههر کاتی بیهوی شتیک بهدیهینی) نه ناسراوه له سیاقی (شرط) دا هاتوه، بو شهوهی هه موو شتیک بگریته وه، ﴿أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (واته: که پی بیلی: بیه دهسته جی ده بی بهی هیچ بهر بهستیک) ﴿فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ﴾ شهوه بهلگهی شهوه مه، بیگومان خوی بهرزو مه زن خاوهنی هه موو مولکه کانه، هه موو شهوانهی که نیشته جین له جیهانی سهروو خواره وه مولکی شهون، وه بهندهی پامهینراوو ژیر باری شهون، بهرپوه یان ده بات به قهزاو قهدهره حوکیه کان و برپاره شهعه کان و برپاره پاداشته کانی.

جا دووباره بهدیهینانه وه یان له لایهن خواوه دوی مردنیان بو شهوه به ته واری دهسه لاتی برپاری پاداشتیان له سهر جیه جی بکات، بویه فرموویه تی: ﴿وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ (وه بو لای شهوه ده گهرینه وه) بهی هیچ گومان و دوودلیه ک، به هوی زوری بهلگه روون و ناشکراو یه کلاکهره وه کان له سهر گه رانه وه یان، پاکسی و بیگهردی بو شهو زاتهی هیدایهت و شیفاو رووناکی داناوه له قسه کانیدا.

تفسیری سوورپه تی (یس) ته واو بوو.

ته فسيري سوورته (الصفات)

مه ككيه (۱۸۲) نايه ته

به ناوي خواي به به زهبي به خشنده

(۱-۱۱): ﴿وَالصَّفَّاتِ صَفًّا ۝۱﴾ فَالزَّجْرَتِ ﴿۱﴾ فَالزَّجْرَتِ زَجْرًا ﴿۲﴾ فَالْتَلِيَّتِ ذِكْرًا ﴿۳﴾ إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿۴﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقِ ﴿۵﴾ إِنَّا زَيْنًا أَسْمَاءَ الَّذِينَ يَرْبِيَنَّ الْكَوَاكِبِ ﴿۶﴾ وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ﴿۷﴾ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَدِّفُونَ مِّنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿۸﴾ دُحُورًا وَهُمْ عَذَابٌ وَّاصِبٌ ﴿۹﴾ إِلَّا مَن حِطَّ الْحِطْفَةَ فَاتَّبَعَهُ، شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿۱۰﴾ فَاسْتَفِيهِمْ أَهْمُ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَن خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّنْ طِينٍ لَّازِبٍ ﴿۱۱﴾

ته مه سویندیکه له لایه ن خواي گه وره وه به فریشته به ریژه کان، له کاتی به ندایه تی کردن و به ریژه بردنیان به مؤله تی به روره د گاریان، له سه ر یه کتا به رستی و به روره د گاریتی، جا فه رمویه تی: ﴿وَالصَّفَّاتِ صَفًّا﴾ واته: ریژه بوون له خزمه تی به روره د گاریاندا، نه وانیش فریشته کانن.

﴿فَالزَّجْرَتِ زَجْرًا﴾ نه وانیش فریشته کانن، ده خورن به سه ر هه وره کان و جگه له وانیش به فه رمانی خوا ﴿فَالْتَلِيَّتِ ذِكْرًا﴾ نه وانیش نه و فریشتانه ن که وته ی خوا ده خوینن.

جا کاتی خوا ده په رستن و له فه رمانی ده رناچن به قه د چا و ترو کانی سویندی پی خوا ر دوون له سه ر به روره د گاریتی، جا فه رمویه تی: ﴿إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ﴾ (واته: به راستی په رستراوی ئیوه تا کو و تنهایه) هاوبه شی نیه له په رستراوینیدا، ده ی که واته به دل سو زیه وه خوشتان بو ی و لئی بترسن و ئومیدتان پی هی، وه هه موو جو ره به ندایه ته کانی دیکه ش ﴿رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ

الْمَشْرِقِ ﴿۱۰﴾ واته: ئەو زاتە بەدیھینەری ئەم دروستکراوانە یەو رزقو پرۆزیان پئی دەداو کاروبارە کانیان بەرپۆیە دەبات، جا وە ک چۆن هاوبەشی نیە لە پەرۆرد گاریتیدا، بە هەمان شیوە هاوبەشی نیە لە پەرستراویتییدا، وە زۆرجار خوا ﴿۱۱﴾ یە کتاپەرستی پەرستراویتی دەچەسپینی بە یە کتاپەرستی پەرۆرد گاریتی، چونکە بەلگە یە لەسەری، ییگومان بپەرستە کانیان بە یە کتاپەرستی پەرۆرد گاریتیدا ناوە لە بەندایەتی کردنیاندا، بۆیە ناچار یان دە کات بەو هی دانیان ییدان ناوە لەسەر ئەو هی نکولیان کردووە.

خوا ﴿۱۲﴾ خۆرەلاتی تاییەت کردووە بە ناوھینان تا بەلگە بیی لەسەر خۆرنشین، یان لەبەر ئەو هی خۆرەلاتی ئەو ئەستیرانە یە کە بەم نزیکانە باسی دە کات، جا لەبەر ئەمە فەرموویە تی: ﴿إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِرَبِّنَا أَلْكُوكِبِ ﴿۱۳﴾ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ﴿۱۴﴾ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْأَعْلَى﴾ (واته: ییگومان ئیمە ئاسمانی دونیامان بە جوانی ئەستیرە کان رازاندۆتەووە * وە لە هەموو شەیتانیکی سەرکەش پاراستومانە * ناتوانن گوی بگرن بۆ ئەو فریشتانە ی لە بەرزترین پلەدان).

خوا ﴿۱۵﴾ لە ئەستیرە کاندای دوو سوودی مەزنی باسکردووە:

یە کەم: ئەستیرە کان جوانی ئاسمانە کانن، ئە گەر ئەستیرە کان نەبوونایە ئەووە ئاسمانە کان تاریکی دایانی دەپۆشی بە بیی پرووناک، بەلام جوانی کردوون بۆ ئەو هی دەورووبەریان پرووناک بییەووە، وە رینیشاندەر بیی لە تاریکی دەشتو دەریادا، وە چەندی بەرزەووەندی تیدایە کە بەو هۆیەو بە دەست دیت.

دووهم: پاسەوانی ئاسمان لە هەموو شەیتانیکی سەرکەش، بە هۆی یاخیوونیەووە گوی هەلدەخا بۆ فریشتە هەرە بەرزە کان، ئە گەر لە ئاسمانەووە بیستی لێیان ناگر باران دە کری ﴿مِنْ كُلِّ جَانِبٍ﴾ (لە هەموو لایە کەووە) بۆ ئەو هی دەریان بکات و دووریان بخاتەووە لە گویگرتنی ئەو هی فریشتە خواوەن پلەوپایە کان دە یلین ﴿وَلَهُمْ عَذَابٌ وَأَصْبُ﴾ واته: (سزایان) بەردەوامە، ئامادە کراوە بۆیان بە هۆی یاخی بوونیان لە گویرایە لی پەرۆرد گاریان.

ئە گەر خوی گەوڕە جیای نە کردایە تەووە ئەو دەبووە بەلگە لەسەر ئەو هی ئەوان هیچ شتی ک نایستن، بەلام فەرموویە تی: ﴿إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ﴾ واته: مە گەر کەسی لە شەیتانە کان بە دزیەووە بە شاراو هی وشە یە ک بیات ﴿فَأَنْبَعَهُ﴾ شهاب

ثاقِبٌ ﴿۱۰﴾ (واته: نه ویش نه ستیره به کی پرووناک شوینی ده که وی و ده یسو تینی) هندی جار نه ستیره که ده یگریته وه پیش نه وهی بیگه یه نی به دوسته کانی، بهو شیوه به هوالی ناسمان ده پچری، وه هندی جار هوالی پیده دا پیش نه وهی نه ستیره که لئی بدات، جا نه وهواله تیکه له به سهد درو ده کن نومی دی پیده کن به هو ی نه وه وشه یه له ناسمانه وه بیستویانه.

کاتی نهم به دیهنراوه مه زانای پروونکرده وه فرمووی: ﴿فَأَسْتَفْتِهِمْ﴾ واته: پرسیار له نکولیکارانای دروستکراوه کانیا بکه دوی مردنیاں ﴿أَهُمْ أَشَدَّ خَلْقًا﴾ واته: نایا نه وان دروستکراویکی به هیزن که بیانه نیته بوون دوی مردنیاں؟ ﴿أَمْ مَنْ خَلَقْنَا﴾ (واته: یان نه وهی نیمه دروستمان کردوه) لهم به دیهنراوانه؟ بیگومان هر ده بی دانی پیدابنن که دروستکردنی ناسمانه کان و زهوی گوره تره له دروست کردنی خه لکی، که واته ناچاریاں ده کات دان به زیندوو کردنه وه دا بهینن، به لکو نه گهر بگه ریته وه بو نه فس و ده روونیاں و بیری لی بکه نه وه ده زانن سه ره تای دروستکردنیاں له قورینکی نه رمی لینجاوی بووه، گرانتره له لای عه قل و بیر له دروستکردنه وه یان دوی مردنیاں، له بهر نه مه یه فرمووی ته تی: ﴿إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ﴾ واته: به هیزی تووند، وه ک خوا ﴿فَرَمُوهُ تَسِي﴾ ولقد خلقنا الانسان من صلصل من حمأ مسنون ﴿۱۱﴾ (واته: بیگومان نیمه ناده میزادمان دروستکرد له قورینکی ره شی ترشای ره ق).

(۱۲-۲۱): ﴿بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ﴿۱۲﴾ وَإِذَا ذُكِرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿۱۳﴾ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخَرُونَ ﴿۱۴﴾ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿۱۵﴾ أَيْدَا مِنَّا وَكُنَّا نُرَابًا وَعِظْمًا أَيْدَا لِمَبْعُوثُونَ ﴿۱۶﴾ أَوْءَابَاؤُنَا الْأَوْلُونَ ﴿۱۷﴾ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ﴿۱۸﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَجْدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿۱۹﴾ وَقَالُوا يَتُولَانَا هَذَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿۲۰﴾ هَذَا يَوْمُ الْفَضْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء تَكْذِبُونَ ﴿۲۱﴾:

﴿بَلْ عَجِبْتَ﴾ (به لام تو سه رت سوورپماوه) نه ی پیته مبه ر ﴿﴾ یان نه ی ناده میزاد، له به درودانانی نه وه که سه ی زیندوو کردنه وه به درو داده نیست، پاش نه وهی نایه ت و نیشانه مه زنه کان و به لگه راسته قینه کانت پیان نیشاندا، له راستیدا نه وه جیگای سه رسوورپمانه، چونکه نکولی و نینکاری ناوی ﴿وَيَسْخَرُونَ﴾ سه رسوورپه نر تر له نکولیاں نه وان گالته ده کن به وهی که نه وهواله ی هیناوه ده باره ی زیندوو کردنه وه، ته نها به نکولیکردنه وه نه وهستان، هه تا گالته جارپشیاں

زیاد کرد بہ رانبر وتہی حق ﴿وَإِذَا ذُكِّرُوا﴾ لہوہ سہر سوورہینہر تر ٹہوان (کاتی ٹاموژ گاری بکریں) بہوہی کہ بہ عقل و سروشتیان دہ یزانن، وہ سہرنجیان بو لای رادہ کیشی ﴿لَا يَذْكُرُونَ﴾ (ٹاموژ گاری و ہرناگرن) جا ٹہ گہر نہ فامی بی ٹہوہ گہورہ ترینی بہ لگہ کانہ لہ سہر گہ مژہ بی و گیلیان، کاتی کہ یاد کرانہوہ بہ شتیک کہ لہ سروشتیاندا جیگیروہ بہ عقلیان دہ یزانن، قبولی ہیچ ٹالوڑیہ ک ناکات، وہ ٹہ گہر خو نہ فام کردن و عینادی بی، ٹہوہ سہر سوورہینہر تر و ٹاموڑہ۔

ہر وہ ہا لہ سہر سوورہینہرہ کان ٹہوہیہ ٹہوان ٹہ گہر بہ لگہ یان لہ سہر پیویست بکری، وہ ٹہوہ ٹاہت و نشانانہ یان یاد بخریٹہوہ کہ پیاوہ گہورہ کان ملکہچی دہ بن و خواہن دلہ کان گوپی بو رادہ گرن، ٹہوہ گالتہی پی دہ کہن و سہریان پی سوور دہ مینی۔

ہر وہ ہا یہ کییک لہ شتہ سہر سوورہینہرہ کان قسہ کانانہ دہر بارہی حق کاتی کہ بویان ہاتوہ: ﴿إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ (ٹہم قورٹانہ ہیچ نیہ جگہ لہ جادوویہ کی ٹاشکرا)۔ جا بہر زترینی شتہ کان و گہورہ ترینیان کہ حق و راستیہ ہینایانہ ٹاستی خراپترین شت و بی نرخترینیان۔

ہر وہ ہا لہ سہر سوورہینہرہ کان ٹہندازہ کردنی تواناو دہ سہ لاتی پہر وہ رد گاری ٹاسمانہ کان و زہویہ لہ ٹاست تواناو دہ سہ لاتی ٹادہ میزادیکی ناتہواو لہ ہہموو رووہ کانہوہ، جا بہ دووریان زانی و نکولیان کرد، وتیان: ﴿أَيُّ دَأْمِنَا وَكُنَّا نُرَابًا وَعَظْمًا أَيْنَا لَمَبْعُوثُونَ ﴿۱۱﴾ أَوْ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ﴾ واتہ: (ٹایا ٹیمہ کہ مردین و بووین بہ خو ل ٹایا ٹیمہ زیندو دہ کریٹہوہ؟ * لہ گہل باو باپیرانی پیشینمان)۔

کاتی ٹہمہ ٹہوپہری عقل و معرفہ یان بو، خوا ﴿فَرْمَانِيكَرِدْ﴾ بہ پیغہ مہرہ کہی وہ لامیان بداتہوہ بہ وہ لامیکی گشتگیر لہ سہر پہر وہ ردہ کردنیان، جا فرمووی: ﴿قُلْ نَعَمْ﴾ (بلی: بہ لا) زیندو دہ کریٹہوہ، ٹیوہ و باوو باپیرانی پیشینانتان، ﴿وَأَنْتُمْ ذَخِرُونَ﴾ (واتہ: ٹیوہ زہ لیل و بی نرخن) نہ دہ توانن بہر گری بکہن نہ دہ توانن یاخی بن لہ تواناو دہ سہ لاتی خوا۔

﴿فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ﴾ (واتہ: چونکہ ٹہو زیندو بوونہوہیہ ہر یہ ک دہنگہ) ٹیسرافیل فوو دہ کا بہ صوردا، ﴿فَإِذَا هُمْ﴾ (دہستہ جی ٹہوان) زیندو دہ کریٹہوہ لہ گوڑہ کانیان، ﴿يَنْظُرُونَ﴾ (دہروانن) وہ ک چوٹ سہرہ تا دروستکران، بہ ہہمان

شيوه به سه رجهم نه دما ناسي جهسته يان زيندوو ده کرينه وه به پووتی و به پنی په تی، جا له و کاته دا په شیمان بوونه وه و ریسوایی و خسهاره تمه ندی ناشکرا ده که ن، وه داوای مردنی خو یان ده که ن.

﴿ وَقَالُوا يَوَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الَّذِينَ ﴾ (واته: وه ده لین: وای بو خو مان ثمه پوژی تو له سه ندنه وه و پاداشت دانه وه به) بیگومان دان به ودا ده تین به وهی له دنیا گالته یان ینده کرد، بیان ده وتری: ﴿ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴾ (واته: ثمه شه و پوژی بریار دانه به) له نیوان به نده کانداه وهی له نیوان شه وان و په روه رد گاریان دایه له مافه کان، وه نه وهی له نیوان شه وان و غه یری شه وان دایه له به دیهنراوه کان.

(۲۶-۲۲): ﴿ أَحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿۲۲﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ﴿۲۳﴾ وَقَفُوهُمْ إِنِّهُمْ مَسْئُولُونَ ﴿۲۴﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنصُرُونَ ﴿۲۵﴾ بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْمِعُونَ ﴿۲۶﴾: واته: نه گهر ناماده بکرین له پوژی دواییدا، وه شه وهی به درو یان ده زانی و گالته یان پی ده کرد به چاو بیینن، فه رمانیان ینده کری بو ناو ناگر، شه ناگره ی به درو یان ده زانی، جا ده وتری: ﴿ أَحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا ﴾ (واته: شه وان هی سته میان) ده کرد له دهروونی خو یان به کوفرو هاو به شدانان و سه ریچی کردن ﴿ وَأَزْوَاجَهُمْ ﴾ شه وان هی وه کو شه وان کرده وه یان کرده، هر به که ده دریته پال شه وهی له کرده وه دا وه کو به ک وان.

﴿ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿۲۲﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ (واته: له گهل شه وان شه ده یان په رستن * جگه له خوا) له و بتانه ی بیان ابو و هموویان کو بکه نه وه ﴿ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ﴾ واته: رینگای دوزه خیان پی نشان بدن، ﴿ وَقَفُوهُمْ ﴾ دوی شه وهی بریار یان بو درده چی بو ناو ناگر، وه ده زانن شه وان به هه لایرا چوون، بیان ده وتری: (رایان وه ستین) پیش شه وهی بیانگه به ننه دوزه خ، ﴿ إِنِّهُمْ مَسْئُولُونَ ﴾ (بیگومان پر سیاریان لیده کری) له و درو بوختانانه ی که له دنیا کردوویانه، تاله پیش چاوی هموو خه لکی درو کانیان ناشکرا بی و ریسوا بن.

بیان دہوتری: ﴿ مَا لَكُمْ لَا تَنصُرُونَ ﴾
 واتہ: نہوہ نہمرؤ چیتان بہسہر ہاتوہ؟
 چی وایلیکردوون ہتا یہ کیکتان یارمہتی
 نہوی دیکہ نادات، وہ نایہت بہ ہاواربہوہ،
 دوی نہوی لہ دنیا دا پیتان وابو بیگومان
 بہرستراوہ کانتان بہرگریتان لیڈہ کھن لہ سزاو
 دہتان پوشن، وہ تکاتان بوڈہ کھن لہ لای خوا
 ﴿ جا وہ کو نہوہ وایہ نہوان وہ لامی نہم
 پرسیارہ نہدہنہوہ، چونکہ بیگومان زہلیلی و
 بچوکی زال بوہ بہسہریاندا، وہ ملکہچی
 ناگری دوزخ بوون، زور دہترسن بہو
 ہویہوہ ہیچ قسہ بہک ناکھن، لہ بہر نہمہیہ
 فرموویہتی: ﴿ بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴾
 (واتہ: نہخیر یارمہتی یہ کتر نادہن بہلکو

نہوان ہہموو لہو روژہدا گہردن کہچن بو خوا).

(۲۷-۳۹): ﴿ وَأَقْبَلْ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَسَاءَ لَوْنٌ ۗ ﴿۲۷﴾ قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴿۲۸﴾ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿۲۹﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طٰغِيْنَ ﴿۳۰﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذٰئِقُونَ ﴿۳۱﴾ فَأَعْوَبْتَكُمْ إِنَّا كُنَّا غٰوِبِينَ ﴿۳۲﴾ فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿۳۳﴾ إِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿۳۴﴾ إِنَّهُمْ كَانُوْا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۳۵﴾ وَيَقُولُونَ إِنَّا لَنَارِكُوا إِلَهَآ إِلَهَآ الْهِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿۳۶﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۳۷﴾ إِنَّكُمْ لَذٰئِقُوا الْعَذَابِ الْاَلِيمِ ﴿۳۸﴾ وَمَا تَجْرَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۳۹﴾

﴿ وَأَقْبَلْ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَسَاءَ لَوْنٌ ﴾ کاتی کودہ کرینہوہ خویمان و ہاوہلو بہرستراوہ کانیان،
 رینگای دوزہخیان نشاندر او و ہستیران، ٹینجا پرساریان لیکراو وہ لامیان نہدایہوہ، پرویان
 کردہ یہ کترو ہندیکیان لومہو سہرزہنشٹی ہندیکی دیکہی دہ کرد لہسہر گومرابوون و
 گومرا کردنیان، جا شوینہو کہوتووان بہ سہرمہشوق دہسہ لاتدارانیان وت: ﴿ إِنَّكُمْ كُنْتُمْ
 تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴾ (واتہ: بہراستی ٹیوہ بوون لہ لای راست و حہقہوہ ہاتہ لامان نہتانہیللا
 شوینی بکہوین)، واتہ: بہہیزو زال بوونہوہ گومراتان کردین، نہگہر ٹیوہ نہبوونایہ ٹیمہ

پر وادار ده بووين، ﴿قَالُوا﴾ (گومرا که ره کان پييان ده لين): ﴿بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾ واته: ئيوه به رده وام هاو به شتان داده نا ههروه ک چوَن ئيمه هاو به شمان دانابوو، چ چاکه به کی ئيوه به سه رمانه وه به؟ وه چ شتی سه رزه نشت کردنی ئيمه پيوست ده کات؟ ﴿وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكَ مِنْ سُلْطَنٍ﴾ واته: له کاتي کدا هه ليزار دنی کوفر زال بوو به سه رتاندا ﴿بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَٰغِيْنَ﴾ (واته: به لکو خوَتان گه ليکی ياخی بوون) له سنووری خوَتان ده رچوو بوون ﴿فَحَقَّ عَلَيْنَا﴾ ئيمه و ئيوه ﴿قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذٰٰبِقُونَ﴾ سزا، واته: برياری پهروه ردگار مان سه پا به سه رماندا، که ئيمه و ئيوه سزا ده چيژين، وه به شدار ده بين تيايدا ﴿فَأَعْوَبْتَكُمْ إِنَّا كُنَّا عَلَٰيْكُمْ﴾ واته: بانگمان کردن بوئو و ريگايه ی ئيمه له سه ری بووين که ئه ویش گومرایي بوو، ئيوه ش به ده ممانه وه هاتن، ده ی که واته: سه رزه نشتی ئيمه مه که ن، سه رزه نشتی خوَتان بکه ن.

خوا ﴿فَاتَّهَمْتَهُمْ بَوۡمِذٍ﴾ له رُوژی دواييدا ﴿فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ﴾ (له سزادا هاو به شن) نه گهر چی نه ندازه ی سزا کانيان به پيی تاوانه کانiane، وه ک چوَن له دونيادا به شدار بوون له سه ر کوفر، له دواروژيشدا به شدار بوون له سزا که ی، له بهر نه مه به فه رموو به تي: ﴿إِنَّا كَذٰٰلِكَ نَفَعُلُ بِالْمُجْرِمِينَ﴾ (واته: بيگومان ئيمه تاوانباران به و جوړه ليده که ين).

پاشان باسی کرده که تاوانه کانيان گه يشتو ته نه و په ری، جا فه رموو به تي: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ (واته: به راستی هه ر کاتي به وانه بوترايه هيچ په رستراويک نيه بيچگه له خوا) وه بانگه واز بکرايه ن بو لای و فه رمانيان پي بکرايه به وازهيئان له په رستی جگه له و، ﴿يَسْتَكْبِرُونَ﴾ (خويان به گه و ره ده زانی) له ناستيداو له سه ر نه و که سه ی هيئاويه تي.

﴿وَيَقُولُونَ﴾ له دژی نه ودا ده يانوت: ﴿أَيْنَا لَنَارُ كَوۡءَالِ الْهَيۡتَا﴾ (واته: نايأ ئيمه واز له په رستراوه کانمان بينين) که به رده وام ده يان په رستين ئيمه و باوو بايرانمان ﴿لِشَاعِرٍ تَجۡنُونَ﴾ (له بهر قسه ی شاعيريکی شيت) مه به ستیان پيی: موحه ممه د ﴿بوو، به پشتيکردنی نه وه ستان خوا پروويان په ش بکا- وه نه به به درودانانی هه تا حوکميان دا به سه ريده به سه مکار تريني حوکم و بريارو کرديان به شاعيريکی شيت، نه وان باش ده يانزانی نه و شيعر نازانی و شاعير نيه، وه وه سفی نه و ناگونجي له گه ل وه سفی نه و اندا، بيگومان نه و عاقل تريني دروستکراوه کانی خوايه، وه مه زترينيانه له بيرو بوچووندا.

له بهر نه مه به خوا ﴿قَسَمَ﴾ قسه که يانی هه لوه شان دوته وه و فه رموو به تي: ﴿بَلْ جَاءَ﴾ موحه ممه د ﴿بِالْحَقِّ﴾ هاتنی راستی، وه نه و هيشی هيئاويه تي له شه ريعه ت و کتيب حقه و راسته، ﴿وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ﴾ واته: هاتنی راستی پيغه مبه رانه، نه گهر هاتن و نيردراوی نه و نه بووايه پيغه مبه ران

نده بوون به راستگو، نهو نشانوه و موعجزیه به که بو هه موو پیغه مبه ریکی پیش خوئی، چونکه نهوان هه والو مژده یان به هاتنی دابوو، خوا به لین و په یمانی لیوه رگرتن، نه گرهات بو ناویان بروای پیهین و یارمه تی بدن، نه وانش نهوه یان له گهله کانیاں وه رگرت، کاتی هات راستی پیغه مبه ران دهر کوهت نه وانه ی پیش نهو بوون، وه دروی دژه کانیاں روون بوویه وه، نه گره وادابنریت نه، نه هاتبایه، وه نهوان هه والی هاتنیاں پیدابوو، نهوه راستگو به یانی ناشرین ده کرد. ههروه ها پیغه مبه رانی به راست داناوه، بهو په یامه ی هاتووه که نهوان پی هاتوون، وه بانگه شه ی کردوه بهوه ی نهوان بانگه شه یان بو کردوه، وه بروای پیهینا و هه والیداوه به راستی په یامه که یان و پیغه مبه رایه تی و شهر یه ته که یان.

کاتی قسه که ی پیشوویان: ﴿إِنَّا لَذَائِقُونَ﴾ (به راستی ده بی بیچیژین) قسه به که له لایه ن نه وانه وه دهر چووه، ده گونجی راست یان جگه له وه، خوا هه والی داوه به قسه ی به کلا که روه که راستی دلنایی نه بی هیچ هه ناگری، نه ویش هه والی دهر چووه له لایه ن خواوه، فه رموویه تی: ﴿إِنَّكُمْ لَذَائِقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمِ﴾ واته: (نیوه ده بی بیچیژن سزایه کی) به نیش و به نازار، ﴿وَمَا تُحْزَنُونَ﴾ له چه شتی سزای به نیشدا ﴿إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (واته: ته نها نه وه ی که کردو و تانه) نیمه سته ممان لینه کردوون، به لکو داد په روه ر بووین له گه لتان؟ کاتی نم دواندنه قسه به کی گشتگیره، وه مه به ست پی: بته رستانه، خوا بروادارانی جیا کردوه ته وه وه فه رموویه تی: (۶۰-۶۹): ﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ ﴿أُولَئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ﴾ ﴿فَوَاكِهٌ وَهُمْ مُكْرَمُونَ﴾ ﴿۱۲﴾ ﴿فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ﴾ ﴿۱۳﴾ ﴿عَلَى سُرُرٍ مُّقْبَّلِينَ﴾ ﴿۱۴﴾ ﴿يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِّنْ مَّعِينٍ﴾ ﴿۱۵﴾ ﴿بِضْءٍ لَّذَّةٍ لِّلشَّرِبِینَ﴾ ﴿۱۶﴾ ﴿لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْفَوْنَ﴾ ﴿۱۷﴾ ﴿وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ﴾ ﴿۱۸﴾ ﴿كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ﴾ ﴿۱۹﴾

خوا ده فه رموی: ﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ (واته: به لام به نده پاک و هه لبرارده کانی خوا) بیگومان نهوان سزای به نیش ناچیژن، چونکه به دل سوزیه وه کارو کرده وه یان کرده بو خوا، نه ویش پالفته ی کردوون و تایه تی کردوون به میهره بانی و به زه یی خوئی. ﴿أُولَئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ﴾ (نهوان رزق و رزوی دیار یکرایان بو هه یه) نادیار نیه، به لکو نهوه رزق و رزویه کی مه زن و گه وره یه، خو گیل نا کرئی له ناستیدا، کس ناگات به ناوه پوکی. که بهم فه رمایشته ی ته فسیری کرده: ﴿فَوَاكِهٌ﴾ له هه موو جزوه کانی میوه که نه فس پی دلخوش ده بی، به له زه ته کانی له ره نگو و تامه کانی ﴿وَهُمْ مُكْرَمُونَ﴾ (وه نهوان ریز لیگیراون) لومه نه کراون و به کم نه زانراون، به لکو به مه زن دانراون و ریز لیگیراون.

هندیکیان ریژ له هندیکیان ده گرن و فریشته به ریژه کان ریژو حورمه تیان لیده گرن، له ههمو دهر گایه که وه ده چنه ژووره وه بو لایان، وه پیروزیایان لیده کن به گیشتن به وپه ری پاداشت، وه به ریژترینی ریژلیگیراوان ریژیان لیده گری، جوړه ها که راهه تیان پنده به خشی، له نازو نیعمه ته کانی دل و روجه کان و جهسته کان.

﴿فِي جَنَّاتٍ النَّعِيمِ﴾ واته: ئو به هه شتانه ی نیعمه ت و خوشیه کان وه سفیتی، به و جوړه کو ی کرده ته وه له وه ی که چاو نه بیینیوه، گو ی نه بیستوه، به ختوره به سر دلدا نه هاتوه، وه پاریزراوه له ههمو شتیک زیان به نیعمه ته کانی بگه یه نی، له ههمو ناخوشی و نارپه حه تیه کان. وه له ریژ لیتنیا ن له لای پهروه رد گاریان، وه ریژ گرتنی هندیکیان له هندیکی تریان، ئه وان له سر ﴿سُرُرٍ﴾ (تهخت و کورسی) ئه ویش شوینی به رزه، رازاوه ته وه به جوړه ها جلوه برگی رازاوه و سرنجر اکیش، ئه وان پالیان داوه ته وه له سهری به شیوه ی حه وان وه دلنایی و دلخوشی، ﴿مُتَقَلِّبِينَ﴾ (به رانه بر یه کتر) له نیوان یه کدا، دلایان له ناستی یه کتری پاک و پالفته یه، وه چیژیان وهر گرتوه به کو کرده وه ی هندیکیان له گه ل هندیکی تریان، بیگومان به رانه بر بوونیا ن به رووخساریان، به لگه یه له سر به رانه بری دل کانیان، وه به ئه دهب بوونی هندیکیان له گه ل هندیکی دیکه یان، پستی تینه کرده، یان خستبیتیه تنیشتیه وه، به لکو ئه و له به رانه بر بوونه به لگه یه له سر ته وای دلخوشی به ئه دهب بوونیا ن له گه ل یه کتری.

﴿يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِّنْ مَّعِينٍ﴾ واته: ئو مندالانه ی ئاماده کراون بو خزمه تکر دنیان له په رداخی نایابدا خوار دنه وه ی به له زه ت و باده ی جوان و سرنجر اکیش له گولاوی سرمور به میسک، ئه ویش بریتیه له باده ی شراب به سهریاندا ده گیرن، وه ئه و شرابه پیچه وان یه له گه ل شرابی دونیادا له ههمو روویه که وه، چونکه ئه و له ره نگیدا ﴿بَيْضَاءَ﴾ (زور سپیه) له چاکترین ره نگه کانه، وه له تامیدا ﴿لَذَّةٍ لِّلشَّرِبِیْنَ﴾ ئه وان یه ده یخونه وه له زه تی لیوه رده گرن، له کاتی خوار دنه وه و دای خوار دنه وه یشدا. ئه و شرابه پاریزراوه له تیکدانی عه قل و سرخوشکردنی، وه سرئیشه و بیژاری تیدا یه.

کاتی باسی خواردن و خوار دنه وه و کوپری دانیشتنه کانیانی کرد، وه سرجه م نازو نیعمه ته کانی وردو درشتیان له ناو ئه م و ته یه دا که خوا ﴿فهرموویه تی﴾: ﴿جَنَّاتٍ النَّعِيمِ﴾، به لام بو یه به دریژی باسی ئه م شتانه ی کرده تا نه فسه کان تامه زرو ی بن، ئینجا باسی ئه کانیانی کرده، جا فهرموویه تی: ﴿وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِیْنٌ﴾ واته: وه لای خه لکی ئه م ماله پر له نازو نیعمه ته خوړی جوان هیه که ههمو وه سفه کانیان ته واه، جگه له میرده کانیان سهری که س ناکه ن.

یان ٹہوہیہ جگہ لہ میڑدہ کہی سہیری کہس ناکات بہ ہوی پاکئی و پیویست نہ بوونی بہ غہیری ٹہو، وہ بہ ہوی جوانی میڑدہ کہی و تہواوی بہ جوڑی لہ بہہشتدا داوای کہسینکی دیکہ ناکا جگہ لہ ٹہو نہی، وہ حمز ناکا تہنہا لہو نہی، یان ٹہوہیہ میڑدہ کہی سہیری کہس ناکات جگہ لہو، ٹہویش بہلگہیہ لہسہر تہواوی ٹہو ٹافرہ تہو جوانی لہ رادہ بہدہری، کہ پیویستی کردوہ لہسہر میڑدہ کہی تہنہا چاوی لہسہر ٹہو بیست و سہیری کہسی تر نہ کات، ہدروہا سہیر نہ کردنی کہس بہلگہیہ لہسہر کورتہہ لہینانی نہفس و خوشہویستی بوی، وہ ہدردو ماناکہ تہواو راستن.

ہموو ٹہمانہ بہلگن لہسہر جوانی پیوان و ٹافرہ تان لہ بہہشتدا، وہ خوشویستی ہندیکیان بو ہندیکی دیکہ یان، خوشہویستیہ ک جگہ لہو تہماچی لہ ہیچ کہس ناکات، وہ ہموویان داوین پاکن، ٹہو بہہشتہ نہ حمسوودی و ٹیرہی تیدایہ، نہ رق لیوونہوہو نہ توورہ بوون ٹہویش بہ ہوی نہ بوونی ہوکارہ کانی. ﴿عَبَسَ﴾ و اتہ: ﴿چاویان زور جوانہ﴾ چاویان زور جوان و رہشہ ﴿کَانَهُنَّ﴾ و اتہ: حوریہ کان (وہ ک) ﴿بِئْسَ مَكْنُونٌ﴾ و اتہ: ہیلکہی داپوشراو وان، ٹہویش بہ ہوی جوانی و پاکیان، وہ رہنگہ کانیان جوانترین رہنگو سہرنجرا کیشترینیانہ، ہیچ لیلی و ناشربنیہ کی تیدا نیہ.

(۵۰-۶۱): ﴿فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ۗ ٥٠﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾ يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَءَدَامَنَا وَكُنَّا تَرَابًا وَعِظْمًا ءَأَنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُّظْلِمُونَ ﴿٥٤﴾ فَأَطَّلَعَ فَرَّاءٌ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِن كِدْتَ لَتُرْدِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا رِجْمَةُ رَبِّي لَكُنْتَ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَبْتَلِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْتَنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَدَّيْنَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَوْمُ الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾ لِيُنْثَلِ هَذَا فَلَیَعْمَلِ الْعَمَلُونَ ﴿٦١﴾ ﴿﴾:

﴿فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ۗ ٥٠﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ ﴿﴾ کاتئی خوا ﴿﴾ باسی نازو نیعمہ تہ کانیان و تہواوی دلخوشیان دہ کات، بہ خواردنو و خواردنہوہ کان و خیزانہ زور جوانہ کانیان، وہ کوری دانیشتیان، نجا باسی گفتوگویانی کردوہ لہناو یہ کنردا، وہ قسہ کردنیان دہ بارہی ٹہو رووداوانہی لہ رابردوودا روویانداوہ، ٹہوان بہردہوام لہ گفتوگوو پرسیار کردندان لہ یہ کتری، ہتہ رازی خوبیان باس دہ کتہ تا یہ کی لہوان دہ لا: ﴿إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ﴾ و اتہ: (من ہاوریہ کم ہبوو) لہ دونیادا، نکوولی زیندو کردنہوہی دہ کردو لومہو سہرزہنشتمی دہ کرد لہسہر ٹہوہی بہ راستم دہزانی،

وه ۞ یقول ۞ پیسی ده وتـم: ۞ اء نك لمن
 المصدقين ۞ اء ذا مننا وكنّا ترابا وعظما
 اء نالمدينون ۞ (واته: نایا به راستی
 تو له وانهی بروات هیه به زیندوو
 بوونه وه * نایا کاتی مردین و بووین
 به خاک و ئیسقانی رزیو نایا
 ئیمه سزا ده درین). واته: پاداشت
 ده درین هیه به پیسی کرده وه کانمان؟!
 واته: چون برپوا بهم شته دور
 له راستیه ده که ی که له و پهری
 سه رسوورمان دایه، نه ویش نه وه یه
 کاتی ئیمه مردین و پاره پاره
 بووین، وه بووین به خاک و ئیسقانی
 رزیو، نایا ئیمه زیندوو ده کرین هیه وه

بقول اء نك لمن المصدقين ۞ اء ايشنا وكنّا ترابا وعظما
 اء نالمدينون ۞ قال هل انتم مظلومون ۞ فاطلموه اء في سواه
 الجحيم ۞ قال نك ان كذبنا لئذون ۞ وتولا بفسه ربي
 لكذب من المخصرين ۞ فما نحن بمتبين ۞ الا مونتنا
 الاول وما نحن بمعديين ۞ ان هذا هو القوم العظيرون
 ليس هذا فليقبل التملون ۞ اذ لك خبر من لام شجره
 الرقيم ۞ انا جعلنا منة للظالمين ۞ انما شجرة
 تخرج في اصل الجحيم ۞ طلها كأنه رؤس الشياطين
 ۞ فانهم لا يكون منها فالحق منها البطون ۞ فخذ لهم
 عليها السون من جحيم ۞ ثم ان مزجه لآل الجحيم
 انهم القراء اءه من صالين ۞ فخذ على اءه من صالين
 ولقد صلب قائلهم اءه لآلهم ۞ ولقد ارسنا لهم
 من الذين ۞ فاطلموه كيف كانت عقوبة المنددين
 الا عباد الله المخلصين ۞ ولقد نادتنا نوح قلعبه
 المجرمون ۞ ونجيتهم واهلهم من الكرب العظيرون

پاشان لیبرسینه وه مان لیده کری و پاداشتی کرده وه کانمان ده دریت هیه وه؟!
 واته: به هه شته که به برا کانی ده لی: نه مه چیر و کی منه، نه مه هه والی من و
 هاوړیکه مه، من به رده وهام بر واداریکی به راستدانه ر بووم، نه ویش به رده وهام
 به در و دانه ری زیندوو کرده وه بوو، هه تا مردین پاشان زیندوو کر این هیه وه، من
 که یشتم به و نازو نیمه ته ی که ئیوه به چاوی خوتان ده ببینن که یشتر
 پیغه به ران هه والیان پیدابوو، نه ویش بیگومان که یشته سزا، ۞ هل انتم مظلومون ۞
 (واته: نایا ئیوه ته ماشا ناکه ن) تا سه رنجی بده یین خوز گه و خوشیمان زیاد
 بکا له وه ی که تیایدان، جا نه وه به شیوه یه ک بی به چا و ببینری؟
 به رواله ت واده رده که وی حالی خه لکانی به هه شت، وه دلخوش کردن و گونجانی
 هه ندیکان به هه ندیکی دیکه یان، نه وانیش وه لامیان دایه وه کاتی که وتی:
 شوینی که وتن به دوا ی نه ودا بو نه وه ی سه یری هاوړیکه ی بکه ن ۞ فاطلم ۞
 (ئینجا) هاوړیکه ی خوی بینی ۞ فی سواه الجحيم ۞ (له ناوه راستی دوزه خدا و
 سزا ده وری داوه) جا ۞ قال ۞ وتی: به لومه کرده وه له سه ر حال و باری و

شوکرانه بژییری خوا له سهر نازونیمه ته کانی که پزگاری کرد له قیلی هاوریکه: ﴿تَاللّٰهِ اِنْ كِدْتَ لَتُرَدِّينَ﴾ واته: (سویند به خوا خه ریک بوو) منیش هه لدیری به هوی شه و گومان و دوودلیانه ی به بوچوونی خؤ باست ده کرد ﴿وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّيْ﴾ (ته گهر نیمه تی په روه دگارم نه بووایه) له سهر شهوی که پابه ندی کردم له سهر نیسلام ﴿لَكُنْتُ مِنَ الْمُخْضَرِّينَ﴾ (واته: منیش له ناماده کراوان ده بووم) له ناو سزادا له گه ل تو، ﴿اَفَمَا تَحْنُ بِمَيِّتِيْنَ ۝۵۸ اِلَّا مَوْلَانَا الْاَوَّلٰى وَمَا تَحْنُ بِمُعْذِبِيْنَ﴾ واته: که سی بروادار دلخوشه به نیمه ته کانی خوا بو خه لکانی به هه شت به هه میسه یی و به رده وامی تیایدا، وه سه لامهت بوون له سزا، نه مه پرسیاره به مانای چه سپاندن و دان پیدانان دیت، واته: بروادار به هاورپی سزادراوه که ی ده لی: نایا تو پیت و ابوو نیمه نامرین جگه له مردنی یه که ممان نه بی، وه زیندوو نا کرینسه وه دوای شه وه سزا نادریین؟

که ده فهرموئ: ﴿فَاَقْبِلْ بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَسْآءُ لَوْنَ﴾ وه لابرندی (المعمول) جیگا جیگای له زهت و دلخوشیه، شه وه به لگه یه له سهر شهوی شه وان پرسیاران لیده کری له هه موو شه وانیه له زه تی لپوه رده گرن به قسه کردن و باس کردن، وه شه و بابه تانه ی که نا کوکی و نالوژی تیایاندا روویداوه.

وه بیگومان شهوی زانراوه له زه تی خواهه نانی زانست به پرسیار کردن ده رباره ی زانست و لیکولینه وه لپی له سه رووی شه وه له زه تانه وه یه که له قسه و باسی دونیادا هه یه، نه مان له م جوړه دا به شیکی چاکیان بو هه یه، بویان ده سته بهر ده بی له زانسته راسته قینه کانی به هه شت که به هیچ شیوه یه ک ته عییری لینا کری.

کانی خوا ﴿بِاسِي نِعْمَةٍ تَه كَانِي بَه هه شتی کرد و وه سفی کرد بهم وه سفه جوانانه، ستایشی کرد و بکه رانی تامه زرو کرد و هانیدان له سهر کار کردن، جا فهرموئ: ﴿اِنَّ هٰذَا لَمَوْلَا فَوْزٍ اَعْظَمٍ﴾ که به هوی وه هه موو خیری به دهستی ده هینن، وه هه موو شه وانیه نفیس ناره زووی ده کات و حه زی لیده کات، وه هه موو خراپه و مه ترسیه کی لی دوور خستونه ته وه، نایا سه ر که وتنی هه یه له سه رووی شه وه، یان شه و تامانجی تامانجه کانه، وه کو تایی کو تاییه کانه، کاتی ره زامه ندی په روه ردگاری ناسمانه کان و زهوی بو حه لال کردن، وه دلخوش بوون به نزیکه شه، وه نازونیمه تیان وهر گرتووه به ناسینی و دلخوش بوون به بینینی و ته جوان و به ترخه کانی؟

﴿لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَمَلُونَ﴾ (واته: وا تیکوشن) نه وه شایسته تره له پیناويدا بیه خشری به نرخترینی به نرخه کان، وه له پیشره عاریفان و خواناسان و ژیره کانی خویمان بوی ناماده بکن، وه شاخ هه لکیشان بو نه و کهسهی خاوه ن غیرهت و ورهیه کی به رزه کاته کانی به سه ر بیات به بی سه رقالبوونی به کرده وه کردن بو نریک بو ونه وه له و ماله، نهی چو ن به گونا هه کانیه وه ده چی بو به هشت؟! (۷۶-۶۲): ﴿أَذَلِكَ خَيْرٌ نَزْلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ﴾ ۶۲ ﴿إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ﴾ ۶۳ ﴿إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ﴾ ۶۴ ﴿طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رِئُوسُ الشَّيْطَانِ﴾ ۶۵ ﴿فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُ مِنْهَا فَعَالُونَ مِنْهَا الْبَطُونَ﴾ ۶۶ ﴿ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِنْ حِمِيمٍ﴾ ۶۷ ﴿ثُمَّ إِنَّ مَرَجَهُمْ لِأَى الْجَحِيمِ﴾ ۶۸ ﴿إِنَّهُمْ أَلْفَاؤُا بَاءَهُمْ ضَالِّينَ﴾ ۶۹ ﴿فَهُمْ عَلَىٰ آثَرِهِمْ يُرْعَوْنَ﴾ ۷۰ ﴿وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ﴾ ۷۱ ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُّذْرِبِينَ﴾ ۷۲ ﴿فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُؤَذِّرِينَ﴾ ۷۳ ﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ﴾ ۷۴

﴿أَذَلِكَ خَيْرٌ﴾ واته: نه و نازو نیمه تهی وه سفمان کرد بو خه لکانی به هشت باشتره، یان نه و سزایه ی که له ناو دوزه خدایه؟ کام له و دوو خواردنه له پیشره؟ نه وهی وه سفکراوه له به هشتدا ﴿أَمْ﴾ یان خواردنی خه لکانی ناو ناگر نه ویش بریتیه له: ﴿شَجَرَةُ الزَّقُّومِ﴾ ۶۲ ﴿إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً﴾ (واته: بهری دره ختی زه قومه * بیگومان نیمه نه و داره مان کرده هوی تاقیکردنه وه) واته: سزاو توله ﴿لِلظَّالِمِينَ﴾ (بو نه وانیهی ستم له نه فی خویمان ده کهن) به کوفرو سه ریچی کردن.

﴿إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ﴾ واته: (به راستی نه وه داریکه) له ناوه راستی دوزه خدایه، نه مه جیگایه تی، وه کانگاو سه رچاوهی خراپترین سه رچاوهیه، وه خراپترین شوینی چاندن به لگه یه له خراپی و که می نه و شتهی چیراوه، له بهر نه مه یه خوا ﴿﴾ ناگادارمان ده کاته وه له سه ر شهرو خراپه ی به وهی باسی کردوه که له کوئی سه وز ده بی، وه به وهی باسی کردوه له سیفته تی به ره مه که ی، بیگومان نه و داره وه ک ﴿رِئُوسُ الشَّيْطَانِ﴾ (سه ری شه ی تانه کانه) دوا ی نه وه پرسیار مه که له تامی که چه نده ناخوشه و؟ چی له هه ناو و سکیان ده کات؟ هیچ ریگا چاره و لادانیکیان نیه له خو پاراستن له و داره.

له‌بهر نه‌مه‌یه فەرموویه‌تی: ﴿فَأَنتُمْ لَا تَكُلُونَ مِنْهَا فَمَا تَكُلُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ﴾ ۵۲. ئەمه خواردنی خەڵکانی ناو ناگره، بەراستی خراپترین خواردن خواردنی ئەوانه.

باشان باسی خواردنه‌وه کانیانی کردوه و فەرموویه‌تی: ﴿ثُمَّ إِنِّ لَأَهْمُ عَلَيْهَا﴾ ۵۳. واته: له‌دوای ئەو خواردنه ﴿لَشَوْبَاءٍ مِّنْ حَمِيمٍ﴾ ۵۴. ئاوێکی زۆر گهرم، که له‌گه‌رمیدا گه‌شتۆته‌وه‌په‌ری، هه‌روه‌ک خوا ﴿فەرموویه‌تی: ﴿وَإِن يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا﴾ ۵۵. (واته: وه‌ نه‌گه‌ر له‌ تینوانا‌هاواری ئاو بکه‌ن ئاوێکیان بۆ ده‌هینری وه‌ک مسی‌تواوه، یان وه‌ک چلک‌و چه‌په‌لی‌ی رۆن‌زه‌یت وایه‌ پ‌رووخساره‌کان ده‌برژینیی، ئای‌چ خواردنه‌وه‌یه‌کی‌پیس‌و خراپه‌و؟ ئای‌چ شوین‌و جیگایه‌کی‌خراپه‌و؟) هه‌روه‌کو خوا ﴿فەرموویه‌تی: ﴿وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ﴾ ۵۶. (واته: ئاوی‌کول‌او کولیان‌ده‌رخوارد‌بدری‌که‌ ر‌یخۆله‌کانیان‌پارچه‌پارچه‌بکات).

﴿ثُمَّ إِنِّ مَرَّجَهُمْ﴾ ۵۷. واته: سه‌ره‌نجام‌و شوین‌و جیگای‌مانه‌وه‌یان ﴿إِلَى الْجَحِيمِ﴾ (بۆ‌دۆزه‌خه) بۆ‌ئه‌وه‌ی‌چ‌یز له‌سزای‌تووندو‌گه‌رمی‌مه‌زنی‌وه‌ر‌بگرن، که‌ له‌سه‌رووی‌ئه‌وه‌وه‌هیچ‌ناپه‌حه‌تی‌یه‌کی‌دیکه‌نیه‌.

وه‌ک‌ئه‌وه‌یه‌وترابی: چ‌شتی‌ئیه‌وه‌ی‌گه‌یانده‌ئه‌م‌ماله‌؟ ده‌لا: ﴿إِنَّهُمْ أَلْفَاؤٌ﴾ ۵۸. واته: بینان، ﴿ءَأَبَاءَهُمْ صَالِحِينَ﴾ ۵۹. فەه‌م‌علی‌ء‌آئیرهم‌ه‌رعون‌ (واته: (باو‌باپیرانی‌خو‌یان‌به‌گوم‌رای‌ی) په‌له‌یان‌ده‌کرد‌له‌گوم‌رای‌یدا‌لایان‌نه‌کرده‌وه‌له‌وه‌ی‌پ‌نغه‌مبه‌رانیان‌بانگیان‌بۆ‌ده‌کردن، وه‌لایان‌نه‌کرده‌وه‌له‌ئاگ‌دار‌کردنه‌وه‌ی‌کتیبه‌کان، وه‌نه‌بۆ‌قه‌سی‌نامۆ‌گاری‌کاران، به‌لکو‌پشتیان‌ت‌یان‌کرد، به‌وه‌ی‌که‌وتیان: ﴿إِنَّا وَجَدْنَا ءَأَبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ ءَأَثَرِهِم مَّقْتَدُونَ﴾ ۶۰. (واته: به‌راستی‌ئیمه‌باو‌باپیرانی‌خۆمان‌له‌سه‌ر‌ناینیک‌دیوه، وه‌به‌راستی‌ئیمه‌له‌سه‌ر‌ناینی‌ئه‌وان‌ده‌رۆین)، ﴿وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ﴾ ۶۱. واته: پ‌یش‌ئه‌و‌دو‌ینراوانه‌﴿أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ﴾ (زۆری‌یه‌گه‌له‌پ‌یشینه‌کان‌گوم‌را‌بوون) که‌میک‌له‌ئه‌وان‌پ‌روایان‌ه‌یناو‌ر‌ینمایان‌وه‌رگرت ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنذِرِينَ﴾ (واته: ب‌ینگومان‌ئیمه‌له‌ناو‌خو‌یاندا‌ترسینه‌رمان‌بۆ‌ناردن) ده‌یانترساندن‌له‌زیده‌رۆیی‌و‌گوم‌رایان، ﴿فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذِرِينَ﴾ (واته: ئنجا‌سه‌رنج‌بده‌سه‌ره‌نجامی‌ترسینه‌راوه‌کان‌چۆن‌بوو)، ب‌ینگومان‌سه‌ره‌نجامیان‌تیاچوون‌و‌ر‌یسوایی‌و‌سووکی

بوو، دهی با ئه وانه ئاگادار بن له بهرده وام بوونيان له سهر گو مپايی، ئه گينا تووشيان ده بی وه ک چۆن تووشی ئه وانه ی پيش وان بوو.

کاتی که ترسینراوان هه موویان گو مپرا نه بوون به لکو تیا یاندا بوو بپروای هینابوو به دلسوزیه وه خوای ده په رست، خوا ﷻ جیای کرده وه له تیا چوون، جا فرمووی: ﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ واته: ئه و به ندانه ی خوا هه لیژاردوون، وه تاییه تی کردوون به میهره بانی خو ی به هوی دلسوزیانه وه، ییگومان سه ره نجامی ئه وان ستایشکراوه. پاشان نموونه یه کی باس کرده وه له سه ره نجامی ئومه ته به درۆدانه ره کان، فرموویه تی:

(۷۵-۸۲): ﴿وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلِنَعْمَ الْمُجِيبُوْنَ ﴿۷۵﴾ وَنَحْنُ لَهُ وَأَهْلُهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ ﴿۷۶﴾ وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِيْنَ ﴿۷۷﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِيْنَ ﴿۷۸﴾ سَلَّمَ عَلَي نُوْحٍ فِي الْعَالَمِيْنَ ﴿۷۹﴾ اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۸۰﴾ اِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۸۱﴾ ثُمَّ اَعْرَفْنَا الْآخِرِيْنَ ﴿۸۲﴾﴾ خوا ﷻ هه وال ده دات ده رباره ی به نده و پیغه مبه ره که ی نرووح ﷻ یه که مینی پیغه مبه ران، ئه و کاتی گه له که ی بانگ کرد بو لای خوا ﷻ له و ماوه دوورو دریه ده، بانگه وازه که ی هیچی بویان زیاد نه کرد ته نها هه له اتن نه بی، ئه و داوای له پهروه ردگاری کرد وتی: ﴿رَبِّ لَا تَذَرْنِيْ عَلَي الْاَرْضِ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ دِيَارًا ﴿۷۶﴾﴾ نوح، (واته: ئه ی پهروه ردگار! له سهر زهوی هیچ که سیک له بیروایان مه هیله)، وه فرمووی: ﴿قَالَ رَبِّ اَنْصُرْنِيْ عَلَي الْقَوْمِ الْمَفْسِدِيْنَ ﴿۷۸﴾﴾ العنكبوت، (واته: ئه ی پهروه ردگارم! یارمه تیم بده و زالم بکه به سهر ئه و گه له خراپه کاره دا)، خوا ﷻ دوعا که ی گیرا کرد، وه ستایشی خو ی کردو فرمووی: ﴿فَلِنَعْمَ الْمُجِيبُوْنَ﴾ (واته: ئینجا ئیمه ش زور چاک وه لأمی ئه ومان دایه وه) بو داوای داوا کاران، وه بیستی لآنه وه و خو به کم زانیان.

وه لاسى دايه وه به وه لامدانه وه به كه پراو
 پر به پى داوا كهى خوى، نوح الطي
 و كه سو كارى له ته نگانى گه وه
 رزگار كرد، وه هموو بيروا يانى تقوم
 كرد، وه چه وه وهى نهوى هيايه وه
 به دواى به كتردا، هموو ناده ميزاد
 له وه چهى نوحن الطي وه ستايشى
 چاكى بهره وامى بو دانا تا كاتى
 دواى، نه ويش له بهر نهوى چاكه كار
 بوو بو خه لكى، نه مهش سونه تى خوا
 له چاكه كاراندا، ستايشيان بلاو
 بكاته وه به پى چاكه كانيان، خوا
 ده فمرموى: ﴿إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ﴾
 (يىگومان نهو له بنده پرواداره كانى

وَجَعَلْنَا رِبِّيًّا لَهُمْ الْآيَاتِ ۖ وَرَكَعَتِهِ فِي الْآخِرِينَ ۖ سَلَّمَ
 عَلَىٰ لَوْحٍ فِي الْعَالَمِينَ ۖ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۖ إِنَّهُ
 مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ۖ ثُمَّ أَمْرًا الْأَخْيَرِينَ ۖ وَوَلَدَيْنِ
 شَيْعِيَّةٍ لِابْرَهِيمَ ۖ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ۖ إِذْ قَالَ
 لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ۖ أَيْفَاكَ ءَالِهَةٌ دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ۖ
 فَنظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ۖ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ۖ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ۖ فَرَاغَ إِلَىٰ ءَالِهِمْ
 فَقَالَ أَلَا تَأْتُونَ مَالَكُمْ لَا تَنْطِفُونَ ۖ قَالَ أَعْبُدُونَ مَا تَنْجُحُونَ
 ۖ وَإِلَهُكُمْ خَلْقُكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ۖ قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْفُوهُ
 فِي الْجَبْرِ ۖ فَارَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ۖ
 وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيِّدِينَ ۖ رَبِّي هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ
 ۖ فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ۖ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي
 أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُ فَأَنْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۖ قَالَ يَتَأْتِي أَفْعَلُ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ
 مِنَ الصَّادِقِينَ ۖ فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ۖ وَنَدَيْنَاهُ أَنْ يَتَّخِذْهُمُ
 إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۖ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلْتَأُ الْمُنِينِ ۖ وَقَدَيْنَاهُ بِدَبْحٍ عَظِيمٍ ۖ

ثيمه بوو) به لگيه له سر نه وهى ثيمان به رز ترين پلهى بهنده كانه، وه نهو ثيمانه
 هموو شه ريعه ته كانى ناين و بنه ما كانى و لقو پوپه كانى له خوده گرى، چونكه خوا
 ستايشى بهنده تا به ته كانى خوى پى كرده.

(۸۳-۱۱۲): ﴿وَإِن مِّن شَيْعِيَّةٍ لِابْرَهِيمَ ۖ (۸۳) إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ۖ (۸۴) إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ
 وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ۖ (۸۵) أَيْفَاكَ ءَالِهَةٌ دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ۖ (۸۶) فَنظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ۖ (۸۷)
 فَنظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ۖ (۸۸) فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ۖ (۸۹) فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ۖ (۹۰) فَرَاغَ إِلَىٰ ءَالِهِمْ
 فَقَالَ أَلَا تَأْتُونَ مَالَكُمْ لَا تَنْطِفُونَ ۖ (۹۱) قَالَ أَعْبُدُونَ مَا تَنْجُحُونَ ۖ (۹۲) وَإِلَهُكُمْ خَلْقُكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ۖ (۹۳) قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْفُوهُ
 فِي الْجَبْرِ ۖ (۹۴) فَارَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ۖ (۹۵) وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيِّدِينَ ۖ (۹۶)
 رَبِّي هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ۖ (۹۷) فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ۖ (۹۸) فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي
 أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُ فَأَنْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۖ (۹۹) قَالَ يَتَأْتِي أَفْعَلُ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ
 مِنَ الصَّادِقِينَ ۖ (۱۰۰) فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ۖ (۱۰۱) وَنَدَيْنَاهُ أَنْ يَتَّخِذْهُمُ (۱۰۲) قَدَّ صَدَقْتَ الرَّبُّ يَا
 إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۖ (۱۰۳) إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلْتَأُ الْمُنِينِ ۖ (۱۰۴) وَقَدَيْنَاهُ بِدَبْحٍ عَظِيمٍ ۖ (۱۰۵)﴾

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾

﴿وَاتَّ مِنْ شَيْعَتِهِ﴾ لِبْرَاهِيمَ ﴿﴾ تا کوتایې چیروکه که، واته: بیگومان له پهیره و کارانو شوینکه و توانی نووح ﴿صَلَّى﴾ نبراهیمی خلیل ﴿صَلَّى﴾ بوو، وه نه وه یشی له سر ریځگای شه، له پیغه مبرایه تی و نیردراویتی و بانگه وازی خه لکی بو لای خوا، وه وه لامدانه وهی پارانوه ﴿إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ﴾ (واته: کاتی به دلکی ساغه وه بهر وه په روه ردگاری هات) له هاویه شدانان و گومان و دوودلی و شه شوهوت و ناره زووانه ی ریځگرن له بهر دم حه ق و کار پیکردنیدا، جا نه گهر دلی بهنده ساغ بوو، شه سه لامهت ده بی له هه موو شه رو خراپه یه، وه هه موو خیرو چا که یه کی بو ده سته بهر ده بیټ.

له ساغیتی دل شه و پاریزراوه له فروقیل کردن له خه لکی و نیره یی پی بردنیان، وه جگه له وانه ش خوره و شته ناشرینه کان، له بهر نه مه یه ناموژگاری خه لکی کردوه له بهر خوی گوره، وه له باوکی و گه له که یه وه ده سته پیکردوه و تویه تی: ﴿إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا عَبُدُونَ﴾ (واته: کاتی به باوکی و گه له که ی و ت چی ده په رستن؟) شم پر سیاره به مانای نکولی کردنه، وه په یوه ست کردنیانه به به لگه و حو ججه.

﴿أَفِئْكَ ءَالِهَةً دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ﴾ واته: نایا جگه له خوا شتیکی دروینه ده په رستن که په رستراو نه بی و شایسته ی په رستن نه بی، گوماتان چونه به په روه ردگاری جیهانیان، که به سرتان بهینی له کاتی کدا ییوه به ندایه تی جگه له وه ده که نه؟ شه مش ترساندنیانه له پاداشت دانه وه یان به توله و سزا له سر به رده و ام بوونیان به هاویه شدانان.

﴿فَمَا ظَنُّكَ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ واته: ناخو گوماتان چونه به رانه بهر په روه ردگاری جیهانیان به ناته و او یه ک هه تا له گه له شه ودا شتاتیکتان کرده هاوبه ش.

نبراهیم ﴿صَلَّى﴾ ویستی بته کانیان بشکینی، وه توانای شه وه ی هه بوو، له کاتی بیناگایی نه واندان شه هه له ی قوسته وه، کاتی که رویشتن بو جه ژنی له جه ژنه کانیان له گه لیاندا در چوو، ﴿فَنظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ﴾ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿﴾ (واته: ئینجا سه یریکی نه سټیره کانی کرد * وتی من نه خوشم نایم بو جه ژنه که تان). له فرموده ی

پاستدا هاتوه: (ئیپراهیم عَلَيْهِ السَّلَامُ) هەر گیز درۆی نه کردوه، جگه له سنی درۆ نه بی،
 وتی: ﴿إِنِّي سَقِيمٌ﴾ (من نه خوشم) وه قسهی ئه وه که وتی: ﴿بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ
 هَذَا﴾ (۱۳) ﴿الأنبياء﴾ (واته: به لکو ئه م بته گه وره یان ئه وهی کردوه) وه ده رباره ی
 خیزانه که ی، وتی: ئه وه خوشکمه).

مه به ست له دو اکه وتنی له ئه وان ئه وه بوو تا بتوانی په رستراوه کانیان بشکینی،
 ﴿فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ﴾ جا له بهر ئه مه (ئه وانیش پشتیان تیکردو رویشتن بو
 ده ره وهی شار) کاتی هه لی بو هاته پیش ﴿فَرَّغَ إِلَىٰ آلِهِمْ﴾ واته: به په له
 رویشت بو لایان به شیوه یه کی زور نهینی ﴿فَقَالَ﴾ به گالته جار به وه پی وتن:
 ﴿أَلَا تَأْكُلُونَ﴾ (۱۱) ﴿مَالِكُمْ لَأَنْطِقُونَ﴾ واته: (ئه وه بو شتیک ناخون * ئه وه چیتانه
 قسه ناکه ن) چو ن شایسته ی په رسته له کاتی کدا ئه وه که متره له وه ناژه لانه ی
 ده خو ن یان قسه ده که ن؟ جا ئه م بتانه بیگیانن نه ده خو ن وه نه قسه ده که ن
 ﴿فَرَّاعَ عَلَيْهِمْ صَرَياً بِالْإِمِينِ﴾ واته: به هه موو هیزو توانای دای له بته کان هه تا وورد
 ووردی کردن جگه له گه وره که یان، بو ئه وهی بگه رینه وه بو لای.

﴿فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ رِفُونَ﴾ واته: (گه له که ی زانیان) به په له وه هه له داوان هاتن، مه به ستیان
 ئه وه بوو سزاو نازاری بدن، دوا ی ئه وهی لی کولینه وه یان کرد، وتیان: ﴿مَنْ فَعَلَ
 هَذَا إِنَّا لَهَتَنَّا إِنَّهُ، لِمِنَ الظَّالِمِينَ﴾ (۱۸) ﴿الأنبياء﴾ (واته: کی ئه مه ی کردوه به خوا کانه مان
 به راستی ئه وه که سه له سه مکارانه) وه بیان وترا: ﴿قَالُوا سَمِعْنَا فَتَىٰ يَذُكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ
 إِبْرَاهِيمُ﴾ (۱۶) ﴿الأنبياء﴾ (واته: چه ند که سیک وتیان گویمان له لاویک بوو باسی
 بته کانی ده کرد به خرا به پی ده ئین ئیپراهیم) ده یوت: ﴿وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ
 أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ﴾ (۱۷) ﴿الأنبياء﴾ (واته: سویند به خوا پیلان داده نیم بو
 له ناو بردنی بته کانتان دوا ی ئه وهی پشتیان تیکردن) ئه وانیش سه رزه نشت و
 لومه یان کرد، ئه ویش وتی: ﴿قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَسْتَوْهَمُوا إِنْ كَانُوا
 يَنْطِقُونَ﴾ (۱۲) ﴿فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ﴾ (۱۱) ﴿ثُمَّ نَكْسُوا عَلَىٰ
 رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ﴾ (۱۰) ﴿قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا
 لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئاً وَلَا يَضُرُّكُمْ﴾ (۱۱) ﴿الأنبياء﴾ (واته: ئیپراهیم وتی نه خیر به لکو
 ئه م بته گه وره یان ئه وهی کردوه ده په رسیار له بته شکاوه کان بکه ن ئه گه ر
 ئه وان هه قسه ده که ن * ئنجا گه رانه وه بو لای یه کتری سه ریان کرد به یه کدا جا

له ناو خوځياندا هه نديكيان وتيان به پرستي ئيوه هه ر خوټان سته مكارن * پاشان سه ر به ره و خوار كرانه وه گه رانه وه بو سه ر سه ختي و نه فاميه كه يان به پرستي تو ده تزاني شه و بتانه قسه ناكه ن * ئيبراهيم وتي: ده ي ئيوه ده به رستن؟ جگه له خوا شتاني كه هيچ قازانچ و سوود يكتان پي ناگه يه ني، وه هيچ زياتيكيستان لي ناده ن).

﴿ قَالَ لِيَره دَا ﴿ اَتَعْبُدُونَ مَا لَمْ نَحْنُوْنَ ﴾ واته: (بتانيك ده به رستن) به ده سته كاني خوټان ده يتاشنو دروستي ده كه ن؟ چو ن ده يان به رستن؟ وه ئيوه خوټان دروستان كردوون، وه وازتان هيناوه له دل سوزي بو خوا؟ شه و زاته ي: ﴿ حَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿۳۱﴾ قَالُوا اَنْبُوْا لَهُ بُيُوْتًا ﴾ واته: (له كاتيكد ا خوا ﴿۳۱﴾ به ديهنه ري خوټانو شه و بتانه يشه دروستان كردوون * وتيان: بينايه كي بو دروست بكه ن) با زور به رز بيت، وه پري بكه ن له ناگر ﴿ فَاَلْقُوْهُ فِي الْجَحِيْمِ ﴾ (واته: فري بي بدنه ناو ناگره وه) له پاداشتي شكاندني به رستراوه كانيان ﴿ فَاَرَادُوْا بِهِ كَيْدًا ﴾ بو شه وي بيكوژن به ناشريبترين كوشتن ﴿ جَعَلْنَاهُمْ اَلْسَفِيْنَ ﴾ خوا ﴿۳۲﴾ قيله كه ياني به تکرده وه بو گه ردي خوځيان، وه ناگري له سه ر ئيبراهيم ﴿ عَلَيْهِ السَّلَامُ ﴾ به ساردو بي زبان كرد.

﴿ وَقَالَ اِنِّيْ ذَاهِبٌ اِلَى رَبِّيْ ﴾ كاتي شه و كاره يان بيكردو به لگه و حوججه ي له سه ريان پيوست كرد، وه بيانووي بوځيان هينايه وه، واته: وتي من كوچ ده كه م بو لاي په روه ردگارم به مه به ستي زه وي پيروزو پر له فه رو به ره كه ت، زه وي شام ﴿ سَيه دِيْنَ ﴾ ريگام پنيشان ده دات به وه ي خيري مني تيدايه، له كاروباري دين و دنيا م، له ده قيكی ترده فه رمووي: ﴿ وَاَعْتَرَلَكُمْ وَمَا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَاَدْعُوْ رَبِّيْ عَسَىْ اَلَّا اَكُوْنَ بِدَعَا رَبِّيْ شَقِيًّا ﴿۳۸﴾ ﴾ مريم، (واته: وه دووره په ريز ده بم له ئيوه شه و شتانه ش ده به رستن جگه له خوا، ته نها په روه ردگارم ده به رستم ئوميد وه ارم له به رستن و نزاي په روه ردگارم دا بي هيو او ئا ئوميد نه بم).

﴿ رَبِّيْ هَبْ لِيْ ﴾ (شه ي په روه ردگار پيم بيه خشه) منداليك، بيست ﴿ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴾ (يه كيك له چا كه خوزان) شه ويش كاتي بي ئوميد بوو له گه له كه ي وه هيچ خير يكي تيا ياندا نه ييني، داواي كرد له خوا منداليكي چاكي پي بيه خشي، خوا سوودي تيخات له ژيانيداو له دواي مردني.

خوا دوو عا كه ي قبول كردو فه رمووي: ﴿ فَبَسَّرْنَاهُ بَعْلَمِ حَلِيْمٍ ﴾ (واته: ئيمه ش

مژده ی کورپکی له سه رخومان پيدا) نه ویش ئیسماعیل بوو ﷺ به دلنایی، پاشان دوا ی ئەم مژده یه باسی مژده دانی ئیسه قاقی کرد، خوا له مژده دانی به ئیسه قاق فرمووی: ﴿فَبَشِّرْنَهَا يَا سَحَقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ﴾ (۷۱) هون (واته: مژده مان پيدا به ئیسه قاق ﷺ وه له دوا ی ئیسه قاق یه عقوب) ئەمه به لگه یه له سه ره نه وه ی ئیسه قاق سه ره پراو نیه، خوا ﷺ وه سفی ئیسماعیلی کرده به له سه ره خوویی، نه ویش ئارام گرتن و ره وشتی جوان و سینه فراوانی و لیوردن له که سی تاوانبار له خو ده گری.

﴿فَلَمَّا بَلَغَ﴾ (جا کاتی گه وره بوو) نه و منداله ﴿مَعَهُ السَّعَى﴾ واته: له گه لیدا ئیش و کار بکات، گه یشته ته مه نیک که لای باوک و دایکی خوشه ویست بوو، نه رک و گرانی نه مابوو، سوود و قازانجی هاتبووه پیش، ئیبراهیم ﷺ پی فرموو: ﴿إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ﴾ واته: ینگومان له خه ودا بینیم خوا فرمانی پیکردوم به سه ره برینت، خه وی پیغه مبه رانیش وه حی و نیگایه ﴿فَأَنْظِرْ مَاذَا تَرَى﴾ (واته: جا سه رنج بده ده ئیسی چی) به راستی فرمانی خوا هه ره ده بی جیه جی بکریت.

﴿قَالَ﴾ ئیسماعیل به خورپگری و رازی بوونی به په ره وردگاری و چاکه له گه ل دایک و باو کیدا وتی: ﴿يَتَأْتِيَ أَفْعَلَ مَا تُؤْمَرُ﴾ واته: فرمانی خوا جیه جی بکه ﴿سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ﴾ (واته: دلنایه ده مینی به ویستی خوا له خورپگران ده بم). هه وایدا به باو کی نه و دلنایه له سه ره خورپگری، نه ویشی به ستوه ته وه به ویستی خوا وه، چونکه هیچ شتی نابی به بی ویستی خوا ﷺ.

﴿ فَلَمَّا أَسْلَمْنَا ﴾ واته: (کاتی ملکج بوون) ئیبراهیم و کوره کهی ئیسماعیل، سوور بوو له سهر کوشتی منداله کهی، بهرهمی دلّه کهی، به جیبه جی کردنی فرمانی پهروه دگاری و ترسان له سزاو تولهی، وه کوره کهی نفس و دهروونی دلنیا کرده وه له سهر نارامگرتن، وه ناسان بووه بهلایه وه له گوپرایه لی پهروه دگاری و په زامندی دایکو باو کی ﴿ وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ﴾ واته: به پرودا ئیسماعیلی خسته سهر زوی بوئه وهی سهری بیبری، له وکاته دا ئیبراهیم ﴿ لَقَدْ صَدَقْتَ ﴾ له کاتی سهر بریندا پرووخساری کوره کهی نه بیئی

﴿ وَتَدْبِئْتُهُ ﴾ (ئیمهش بانگمان کرد) له و حاله ته ناخوش و کاره سهر سوپهینه ره دا ﴿ اِنْ يَتَابَرَّهَيْمُ ﴾ ﴿ قَدْ صَدَقْتَ ﴾ واته: نه وهی فرمانت پیکرا جیبه جیت کرد، تو خوراگر بوویت له سهر نه وه، هه موو هوکاره کانت جیبه جی کرد، هیچ نه مایه وه ته نها نه وه نه بیئ هینانی چه قو که له گه ردیندا ﴿ اِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴾ (واته: ئیمه بهوشیوه به پاداشتی چاکه کاران ده دینه وه) له بنده کانماندا، نه وانهی په زامندی ئیمه یان پیش خستوه به سهر نارزه وه کانی نفس و دهروونیاندا.

﴿ اِنْ هَذَا ﴾ نه وهی ئیبراهیممان پی تاقیکرده وه ﴿ هُوَ الْبَلْتَوُ الْمُئْمِنِ ﴾ واته: ناشکراو پروونه، که پالفتی ئیبراهیم به وهیوه وه ده رکوت، وه ته وای خوشویستی بو پهروه دگاری، چونکه کاتی خوا ئیسماعیلی به خشی به ئیبراهیم، خوشویست به خوشویستیکی توند، نه وه خه لیلی خوای میهره بانه، وه خه لیلی بهرترین جوړه کانی خوشویستیه، نه وه پله و پایه به که هاوبه شی وهرناگری، وه واده خوازی که هه موو به شه کانی دل په یوه ست بیست به خوشویستراو.

کاتی به شیک له به شه کانی دلی په یوه ست بوو به کوره که یه وه، خوا ویستی پالفتی

بكات و خوشه ويستيه كهى تا قى بکاته وه، فه رمانى پيكره نه وه سه ربرپرى كه خوشه ويستى په روه رد گارى به رته سكو و جه نجال كروه.

كاتى خوشه ويستى خواى پيش خست به سه ر هه واو نه فس و ناره زوويدا، وه سوور بوو له سه ر سه ربرپرى، وه نه وه به رته سكيه نه ما له دلئى ئيبراهيمدا، سه ربرپرىن هيچ سوودىكى نه ما، له به ر نه مه يه فه رموويه تى: ﴿هُوَ الْبَلْتَأُ الْمَيْنُ ۝١٧٠ وَفَدَيْنَهُ بِذَنبِ عَظِيمٍ﴾ واته: له برى سه ربرپرىن به رائيكى مه زنى ديارى كرا، ئيبراهيم سه رى برى، جا مه زن بوو له و په روهى له پيناو ئيسماعيلدا بوو، وه له و په روهى نه وه له چوار چيوه ي په رسته شه مه زنه كان بوو، وه له و په روهى بوو به قوربانى و سونه تيك تا روى دوايى، ﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ۝١٧٨ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ﴾ واته: ستايش كردنى راسته قينه ي ئيبراهيمان له ناو خه لكيدا هيسته وه، وه ك چون له پيشين، جا هه موو كاتى دواى ئيبراهيم ﷺ نه و تيايدا خوشه ويسته و به گه و ره دانراوه و ستايش كراوه.

﴿سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ﴾ واته: سلاوى له سه ر بيت، وه ك وتهى خوا ﷺ: ﴿قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۝٥٩﴾ النمل، (واته: نهى موحه مه د ﷺ بلى: هه موو سوپاس و ستايش بو خوا وه سه لام و درود له سه ر نه وه به ندانه ي خوا هه ليژاردون بو پيغه مبرايه تى).

﴿كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ (واته: ئا به وشيوه به پاداشتى چا كه كاران ده ده ينه وه) له به ندايه تى خوا و مامه له كردن له گه ل دروست كراوه كانيدا، ناره حه تيه كانيان له سه ر لاده به ين، وه سه ره نجام و ستايشى چا كيان بو داده نيين.

﴿إِنَّهُم مِّنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ﴾ (واته: به راستى نه وه له به نده بروداره كانى ئيمه يه) نه وانه ي به هوى ئيمان وه گه يشتون به پله ي دنيايى، هه ر وه ك خوا فه رموويه تى: ﴿وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ ۝٧٥﴾ الأنعام، (واته: به و شيوه به نيشانى ئيبراهيماندا ده سه لات و خواه نيئى خوا بو ئاسمانه كان و زه وى بو نه وهى له ريزى بروداره راسته قينه كاندا يى).

(۱۱۳): ﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ، مُبِينٌ ۝١١٣﴾: ﴿وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ﴾ (واته: مژده ي ئيسحاقمان پيدا كه ده يته پيغه مبرييك له چا كان) نه مه مژده ي دووه مه به ئيسحاق كه له نه وهى به عقوبه، جا مژده ي دا به بوون و مانه وهى نه وه كانى، وه بوونى به پيغه مبريكي له چا كان نه وه مژده به كى به ك له دواى به كه.

﴿وَبَرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ﴾ واته: فه پرو بهره که تمان پرشت به سهر ئیپراهیم و ئیسیحاقدا، که بریتیه زیاد بوون له زانست و وه چه کانیان، خوا له نه وه کانیان سی ئومه تی مه زنی بلاو کرده وه، ئومه تی عه رب له وه چه ئیسماعیل، وه ئومه تی نه وه کانی ئیسرائیل، وه ئومه تی روم له وه چه کانی ئیسیحاق.

﴿وَمِن دُرَيْتِهِمَا مَحْسَنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مِثْرٌ﴾ واته: له نه وه کانیاندا هه بوو چاکه کارو خراپه کار، دادپه روهر و سته مکارو نه وه ی سته مه که ی روون بووه ته وه به کوفرو هاو به شدانان، له وه یه نه مه ش له بابه تی به وه همدا چوون بی، بیگومان خوا ﴿وَإِنَّمَا كَانِي فَهْرَمُوعِي﴾: ﴿وَبَرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ﴾ وا ده خوازی نه وه بهره که ته له وه چه کانیاندا هه بیست، بیگومان له ته واوی فه پرو بهره که ته نه وه یه که وه چه هه موویان چاکه خواز بن. خوا هه والی داوه بیگومان تیا یاندا یه چاکه کارو سته مکار، خوا زاناره.

(۱۱۴-۱۲۲): ﴿وَلَقَدْ مَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿۱۱۴﴾ وَبَجَّيْنَهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكُرْبِ الْعَظِيمِ ﴿۱۱۵﴾ وَنَصَرْنَهُمْ فَاكْفَلْنَاهُمْ الْقَلْبِلِينَ ﴿۱۱۶﴾ وَأَيْنَهُمَا الْكِتَابُ الْمُسْتَبِينَ ﴿۱۱۷﴾ وَهَدَيْنَهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿۱۱۸﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْأَخْرَبِ ﴿۱۱۹﴾ سَلَّمْنَا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿۱۲۰﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۲۱﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۲۲﴾﴾: ﴿وَلَقَدْ مَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾ تا کوتایی چیرۆکه که.

خوا ﴿سَلَّمْنَا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾ باسی منه تی خوی ده کات به سهر دوو بهنده و دوو پیغه مبه ره که ی که موسا و هاروونی کورانی عیمرانن، به پیغه مبه رایه تی و ئیردراوی، وه بانگه واز کردنیان بۆلای خوا، وه بزگار کردنی خویان و گه له که یان له دوژمنه که یان فیرعه ون، وه سه ره که و تنیان به سه ره فیرعه وندا هه تا خوا ﴿سَلَّمْنَا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾ له پێش چاویان خنکاندی، خوا ﴿سَلَّمْنَا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾ کتییی پروونکه ره وه ی بۆ دابه زانندن نه ویش ته ورات بوو، که بریارو ناموژگاری و وردو درشتی هه موو شتیکی له خو گرتبوو، وه خوا هیدایه تی دان بۆ ریگای راست، به وه ی ئاینیکی بۆیان دانا خاوه ن بریارو شه ریه تیکی راست، ده یانگه یانده لای خوا، وه منه تی کرد به سه ریاندا به گرتنه به ری.

﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْأَخْرَبِ ﴿۱۱۹﴾ سَلَّمْنَا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿۱۲۰﴾﴾ واته: ناوبانگیکی چاک و ستایشکراوی پی به خشین له پاشینه کاندا، وه له پێشینه کاندا له پێشته ﴿إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۲۱﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ﴾ (واته: به راستی ئیمه ئابه و جوړه پاداشتی کارچاگان ده ده ی نه وه * بیگومان هه ردوو کیان له بهنده ئیمانداره کانی ئیمه ن).

(۱۲۳-۱۳۲): ﴿ وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۳۲﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۳۱﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿۱۳۰﴾ اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأُولَى ﴿۱۲۹﴾ فَكَذَّبُوه فَآتَاهُمُ لِمُحْضَرُونَ ﴿۱۲۷﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿۱۲۸﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿۱۲۹﴾ سَلَّمَ عَلَيْنَا يَا سَيِّدَنَا ﴿۱۳۰﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۳۱﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۳۲﴾ ﴾

خوای ستایشی به ندهو پیغه مبه ر ئیلیاس ده کات به پیغه مبه رایه تی و نیردر او ی و بانگه وازی بؤ لای خوا، شه و فرمانی به گه له که ی کرد به له خوا ترسان به ندایه تی کردنی به تاک و تنها، وه قه ده غه ی لی کردن له عیباده تکردنی بتیک که پی ده و ترا: (بعل) وه وازه نیانیا ن له به ندایه تی کردنی خوا، شه و زاته ی دروستی کردون به چاکترین شیوه، وه پهروه ده ی کردون به چاکترین پهروه ده، وه نازو نیعمه تی ناشکرا و نهی پیه خشیون.

تیوه چون وازتان له به ندایه تی خوا یه ک هیئا نه مه وه سفی بی، بؤ به ندایه تی کردنی بتیک نه زیانی هه یه وه نه سوود، نه دروست ده کات و نه رۆزی ده دات، به لکو نه ده خوا و نه قسه ده کات؟! نایا نه مه مه زنترین گومرای و گیلی و گه مژه یی نه؟!

فَكَذَّبُوهُ فَأَنهَرَهُمْ لَمُحَضَّرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمَخْلُوعِينَ ﴿١٢٨﴾
 وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ إِذْ أَنَا
 كَذَلِكَ نَجْرِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣١﴾
 وَإِنَّ لَوْطًا لَّمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٢﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٣﴾ إِلَّا عَجُوزًا
 فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٣٤﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ ﴿١٣٥﴾ وَإِنكُم لَكُنُوزٌ عَلَيْهِمْ مُّصْحِحِينَ ﴿١٣٦﴾ وَبِالْبَيْتِ أَفَلَا
 تَعْقِلُونَ ﴿١٣٧﴾
 وَقَوْلَا إِنَّهُ رَكَّانٌ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٣٨﴾ لَيْتَ فِي ظُلُمِهِ إِذْ يَوْمَ
 يُنْفَخُونَ ﴿١٣٩﴾ فَتَبَيَّنَتْ لَهُ الْأَعْرَابُ وَرُؤُوسُهُمْ فِيهَا رَأْسُ ثَنَا
 عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٠﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ
 يَرْبُوعٍ ﴿١٤١﴾ فَاسْتَأْذَنَهُمْ إِلَىٰ حِوْبٍ ﴿١٤٢﴾ فَأَسْتَفْهِمَهُ
 الرُّبُوكَ الْبَنَاتُ وَأَهْلُ الرُّبُوعِ ﴿١٤٣﴾ أَمْ عَلَّمْنَا الْبَلْغَمَكَةَ أَن تَسْأَلَ
 وَهِيَ تَسْأَلُونَ ﴿١٤٤﴾ أَلَا أَنهَرَهُمْ قَدْ أَفْكُهُمْ لِيُقْرَأُوا ﴿١٤٥﴾ وَرَدَّ
 اللَّهُ وَآلِهَهُ لَمُكْرِبُونَ ﴿١٤٦﴾ أَضَلُّوا عَلَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٤٧﴾

﴿فَكَذَّبُوهُ﴾ له وهی بانگی کرد بو لای ملکه چی نه بوون، خوا ﴿هه ره شهی لیگردن﴾ ﴿فَاتَمَّهْمَ لَمُحَضَّرُونَ﴾ واته: له روژی دوایدا له ناو سزادان، باسی سزای دنیایی نه کردوه.

﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ واته: نه وانهی خوی گه وره هه لیزار دوونو منه تی کردوه به سه ریاندا به شوینکه وتنی پیغه مبه ره که ی، بیگومان نه وانه ناماده ی سزانا بن، به لکو پاداشتی بی پایانیان هه به له لایه ن پوره رد گاریان، ﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ﴾ واته: له سه ر نیلیاس ﴿فِي الْآخِرِينَ﴾ وه سفو ستایشی چاک.

﴿سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ﴾ واته: سلأو له

لایه ن خواوه، وه له لایه ن بنده کانیه وه له سه ری ﴿إِنَّا كَذَلِكَ نَجْرِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ﴿إِنَّهُمْ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ﴾ ﴿خَوَّا﴾ ستایشی کرد وه ک چون ستایشی برا کانی کرد، دروودو سه لام بوسه ره موویان به گشتی.

(۱۳۳-۱۳۸): ﴿وَإِنَّ لَوْطًا لَّمِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ ﴿١٣٣﴾ ﴿إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ﴾ ﴿١٣٤﴾ ﴿إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ﴾ ﴿١٣٥﴾ ﴿ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ﴾ ﴿١٣٦﴾ ﴿وَإِنكُم لَكُنُوزٌ عَلَيْهِمْ مُّصْحِحِينَ﴾ ﴿١٣٧﴾ ﴿وَبِالْبَيْتِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ ﴿١٣٨﴾

﴿وَإِنَّ لَوْطًا لَّمِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ ﴿١٣٣﴾ ﴿إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ﴾ ته مه ستایش کردنیکه له لایه ن خوی به رزو مه زنه وه له سه ر به بنده و پیغه مبه ره که ی لووط ﴿تَعْقِلُونَ﴾ به پیغه مبه راه تی و نیردراوی و بانگ شه کردنی گه له که ی بو لای خوا، وه قه ده غه کردنیان له هاوبه ش دانانو کاری فاحیشه.

کاتی وازیان نه هینا خوا ﴿تَه وو خانه واده که ی به گشتی رزگار کرد له شه ودا ده رچوون، ﴿إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ﴾ واته: ته وه ی مایه وه بو ته وه ی سزا بدری، خیزانی لووط بوو، چونکه له سه ر ثانیی ته وه نه بوو.

﴿ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴾ (پاشان نه وانمان له ناو برد) به جوړی شاره که مان هه لگیرا به سه ریاندا ﴿ فَجَعَلْنَا عَلَيْهِمْ سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ ﴾ (واته: ۷۴) الحجر، (واته: ۷۵) نینجا نه و شاره مان سه روو ژیر کردو گلی به ردینمان به سه ردا باراند) هه تا وردو خاش بوون ﴿ وَإِنَّكُمْ لَمَكْرُونَ عَلَيْهِمْ ﴾ (واته: ۷۶) (تیوه تیده په رن) به سه ر شاری گلی لووطلا ﴿ مُصْحِحِينَ ﴾ (۷۷) ﴿ وَبِالْبَلِيلِ ﴾ (واته: ۷۸) (به به یانیانو به شهودا) له و کاتانه دا زور به سه ریا دینو ده رونو تیده په رن، که هیچ گومانو دوو دلیه کی تیدا نیه ﴿ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴾ (نایا تیر ژیر نابن) به نایه ت و نیشانه و په نده کان، وه سه رزه نشت ده کری له وهی له ناو چون پیویست ده کات.

(۱۳۹-۱۴۸): ﴿ وَإِنْ يُؤْسَ لِمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴾ (۱۳۹) ﴿ إِذْ أَتَى إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴾ (۱۴۰) ﴿ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴾ (۱۴۱) ﴿ فَالْقَمْعَةُ الْخَوْتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴾ (۱۴۲) ﴿ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴾ (۱۴۳) ﴿ لَلِئْتِ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴾ (۱۴۴) ﴿ فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴾ (۱۴۵) ﴿ وَأَبْنَسْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ ﴾ (۱۴۶) ﴿ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴾ (۱۴۷) ﴿ فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَى حِينٍ ﴾ (۱۴۸):

﴿ وَإِنْ يُؤْسَ لِمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴾ تا کوتایی چیرو که که. نه مه ستایشکردنه له لایه ن خواوه بو بنده و پیغه مبه ره که ی یونسی کوری مه تا ﴿ هه روه ک چون ستایشی برا پیغه مبه ره کانی کرده به پیغه مبه رابه تی و نیردراویتی و بانگه واز بولای خوا ﴿

خوا ﴿ باسی کرده که بیگومان سزای دنیایی یونسی داوه، رزگاری کرده لئی به هوئی نیمان و کرده وه چاکه کانی ﴿ إِذْ أَتَى ﴾ (کاتی راپیکرد) له په روه ردگاری به تووره پیه وه، پیی و ابوو نیمه تنه گانه ی به سه ردا ناهینین، زیندانی کرد له زگی نه هه نگی کدا، خوا باسی تووره بوونی نه کرده، وه نه و تاوانه یشی که نه نجامی داوه چونکه له باسکردنیدا هیچ سوودیکي تیدا نیه بو نیمه، به لام سوودی بو نیمه نه وه یه که نه و گوناھی کرده و خوا سزای داوه، له گه ل نه وه شدا پیغه مبه ریکسی به ریزو خوشه ویست بووه، دوی نه وه رزگاری کرده له و سزایه، وه سه رزه نشتکردنی له سه ر لابر دووه، وه بوی داناوه هه شتی هو کاری سه رفرازی نه و یی.

کاتی که راپیکرد په نای برده بهر ﴿ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴾ که شتی کی پر له خه لکو که ره سته، کاتی که سوار بوو له گه ل جگه له خویدا، وه که شتی که ش پر وه باری قورسه، وا پیویستی کرد هندی له سه ر نشینه کان بخه نه ده ریاوه، وه کو نه وه وایه فهزل و چاکه ی هیچ که سیکیان نه دابی به سه ر نه و ی دیکه دا، بویه تیروپشکیان کرد

له سه ره شه و كه سه ی له قورعه كه دا ده رده چئی فری بدریته ناو ده ریاوه، شه مهش وه ك داد په روه ریه ك له لایهن خه لکی ناو كه شته كه. به راستی خوا **﴿﴾** شه گه كار یكی بوئی هو كاره كانیسی بو ده ره خسیئی.

كاتی كه قورعه یان كرد، له قورعه كه دا ناوی یونس **﴿﴾** ده رچوو **﴿﴾** فگان من المدحصین **﴿﴾** واته: شه له دوراوان بوو، فری دراوه ناو ده ریا كه **﴿﴾** فاللقمه الحوت وهو **﴿﴾** (واته: نینجا نه ههنگیک قوتی دا شه ویش) له و کاته ی قوتیدا **﴿﴾** ملیم **﴿﴾** واته: كار یكی كرد سه رزه نشت بکری له سه ری، شه ویش تووره بوونی بوو.

﴿﴾ فلولا أنه كان من المسبحین **﴿﴾** واته: (خو شه گه شه له یاد کارانی خوا نه بوایه) له کاتی پیشوودا به به ندایه تیکردنی په روه رد گاری و یاد کردن و ستایش کردن، وه له ناو سکی نه ههنگه كه دا، کاتی كه وتی: (لا إله إلا أنت سبحانك إني كنت من الظالمین)، **﴿﴾** للبت في بطنه إلى يوم يعثون **﴿﴾** (واته: تا زیندوو ده کری شه وه له ناو سکی نه ههنگه كه دا ده مایه وه) ده بووه گورستانی، به لام به هو ی یاد کردنی وه به ندایه تی کردنی بو خوا، خوا رز گاری كرد، بهو شیوه یه خوا بر واداران رز گار ده کات کاتی تووشی نار هه تی بوون.

﴿﴾ فبذنه بالعرء **﴿﴾** به وه ی نه ههنگه كه فری دا له ناو سکی وه له زهویه کی پروت، شه ویش زهوی خالی و پروت له هه موو كه سیك، به لكو خالی و پروت له دارو درهخت **﴿﴾** وهو سقیم **﴿﴾** واته: نه خوش كهوت، به هو ی زیندانی بوونی له سکی نه ههنگه كه دا، هه تا وه ك بیچوویه کی لیها ت وه ك له ناو هیلكه دا بیټ.

﴿﴾ وأبنتا علیه شجرة من يقطين **﴿﴾** (واته: وه پروه کیک کی کوله كه مان به سه ریدا پرواند) سیه ری بو كرد به سیه ر بو كردن، چونكه سارد بوو سیه ره كه یسی سارد بوو، می شووله ی به سه ردا نه ده كهوت، شه مهش به هو ی به زه یی و چا که ی خوا بوو به سه ری وه. پاشان به زه ییه کی تری به سه ردا باراند، منه تی كرد به سه ریدا به منه تیکی مه زن، شه ویش شه وه یه شه و ناردی **﴿﴾** إلى مائة ألف **﴿﴾** (بو لای سه ده هزار) له خه لکی **﴿﴾** أو يزيدون **﴿﴾** (یان زیاتر) له وه. مانای شه وه ی شه گه زیاتر نه بوو بن كه متر نه بوون، بانگی كردن بو لای خوی به رزو مه زن.

﴿﴾ فقاموا **﴿﴾** (بروایان هینا) بوون به شوینکه و تووی شه، چونكه شه بانگیانی كرد، **﴿﴾** فتعنههم إلى حين **﴿﴾** بهو هو یه وه سزمان له سه ر لابردن، دوی شه وه ی هو كاره کانی دامه زرا.

خوایێ فەرمووی: ﴿ فَلَوْلَا كَانَتْ قَرِيْبَةً ءَامَنْتَ فَنَفَعَهَا اِيْمَانُهَا اِلَّا قَوْمٌ يُّوْسُ لِمَا ءَامَنُوْا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنٰهُمْ اِلَىٰ حِيْنَ ﴿٩٨﴾ يُّوْسِس، (واتە: جا با خەلكی شارێ لەو شارانەى هەرەشەيان لێكرا برۆيان بەئیناى وە برۆاوەيان سوودی بۆيان هەبۆاى بەلام گەلى یونس عليه السلام کاتى هەموو برۆيان هینا (پێش هاتى سزاكە لامان برد لەسەريان سزای سەرشۆرى و ریسواى لە ژيانى دنیادا بەهەرەو خووشیمان پێدان تا ماوێەك كاتى مردنیا).

(۱۴۹-۱۵۷): ﴿ فَاسْتَفْتِهِمْ اَلرَّبُّكَ اَلْبَنَاتُ وَلَهُمُ اَلْبَنُوْتُ ﴿١٤٩﴾ اَمْ خَلَقْنَا اَلْمَلٰٓئِكَةَ اِنثًا وَهُمْ شٰهَدُوْتُ ﴿١٥٠﴾ اِلَّا اِنَّهُمْ مِّنْ اِفْكِهِمْ لَيَقُولُوْتُ ﴿١٥١﴾ وَلَدَاللّٰهُ وَاِنَّهُمْ لَكَذِبُوْنٌ ﴿١٥٢﴾ اَصْطَفٰى اَلْبَنَاتِ عَلٰى اَلْبَنِيْنَ ﴿١٥٣﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ ﴿١٥٤﴾ اَفَلَا تَذْكُرُوْنَ ﴿١٥٥﴾ اَمْ لَكُمْ سُلْطٰنٌ مُّبِيْنٌ ﴿١٥٦﴾ فَاَنْتَا بِكُنْبِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٥٧﴾

خوایێ بە پێغەمبەرە كەى دەفەرموى: ﴿ فَاسْتَفْتِهِمْ ﴾ واتە: پرسیار لەوانە بكە هاوبەش بۆ خوایێ دادەئین، ئەوانەى فریشتەكانیان پەرستوو، وە پێیان وابوو ئەوانە كچى خوایێ، جا كۆیان كردهو لە نێوان هاوبەش دانان بە خوایێ وەسفرکردنى بەوێ شایستەى گەرەبى ئەو نێ ئەوانە) بە راستى ئەمە دابەشکردنىكى نادروست و قسەى كى ستەمكارانەى، لەو پڕووى كچیان بۆ خوایێ داناو، وە لەو پڕووى كەمترین و لاوازترینى ئەو دوو بەشەى كە بریتىە لە كچان رازى نابن بیدەنە پال نەفس و دەرویان، هەرەك لە دەقیكى تردا فەرموویەتى: ﴿ اَللّٰهُ وَبِجَعْلُوْنِ لِلّٰهِ اَلْبَنَاتِ سُبْحٰنَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُوْتُ ﴿١٥٧﴾ النحل. (واتە: ئەو بپەرستانە كچان بۆ خوایێ دادەئین پاك و بێگەردى بۆ خوایێ بۆ خووشیان چیان پێ خووشە دايدەئین).

وە لەو پڕووى فریشتەكانیان داناو بە كچانى خوایێ بریاریان لەسەرى داو، خوایێ درۆكەيانى پرون كردهو ئەو فەرموویەتى: ﴿ اَمْ خَلَقْنَا اَلْمَلٰٓئِكَةَ اِنثًا وَهُمْ شٰهَدُوْتُ ﴾ واتە: (یان ئەوان بە دیارەو بوون كە ئیمە فریشتەكانمان بە مێنە دروست كرد؟) كارە كە بەو جۆرە نێە بێگومان ئەوان نامادەى دروستکردنیا نەبوون. بەلگەىە لەسەر ئەوێ ئەوان ئەو قسەىەیان كردهو بە بى زانست، بەلكو درۆیان بە ناوى خواو هەلبەستوو، بۆیە فەرموویەتى: ﴿ اِلَّا اِنَّهُمْ مِّنْ اِفْكِهِمْ ﴾ واتە: بە درۆى ئاشكرایان ﴿ لَيَقُولُوْتُ ﴿١٥١﴾ وَلَدَاللّٰهُ وَاِنَّهُمْ لَكَذِبُوْنٌ ﴾ (واتە: دەیانوت: خوایێ مندالى بوو و بێگومان ئەوانە درۆزن).

﴿الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ﴾ ۱۵۳ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿۱۵۴﴾ (واته: کچان به سر کوراندا * چیتانه چوَن بریاری واده دهن) نه مه حوکم و بریاریکی سته مکارانه یه؟ ﴿أَفَلَا تَذَكَّرُونَ﴾ (واته: دهی نایا بیر ناکه نه وه) نه م پرو پووج و سته مکارانه جیانا کهنه وه، به راستی تیره نه گهر بیرتان بگردایه ته وه نه م قسه یه تان نه ده کرد.

﴿أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُّبِينٌ﴾ (واته: به لگه یه کی روون له سر قسه کانتان هه یه، له کتیب یان پیغه مبر. هه موو نه مانه واقعی نه، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿فَأَنزَلْنَا بِكُنُوزِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ

صَادِقِينَ ﴿۱۵۵﴾ (واته: دهی کتیه که تان بینن نه گهر راست ده که ن). بیگومان ههر که سنی قسه یه ک بکات، هیچ به لگه یه کی شرعی له سر نه بی، نه وه دروژنیکسی به نه نقه سته، یان قسه به ناوی خواوه ده کات به بی زانست.

(۱۶۰-۱۵۸): ﴿وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسْبًا وَلَقَدْ عَلِمْتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ﴾ ۱۵۸ ﴿سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ﴾ ۱۵۹ ﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ ۱۶۰

﴿وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسْبًا﴾ ۱۵۸ و لگه یه کی شرعی له سر نه بی، نه وه دروژنیکسی به نه نقه سته، یان قسه به ناوی خواوه ده کات به بی زانست. ﴿سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ﴾ ۱۵۹ هه یه هاوه به شدانه ران له نیوان خواو جنو که دا خزمایه تیان بریارد، کاتی بیان وابوو که به راستی فریشته کان کچانی خوان، دایکانیشیان له جنو که کانن. له کاتیکدا جنو که کان ده یانزانی ثاماده ده کرین له بهر دهستی خوا وه کو به نده یه کی زه لیل، بو شه وه ی پاداشتیان بداته وه، نه گهر له نیوان خواو جنو که دا خزمایه تی هه بویه به وشیه وه نه ده بوو، ﴿سُبْحَانَ اللَّهِ﴾ ۱۶۰ (پاک و بیگهردی بو خوا) پاشای مه زن، ته واوو له سر خو، له وه ی هاوه به شدانه ران وه سفی پی ده که ن، له هه موو وه سفیک بیته مایه ی بیروایی و هاوه به شدانانیا ن.

﴿إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ بیگومان خوا نه فسی پاک نه کردوه ته وه له وهی بر واداران وه سفی ده کهن، چونکه نه وان وه سفی ناکهن مه گهر شایسته ی گه وره یی و مه زنی نه و بیته، بهوشی وه به بوون به دل سوز.

(۱۶۱-۱۶۳): ﴿فَأَنكُرُوا مَا تَعْبُدُونَ﴾ ۱۶۱ ﴿مَا أَنتَ عَلَيْهِ بِفَتْنٍ﴾ ۱۶۲ ﴿إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ﴾ ۱۶۳
 واته: نهی هاوبه شدانه ران، نه و بتانهش که ده یانه رستن له گهل خوا، نه و ناتوانن کهس تووشی فیتنه و گو مپایی بکه ن بیجگه له و که سه ی خوا برپاری داوه له خهلکانی دوزه خه، قه زاو قه ده ری خوایی به سه ریدا ده چه سپیت، مه به ست له مه دا پروون کردنه وهی بی توانایان بوو، وه بی توانایی په رستراوه کانیا ن له گو مپا کردنی که سیک، وه پروون کردنه وهی ته واوی تواناو ده سه لاتی خوا، واته: به ته ماحی گو مپا کردنی به نده کانی خواو کو مه له سه رفرازه که ی مه بن.

(۱۶۴-۱۶۶): ﴿وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ، مَقَامٌ مَعْلُومٌ﴾ ۱۶۴ ﴿وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ﴾ ۱۶۵ ﴿وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ﴾ ۱۶۶

﴿وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ، مَقَامٌ مَعْلُومٌ﴾ نه مه پروون کردنه وهی به ریوونی فریشته کانی تیدایه له وهی هاوبه شدانه ران ده رباره بیان و توویانه: بیگومان نه وان به نده ی خوان، سه ریچی ناکهن به قه د چاو ترو کانی، هر به کیک له نه وان پله و شوینی تایه تی خو ی هیه، خوا فرمانی کرده پی، نه تی ده په ریئی و نه سنور ده شکینی، نه وان هیچیان له و کاروباره دا نه.

﴿وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ﴾ (به راستی تیه هه موومان به ریز وه ستاوین) بز به ندایه تیکردنی خواو جیه جیکردنی فرمانه کانی ﴿وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ﴾ (بیگومان تیه هه میسه پاکسی و بیگه ردی) خوا ده لاین به وهی شایسته به پی، ده ی چون

ده گونجی نه وان به بین به هاوبه شی خوای به رزوو مه زن؟

(۱۶۷-۱۸۲): ﴿وَإِن كَانُوا لَيَقُولُونَ﴾ ۱۶۷ ﴿لَوْ أَن عِدْنَا ذَكَرًا مِّنَ الْأُولِينَ﴾ ۱۶۸ ﴿لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ﴾ ۱۶۹ ﴿فَكَفَرُوا بِهِ، فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ﴾ ۱۷۰ ﴿وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَاتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ﴾ ۱۷۱ ﴿إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَصْرُورُونَ﴾ ۱۷۲ ﴿وَإِن جُنَدُنَا لَهُمُ الْعَالِيُونَ﴾ ۱۷۳ ﴿قَوْلَ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ﴾ ۱۷۴ ﴿وَأَبْصَرْتُمْ فَسَوْفَ يَبْصُرُونَ﴾ ۱۷۵ ﴿أَفِعْدَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ﴾ ۱۷۶ ﴿فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحِحِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ﴾ ۱۷۷ ﴿وَقَوْلَ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ﴾ ۱۷۸ ﴿وَأَبْصَرْتُمْ فَسَوْفَ يَبْصُرُونَ﴾ ۱۷۹ ﴿سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعَزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ﴾ ۱۸۰ ﴿وَسَلَّمَ عَلَى الْمُرْسَلِينَ﴾ ۱۸۱ ﴿وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ۱۸۲

﴿ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ۱۷۷ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأُولِينَ ۱۷۸ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ۱۷۹ فَكَفَرُوا ۱۸۰ ﴾
 به. ﴿ خوا ﴿ هه وال ده دات ییگومان هاو به شدانه ران ناواتیان ده خواستو ده یانوت:
 نه گهر کتیییکمان بو بهاتایه وه ک چۆن پیشینانمان بو یان هاتبوو، نه وه به
 دلسوژیه وه به ندهایه تی خوامان ده کرد، به لکو تیمه له به نده پاک و خاوینه کانی
 خوا ده بووین.

نه وان له وه دا درو یان کرد، ییگومان باشتین کتییان بو هات و بیروا بوون
 پی، بویه زانرا نه وان یاخین له حه ق و راستی ﴿ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿ (به زوویی
 ده زانن) سزاو تۆله کاتی که تووشیان ده بی، با وا هه ست نه کهن نه وان
 له دونیادا سه رکه وتوون، ییگومان پیشتر خوا بریاریداوه، به لکو وشه ی خوا
 پیشکه وتوو که هیچ گه رانه وه یه کی بو نیه، وه هیچ پیچه وانیه کی نیه بو به نده
 نیر دراوه کانی و سه ربازه سه رکه وتوو کانی، ییگومان نه وان سه رکه وتوون، وه
 یارمه تیدراون له لایه ن پهروه رد گاریانه وه وه سه رخراون به سه رخستنیکی سه ره رزانه،
 ده توانن ئاینه که یان به جی بهینن تیایدا.

نه مه مژده یه کی مه زنه بو نه وه که سه ی که به سه ربازی خوا وه سف ده کری،
 به وه ی باروودوخی راستو رپکه، وه کوشتاری نه وان ده کات که فه رمانکراوه به
 کوشتیان، نه وه به به رده وام سه رکه وتوو یارمه تیدراوه.

پاشان فه رمانیکردوه به پیغه مبه ره که ی به پشتیکردنی نه وانیه عینادی و نکولی
 ده که ن و حه ق و راستی وه رناگرن، ییگومان هیچ نه ماوه ته وه ته نها چاوه روانی
 حه لال بوونی سزا به سه ریانوه، له بهر نه مه یه فه رموو یه تی: ﴿ وَأَنْصُرُهُمْ قَسْرًا وَبِظُرُونِ ﴿
 (وه بیان بینه له مه ولا نه وانیش ده بینن چیان به سه ر دیت) چۆن سزایان بو
 حه لال ده بیست، ییگومان بو یان حه لال ده کات ﴿ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ ﴿ واته: سزا
 دابه زی به سه ریاندا ﴿ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿ (واته: نه وسا ترسیروان چ رۆژیکی
 خرابو ته نگیان ده بیست) چونکه رۆژیکی پر له شه روو سزاو له بن ده رهینانه.
 پاشان فه رمانه که دووباره ده کاته وه به وازهینان لیان وه ره شه لیکردنیان به
 تووشبوونی سزا.

کاتی له م سووپه ته دا باسی زوری له قسه ناشرینه کانی نه وانیه کرد که پی
 وه سف کرابوو، نه فسی خوئی به پاک پاگرت له وانیه، جا فه رمووئی: ﴿ سُبْحَانَ

رَبِّكَ ﴿ وَاتِه: پاکسی و بیگہردی بؤ خوای بہرز ﴿ رَبِّ الْعِزَّةِ ﴿ واتہ: ئہو زاتہی بالآ دەستہ، زالہ بہسەر ھەموو شتیکدا، وە بەدەسەلآتہ بہ سەر ھەموو خراپە یە کدا کہ ھاوبەشدانەران وەسفی ئہوی پیدە کەن ﴿ وَسَلَّمْ عَلَی الْمُرْسَلِینَ ﴿ (سلأو بؤ گشت پیغەمبەران) بہوئی سەلامەتیان لہ گوناو بە لاکان، وە سەلامەتی ئہوی ھاوبەشدانەران وەسفی بەدیھینەری ئاسمانەکان و زەوییان پی کردوہ ﴿ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِینَ ﴿ (سوپاس و ستایش بؤ پەرورەدگاری جیھانیان) (الألف و اللام) بؤ ھەمووانە (الإستغراق) ھەموو جوړە کانی ستایش کردن لہ سیفەتە تەواوو مەزنە کان، وە لہو کردارە ی جیھانیانی پی کردوہ، وە نازو نەعمەتی پی بەخشیون، وە ھەموو بەلأو ناخۆشیە کانی لی دوور خستوونە تەوہ، وە پیکسی خستون لہ جوڵە وەستانیاندا، وە لەسەر جەم بارودۆخە کانیان، ھەمووی تاییەتە بەخوای بہرزو مەزن. ئہو زاتە پاک پراگیراوە لہ ھەموو ناتەواویە ک، ستایشکراوە بە ھەموو تەواویە ک، خۆشەویست و بە مەزن دانراوە. وە پیغەمبەرانی بہ بەردەوام پارێزراون، ھەر کەسیک شوینی ئہوان بکەوئ سەلامەتی بؤ دەبی لہ دونیاو دواپۆژدا، وە دوژمنانی لہ ناوچوون و ناخۆشیان بؤ ھە یە لہ دونیاو دواپۆژدا.

تەفسیری سوورہتی (الصافات) تەواو بوو.

ته فسيري سوورده تي (ص)

مه ككيه (۸۸) نايه ته

به ناوي خواي به به زهبي به خشنده

(۱-۱۱): ﴿صَّ وَالْقُرْمَانَ ذِي الذِّكْرِ ۝۱﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ۝۲ كَرِهْنَا مَنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَنَادُوا وَاَلَاتِ حِينَ مَنَاصٍ وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا سِحْرٌ كَذٰبٌ ۝۳ أَحْمَلُ الْآلِهَةَ إِلٰهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ۝۴ وَانطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنْ آمَنُوا بِأَصْبِرُوا عَلَىٰ الْهَيْكَةِ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ۝۵ مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْآلَمَةِ الْأٰخِرَةِ إِنْ هَذَا إِلَّا اخْتِلَافٌ ۝۶ أَمْ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَدُوفُوا عَذَابَ ۝۷ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ۝۸ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ۝۹ جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ۝۱۰ جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ۝۱۱﴾

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 صَّ وَالْقُرْمَانَ ذِي الذِّكْرِ ۝۱ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ۝۲
 كَرِهْنَا مَنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَنَادُوا وَاَلَاتِ حِينَ مَنَاصٍ وَعَجِبُوا
 أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا سِحْرٌ كَذٰبٌ ۝۳
 أَحْمَلُ الْآلِهَةَ إِلٰهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ۝۴ وَانطَلَقَ الْمَلَأُ
 مِنْهُمْ أَنْ آمَنُوا بِأَصْبِرُوا عَلَىٰ الْهَيْكَةِ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ۝۵
 مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْآلَمَةِ الْأٰخِرَةِ إِنْ هَذَا إِلَّا اخْتِلَافٌ ۝۶ أَمْ نَزَّلْنَا
 الذِّكْرَ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَدُوفُوا عَذَابَ
 ۝۷ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ۝۸ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ
 السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ۝۹ جُنْدٌ
 مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ۝۱۰ كَذٰبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمٌ لٰجٍ
 وَعَادٌ وَرَعْبٌ ذُو الْأَوْتَادِ ۝۱۱ وَتَمُودٌ وَقَوْمٌ لٰوِيٌّ وَأَصْحَابُ
 لَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابِ ۝۱۲ إِنْ سَأَلْتِ الْأَسْبَابَ الرَّسُلَ
 فَحَقَّ عِقَابٌ ۝۱۳ وَمَنْ يَطَّرْهُ لَوَاكِبًا أَلِيسَ بَعْدَهُ رَحْمَةٌ مِّنَّا لَهَا
 مِنْ قَوْلِنَا وَقَالُوا رَبَّنَا اجْعَل لَنَا قَوْلًا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ۝۱۴﴾

نهمه پروون کردنه ویه که له لایه ن خواوه ده باره ی حالی قورنان، وه حالی به درودانه ران به و په یامه ی هینا ویه تی، جا فه رمو ویه تی: ﴿صَّ وَالْقُرْمَانَ ذِي الذِّكْرِ﴾ واته: (سویند به قورنان) خاوه ن ریزو حورمه تیکی مه زن، یادخه ره وه ی بنده کانه هم مو و نه وانه ی پیوستیان پیه تی له زانست به ناوو سیفات و کرداره کانی خوا، وه له زانست به حوکه کانی گه رانه وه و پاداشت، خوا ناموژ گاریان ده کات له بنه ما کانی نایینان و لقو پو کانی.

لیزه دا پیوست ناکات باسی سویند له سه ر خوراو بکات، بیگو مان حه قیقه تی کاره که سویند پی خوراو و سویند له سه ر خوراو یه ک شتن، نه ویش نهم قورنانه یه که وه سف کراوه بهم وه سفه، جا نه گه ر قورنان وه سف کرابوو بهم وه سفه، زانراوه پیوستی به نده کان به قورنان له سه رووی هم مو پیوستیه کانه ویه، وه پیوست ده بی له سه ریان

بپروای پێهێنن و بە پاستی دابنن، وە پروو بکەنە دەرھێنانی ئەوێ پەندو ئامۆژگاری تێدا بە بۆیان.

خوایەتی هیدایەتی ئەو کەسێ دا هیدایەتی لەمە وەرگرت، وە بپروا کان یاخی بوون پێی، وە بەویشی دا بپەزاندوو، وە لە گەلیاندا بوو ﴿عَزَّةَ وَشِقَاقِ﴾ پڕۆچوون و رینگری کردن لە برواھێنان پێی و خۆبەزل زانین لە ئاستیدا، وە ئاشووب سازن و دژی دەوێستن لە پەتکردنەوێ و بەتال کردنەوێ، وە لە تانەدان لەوێ هیناویەتی.

ھەر پەشە لیکردوون بە لەناوبردنیان وە ک سەدەکانی رابردوو کە پێغەمبەرانیان بە درۆ دادەنا، ئەوان کاتی لەناوچوونیان ھات ھاواریان کردو داوای یارمەتیاں کرد بە لابردنی سزا لەسەریان، بە لام ﴿وَلَاتِ جِنَّ مَنَاصِ﴾ واتە: ئەو کاتە کاتی رزگار بوون نەماو، لەوێ تێی کەوتوون، ھیچ دەرچە بە کیان نەما کاتی تووش بوون، دەی با ئەوانە ناگادارین لەوێ بەردەوام نەبن لەسەر پڕۆچوون و خۆبەزلزانیان، ئەگینا بە لایان تووش دەبێ وە ک چۆن تووشی ئەوانە ی پێش ئەوان ھات.

﴿وَجَبَّوْاْ اَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ﴾ واتە: بە درۆ دانەران بە شتیک سەریان سوپما جینگای سەرسوڕمان نەبوو، ترسینەر یکیان بۆ ھات بۆ ئەوێ بتوانن شتی لێو بەرگرن و بیناسنەو بە چاکترین ناسینەو، وە لەبەر ئەوێ لە گەلە کەیانە، دەمارگیری نەتەواوەتی نەبێت بەر بەست لەبەردەم شوینکەوتنی، ئەمەش سوپاسگوزاری خوای دەوێ لەسەریان، وە ئەو پەری ملکە چبوون بۆی.

بە لام بابەتە کەیان پێچەوانە کردو، سەریان سوپما سەرسوڕمانیکی نکوولی کارانە، وە لە کوفرو ستەمیانەو و تیان: ﴿هَذَا سَجْرٌ كَذَّابٌ﴾ واتە: ئەمە جادوو گەریکی درۆزنە. وە تاوانە کە لە لایان- بێگومان ئەو ﴿اجْعَلْ الْاِلَهَةَ الْاِلْهًا وَاجِدًا﴾، واتە: چۆن رینگری دە کات لە دانانی ھاوبەش و بتە کان، وە فرمان دە کات بە دەلسۆزی بەندایەتی کردن بۆ خوای تاک و تەنھا ﴿اِنَّ هَذَا﴾ ئەمە کە (موحەممەد ﷺ) هیناویەتی ﴿لَشَيْءٍ عَجَابٍ﴾ واتە: جینگای سەرسوڕمانە بە ھۆی پووچی و خراپەو.

﴿وَانْطَلَقَ الْمَلَا مِنْهُمْ﴾ (واتە: گەورە کان بە پەلە دەرچوون) ئەوانە ی قسەیان وەر دەگیرا، ھانی گەلە کانیاں دەدا لەسەر پەپوێست بوون بەوێ ئەوان لەسەری دەپوون لە ھاوبەش دانان، ﴿اِنَّ اَمْشُواْ وَاَصْبُرُواْ عَلٰٓى الْاَلْهَتِكُمْ﴾ واتە: بەردەوام بن لەسەر (پەرسنتی خوا کانتان)، کۆششی نەفس و دەروستان بکەن لە خۆراگرتن لەسەر ئاینە کەتان و پەرسنتستان، با

هيچ كه سينگ ريگري و به ره هلستي نه وه تان لینه کات ﴿إِنَّ هَذَا﴾ (به پراستي نه مه) كه موحه ممد ﴿پي هاتووه له قدهغه كردن له به ندايه تي كردني ﴿لَسِيَّ بُرَادٌ﴾ واته: مه به ستو نيه تي چاك نيه له وهی ده لیت تنها خوا به رستن، نه مه گومانیکه تنها كه سانی گیل و گه مژهی پیده خه له تی، بیگومان هر كه سی بانگه شه بکات بو قسهی حق، یان جگه له حق، قسه كه ی ره تنا کریته وه به ناشرین كردنی نيه تی، نيه ت و کرده وهی بو خو یه تی، به لکو ره ت ده کریته وه به به ران به ره كه ی به وهی به تالی ده کاته وه و فاسدی ده کات له به لگو و سه لماندنه کان، نه وان مه به ستیان نه وه بوو موحه ممد ﴿بو نه وه بانگیان ده کات بیته ده سه لاتدار له ناویانداو به مه زن ته ماشای بکه نو بینه شوینکه و تووی.

﴿مَا سَمِعْنَا بِهَذَا﴾ نه وه قسهی كه ده یلیت، وه نه و ناینه ی بانگه شه ی بو ده کات ﴿فِي الْاٰیَةِ الْاٰخِرَةِ﴾ واته: له کاتی کوزا نایندا، نیمه شتی له و جو ره مان له باو کانمانه وه پی نه گه یشتون، باو کانیشمان له باپیرانیان وه شتی وه هایان پی نه گه یشتوه، شوین باپیرانتان بکه ون، بیگومان تنها نه و حقه، وه نه وه شی موحه ممد بانگه شه ی بو ده کات تنها هه لبه ستن و درویه كه خو ی هه لیه ستوه.

ههروه ها نه مه ش گومانیکه له ره گزو شیوهی گومانه کانی پیشوویان، کاتی حه قیان ره ت کرده وه به وهی كه نایته به لگه بو بچوو کترین قسه، نه ویش قسه یه كه پیچه وانه ی قسه ی باو باپیرانیان، نه مه چو ن ده بیته به لگه له سه ر به تالی و بوو چی؟ ﴿اَنْزَلَ عَلَيْنَا الْذِكْرُ مِنْ بَيْنِنَا﴾ چی فه زلو چا که ی نه وهی داوه ته سه ر نیمه دا هه تا قورشان بو نه و دابه زی بو جگه له نیمه و خوا تایه تی بکات به و په یامه وه.

ههروه ها نه مه ش گومانیکه دیکه یه، کامه یه به لگه تیایدا له سه ر ره تکر دنه وهی قسه کانی پیغه مبر ﴿؟ نایا هه موو پیغه مبران نه و وه سفه یان نه بووه خوا ﴿منه تی کرده به سه ریاندا، به په یامی خو ی و فرمانی پیکردوون به بانگه وازی خه لکی بو لای خوا. نه و قسانه ی له نه وان وه ده رچووه به هیچ شیوه یه ک ناگونجی بو ره تکر دنه وهی نه و په یامه ی پیغه مبر هیناویه تی، خوا ﴿هه والیدا نه و قسانه له کوپوه سه رچاوه ی گرتووه، بیگومان نه وان ﴿فِي سَكِّ مِنْ ذِكْرِي﴾ واته: (له گومانان له قورثانه که ی من) هیچ به لگه و زانستیکیان لایه، کاتی که و تنه ناو گومانه وه و پی رازیسون، و حقه ی پروونکراوه یان بو هات، نه وان سوور بوون له سه ر به رده وام بوونیان له سه ر گومانه کانیان، نه و قسانه یان

ڪرد ڪه ڪرديان ٻوڙهه ٽڪر ڏنهو هي حق، نه ڪ له به لگهه به ڪي ڀوون ڪراوه وه سه ڇاوهي گرتبي، به لڪو ٿهوه درو هه به سستيڪ ٻوو له لايه نه وانه وه، ٿهوهي زانراوه ٿهوهي خواههني ٿم سيفا ته به به گومان و عينا ديه وه قسه ده ڪات، ٿهوه قسه ڪاني وهه رگيراو نيه، وه به ڪه مٿين شيوه حق له ڪه دار ناکات، بيگومان ته نها به قسه ڪردني سه رزه نشت و لومه ڪردني رو به رو ده بيته وه، له بهر ٿه مه به هه ڀه شهي ليڪر دوون به سزا، فهرموويه تي: ﴿بَلْ لَمَّا يَدُوُّوا عَذَابٍ﴾ واته: (به لڪو ٿه وانه هيشتا سزاي منيان نه چه شتوه)، ٻويه ٿه و قسانه يان ڪردو و ڇا و قايم ٻوون له سهري، ٿه وانه له دنيا دا چيڙيان وهه رگرتبو، سزاي خويان تووش نه ٻوو ٻوو، ٿه گه ر سزاي خويان ٻجه شتايه ٿه وه به و جوڙه ٻوڙيان نه ده ڪرد.

﴿أَمْرٌ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ﴾ (واته: يان خه زينه ڪاني به زه ي ڀه روه رد ڪارت لاي ٿه وانه ڪه زالي به خشنده به)، به هه ڪه سيڪ بيان هوي بيه خشن وهه رڳري بڪن له هه ڪه سي ڪه بيان هوي، ڪاتي و تيان: ﴿أَنْزَلَ عَلَيْهِ الذِّكْرَ مِنْ بَيْنِنَا﴾ واته: ٿه مه فهزل و ميه ره بانسي خويوه به ده ستي ٿه وان نيه، هه تا قه ده غه ي بڪن له سه ر خواهه. ﴿أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا﴾ به جوڙي ٿه وان ده سه لاتدار بن له سه ر ٿه وهي ده يانه وي ﴿فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ﴾ (واته: ٿه گه وايه ده ٻا به رز بينه وه له ناو هو ڪاره ڪاني به رز ٻوونه وه دا) تا ده يانگه يه نيته ٿا سمان، ده رگاي ڀه حمه ت ٻيچرڀن له بيغه مبه ر.

ڇوڻ قسه ده ڪن له ڪاتي ڪدا ٿه وان بي توانا ترين و لاواز ترين دروست ڪراوه ڪاني خوان، به وهي قسه ي له سه ر بڪن؟! يان مه به ستيان يه ڪگرتن و هاو ڪاري ڪردني يه ڪتره له سه ر سه ر خستني ڀو و و به تال و ريسوا ڪردني حق؟ ٿه وهه حه قيه ت و راسته، بيگومان ٿم مه به سه ته ٻويان ته واو ناي، به لڪو هه وه ڪانيان به فيرو ڇو وهه سه ر بازه ڪانيان به زير او و دوڙاوه، له بهر ٿه مه يه فهرموويه تي: ﴿جُنْدٌ مَا هُنَّ إِلَّا كَذَّبَ الرَّسُولُ فَحَقَّ عِقَابٌ﴾ (واته: له شڪرو ڪومه ليڪي بي نرخن له و ڪومه لانه ي دڙي بيغه مبه رانن به زووي ده شڪين ترين و سه رشوڙ ده بن).

(۱۲-۱۵): ﴿كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْنَادِ ۝۱۲﴾ وَتَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ لَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ۝۱۳﴾ إِنَّ كُلَّ إِلَّا كَذَّبَ الرَّسُولَ فَحَقَّ عِقَابٌ ۝۱۴﴾ وَمَا يَنْظُرُ هُنَّ إِلَّا صَيْحَةً وَجِدَّةً مَا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ۝۱۵﴾

خوایاځا گاداریان ده کاته وه به سهریان بیئی و سزایان بدات وه ک چون سزای توممه ته کانی پیش نه وانیدا، نه وانیهی به هیژترو به توانا تر بوون له نمان، وه به کگرتوو ترو به کوممه لتر بوون له سر پوچ و به تال، ﴿قَوْمٌ نُوحٍ وَعَادٌ﴾ گهلی هوودیش ﴿وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْبَانِ﴾ واته: سه ربازه مه زنه کان و هیژه زورو زه به بنده کان.

﴿وَتَمُودٌ﴾ گهلی صالح ﴿وَقَوْمٌ لُوطٍ وَأَصْحَابُ لَيْكَةِ﴾ واته: خاوه ن باخه چرو پره کان، نه وانیش گهلی شوعه یب بوون، ﴿أُولَئِكَ الْأَحْرَابُ﴾ نه وانیهی کو بوونه وه به هیژو تواناو ژماره و خوئاماده کردنیان بو ره تکر دنه وهی حهق و راستی، به لام هیچ سوودیکی بی نه گه یانندن.

﴿إِنْ كُلٌّ لَّهِ نَهْوَانَةٌ﴾ له نه وانیه ﴿إِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ﴾ له سهریان ﴿عِقَابٍ﴾ سزای خوا. وه نه وانیه چی پاک و خاوینیان ده کاته وه که تووشی سزانه بن وه کو چون پیش نه وان تووش بوون؟

با چاوه پروانسی ﴿صِيحَّةً وَجِدَّةً مَّا لَهُمِنْ فَوَاقٍ﴾ واته: (دهنگیکی زور گه وره بکه نه وه دهنگه) هیچ گه رانه وه ره تکر دنه وه یه کی بو نیه، له ناویان ده باو له بنج و بنه وانیه ده ریان دینی، نه گه ر به رده وام بن له سر نه وهی له سهری بوون.

(۱۶-۱۷): ﴿وَقَالُوا رَبَّنَا عَجَلْنَا لَنَا قِطْنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ﴾ ﴿١٦﴾ ﴿أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُودَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾ ﴿١٧﴾:

﴿وَقَالُوا﴾ واته: به درودانه ران له نه فامی و عینادی کردنی حهق و په له کردنیان له سزاداندا ده یانوت: ﴿رَبَّنَا عَجَلْنَا لَنَا قِطْنَا﴾ واته: به شه کانمان، وه نه وه یشی بورت دیاری کردووین له سزا به په له ﴿قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ﴾ (پیش روژی لیپرسینه وه) سوور بوون له سر شه قسه یه و بییان و ابوو تو شهی موحه مه د ﴿١٦﴾ نه گه راست ده که ی نیشانه ی راستیه که ت با هاتی سزا بی بو مان.

أَصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ وَادْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ إِذْ أَعْتَدْنَا لَهُ الْوَابِئَةَ ۝ إِنَّا
 سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعُشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ۝ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ۝ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَأَيَّدْنَا لَهُ الْحِكْمَةَ
 وَفَصَّلَ الْخُطَابِ ۝ وَهَلْ أَتَاكَ نَجْوَى الْخَضِرِ إِذْ تَسُوَّرُوا
 بِالْمَعْرَابِ ۝ إِذْ تَحَلَّوْا عَلَى دَاوُدَ فَفَرَّجَ مَقْرِنَهُ قَالَوَا لَآخِذْ
 حَظْمَانَ بَيْنَ بَعْضِنَا عَلَى بَعْضٍ فَاذْكُرْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تَشْطِطْ
 وَأَهْدِنَا إِلَى سَوَاءِ الْخَضِرِ ۝ إِن هَذَا لَبِئْسَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ هَذِهِ
 وَبِئْسَ نَجْوَى رُجْدَةٌ قَالُوا أَهْلِيهَا رَعَىٰ فِي الْخُطَابِ ۝ قَالَ
 لَقَدْ كَلَّمْنَاكَ بِسُؤَالِ نَجْوَىٰكَ إِنَّا لَنَاصِرُونَ لَكَ كَثِيرًا مِّن لَّدُنَّا لِيَتَّبِعَ
 بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ
 مَا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَن سَفَرَهُ فَاستَغْفِرُ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ۝
 ۝ نَفَقْنَا لَكَ أَمْزَاقًا ۝ وَإِنَّ لَكَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ رَحْمَنًا مُّغْتَابًا ۝
 يَنْدَاؤُكَ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ
 وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ
 عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ يَمَّا نَسُوا نَوَارَ الْإِسْلَامِ ۝

خوا ۞ به پیغمبره که می فرموسو:
 ۞ أَصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ ۞ (واته: نارام بگره
 له سر نه و قسانه می که ده یکنه) وه ک
 چون نارامیان گرت پیغمبره رانی پیش
 تو، بیگومان قسه کانیان هیچ زیانیک
 به حق ناگه یهنی، وه زیانیش به نیوه
 ناگه یهنی له هیچ شتیکدا، به لکو زیان به
 نفسی خویمان ده گه یهنی.

(۱۸-۲۰): ۞ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ
 بِالْعُشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ۝ ۱۸ ۝ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ
 أَوَّابٌ ۝ ۱۹ ۝ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ. وَأَيَّدْنَا لَهُ الْحِكْمَةَ
 وَفَصَّلَ الْخُطَابِ ۝ ۲۰ ۞

۞ وَادْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ۞ کاتی خوا ۞
 فرمانیکرد به پیغمبره که می به نارامگرتن

له سر گه له که می، ینجا فرمانی پیکرد نارام بگری له پرستشی خوی تاکو ته نهادا،
 وه حالی بنده خواناسه کان بهینیتسه وه یادی، وه ک له نایه تیکی دیکه دا فرموویه تی:
 ۞ فَأَصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ۝ ۱۲۰ ۞ طه، (واته:
 که واته نه می موحه مه د ۞ نارام بگره له سر نه وه می نه وان ده یلین و پهروه رد گارت به
 پاکی رابگره و سوپاسی بکه له پیش هه لانتی خوړو له پیش ناوابوونی).

له گه ووره ترینی خواناسان و عیاده تکاران نیردراوی خوا داوود بسو ۞ ذَا الْأَيْدِ ۞
 خواوهن هیژیکمی مه زن، له به ندایه تیکردنی خوی به رزو مه زن له جهسته و دلیدا ۞ إِنَّهُ
 ۞ وَأَوَّابٌ ۞ واته: گه پراوه بسو بؤ لای خوا له هه موو کاروباره کانیدا، به گوپرایه لی و
 خوشه ویستی و پرستن و ترسان و هیوا و نومیدو زور گهردن که چی و پارانه وه، زور
 ده گه پرایه وه بؤ لای کاتی روو به پرووی هه ندی که مو کورتی بیوایه توه، به خودارنین و
 ته وه بی راسته قینه.

وه له تامه زرویی و زوری گوپرایه لی پهروه رد گاری و به ندایه تی کردنی بسوی، خوا ۞
 چیا کانی رامهینا له گه لیدا ته سیجات و ستایشی پهروه رد گاریان ده کرد، ۞ بِالْعُشِيِّ

وَالْإِشْرَاقِ ۖ سَهْرَةَ تَای رُوژو کۆتاییه که ی، ﴿ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةَ ۖ ﴾ (بالبنده کانی) رَاهِيْنَا له گهل داوودا ﷺ به کۆمهل، ﴿ كُلُّ ۖ ﴾ هه ریه که له کێوه کانو بالبنده بو خوی به رزو مه زن، ﴿ اَوَّابٌ ۖ ﴾ به جیه جی کردنی فرمانی خوی مه زن، ﴿ يَنْجِيَالُ اَوِّي مَعَهُ ۖ وَالطَّيْرَ ۙ ۱۰ ﴾ سبأ، (واته: ئە ی چیا کانو بالبنده کان له گهل داوود ﷺ زیکرو ته سییح بلینه وه) ئە مه منته ی خوی گه وره یه به سه ریه وه به به نده یه تی کردن.

پاشان باسی منته ی خوی ده کات به سه ریه وه به پاشایه تیه کی مه زن، فه رموویه تی: ﴿ وَشَدَّدْنَا مُلْكَهُ ۖ ﴾ واته: پاشایه تی ئە ومان به هیز کرد به وه ی پیمان به خشیوو له هۆکاره کان، وه زۆری ژماره و خۆئاماده کردیان که به و هۆیه وه مولک و ده سه لاتی به هیز بوو.

پاشان باسی منته ی خوی ده کات به سه ریه وه به زانست، فه رموویه تی: ﴿ وَءَايَاتُهُ الْحِكْمَةَ ۖ يَتَغَمَّبُ رَاهِيَةَ تَي وَ زانستی مه زن ﴿ وَفَصَّلَ الْخُطَابِ ۖ ﴾ واته: چاره سه رکردنی کیشه و گرفتگی خه لکی.

(۲۶-۲۱): ﴿ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَصْمِ إِذْ سَارُوا بِالْمِحْرَابِ ۙ ۲۱ ﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَى دَاوُدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَى بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ فَأَحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَى سَوَاءِ الصِّرَاطِ ۙ ۲۲ ﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَجْمَةً وَلِي نَجْمَةٌ وَجِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ۙ ۲۳ ﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَجْمِكَ إِلَى يَعَاقِبِهِ ۖ وَإِن كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لِيَبْغِيَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ۙ ۲۴ ﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ۗ ذَٰلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّثَابٍ ۙ ۲۵ ﴾ يَدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ۙ ۲۶ ﴾

کاتی خوا ﷺ باسی ئە وه ی کرد که خیتابی برینه وه وه یه کلا کردنه وه ی کیشه کانی به خشی به داوود ﷺ له تێو خه لکیدا، به و شیوه یه ش ناسرابوو، ئنجا باسی هه والی ئە و دوو داواچیه ی کرد، که هاتنه خزمه تی ده رباره ی کیشه یه ک، خوی گه وره کردیانی به مایه ی تاقیکردنه وه بو داوود ﷺ، وه کردی به نامۆز گاری به هوی که م و کوری و ناته واویه که وه نه نجامی دابوو، ئنجا خوا ﷺ ته وه ی لیوه رگرت و لێ خوش بوو، وه ئە و کیشه یشی بو برانده وه، خوا به پیغه مبه ری خوی موحه مه د ﷺ فه رمووه: ﴿ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَصْمِ ۖ ﴾ (نایا هه والی داواچیه کانت پی گه یشتووه)، بیگومان ئە وه

هه والیکي سه رسوور هینه ر بوو ﴿ اِذْ سَوَّرُوا ﴾ (کاتی سه ر که وتن) بۆ لای داوود عليه السلام ﴿ اَلْمِحْرَابِ ﴾ شوینی عیبادت کردنی به بی هیج مؤلت و ناگادار کردنه وه به ک، وه له ده رگایه وه نه چوون بۆ لای، له بهر نه وه به کاتی چوونه ژوره وه بهو شیوه به، نه ویش داچله کاو ترسا لیان، پیان وت: ئیمه ﴿ حَصَّانِ ﴾ (دوو داواچین) مه ترسه، ﴿ بَعَى بَعْضًا عَلَى بَعْضٍ ﴾ (واته: به کیکمان سته می لهوی دیکه کرده) به سته م کردن، ﴿ فَاحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ ﴾ (واته: له نیوانماندا) به دادپه روه ری بریار بده، با حه زو مه یلت نه بی بۆ لای به کیکمان ﴿ وَلَا تَشْطِطْ وَاهِدِنَا إِلَى سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴾ (واته: له راستی لامده له بریاره که تدا، وه رینمایان بکه بۆ رینگای راست).

مه به ست له مه دا دوو داواچیه که بیگومان زانیان مه به ستیان حقی ناشکراو روونه، جا نه گه ر بهو شیوه به بی به سه رها ته که ی خویمان به شیوه به کی راسته قینه بۆی باس ده که ن، پیغه مبه ری خوا داوود عليه السلام بیثاقت نه بوو به وه ی نامۆژ گاریان کرد، وه سه رزه نشتی نه کردن.

به کیکیان وتی: ﴿ اِنَّ هَذَا اَجْحَى ﴾ (ئه مه برامه) باسی برایه تی کرده له دیندا یان له ره چه له ک یان له ها ورپییه تی، به هۆی نه بوونی سته م کردن، چونکه سته مکردنی نهو مه زتره له سته مکردنی که سیکی دیکه، ﴿ لَهُ نَسْعٌ وَنَسْعُونَ نَجَّةً ﴾ (ناه وه دو نو) مه ری هه به، که نه وه ش خیریکی زوره پیویسته قناعت بکات به وه ی خوا عليه السلام پیداوه، ﴿ وَلِي نَجَّةٍ وَاجِدَةٍ ﴾ (واته: منیش تنها به ک مه رم هه به) ته ماحی تیکرده، ﴿ فَقَالَ اَكْفَلْنِيهَا ﴾ (واته: وازی لیینه بو من و به منی بسپیره ﴿ وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴾ (واته: له قسه کردندا زاله به سه رمدا، به رده وام وازم لیناهینی، تا لیسی وه رگرتم یان خه ریک بوو وه ریده گرت.

داوود عليه السلام کاتی گوئی له قسه کانیا ن بوو فه رموی: شه وه ی زانراوه له میانه ی قسه کانی پیشوو یاندا ئه مه حقیقه ت و راستیه، له بهر ئه مه پیویستی نه کرد که سی به رانه ر قسه بکات، هیج روویه ک نیه بۆ ره خنه گرتنی قسه ی قسه که ر: بۆچی داوود عليه السلام بریاریدا پیش شه وه ی گوئی له داواچیه که ی تر بگری؟ ﴿ لَقَدْ ظَلَمَكَ لِسُوَالِ نَعْبِكَ اِلَى نِعَاجِهِ ﴾ (واته: سویند به خوا سته می لیکردی که داوات لیده کات تاقه مه ره که ت بخاته ناو مه ره کانی خوئی) نه مه ش پیشه ی زوری له وانه به که ماله که یان تیکه لی به کتر ده که ن. جا فه رموی: ﴿ وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِيْ بَعْضُهُمْ عَلٰی بَعْضٍ ﴾ (واته: بیگومان زور له شه ریکو هاو به شان سته م له به کتری ده که ن) چونکه سته م کردن له سیفاتی نه فس و

دهروونه کانه، ﴿إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ به راستی شهو ئیمان و کرده وه چاکه ی هه یانه ریگریان ده کات له سته مکردن ﴿وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ﴾ (نه وانه شه زور که من) ههروه ک خوا ﴿فَهَرْمُوهُ تَى﴾: ﴿وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ﴾ ۱۳ سبأ، (واته: زور که می له بنده کانی من هه یه شوکرانه بژیرن)، ﴿وَوَظَنَ دَاوُدُ﴾ (داوود زانی) کاتی حوکمی له نیوانیاندا کرد ﴿أَنَّمَا فَنَنُ﴾ واته: ئیمه تاقیمان کردۆتسه وه، ئهم کیشه یه مان بو ریئکخستوه وه یه بیته وه، ﴿فَاسْتَغْفِرْ رَبَّهُ﴾ کاتی که شه وه ی لیده رچوو ﴿وَحَزَرَ رَاكِعًا﴾ واته: سوژده ی برد ﴿وَأَنَابَ﴾ گه رایه وه بو لای خوا به تهوبه کردنیکی راسته قینه وه بندایه تی کردن، ﴿فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ﴾ (ئیمه شه له وه هله ی شه خوش بووین) که لیه وه ده رچوو، وه خوا ﴿رِيزَى لِيْگَرْتْ﴾ به جوړه ها ریز گرتن، جا فه رموويه تى: ﴿وَإِن لَّهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَى﴾ واته: پله وه پایه ی به رزه و نزیکه له ئیمه وه، ﴿وَخَسَنَ مَثَابٍ﴾ واته: دواروژنیکی چاکیشی هه یه.

وه ئهم تاوانه ی داوود عليه السلام کردوويه تى، خوا عليه السلام باسینه کردوه له بهر نه بوونی پیوستی باس نه کردنی، قسه کردن له م بابه ته دا که ده چینه چوار چپوه ی له خو بایسوون و پوچوونه وه، به لکو سوود و قازانج نه وه یه که خوا عليه السلام بوی باسکردوین له بهزه یی و نه رم و نیانی بو پیغه مه ره که ی داوود عليه السلام که تهوبه و گه رانه وه ی لیور گرتسه وه پله وه پایه ی بهرز کردۆتسه وه، جا دواى تهوبه و دواى لیخوشبوونه که ی حالى چاکتر بووه له پیشتر، ﴿يٰۤاِدَاوُدُ اِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِى الْاَرْضِ﴾ (واته: نه ی داوود عليه السلام ئیمه تو مان کرد به جینشین له زه ویدا) کیشه ی ئاینی و دنیایى چاره سه ر بکه ی، ﴿فَاَحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ﴾ واته: به دادپهروه ری، ئهمه شه پی ناگات ته نها به زانستی پیوست و زانست به واقع نه بی، وه تواناو ده سه لایش له سه ر جیه جیکردنی حه ق ﴿وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَى﴾ (واته: شوینی هه واو ئاره زوو مه که وه) مه یلت هه بی له گه ل که سی کدا به هوی خزمایه تی یان هاوړیه تی یان خوشه ویستی، یان رقلیبوونه وه له که سی به رانه ر عليه السلام فِضْلِكَ هه واو ئاره زوو عليه السلام عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وه دهرت بکات له ریگای راست عليه السلام إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ (واته: بیگومان نه وانه ی له ریگای خوا لاده ده نو گو مره ده کن)، به تایه ت نه وانه ی به نه نقه ست ده بکه ن ﴿لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ﴾ نه گه ر یادی خویان بکر دایه و ترسی بکه و تایه ته ناو دله کانیا نه وه، لایان نه ده داو مه یلی شوینکه و تنی هه واو ئاره زوو ی خراپه کاریان نه ده کرد.

(۲۷-۲۹): ﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ذَلِكُمْ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ ﴿۲۷﴾ أَمْ تَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ تَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿۲۸﴾ كَتَبَ أَرْزَلُهُ إِلَيْكَ مُبْرَكٌ لِيَذَّبَرُوا ءَابَتَيْهِمْ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿۲۹﴾﴾

﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا﴾ خوا خوا هو ال ده دات ده باره ی ته وای حیکه تی له دروست کردنی ناسمانه کانو زهوی، که به یهوده دروستی نه کردوون، واته: به هاوه تهو هر له خووه به گاتهو گپ به بی سوودو به رژه وهندی، ﴿ذَلِكُمْ ظَنُّ الَّذِينَ

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ذَلِكُمْ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ أَمْ تَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ تَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ كَتَبَ أَرْزَلُهُ إِلَيْكَ مُبْرَكٌ لِيَذَّبَرُوا ءَابَتَيْهِمْ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ الْغَيْثُ الْغَيِّثُ كَيْفَ يَأْتِيهِمْ فَقَالَ إِنَّ الْغَيْثَ مِنْ لَدُنِّي ذَكَرْتَنِي حَتَّى تَارَتِ بِالْمُجَابِ رُؤُوسُهُمْ عَلَى طَلْقٍ مَسْحًا بِالسُّوفَى وَالْأَعْتَابِ وَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَالْقَيْنَ عَلَى كَرْسِيِّهِ حَسْبًا لِمُؤْتَابِ قَالَ رَبِّ اغْبُرْهُ وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِنْ عِبْدِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الرَّحْمَنُ فَسَحَرْنَا لَهُ الرَّجْحَ يَجْرِي بِأَمْرِهِ رَمْلَهُ حَيْثُ أَصَابَ وَالْقَيْلَيْنِ كُلَّ بَنَاءٍ وَعَوَاصِرِ وَالْأَخْرَيْنِ مُقَرَّبِينَ فِي الْأَضْيَادِ عَلَانًا عَطَاؤَنَا فَامَّنُّوا أَمْسِكَ بَعْدَ حَسَابِ وَإِذْ لَمْ يَرَوْا كُنُوزَ رَبِّهِمْ وَحَسْبَ قَتَابِ وَإِذْ كَرَّمْنَا ثَأْوُنَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أِنِّي مُسْقِنُ الشَّيْطَانَ يُخْضِعُ وَعْدَابِ أَرْزَلُ بِرَجْحِكَ هَذَا مُنْقَسِلٌ بَارِدٌ وَشَرٌّ

كَفَرُوا﴾ (واته: نهوه گومانی نهو که سانه یه که بیرو ابوون) به پهروه رد گاریان، کاتی بیان ابووه نهوه شایسته نیه به گوره یی خوا، ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ﴾ (واته: هاوار بو نهوانه ی که بیرو ابوون له ناگری دوزه خ) بیگومان حقیان لیوره ده گریته وه، وه توله یان لیده کاتهوه به نهوپه ری توله کردنه وه.

به راستی خوا ناسمانه کانو زهوی به حق و بو حق دروست کردوه، دروستی کردوون بو نهوی بنده کان بزنان به ته وای زانست و تواناو به فراوانی دهسه لاتی، وه خوا خوا به تنها په رستراوه، جگه له نهو که سیک نیه به قه د گردیله یه کی دروست کردیی له ناسمانه کانو زهوی، بیگومان زیندوو بوونه وه حقه، له داهاتوودا خوا نیوانی چاک و خراب له یه کتر جیا ده کاته وه.

با که سی نه فام گومان نبات به حیکه تی خوا که وه ک یه کتر ته ماشایان ده کات له بریاریدا، له بهر نه مه یه فم وویه تی: ﴿أَمْ تَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ تَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ﴾ (واته: نایا نهوانه ی برویان هیناوه و کرده وه ی چاکه کانیان کردوه له گه ل خرابه کاراندا له زهویدا وه ک یه ک داده نرین،

يان خوږاږيزان وه ک بهد کرداران ليده کهين) نه مه شياوي حيكمت و برپاري نيمه نيه. ﴿ كَتَبْنَا آتْرَلْنَهُ اِلَيْكَ مُبْرَكٌ ﴾ (واته: نه م قورئانه کتبيکي پيروزه نار دو و مانه ته خواره وه بو تو)، خير نيکي زورو زانستيکي بي نه ندازه ي تيدايه، هه موو هيدايه تيکي تيدايه له گو مپايي و شيفاو چاره سر له هه نه خو شيه ک، وه هه موو رووناکيه ک له تاريکيدا رو شتايي ليو ره ده گيري، وه هه موو برپاريک نه رک پيسپير دراوان پيوستيان پي هه بي، به لگه ي به کلاکه ره وه ي تيدايه بو هه موو داواکاريه ک، نا نه وه گوره ترين کتبي به که له ناو هه موو جيهان له و کاته خوا به ديهي ناوه.

﴿ لِيَذَّبُواْ اَيَّتِيَهُ ﴾ (واته: حيكمت له دابه زيني، بو نه وه به خه لکي بير له نايه ته کاني بکاته وه، زانستي تيدا دهره يني و سه رنجي نه يني و برپاره کاني بدهن، بيگومان به قول بوونه وه و بير کردنه وه تيايدو سه رنجدان له مانا کاني و دووباره بير کردنه وه جار له دواي جار، هه ست به فه رو به ره که ت و خير ي ده کري، نه مه به لگه يه له سه ر هاندان له سه ر بير کردنه وه و تيراماني قورئان، بيگومان نه وه چاکتريني کرده وه کانه، بير کردنه وه و تيرامان له م قورئانه، چاکتر له په له کردن له خو يندنه وه يدا چونکه به په له کردن نه مه به سه ته به ده ست نايه ت. ﴿ وَلِيَذَّكَّرْ اُولُوْاْ الْاَلْبَابِ ﴾ (واته: خاوه ن عه قله ساغه کان، بير ي ليده که نه وه به تيرامان و قول بوونه ويان هه موو زانستيکي ويستراو به ده ست ديئن، نه مه به لگه يه له سه ر نه وه ي به پي دلو عه قلي مرو ف بير کردنه وه و سوود وه رگرتن له م کتبي به ده ست ديئ.

(۴۰-۳۰): ﴿ وَوَهَبْنَا لِداوودَ سُلَيْمٰنَ نِعَمَ الْعَبْدِ اِنَّهٗ اَوْابٌ ﴿۳۰﴾ اِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّفِيٰنَتُ الْجِيَادُ ﴿۳۱﴾ فَقَالَ اِنِّيْ اَحْبَبْتُ حَبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّيْ حَتّٰى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿۳۲﴾ رُدُّوْهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْاَعْنَاقِ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمٰنَ وَالْقَيْنٰ عَلٰى كُرْسِيِّهٖ جَدًّا ثُمَّ اَنَابَ ﴿۳۴﴾ قَالَ رَبِّ اَعْفِرْ لِيْ وَهَبْ لِيْ مُلْكًا لَا يَبْغِيْ لِاٰحِدٍ مِّنْ بَعْدِيْ اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿۳۵﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِيْ بِاَمْرِهٖ رُجْمًا حَيْثُ اَصَابَ ﴿۳۶﴾ وَالشَّيْطٰنِ كُلِّ بَنٰءٍ وَعَوَاصٍ ﴿۳۷﴾ وَاٰخِرِيْنَ مُفْرَنِيْنَ فِي الْاَصْفَادِ ﴿۳۸﴾ هٰذَا عَطَاؤُنَا فَمَنْ اَوْ اَمْسِكَ بَعْدَ حِسَابٍ ﴿۳۹﴾ وَاِنْ لَهٗ عِنْدَنَا لِرُفْعِيْ وَحُسْنِ مَّتَابٍ ﴿۴۰﴾ ﴿۴۱﴾ ﴿۴۲﴾

کاتی خوا ﷺ ستایشی داوودی کرد ﷺ، وه باسی نه وه ی کرد که بو نه و بووه له نه وه وه بووه، نجا ستایشی سوله یمانی کوری کرد، جا فه رموویه تی: ﴿ وَوَهَبْنَا لِداوودَ سُلَيْمٰنَ ﴾ (واته: به هوی سوله یمانه وه نازو نیعمه تی خو مان به خشی به داوود ﷺ، وه کردمان به مایه ی نو قره گرتنی چاوه کانی.

﴿ نَعْمَ الْعَبْدُ ﴾ سوله‌یمان ﷺ (بہندہ یہ کی چاک بو) شایستہی ستایش کردن بو،
 ﴿ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴾ واتہ: گہراوہ بو بۆ لای خوالہ ہموو کاروبارہ کانیدا، بہ گوپرایہ لی و
 ملکہ چی خوشہ ویستی و یاد کردنہ و ہو زور پارانہ و ہو گہردنکہ چی، و ہ کوشش کردن بۆ
 رہزامنہندی خواو پیشخستنی بہ سہر ہموو شتیکہ و ہ.

ثا لہ بہر ئەمہ، کاتی ئەسپہ رەسەنە کان نیشانی سولہ‌یمان درا، کہ لہ و ہ سفہ کانیان لہ
 کاتی و ہ ستانیاندا یہ کییک لہ قاچہ کانیان بہرز دە کردہ و ہ، دیمہ نیکی زور جوان و سہرنج
 راکیش و سہر سوپہینہری دہ بہ خشی، بہ تاییہت بۆ ئەو کہ سہی پیویستی پیئہ تی و ہ ک
 پاشاکان، بہردہ وام نیشانی دہ درا و دہ خرایہ پروو، ہ تا لہ چاو گوم بوون، سہرقالی کرد
 لہ نویژی ئیوارہ و یاد کردنی.

سولہ‌یمان ﷺ پەشیمان بوویہ و ہ لہ و ہی پروویدا، و ہ نزیکبوونہ و ہ لہ خوای گہورہ بہ و ہی
 سہرقالی کرد لہ یاد کرنہ و ہی، و ہ پیشخستنی خوشہ ویستی خوا بہ سہر خوشہ ویستی جگہ
 لہ و، جا فہرمووی: ﴿ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ ﴾ واتہ: حەزی خوشہ ویستیم باودا کہ بریتہ
 لہ مال و سامان بہ گشتی، و ہ لہم شوینہ دا مہبەست پیئہ ئەسپہ کانہ، ﴿ عَن ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى
 تَوَارَّتْ بِالْحِجَابِ ﴾ (واتہ: بہ سہر یاد و عیبادہ تی پەر و ہرد گارمدا کہ سہیری ئەسپہ کانم
 دہ کرد ہ تا لہ چاو و نبوون). ﴿ رُدُّوْهَا عَلَيَّ ۚ ﴾ (ص، واتہ: جار نیکی تر ئەو ئەسپانہم
 بۆ بگیرنہ و ہ) ئەوانیش گہراندیانہ و ہ ﴿ فَطَمِقْ ﴾ دەستی ہینا پیایدا ﴿ مَسْحًا بِالسُّوقِ
 وَالْأَعْنَاقِ ﴾ واتہ: شمشیرہ کہی ہینا بہ دەست و قاج و گہردنی ئەسپہ کاند، ﴿ وَلَقَدْ
 فَتَنَّا سُلَيْمَانَ ﴾ واتہ: سولہ‌یمانمان تاقیکردہ و ہ بہ نہہیشتی مولک و دەسەلاتہ کہی و
 جیابوونہ و ہی لی، بہ ہوی ناریکی کہ و ہ کہ سروشتی مرؤف دہ یخوازی، ﴿ وَالْقَيْنَا عَلَيَّ
 كُرْسِيَّهٖ جَدًّا ﴾ واتہ: (لاشہ یہ کمان ہاویشتہ سہر کورسیہ کہی) شہ یتانیک بوو، خوا ﴿
 بَرِيَارِي دَابُو لَه سَهْر كُورْسِي دَه سَه لَاتَه كَه ي دَابْنِشِي، هَه لَس و كَه و ت بَه مَوْلَك و
 دَه سَه لَاتَه كَه ي بَكَات لَه و ماوہ یہی سولہ‌یمان ﷺ تووشی فیتنہ بوو، ﴿ ثُمَّ اَنَابَ ﴾
 پاشان سولہ‌یمان ﷺ گہرایہ و ہ بۆ لای خواو داوای لی خوشبوونی کرد.

﴿ قَالَ رَبِّ اَنْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِاِحَدٍ مِّنْ بَعْدِي اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ ﴾ (واتہ:
 سولہ‌یمان ﷺ وتی: ئەی پەر و ہرد گارم لیم خوشبە و دەسەلات و پادشایہ تیم پی بہ خشہ
 کہ دوای من دەست نەدا بۆ کہ سیتەر، بیگومان تەنہا تو ی بەخشندہی ہموو شتییک)
 خوا ﴿ دَاوَا كَه ي لِي وَهَر گَر ت و لِي خُوش بُوو، مَوْلَك و دَه سَه لَاتِي بُو گہراندہ و ہ،

مولك و دهسه لاتيكي پييدا به هيچ كهس نه يدا بوو له دواي شهو، شهو يش رامه ياني شه يتانه كان بوو، چي بوئ له مال بوئ دروست ده كهن، وه بچنه ناو قولايي ده رباوه، درو گه ههرو مه رجاني بو بينن، هه كه سي له وان سه ريچي بكر دايه كوټ و به ندي ده كردو ده بيه سته وه، پيمان وت: ﴿ هَذَا عَطَاؤُنَا ﴾ چاوي پيئ ثوقره ي گرت ﴿ فَأَمَّنْ ﴾ به سه ر هه ر كيډا ده ته ويئ ﴿ أَوْ أَمْسِكَ ﴾ (يان بيگره وه) بو هه ر كه سي ويستت له سه ريه تي ﴿ بَعْرِ حِسَابٍ ﴾ هيچ تاوان و لپرسينه وه ت نيه له وه دا، چونكه خوا ده يزاني به ته واوي داد په روه ري سوله يمان و چاكي برياره كاني.

وا مه زانه شه مه ي بو سوله يمانه تنه ها له دونيادايه بيچگه له دواړوژ، به لكو له دونيادا چا كه يه كي زور مه زني بو هه يه، له بهر شه مه يه فه رمو ويه تي: ﴿ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحَسَنَ مَثَابٍ ﴾ و اته: له نزيك راوانه له لاي خوا، له ريز گيراوانه به جوړه ها ريز گرتن له لاي خوا.

به شيك

شه وه ي روون بو وه شه وه بو ئيمه له سوودو وه ده سته اتوو حيكمه ته كان، له چيرؤكو سه ر گوزه شه تي داوودو سوله يمان (عليهما السلام):

يه كه م: خوا ﴿﴾ بو پيغه مبه ره كه ي موحه ممه د ﴿﴾ هه والي پيشين ده گير ته وه، بو شه وه ي دلي دابمه زريني و ده رووني دلنبايي، وه بيخاته وه يادي له به ندايه تي و نارامگرتن و گه رانه وه ي شه وان، تا تامه زرؤ بيت بو كيپر كي كردنيان و نزيك بو ونه وه بو لاي خوا، كه شه وان پي نزيك بو ونه وه، وه نارامگرتن له سه ر نازار دراني له لايه ن گه له كه ي، له بهر شه مه كاتي خوا ﴿﴾ باسيكردوه له نازار دراني گه له كه ي و قسه كردنيان ده ربه ري و شه په يامه ي هيناويه تي، فه رمانني پيكردوه نارام بگريئ، وه داوود ﴿﴾ بخاته وه ياد، بو شه وه ي پي دلنيا بيته وه.

دووه م: خوا ﴿﴾ ستايش ده كاتو شه و كه سه ي خو شه وه ي كه هيزو تواناي هه بي له گوپرايه لي كردنيدا، هيزي دل و جه سته، بيگومان به ده ستي ديني له شوينه واړه كاني گوپرايه لي و چاكيان و زور يان، كه به هيچ شيوه يه ك له گه ل لاوازيدا شه وانه به ده ست نايه ن، بو يه پيوسته له سه ر به نده هو كاره كان به ده ست بيني، وه په نا نه باته بهر ته نبه لي و ده ست به تالي كه هو كارن بو شه نمانني هيزو لاوازي نه فس و ده روون.

سیبەم: گەرانبەوه بۆ لای خوا لە هەموو کاروبارەکاندا، لە وەسفەکانی پێغمەبەرائی خواو دروستکراوە تایبەتە کانیستی، وە ک چۆن خوا ستایشی داوودو سولەیمانی کردووە بەو گەرانبەوه، دەی با پەیرەو کاران پەیرەوی ئەوان بکەن، وە پێنمای وەرگران پێنمای لەوانەوه وەر بگرن، ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَّتْهُمْ آفَتُهُ﴾ (۱۰) ﴿الأنعام﴾ (واتە: ئا ئەوانەن کە خوا هیدایەتی داوون جا پەیرەوی هیدایەتی ئەوان بکەن).

جوارەم: ئەوەی خوا پێزی لێناوە بە پێغمەبەرە کەسی داوود عليه السلام لە دەنگخۆشی، کە خوا بە ھۆیەوه داینابوو ئەو کیوانی کەرنو ئەو بالتدانە لە لائ وە لامی بدەنەوه، ئە گەر یادی خوا ی بکردایە بە تەسبیح کردن، ئەوانیش لە گەل ئەودا یادی خوا یان دە کرد لە ئیوانو دەمو بە یانیان.

گرنگی دانی خوا ی گەرە بە پێغمەبەرائی کاتی هەندی کەمو کورپی و ناتەواویان لێو دەردەچێ، بە تاقیکردنەوه یان کە بەو جۆرە مەترسیان لە سەر لادەبات، وە دە گەر پێنەوه بۆ حالە تیک چاکتر لە حالەتی پێشوویان، ھەر وہ کو چۆن لە داوودو سولەیمان روویدا (عليهما السلام).

پێنجەم: پێگومان پێغمەبەران (سلاوی خوا یان لە سەر بیت) مەعصومو پارێزراون لە ھەلە، لەوەی سلاوی دە کەنەوه دەربارە ی خوا ی گەرە، چونکە مەبەستی پەیمانی خوا تەنھا بە پارێزراوی دەستەبەر دەبێ، پێگومان ھەندێجار ھەندی ھەلە لە پێغمەبەرانەوه روودەدات، کە سروشتی مرۆف و دەخوازی، بە لام خوا عليه السلام فریایان دە کەوی و دەستپێشخەری دە کات بە لیبوردنیان.

شەشەم: داوود عليه السلام زۆربە ی کاتە کانی پەیوہست بوو بە پەرستگا کە یەوہ بە خزمەت کردنی پەرورەدگاری، لەبەر ئەمە دوو داواچە کە بەسەر دیواری پەرستگا کە دا سەر کەوتن، چونکە ئە گەر پەرستگا کە ی چۆل بکردایە، کەس نە دەھات بۆ لای، ھەموو کاتە کە ی دانەنا بۆ خەلکی، لە گەل زۆری ھانتی کێشە و گرتە کان بۆ لای، بە لکو کاتیکی دانا بە تال بیت بە تاک و تەنھایی خوا ی تیدا پەرستی، چاوو دلێ گەش بیت بە پەرستش کردنی، وە یارمەتی بدات لە سەر دلسۆزی لە ھەموو کاروبارەکاندا.

ھەوتەم: پێویستە ئە دەبوو پەوشت بە کار بە ئیری لە چوونە ژوورەوه بۆ لای دەسەلاتداران جگە لەوانیش، چونکە دوو داواچە کە کاتی چوونە ژوورەوه بۆ لای داوود عليه السلام لە حالە تیکی ئاسایدا نەبوو، وە لە دەرگای ئاسایەوه نەرۆشتە ژوورەوه، لێیان

ترساو نارپه حهت بوو به سه ريه وه، پيى وابوو ئه وه شياو نيه بهو حاله.
هه شتم: خرابى مامله و بي ره و شتى نايته ريگر له به ردهم دادوهر دا بو ئه وهى بريار
 به حه قو راستى نه دات.

نويم: ته واوى نه رم و نيانى داوود عليه السلام، ليسان تووره نه بوو كاتى هاتنه ژووره وه به بي
 مؤلهت، له كاتيكدان ئه و پاشا بوو، نه بيزارى كردن و نه سه رزه نشت.

ده يه م: دروسته قسه ي ستم ليكراو له وهى ستمى ليده كات بليت: تو ستمت ليكردم،
 يان: ئه ي ستمكار، وينه ي ئه وان ههش، چونكه ئه وان وتيان: حَصَمَانِ بَعِي بَعْضًا عَلَيَّ
 بعضي عليه السلام (واته: دوو داواچين يه كيگمان ستمى له وي تر كردوه).

يازدهم: ئاموژ گاريكهر ئه گهر پله و پايه ي به رز بيت و زانستى زور بيت، ئه گهر كه سى
 ئاموژ گارى كرد، تووره و بيتاقت نايست، بهلكو پله ده كات له وه رگرتن و ستايش
 كردن، بيگومان دوو داواچيه كه ئاموژ گارى داووديان كرد عليه السلام بيزار نه بوو، تووره ش
 نه بوو، واشى لينه كرد له حه ق لابتدات، بهلكو بريارى دا به حه قى په تي.

دوازدهم: بيگومان تيكه لاوى له نيوان خزمان دوستاندا، وه زور په يوه ستيبون به مال و
 سامانه وه ده يته هوى ناكو كى نيوانيان و ستم كردنى هه نديكيان له سه ر هه نديكى
 ديكه يان، هيج شتيك ئه وه ره تناكات وه ته نها له خوا ترسان و خوراگرتن له سه ر
 كاروباره كان نه بي، به ئيمان و كرده وهى چاك، ئه مه كه مترين شته له لاي خهلكى.
 سيزدهم: به راستى داواي ليخوشبوون و به نديه تى كردن به تايهت نويز، ده يته مايه ي
 كه فاره تى گونا هه كان، بيگومان خوا له داوود عليه السلام خوش بوو به هوى داواي ليخوشبوون و
 سوژده بردنى.

چواردهم: ريزگرتنى خوا عليه السلام بو به نده كه ي داوود عليه السلام به نزيك بوونه وهى لىي و
 چاكى پاداشت، بو ئه وهى كه سى گومان نه بات ئه وهى پرويدا ليسانه وه، پله و پايه يان
 كه مده كاته وه له لاي خوا، ئه مه له ته واوى ميهره بانيه تي خوايه بو به نده دلسوزه كاني، به
 راستى ئه گهر ليسان خوش بيت شوينه وارى گونا هه كانيان ناهيلىت، هه موو ئه و شتانه ي
 له سه ر ئه و شوينه واره دروست ده بي لايده بات، هه تا له دلى خهلكيدا ناميني، چونكه
 خهلكى ئه گهر بزنانن به هه ندى له گونا هه كانيان، له دلپاندا شتيك دروست ده بيت
 پله يان داده به زى له پله و پايه ي پيشوويان، خواي گه وره ئه و شوينه وارانى لابرده وه،
 ئه وه شتيكى گه وره نيه له لاي به خشنده ي لىبوره ده.

پازدهم: پرياردان و دادوهري له نيوان خه لڪيدا پله به ڪي ٿاينيه، پيغه مبهرائي خواو پاشان بهنده تايه تمهنده ڪانى ده يهن به رپوه، بيگومان پيشه ي ٿو ڪه سه ي پئي هه لده ستي، پرياردانه به حق و دور ڪه و تنه وه به له هه واو ٿاره زوو، دادوهري و پرياردان به حق پيوستي به زانست و شاره زاي هه به له ڪاروباره شهرعيه ڪان، وه زانست به ويته ي رووداوه ڪه ڪه پرياري له سر ده دري، وه چونه تي خسته ناو پرياري شهرعي، جا ڪه سيڪ نه فام و ناشاره زاي ٿي به يه ڪيڪ له و دوو ڪاره ناگونجي بو پرياردان، وه نايي ده ستي شخهري بو بڪات.

شازدهم: پيوسته دادوهر ٿاگاداري هه واو ٿاره زووي ٿي، وه بيرو هو شي له لاي ٿي، چونڪه نه فس و دهروونه ڪان خالي نابن ٿي، به لڪو ڪوششي نه فسي ده ڪات به وه ي حق و راستي مه به ستي ٿي، وه له ڪاتي پريارداندا هه موو خوشه ويستي رڦو ڪينه به ڪ له نيوان ٿو دوو دڙه دا وه لا ٿي.

هفدهم: به راستي سوله يمان ﷺ له ڇا ڪه ڪانى داووده ﷺ، وه له منته ڪانى خوايه به سه ريه وه، ڪاتي خوا پئي به خشي، له گه و ره تريني نيعمه ته ڪانى خوا بو سر بهنده ڪه ي، ٿه وه يه منداليڪي چاڪي پي به خشي، جا ٿه گه ر زانا بو، ٿه وه رووناڪيه له سر رووناڪي.

هه ڙدهم: ستايش ڪردي خوا ﷺ له سر سوله يمان و هه سفر ڪردي، له وه ي ڪه فه رموويه تي: ﴿يَعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾

نوڙدهم: زوري خيرو چا ڪه ڪانى خوا به بهنده ڪانى، ٿه وه يه منته ده ڪات به سه رياندا به ڪرده وه چا ڪه ڪان و ره وشته به رزه ڪان، پاشان ستايشيان ده ڪات پئي ٿو زاته خواهن فه زل و چا ڪه و به خشينه.

بيستم: سوله يمان ﷺ خوشويستي خواي پيشخت به سر هه موو شتي ڪدا.

بيست و يه ڪ: هه شتي بهنده سه رقال بڪات له به ندايه تي ڪردي خوا ٿه وه شوم و سه رهنشت ڪراوه، با ٿي جيا بيته وه و روو بڪاته ٿه وه ي سوودو ڪه لڪي هه به بو ي. بيست و دوو: ياساي به ناوبانگ: هه ڪه سيڪ واز له شتي بهيني له بهر خوا، ٿه وه خوا ﷺ له وه چاڪري پي ده به خشي.

سوله يمان ﷺ داي له ملي ٿه سه به چا ڪه ڪان ڪه خوشه ويست بوون له دلدا، خوشويستي خواي پيشخت به سه رياندا، خوا ﷺ له بري ٿه وه دا شتيڪي چاڪري پي به خشي، به وه ي

باي بؤ ژير بارخستو رامهينا، كه به فرماني ئه و ده پويشت بؤ ههر شويني ويستي له سهر بووايه، سهر له به ياني تا نيوه پو مانگي ريگاي ده بري، وه نيوه پو بؤ ئيواره مانگي ريگاي ده بري، وه شه يتانه كاني بؤ رامهينا، ئه وانه ي خاوه ن تواناو ده سه لاتن به سهر ئه و كارو كرده وانه ي كه مروقه كان توانايان به سهر يدا نيه.

بيستو سي: بيگومان رامهيناني شه يتانه كان بؤ هيچ كه سيك نيه دواي سوله يمان سوره ايمان.
بيستو چوار: سوله يمان سوره ايمان ده سه لاتداريكي پيغه مبه ر بوو، ههر شتي ويستي له سهر بووايه ده يكرد، به لام هيچي نه ده ويست جگه له دادپه روه ري نه بووي، به پيغه وانه ي پيغه مبه ري خوا، چونكه ئه و ويستو ئيراده ي شويني فرماني خوا كه وتوو، شتي ناكاو واز له شتي ناهيني به فرماني خوا نه بي، وه ك حالي پيغه مبه رمان موحه مه د سوره ايمان، ئه م حاله ته واوتره.

(۴۱-۴۴): ﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ: أَيُّ مَسْنَى الشَّيْطَانِ يُصِيبُ وَعَذَابِ ۙ﴾ (۴۱) ﴿أَرْكُضْ بِرِحْلِكَ هَذَا مَغْتَسِلًا بَارِدٌ وَشَرَابٌ ۙ﴾ (۴۲) ﴿وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَى لَأُولَى الْأَلْبَابِ ۙ﴾ (۴۳) ﴿وَخُذْ بِيَدِكَ ضِعْفًا فَاصْرِبْ بِهِ، وَلَا تَحْنُتْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ۙ﴾ (۴۴)

﴿وَأَذْكُرْ﴾ واته: له كيني خاوه ن باسدا ﴿عَبْدَنَا أَيُّوبَ﴾ به چاكترين باسكردن، وه ستايشي بكه به جوانترين ستايش كردن، كاتي تووشي نه خوشي و نارچه تي بوو ئارامي گرت له سهر، سكالاي نه برده لاي هيچ كه سيك جگه له په روه رد گاري، وه په ناي نه برد ته نها بؤ لاي ئه و نه بي.

﴿نَادَى رَبَّهُ﴾ (هاواري له په روه رد گاري كرد) ته نها داواي له و كرد، سكالاي نه برده لاي كه سيكي ديكه وتي: ئه ي په روه رد گارم: ﴿أَيُّ مَسْنَى الشَّيْطَانِ يُصِيبُ وَعَذَابِ﴾ واته: به راستي من شه يتان تووشي زه حه ت و نارچه تي و ئازاري كردووم، زالي كردبوو به سهر جهسته يدا، فووي ده كرد به جهسته يدا هه تا كييمو جهراعه تي ده رته كرد، پاشان له گيانيدا هاته خواره وه تا كاره كه ي له سهر نارچه ت بوو، وه به هه مان شيوه مال و مندالي تياچوو. پيي و ترا: ﴿أَرْكُضْ بِرِحْلِكَ﴾ واته: پيت بده به زه ويذا، بؤ ئه وه ي كانياويكي سارد بيته ده روه خوئي پي بشوري ليني بخويته وه، پاشان نه خوشي و نارچه تي به له سهر لابيچي، ئه ويش ئه وه ي كرد بويه ئازارو ناخوشيه كه ي نه ماو خوا سوره ايمان شيفايذا،

﴿ وَهَيَّا لَهُ أَهْلَهُ ﴾ واته: (وه ژنو منداله کانیمان پی به‌خشیه‌وه)، و تراوه: خوای گه‌وره زیندووی کردوونه‌ته‌وه بوی ﴿ وَمَثَلُهُمْ مَعَهُمْ ﴾ (ئه‌وه‌نده‌ی تریشمان له‌گه‌لی دابه‌ئه‌وه) له‌دونیاه، خوا‌ده‌وله‌مندی کردو مالیکی زورو زه‌به‌ندی پی به‌خشی، ﴿ رَحْمَةً مِنَّا ﴾ (به‌میهره‌بانیه‌ک له‌لایه‌ن تیمه‌وه) به‌بنده‌مان ئه‌یوب عليه السلام، کاتی نارامی گرت تیمه‌ش چه‌سپاومان کرد به‌ره‌حمته‌ی خو‌مان، وه‌ پاداشتمان دایه‌وه له‌ ئیستاو له‌ داهاتوودا.

﴿ وَهَيَّا لَهُ أَهْلَهُ وَنَهَتْهُ عَنْ زَوْجَةٍ إِنَّا ذَكَرْنَاهُ لَأُولَى الْأَلْبَابِ ﴾
 ﴿ وَحُدَّ يَدُكَ ضَعْفًا فَضَعْفًا بِمِثْرٍ وَلَا تَحْتَّ إِنَّا وَجَدْنَا نَهْمًا بِرَأْسِهِ ﴾
 ﴿ الْعَبْدَانِ لَهُ وَأَوَّلُ ﴾ ﴿ وَأَذْكُرْ عِنْدَ نَارِ زَيْبِةَ وَأَسْحَقْ مَعْفُونَ أُولَى الْأَيْدِي وَالْأَنْصُرِ ﴾ ﴿ إِنَّا أَخْلَصْنَا عَمْرًا لِلصَّوْمِ يَكْفَى الْقَدَارِ ﴾
 ﴿ وَأَهْمُهُ عِنْدَ كَلِمِ الْمُصْطَفَيْنِ الْأَخْيَارِ ﴾ ﴿ وَأَذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكَنْعَلِ وَرَجُلَ مِنَ الْأَخْيَارِ ﴾ ﴿ هَذَا ذِكْرُ عَلَّانِ الْمُتَّقِينَ لِحَسَنِ مَقَابِرِ ﴾ ﴿ حَسْبُ عِنْدِي مَقْتَحَةٌ لَهُمُ الْأَكْبُورِ ﴾ ﴿ مَنكُوبِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا كِبْرًا كِبِيرًا وَيَسْرَابِ ﴾ ﴿ مَرَّ عِنْدَهُ قَصِيرٌ الْكَلْبِيُّ الْأَرْبَابِ ﴾ ﴿ هَذَا مَا أَوْعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴾ ﴿ إِنَّ هَذَا لَرِزْقًا مِّنَّا لَهُ مِنْ قَدَارِ ﴾ ﴿ هَذَا وَإِنَّ لِلظَّالِمِينَ لَشَرَّ مَقَابِرِ ﴾ ﴿ جَهَنَّمَ يَصْعَقُونَ فِيهَا النَّفْسَ الْوَيْمَانَ ﴾ ﴿ هَذَا لِيَدِّ وَفَوْحِ جِمْهٍ وَعَسَاقِ ﴾ ﴿ وَآخِرِينَ مَسْجِدِهِ أَرْوَجِ ﴾ ﴿ هَذَا قَوْحٌ مُقْتَنِحَةٌ مَعَكُ لِمَا مَرَّجَابُهُمْ أَنَّهُمْ سَأَلُوا النَّارَ ﴾ ﴿ قَالُوا بَلْ لَنْتُمْ لِمَا مَرَّجَابِكُمْ أَنْتُمْ قَدْ مَسَّمْتُمْ لَنَا قَيْسَ الْقَرَارِ ﴾ ﴿ قَالُوا رَبَّنَا قَدْ مَرَّجَابُكَ هَذَا قَدْ مَرَّجَابُكَ عَدَابًا ضَعْفًا فِي النَّارِ ﴾

﴿ وَذَكَرْنَاهُ لَأُولَى الْأَلْبَابِ ﴾ واته: بوی ئه‌وه‌ی ئه‌وانه‌ی خوا‌هن‌ه‌ه‌قلن په‌ندو ئاموژگاری وه‌ریگرن له‌حالی ئه‌یوب عليه السلام، وه‌ بوی ئه‌وه‌ی بزانه‌ن هه‌ر که‌سی نارام بگری له‌سه‌ر ناخو‌شی و ناره‌حه‌تی، بیگومان خوای گه‌وره پاداشتی ده‌داته‌وه به‌پاداشتی له‌ ئیستاو له‌ داهاتوودا، وه‌لامی پارانه‌وه‌کانی ده‌داته‌وه نه‌گه‌ر داوای لی بکات ﴿ وَحُدَّ يَدُكَ ضَعْفًا ﴾ چه‌پکی شوول ﴿ فَأَضْرِبْ بِهِ وَلَا تَحْتَّ ﴾ (واته: پی بده له‌خیزانه‌که‌ت یه‌کجارو سوینده‌که‌ت مه‌شکینه) راقه‌زانانی قورئان و توویانه ئه‌یوب عليه السلام له‌ نه‌خو‌شی و ناره‌حه‌تی که‌ییدا تووره‌بوو له‌خیزانه‌که‌ی له‌ه‌ندی له‌ کاروباره‌کاندا، جا سویندی خو‌ارد: ئه‌گه‌ر خوا‌شیفای بدا ئه‌وه‌سه‌د داری لی نه‌دات، کاتی خوا عليه السلام شیفا‌یدا خیزانه‌که‌یشی ئافره‌تیکی چاکه‌خواز بوو بوی، خوا ره‌حمی پیکردو ره‌حمی به‌می‌رده‌که‌یشی کرد، برپاریدا سه‌د دانه‌شوول کوبکاته‌وه‌و بیدا له‌خیزانه‌که‌ی بوی ئه‌وه‌ی سوینده‌که‌ی به‌جی بینئ.

﴿ إِنَّا وَجَدْنَاهُ ﴾ واته: ئه‌یوب عليه السلام ﴿ صَابِرًا ﴾ واته: تا‌قیمان کرده‌وه به‌نه‌خو‌شی و ناره‌حه‌تی کی مه‌زن، له‌پیناوی خوا‌دا نارامی گرت، ﴿ نِعَمَ الْعَبْدِ ﴾ (به‌نده‌یه‌کی چاک بوو) پله‌ی به‌ندایه‌تی کامل کردبوو له‌خو‌شی و ناره‌حه‌تیدا، وه‌له‌

په پیره و کاران تامه زړو دهن بو په پیره وی کردن به سیفاته جوانه کانیان، وه ده زانی
 نه وهی خوا منته تی کرده به سه ریاند له وه سفه پاکانه، وه بلاو کردنه وهی
 ستایشیان له ناو خه لکیدا.

نهمه جوړیکه له جوړه کانی یاد کردنه وه، نهمیش یاد کردنه وهی خه لکانی چاکه،
 وه له جوړه کانی یاد کردنه وه: باسکردنی پاداشتی خاوهن چاکه و خاوهن خراپه یه،
 له بهر نهمه یه فرموویه تی: ﴿وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ﴾ واته: (بیگومان خو پاریزان و نهمه یه
 ده ترسن) له په روه رد گاریان به جیبه جی کردنی فرمانه کان و دورو که و تنه وه
 له قه ده غه کراوه کان، له هه موو پرواداریکی پیاوو نافرته تان ﴿لِحَسَنٍ مَّتَابٍ﴾
 سه رنه جامینی چاک، وه جی و ریگایه کی خوش.

(۵۰-۵۴): ﴿جَنَّتٍ عَدْنٍ مَّفْنَحَةٌ لَهُمُ الْأَنْبُوبُ﴾ ﴿۵۰﴾ مُتَّكِبِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَنَكِهَةٍ كَثِيرَةٍ
 وَشَرَابٍ ﴿۵۱﴾ وَعِنْدَهُمْ قَصِيرَاتُ الْأَرْبَابِ ﴿۵۲﴾ هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿۵۳﴾ إِنَّ هَذَا
 لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ ﴿۵۴﴾

پاشان شیکردو ته وه و دریزه ی پیداوه، فرموویه تی: ﴿جَنَّتٍ عَدْنٍ﴾ واته: به هه شتانی
 جینگایه کی ئیجگارین خاوه نه که ی به هیچ جوړی نایگورپته وه، به هوی ته واوی و
 که مالی نازو نهمه ته کانی، وه لی ده رنا چن و ده رنا کرین، ﴿مَّفْنَحَةٌ لَهُمُ الْأَنْبُوبُ﴾ ده رگای
 خانوو شوینی نیشته جییان له پیناو نه واندا کراوه یه، پیویست به وه ناکات خو یان
 بیکه نه وه، به لکو نه وان خزمه ت کراون، نهمه ش به لگه یه له سه ر نهمان و ناسایشی
 ته واوه تی، شتیک نیه له به هه شته کاند که پیویست بکات له پیناویدا ده رگا
 دابخری، ﴿مُتَّكِبِينَ فِيهَا﴾ پالیان داوه ته وه له سه ر کورسی رازاوه و جینگای خوش
 ﴿يَدْعُونَ فِيهَا﴾ واته: فرمان به خزمه تکاره کانیان ده که ن بویان بهینن ﴿بِفَنَكِهَةٍ
 كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ﴾ (واته: میوه هاتی زورو جوړه ها خواردنه وه) له هه موو نهمه یه
 نفس ناره زووی ده کاو چاو له زه تی پی و ه رده گری، نهمه ش به لگه یه له سه ر ته واوی
 نارامی و دلنایبی وه ته واوی چیژو له زه ت ﴿وَعِنْدَهُمْ﴾ له خیزانه کانیان خو ریبه
 چاو گه شه کان ﴿قَصِيرَاتُ﴾ تنه ها چاویان بریوه ته میرده کانیان، وه میرده کانیان
 تنه ها چاویان بریوه ته نهمان، له بهر جوانی هه موویان، وه خوشویستی هه ریبه که یان
 بو نه وهی دیکه، وه تمه اح نه کردنی جگه له وه، وه به هیچ شیوه یه ک خیزانه که ی
 به هیچ ناگورپته وه وه له بری هیچدا داینانی ﴿الْأَرْبَابِ﴾ واته: له یه ک ته مه ندان،

چاکترین ته‌منی گه‌نجیتی و جوانترین و به‌له‌زه‌ترینی ﴿ هَذَا مَا توعَدُونَ ﴾ (ته‌مه
 شه‌و نازو نیعمه‌ته‌یه که به‌لنتان پیدراوه) شه‌ی له‌خواترسان، ﴿ لِيَوْمِ الْحَآبِ ﴾
 پاداشته‌له‌سه‌ر کرده‌وه چاکه کانتان ﴿ إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا ﴾ (به‌راستی ته‌مه رزق و رزوی
 تیمه‌یه) که به‌خشیمان به‌خواه‌نی مالی پر له‌نازو نیعمت ﴿ مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ ﴾
 واته: (هرگیز ته‌واو بوونی بو‌نیه)، وه‌ناچرپی، به‌لکو له‌هه‌موو کاته‌کاندا
 به‌رده‌وامه، به‌رده‌وام له‌زیاد بووندایه بو‌هه‌موو به‌نده‌کان.

ته‌مه مه‌زنو گه‌وره نیه به‌لای په‌روه‌دگاری به‌خشنده‌ی به‌به‌زی میهره‌بانی
 چاکه‌خواز، بینازی ده‌وله‌مه‌ند، ستایش‌کراوی به‌سوز، پاشای هه‌موو جهان،
 گه‌وره و جوان و منه‌تکار، خاوه‌ن فه‌زلی دره‌وشانه‌وه، وه‌ریزی یه‌ک له‌دوای
 یه‌ک، شه‌و زاته‌ی نازو نیعمه‌ته‌کانی له‌ژماردن نایه، وه‌هرگیز ده‌وری هه‌ندی له
 چاکه‌ی نادری.

(۶۴-۵۵): ﴿ هَذَا وَإِلَ لِلطَّغِينِ لَشَرِّ مَتَابٍ ﴿۵۵﴾ جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا فَمِنْ أَلْهَادٍ ﴿۵۶﴾ هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ
 حَمِيمٌ وَعَسَاقٌ ﴿۵۷﴾ وَءَاخِرُ مِنْ سُكَّالِهِ أَرْوَجٌ ﴿۵۸﴾ هَذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَعَكُمْ لَا مَرْجَأَ لَهُمْ إِتَّيْمًا
 صَلَّوْا النَّارَ ﴿۵۹﴾ قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَرَجَبًا يَكْفُرُونَ قَدْ مَثُمُوهُ لَنَا فَيَسِّرْ لَنَا الْقَرَارَ ﴿۶۰﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ
 لَنَا هَذَا قَرَدَهُ عَذَابًا ضَعُفًا فِي النَّارِ ﴿۶۱﴾ وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ ﴿۶۲﴾
 أَخَذْنَهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ ﴿۶۳﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاضَمُ أَهْلُ النَّارِ ﴿۶۴﴾ :

﴿ هَذَا ﴾ ته‌مه پاداشتی له‌خوا ترسانه که وه‌سفمان کرد ﴿ وَإِلَ لِلطَّغِينِ ﴾
 واته: زیده‌رؤیان له‌کوفرو سه‌ریچیدا ﴿ لَشَرِّ مَتَابٍ ﴾ خراپترین پاشه‌پوژو
 سه‌ره‌نجامیان بو‌هه‌یه.

پاشان دریژه‌ی پیداووه فه‌رموویه‌تی: ﴿ جَهَنَّمَ ﴾ دۆزه‌خیکه که کۆبوته‌وه تیایدا
 هه‌موو سزایه‌ک، وه‌گه‌رمیه‌که‌ی زور توونده، وه‌قولایی گه‌یشتوته‌وه په‌ری
 ﴿ يَصَلُّونَهَا ﴾ واته: سزاده‌درین تیایدا به‌سزایه‌ک له‌گشت لایه‌که‌وه ده‌ور دراون،
 بو‌شه‌وان هه‌یه له‌لای سه‌ریانه‌وه چهند چینیکی له‌ناگر وه‌ک هه‌وری په‌ش، وه
 له‌ژیریانیشه‌وه چهند چینیکی دیکه هه‌یه ﴿ فَمِنْ أَلْهَادٍ ﴾ (چ جیگایه‌کی به‌دو
 خراپه) که دیاریکراوه بو‌یان وه‌ک شوینی نیشته‌جیوون و مانه‌وه‌یان، ﴿ هَذَا ﴾
 ته‌مه جیگایه‌وه ته‌مه سزا تووندو ریسوایی و سوکیه ﴿ فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ ﴾ (ده‌با بچیژن)
 ناویکی گه‌رم، که گه‌رمیه‌که‌ی زور توونده، کاتی ده‌یخونه‌وه هه‌ناویان ده‌ردینی،

﴿وَعَسَاقٌ﴾ (کیم و زوخاو) شهوه پیسترین شته له خواردنه وه دا له چلک و
 بیسایه کانیان تال و ناخوش و بوئیکی بیزار کهر ﴿وَأَخْرَجْنَا مِنْ شَكْلِهِ﴾ واته: چند
 جورئ تر (له جورئ) ﴿أَزْوَاجٌ﴾ چند جورئ که له جوره کانی سزا، سزای
 پی ده درین و سرشور ده کرین، کاتی ده هینرین بو سر ناگر هه ندیکیان قسه و
 تومته به هه ندیکسی دیکه یان ده کهن، ده لئین: ﴿هَذَا فَوْجٌ مُّقْتَضٍ مَعَكُمْ﴾ دوزه خ
 ﴿لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِلَيْهِمْ صَلُّوا النَّارِ﴾ (واته: گومرا کانیس ده لئین به خیر نه یهن، بیگومان
 نه وانه ده چنه ناو ناگری دوزه خ) ﴿قَالُوا﴾ نه وانیس نه وانه ی به ره و لایان ده رپون،
 ده لئین: ﴿بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ قَدْ مَتَمُّوهُ﴾ (واته: به لکو ئیوه به خیر نه یهن، ئیوه
 پیشتان هینا بومان له) سزا: ﴿لَنَا﴾ به وهی بانگه وازی ئیمه تان ده کرد، تووشی
 فیتنه و گومرایتان کردین و ئیوه بوون به هوکار ﴿فَيَسَّ الْقَرَارُ﴾ جیگای
 هه مووانه، جیگای خرابه و شه ره.

پاشان دووعا له و گومرا کارانه ده کهن که گومرایان کردن، جا ﴿قَالُوا رَبَّنَا مَنْ
 قَدَّمَ لَنَا هَذَا فَرَدُّهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ﴾ (واته: ده لئین: ئهی پهروه ردگارمان هه
 کس، هوئ پیش هینانی ئهم سزایه بوو بو ئیمه، شهوه سزای شه و له دوزه خدا
 دوو چندانه بکه)، وه له ده قیکی دیکه دا فرموویه تی: ﴿قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ وَلَكِنْ لَا
 نَعْلَمُونَ﴾ (۳۸) ﴿الأعراف﴾ (واته: پهروه ردگار فرمووی: بو هه رکامتان سزای دوو
 به رانبه ره، به لام ئیوه نازانن و بیناگان).

وَقَالُوا مَا لَنَا لَنْزِيلِ الْكِتَابِ لِنُرِيَ مَا تَعْدُوْنَ مِنَ الْآيَاتِ ۗ وَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ كَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾
 وَيَسْخَرُونَ مِنْ رَسُولِنَا وَمَا نُنزِلُ إِلَّا الْكَلِمَاتُ الْمُنْتَهَىٰ ۗ وَمَنْ يَعْصِ أَمْرًا مِنْ رَبِّهِ فَإِنَّهُ يُسْجَنُ فِي سِجْنٍ مُّخْتَلَفٍ ﴿١٠٨﴾
 وَإِن يَسْتَعْجِلْ بِكَ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ لَيْلًا وَنَهَارًا ۗ إِنَّ رَبَّكَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٠﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١١﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٢﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٣﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٤﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٥﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٦﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٧﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٨﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١١٩﴾
 وَإِن يَسْأَلُوكَ لِتُفَسِّحَ لَهُمُ الْبُيُوتَ الَّتِي كَانَتْ يُرْسِلُونَ فِيهَا رُسُلَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ مَدَنٌ وَمَغَارٌ وَمَنْسَبَاتٌ يُحِبُّونَ ۗ وَمَنْ يُؤْتِ الْإِنْسَانَ مُلْكًا لَّا يُلْبَسْهُ إِلَّا الْبِطْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُغْلَبُونَ ﴿١٢٠﴾

﴿ وَقَالُوا ﴾ کاتی له ناو ناگردان و تیان: ﴿ مَا لَنَا لَنْزِيلِ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴾ واته: تیمه ییمان وابوو نهوانه خراپه کارانن، شایسته ی ناگری دوزهخن، نهوانیش برودارانن، دوزه خیان گومیان کردوون - خواروویان رهش بکات - ثابا ده یانینن له ناو دوزهخ؟

﴿ أَخَذْنَاهُمْ سِحْرِيًّا أَمْ رَأَعْتَ عَنْهُمْ الْأَبْصَرَ ﴾ واته: نه یینیان دوو هوکاری هه یه: یان نهویه تیمه ههله بووین لهوهی داماننابوون له خراپه کاران، بهلکو نهوان له چاکه کارانن، قسه کانی تیمه له رووی گالته پیکردنهوه بوو بیان، نهمه راستیه که یه، وه کو خوا ﴿﴾ به خه لکی دوزهخ دهه فرموی: ﴿ إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ

مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٠٧﴾ فَأَخَذْنَا مَثَلَهُمْ سِحْرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوْكُم ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١٠٨﴾ ﴿ المؤمنون ﴾ (واته: ییگومان له دونیادا کومه لیک له بهنده کانی من ده یانوت نهی پهروه ردگارمان تیمه بروامان هیناوه دهی لیان خوش بهو ره حمیان بی بکه، چونکه تو چاکترینی میهره بانانیت * که چی تیوه گالته تان بیان ده کرد تا (نهو گالته کردنه تان به) (نهوان یادی منی له بیر بردنهوه، وه تیوهش هه میسه به نهوان پیده که نین). کاری دووهم: لهویه نهوان چاوه کانیان له یینی تیمانداران له گه لیاندا له سزادان که لا بووی، نه گهرنا نهوه نهوانیش سزا ده درین بهلکو چاوه کانی تیمه نایانینن، نهو بیرو باوه ره ی له دونیادا هه یانبوو، وه زورو حوکم و بریاریان ده باره ی تیمانداران به ناگر دلاینی دامه زرانندو بوو به موریک به سر دلایندا، کاتی چوونه دوزه خوهه حالیان هر بهو شیوه یه بوو، پاشان و تیان نهوه ی که و تیان.

ده گونجی قسه کانیان گورینی حقیقهت و راستیه کان بی وه کو چون له دونیادا ده یانکرد، ته نانهت له ناو ناگریشدا قسه کانیان ده گوری، له بهر نهمه یه خه لکی نه عراف به خه لکی دوزهخ ده لین: ﴿ أَهْتُولَاءِ الَّذِينَ اقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ

تَحْزَنُونَ ﴿۶۹﴾ الْأَعْرَافِ (واته: ئایا ئهوانه ههژاره برواداره کان ههر ئهوانه نین که ئیوه له دنیا دا سویندتان ده خوارد که خوا بهر میهره بانی خویان ناخات خوا به ههژاره برواداره کان ئه لی بچنه به ههشت و هیچ مهترسیه کتان له سهر نیه وه ئیوه خهم ناخون)، خوا ﴿جَهَنَّمَ﴾ جهخت ده کاته وه له سهر ئه وهی ههوالیداوه، وه ئه و راستگویی راستگویانه و فرموویه تی: ﴿إِنَّ ذَٰلِكَ﴾ ئه وهی بوم باسکردن ﴿لِحَقِّ﴾ هیچ گومان و دوودلیه کی تیا نیه ﴿تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ﴾ (واته: شه ره قسه ی دۆزه خیانه).

(۶۵): ﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنِّي إِلَّا اللَّهُ الْوَحِيدُ الْقَهَّارُ﴾ ﴿۶۵﴾

﴿قُلْ﴾ ئه ی پیغه مبه ر به و به در دوانه رانه بلی: ئه گه ر داوا ی شتیکیان لی کردی، که نه له توانای تۆدابه و نه به دهستی تۆیه: ﴿إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ﴾ (واته: (من ته نها ترسینه ریکم) ئه مه ئه و په ری ده سه لاتی منه، به لام کاروباره کان هه مووی به دهستی خوایه، من فرماتان پی ده کم و قه ده غه تان لیده کم، وه هانتان ده دم له سهر خیر و دوورتان ده خه مه وه له شه ر، جا ههر که سی هیدایه ت وه برگری ئه وه بو خویه تی، وه ههر که سیکیش گومرایبی ئه وه له سهر یه تی، ﴿وَمَا مِنِّي إِلَّا اللَّهُ﴾ هیچ که سیک نیه به رستری و به ندایه تی بو بگری به راستی جگه له خوا، ﴿الْوَحِيدُ الْقَهَّارُ﴾ (ته نه های به ده سه لات).

ئه مه دانیدانانی په رستراویته تی به م به لگه یه کلا که ره وه یه، ئه ویش تاک و ته نه های خوا ده سه لاتی به سهر هه موو شتیکیا، چونکه ده سه لاتی ته وا و په یه وه سه به ته نه های، ناگری دوو ده سه لات هه بن وه کو یه کتر بن له ده سه لاتیاندا، ئه و زاته ی به ده سه لات به سهر هه موو شتیکیا خوا ی تاک و ته نه های، که هیچ هاوشانیکی نیه ته نها ئه و شایسته ی ئه وه یه به ته نه های به رستری، هه ره کو چۆن به ده سه لات به تاک و ته نه های.

(۶۶): ﴿رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفُورُ﴾ ﴿۶۶﴾

هه ره ها بریاری ئه وه ی داوه به یه کتا په رستی په ره رد گاریتی، فرموویه تی: ﴿رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا﴾ (واته: دروستکه ره په ره رده کارو به ریوه به ریا نه، به هه موو جو ره کانی به ریوه بردن ﴿الْعَزِيزُ﴾ ئه و زاته ی خاوه نی هیزه، به و هیزه به دیهینراوه مه زنه کانی به دیهینراوه ﴿الْغَفُورُ﴾ لیبوره یه له هه موو گونا هه کان بچوو کو و گه وره یان، بو که سی داوا ی لیخوشبوون بکا و خوی دا برنی لیان.

ئا ئه مه ئه و زاته یه پیویسته و شایسته یه به رستری، جگه له و نه دروست ده کاو نه رزق و رۆزی ده داو نه زیان ده گه یه نی، نه سوود ده گه یه نی و نه زیان لاده با، وه نه هیچ ده سه لاتیکی هیه له

کاروباردا. وه توانای بهر یوه بردنی نیه، وه لیوردن و لیخوشیون به دهستی نهو نیه. (۶۷): ﴿قُلْ هُوَ نَبُوًا عَظِيمٌ﴾ (۶۷): ﴿قُلْ﴾ پیمان بلی: به ترسو و ناگادار کردنه وه و شیار کردنه وه یان: ﴿هُوَ نَبُوًا عَظِيمٌ﴾ واته: نهو هه واله ی پیمداون ده رباره ی زیندوو کردنه وه و پاداشت له سر کرده وه کان هه واله یکی زور گه وره یه، پیویسته نهو په ری گرنگی پی بدری نایی لئی بیئا گایی، به لام..

(۶۸): ﴿أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ﴾ (۶۸): (واته: ئیوه گوئی پی نادهن) ههروه کو نهو وایه له پیشتانه وه لیپر سینه وه و سزاو پاداشت نه بیئت.

(۶۹-۷۰): ﴿مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ إِذْ يَخْتَصِمُونَ﴾ (۶۹) ﴿إِنْ يُوحَىٰ إِلَىٰ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ (۷۰): نه گهر گومانتان هه بوو له قسه کانمدا وه دوو دل بوون له هه واله کانم، نهو هه بیگومان من هه واله یکتان پی ددهم هیچ زانیاریه کم نیه ده رباره ی، وه لهو باره یه شهوه هیچ کتیبیکیم نه خویندو ته وه، جا هه واله دانی من پی وه کو خوئی به پی زیادو کهم گه وره ترین شایه تیه بو راستگوئی من، وه چاکترین به لگه یه له سر راستی نهو په یامه ی هیناومه، نا له بهر نه مه یه فهرموویه تی:

﴿مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ﴾ (واته: (نه گهر وه حیم بو نه هاتا یه من هیچ ناگام له کومه لی هه ره بلندی) فریشته کان نه ده بوو، ﴿إِذْ يَخْتَصِمُونَ﴾ (واته: کاتی دهمه قالیان ده کرد ده رباره ی نادمه ﴿إِنْ يُوحَىٰ إِلَىٰ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ (واته: ترسینه ریکی ناشکرا، هیچ ترسینه ریگ نیه به هیز تری له ترساندنن نهو ﴿﴾.

(۷۱-۷۶): ﴿إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِقُ بَشَرًا مِنْ طِينٍ﴾ (۷۱) ﴿فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ﴾ (۷۲) ﴿فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ﴾ (۷۳) ﴿إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾ (۷۴) ﴿قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيْدِي اسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ﴾ (۷۵) ﴿قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ﴾ (۷۶):

باشان باسی دهمه ده می فریشته کانی کرده وه فهرموویه تی: ﴿إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ﴾ به شیوه ی هه واله پیدان، ﴿إِنِّي خَلِقُ بَشَرًا مِنْ طِينٍ﴾ واته: توخمی مروف له قور، ﴿فَإِذَا سَوَّيْتُهُ﴾ واته: شیوه ی جهسته یم رپنکخست و ته واوم کرد، ﴿وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ﴾ (واته: روحیک من خاوه نی نهوم فووم پیدا کردوو گیانم پی به خشی ئیوه ی فریشته هه مووتان سوژده ی بو بهرن)، فریشته کان نه فسیان جیگیر بوو له سر نهو، تا کاتی دروستکردنی ته واو ده بی و فووی رووح ده کری به به رید، فرمان بهرداری په وره د گاریان ده بن و ریز له نادمه ﴿﴾.

(۷۹): ﴿ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴾ ۷۹ (واته: ئيبليس وتي: ئه‌ی په‌روه‌ردگارم ده‌ی مؤلّه‌تم بده تا رپوژي زیندوو ده‌ کرینه‌وه) به‌ هو‌ی توندی دژایه‌تی کردنی ئاده‌مو نوه‌ه کانی، بۆ ئه‌وه‌ی بتوانی گو‌مرا‌ی بکات، ئه‌و که‌سه‌ی خوا بریاری داوه‌ گو‌مرا‌ی بکات.

(۸۰-۸۱): ﴿ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴾ ۸۰ ﴿ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴾ ۸۱ ﴿ قَالَ خُذْهَا مِنْهُ وَهَلَامِي دَاوَاكِي دَايَه‌وه، کاتئ حیکمه‌تی ئه‌وه‌ی ویست، فه‌رموو: ﴿ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴾ ۸۱ ﴿ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴾ (واته: ده‌ی به‌راستی تۆ له‌ مؤلّه‌ت دراوانی * تا رپوژي کاتی دیاریکراو)، کاتئ نوه‌ه کان کامل ده‌بن، تاقیکردنه‌وه‌ش ته‌واو ده‌یبت.

(۸۲-۸۳): ﴿ قَالَ فِعْرَنُكَ لَأَعُوذَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴾ ۸۲ ﴿ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخَلَّصِينَ ﴾ ۸۳ ئيبليس کاتئ زانی مؤلّه‌تدراوه، به‌ هو‌ی پیسی و خراپیه‌وه به‌ ئاشکرا توندی دوژمنایه‌تی خو‌ی را‌گه‌یاند به‌رانبه‌ر په‌روه‌ردگاری و ئاده‌مو نوه‌ه کانی، جا وتی: ﴿ فِعْرَنُكَ لَأَعُوذَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴾ واته: به‌ مه‌زینت هه‌موویان گو‌مرا‌ ده‌ که‌م، پیده‌چی (باه) بۆ سویند خواردن یبت، ئه‌و سویندی خواردوو به‌ عیزه‌تی خوا هه‌موویان گو‌مرا‌ ده‌ کات.

﴿ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخَلَّصِينَ ﴾ (واته: ئه‌وانه‌یان نه‌بی که‌ به‌نده‌ی پاک و هه‌لبژیردراوی تۆن) ئيبليس زانی خوا ده‌یانپاریزی له‌ فرت و قیلّه‌ کانی.

وه پیده‌چی (باه) بۆ پشت به‌ستن یبت (الإستعانة)، ئيبليس کاتئ زانی ئه‌و بیتوانایه‌ له‌ هه‌موو روویه‌ که‌وه، وه ئه‌و ناتوانئ که‌س گو‌مرا‌ بکات به‌ ویستی خوا نه‌بی، پشتی به‌ستی به‌ عیزه‌تی خوا له‌سه‌ر گو‌مرا‌ کردنی نوه‌ه کانی ئاده‌م، ئه‌مه‌ دوژمنی خوا به‌ حه‌قیقه‌ت.

ئیمه‌ ئه‌ی په‌روه‌ر گارمان بیتواناو که‌مه‌ترخه‌مین، دانمان به‌ تۆدا ناوه‌ به‌ هه‌موو نیعمه‌تیک، نوه‌ی که‌سیکین رپزو حورمه‌ت لی گرتوو، پشت به‌ عیزه‌تی مه‌زنی و تواناو میهره‌بانی به‌رفراوانی تۆ ده‌به‌ستین بۆ هه‌موو به‌دیهرتراهه‌ کان، وه پشت به‌ ره‌حه‌مت ده‌به‌ستین که‌ به‌ هو‌یه‌وه نازو نیعمه‌ته‌

ناینی و دنیا‌یه‌ کانت گه‌یاندوو به‌ ئیمه‌، وه به‌هو‌یه‌وه به‌لاو ناخوشیت لی دوورخستینه‌ته‌وه، یارمه‌تیمان بده‌ له‌سه‌ر دژایه‌تی کردنی ئيبليس، وه بمان پارێزه‌ له‌ شه‌رو هاوبه‌ش دانانی، گو‌مانی چاک به‌ تۆ ده‌به‌ین نزاکانمان گیرا بکه‌یت، بروامان به‌ به‌لینت هه‌یه‌ که‌ پیمانته‌ فه‌رموو:

﴿ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ ﴾ ۶۰ ﴿ غَافِرًا ﴾ (واته: وه په‌روه‌ردگارتان فه‌رمویه‌تی:

لیم بپارینه‌وه وه‌لامتان ده‌ده‌مه‌وه)، ئه‌وه‌ لبت پارینه‌وه وه‌ک فه‌رمانته‌ پیکردین، ده‌ی نزاکه‌مان گیرا بکه‌ وه‌ک چۆن به‌لینت پیداوین ﴿ إِنَّكَ لَا تَخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴾ ۶۱ ﴿ آل عمران ﴾ (واته: بیگو‌مان تۆ به‌لین ناشکینیت).

(۸۴-۸۸): ﴿ قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ أَقُولُ ﴾ (۸۴)

﴿ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴾ (۸۵)
 ﴿ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴾ (۸۶)
 ﴿ إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴾ (۸۷)
 ﴿ وَلَنَعْلَمَنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴾ (۸۸)

﴿ قَالَ ﴾ خوا ﴿ فەر مووی: ﴿ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ أَقُولُ ﴾ واته: حهق وه سفی منه، حه قیش قسهی منه، ﴿ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴾ (واته: به راستی دوزخه پر ده کهم له توو نه وه کانتو نه وانهی له ناده میزاد شوینت ده کهون تیکرا). کاتی پیغه مبهر ﴿ به لگهی بو خه لکی پروون کرده وهو ریگای پی نیشاندان، خوا ﴿ پی فەر موو: ﴿ قُلْ

﴿ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ ﴾ واته: له سر گه یاندنی ثم په یامه ﴿ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴾ واته: بانگه شهی شتی بکهم هی من نیه، وه له سر شتی بوهستم هیچ زانیاریه کم ده رباره ی نبی، شوینی هیچ ناکه وم جگه له وهی خوا وه حی بو کردووم. ﴿ إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴾ (واته: تنها په ندو ناموژ گاریه بو هه موو جیهانیان) یادی پیده که نه وه وه هه موو نه وانهی سوودیان پیده گه یه نی له بهرزه وه ندیه کانی دینو دونیایان، پاشان ده بیته شهره فو بهرزه ک بو هه موو جیهانیان، وه ده بیته به لگه و حوجه و بیانوو برین له سر عیناده کان.

ثم سوورته ته مه زنه گشتگیره له سر: یادی خوا ی خواوون حکمهت، هه والی مه زن، به لگه و بیانوو برینی له سر نه وهی قورئان به درو داده نیست و دزایه تی ده کاتو پیغه مبه ریش به درو داده نیست، وه هه وال دان ده رباره ی بنده دلسوژه کان، وه پاداشتی له خوا ترسان و سر که شه کان، له بهر نه مه یه سویندی خوار دووه له سره تا که ی به وهی ثم قورئانه خواون زیکرو یاده، وه له کو تایشدا وه سفی کرده به وهی زیکرو یاد کردنه وه یه بو جیهانیان.

وه زور ياد کر دنه وه لهم سووره ته دا له نيوان شه دايه، وه ک خوا فهرموويه تي: ﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا﴾ (۱۷) ص، (واته: بيري بهنده مان)، ﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا﴾ (۱۵) ص، (واته: بيري بهنده کانمان)، ﴿رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَى لَأُولَى الْأَلْبَابِ﴾ (۱۳) ص، (واته: به ميهره باني له لايه ن خو مانه وه بو په ندو ناموز گاري بو خواهه ناني ژيرو بيرو هوش) خوايه فيرمان بکه شه وه نايفامين، وه بيرمان بخه ره وه شه وه له بيرمان چوه، بيرچونه وه يي شاگايي و بيرچونه وه وازه ينان.

﴿وَلَعَلَّكُمْ تَتَّخِذُونَ﴾ (۱۲) ص، (واته: ده زانن) هه والي قورثان، ﴿بَعْدَ حَيْبٍ﴾ (۱۱) ص، (واته: پاش ماوه يه ک) شه ويش شه کاته يه سزايان له سه ر پيوست ده بي و هه موو هو کاره کانيان ده پچري.

ته فسيري سووره تي (ص) ته واو بوو.

گشتگيري له سهر حق، به هه وال له راسته قينه يه كان و حوكم و برياره دادپه روه كاني. ههر شتيك قورئان به لگه بي له سهرى شهوه مهزنترينى جوړه كاني حقه، له هه موو داواكار به زانسته كان، وه له دواى حق هيچ شتيكى ديكه نه جگه له گو مپايى. كاتى به حق دابه زينراوه گشتگيره له سهر حق، بو هيدايه تى حق له سهر به ريز ترينى خه لكى نازونيمه تى زور گه ورو مه زنى تيدايه، وه پيوسته سو پاسگوزارى له سهر بكرى، ئويش دلسوزى نايئداريه بو خوا، له بهر نه مه يه فهرموويه تى:

(۲): ﴿ فَاعْبُدْ اللَّهَ حَيْصًا لَهُ الدِّينَ ﴾ واته: به دلسوزيه وه نايئدارى بو خوا ﷻ بکه، له شهريه ته ئاشكراو نه نييه كاندا: ئيسلام و ئيمان و ئيحيان، به وهى خوا به تاك و تنها په رسته و تنها مه به ستت ئه و بي، جگه له مه به سته كاني ديكه.

(۳): ﴿ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ﴾ واته: (بيدار به نايى گهر دنكه چى و پاكو خاوين ههر بو خوايه) ئه مه دان بيدانان به فهران كردن به دلسوزى، وه روونكر دنه وهى شهوهى كه بيگومان هه روه ك چون خاوه نى هه موو ته واوى و كه ماله كه، وه خاوه نى فه زل و چا كه يه به سهر به نده كانيه وه له هه موو رووه كانه وه، به هه مان شيوه خاوه نى نايئكي پاكو پالفته يه له هه موو خه لته و ناته واويه ك. ئويش ئه و نايئه يه كه هه لبيژ اردوه بو نفسى خوى، وه پازى بووه بو پالفته ترينى دروستكراوه كاني، فهرمانى پيكر دوون به جييه جى كردنى، چونكه يه كته په رستى بو خوا ﷻ له خو ده گرى له خوشه ويستى و ترسان و هيو او ئوميدو گه رانه وه بو لاي له به نديايه تى كردنيدا، وه له به ده سته نيئانى داواكارى به نده كاني.

وه شهوهى دل له كان چاك و پاكو ده كاته وه به بي هاوهل بو دانان له شتيك له به نديايه تى كردنيدا، بيگومان خوا به ريه له هاوبه شدانان، ئه و بيناز ترين كه سه له وهى هاوبه شى بو دابترى، هاوبه شدانان تيكده رى دل له كان و رووچه كان و دونياو دوا روژه، نه فسه كان سهر گهر دان ده كات به ئه و په رى سهر گهر داني، جا فهرموويه تى: ﴿ وَالَّذِينَ أَحْضَرُوا مِنْ ذُنُوبِهِمْ أُولَٰئِكَ ﴾ (واته: كه ساني جگه له خوا چهند په رستراو ئيكيان بو خوا داناو)، پشتيان پى ده به ستن به به نديايه تى كردنيان و پارانه وه يان لى، بيانوو بو خويان ده هيننه وه ده لىن: ﴿ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى ﴾ (واته: تنها بو شهوه ده يان په رستين نزيكمان بکه نه وه له خوا) بو شهوهى داواكار به كانمان بو لاي خوا به رز بکه نه و تكامان بو بکه ن له لاي شهوه، ئه گه رنا ئيمه ده زانين شهوه په رستراوانه نه دروست ده كهن، نه رزق و رزى ده دن، نه ده سه لايان له كاروباره كاندا هه يه .

واته: ئەوان وازيان هينا له وهى خوا ﷻ فرمانى پييان كردوه له دلسوزى، وه بوپريان كرد بهرانبهر گه وره ترين قه دهغه كراوه كان ئەو يش هاوبه شدانان بوو، وه ئەو زاتهى كه هيچ شتيك هاوشيوه و وينهى نيه پاشاي مهز نه قياسييان كردو هينا يه نه ناستى ده سه لاتداره كاني دنيا، وه پييان وابوو- به عه قله فاسيدو بوچوونه نه خزشه كانيان- پاشاو ده سه لاتداران ههروه كو چون پييان ناگات ته نها له ريگه ي پياو ماقولانو تكا كاران و وه زيره كانه وه نه بي، ناته واوى ژير ده سه كانيان بهرز بكه نه وه بو لايان، وه به مهزنيان دابنين و هه ندى له ده سه لاتيان پي به خشن، خواى مهزنيش بهو شيوه يه.

ئهم قياسه له خراپترينى قياسه كانه، ئەو يش يه كسانى له خو ده گرى له نيوان به ديهينه رو به ديهينه راودا، له گه ل بوونى جياوازيه كى مهزن له نيوانياندا به عه قل و به نه قل و به سروشت، بيگومان پاشا كان له بهر ئەوه پيوستيان به نيونه گيرى هه به له نيوان خويان و ژير ده سه كانياندا، چونكه له بارودوخى ئەوان نازانن، بويه وا پيوست ده كات كه سيك له بارودوخيان ناگاداريان بكاته وه، رهنگه له دلياندا سوزو بهزه ييه ك نه بي بهرانبهر خواوهنى پيداويستى و داواكاريه كان، وا پيوست بكات كه سى قه يان له گه لدا بكات و بهزه ييان بجولى بهرانبهري، وه پيوستيان به تكا كارو وه زيره كان هه به، وه ليان ده ترسن، بويه ناته واوى ئەوانه ده سه بهر ده كه ن كه ئەوان تكيان بو كردوون، وه ك له بهرچاو گرتنى بو ئەوان و پاراستنى دله كانيان، له كاتيكدان ئەوانيش هه ره هژارن، هه نديجبار ريگري ده كه ن به هوى مهترسيان له هه ژارى.

به لام پهروه ردگارى بهرزو مهزن ئەو زاته يه به زانستى ده وري كاره ناشكراو نهينه كاني داوه، ئەو زاته پيوستى به وه نيه كه سى هه والى پيدا ده باره ي بارودوخى بهنده كان و ژير ده سه كاني، ئەو زاته بلنده ميهره باترينى ميهره بانه كانه و به خشنده ترينى به خشنده كانه، پيوستى به كه سيك نيه له به ديهينه راوه كاني واى لييكات بهزه يي به بهنده كانيدا بيته وه، به لكو ئەو به بهزه يتره پييان له نهفسى خويان و له دايك و باوكيانيش، ئەو زاته هانيان ده داو بانگيان ده كات بولاى ئەو هو كارانه ي كه ميهره باني ئەوى پي به ده ست بهينن، ئەوهى ئەو ده يه وى بو بهرزو هه نديه كانيان خو يانيش بو نهفس و دهروونيان نايانه وى.

ئهو بينيازو ده وله مهنده خواوهنى ده وله مهندي ته واوه، ئەگه ره هه موو به ديهينه راوه كان له سه ره تاوه بو كو تايان له جيگايه ك كو به نه وه و داواى لييكه ن داواكارى و ئاواتى هه ريه كه يان جي به جى بكات، ئەوه هيچ له ده وله مهندي ئەو كه ناكه ن، وه هيچ كه م ناكاه وهى له لايه تى، ته نانه تى.

ههروه ك كه مگردني دهريابه ك نه گهر ده زوويه ك بخه يته ناوي و ده ريبيني، هه موو تكاكاران ليسي ده ترسن، هيچ كه سيكيان تكا ناكهن به مؤله تي نهو نه بي، خاوه نسي هه موو شه فاعه تي كه به گشتي.

ثا به م جياوازيبانه نه فامسي هاوبه شدانهران و گه مژه يسي مه زيبان ده رده كه وي، وه زور بو پريان له سهر ي، ههروه ها ده زاني حيكه مت له هاوبه شداناندا نهويه خوا ﷻ ليسي خوش نابي، چونكه ناشرين كردن به ران بهر به خوا له خوده گري، له بهر نه مه يه برياري داوه له نيوان نهو دووده سته يه دا دلسوزان و هاوبه شدانهران، وه له چوار چپوه يشيدا هه ره شه كردن له هاوبه شدانهران فه موويه تي: ﷻ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﷻ (واته: بيگومان خوا بريار ده دات له نيوانياندا لهو شتانه دا كه نه وان تيايدا جياواز بوون).

بيگومان زانراوه برياري خوا بو برواداره دلسوزه كان به هه شتاني پر له نازو نيعمه ته، وه نهو كه سه شي هاوه لي بو داده نسي نهوه خوا به هه شتي لي حه رام ده كاو جيگاي دوزه خه.

ﷻ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرَ ﷻ واته: سه ره كه وتووي ناكات بو هيدايت بو ريگاي راست، ﷻ مَنْ هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ ﷻ واته: وه سفي دروي يان بيروايي، به جو ري ناموز گاري و نايه ته كاني بو دي، نهوه له سهر ي لانه چني نهوه ي پي وه سفكراوه، وه خوا نايه ته كاني نيشان بدات نكولي و بيروايان پي بكات و به درويان بزاني. نه مه چون هيدايت وه رده گري كه ده رگاي له سه رخوي داخستوه؟ وه سزادراوه بهوه ي خوا موري داوه به سه ر دلدا كه نهوه هه رگيز بروانا هيني.

(۴): ﷻ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَخْذَلَ لَوَلَدًا لَأَضَطَّفِي مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ الْوَجْدُ الْفَهَارُ ﷻ

ﷻ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَخْذَلَ لَوَلَدًا ﷻ (واته: نه گهر خوا ﷻ بيويستايه منداليك بو خوي بريار بدات) وه ك چون پسي وابووه نهوه ي پسي وابووه له گه مژه كاني ناو خه لكي، ﷻ لَأَضَطَّفِي مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ﷻ واته: نهوه كني بويستايه له ناو دروستكراوه كانيدا هه ليه به زارد، وه تاييه تي ده كرد به نه فسي خوي، وه ده يكرده مندالي خوي، هيچ بيويستايه كي بهوه نه بووه مندال بو خوي دابني ﷻ سُبْحَانَكَ ﷻ (پاكي و بيگهردي بو خوا) له وه ي بيروايان گوماني پنده بن، يان نكوليكاران ده يده نه پالي.

ﷻ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﷻ واته: ته نهايه له زاتيداو له ناوه كاني و له سيفاته كانيدا، هاووينهو شيوه ي نيه له شتي له وانده دا، نه گهر مندالي بووايه وايويست ده كرد لهو بجووايه له تاكو ته نهايدا، چونكه هه نديكي به شيكه له نهو زاله به سه ر هه موو جيهان، جيهاني سه ره وهو خواره وه، جا نه گهر مندالي بووايه نهوه زال نه ده بوو، وه له باو كيه وه وه ريده گرت و ده گونجا

بئوى. تنهائى و زالىتى خوا ته او كه رى به كترين، تاكو تنهها هه ده بئى زال بئست، زالىش هه ده بئست تنهها بئست، شهوش هاوبه شى ره تنه كاته وه به هه موو جور نيك.

(۷-۵): ﴿ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكْوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكْوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿۵﴾ خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً ۚ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَطْنِ سَيْمِئِكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلَقًا مِنْ بَعْدِ خَلْقِ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ۚ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ ﴿۶﴾ إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ عَنَىٰ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ۚ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ۗ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۷﴾ ۝

خوا ۝ هه وال ده دات كه بيگومان نه و ۝ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ۝، واته: (ناسمانه كان و زهوى به ديهيئاوه) به حيكهت و بهر شه وه ندى، وه بئ شه وهى فه رمان به به نده كان بكات و قه ده غه يان لئى بكات و پاداشت و سزايان بداته وه. ۝ بِالْحَقِّ يُكْوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكْوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ ۝ واته: هه ر به كيك له شه وو رؤژ ده هئنى به سه ر شهوى تر داو له جيگاي دايدنه ئى، شه مه له گه ل شه ودا كو نا كاته وه، به لكو شه گه ر دانه به كيان هات شه وهى ديكه ده سه لائى نامئنى و ده روات. ۝ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۝ به ريك خستئكى ريك و پيك و ورد ۝ كُلٌّ ۝ (هه ربه كه له) خو رو مانگ ۝ يَجْرِي ۝ له ژير كاريگه رى رامه يئانى خوا، ۝ لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۝ شه وئش كو تائى هاتئى ژيانى شه و ماله و تيكچو و نيه تى، ئنجا خوا كه ره سه ته كاني له ناو ده بات له خو رو مانگ، خه لكى دروست ده كاته وه به دروست كر دئكى تازه، بئ شه وهى جيگير بن له مالى مانه وه دا، به هه شهت يان دوزه خ.

﴿ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ ﴾ (واته: بيدار به شه و زاته زالى ليورده به) كه كه س زال نايئى به سه ريدا، زاله به سه ر هه موو شه تيكدا هيج شه تيكى لئى ياخى نايئت، شه و زاته له عيزه تى شه م به ديهيئاوه مه زنا نهى به دى هئناوه، وه رامى هئناون به فه رمانى شه و بگه رين، ۝ الْغَفُورُ ۝ (ليورده به) بئ داواى ليخوش بوونى به نده بر واداره كانى، هه روه كو خوا فه رمو و به تى: ﴿ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ ﴾ ۝ طه، (واته: به پر استى من زور ليورده م له و كه سهى ته و بهى كر دئى و باوه رى هئنا بئى و كرده وهى چاكى كر دبئى، پاشان به رده و ام بووبئى له سه ر شه و پريازه)، ليورده به بئ شه و كه سهى هاوه لئى بئ داناه، داواى شه وهى نيشانه مه زنه كاني بينى و داواى لئى خو شبوونى كر د.

كردوه ﴿اللَّهُ رَبُّكُمْ﴾ واته: ئه و پهرستراوهی پهروه ردهی کردوون و کاروبارتان بهرپوه دهبات، همر وه ک تاکو تنه پایه له دروستکردن و پهروه رده کردندا، هاوبه شی نیه له وانه دا، ئه و تاکو تنه پایه له پهرستراوینیداو هاوبه شی نیه.

له بهر ئه مه یه فرموویه تی: ﴿لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ﴾ (واته: دهسه لات و پاشایه تی همر هی ئه وه هیچ پهرستراوی جگه له زاتی ئه و نیه که واته چوڼ له ئاینی راست لاده درین) دواي ئه م روون کردنه وه یه بو به ندایه تی کردنی بته کان، ئه وانه ی هیچ شتیک بهرپوه نابه ن، هیچ دهسه لاتیکیان له و کاروباره دا نیه؟!

(۷): ﴿إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ عَنِّي وَعَنْكُمْ﴾ (واته: ئه گهر ئیوه بیپروا بن ئه وه بیگومان خوا بینیازه له ئیوه) بیپروایی ئیوه زیان به خوا ناگه یه نی وه ک چوڼ گویرایه لیتان سوود به ئه و ناگه یه نی، به لام فرمان و قدهغه کردنی بو تان روون و په تیه له فزل و چاکه ﴿وَلَا يَرْضَى لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ﴾ (واته: وه رازی نیه به بیپروایی بو بنده کانی) به هوئی ته وای چاکه کانی بو تان، وه ده زانی بیپروایی به دبه ختتان ده کات به جوړی همرگیز خوشبخت نابن بو هه میسه یی، وه له بهر ئه وه دروستی کردوون بو به ندایه تی کردنی، ئه وه ش ئامانجیکه به دیه پئراوه کانی له و پیناوه دا به دیه پناوه، رازی نایی داوا له به دیه پئراوه کانی بکن.

﴿وَإِنْ تَشْكُرُوا﴾ (نه گهر سوپاسگوزرای) خوا بکن به یه کتاپه رستی و به دلسو زیوه گهر دنکه چی بن، ﴿بِرِضَةٍ لَكُمْ﴾ (لیتان رازی ئه یی) به هوئی میهره بانیوه بو تان، وه به خوشویستی به چاکه کردن له گه لتاندا، وه له بهر کرده وه کانتان که له و پیناوه دا دروست کراون.

همر وه کو چوڼ خوا زبانی پیناگات به هاوبه شدانانتان و سوودیش وه رناگری به کرده وه کانتان و یه کتاپه رستیان، به و شیوه یه همریه کی له ئیوه، کرده وه ی بو خوویه تی له خیر و له شهر، ﴿وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى﴾ (واته: هیچ گونا هباری گونا هی که سیکي تر هه لئاگری)، ﴿ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكَ مَرْجِعُكُمْ﴾ (واته: پاشان گه رانه وه تان همر بو لای خوایه) له روژی دوایدا ﴿فَبِئْسَتُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (واته: ئه وسا هه و التان ده داتی به وه ی که ده تان کرد) هه و الیک زانستی دهوری داوه، قه لمی به سه ردا هی ناوه، وه له سه رتانی نووسیوه پاریزره بهر یزه کان، ئه نداهه کانی جهسته تان شایه تی پی داوه، پاداشتی همریه که تان ده داته وه به وه ی شایسته یه تی.

﴿إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ (واته: خوا ئاگاداره) به خودی سینه کان، ئه وه یشی تیایده له وه سفکردنی چاک یان خراب، مه به ست له م هه و اله پاداشدانه وه یه به دادپه روه ری ته و او.

(۸): ﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسَىٰ مَا كَانَ يَدْعُوًا إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا لِّضَلِّ عَنْ سَبِيلِهِ ۚ قُلْ تَمَنَّعَ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ۗ﴾

﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ﴾ خوا ﴿تَمَنَّعَ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا﴾ هه وال ده دات ده باره ی ریزو چا که کانی بهنده که ی، وه که می سو پاسگوزاری بهنده که ی، نهو بهنده یه ی کاتی تووشی زیانیک ده بی نه خووشی یان هه ژاری یان که و تنه ناو ناخووشی و په ژاره ی ده ریواو زه ریبا یا خود جگه له وه، نهو باش ده زانی هیج که س لهو حاله ته دا رزگاری ناکات جگه له خوا نه بی، داوای لی ده کات به ملکه چی و خو به کم زاینه وه، وه په نای بو ده بات له لابرندی نه وه ی تووشی بو وه زور پیداگری له سهر ده کات. ﴿ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ﴾ خوا ﴿نِعْمَةً مِّنْهُ﴾ به وه ی نارحه تی و خه مو په ژاره که ی له سهر لابر، ﴿نَسَىٰ مَا كَانَ يَدْعُوًا إِلَيْهِ مِن قَبْلُ﴾ واته: نهو نارحه تی ی بیر ده چی ت که له خوا ده پارایه وه لهو پیناوه دا، به جوړی وه کو نه وه وایه هر گیز تووشی ناخووشی نه بوو بی، وه به رده وام ده بی له سهر هاو به ش دانان بو خوا.

﴿وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا لِّضَلِّ عَنْ سَبِيلِهِ﴾ واته: بو نه وه ی خو ی گو مړا بکات و خه لکیش گو مړا بکات، چونکه گو مړا کردن لقبیکه له گو مړای، نهو هه ستاوه به پیوستکراو بو نه وه ی به لگه بی بو په یوه ست.

﴿قُلْ﴾ بهم یاخیه بللی که نازو نبعمه تی خوی گوړپوه به بی پروای: ﴿تَمَنَّعَ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ﴾ بی نیازت ناکا نه وه ی له زه تی لیو رده گری نه گهر سره نجام دوزه خ بی، ﴿أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿۲۵﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۲۶﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۲۷﴾﴾ الشعراء. (واته: تو پیم بللی نه گهر چند سالی به خووشی بیان ژینین x له پاشان نهو سزایه ی که لئی تر سینر ابوون بی بو یان x سوودیان پیناگه یه نی نهو هه موو خووشی و رابواردنه ی به وان درابو).

(۹): ﴿أَمَّنْ هُوَ قَنِيتُ ۖ ءَأَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ ۗ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۗ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ۗ﴾

﴿أَمَّنْ هُوَ قَنِيتُ ۖ ءَأَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ﴾ (واته: هاو به شدانه ران چاکترن یان که سی ملکه چو په رستکاره بو خوا له کاته کانی شه و دابه سوژده بردن و راوه ستان له سزای دواړوژ ده تر سی ت و به هیوای به زه یی په روه رد گاری تی)، نه مه به راورد کردنه له نیوان نهو که سه ی گوړپرایه لی خوا ده کاو جگه لهو، وه له نیوان زاناو نه فامدا، نا نه مه لهو کارو بارانه یه له عه قلدا چه سپیوه، وه به دنیا یی جیاوازیه که ی زانراوه، نهو که سه ی پشتی له گوړپرایه لی

پەروەردگاری کردووە شوینی ھەواو ئارەزووی کەوتوو، وە کو ئەو کەسە نێ گۆپراپەلی پەروەردگاری دەکات بە چاکترینی عیبادەتەکان ئەویش نوێژە، وە چاکترینی کاتەکان ئەویش کاتەکانی شەو، وەسفی کردووە بەزۆری کردووە چاکترینیان، پاشان وەسفی کردووە بە ترسو و ئومید بوون، وە باسی کردووە ئەوێ پەيوەستە بە ترسەو سزای خواپە لەسەر تاوانەکانی پیشوو، وە ئەوێ پەيوەستە بە ئومید بوون بە میھرەبانی خوا وەسفی کردووە بە کردووەی ئاشکراو نەپنی.

﴿قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ﴾ (واتە: بلی: ئایا یە کسانن ئەوانە) خوا دەناسن و زانستیان ھەبە دەربارە ی ئاینی شەریعەتە کە ی و ئاینی پاداشتی، وە ئەوێ وەسفی لەو ھەدایە لە نەپنی و حیکمەتەکان ﴿وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ﴾ شتی لەوانە؟ ئەوانە و ئەوانە ھیچیان یە کسان نین، وە ک چۆن یە کسان نێ شەو و پۆز و پۆشنایی و تاریکی و ئاو و ئاگر، ﴿إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ﴾ ئە گەر یاد بخیرنەو ھە ﴿أُولَئِكَ الْأَنْبِيَاءُ﴾ واتە: خواوێ عەقلە چاک و زیرە کەکان، ئا ئەوانە شتی بەرز پیشدەخەن بەسەر شتی نزمدا، وە زانست پیش دەخەن بەسەر نەفامیدا، وە گۆپراپەلی خوا بەسەر سەرپنجیدا، چونکە عەقڵیکیان ھەبە رینیشاندەریانە بۆ سەرنجدان لە داھاتوو، بە پێچەوانە ی ئەو کەسە ی دل و عەقڵی نێ، بیگومان ئەو کەسە ھەواو ئارەزووی خۆی دە بەرستی.

(۱۰): ﴿قُلْ يَعْبَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾

﴿قُلْ يَعْبَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْ﴾ واتە: بلی و بانگەواز بکە بۆ بەرپۆزترینی بە دەپنراو ھەکان ئەوانیش بروادارانن، فرمانیان پێ بکە بە چاکترینی فرمانەکان، ئەویش خۆپاریزی و لەخوا ترسانە، وە ھۆکاری پۆستیان بۆ باس بکە دەربارە ی خۆپاریزی، ئەویش پەروەردگاریتی خواپە بۆیان و پیدانی نازو نەعمەتە کانییە بەسەریانەو، کە وادەخواری ئەوان لێی بترسن و خۆپاریز بن، لەو نازو نەعمەتە تانەش ئەوێ خوا ﴿حَسَنَةٌ﴾ منەتی کردووە بەسەریاندا بە بر و ھێنان، بیگومان ئەوێش خۆپاریزی پۆیست دەکات. وە کو دەلی: ئە ی بەخشندە بێخەشە، وە ئە ی زیرە ک بچەنگە. وە باسی پاداشتی چالاکە کەری کردووە بۆیان لە دنیا دا، فەرموویەتی: ﴿لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا﴾ (واتە: کەسان ی لەم دنیا بە دا چاکە یان کردووە پاداشتی چاکیان بۆ ھەبە) بە ھەدایەتی کردنی پەروەردگاریان بۆ ئەوان ھەبە ﴿حَسَنَةٌ﴾ وە رزق و رۆزبەکی بەر فراوان و نەفس و دەروونیک ی ئارام کەرەو ھەو دلکی کراو، ھەر وە کو خوا ﴿فەرموویەتی﴾: ﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً﴾ (۱۷) النحل، (واتە: ھەر کەس

له نير يان له مى كرده وى چاكي كردى و پرواداريش بوويت ئه وه سويند به خوا به ژيانىكى خوش ده يانژينين، ﴿وَأَرْضُ اللَّهِ وَسِعَةً﴾ (واته: زهوى خوا به رفاوانه) ئه گهر ريگريتان ليكرا له به ندايه تى خوا له شوينيكدا ئه وه كوچ بكن بؤ شوينيكى ديكه، به ندايه تى په روه ردگار تانى تيدا بكن و ثابنه كه تانى تيدا رابگرن.

كاتى فرموى: ﴿لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ﴾ بؤ هه ندى له نه فسه كان بواريك هه بووه لهم جيگايه دا، ئه وىش ئه وه يه ده قه كه گشتيه، بيگومان هه كه سى چا كه بكات ئه وه له دنيا دا چا كه مى بؤ ده بى، چى ده وترى ده رباره ي كه سى پرواى هينابى له زهويه كدا، بجه وسيته وه تيدا و سه رزه نشت بكرى، ئه وه ي بؤ ده سته بهر نابى، ئه م گومانه ي ره تكدوتتوه، به فه ماريشتى خو ي فرمويه تى: ﴿وَأَرْضُ اللَّهِ وَسِعَةً﴾ وه لي ره دا مزده يه ك هه به پيغه مبه ر ﴿ثُمَّ نَأْمُرُ بِهَا﴾ ئاماژه ي پيكر دوه به وته ي: ﴿لَا يَزَالُ مِنْ أُمَّتِي أُمَّةٌ قَائِمَةٌ بِأَمْرِ اللَّهِ مَا يَضُرُّهُمْ مَنْ كَذَّبَهُمْ وَلَا مَنْ خَالَفَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكَ﴾ (أخرجه البخاري: ۷۰۲۲) واته: به رده وام ده سته يه ك هه يه له ئومه تى من له سه ر حق و راستى ئاشكران، زيانيان پى ناگه يه نى ئه و كه سه ي به درويان ده زانى و سه رشورپان ده كات وه ئه و كه سه يشى پيچه وانه يان ده جولى، هه تا فه رمانى خوا دى ئه وان له سه ر حق و راستين.

ئه م فرموده ئاماژه ي پيده كات له نزيكه وه، ئه وىش ئه وه يه خوا ﴿ثُمَّ نَأْمُرُ بِهَا﴾ هه واليدوه زهوى ئه و به رفاوانه. جا هه ر كاتى ريگريتان ليكرا له به ندايه تى خوا له جيگايه ك، ئه وه كوچ بكن بؤ جيگايه كى ديكه. ئه مه گشتيه بؤ هه موو سه رده م و شوينيك، بيگومان پيوسته بؤ هه موو كوچكهرى په نايه ك هه بى له لاي مسولمانان په ناي بؤ بيات، وه جيگايه ك هه بى بتوانى ثابنه كه ي خو ي تيدا به رپا بكات.

﴿إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ (واته: به راستى ته نها دان به خوداگران بى ژماره پاداشتيان ده درپته وه) ئه مه ش گشتيه بؤ هه موو جوړه كاني ئارامگرتن: ئارامگرتن له سه ر قه زاو قه دهره به نيشه كان، نابى پى تووره بى و نارازى بى. ئارامگرتن له سه ر سه رپيچه كان نابى ئه نجاميان بدات، ئارامگرتن له سه ر گوپرايه لى خوا هه تا ئه نجامى ده دات، خوا ﴿ثُمَّ نَأْمُرُ بِهَا﴾ په يمانيدوه به خوږاگران و ئارامگران به پاداشتيكى بى ژماره، واته: پاداشتيك به بى سنوورو بى ژماردن و به بى ئه ندازه، ئه وه ش ده گه رپته وه بؤ فه زل و چا كه ي ئارامگرتن و په لو پايمى له لاي خوا، وه ئه و يارمه تيدهره له سه ر هه موو كاروباره كان.

(۱۱-۱۶): ﴿قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ
الدين ﴿۱۱﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۱۲﴾ قُلْ إِنِّي
أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۳﴾ قُلْ اللَّهُ أَعْبُدُ
مُخْلِصًا لَهُ، دِينِي ﴿۱۴﴾ فَأَعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِي قُلْ إِنَّ
الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَرِبُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخَسِرَانُ الْعَمِيْنُ ﴿۱۵﴾ لَهُمْ مِنْ دُونِهِمْ طُلُقٌ
مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ طُلُقٌ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُ،
يَعْبُدُونَ ﴿۱۶﴾﴾

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿۱۱﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ
أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۱۲﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ
﴿۱۳﴾ قُلْ اللَّهُ أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿۱۴﴾ فَأَعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِي
قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَرِبُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخَسِرَانُ الْعَمِيْنُ ﴿۱۵﴾ لَهُمْ مِنْ دُونِهِمْ طُلُقٌ مِنَ النَّارِ
وَمِنْ تَحْتِهِمْ طُلُقٌ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُ، يَعْبُدُونَ قَائِلُونَ ﴿۱۶﴾
وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطُّغْيَانَ أَنْ يَعْبُدُوا مَا كُفِّرُوا اللَّهَ لَهُ الْبَنِيْنَ
فَيَسْتَعْبُدُوا ﴿۱۷﴾ الَّذِينَ يَسْتَعْمِرُونَ الْقَوْلَ يَتَعْمِرُونَ أَحْسَنَهُ
أَوْلِيَهُكَ الَّذِينَ هَدَاهُمْ اللَّهُ وَأَوْلَيْتَهُمْ هُمْ أَوْلُوا الْأَنْبِيَاءِ ﴿۱۸﴾
أَمَنْ حَقِّي عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَقَاتَتْ شَقِيحًا فِي النَّارِ ﴿۱۹﴾
لَكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرُوفٌ مِنْ دُونِ غُرُوفٍ مَبْنِيَّةٌ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْبَيْعَاتِ ﴿۲۰﴾ أَلَمْ تَرَ
أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسُكَّرَ بِهِ رِيشًا فِي الْأَرْضِ فَرَأَى
يُخْجَى بِهِ الرِّيشَ فَخَلَقَ الْأَنْعَامَ ثُمَّ يَصْبِحُ فَذَرَهُ مَدْفَعًا لَمْ
يَحْسَبْهُ حَكَمًا إِنِّي ذَلِكُمْ لَذِكْرٌ لِلَّذِينَ الْأَنْبِيَاءِ ﴿۲۱﴾

﴿قُلْ نَهَى يَتَّبِعُهُ مَهْرٌ﴾ بَلَى بِهِ خه لکی:
﴿إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ﴾ ثم وتهی
خوا ﴿که له سه ره تای ثم سووره ته به:
﴿فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ﴾ (واته:
به ندهای تهی بو خوا بکه به دلسوزیه وه بوی
ملکه ج به).

(۱۲): ﴿وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ﴾ (واته: فرمانم پیرو او که به که می مسولمانان بم)
چونکه من بانگه واز کاری رینمایکاری خه لکیم بولای پهروه رد گاریان، بویه پیویسته
من به کهم کهس بم فرمانی خوا جیه جی بکه مو به کهم کهس بم مسولمان بم، ثم
کاره هر ده بی له پیغه مبردا ﴿رووبدات، وه لهو که سانهش که بیان وایه شوینکه تووی
نهون، پیویسته نیسلامه تی رهنگ بداته وه له کرده وه ناشکرا کانیا ندا، وه دلسوز بوون بو
خوا ﴿که له کرده وه ناشکرا و نهینه کانیا ن.

(۱۳): ﴿قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي﴾ له وهی فرمانی پیکردووم له دلسوز بوون و مسولمان
بوون ﴿عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ تیایدا ده مینیته وه نهو که سهی هاوه لی داناوه، وه سزا ده دری نهو
که سهی سه ریچی کرده.

(۱۴-۱۵): ﴿قُلْ اللَّهُ أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَهُ، دِينِي﴾ ﴿فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِي﴾ ههروه ک خوا ﴿﴿
فهروویه تی: ﴿قُلْ يَتَأْتِيهَا الْكُفْرُوتُ ﴿۱﴾ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿۲﴾ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿۳﴾
وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُمْ ﴿۴﴾ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿۵﴾ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿۶﴾﴾ (الكافرون، (واته:
بلی نهی بیرواینه x من نهو بتانه ناپه رستم که تیوه ده په رستن x وه تیوهش خواهی

من ناپه رستن که من ده بیهرستم x وه من نهو خواپه رستیه ناکهم که ئیسوه ده یکهن x وه ئیسوهش نهو خواپه رستیه ناکهن که من ده یکهم x ئاینی خوٚتان بوٚ خوٚتان، ئاینی خوٚم بوٚ خوٚم).

﴿قُلْ إِنَّ الْخَيْرِينَ﴾ حه قیقهت نهوان ﴿الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ﴾ کاتئی بیه شیان کردن له پاداشت، وه به هویانه وه شایسته ی خراپترین سزا بوو، ﴿وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ جیایان ده کاته وه ئیوانی نهوان و نهوان، خه مو په ژاره به تهواوه تی دایانده گری و تووشی زهره مندیه کی گه وره ده بن ﴿أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ﴾ نهو خه ساره تمه ندیه ی که هاوشیوه ی نیه، نهویش خه ساره تمه ندی بهره وامه، هیچ قازانجیک له دوا ی نایه به لکو هیچ سه لاهه تی کیش.

(۱۶): پاشان باسی تووندی نارحه تی و به دبه ختیان ده کات جا فهرموویه تی: ﴿لَهُمْ مِنْ قَوْلِهِمْ ظُلْمٌ مِّنَ النَّارِ﴾ واته: (بوٚ نهوان هه یه له لای سه ریانه وه) چهند پارچه یه ک هه وری رهش له سزای مه زن، ﴿وَمِنْ حَسَبِهِمْ ظُلْمٌ﴾ (واته: له ژیریانیسه وه چهند چینیک هه یه) ﴿ذَلِكَ﴾ نهو وه سفه ی که وه سفی سزای خه لکی ناو ناگرمان پیکرد گورزی که خوا ﴿بَعْدَ بَعْدٍ﴾ بهنده کانی پی ده ترسینی بوٚ لای ره حمهت و میهره بانی خوئی، ﴿يُحَوِّفُونَ اللَّهَ بِعِبَادِهِ﴾ فائقون نهوه ی دایناره بوٚ به دبه ختان له سزا، هه کاریکه بانگی بهنده کانی ده کات بوٚ خوٚپاریزی، وه سه رزه نشت کردنیکه له وه ی سزا پیویست ده کات.

پاکی و بیگه ردی بوٚ نهو خوایه ی به زه یی به بهنده کانیدا هاتوته وه له هه موو شتیکدا، وه ریگای گه یشتن پیی بوٚیان ئاسان کرده، وه هانیداون له سه رگرته به ری، وه نه فس و دهروونه کانی تامه زرؤ کرده بوٚ لای و دلّه کانیشی بوٚی ئارام کرده، وه ناگاداری کردوونه ته وه بوٚ کار کردن جگه له وه بهوپه ری ناگادار کردنه وه، وه باسی هه کاره سه رزه نشتکاره کانی کرده له وازهینی.

(۱۷-۱۸): ﴿وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّلْعُوتَ أَنْ يَبْدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادَ﴾ ﴿الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمْ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْأُولَاءُ﴾ ﴿۱۷﴾ کاتئی خوا ﴿يَسْتَمِعُونَ﴾ باسی حالی تاوانبارانی کرد، ئنجا باسی حالی نهوانی کرده گه راونه ته وه بوٚ لای خوا، وه پاداشته کانیان، جا فهرمووی: ﴿وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّلْعُوتَ أَنْ يَبْدُوهَا﴾ (واته: که سانئ که په رستنی بت و هه موو په رستراوانی تر خوٚیان پاراستوه) مه به ست له (طاغوت) له م شوینه دا به ندایه تی جگه له خوایه، دور که وتوونه ته وه خوٚیان پاراستوه

له به نډایه تی کردنی، نه مه له چاکترین پاریز گاریه له لاین کاردروستی به حکمه تی زاناوه، چونکه ستایش کردن نهو که سه ده گریته وه خوئی دور ده گری له به نډایه تی کردنی.

﴿ وَأَنْبِئُوا إِلَى اللَّهِ ﴾ به به نډایه تی کردنی و به دلسوژی و ملکه چ بوون بوئی، وازیان هیئا له به نډایه تی به ته کان بو لای به نډایه تی پاشای زور زاناو گه رانه وه، وه له هاوبه شدانان و سه ریچی کردن بو لای یه کتاپه رستی و گوپرایه لی.

﴿ لَهُمُ النَّارُ ﴾ که به هیچ جوئی نه اندازه ناکری، وه وه سفیشی نازانری، جگه لهو زاته ی ریزی لیگرتوون بهو مژده یه وه، نه مه گشتگیره بو مژده دان له ژیانی دنیا دا به ستایشی چاک و خهوی چاکه و یارمه تی په روه ردگار له لاین خواوه، که له میانه ی نهو مژده وه ریزی خوا ده بین له دنیا و دواپوژدا، وه مژده یان بو هه یه له دواپوژدا له کاتی سه ره مه رگو له ناو گوپرو له دواپوژ، وه کو تایی مژده، نه وه ی مژده یان پیده دا په روه ردگاری به خشنده له به رده و امسی په زامه ندی و چاکه کانی ناسایشیان له ناو به هه شتدا.

(۱۸): دوا ی نه وه ی هه والی دا نه وان مژده یان بو هه یه، خوا فرمانی کرده به مژده دانیان، وه باسی نهو وه سفهی کرده شایسته ی نه وه ن مژده یان پیدری، جا فره موویه تی: ﴿ فَتَنَّا عِبَادَ اللَّهِ الَّذِينَ اسْتَمَعُوا الْقَوْلَ ﴾ (واته: که واته مژده بده به بنده کانم x نه وان هی گوئی ده گرن بو قسه و گوفتار) نه مه په گزه گشت قسه یه ک ده گریته وه، نه وان گوئی ده گرن له په گزی قسه و گوفتار، بو نه وه ی جیای بکه نه وه له نیوان نه وه ی پیویست بکات هه لیژیرن له وه ی پیویست بکات لی دوور بکه ونه وه، جا نه مه له خوړاگری و ژیریه نه- نه وان شوینی چاکترینی ده که ون. وه چاکترینی قسه کان به په های قسه ی خوی گه و ره و پیغه مبه ره که یه تی، وه ک له م سوپه ته دا فره موویه تی: ﴿ اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا ﴾ (واته: خوا جوانترین فرمایشتی ناردوه ته خواره وه قورثانیکه نایه ته کانی له یه کچووی دوو پات کراوه ن). له م ده قه دا خالیکی جوان به دی ده کری نه ویش: ﴿ خَوَاتِمُ كَاتِبَاتٍ هُوَالِي دَاوَهُ دَه رِبَارَهُی نَه وَا نَه ی سَتَا یَش کِرَاوَن، یَبِیگُو مَان نَه وَا نَه گُوبِی سَتِی قَسَمُ و گُو فِتَار دَه بِن، پَاشَان شُو یَن ی چَا کَر یَن ی نَه و قَسَا نَه دَه کَه و ن، و ه کُ نَه و ه ی و تَرَا یَ: نَا یَا رِبِیگَا یَه ک ه ه یه بُو نَاسِی نَه و ه ی چَا کَر یَن یان، ه ه تَا و ه سَف بَکَر یَن بَه سِی فَا تِی خَا و ه ن دَلَه کَان، و ه تَا لَه شُو یَنَه وَا رَه کَه یه و ه بَزَا یَن نَه و ه لَه خَا و ه ن دَلُ و هُوشَه کَا نَه؟ و تَرَا: بَه لَی، چَا کَر یَن یان نَه و ه یه خَا وَا سِی کَر دَه و: ﴿ اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا ﴾.

(ده فەرموئى): ﴿الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ﴾ بۆ چاكتىرىن پەشتو كرده وه كان، ﴿وَأُولَئِكَ هُمُ أُولُوا الْأَلْتِيبِ﴾ واتە: خاوهن عەقلە زىرە كە كان. لە ژىرى و خوڤاگرىيان ئەوان چاكيان ناسيوه لە غەيرى چاك، وه ئەوهى پيويستە بە چاك بزانىرى بە چاكيان زانىوه، ئەمەش نيشانەى عەقلە، بەلكو نيشانەى ك نيه بۆ عەقل بيجگە لە وه، بىگومان ئەو كەسەى قسە چاك و خراپە كان لە يە كتر جيانا كاتوه، خاوهن عەقلى راست نيه، يان جىاى دە كاتوه، بەلام هەواو ئارەزووى زالە بەسەر عەقلیدا، عەقلى شوينكە وتوى ئارەزووى تى، بۆيە چاكى پەسند نە كردوه، ئەوه عەقلى ناتەواوه.

(۱۹-۲۰): ﴿أَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُقَدِّمَن فِي النَّارِ﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ أَتَقَوَّارَهُمْ لَهُمْ عَرْفٌ مِّن فَوْقَهَا عَرْفٌ مَّيْبَةٌ تَجْرِي مِّن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخَلِّفُ اللَّهُ الْمِيْعَادَ ﴿۱۹﴾

﴿أَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُقَدِّمَن فِي النَّارِ﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ أَتَقَوَّارَهُمْ لَهُمْ عَرْفٌ مِّن فَوْقَهَا عَرْفٌ مَّيْبَةٌ تَجْرِي مِّن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخَلِّفُ اللَّهُ الْمِيْعَادَ ﴿۱۹﴾ واتە: ئايا كەسيك بەليني سزاي لەسەر پيويست بوويست، بە هۆى بەردەوام بووني لەسەر گوپرايى و عىنادى و بىپروايى، ئەوه تۆ هيچ توانايەكت نيه بۆ پىنمايى كردنى، ناتواني كەسى رزگار بكەيت كە لە ئاگرى دۆزەخدايه. بەلام دەولەمەندى ئەوپەرى دەولەمەندى، سەر كەوتن ئەوپەرى سەر كەوتن بۆ خوڤاريزانه، ئەوانەى بويان نامادە كراوه لە ريزو حورمەت و جوڤهها نازو نيعمەت، كە هيچ كەس ناتواني ئەندازەى بكات.

(۲۰): ﴿لَهُمْ عَرْفٌ﴾ واتە: كۆشكو تەلارى بەرز رازاوه تەوه لە جوانى و پاكي و پروناكي دا لە دەرەوه ناوهوى دەبينىرى، لە ناوهوش دەرەوهى دەبينىرى، وه لە بەرزى و بلندى و ئەو مالانە دەبينىرى وه ك چۆن ئەستىرە كان لە رۆژەهلات، يان لە رۆژئاوا دەبينىرى، لەبەر ئەمەيه فەرموويه تى: ﴿مِن فَوْقَهَا عَرْفٌ﴾ واتە: هەندى لەو نەومانە لە سەرووى هەندىكى ديكەوهن، ﴿مَّيْبَةٌ﴾ (بونياد نراون) بە زىرو زيو، قورە كەى مىسكى بۆن خوڤه.

﴿تَجْرِي مِّن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ هەلقولاه، ئاوى باخچە رازاوه كان و داره پاكە كان دەدات، جوڤهها بەرهمى بەلەزەت و ميوهى تازه پىنگە يشتو پىشكەش دەكات. ﴿وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخَلِّفُ اللَّهُ الْمِيْعَادَ﴾ (واتە: ئەمە بەليني خوايه خواش بەليني خوى دەباتە سەر) پەيمانى بە خوڤاريزان داوه بەم پاداشتە، هەر دەبى بىباتە سەر، دەى ئىهوش سيفاتە كاني خوڤاريزى لە خوڤاندا يىنە دى، بۆ ئەوهى پاداشتى بى پايانتان بدرتەوه.

(۲۱): ﴿الَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيَجُ فَتَرَنَّهُ مُمْضِكْرًا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطْبًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾

﴿الَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ﴾ ۱۱ خوا ۱۱ يادی خواهن دل و عقله ژیره کان ده خاته وه، له و بارانه ی له ئاسمانه وه باراندوویه تى، ئنجا ئه و بارانه ده بات به ناوی زه ویدا، کانیواه کانی لیده ردینى به شیوه یه کی سووک و ئاسان، ﴿ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ﴾ ۱۲ له گهنم و جوو برنج و جگه له وان، ﴿ثُمَّ يَهِيَجُ﴾ (پاشان و شک ده بیته وه) له و کاته ی به ته واوه تى پیده گات، یان له و کاته ی تووشی به لاو نه خو شیه ک ده بیست ﴿فَتَرَنَّهُ مُمْضِكْرًا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطْبًا﴾ ۱۳ له ت و په تى ده کات ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ ۱۴ یادی پیده که نه وه، له گرنگی دانى په روه رد گاریان و به زه یی هاتنه وه ی به بهنده کانی، کاتى ئه و ئاوه ی بو ئاسان کردوون، وه له گهنجینه ی زه ویدا بو ی پاراستوون به پیى به رژه وه ندیه کانیان.

وه یادی پیده که نه وه به ته واوی ده سه لاتی خوا که بیگومان ئه و زاته مردوو زیندوو ده کاته وه، وه ک چوون زه وی زیندوو کرده وه دواى مردنى، وه یادی پیده که نه وه که ئه و زاته ی ئه نجامده رى هم مو و ئه وانیه، هر ئه و شایسته ی به ندایه تى بو کردنه.

خوایه بمانگیری له خواهن دلّه کان، ئه وانیه باسکر دوون به یاد کردنه وه و پرینمایى وه رگرتیان، به وه ی پیست به خشيون له عقله کان، وه نهینى کتیبه که ت و ثایه ته کانی خو ت پیمان نیشانداوه، که نه گه یشتووه به غه یری ئه وان، به راستى ته نها تو به خشنده ی.

(۲۲): ﴿أَمَّنَ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِ ۖ قَوْلٌ لِّلْقَيْسِيَّةِ لَوْلَوْهُمْ مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أَوْلَيْكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۲۲﴾﴾
 ﴿أَمَّنَ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ﴾ نایا یه کسانه که سئی خوا ﷻ سینهی گوشاد کردیی بو نیسلام، به رفراوان بوویت بو وه رگرتنی، بریاره کانی خواو کاریکردنیان، گوشاد بوویی بیللیهی چاوه کانی له سه ر به رچاو پروونی له کاره کانیدا، نهویش مه به سه له فه رمایشتی خوا ﷻ که فه رمویه تی: ﴿فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِ﴾ (واته: نهو له سه ر ریبازی پرووناکسی په روه رد گاریتی) وه کو که سیک بهو شیویه نه بی؟ به به لگهی نایه تی: ﴿قَوْلٌ لِّلْقَيْسِيَّةِ لَوْلَوْهُمْ مِّن ذِكْرِ اللَّهِ﴾ واته:

﴿أَمَّنَ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِ ۖ قَوْلٌ لِّلْقَيْسِيَّةِ لَوْلَوْهُمْ مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أَوْلَيْكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾
 ﴿اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشُرُ مِنَ الْجُلُودِ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلْبَسُ جُلُودَهُمْ وَهُمْ لَا يَخْتَفُونَ﴾
 ﴿إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ الَّذِي هَدَىٰ اللَّهُ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ وَمَن يُضَلِلِ اللَّهُ فََمَا لَهُ مِن هَادٍ﴾
 ﴿أَمَّنَ يَتَّبِعِي وَيُخَوِّعُ سَوَاءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ﴾
 ﴿كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَآتَاهُمُ الْعَذَابُ مِن حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ﴾
 ﴿فَأَنذَرْتَهُمْ أَنَّهُ لَاحِقٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْعَذَابِ الْآخِرَةِ أَصْحَابُ لَوْلَا إِعْرَافُهُمْ لَآتَيْنَهُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَيَّبْنَاهُمَا فِيهَا فَكَرِهْنَاهُمْ لِذِي عِزٍّ عَنِّي وَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾
 ﴿وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾
 ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمٍ يَخْرُجُ فِيهِ الْعِبَادُ وَهُمْ يُنَادَوْنَ﴾
 ﴿لَمَّا كَانَتْ أُمَّةٌ لِّمِثْلِ آبَائِهِمْ يُضَلُّونَ﴾
 ﴿وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِمَّا يَكُونُ لِقَوْمٍ يُؤْتُونَ عِلْمًا لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾
 ﴿وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِمَّا يَكُونُ لِقَوْمٍ يُؤْتُونَ عِلْمًا لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾

دلی نه رم نایی له ناستی کتیبی خوا دادو بیر له نایه ته کانی ناکاته وهو به یاد کردنه وهی دلی نارام نایی، به لکو پشتی له په روه رد گاری کرده، لای کردوته وه بو غه بری نهو، نا نه وانه سزای زور تووندیان بو هیه وه شه ری گه وره، ﴿أَوْلَيْكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ چ گومراییه ک گه وره تره له گومرایی که سئی پشتی له دؤست و پشتیوانه که ی کردبی، وه له هموو خوشبه ختیه ک له پرووتیکردنی، وه دلی رهق بووه له به رانه ر یادی خوا دادو پرووی کردوته هموو نه وانه ی زیانی پیده گه به نیت.

(۲۳): ﴿اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشُرُ مِنَ الْجُلُودِ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلْبَسُ جُلُودَهُمْ وَهُمْ لَا يَخْتَفُونَ﴾
 ﴿إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ الَّذِي هَدَىٰ اللَّهُ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ وَمَن يُضَلِلِ اللَّهُ فََمَا لَهُ مِن هَادٍ﴾
 ﴿اللَّهُ نَزَّلَ﴾ خوا ﷻ هه ووال ده دات ده ربارهی نهو کتیبه ی دایه زانوهو ﴿أَحْسَنَ الْحَدِيثِ﴾ (چا کترین و جوانترین فه رمایشته) به ره هاییی، جا چا کترین فه رمایشت قسه ی خوا به، وه چا کترین کتیبی دابه زینراو له فه رمایشتی خوا نه م قورثانه به. جا نه گه ر نهو قورثانه زور چاک بی بیگومان زانراوه ناخاوتنه کانی پاراوترین ناخاوتن و پروونترین و دیارترینان، وه مانا کانیشی گه وره ترینی مانا کانسن، چونکه چا کترین فه رمایشته له ناخاوتن و مانا که یدا،

له به کچووه له جوانی و یه کگرتوویی و نه بوونی جیاوازی به هیچ جوړیک. ته نانت هر کاتی که سی ژیر بیر لیکاته وهو تیايدا پابمینی، ده بینی له ریکو پیکو سرنجی ته ماشا کاران به لای خویدا راده کیشی، وه دلنیا ده بی که نهو قورثانه له لایه ن خواي خاوه ن حکمه تی کاردروستی زور زاناوه دابه زیوه، نه مه مه بهستی له یه کچوونه له م جیگایه دا.

به لام که ده فرموی: ﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخْرُ مُتَشَابِهَاتٌ﴾ آل عمران، (واته: نهو خوايه نار دوويه تیه خواره وه بو ت قورثان هیندیکي نایاتی که مه بهسته کانیان پوشتن نهو نایه تانه بنه په تی قورثانن، وه نه وانی تر نایاتیکن که مه بهسته کانیان پوشتن نین)، مه بهست له م نایه ته که مانا که ی نارپوشتنه له لای زوری له خه لکی، وه نه م نارپوشتنه لاناچی تنها به گه راندنه وه ی نه بی بولای نهو نایه تانه ی مه بهسته کانیان پوشتنه، له بهر نه مه یه فرمویه تی: ﴿مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخْرُ مُتَشَابِهَاتٌ﴾ له یه کچوونی له هه ندیکیدا داناوه.

وه لیره دا هه مووی به له یه کچوون داناوه، واته: له چاکي و جوانیدا، چونکه فرمویه تی: ﴿أَحْسَنَ الْحَدِيثِ﴾ نویش سوورپه ت و نایه ته کانه، هه موویان له یه کتر ده چن وه ک باس مان کرد، ﴿مَثَانِي﴾ دووبات کراوه یه تیايدا چیرو که کان، نه حکام و بریاره کان، به لین و هه ره شه کان، سیفه تی چاکه کاران، سیفه تی خراپه کاران، وه هه روه ها ناوه کانی خواو سیفه ته کانی، نه مه ش له گوره یی و چاکیه تی، بیگومان خواي به رزو مه زن زانیویه تی پیویستی خه لکی بولای مانا کانی که پاکه ره وه ی دل کانه و ته و او که ری ره وشته کانه، وه نهو مانا یانه بو دل کانه وه کو ناو وان بو ناودانی داره کان، جا هه روه ک چو ن داره کان هه تا ناو نه درین و لیانه وه دووربی که م ده کهن، به لکو هه ندی جار له ناو ده چن، وه هه ر کاتی چه ن دباره ناو بدرین به ره می چاکیان ده بی به جو ره ها به ره می به سوود، به هه مان شیوه دلش وایه به رده وام پیویستی به وه یه مانا کانی خوا دووباره بکریته وه به سه ریدا، نه گه ر له هه موو قورثاندا یه کجار مانا که دووباره بیته وه نه وه هیچ کاریگه ریه کی نه ده بوو، وه هیچ نه نجامیکي به ده ست نه ده هینا.

له بهر نه مه یه له م ته فسیره دا ریگای خواي به خشنده م گرتو ته بهر وه ک په یره و کردنیک به وه ی که ته فسیری نهو قورثانه یه، هه رگیز نایینی تیايدا گواسته وه بو جیگایه کی دیکه، به لکو له هه ر جیگایه کدا ده بینی ته فسیره که ی به ته و او ی کراوه، به بی له بهر چاو گرتنی رافه کردنی نهو ده قه ی پشووه که له یه ک ده چن، نه گه رچی له هه ندی جیگادا

رافه‌کردنه‌کمی له‌هه‌ندیکی به‌ر‌فراوانتره‌و سوودو وه‌ده‌سته‌تاتووی زیاتره، ئا به‌و شیوه‌یه پیویسته له‌سه‌ر خوینهری قورئان ئه‌و که‌سه‌ی بیر له‌مانا‌کانی ده‌کاته‌وه‌و سه‌رنجی ده‌دات با به‌هیج شیوه‌یه‌ک واز له‌بیر‌کردنه‌وه نه‌هینی له‌هه‌موو جینگا‌کانیدا، بیگو‌مان به‌و هویه‌وه خیریکی زۆرو بی سنوور به‌ده‌ست دینیت.

کاتی ئه‌م قورئانه‌م‌زنه‌ به‌م‌م‌زنی و گه‌وره‌یه‌ کاریگه‌ری دروست‌کردوه له‌دلی که‌سانی ژیره‌و هیدایه‌ت‌دراودا، له‌به‌ر ئه‌مه‌یه‌ خوا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَعْلَمُ بِمَا تُكَلِّمُ الَّذِينَ يُكَفِّرُونَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ أَنَّهُمْ مُشْرِكُونَ بِاللَّهِ لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَنِ الْمُشْرِكِ لَأَوْحِيَنَّ اللَّهُ إِلَى الْمُشْرِكِ بِالْحَقِّ فَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَاءَهُمْ فِي سَحَابٍ مِمَّنْ يَنْزِلُ السَّمَاءُ فَيَلْقَاهُمْ فِيهَا بَشَرٌ مِمَّنْ يَلْقَى الْأَنْبِيَاءَ فَحَسْبُ عَذَابِ الَّذِينَ ظَلَمُوا (واته: ئه‌و که‌سانه‌ی له‌په‌روه‌رد‌گاریان ده‌ترسن پیستیان ته‌زووی پیدای به‌یستی قورئان) له‌وه‌ی تیا‌دایه‌ له‌ترسینه‌ری بیزار‌که‌ر، لَا يَنْفَعُ الْكُفْرَانَ كَيْفَ لَمْ يَكُنِ اللَّهُ كَاتِبًا لِلْإِنْسَانِ إِذْ لَمْ يُكُنْ مِنْ شَيْءٍ عَلِيمًا (واته: کاتی ئومید‌بوون و هاندان ئه‌و قورئانه‌ه‌ندی جار هانیان ده‌دا بو‌کاری چاکه، وه‌ه‌ندی جار ده‌یانترسینی له‌کاری خراپه، ذَلِكَ نَسُوخُ آيَاتِهِ وَالْحَقُّ أَنَّهُ رَجِعَ إِلَى اللَّهِ لِيُنْزِلَ فِيهِ مَنَاسِكَتَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ فَاحِشٌ يُدْرِكُ الْسُوءَاتِ كُلَّهَا له‌کاریگه‌ری قورئان له‌واندا هُدًى لِلَّذِينَ هُمْ يُرِيدُونَ وَنُورٌ لِلَّذِينَ هُمْ يَلْتَمِسُونَ (واته: رینمایی خواجه بو‌بنده‌کانی، ئه‌ویش له‌کوی فه‌زلو چاکه‌کانیتی به‌سه‌ریانه‌وه يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِاسِكَتًا (واته: به‌هوی ئه‌و قورئانه‌وه (رینمایی ده‌کات)، مَنْ يَشَاءُ (واته: هه‌ر که‌سی بو‌ی) له‌بنده‌کانی.

ده‌گونجی مه‌به‌ست له‌فه‌رمایشتی خوا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَعْلَمُ بِمَا تُكَلِّمُ الَّذِينَ يُكَفِّرُونَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ أَنَّهُمْ مُشْرِكُونَ بِاللَّهِ لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَنِ الْمُشْرِكِ لَأَوْحِيَنَّ اللَّهُ إِلَى الْمُشْرِكِ بِالْحَقِّ فَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَاءَهُمْ فِي سَحَابٍ مِمَّنْ يَنْزِلُ السَّمَاءُ فَيَلْقَاهُمْ فِيهَا بَشَرٌ مِمَّنْ يَلْقَى الْأَنْبِيَاءَ فَحَسْبُ عَذَابِ الَّذِينَ ظَلَمُوا (واته: ئه‌و قورئانه‌ی بی که‌وه‌س‌فمان کرد بو‌تان، هُدًى لِلَّذِينَ هُمْ يُرِيدُونَ وَنُورٌ لِلَّذِينَ هُمْ يَلْتَمِسُونَ که‌هیج رینگایه‌ک نیه‌بگا به‌خوا ته‌نها له‌وه‌وه نه‌ییت، يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِاسِكَتًا له‌بنده‌کانی له‌وانه‌ی مه‌به‌ستیان چاکه، هه‌روه‌کو خوا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَعْلَمُ بِمَا تُكَلِّمُ الَّذِينَ يُكَفِّرُونَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ أَنَّهُمْ مُشْرِكُونَ بِاللَّهِ لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَنِ الْمُشْرِكِ لَأَوْحِيَنَّ اللَّهُ إِلَى الْمُشْرِكِ بِالْحَقِّ فَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَاءَهُمْ فِي سَحَابٍ مِمَّنْ يَنْزِلُ السَّمَاءُ فَيَلْقَاهُمْ فِيهَا بَشَرٌ مِمَّنْ يَلْقَى الْأَنْبِيَاءَ فَحَسْبُ عَذَابِ الَّذِينَ ظَلَمُوا (واته: خوا رینموونی که‌سیکی پی ده‌کات که‌شوین په‌زامه‌ندی ئه‌و بکه‌وی بو‌رینگه‌کانی ئارامی و ناشتی)، چونکه‌هیج رینگایه‌ک نیه‌بیگه‌یه‌نی به‌لای خوا ته‌نها یارمه‌تی ئه‌و نه‌بی، وه‌سه‌ر که‌وتوو کردنی بو‌روو کردنه‌کتیبه‌کمی، جا نه‌گه‌ر ئه‌مه‌به‌ده‌ست نه‌هات ئه‌وه‌هیج رینگایه‌ک نیه‌بو رینمایی، وه‌ئه‌وه‌هیج نیه‌ته‌نها گومرایه‌کی روونو به‌دبه‌ختی نه‌بی.

(۲۶-۲۷): أَفَمَنْ يَتَّبِعْ بَوَّاحَهُ سَوَاءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاذْتَمَرُوا مِنَ الْعَذَابِ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ فَاذْأَقَهُمُ اللَّهُ الْعَذَابَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

أَفَمَنْ يَتَّبِعْ بَوَّاحَهُ سَوَاءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ (واته: ئایا ئه‌و که‌سه‌یه‌کسانه‌که‌خوا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَعْلَمُ بِمَا تُكَلِّمُ الَّذِينَ يُكَفِّرُونَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ أَنَّهُمْ مُشْرِكُونَ بِاللَّهِ لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَنِ الْمُشْرِكِ لَأَوْحِيَنَّ اللَّهُ إِلَى الْمُشْرِكِ بِالْحَقِّ فَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَاءَهُمْ فِي سَحَابٍ مِمَّنْ يَنْزِلُ السَّمَاءُ فَيَلْقَاهُمْ فِيهَا بَشَرٌ مِمَّنْ يَلْقَى الْأَنْبِيَاءَ فَحَسْبُ عَذَابِ الَّذِينَ ظَلَمُوا هیدایه‌تی دایی و سه‌ر که‌وتوو کردبی بو‌گرته‌به‌ری رینگای گه‌یشتن به‌مالی ریز، له‌گه‌ل ئه‌و که‌سه‌ی له‌گومرایدایی و به‌رده‌وام بی له‌سه‌ر عینادی هه‌تا قیامه‌تی دی، هه‌تا سزای

مه زنى بو دئ، ئينجا به دهم و چاوى كه پيرو زترينى ئەندامى جهسته يه تى، وه كه مترين شتى له سزا تووشى بىي كارىگه رى لى ده كات، ئەو به و رووخساره ي خوى له سزا ده پاريزى، چونكه ده ستو قاچه كاني كووت و زنجير كراون، ﴿وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ﴾ ئەوانه ي سته ميان له خويان كرده به كوفرو سه رپيچى كردنو سه رزه نشتو لومه كردنه وه: ﴿ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ﴾ (واته: بچيژن سزاي ئەو كرده وانه ي له دونيا ده تان كرد).

(۲۵): ﴿كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ﴾ لهو ئوممه تانه ي وه ك چون ئەوانه ش به درويان دانا، ﴿فَأَنذَرْتَهُمُ الْعَذَابَ مَن حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ﴾ سزايان بو هات له ييشا گاي سه ره تاي روژدا، يان له كاتى سه رقالي و گفتو گو ياندا.

(۲۶): ﴿فَأَذَانَهُمُ اللَّهُ﴾ به و سزايه ﴿الْحَزَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ ريسوا بوون له لاي خواو له لاي خه لكى، ﴿وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾ با خويان بپاريزن ئەوانه له به رده وام بونيان له به درودانان، تا تووشيان نه بىي وه كو ئەوانه ي كه تووشيان بوو له سزا.

(۲۷-۳۱): ﴿وَلَقَدْ صَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾ ﴿۲۷﴾ ﴿قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ﴾ ﴿۲۸﴾ ﴿ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ ﴿۲۹﴾ ﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ﴾ ﴿۳۰﴾ ﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ﴾ ﴿۳۱﴾

﴿وَلَقَدْ صَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ﴾ خوا ﴿هه واه ده دات كه به راستى نموونه ي هيناوه ته وه له م قورئانه دا له هه موو نموونه كان، نموونه ي چا كه كاران و نموونه ي خراپه كاران، وه نموونه ي به كتاپه رستى و هاوبه شدانان، هه موو ئەو نموونانه حه قيقه تى شته كان نزىك ده كاته وه، وه حيكمه ت له وه دا: ﴿لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾ (بو ئەوه ي په ندو ئاموژ گارى وه رى بگرن) كاتى حه قيقه تيان بو روون ده كه ينه وه، ده زانن و كرده وه ي پيده كه ن. (۲۸): ﴿قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ﴾ كرده ومانه به قورئانكى عه ره بى، قسه و فه رمايشته كاني روونه و مانا كاني ئاسانه به تايه ت له لاي عه ره ب، ﴿غَيْرَ ذِي عِوَجٍ﴾ (واته: هيج ناته واوى و كه م و كورتيه كى تيدانيه به هيج جوړىك، نه له قسه و فه رمايشته كاني نه له مانا كاني، ئەمه ش ته واوى رىك و پىكى و به رده وامبوونى ده گريته وه، هه روه كو خوا ﴿فَهَرْمُوهِي تى:﴾ ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا﴾ ﴿۱﴾ ﴿فَتِمَّا﴾ ﴿الكهف﴾ (واته: هه موو سوپاس و ستايش بو ئەو خوايه ي كه ناردووويه تيه خواره وه قورئان بو سه ر به نده ي خوى و هيج جوړه لاريه كى تيدا دانه ناوه x كتييكي راست و پايه داره)، ﴿لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ﴾ خواي

به رزو مه زن، کاتى پيگاکاني خو پاريزى و له خوا ترسانى زانستى و کردارى بومان ناسان کرده، به هوى نهم قورثانه عهريه پاست و په وانه وه، که خوا هيتاويه تيه وه تيايدا له هه موو نمونه يه ک.

(۲۹): پاشان نمونه ي هيتاوه ته وه بو هاوبه شدانان و يه کتابه رستى، فهرموويه تي: ﴿صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا﴾ واته: پياويکى به بنده ﴿فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ﴾ (هې چنډ که سيکه نازاوه يانه له سر نهو که سه) نهو خواوه نانه زورن، وه يه کدهنگ نين له سر يه ک حالت، تا نهو که سه دنياي ته وه، به لکو نهوان جياوازو دووبه ره کن له ناو يه کتردا، ههريه که و داوا کار يه کى هه يه بوى جيبه جى بکات، به پيچه وانه ي نه و بتره وه، گوماني چى ده به ي به حالى نهو که سه ي له گه ل نهو هاوبه شه جياوازاندها يي؟

﴿وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ﴾ واته: پياويکيش که تنها به بنده ي پياويکه) به دل سو زيه وه کارى بو ده کات و مبه ستى گوره که ي خو ي ده زاني، وه بشووي ته او ي به ده سته ي ناوه، ﴿هَلْ يَسْتَوِيَانِ﴾ واته: تيا نهم دوو پياوه يه کسان و وه ک يه کن ﴿مَثَلًا﴾؟ نه خير يه کسان نين، به هه مان شيوه هاوبه شدانه ريش چنډ هاوبه شيکى هه يه پيچه وانه ي يه کترين، له م ده پار پته وه پاشان له وه ده پار پته وه، ده بينى جى به خو يه وه ناگرى، وه دلى له شو يني کدا نارام ناگرى، وه يه کتابه رستى دل سو ز بو په روه رد گارى خوا ﴿بِالْفَتَى﴾ کرده له هه موو هاوبه شدانان يک، نهو به بنده يه له و په رى حه سانه وه و نارامى و دنيا ييدا يه.

﴿جَا هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ له سر پروون کردنه وه ي حه ق له به تال و پو وچو ري نيشان داني نه فامه کان ﴿بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ واته: به لام زور به يان نازانن).

(۳۰): ﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ﴾ واته: هه موتان هه ر ده ي بمرن، ﴿وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مَتَ فَهُمْ لَخَالِدُونَ﴾ (۳۰) ﴿الْأَنْبِيَاءُ﴾ واته: بريارمان نه داوه بو هيج که سيک له پيش تو وه مانه وه ي هه ميشه ي نه مرى، نجا نه گه ر تو بمرى دوا مردنى تو جا تيا نهوان ژيان يان به رده وام ده ي و نامرن نه خير).

(۳۱): ﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ تَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ﴾ له وه ي نا کو کيتان بوو تيايدا، جياتان ده کاته وه به بريارى داد په روه رانه ي، وه پاداشتى هه ر يه که تان ده داته وه به پي کرده وه که ي، ﴿أَخْصَهُ اللَّهُ وَسُوءَ﴾ (۳۱) ﴿الْمُجَادِلَةِ﴾ واته: که خوا هه مووي ژماردوه، وه خو يان له بير يان چوه).

(۳۲-۳۵): ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَىٰ
 اللَّهُ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ ۗ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ
 مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ۗ﴾ ﴿۳۲﴾ وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ
 وَصَدَّقَ بِهِ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۳۳﴾ لَهُمْ
 مَا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۗ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ
 ﴿۳۴﴾ لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا
 وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ
 ﴿۳۵﴾

• فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَىٰ اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ
 إِذْ جَاءَهُ ۗ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿۳۲﴾ وَالَّذِي
 جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۳۳﴾
 لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۗ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۴﴾
 لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ
 بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۳۵﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ
 عَبْدَهُ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۗ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ
 فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿۳۶﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ
 أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿۳۷﴾ وَلَٰئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ
 ضُرِّيهِ ۚ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِيهِ
 قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿۳۸﴾ قُلْ يَتَقَوَّوْا
 إِلَى اللَّهِ عِندَ كِتَابَتِكُمْ إِنِّي عَمِلْتُ سَوَاقٍ تَعْلَمُونَّ ﴿۳۹﴾
 مَنْ يَأْتِهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿۴۰﴾

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ﴾ ﴿۳۲﴾ خوا ﴿۳۳﴾ ده فرموی: به
 ترساندن و ناگادار کردنه وه، هیچ که س
 له وه ستمکار تر نیه، ﴿مِمَّنْ كَذَبَ عَلَىٰ
 اللَّهُ﴾ ﴿۳۳﴾ (واته: له و که سهی که درو به
 ناوی خواوه ده کات)، یان نه وه یه شتی
 ده داته پالی شایسته ی گوره یی نه وه یه،

یان به بانگه سهی پیغه مبرایه تی، یان به هوبه شدانان به وه ی خوا ﴿۳۳﴾ نه وه ی فرموه وه،
 یان هه والی به وه داوه، یان بریاری به وه شته داوه، نه وه درو بکات نه مه ده چپته نیو وته ی
 خوا ﴿۳۳﴾: ﴿وَأَنْ تَقُولُوا عَلَىٰ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ ﴿۳۳﴾ ﴿الأعراف﴾ (واته: وه حرامی کردوه که به دم
 خواوه شتاتیک بلیس که نایزانن)، نه گهر نه فام بوو، وه نه گهرنا نه وه خراپترو خراپتره،
 ﴿وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ ۗ﴾ ﴿۳۲﴾ (واته: کی له وه ستمکار تره حقی بو هاتی پشت به ست
 به به لگه کانو به دروی خستیه وه، جا به درودانانی ستمیکی مه زنه له لایه ن نه وه وه،
 چونکه ره تکرده وه ی حقه دوی نه وه ی بو ی روون بوه ته وه، جا نه گهر کوی کرد بیته وه
 له نیوان درو کردن له سر خواو به درودانانی حقی، نه وه ستمه له سر ستم ﴿أَلَيْسَ
 فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ﴾ ﴿۳۲﴾ (واته: نایا له دوزه خدا جیگه یه ک نیه بو بیروایان) له وه
 دوزه خدا چاره سر وه ریگرن، وه مافی خوا وه ریگری له هه موو ستمکارو بیروایه ک
 ﴿إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾ ﴿۳۱﴾ ﴿لقمان﴾ (واته: به راستی هاوبه شدانان ستمیکی مه زنه).
 (۳۳): کاتی باسی درو زنی به درودانه ری کرد، له گه ل باسکردنی تاوان و سزاکه ی،
 نجا باسی راستگرو به راستدانه رو پاداشته که ی کرد، فرموی: ﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ﴾

(واته: ئه و كه سه ش پاستي و حقيقه تي هيناوه) له قسه و كرده وهی، پيغه مبه ران ده چنه ناو شه وه وه، نه وان هه ش له جيگای نه وان دانیشتون، له و كه سه ی پاستی كرده له وهی و توويه تی ده رباره ی هه والی خوا و برپاره كانی، وه له وه شی كرده وويه تی له سيفه ته كانی پاستگویی.

﴿وَصَدَقَ بِهِ﴾ واته: (بروایشی پييه تی) به پاستی، چونكه هه ندی جار ئاده ميزاد پاستی ده هيني، به لام هه ندی جار به پاست دانانری، به هوی لووت به رزيه وه، يان به كه مزانینی ئه و كه سه ی هيناويه تی، بۆه هه ر ده بی ستایش بكری به پاستی و به پاست دانانی، جا پاستگویی بۆی به لگه يه له سه ر زانست و دادپه روه ری، وه به پاستدانانی به لگه يه له سه ر خۆبه كه م دانان و لووت به رز نه بوونی، ﴿أُولَٰئِكَ﴾ ئه وان هه ر دوو كاره كه كۆده كه نه وه، ﴿هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾ (ئه وان هه خواناس و ديندارن)، چونكه هه موو به شه كانی خۆپاریزی ده گه رپته وه بۆ پاستی به حه ق و به پاست دانانی.

(۳۴): ﴿لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ﴾ (واته: هه ر چيان بویت له لای په روه رد گاریان بۆيان ئاماده يه) له پاداشت، له وهی چا و نه بينيوه و گوی نه بيستوه و به ختوره به دلی هيج كه سدا نه هاتوه، جا هه رشتی و يست و ئيراده ی ئه وان ی پۆه به سترايیت، له به شه كانی له زه ت و نازو نيمه ته كان، ئه وه بۆيان ده سه ته به رو ئاماده يه.

﴿ذَٰلِكَ جَزَاءُ﴾ (واته: ئا ئه وه يه پاداشتی) ئه وان هه به ندایه تی په روه رد گاریان ده كه ن، وه كو ئه وه ی بينیيتيان، ئه گه ر نه وان په روه رد گاریان نه بينی بيت، ئه وه بينگومان ئه و نه وان ده بينیيت ﴿الْمُحْسِنِينَ﴾ (چا كه كاران) بۆ به ندایه تی خوا.

(۳۵): كرده ی ئاده ميزاد سی حاله تی بۆ هه يه: يان خراپترینه، يان چا كترینه، يان نه خراپترینه و نه چا كترینه، به شی كۆتایی به شی موباح و شياوو په واینراوه كانه، وه ئه وه شی په يوه ست نيه نه به پاداشت نه به سزا.

خراپترین: هه موو سه ر پيچيه كانه به گشتی، وه چا كترین: گوپرايه ليه كانه به گشتی. به م دريژه پيدانه مانای ئايه ته كه روون ده بيته وه، وه بينگومان كه خوا ﴿ده فهرموی: ﴿لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا﴾ (واته: بۆ ئه وه ی خوا چا و پۆشی بكات له خراپترینی ئه و گونا هانه ی نه جاميانداوه) واته: گونا هه بچوو كه كانيان، به هوی چا كه و خۆپاریزيان.

﴿وَجَزَّيْنَهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (واته: بۆ ئه وه ش پاداشتيان بداته وه به

چاکترین له وهی ده یانکرد) واته: به هه موو چاکه کانیان ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَظِلُّمُ مَثْقَالَ دَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً يُّضْعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ ﴿النساء﴾ (واته: به راستی خوا به قه د توز قالییک ستم ناکات، خو نه گهر چاکه یه ک هه بیست چند به رانبری ده کات و له لایه ن خو یه وه پاداشتی گه وره و بی سنور ده به خشیت).

(۳۶-۳۷): ﴿الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَخَوَّفُوا عَبْدَهُ وَخَوَّفُوا النَّاسَ إِنَّهُمْ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ﴾ ﴿النساء﴾ (واته: نایا له به خشنده بی و ریزو هاو کاری خوا بو به نده که ی، هاد ﴿۳۶﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ، مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿۳۷﴾

﴿الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَخَوَّفُوا عَبْدَهُ وَخَوَّفُوا النَّاسَ إِنَّهُمْ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ﴾ (واته: نایا له به خشنده بی و ریزو هاو کاری خوا بو به نده که ی، که هه ستاوه به به ندایه تی کردنی و فرمانه کانی به جیهیناوه و دور که وتوتوه له قه ده غه کراوه کانی، به تایهت ته واوترینی دروستکراوه کان به ندایه تی کردن بو به روه ردگاری نه ویش موحه مه د ﴿۳۶﴾ بیگومان نه و خوی به سه له کاروباری ناینی و دنیا پیدا، وه به رپرچی نه وه ده داته وه که ده یه وی خرابه ی به رانبر بکات ﴿وَيَخَوَّفُونَكَ بِالذِّكْرِ مِنْ دُونِهِ﴾ (واته: وه ده ترسینن به وانه ی جگه له خوا) له به ته کان که زیانت پی بگه یه نن، نه مهش له گومرایی و سه ریشیواویانه ﴿وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿۳۶﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ، مِنْ مُضِلٍّ﴾ چونکه رینمایه ی و گومر کردن به ده ستی خویسه، نه و زاته هه ر شتیکی بوی ده بی، وه هه ر شتیکی نه وی نای ﴿الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَخَوَّفُوا النَّاسَ إِنَّهُمْ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ﴾ (واته: وه ده ترسینن به وانه ی جگه له خوا) له به ته کان که زیانت ته واوه به و ده سه لاته ی زاله به سه ر هه موو شتیگدا، وه عیزه تی به سه بو به نده که ی، وه به رپرچی فروقله کانیان ده داته وه ﴿ذِي انْتِقَامٍ﴾ (توله سینره) له و که سه ی سه رپیچی ده کات، ده ی خو تان پاریزن له هه ر شتی ده بیته هو کار بو تووره بی نه و.

(۳۸): ﴿وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ﴾ (واته: نه گهر پرسیار له و گومر ایانه بکه ی نه وانه ی ده ترسینن به غه یری خوا، وه به لگه یان له سه ر پیویست بکه ی له نه فس و ده روونه کان، ﴿مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ (واته: کی ئاسمانه کان و زه وی دروست کردوه؟) نه وه ناچه سینن بو به دیهینراوه کانیان که دروستی کرد بی ﴿لَيَقُولَنَّ اللَّهُ﴾ (بیگومان ده لین خوا) به تاکو ته نهایی دروستی کردوه. ﴿قُلْ﴾ پیان بلنی: لاوازی به رستراوه کانیان به سه لمینه دوای نه وه ی توانای خوات بویان روونکرده وه ﴿أَفَرَأَيْتُمْ﴾ (واته: ده ی پیم بلین: ﴿مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ﴾ هه ر زیانی بی ﴿هَلْ هُنَّ كَكْفَيْتُمْ ضُرُّهُ﴾ (واته: نایا نه و به رستراوانه ده توانن) ئازارو زیانی نه وم لی لاده ن به گشتی یان به سوو کردنی له قوناغیکه وه بو قوناغیکی دیکه؟ ﴿أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ﴾ سوو دیکم پی بگه یه نی له نایم

يان له دونيام، ﴿ هَلْ هُنَّ مُتَّكِئَاتٌ رَّحِمَتِهِ ﴾ (واته: ئايا ئهوان ده توانن به هره و ميه ره باني خوا) لى بگر نه وه؟ له داهاتوودا ده لىن: ناتوانن زيان لايه ن، وه ناشتوانن ميه ره باني بگر نه وه.

پيان بلئ: دواى شهوى به لگه ي يه کلاکه ره وه روون بوويه وه له سر شهوى خواى تاک و تنها په ستراره، وه ئه دروستکرى دروستکراوه کانه، سوودو زيان تنها به دست شه، يگومان جگه له ويده سه لات و ده سه وسانه له هم مو روويه که وه له دروستکردن و سوودو زيان، تو تنها ئه وت به سه له به ره له ستي فرو فيلى شهوان: ﴿ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴾ پشت پى به ستوان تنها پشت به و ده به ستن له به ده سته ينانى به رژه وه نديه کانين و به ربه رچدانه وهى زيانه کانين، شه زاته ي به س بوون به ده سه ي تي من هر شهوم به سه، شه به سه بو من له هم مو شهوانه ي گرنگن بووم شهوانه يشى که گرنگيان پى ناده م.

(۴۰-۳۹): ﴿ قُلْ يَنْقُورِ أَعْمَلُوا عَلَيَّ مَكَانِيكُمْ إِنِّي عَنِمٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿۴۰﴾

﴿ قُلْ ﴾ شه يغه مبه ر پيان بلئ: ﴿ يَنْقُورِ أَعْمَلُوا عَلَيَّ مَكَانِيكُمْ ﴾ (واته: له سر شه رپيازه ي خوتان کاربکه ن که پى رازين، له به ندياه تي کردنى شهوى که شايسته ي به ندياه تي نه، وه هيچ شتيكى له فرمان و کاروباردا نه ﴿ إِنِّي عَنِمٌ ﴾ (منيش له سر رپيازه ي خوم کارده کم) له سر شه رپيازه ي که بانگه شه م کردن بولاى، له دل سو زى و ملکه چيوون بو خواى تاک و تنها ﴿ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴾ (واته: ئنجا به م زووانه ده زانن) سه ره نجام بو کيه؟!

(۴۰): ﴿ مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ ﴾ له دونيادا ﴿ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ ﴾ له دوار و ژدا ﴿ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴾ له سهرى لانابرى. شه هره شه کردنيكى مه زنه بو يان، شهوان ده زانن شايسته ي سزاي بيبرانه وه ن، به لام سته م و عينا دى درزو که لىنى خستوته نىوان شهوان و بپروا هيتان.

(٤١): ﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ قَلْبًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١١﴾ ﴾

﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ ﴾

خوا ﴿﴾ هه واليداوه كه بيگومان قورناني دابه زاندووه بو سر پيغه مبه ره كه ي كه حهق له خوډه گري، له هه والو فرمان و قه ده غه كراوه كاني، كه بنچينه ي هيدايت و رينمايه، وه راگه يه نراوه بو نهو كه سه ي ده يه وي بگات به خو او مالي ريزداري، وه نه وه ده يته به لگه و حوجه بو سر هه موو جيهان، ﴿ قَلْبًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ ﴾ (جا هر كه سي رينمايي وه ربگري) به رووناكي قورنان و شويني فرمانه كاني بكه وي ﴿ قَلْبًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ ﴾

﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ قَلْبًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴾

﴿ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فِيمَا نُفِثَتْ فِيهَا مِنَ الْأَمْرِ وَالنَّاسِ بِالْحَقِّ ﴾

﴿ وَأَنْزِلِ الْأَخْرَجَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴾

﴿ أَمْ لَمْ نَكُنْ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أَلَوْ كُنَّا إِلَّا أَتْمَلِكُ حُكْمًا وَمَا لَا يَعْلَمُونَ ﴾

﴿ قُلْ اللَّهُ الشَّامِكُ حَيْثُمَا لَمْ يَمُتْ أَتَمُتْ أَلَمْ يَكُنْ فِي الْأَرْضِ نَفْثَةٌ إِلَّا لِيُفْثَرَ حُكْمًا فَذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِدَّ وَاسْمَاءُ زُتْ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلْ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَشِيرُونَ ﴾

﴿ قُلِ اللَّهُمَّ قَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴾

﴿ وَلَوْلَا لِلذَّيْرِتِ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ حَيْثُمَا رَوْا لَهُ مَعَهُ لَأَفْتَدَىٰ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَإِنَّا لَأَعْلَمُونَ ﴾

واته: سوودي نه وه ده گه رپته وه بو خودي خو، ﴿ وَمَنْ ضَلَّ ﴾ (هر كه سي لاري بي) دواي نه وه ي هيدايتي بو روونكرايه وه، ﴿ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهِمْ ﴾ (واته: نه وه بيگومان زياني گومرابوونه كه ي هر بو خو يه تي) خو هيچ زيانيكي پيناگات، ﴿ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴾ (واته: تو بريكار نيت به سه ريانه وه) تا بروا به ينن، كرده وه كانيان بپاريزي و لپرسينه وه يان له گه لدا بكي له سه ريان، وه ناچار يان بكي به وه ي خو ت ده ته وي، به لكو تو راگه يه نه ري، نه وه ي فرمانت پي كراوه بيان ده گه يه ني.

(٤٢): ﴿ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فِيمَا نُفِثَتْ فِيهَا مِنَ الْأَمْرِ وَالنَّاسِ بِالْحَقِّ ﴾

﴿ وَأَنْزِلِ الْأَخْرَجَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴾

خو ﴿﴾ هه وال ده دات نهو تاكو ته نهايه به هه لسوراندي كاروباري به نده كان له كاني به ناگايي و خه وتياندا، وه له حاله تي ژيان و مردنيان، جا فه رمويه تي: ﴿ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا ﴾ (واته: خو گيانه كان ده كيشي له كاني مردنياندا) نه مه گيان كيشاني گوره يه، گيان كيشاني مردن، وه هه واليداوه كه بيگومان نهو گيانه كان ده كيشي، وه دانه پالي (فعل) بو لاي نه فسي خو ﴿﴾، نه وه ره ت ناكاته وه كه فرشته ي گيان كيشان و پشتيوانه كاني

ر اسپارديې بهوه، ههروه كو فهرموويه تي: ﴿قُلْ بَنُوا لَكُمْ مَلِكَ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ﴾ (١١) ﴿السجدة، (واته: ئه ي موحه مه مد ﷺ بلي: فريشته ي گيان كيشان كه گيان كيشاني ئيوه ي پي سپيراوه ده تان مريئي)، ﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفِرُّونَ﴾ (١١) ﴿الأنعام، (واته: تا كاتي مردني به كيكتان ديت نيردراوه كانمان گياني ده كيشن كه هيچ سستي و كه مته رخه ميه ك ناكن له كاره كانياندا)، چونكه خواي بهرزو مهزن شته كان ده داته پالي خوئي، بهو جوړه ي كه ئه و به ديهينه ري هه لسورپينه ره، وه ده يداته پان هو كاره كاني بهو جوړه ي كه له سونه ت و كاردروستي خواي بهرزوو مهزندا ئه وه يه، بو هه موو كاري له كاره كان هو كاريكي داناوه، خوا ﷺ ده فهرموي: ﴿وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا﴾ (واته: وه ئه وه ي نه مردني ت له كاتي خه وتيدا) ئه م ه ش مردني بچو كه، واته: ئه و گيانه راده گري كه له كاتي خه وه كه يدا نه مردووه ﴿فِيمَسِكَ﴾ له و دوو نه فسه: ئه و نه فسه ي ﴿الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ﴾ (برياري مردني داوه) ئه و يش ئه و نه فسه يه كه مردووه، يان برياري داوه كه له خه وه كه يدا بمرى ﴿وَيُرْسِلُ﴾ ئه و نه فسه ي ﴿الْآخِرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى﴾ تا رزقو رزوي ته واو ده بي و ماوه ي دياريكراوي ديت ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾ له سر ته واوي ده سه لاتي خواو زيندوو كردنه وه ي مردوو دواي مردنيان. ئه م نايه ته ده بيته به لگه كه بيگومان رووحو نه فس جهسته يه كي راگيراون به خودي خويان، ناوه روكي جياوازه له گه ل ناوه روكي جهسته دا، وه ئه و يش به ديهينه راوه و ژير بارخراوه، خوا چون بيهوي هه ليده سوورپيني له مردن و گرته وه و ناردن، وه بيگومان رووحي زيندوو مردووه كان به به ك ده گه ن، كوده بنه وه و گفتمو گوده گه ن، خوا ﷺ رووحي زيندوووه كان ده نيروي، وه رووحي مردووه كان ده گريته وه.

(٤٣-٤٤): ﴿أَرَأَيْتُمْ إِنْ دُونَ اللَّهِ شُفَعَاءُ قُلْ أَوْلَوْكَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا وَلَا يَقُولُونَ﴾ (١٢) ﴿قُلْ لِلَّهِ الشُّفَعَةُ جَمِيعًا لَهُ، مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ (١١) ﷻ

خوا ﷺ نكولي ده كات له سر ئه و كه سه ي ﴿أَرَأَيْتُمْ إِنْ دُونَ اللَّهِ شُفَعَاءُ﴾ جگه له خوا كه سائيكي ديكه ده كا به تكا كار، په يوه ست ده بي پيانه وه داوايان ليده كاو ده يان په رستي، ﴿قُلْ﴾ پييان بلي: به روونكردنه وه ي نه فاميان كه ئه و بتانه شايسته ي هيچ جوړه په رستنيك نين: ﴿أَوْلَوْكَانُوا﴾ ئه وانه ي داتان ناون به تكا كار ﴿لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا﴾ واته: تو زقاله زه ربه يه ك نه له ناسمانه كان و نه له زه ويان به ده ست نيه، وه نه بچو كتر له وانه و نه گه وره تريش، به لكو عه قلي كيشيان نيه شايسته ي ئه وه ي بن ستايشي پي بكرين، چونكه ئه وانه بيگيانن له به ردو دارو وينه و مردووه كان، نايا ده و تروي كه سي ئه وانه ده كات به په رستراو عاقله؟ يان ئه و كه سه

گو مړاترين و نه فام ترينى ناو خه لکيه وه سته مکار ترين يانه؟

(٤٤): ﴿قُلْ﴾ بِيَان بَلِي: ﴿لِلّٰهِ السَّفْعَةُ جَمِيعًا﴾ (تکا هم مووی هر بو خوايه) چونکه کاروباره کان هم موویان بو خوان، هم موو تکا کارى لى ده ترسى، هيچ که س ناتوانى تکاو شفاعت بکات به مؤله تى نه و نه بى، جا نه گره به زه بى به بنده کهى ويست مؤله تى نه دات به تکا کارى به خشنده له لای، که تکاى بو بکات، وه ک میهره بانیه ک به هر دوو کيان.

پاشان بریاریداوه که بیگومان تکاو شفاعت هم مووی بو خوايه: ﴿لَهُ الْمُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ نه وانه تیا ياندايه له زاته کان و کرده وه کان و سیفاته کان، جا پیوست وایه داوای تکا بکرى له و که سهى خاوه نيتى و به دل سوزيه وه به ندايه تى بو بکرى، ﴿ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ (واته: پاشان هر بو لای نه و ده گره پنه وه) جا پاداشتى دل سوز ده داته وه به پاداشتى بى پايان، هر که سیکش هاوه لى بو دانایى به سزای به نيش.

(٤٥-٤٦): ﴿وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ ﴿٥٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَلِيمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٥٦﴾

خوا باسى حالى هاو به شدانه ران ده کات، وه نه وه يشى هاو به شدانان يانى پیوست کرده، بیگومان نه وان ﴿وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ﴾ (واته: کاتى يادى خوا بکرى به تاک و ته نها) يه کتاپه رستى بو نه و، وه فمرمانيان پى بکرى به دل سوزى و ملکه چبوونى خوا و از هينان له وهى ده په رستى له غه يرى نه و، نه وان تیکده چن و بيزار ده بن و را ده کن، وه ببيان ناخوشه به وه پرى پى ناخوشبوون. ﴿وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ﴾ (واته: که چى کاتى ناوى په رستراوانى بیجگه له خوا بريت) له به تکان و هاوشيوه کان يان، وه که سیک بانگه شه بکات بو به ندايه تى کردنيان و ستايشيان بکات ﴿إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ (يه کسر شادو و روخوش ده بن) به و بانگ کرده، دلخوش ده بن به ياد کرده وهى په رستراوه کان يان، چونکه هاو به شدانان گونجاوه و ریک ديت وه له گه له هو او ناره زوویان، نا هم حاله ته خراپترين و ناشريتترينى حاله ته کانه، به لام واده و به لينيان روژى پاداشت دانه وه يه، جا له و روژه دا حق و مافيان لى وهرده گيرى، وه تهماشا ده کرى: تايا په رستراوه کان يان سوو ديان پى ده گه يه نن که جگه له خوا هاواريان پیده کردن؟

(٤٦): له بهر نه مه يه فهرموويه تى: ﴿قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: به ديه يته رى ناسمانه کان و زه وى و به رپوه به ريان ﴿عَلِيمَ الْغَيْبِ﴾ نه و زاته ي پنهانه له پيش چاوى تيمه و زانستان، ﴿وَالشَّهَادَةِ﴾ نه وهى که ده بينين ﴿أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾

(واته: هەر تۆ دادوهری ده که بیت له نیوان بنده کانتدا لهوهی ئەوان تیایدا جیاواز بوون) له گهوره ترینی جیاوازیه کان: جیاوازی یه کتاپه رسته دلسۆزه کان ئەوانه ی که وتیان: ئەوهی ئەوان لهسەری بوون تهنها ئەوه حەق بوو، وه چاکه یان بۆ ههیه له دواڕۆژدا، وه ئەو بتهپرستانه ی که جگه له تۆ شتانیکیان په رستوه، وه له گهڵ تۆدا یه کسانیان کردوه شتیکی که شایسته ی یه کسان کردن نیه، وه به کهم تهماشات ده کهن، وه به کهم ت داده نین ئەوپه پری به کهم دانان، وه له کاتی باسکردنی په رستراوه کانیاندا مژده دهدهن به یه کتر، به لآم له کاتی باسکردنی تۆدا تیکده چن و بیزار دهبن، له گهڵ ئەمه دا ئەوان پێیان وابوو لهسەر حەقن، غهیری ئەوانیش لهسەر به تال و پووچه، وه سه ره نجامی چاکیان بۆ ههیه.

خوَا فەرموویه تی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّٰلِحِينَ وَالصَّرِيَّ وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَٰهِدٌ ﴿٤٧﴾﴾ الحج، (واته: به راستی کهسانی که پروایان هیناوه و کهسانی که بوون به جووله که، وه ئەستیره یان فریشته په رسته کان و گاوره کان (نه سرانیه کان) وه ناگر په رسته کان و ئەوانه ی هاوبه شیان بۆ خوَا دانا بیگومان خوَا بریار ده دات له نیوانیاندا (جیا یان ده کاته وه له یه کتر کۆمهلی بۆ به ههشت کۆمهلیکی تریان بۆ دۆزهخ) له رۆژی دوایدا به راستی خوَا به هه موو شتیکیدا ناگاداره). خوَا ﴿هُوَ ءَالِدَاوَهٗ بِهٖ دَادِپَه روه ری له نیوانیانداو دوا ی ئەوه فەرموویه تی: ﴿هُذٰنِ حَصَمٰنٍ اَخَصَمُوْا فِی رِبِّهٖمۡ فَالَّذِیۡنَ كَفَرُوْۤا قَطَعَتۡ لَهُمۡ نِیَابًا مِّنۡ نَّارٍ یُّصَّبُ مِنْ فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِیْمُ ﴿٤٨﴾ یُصْهَرُ بِهٖۤ مَا فِیۡ بُطُوْنِهِمۡ وَالْجُلُوْدُ ﴿٤٩﴾ وَهُمْ مَّقْتَبِعٌ مِّنۡ حَرِیْدٍ ﴿٥٠﴾﴾ الحج، (واته: ئەمانه دوو کۆمهلی دژ یه کن دهمه قالی و کیشه یانه ده رباره ی په روه ردگاریان جا ئەوانه ی که بیپروا بوون له رۆژی دوایدا پۆشاکیان بۆ ده بردریت پر به بهریان له ناگر به سه ریاندا ده رژیتری ئاوی زۆر گه رم x ده توئیرینه وه بهو ئاوه گه رمه ئەوه ی له ناو سکیاندا یه و پیسته کانیش یان x بویان ئاماده یه گوزری ئاسنی) تا ئەوه ی فەرموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ یُدْخِلُ الَّذِیۡنَ ءَامَنُوْۤا وَعَمِلُوْۤا الصَّٰلِحٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِیۡ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ یُحْكَمُوْنَ فِیۡهَا مِّنۡ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِیۡهَا حَرِیْرٌ ﴿٥٢﴾﴾ الحج، (واته: به راستی خوَا ئەوانه ی که پروایان هیناوه و کرده وه چاکه کانیان کردوه ده یانخاته به هه شتانیکی رووباره کان به ژیریاندا ده رۆن ئەوانه ده رازیتری نه وه له و به هه شتانه دا به بازنی ئالتون و مرواری وه پۆشاکیان له به هه شتدا ئاوریشه).

وه خوَا ﴿فەرموویه تی: ﴿الَّذِیۡنَ ءَامَنُوْۤا وَلَمْ یَلِیْسُوْۤا اِیْمٰنُهُمْ بِظُلْمٍ اُولٰٓئِکَ لَهُمُ الْاٰمَنُ وَهُمْ مُّهْتَدُوْنَ ﴿٥٣﴾﴾ الأنعام، (واته: ئەوانه ی که پروایان هیناوه و پروا که یان تیکه ل به ستم هاوه ل دانان

نه كرده هيمنى و ئاسايش تهنها بۇ ئهوانه به ههر ئهوانهش رينمايى كراون).

﴿ إِنَّهُ مِنْ يُشْرِكٍ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ ﴾ ٧٢ المائدة، (واته: به راستى ههر كهس هاوبهش بۇ خوا دابنى ئهوه بىگومان خوا بههشتى لى حهرام كرده وه جى و شوينى ئاگر دهبيت)، لهم نايه تدا روونكرده وهى گشتگيرى دروست كردن و گشتگيرى زانست و گشتگيرى برياريتى له نيوان بهنده كانيدا، جا به تواناي هممو شته كاني هيئاوته بوون، وه به زانستى دهورى هممو شته كاني داوه، ئه مه به لگه به له سر بريارداني له نيوان بهنده كاني و زيندوو كرده وه كه يان، وه زانستى به كرده وه كانيان چاك و خراپيان، وه به ئه ندازه ي پاداشتيان، وه به ديهيتاني به لگه به له سر زانستى ﴿ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ ﴾ ١١ الملك، (واته: ئايا ئه و خوايه ي كه مهردوومى دروست كرده ئاگاي له نهيتى يان نه)!

(٤٧-٤٨): ﴿ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَبَدَأَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴾ ١٧ ﴿ وَبَدَأَهُمْ سَيِّئَاتِ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾ ١٨

﴿ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ ﴾ ١٧ دواى ئه وهى خوا ﴿﴾ باسيكرد ئه و دادوهره له نيوان بهنده كانيدا و باسى ناشرينى قسه و تارى هاوبه شدانه راني كرد، وه ك ئه وه به نفهس و دهرون تامه زرؤى ئه وه بى كه خوا چيان ليده كات له رؤزى دواييدا، جا همو ايداوه كه بىگومان بۇ ئه وان هه به ﴿ سُوءِ الْعَذَابِ ﴾ واته: توند ترين و خراپ ترينى سزا، ههر وه كو چون توند ترين و ناشرين ترين كوفريان كرد. بىگومان ئه وان - ئه گه ر وا دابنرى - هممو ئه وهى له زه ويدايه له زيرو زيوو گه وههرو گيانداران و دارو دره خت و كشتوو كاله كان و هممو ناوماله كان و ئه وه نده ي تريشى له گه لدابى، پاشان له جياتى رزگار بوونى خويان له سزاي رؤزى دوايى بياندايهت، لبيان وه رنده گيراو بينيازى نده كردن له سزاي خوا ﴿ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴾ ٨٨ ﴿ إِيَّا مَنْ أَى اللَّهُ يَلْبَسُ ﴾ ٨٩ الشعراء، (واته: رؤزى كه مال و سامان و مندال و نه وه سوود ناگه بهن x بيجگه له كه سى بيته خزمه تى خوا به دلئكى ساغو و پاكو خاوينه وه).

(۴۸): ﴿وَيَدَأُ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ﴾ (واته: وه له لایه ن خواوه بویان ده رکهوت شتی وا که نه وان بیریان لینه کردوتسه وه) گومانیان بو نه چوه نارچه تی و ناخوشی مه زنو، تولی گوره، نه وان له پیشدا بریاریان ده دا بو خویان به پیچه وانسی نه وه، ﴿وَيَدَأُ لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا﴾ (بوشیان ده رکهوت) نه و کاروبارانسی زیانیان پیده گه یه نی به هوی نه و خراپانسی خویان به ده ستیان هینا، ﴿وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾ (واته: وه ده وری گرتن نه و سزایه ی نه وان گالته یان پیده کرد) له هه ره شه و سزا که دابه زی بویان، وه نه وه ی به سه ریاندا هات له سزاو توله.

﴿وَيَدَأُ لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾ ﴿فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْتَهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلَكِنِّي أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ ﴿قَدْ قَالُوا الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِن هَٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ﴾ ﴿أَلَمْ يَعْلَمُوا أَن اللَّهَ يَنْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ ﴿قُلْ يَبْعَادُ الَّذِينَ آتَرُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾ ﴿وَأَنبِئُوا آلَ رَيْحَةَ وَأَسْمَاءَ الَّذِينَ قَبِلُوا أَن بَأْسِكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُصْرَفُونَ﴾ ﴿وَأَنبِئُوا الْخَسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ مِنَ الْقُرْآنِ لَئِن لَّمْ يَكُن لَّآيَاتُكَ إِلَّا عَجَبًا يُهَيِّئُ اللَّهُ لِقَوْمٍ يَكْفُرُونَ بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لِيُؤْمِنُوا﴾ ﴿أَلَمْ يَعْلَمُوا أَن اللَّهَ يَنْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ ﴿فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ﴾ ﴿خَوَّاهُ﴾ هه وال ده دات ده رباره ی حالی مرؤف و سروشتی، کاتی که تووشی زیانیک ده بی له نه خوشی یان نارچه تی، یان خه م و په ژاره ﴿دَعَانَا﴾ (هاوارمان بو دینی) و پنداگری ده کات له رزگار بیون له وه ی تووشی بووه ﴿ثُمَّ إِذَا خَوَّلْتَهُ نِعْمَةً مِّنَّا﴾ زیانو نارچه تی که مان له سه ری لایرد، جار یکی تر ده گه ریته وه بو بیروایی کردن به په روه رد گاری، وه له به رانبر چا که کانیدا خراپه ده کات، وه ﴿قَالَ﴾ ﴿إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ﴾ (ده لی: نه م به هره به م پی دراوه) به زانستی له لایه ن خواوه، من شایسته ی نه وه م و حقی خومه، چونکه به خشنده م له سه ری، یان به هوی لیزانی خومه وه به رینگا کانی به ده سه تهنانی.

خوایه **﴿﴾** فەر موویه تی: **﴿﴾** بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ **﴿﴾** (واته: به لکو شهوه) تاقیکردنه وه یه کی خوایه، بهنده کانی پی تاقی ده کاته وه، تا بزانی کی سوپاسگوزاری ده کات و کی بیبروایی پیده کات **﴿﴾** وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ **﴿﴾** (واته: به لام زوره بیان نازانن) به لکو تاقی کردنه وه به بهخشش داده نین، وه چاکه ی ته او یان له لا تیکه ل ده بی، هه ندی جار شه و تیکه لبرونه ده بیته مایه ی خیر یان شه.

خوایه **﴿﴾** فەر موویه تی: **﴿﴾** فَذَقَالهَا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ **﴿﴾** (واته: بیگومان شه قسه یه کهسانی پیش ته مانیش کردیان) واته: وتیان: **﴿﴾** إِنَّمَا أَوْتِنْتَهُ عَلَىٰ عِلْمٍ **﴿﴾** به به رده وام شه قسه یه وه ک میرات به جیماره له لای به درودانه ران، که هه رگیز دان به نیعمه تی په روه ردگار یاندا نانین و مافی پی نادهن، به رده وام شه و پیشه یان بوو تالناو چوون، وه بیبیزی نه کردن، **﴿﴾** عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ **﴿﴾** کاتی سزایان بو هات.

(۵۱): **﴿﴾** فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا **﴿﴾** (واته: ئنجا دوو چاریان بوو توله ی شه و خرابانه ی کردبوویان)، (السیئات) له م جیگایه دا به مانای توله کردنه وه کان دی، چونکه زیان به مرووف ده گه یه نی و خه مباری ده کات، **﴿﴾** وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هُنَّ لَآئٍ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا **﴿﴾** شه وان هه رگیز چاکتر نین له پیشینی خو یان، وه بیتاوانی و به رانه تیان بو نه نو و سراه له کتیبه ناسمانیه کاندا که سزا نه درین.

(۵۲): دوی شه وه ی باسی کرد شه وان بوغرا بوون به مال و سامان- وه پیان وابوو به هوی نه فامیانه وه- بوونی مال به لگه یه له سه ر چاک کی حالی خاونه که ی، خوایه **﴿﴾** هه والی پیدان رزق و رۆزی شه به لگه نیه له سه ر شه وه، وه بیگومان شه و خوایه **﴿﴾** يَسْتَطِئُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ **﴿﴾** (واته: رۆزی فراوان ده کات بو هه ر که سی یه وه) له بهنده کانی، یه کسانه شه گه ر چاک بی یان خراب **﴿﴾** وَيَقْدِرُ **﴿﴾** واته: رزق و رۆزی ته نگ ده کات بو هه ر که سی یه وه، چاک بی یان خراب، رزق و رۆزی خوا هاوبه شه له نیوان هه موو خه لکید، وه برواهنیان و کرده وه ی چاک تابه ته به چاکترینی خه لکی **﴿﴾** إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ **﴿﴾** واته: به رفراوانی و تنگی رزق و رۆزی، چونکه ده زانن سه ر چاوه ی شه و رزق و رۆزیه ده گه رپشه وه بو کار دروستی و میهره بانی، وه بیگومان خوا **﴿﴾** اشاره زاتره به حالی بهنده که ی، هه ندی جار رزق و رۆزیان له به ر ته نگ ده کات، وه ک میهره بانیه ک بو یان، چونکه شه گه ر به رفراوانی بکات گومرا ده بن له سه ر زویدا، خوایه **﴿﴾** له وه دا چاک کی نایه که یان له به ر چاوه ده گری، که بنچینه ی خوشبه ختی و سه ر که وتیان.

(۵۹-۵۳): ﴿ قُلْ يٰعِبَادِىَ الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٥٣﴾ وَاٰتِيُوْا اِلٰى رَبِّكُمْ وَاَسْلِمُوْا لَهٗ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاتِيَكُمْ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَّرُوْنَ ﴿٥٤﴾ وَاَتَّبِعُوْا اَحْسَنَ مَا اُنزِلَ اِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاتِيَكُمْ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُوْنَ ﴿٥٥﴾ اَنْ تَقُوْلَ نَفْسٌ بَحْرَتْنِىْ عَلٰى مَا فَرَقْتُ فِىْ جَنبِ اللّٰهِ وَاِنْ كُنْتُ لِمَنْ السَّخِرِيْنَ ﴿٥٦﴾ اَوْ تَقُوْلَ لَوْ اَنَّ اللّٰهَ هَدٰىنِىْ لَكُنْتُ مِنَ الْمُهْتَبِيْنَ ﴿٥٧﴾ اَوْ تَقُوْلَ حِيْنَ تَرٰى الْعَذَابَ لَوْ اَنَّ لِىْ كَرَّةً فَاَكُوْتُ مِنَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٥٨﴾ بَلْ قَدْ جَاءَتْكَ ءَايٰتِىْ فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاَسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٥٩﴾ ۞

خوئا ﷺ هه وال ده دات ده رباره ى ئه و به ندانه ى زيده رويان كردوه به به ر فراوانى به خشنده ى و هانيان ده دات له سهر گه رانه وه پيش ئه وه ى ده رفته ى گه رانه وه بيان نه ميني، فرموويه تى: ﴿ قُلْ ۞ ئه ى پيغه مبهر ﷺ، وه ئه و كه سه يشى له جيگاي ئه وه له بانگ خوازانى ثابى خوئا، بنده كان ناگادار بكنه وه ده رباره ى په روه رد گاريان: ﴿ يٰعِبَادِىَ الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰى اَنْفُسِهِمْ ۞ ﴾ (واته: ئه ى بنده كانم ئه ى ئه وانه ى خوئان زور گونا هبار كردوه)، به شوينكه وتى ئه وه ى نه فس و ده روونيان بانگيان ده كهن بو گونا، وه هه ول دان بو توره كردنى زاناي په نهان ﴿ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ ۞ ﴾ واته: بى هيو مهن له ميهره بانى خوئا، به ده ستى خوئان خوئان تووشى ناره حته ى بكنه و بلي: به راستى گونا همان زوره و ناته واويه كانمان كه له كه بووه، به هوى ئه وه وه به رده وام بن له سهر سه ريچى، به لام په روه رد گارتان بناسن به ناوه كاني كه به لگه ن له سهر ريزو ميهره بانى، وه بزائن بيگومان خوئا ﷺ: ﴿ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا ۞ ﴾ (واته: له هه موو گونا هه كان خوش ده بي) له هاوبه شدانان و زيناو ريباو سته مو جگه له وانه ش له گونا هه گه وروه و بچووه كه كان ﴿ اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ۞ ﴾ واته: وه سفى ليورده ى و ميهره بانيه، دوو وه سفن تايه تن، خودين، خودى ئه و له دوو وه سفه جيانايته وه، به رده وام شوينه وارى له بوونه وهردا به دى ده كرئت، لار ده بيته وه بو لاي بوونه وهر، ده سته كاني فراوانه له چا كه دا به دريژاي شهوو رپوژ، به دواى يه كدا نازو نيمه ت ده دات به سهر بنده كاندا، وه فه زل و چا كه كاني له نه ينى و ناشكرادا، به خشين خوشه ويستره به لايه وه له گرته وه، ميهره بانى پيشى توره ى كه وتوه و زال بووه به سه ريده، به لام بو ليخوشبون و ميهره بانى و به ده سته نيانيان چه ندين هو كار هه يه، نه گهر بنده پي هه لئه سي ت ئه وه ده ر گاي ميهره بانى و ليخوشبونى به سهر خويدا داخستوه، مه زترين و گه وره ترين يانه به لكو جگه له وه هو كار يكي ديكه نيه: گه رانه وه بو لاي خوئا به داواى ليخوشبونى راسته قينه و پارانه وه و گه ردن كه چى و په رستن، شم هو كار هه گه وروه و ريگا

مہزنہ بُوْ ثہ وان ہہیہ. لہبہر ثہمہیہ خوا ﷻ فرمانی کردوہ بہ گہرانہوہو پہلہ کردن
تیایدا، جا فرموویہ تی: ﴿ وَأَسِئُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ ﴾ (واتہ: بگہرینہوہ بُوْ لای پەرورہ دگارتان)
بہ دلہ کانتان ﴿ وَأَسْلِمُوا لَهُ ﴾ (واتہ: گہردن کہ چی ٹہو بن) بہ ٹہندامہ کانی جہستہ تان،
ٹہ گہر (الإِنَابَة) بہ تہنہا ہاتبوو ٹہوہ کردوہ کانی جہستہ ش لہخوْ دہ گری، وہ ٹہ گہر
کوی بکاتہوہ لہ نیوانیاند، وہ ک لہم جیگاہدا ہاتوہو، ٹہوہ ماناکہ بہو شیوہیہ بہ کہ
باسمان کرد.

وہ کہ خوا ﷻ دہ فرموی: ﴿ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ ﴾ (واتہ: بُوْ لای پەرورہ دگارتان و گہردن
کہ چی ٹہو بن) بہ لگہیہ لہسہر دلسوزی، جا بہ بی دلسوزی کردوہی ناشکراو نہینی
ہیچ سوودو باہہ خیکی نیہ. ﴿ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ﴾ (واتہ: بہر لہوہی سزاتان)
بُوْ بَیْت ہاتنیک بہر پەرچ نہدریتہوہ ﴿ ثُمَّ لَا تَنْصُرُونَ ﴾ (واتہ: پاشان یارمہ تی نادریں).
ہہر وہ کو ٹہوہ وایہ وترابی: گہرانہوہو ٹہسلام چیہ؟ وردہ کاری و کردوہ کانی چیہ؟
خوا وہ لآمی داوتہوہ بہ فرمایشتی خوئی و فرموویہ تی:

(۵۵): ﴿ وَأَسِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ ﴾ (واتہ: شوینی چاکترین شتی بکہون
کہ نیردراوہ تہ خواروہ بُوْ تان لہ پەرورہ دگارتانہوہ) لہوہی خوا فرمانی پیکردوون لہ
کردوہ نہینیہ کان، وہ ک خوْ شویستنی خواو ترسان لی و ٹومید بوون پیسی، وہ ٹاموْز گاری
بُوْ بندہ کانی و حہز کردن لہخیر و چاکہ بُوْ یان و وازہینان لہ پیچہوانہی ٹہوانہ.

لہ کردوہ ناشکراکان وہ ک نوْ ٹرو زہ کات و رُوْ ژو حہجو جوْ رہ کانی چاکہ و جگہ
لہوانیش، لہوہی خوا فرمانی پیکردوہ، ٹہوہ چاکترین شتیکہ کہ بُوْ مان نیردراوہ تہوہ
خواروہ لہ لایہن پەرورہ دگارتانہوہ، جا شوینکہو تووی فرمانہ کانی خوا لہم کاروبارانہو
ہاوشیوہ کانیان مسولمانی گہردنکہچہ.

﴿ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَعَثَهُ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴾ ﴿ ہہموو ٹہمانہ ہاندانہ لہسہر پہلہ
کردن و بہدہست ہینانی ہہل.

(۵۶): پاشان ٹاگاداری کردوونہ تہوہ، ﴿ أَنْ ﴾ بہردہوام نہبن لہسہر بی ٹاگایان، ہہتا
بُوْ یان دی لہو رُوْ ژہی پہشیمان دہبنہوہ تیایدا، پہشیمان بوونہوہش ہیچ سوودیکی نیہ، وہ
﴿ تَقُولُ نَفْسٌ بِحَسْرَتٍ عَلَىٰ مَا فَرَطْتُ فِي حَسْبِ اللَّهِ ﴾ (واتہ: ٹہوسا کہسی بلی ٹہی مہخابن لہسہر
ٹہوہی کہمتہرخہمیم کرد) لہ جیہجی کردنی حہقی خوا ﴿ وَإِنْ كُنْتُ ﴾ لہ دونیادا ﴿ لَئِنْ
الَّتَّخِرِينَ ﴾ (لہ گاتہچیان بووم) لہ ہاتنی پاداشدا ہہتا بہ چاوی خوْ م بینیم.

(۵۷): ﴿أَوْ تَقُولُ لَوَأَنَّكَ اللَّهُ هَدَيْتَنِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ﴾ (لو) لهم جيگايه دا بؤ ئاوات خواستنه، واته: خوژگه خوا هيدايه تي بديهم تا بيم به كه سيكي له خواترس و خو پاريز، بؤ شه وه ي پاريز راو بيم له سزاو توله و شايسته ي پاداشت بيم، وه (لو) ليره دا (شرطيّه) نيه، چونكه نه گهر (شرطيّه) بوايه، نه وه به لگه يان ده هينايه وه به قه زاو قه ده ر له سر گومرايمان، نه ويش به لگه يه كي پووج و به تاله، وه له روژي دواييدا هم موو به لگه يه كي پووج له ناو ده چي و به رش و بلاو ده بيته وه.

أَوْ تَقُولُ لَوَأَنَّكَ اللَّهُ هَدَيْتَنِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿۵۷﴾
 جين تری العذاب لو ان لي كره فأكون من المحسين ﴿۵۸﴾
 بَلْ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۵۹﴾
 وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوعَلَى اللَّهِ وَجُوهُهُمْ مُسْوَدَّةٌ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿۶۰﴾
 وَرَبِّئِي اللَّهُ الَّذِي أَنْتَقَرًا بَعْدَ أَنْ يَخْرُجَ الْشَّمْسُ وَلَا يُحِيطُ بِشَيْءٍ وَلَا هُمْ يُحْزَنُونَ ﴿۶۱﴾
 اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿۶۲﴾
 اللَّهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۶۳﴾
 أَفَقَدْ تَرَى اللَّهُ تَأْمُرُكَ أَنْدِئِمَ لَهَا الْجَهَنَّمَ ﴿۶۴﴾
 أَوْحَى إِلَيْكَ وَالَّذِينَ مِنَ قَبْلِكَ لَئِن أَسْرَعْتَ لَيُخَيِّطَنَّ عَمَلَكَ وَتَلَ كُفْرًا مِنَ الْخَمِيرِ ﴿۶۵﴾
 اللَّهُ فَأَعِذْ بِرُكْنٍ مِّنَ الشُّكْرِ ﴿۶۶﴾
 وَمَا قَدَّرَ اللَّهُ عَلَى قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ حَيْثَمَا قَضَيْتُمُ صَرْفَةَ الْفَيْئَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۶۷﴾

(۵۸): ﴿أَوْ تَقُولُ جِئِن تَرَى الْعَذَابَ﴾ (واته:

کاتیک سزا ده بینئ) دنیا ده بی به هاتنی بلیت: ﴿لَوَأَنَّكَ لِي كَرَهُ﴾ نه گهر جاریکي تر بگه رپمه وه بؤ دنیا، نه وسا من ﴿مِنَ الْمُحْسِنِينَ﴾ (له چاکه کاران ده بيم) خوا ﴿فَهَرْمُو بِهِ تِي﴾ به راستی شه وه روونادات و هيچ سوودیکي نيه، نه مه تنها ئاواتیکي پووج و به تاله و حقیقه ت و راستی بؤ نيه، بیگومان تازه نایته وه بؤ بنده نه گهر بگه رپنرپته وه، روونکرده وه له دواي روونکرده وه يه کم.

(۵۹): ﴿بَلْ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي﴾ (واته: راست ناکه یست خو بیگومان به لگه و نایه ته کانی منت بوهات) شه به لگانه ی هیچ گومان و دوو دلیه کی تیدا نيه له سر راستی، ﴿فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ﴾ له شوینکه و تنیان ﴿وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾ (وه توله بیروایان بویت) داواکردنی گه رانه وه بؤ دنیا شتیکی گالته جارپه ﴿وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ﴾ (۶۸) (واته: وه نه گهر بگه رپنرپته وه بؤ دنیا بیگومان دووباره ده گه رپنه وه بؤ شه و کارانه ی که لیان قه ده غه کرابوو، به راستی شه وانه دروزنن).

(۶۰-۶۱): ﴿وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وَجُوهُهُمْ مُسْوَدَّةٌ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى

لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٧﴾ وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾
 وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ ﴿٦٩﴾ خُوا هه وال ده دات
 ده رباره ي سه رشوړې نه و كه سانه ي درو يان به سه ريه وه كرده و، بيگومان نه وانه
 روويان په شه له روژي دواييدا وه كو شه ويكي تاريخك، خه لكانى تايبت
 به وه ده يانسانه وه، جا بيگومان حق و راستى روژنو و روونه وه كو به ربه بيان،
 هه روه كو چو ن رووي حه قيان په ش كرد به درو كردن، خواي گه وره ش رووي
 نه وانى په ش كرد، وه ك پاداشتيك له جوړي كرده وه كانيان، بو نه وان روو په شى
 هه يه و سزاي زور سه ختيش له ناو دوزه خدا، له بهر نه ميه يه فرمويه تى: ﴿٦٨﴾ اَلَيْسَ
 فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٠﴾ (واته: ئايا له دوزه خدا شو ينيك نيه بو نه وانه ي
 خو يان به گه وره ده زانن)، له ناستى حه قدا، وه له ناستى به ندايه تى كردنى
 په روه رد گاريان، نه وانه ي درو ي بو هه لده به ستن؟ به لى سو يند به خوا! به راستى
 سزايه كى ريسوا كه رو پر له تو وره يى تي دايه، لووت به رزاني پى نازار ده درى،
 حه ق و مافيان له و سزايه ليوه رده گيرى.

درو هه لبه ستن له سه ر خوا درو كردن ده گري ته وه له سه رى به دانانى هاوبه ش و
 مندال و خيزان، وه هه والدان ده رباره ي به شتى شايسته نه بى به گه وره يى نه و،
 يان بانگه شه ي پيغه مبرايه تى، يان قسه كردن له شه ريغه ته كه يدا به وه ي نه و
 نه يو تى، وه هه والدان به وه ي نه و وتي تى و كردي تى به شه ريغه ت.

(٦١): كاتى باسى حالى لووت به رزاني كرد، باسى حالى پاريز كارانش ده كات،
 ده فهرموى: ﴿٦٧﴾ وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ ﴿٦٨﴾ به رزگار بوونيان، نه ويش به هو ي
 نه وه ي كه ره سته ي رزگار بوونيان له گه لدايه، نه ويش له خوا ترسانه، كه نه وه
 ناماده كاريه بو هه موو نار هه تى و ناخوشيه ك، ﴿٦٨﴾ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ ﴿٦٩﴾ نه و سزايه ي
 كه تو وشيان ده يبت، ﴿٦٧﴾ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾ (نه خه م ده خو ن) سزاو ترسى ليسان
 په تكرر دوت ه وه، نه مه ش نه و په رى ناسايه.

نه وان ناسايشى ته وويان بو هه يه، ده بى به هاوه ليان تا ده يانگه يه نى به
 مالى سه لامه ت، جا نه و كاته پاريزراو ده بن له هه موو ناخوشى و بيزاريه ك،
 وه به سه ريادا دى گه شاو ه يى و خوشگوزهرانى، وه ده لى ن: ﴿٦٨﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا
 الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَعَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٦٩﴾ فاطر. (واته: وه نه وان ده لى ن: هه موو سو پاس بو

ئەو خوايە كە خەفەتسى لا بردين و نەيهيشت بە پراستی پەرورەرد گارمان لیبوردهی شایستەى سوپاسە).

(٦٣-٦٢): ﴿اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِعَاقِبَةِ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٤﴾﴾

خوایا ئەو ئەل دەدات دەربارەى مەزنى و تەواویتی خوای، وە زەرەر و زیانی ئەو كەسە پێویست دەكات بپروایی پێ دەكات، جا فەرموویەتى: ﴿اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ﴾ (واتە: خوای بەدیهینەرى هەموو شتیكە) ئەم دەستەواژەو ئەویشی هاوشیویەتى زۆرن لە قورئانى پیرۆزدا، بەلگەىە لەسەر ئەوێ هەموو شتە كان جگە لە خوای ناوو سیفاته كانی - بەدیهینراون، پەتکردنەوێ تێدایە لەسەر هەر یەك لەوێ كە و تویەتى بە كۆنى هەندى لە بەدیهینراوە كان، وە ك ئەو فەلسەفە زانانەى كە و تویانە زەوى و ئاسمانە كان كۆنن، وە وە ك ئەوانەى و تویانە پرووچە كانیش كۆنن، وە وینەى ئەوانە لە قسەى خواوەن پووچ و بەتالە كان، كە پە كخستنى بەدیهینەر لەخۆ دەگرى لە بەدیهینراوە كانی.

فەرماشتو قسەى خوای ئەو شتانە نە كە دروستكراوە، چونكە قسە كردن سیفاتی قسە كەرە، وە خوای بە ناوو سیفاته كانی یە كەمە، پێش ئەو هیچ شتیك نەبوو، جا موعتەزىلە كان ئەم دەقەو وینەى ئەمەیان كردۆتە بەلگە لەسەر ئەوێ كە قسەى خوای بەدیهینراوە، ئەمە ئەوپەرى نەفامیە چونكە خوای خواوەن ئەو ناوو سیفاته نە بە هەمیشەى، وە سیفاتیك لە سیفاته كانی بو دروست نەبوو وە هەرگیز لە كاریش ناكەون لە هیچ كاتیكدا.

شایەت لەمەدا خوا هەوالیداوە دەربارەى نەفسى پیرۆزى، بێگومان ئەو بەدیهینەرە بو هەموو جیهانى سەر و خوارەو، وە ئەو بەسەر هەموو شتیكدا سەرپەرشتیارە، سەرپەرشتیاریتی تەواویش پێویستە سەرپەرشتیار زانیارى لەسەر بێت بەوێ سەرپەرشتیارە لەسەرى، وە دەوردانى بە ورده كاریە كانی.

وە لە توانایی تەواو لەسەر ئەوێ سەرپەرشتیارە بەسەریو بو ئەوێە بتوانیست هەلسو كەوتى پێو بەكات، وە لە پاراستنى ئەوێ سەرپەرشتیارە لەسەرى، وە لە حیکمەت و زاینن بە پروو كانی پاپەراندن، بو ئەوێ پاپەرپێنى و بەرپێوێ بیات بەوێ شایستەى، سەرپەرشتیاری تەواو نابى تەنها بە ئەوانە نەبیت.

ئەو ھى زانراو دانپیدا نراو، خوا ﷻ پاكو خاوينه له ھەموو ناتەواويەك له ھەر سيفەتيك له سيفەتە كاني، جا راگە ياندنى بەو ھى سەرپەرشتيارە بەسەر ھەموو شتيكدا، بەلگە يە لەسەر بەرفراوانى زانستى بە ھەموو شتە كان، وە تەواوى دەسەلاتى بەسەر بەرپۆھەردنى، وە تەواوى ھەلسوراني و تەواوى ھيكەتى كە بە ھۆيە شتە كان له جيگاي خويان دادەنى.

(٦٣): ﴿لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واتە: كليلە كاني ئاسمان و زەوى، بە زانست و بەرپۆھەردن (بە دەستى خوايە) ﴿مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ (فاتر،) واتە: خوا ھەر بە ھەر و چا كە يەك بۆ خەلك بەرە لا بكات و بيكاتەو ٺيتر بەرگري كەريكي بۆ نيە، وە خوا ھەر بە ھەر يەك بەگريئەو ٺيتر له پاش گرتنەو ھى خوا بەرە لا كەرو ئيرەرى بۆ نيە، وە خوا زالى كاردروستە).

خوا ﷻ كاني مەزنى خۆى روون كەردەو ھە كە واپويست دە كات دلە كان پەر بن بۆى له مەزنى و ريزو گورەيى، ئنجا باسى حالەتى پيچەوانەى ئەو ھى كەردەو، خويان نەناسى و بە گورەيان نەزانی بەو جورەى شياويى، جا فەرمووى: ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ﴾ كە بەلگەن لەسەر ھەق و ريگاي راست ﴿أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ﴾ (واتە: ھەر ئەوانە زەرەرمەندن) زيانيان پيگەشت كە بەو ھۆيەو، دلە كاني پى چاك دەبوون لە پەرستەن و دلسووزى بۆ خوا، وە بەو ھۆيەشەو ھەمانە كاني پى چاك دەبى لە سەرقال بوونيان بە يادى خوا، وە ئەندامە كاني جەستەى پى چاك دەبوو، لە جياتى ئەو ھەموو خراپە يەك بۆ دلە كان و جەستە كانيان پەسند كەرد، وە بەھەشتى پەر لە نازو نيعمەتيان دۇراند، لە برى ئەو ھەدا سزاي بە ئيشيان تووش بوو.

(٦٤): ﴿قُلْ أَفَعَبَّرَ اللَّهُ تَأْمُرُونَ أَنْعْبُدُوا آيَاتِ الْجَاهِلُونَ﴾

﴿قُلْ﴾ ئەى پيغەمبەر ﷺ بەو نەفامانە بلى، ئەوانە بانگت دە كەن بۆ بەندايەتى غەبرى خوا: ﴿أَفَعَبَّرَ اللَّهُ تَأْمُرُونَ أَنْعْبُدُوا آيَاتِ الْجَاهِلُونَ﴾ (واتە: ئايا ئيوە داوام ليدە كەن بيچگە لە خوا شتيكى تر بپەرستم ئەى نەزانان)؟! ئەم فەرمانە لە نەفاميتانەو ھەر چوو، ئە گەرنا ئە گەر ئيوە زانستان ھەبووايە بەو ھى خوي بەرزو مەزنو تەواو لە ھەموو رووھ كەنەو، وە پيدەرى ھەموو نيعمەتە كەنە، ئەو شايستەى

به ندایه تی بؤ کردنه، غهیری شه و ناته و او له هه موو روویه که وه، نه سوودی هه یه و نه زیان، بؤچی فرمانم پیده کهن به پهرستی شه وانه.

(۶۵): ﴿وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْطَبَنَّ عَلَيْكَ ۖ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۖ ۶۵﴾
 وه له بهر شه وهی هاوبه شدانان کرده وه کان هه لده وه شینیه وه بارودوخه کان تیکده دات، له بهر شه مه یه فرموویه تی: ﴿وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ ۖ لَه هه موو پیغه مبه ران، ﴿لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْطَبَنَّ عَلَيْكَ ۖ﴾ (واته: شه گهر هاوبه ش بؤ خوا دابنیت به راستی کرده وهت هه لده وه شینیه وه)، شه مه تاکی دراوه پاله (مفرد مضاف) ه که گشت کرده وه یه ک ده گرپته وه.

جا هه موو پیغه مبه ران (گوتوویانه): بیگومان هاوبه ش دانان هه لوه شینیه ره وهی هه موو کرده وه کانه، ههروه کو خوا ﴿ذٰلِكَ﴾ له سوورپه تی شه نعامدا فرموویه تی: ﴿ذٰلِكَ هُدَىٰ اللّٰهُ يَهْدِي بِهِ ۚ مَن يَشَآءْ مِنۡ عِبَادِهٖ ۚ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحِطَّ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۸۸﴾﴾ (واته: شه وه رینمایی خواجه رینمایی هه به بنده یه کی پیده کات له بنده کانی که خوا بیه وی، وه شه گهر هاوبه شیان ره وا بدایه بؤ خوا بیگومان شه و چاکانه ی کردبوویان هه مووی بی پاداشت ده رده چوو).

﴿وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۖ﴾ (واته: بیگومان له زهره مه ندان ده بیست) ثاینه که ت و دواروژت، جا به هاوبه ش دانان کرده وه کان هه لده وه شینیه وه و تیک ده چن و خاوه نه که ی شایسته ی سزاو توله ده بیست. پاشان فرموویه تی:
 (۶۶): ﴿بَلِ اللّٰهُ فَاعْبُدْ ۚ وَكُنْ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ ﴿۶۶﴾﴾

﴿بَلِ اللّٰهُ فَاعْبُدْ ۚ﴾ (واته: به لکو ته نها خوا بپرسته)، دوا ی شه وهی هه وایدا نه فامه کان فرمانی پیده کهن به هاوبه ش دانان و هه وایدا ده رباره ی خرابی و ناشرینی شه و کاره، شه جا فرمانی کرد به دلسوژی و فرمووی: ﴿بَلِ اللّٰهُ فَاعْبُدْ ۚ﴾ (واته: به دلسوژی وه به ندایه تی بؤ خوی تا کو ته نه ای بی هاوه ل بکه، ﴿وَکُنْ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ﴾ (واته: له سوپاسگوزارانی خواجه) له سه ر سه ر که وتوو برون له لایه ن خاوه، ههروه کو چون خوی به رزو مه زن سوپاس ده کری له سه ر نازو نیعمه ته کانی دونیا، وه ک له ش ساغی و خوشگوزهرانی و به ده سته یانی رزق و روژی و جگه له وانیش، به هه مان شیوه سوپاس و ستایش ده کری له سه ری به نازو نیعمه ته ثاینه کان، وه ک سه ر که وتوو دلسوژی و خو پاریزی.

به لکو نیعمه تی ناین نیعمه تی راسته قینه یه، وه بیر کردنه وه له وهی که شه وه له لایه ن خواوه یه، وه سوپاسگوزاری کردن له سه ری، پاریزراویه له به لای له خوبایی بوون که تووشی زوری له کار که ران بووه به هوی نه فامیانه وه، نه گه رنا نه گه ر مروف حه قیقه تی بارودوخه کان بزانی، له خوبایی نابیی به نازو نیعمه تی حه ق وایه له به رانه ریدا زیاتر سوپاسگوزارییی.

(۶۷): ﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحٰنَهُ وَتَعٰلٰی عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿۱۷﴾﴾

﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ﴾ خوا ده فه رموی: شه هاویه شه دانه رانه خویان نه ناسیوه به مه زنیان دانه ناوه به و جوړه ی شیاویتی، به لکو پیچه وانیه شه ره فتاریان کردوه له هاوبه شدانانیان بوئی، شه وهی که ناته واوه له وه سفو کرداریدا، جا وه سفه کانی ناته واوه له هه موو روونکه وه، کرده وه کانشی هیچ سوودو زیانیکی نیه، وه هیچ به خشین و گرته وه یه کی نیه، وه هیچ شتیکی له کاروباره کاندایه ده ست نیه.

جا شه مه به دیهینراوه ناته واوه یان یه کسان کرد به به دیهینره ی په روه ردگاری مه زن، شه زاته ی که هه موو سه ر زهوی له رژی دوا ییدا له چنگی شه دایه، وه ناسمانه کانش به فراوانی و مه زنیانه وه به دهستی راستی شه و پیچراونه ته وه. هه ر که سی هاوبه شی بو دابنی شه وه به مه زنی دانه ناوه له وه سه مکارتر نیه، ﴿سُبْحٰنَهُ وَتَعٰلٰی عَمَّا يُشْرِكُوْنَ﴾ واته: پاک و بلند، وه به رزو مه زنه له هاوبه شدانانیان بوئی.

(۶۸-۷۰): ﴿ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ بِنُورٍ ﴿٧٠﴾ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَتْ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٢﴾ ﴾

﴿ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ بِنُورٍ ﴿٧٠﴾ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَتْ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٢﴾ ﴾

﴿ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُرَّارًا ﴿٧٣﴾ إِذْ جَاءَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ﴾

﴿ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٧٥﴾ ﴾

﴿ قِيلَ لِمَنْ أَهْلُوا الْقُبُورَ أَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَاتُنا أَنْ بَدَأْنَا مِنْ قَبْلُ مَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٧٦﴾ ﴾

﴿ قِيلَ لِمَنْ أَهْلُوا الْقُبُورَ أَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَاتُنا أَنْ بَدَأْنَا مِنْ قَبْلُ مَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٧٦﴾ ﴾

﴿ قِيلَ لِمَنْ أَهْلُوا الْقُبُورَ أَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَاتُنا أَنْ بَدَأْنَا مِنْ قَبْلُ مَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٧٦﴾ ﴾

﴿ قِيلَ لِمَنْ أَهْلُوا الْقُبُورَ أَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَاتُنا أَنْ بَدَأْنَا مِنْ قَبْلُ مَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٧٦﴾ ﴾

کاتی خوا ﴿﴾ ترساندنی له مهزنی خوئی، نجا به بارودوخی دوابی ترساندنی، وه هانیدان و ناگاداری کردنه وه فمرموی: ﴿ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ﴾ ئه ویش دهنگیکی مهزنه، کهس به مهزنی نازانی جگه له به دیهینه ره کهی، وه ئه وهی خوا ﴿﴾ ناگاداری کردوته وه به زانستی خوئی له به دیهینه راه کانی، ئیسرافیل ﴿﴾ فوو

ده کا به صوردا که یه کیکه له فریشته نزدیکه کان، وه یه کیکه له هه لگرانی عرشی خوی به بهزه بی.

﴿ فَصَعِقَ ﴾ بئ هوش ده کهون یان دهمرن، له سهر جیاوازی ئه و بیرو بوجوونه، ﴿ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ ﴾ واته: (ئه وهی له ئاسمانه کان و زه ویدایه) هه موویان، کاتی دهنگی صور ده بیستن به هوی گه وره بیه وه ته و او بیزاری و ترس روویان تیده کات ﴿ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ﴾ (مه گهر که سانئ خوا بیه وئ نهمرن) له وانهی خوا ﴿﴾ جیگیری کردوون له کاتی فوو کردن به صوردا، ئه وانه نامرن، وه ک شهیدان یان هندی له وان و جگه له وانیش. ئه مه فووی یه که مه، فووی مردنه، وه فووی توقین و ناره حه تیه.

﴿ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ ﴾ واته: (پاشان جارئکی تر فوو ده کرئ به صوردا) فووی دووم: فووی زیندوو کردنه وه، ﴿ فَإِذَا هُمْ بِنُورٍ ﴾ واته: (له گۆره کانیا نه وه راست ده بنه وه) بؤ زیندوو کردنه وه و لپرسینه وه یان، بیگومان دروستکردنی جهسته و رووحیان ته و او بووه، چاویان ده رپوقیه ﴿ بِنُورٍ ﴾ (چاوه روان ده کهن) که خوا چیان لیده کات.

(۶۹): ﴿ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا ﴾ (وه زهوی له و رۆژهدا به نوری په ره و ردگاری رووناک

ده بیته وه) له مه دا ئه وه ده رده که وی که ئه و پرووناکیانه ی بوونیان هه یه له رۆژی دوایدا پهرش و بلا و دهن و نامین، خوا ﷻ هه و الی داوه که بیگومان خور ده پیچریته وه و پرووناکی نامینی، وه مانگیش رۆده چی و داده پوخی، ئه ستره کانیش ده که ونه خواره وه و وورد وورد دهن، جا ئه و کاته خه لکی له تاریکیدان، له و کاته دا زه وی به نوری پهروه دگاری پرووناکده بیته وه، کاتی ده رده که وی و داده به زی بۆ داده وریکردن له ئیوانیاندا، نا له و رۆژدا خوا هیزیک ده به خشی به خه لکی، دروستیان ده کات به دروستکردنیکی به هیزتر، به رگه ی ئه وه ده گرن که نورو پرووناکی خوا نه یان سوتینی و بتوانن ئه و بینن، چونکه پرووناکی خوی مزن ئه گه ر ده ربکه وی ئه وه هه رچی له سه ر زه ویدایه تا چا و بر بکات ده یسوتینی ﷻ وَوَضَعَ الْكِتَابَ ﷻ واته: کتیی کرده وه کان وه دادگایی خوا، وه دانان و بلا و کردنه وه ی، بۆ ئه وه ی بیخوینیته وه ئه وه ی تیایدایه له چاکه و خراپه کان، وه ک خوا ده فهرموی: ﷻ وَوَضَعَ الْكِتَابَ فَرَى الْمَجْرِمِ مَشْفِقًا مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا مَالِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظُنُّ رَبُّكَ أَحَدًا ﷻ الکهفه (واته: نامه ی کرده وه کان دابهش ده کری، ئنجا تاوانباران ده بینی زور ده ترسن له و هه موو تاوانه ی که تیایدایه و ده لئین: ئای هاوار بۆ ئیمه ئه م نامه و ده فته ره چیه؟ هیه کرده وه یه کی بچووک و گه وری به چی نه هیشتووه و توماری کردوه هه ر کرده وه یه کیان کردبی تیایدا ئاماده یه و پهروه دگارت ستم له کهس ناکات)، وه به کار که ر ده وتری به ئه و په ری داد پهروه ری و ویزدانه وه: ﷻ أَقْرَأَ كِتَابَكَ كَفَىٰ نَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﷻ الإسراء، (واته: نامه که ت بخوینه ره وه ئه مرؤ خوت به سه به ژمیاریار به سه ر خوته وه)، ﷻ وَجَاءَ بِالْحَقِّ ﷻ (واته: پیغه مبه ران ده هیترین) بۆ ئه وه ی پرسیاریان لی بکری ده رباره ی گه یاندنی په یامه که یان، وه له ئومه ته که یان، وه شایه تیان له سه ر ده دری. ﷻ وَالشُّهَدَاءُ ﷻ شایه ته کان له فریشته کان، وه ئه ندامانی جه سته و زه وی.

ﷻ وَقَضَىٰ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ ﷻ واته: به داد پهروه ریبه کی ته واوو مزن، چونکه لیبرسینه وه یه که له لایه ن ئه و زاته ی که به قه د تۆزقاییک ستم ناکات، وه ئه و زاته ی که ده وری هه موو شتیکی داوه، وه کتییبه که ی که بریته له (لوح المفوظ) هه موو کرده وه کانی تیایدایه، وه فریشته به رپزه کان ئه وانه ی له فه رمانی پهروه رگاریان ده رناچن، بیگومان ئه وانه ی کردوو یانه فریشته کان نووسیویانه، وه داد پهروه رترینی شایه ته کان، شایه تی ده دن له سه ر ئه و بریاره، جا بریاره ده دات به وه ئه و زاته ی که ئه ندازه ی کرده وه کان ده زانی، وه ئه ندازه ی شایسته بوونیان به پاداشت و سزا، داد پهروه ریبه ک ده سته به ر ده بی هه موو خه لکی دانی پیداده ئین، وه دان به خوادا ده ئین به ستایش و داد پهروه ری،

وه به دادپه‌روه‌ری ئه‌و ده‌زنان له مه‌زنی و زانست و کار دروستی و میهره‌بانی، که هه‌رگیز به دلپاندا نه‌هاتوو، وه زمانیشیان ته‌عبیری لێ نه‌کردوه، ئا له‌به‌ر ئه‌مه‌یه‌ فه‌رموو‌یه‌تی:

(۷۰): ﴿ وَوَفَّيْتُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ اَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴾ (واته: وه له‌و پ‌رۆژه‌دا هه‌موو که‌سێک چی کردوه به‌ تیرو ته‌واوی پاداشت ده‌دریته‌وه وه خوا خ‌ویشی ئاگاداره به‌و کرده‌وانه‌ی که ده‌یکه‌ن).

(۷۱-۷۵): کاتی خوا ﷻ باسی ب‌پ‌ریاری خ‌وی کرد له‌ نیوان به‌نده‌کانیدا -ئه‌وانه‌ی ک‌وی کردونه‌ته‌وه له‌ دروستکردن و ر‌زق و پ‌رۆزی پ‌یدان و به‌پ‌ر‌یوه‌بردنیدا وه‌ ک‌و کردنه‌وه‌یان له‌ دونیادا و ک‌و کردنه‌وه‌یان له‌ د‌وارپ‌ر‌دا- خوا ﷻ له‌ کاتی پاداشت دانه‌وه‌یانداندا له‌ یه‌ ک‌تر ج‌ایان ده‌کاته‌وه، وه‌ک چ‌ون ج‌یابوو‌نه‌وه له‌ دونیادا، به‌ ب‌رواه‌ینان و ب‌پ‌روایی و خ‌و‌پ‌ار‌یزی و گ‌ونا‌هو تاوان، ج‌ا فه‌رم‌وی: ﴿ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ ﴾ (واته: ئه‌وسا ئه‌وانه‌ی ب‌پ‌روا بوون ر‌اپ‌ێچ ده‌کرین) به‌ ر‌اپ‌ێچ کردن‌یک‌ی پ‌ر له‌ تووندو ت‌یژی، ل‌ییان ده‌دری به‌ قام‌چی به‌ ئ‌یش، له‌و فر‌یشته‌ زه‌بر به‌ده‌سته‌ تووره‌و تووندو ت‌یژانه‌ ب‌و‌ ل‌ای خ‌راپ‌ترین زیندان و ناخ‌وش‌ترین ج‌یگا، ئه‌ویش ئه‌و د‌وزه‌خ‌ه‌یه‌ که هه‌موو س‌زایه‌کی ت‌یدا ک‌و‌بووه‌ته‌وه وه‌ هه‌موو به‌دبه‌ختیه‌کی ت‌یدا ناماده‌یه، ه‌یچ خ‌وشیه‌کی ت‌یدانیه، هه‌روه‌ک خوا ﷻ فه‌رموو‌یه‌تی: ﴿ يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعَاً ۗ۳۰﴾ الطور، (واته: پ‌الیان پ‌یوه ده‌ئ‌ین به‌ پ‌التان، ئه‌ویش له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ر‌یگ‌ری له‌ چ‌وونه‌ نیوی ده‌که‌ن، وه‌ ر‌اپ‌ێچ ده‌کرین ب‌و د‌وزه‌خ، ﴿ زُمَرًا ﴾ واته: ک‌وم‌ه‌ل ک‌وم‌ه‌ل، هه‌ر ده‌سته‌یه‌ک له‌ گ‌ه‌ل ده‌سته‌یه‌ک‌دا، که‌ کرده‌وه‌کانیان گ‌ون‌ج‌اوه‌ له‌ گ‌ه‌ل یه‌ ک‌داو هه‌ول و ک‌وششیان ب‌و‌ یه‌ک ئامانج بووه، هه‌ند‌یک‌یان نه‌فرین له‌وی د‌یکه ده‌که‌ن، وه‌ هه‌ند‌یک‌یشیان خ‌ویان له‌وی د‌یکه‌ به‌ری ده‌که‌ن، ﴿ حَتَّىٰ اِذَا جَاءُوهَا ﴾ واته: تا ده‌گ‌ه‌ نه‌زیک‌ی ئه‌و گ‌وره‌پانه، ﴿ فُتِحَتْ ﴾ (ب‌ویان ده‌کر‌یته‌وه)، واته: له‌ پ‌یناو ئه‌واندا ﴿ اُنزِلَتْ ﴾ له‌به‌ر هاتنیان و دابه‌زینیان.

﴿ وَقَالَ لَهُمْ خِرَنَّتَابَا ﴾ (واته: ده‌رگاوانه‌کانی د‌وزه‌خ به‌وان ده‌ل‌ین) پ‌ی‌ر‌ۆزب‌ایان ل‌یده‌که‌ن به‌ به‌دبه‌ختی هه‌تا هه‌تایی و س‌زای هه‌میشه‌یی، وه‌ سه‌رزه‌نش‌تیان ده‌که‌ن له‌سه‌ر کرده‌وه‌کانیان که گه‌یاندوونی به‌م شوینه‌ ناخ‌وشه‌، ﴿ اَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ ﴾ (واته: ئایا پ‌یغه‌مبه‌رانتان) له‌ په‌گ‌زی خ‌وتان ب‌و نه‌هات، ده‌یانناسن و وه‌ ر‌استگ‌وییان ده‌زنان، وه‌ ده‌توانن ش‌تیان ل‌یوه‌ر‌ب‌گ‌رن؟ ﴿ يَسْتَلُونَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتِ رَبِّكُمْ ﴾ (واته: ئایه‌ته‌کانی په‌روه‌ردگارتان به‌سه‌ردا بخ‌و‌یننه‌وه)، خوا ﷻ پ‌یغه‌مبه‌رانی پ‌ی ناردوه، که‌ به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر حه‌قی د‌نیاکه‌روه‌ به‌ ر‌وون‌ترین سه‌لماندنه‌کان، ﴿ وَبِنَزَرُوكُمْ لِقَاءَ رَبِّكُمْ هَذَا ﴾ (واته: ئه‌مه‌ وای پ‌یویست ده‌کا له‌سه‌رتان شوینی بکه‌ون، وه‌ خ‌وتان ب‌پ‌ار‌یزن له‌

سزاي ئهم رۆژه، به له خواترسان و خوپاريزي، بيگومان حالي ئيوه پيچهوانهي ئهم حاله بوو؟
 ﴿قَالُوا﴾ دان به تاوانه كانياندا دهئين، وه بهلگه و حوججهي خوا لهسريان پيوست بووه و
 دهلين: ﴿بَلَىٰ﴾ بهلى: بيگومان پيغه مبهرائي پهروه ردگارمان هاتن بو ناومان به نايهت و نيشانه
 رپونه كان، وه بويان رپون كردينه وه به ئهوپهري رپونكردينه وه، وه ئاگاداريان كردينه وه له
 رۆژه، ﴿وَلَكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ﴾ واته: (بهلام برياري سزا دراوه بهسهر تيمهي
 بيپرواياندا) به هوي بيپروايانه وه سزايان لهسهر پيوست بوو، كه نهو سزايه بو ههر كهسيكه
 بيپروا بيت به نايهت و نيشانه كاني خواو نكولي بكات لهوهي پيغه مبهران هيناويانه، دانيان به
 تاوانه كانياندا ناو بهلگه يان لهسهر پيوست بوو.

(٧٢): ﴿جَا﴾ قِيلَ ﴿بِهِ شَيْءٌ﴾ به شيوهي ئيهانه كردن و زليل كردن بيان دهوترى: ﴿أَذْخَلُوا أَبْنَابَ جَهَنَّمَ﴾
 واته: (له دهرگا كاني دۆزه خهوه بچنه ژوره وه) ههر دهسته به كه لهو دهرگايهي شايسته به به ئه
 و له گهل كرده وه كانيدا ده گونجي ﴿خَلِيلِينَ فِيهَا﴾ به هميشه يي تاييدا ناگوازيته وه، وه سزايان
 لهسهر لاناچي بو ساتيكيش بي تهماشا ناكرين ﴿فِيئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ﴾ واته: خراپترين
 مهزلگايه و ئاگر جيگا و رينگايانه، ئهويش به هوي لووت بهرزيان لهسهر حوق، خوا ﴿پاداشتي
 دانه وه له ره گهزي كرده وه كانيان بهسهرزه نشت و زهليلي و سووكي و ريسوايي.

(٧٣): پاشان دهرباره ي خهلكاني بههشت فرمويه تي: ﴿وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ﴾
 (واته: وه كهساني له پهروه ردگاريان ده ترسن ده برين) دهپه رستن به يه كتاپه رستي و
 گوپرايه لي ده كهن، به ريزو سه ربه رزيه وه ده برين، كۆده كرينه وه وه كو نوينه ره به ريزو پر له
 شكوكان ﴿إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا﴾ دليان خوشه و مژده ده دن، ههر پولي له گهل پوليكي ديكه، كه
 كرده وه كانيان له گهل يه كتر ده گونجي و ريك ديته وه، ﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا﴾ واته: هه تا ده گنه
 شويني پيشوازي كردن و ماله جوان و رازاوه كان، بون و سروهي بههشتيان بهسهر دا دي و كاتي
 چونه ژوره وه يانه و، وه كاتي مانه وه يي هميشه بيان هاتوه له نازو نيمه ته كان، ﴿وَوُتِّحَتْ﴾
 بويان ﴿أَبْوَابُهَا﴾ دهرگا كاني ده كرينه وه به ريزه وه، بو به ريز تريني خهلک، بو ئه وه ي ريزيان
 لي بگيري تاييدا ﴿وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا﴾ (دهرگا وانه كان به وان ده لين) پيروزيابي و به خير هاتيان
 ده كهن: ﴿سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ﴾ واته: سلاوتان ليبي له هممو به لاو شهرو ناخوشيه ك ﴿طِبِّئْتُمْ﴾
 واته: دله كانتان پاك و خاوين بوو به ناسيني خواو خوشويستن و ترسان لي، وه زمانتان پاك
 بوو به ياد كرده وه يي و ئه نداماني جهسته يشتان به گوپرايه لي كردني ﴿فَأَدْخَلُوهَا خَلِيلِينَ﴾ (جا)
 به هوي پاكيتانه وه برۆنه ناو بههشت به هميشه يي) چونكه مالي پاك و خاوينه، شايسته نيه

پيى تهنها پاك و خاوينه كان نه بن.

دهرباره ي ناگر فرموويه تي: ﴿فُتِحَتْ أَبْوَابُهَا﴾ و ده رباره ي به ههشت: ﴿وَفُتِحَتْ﴾ به (الواو) نماژه به كه دوزه خيان تهنها به گه يشتيان بۇ بهر دهر گا كاني دۇزه خ، دهر گا كانيان بۇ ده كر يته وه به يي چاوه پرواني و به يي مؤلت، وه بۇ نه وه ي كردنه وه به پروياندا به گه يشتيان مزنترو نارحه تره به سزادانيان، به لام به ههشتيان چونكه نه شوينه شوينيكي به رزو گران به هايه كهس پيى ناگاو هه موو كه سي به ده ستي ناهيني، تهنها كه ساني نه يي هو كاري پيويستيان پي يي بۇ نه وه به هه شته، وه له گەل نه وه دا بۇ چوونه نيوي پيويستيان به تكا كردني به ريز تريني تكاكاران ده يي، بويه تهنها به گه يشتيان دهر گا كانيان بۇ ناكريته وه، به لكو له لاي خوا داوا ده كه ن پيغه مبر موحه ممد ﴿تكا يان بۇ بكات، نجا خوا﴾ ده يكات تكاكار بويان.

له م نايه تانه به لگه هه يه له سر نه وه ي كه دۇزه خ و به هه شت چهندين دهر گايان هه يه ده كر يته وه و داده خرين، وه بۇ ههر يه ك له وانه دهر گاواني خوي هه يه، نه وانيش دوو مالي تايه تن هيج كهس ناچيته ناويانه وه مه گهر كه سي شايسته بيت، به پيچه وانه ي سر جه مي شوين و جيگا كاني ديكه. ﴿وَقَالُوا﴾ كاتي ده خر يته وه ناو به هه شته وه و جيگير ده بن، ستايشي پهروه دگاريان ده كه ن له سر نه و ناز و نعيمه تي پيى به خشيون و ده لين: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا وَعَدَّهُ﴾ و اته: په يمانى به هه شتي پيدايين، له سر زماني پيغه مبراني نه گهر بر و امان هينا و چا كه خواز بووين، به لينه كه ي خوي له گه لماندا برده سر، وه نه و منه ته ي كردى به سرماندا به جيى هينا، ﴿وَوَرَرْنَا الْأَرْضَ﴾ و اته: زه وي به هه شت، ﴿نَتَّبِعُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ﴾ و اته: له ههر شوين و جيگا يه ك بمانه وي و جيگور كي بكه ين له ههر ناز و نعيمه تي بمانه وي، هيج شتيك كه نيمه بمانه وي ليمان قه ده غه ناكري ﴿فَعِمَّ أَجْرُ الْعَمَلِينَ﴾ (واته: ناي چهن د چا كه پاداشتي چا كه كاران) نه وانه ي كوششيان كردوه به بنديا تي پهروه دگاريان له ماوه يه كي كه مي پراوه يناندا، جا به و هو يه وه خير يكي مه زني به رده و اميان به ده سته ينا وه.

نهم ماله مه زنه كه شايسته ي وه سف و ستايش كردنه به حه قيهت، كه خوا ﴿ده يبه خشي﴾ به تايه تمه ندريني به ديهنرا وه كاني، وه به به خشنده يي و گه و ره يي خوي ده يكات به شويني نيسته جي بوونيان، به رز ترين و چا كترين ياني بۇ بونيد ده ني، وه به ده سته كاني ده يچيني، وه به ميهره باني و ريزي خوي ده وري داوه، كه به هه نديكي خه مبر دلخوش ده كات، ليلى لاده بات، پاكي جيگير ده كات.

(۷۵): ﴿وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ جُورًا يَهْبِطُونَ﴾ (وه فریشته کان ده بیینی) ئه ی بینهر له و پرۆژه مه زنده دا ﴿حَافِظِينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ﴾ واته: وه ستاون له خزمه تی په روه رد گاریاندا، له ده وری عه رشه که ی کۆبوونه ته وه، گه ردن که چی مه زنی و گه وره ی ئه ون، دان به ته و او ی ئه ودا ده ئین، جوانی ئه و دایپوشیون ﴿يَسْبِغُونَ بِمَاءٍ مِنْهَا﴾ واته: به پاکى راده گرن له هه ر شتی شایسته ی مه زنی ئه و نه بی، له وه ی هاوبه شدانه ران دایانه پالی، وه له وه یشی نه یاندا بیته پالی.

﴿وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ﴾ واته: (دادوهری کرا) له ئیوان یه که مین و دواینه کان له دروستکراوه کاند، ﴿بِالْحَقِّ﴾ به و

دادپه روه ریه ی که هیچ گومانیکى ئیدانیه، وه هیچ نکولییه ک نیه له لایه ن ئه و که سه ی حه ق ده که ویته سه ری ﴿وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (واته: ده وتریت هه موو ستایش هه بۆ خوایه که په روه رد گاری جیهانیانه) باسی قسه که ری نه کردوه کیه، له بهر ئه وه ی بیته به لگه که هه موو دروستکراوه کان دانیان به ستایشی په روه رد گاردا ناوه، وه به حکمه ت و کاردروستی له سه ر ئه و دادپه روه ریه ی کردوو یه تی بۆ خه لکانی به هه شت و خه لکانی دۆزه خ، ستایشی فه زل و چاکه، وه ستایشی دادپه روه ریه ی و چاکه.

ته فسیری سووره تى (الزمر) ته واو بوو.

تهفسیری سوورتهی (غافر)

مهککيه (۸۵) نايه ته

به ناوی خوای به بهزیی به خشنده

(۳-۱): ﴿حَمَّ ۱ تَنْزِيلَ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ
 الْعَلِيمِ ۲ غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ
 ذِي الطَّلَوِّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَهَ الْمَصِيرِ ۳﴾
 ﴿تَنْزِيلَ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ﴾ ۱ خوا ههوال ده دات
 ده براره ی کتیبه مه زنه که ی به وهی دابه زینراوه
 له لایه ن خوای په رستراوه وه، به هوی ته واوی و
 تاکو ته نهایی به کرده وه کانی، ﴿الْعَزِيزِ﴾ ۲
 نهو زاته ی زاله به ده سه لاتی به سه ر هه موو
 دروستکراوی کدا، ﴿الْعَلِيمِ﴾ ۳ (زانایه) به هه موو

شتیک، ﴿غَافِرِ الذَّنْبِ﴾ ۱ (لیورده یه) بۆ گونا هباران، ﴿وَقَابِلِ التَّوْبِ﴾ ۲ (واته: تهوبه وه رگره) له
 تهوبه کاران، ﴿شَدِيدِ الْعِقَابِ﴾ ۳ (واته: توله ی سهخته) له سه ر نهو که سه ی چاو قایمی و بویری
 ده کات له سه ر گونا هه کانو داوای لیخوشیوون ناکات لیان، ﴿ذِي الطَّلَوِّ﴾ ۴ (خواهون)
 به خشش و چاکه ی به رفراوانه.

کاتی بریاری دا له ته واوی خوئی، نه وهش وا پیوستی کرد به تاکو ته نها په رستری و به
 دلسوزیه وه کرده وهی بۆ نه نجام بدری، فرموی: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَهَ الْمَصِيرِ﴾ ۳ (واته: ههچ
 په رستراویک نیه بیجگه له نهو گه پانه وهی هه مووان هه ر بۆ لای نه وه).

رووی گونجان به باسکردنی دابه زینی قورئان له لایه ن خواوه، که وه سف کراوه به م وه سفانه،
 بیگومان نه م وه سفانه پیوستکاری هه موو نه وانه یه که قورئان له خوئی ده گری له واتاکان، چونکه
 قورئان: یان هه واله ده براره ی ناوو سیفات و کاره کانی خوا، نه مانهش ناوه کانو وه سفه کانو
 کاره کانی.

یان هه والدانه ده براره ی په نهانه رابردو داهاتوه کان، نه ویش له فیرکردنی خوای زانایه بۆ
 بهنده کانی، یان هه والدانه ده براره ی نیعمه ته مه زنو بی پایانه کانی، وه نه وهشی ده گات به وانه له

فهرمانه کان، له بهر نهوه و تهی خوا ﷻ ده بیته به لگه له سه ری، وه ک فهرموویه تی ﴿ذِي الطَّوْلِ﴾ یان هه والدانه له توله سهخته کانی، نهوه شی پیویستی ده کات و ده یخوازی له گونا هه کان، له بهر نهوهی ئه م نایه ته ده بیته به لگه له سه ری که خوا ﷻ ده فهرموئی: ﴿شَدِيدَ الْعِقَابِ﴾ یان بانگ کردنی گونا هه بارانه بو داوای لیخوشبوون و گه پانه وهو، نهوهش ده بیته به لگه له سه ری که ده فهرموئی: ﴿غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ﴾ یان هه وال دانه به وهی خوی تاک و تنه نا به دهبینه رو په رستراوه، وه هینانه وهو پیویست بوونی به لگه ی عقلی و نه قلی له سه ر نهوه و سوور بوون له سه ری، وه قه دهغه کردن له به نده ای ته بیجگه له خوا، هینانه وهی به لگه ی عقلی و نه قلی له سه ر خرابی نهوه و ترساندن لی، نهوهش ده بیته به لگه له سه ری و تهی خوا ﷻ ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ یان هه والدانه ده رباره ی بریاری پاداشتی داد په روه رانه ی، وه پاداشتی چاکه کاران و سزای سه ری بیجیکاران، نه مهش ده بیته به لگه له سه ری و تهی خوا ﷻ ﴿إِلَيْهِ الْمَصِيرُ﴾ (واته: گه پانه وهی هه مووان هه ر بو لای نهوه).

(۶-۷): ﴿مَا يُجِدِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَعْرُوكَ تَقَاتُيْمٌ فِي آلِ الْبَيْتِ ۗ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا بِالْبُطْلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ۗ وَكَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ۗ﴾
 خوا ﷻ هه وال ده دات ﴿مَا يُجِدِلُ﴾ (ده مه قالی ناکات) له نایه ت و نیشانه کانی خوادا ﴿إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: بیجگه له بیپروایان) مه به ست له ده مه قالی و مشت و مر لیره دا، ده مه قالی کردنه بو ره تکر دنه وهی نایه ته کانی خوا و به راورد کردنیان به پوچ و به تال، نه مه له پیشه ی بیپروایان، به لام برواداران ملکه چی خوا دهن، نهو زاته ی حقه و راستی ده خاته روو بو نهوهی به تال و پوچی پی لابه ری و نه بهیلی.

نایی ئاده میزاد فریو بخوات به حالی مروژی دنیایی، وا گومان بیات بیگومان به خشینی خوا بو نهو که سه له دنیا دا به لگه یه له سه ر نهوهی خو شی ده وی و نهو له سه ر حقه و راستیه، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿فَلَا يَعْرُوكَ تَقَاتُيْمٌ فِي آلِ الْبَيْتِ﴾ (با فریوت نه دات) هاتوو چووو گه رانیان به جو ره ها باز رگانیه کان و کارو که سابه ته کان، به لکو پیویسته له سه ر به نده بایه خ بدات به حقه، وه ته ماشای حقیقه ته شه ریه کان بکات و خه لکیان پی پیوانه بکات، با حقه به خه لکی پی ناسه نه کات، وه کو چون له سه ری ده روات نهو که سه ی نه زانستی هه یه و نه عه قل.

(۵): ﴿كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ﴾ پاشان هه ره شه ی کردوه لهو که سه ی ده مه قالی به نایه ته کانی خوا ﷻ ده کات بو نهوهی پوچ و به تالیان بکاته وه، وه کو چون خه لکانی پیش نهو له ئومه ته کان

نه وەيان كرد له ﴿قَوْمٌ نُوحٍ﴾ و عادي ش ﴿وَالْأَحْرَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ﴾ (واته: وه دهسته و تاقمه كاني دواي نه وائيش) نه وانه ي كۆبوونه وه بۆ نه وه ي حەق پووج بکه نه وه و به تالو پووج سه ربخه ن.
﴿وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ﴾ حاليان گه يشته نه وه ي (هه ر گه ليك ويستويه تي) له گه له كان ﴿بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ﴾ واته: پيغه مبه ره كه يان بكوژن، نه مه نه وپه ري هه وليانه به رانه ر به پيغه مبه ران، نه وانه ي سه رمه شقي چا كه خوازان ده كەن، وه نه وانه ي حەق و راستيان له لايه كه هيج گومان و دوو دايه كي تيدانيه، ويستيان بيانكوژن، ناي ا دواي نه و گومرايي و به دبه ختيه هيج هه يه بۆيان جگه له سزايه كي مه زن نه يي كه لي ي رزگاريان نه يي؟

له به ر نه مه يه ده ربه ره ي سزاي دونيا و دوا رۆزيان فه رمويه تي: ﴿فَأَخَذْتَهُمْ﴾ واته: (ئيش قاري من گرتي) به هوي به درۆ دانانيان و كۆبوونه وه يان، ﴿فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ﴾ واته: (جا چۆن بوو تۆ له سه ندني من لئيان)؟ به راستي تو وند ترين سزاو خراپ ترينيان هيج نيه جگه له ده نكيكي ناخۆش، يان باراندي به رد به سه رياندا، يان فه رمان كردن به زه وي كه قووتيان بدات، يان ده ريا نو قميان بكات، جا كتو پهر نه وانه هه موويان جو له يان نه ما و مردن.

(۶): ﴿وَكَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ هه روه كو چۆن پيوست بوو له سه ر نه وانه پيوست بوو له سه ريان وشه ي گومرايي، كه به هوي وه سزايان بۆ به ديهات، بۆيه فه رمويه تي: ﴿أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ﴾ واته: (نه وانه ها وه لي نا گرن).

(۷-۹): ﴿الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ، وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْحَجِيمِ ﴿۸﴾ رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتِ عَدْنِ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ ءَابَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ إِنَّكَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۹﴾ وَقِهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ، وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۰﴾﴾

خوا ﴿﴾ هه ووال ده دا به ته واوي به زه يي خوي به به نده بر واده ر كاني، وه نه وه ي بۆي نو وسيون له هۆكاره كاني خۆشه ختيان له و هۆكارانه ي كه له ده ره وه ي تواناي نه وانه، له داواي لي خۆشبووني فره شته نزيكه كان بۆيان، وه پارانه وه يان بۆيان به وه ي تيا يدايه له به رژه وه نديه كاني دين و دوا رۆزيان، له چوار چيوه ي نه وه شدا هه والي داوه ده ربه ره ي هه لگه راني عه رش و نه وانه ش له ده وري نه وانه و نزيكيشيان له په روه رد گاريان، وه زۆري به ندايه تي كردنيان و نامۆز گاريان بۆ به نده كاني خوا، چونكه زانباريان هه يه خوا نه وه ي خۆش ده وي له نه وان، جا فه رمويه تي: ﴿الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ﴾ واته: (نه و فره شتانه ي هه لگه ري) عه رشي خواي مي هه ربه انن، نه و عه رشه ي كه له سه رووي هه موو به ديه ي تراوه كانه، مه زه نرينيانه و به رفراوترينيانه و چا كتري نيانه و نزيك تري نيانه له خواوه، كه

دهوری ناسمانه کانو زهوی و کورسی داوه، نهو فریشتانه خوا نهرکی هه لگرتنی عهرشی مهزنی پی سپاردوون، گومانی تیدانیه نهوانه له گه وره ترینی فریشته کانو مهزترین و به هیزترینانن. هه لیزاردنیان له لایه ن خواوه بو هه لگرتنی عهرشه که ی و پیشخستیان له باسکردنداو نزیک بوونه و هیان لیه وه، به لگه یه له سر نه وه ی نهوان چاکترینی ناو فریشته کانن، خوا فرموویه تی:

﴿وَجَلَّ عَرْشُ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ بَوَاقٍ ثَمِينَةً ۝ ۱۷﴾ الحاقه، (واته: وه لهو روزه دا ههشت فریشته تهختی په روه ردگاری تو هه له ده گری له ژوور هه موو فریشته کانی تره وه)، ﴿وَمَنْ حَوْلَهُ﴾ (واته: نهوانهش به دهوری دان) له فریشته نزیکه کان له پله و پایه و چاکیتی ﴿سُبْحَانَ مُحَمَّدٍ رَبِّهِمْ﴾ (واته: ستایش و ته سیحاتی په روه ردگاریان ده کن) نه مه ستایش کردنیانه به زوری به ندایه تی کردنیان بو خوا، به تایهت ته سیحات و ستایش کردن، سرجه م عیاده ته کان ده چنه ناو ته سیحاتی خواو ستایش کردنی، چونکه به پاک راگرتنی په روه ردگاره له وه ی بهنده بو جگه له نهو به کاری بینیت، وه ستایش کردنی خوی به رزو مهزنه، به لکو ستایش کردن بریتیه له به ندایه تی خوا، به لام قسه ی بهنده: (سبحان الله وبحمده) نهو له نیو نه وه دایه و له کوی په رسته کانه.

﴿وَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا﴾ (واته: وه داوای لیوردن ده کن بو نهوانه ی ئیماندارن) نه مه له کوی سووده کانی ئیمان، وه چاکه کانی زور زورن، به راستی نهو فریشتانه ی که تاوانیان له سر نیه داوای لیخوشبون بو پرواداران ده کن، جا پروادار به پرواهینانی بووه ته هوکار بو نه م فزل و چاکه مهزنه.

باشان کاتی لیخوشبون تهواو نابی تهنها به داواکردن نه یی، خوا باسی سیفاتی پارانه وه کانیانی کردوه بویان به لیخوشبون، به باسکردنی به وه ی که تهواو نابی تهنها به وه نه یی، فرموویه تی:

﴿رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا﴾ (واته: نه ی په روه ردگارمان میهره بانی و) زانیاری تو دهوری هه موو شتیکی داوه، هیه شتیکت لی شاراوه نیه، له زانستی تو گوم نابی قورسای گه ردیله یه ک له ناسمانه کانو زهویدا، وه بچو و کترو گه وره تر له وه، به زه یی تو هه موو شتیکی گرتوه ته وه، جا گه ردوون به به رزایی و نزمایه وه پر بووه له میهره بانی خواو هه مووی گرتوه ته وه، گه یشتوه به هه موو دروستکراوه کان.

﴿فَاعْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا﴾ له هاوبه شدانان و سرپیچی کردن ﴿وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ﴾ به شوینکه وتنی پیغه مبرانت، به یه کتا په رستیت و گویرا په لیت ﴿وَقِهِمْ عَذَابَ الْحَمِيمِ﴾ (واته: بیانپاریزه له سزا، وه بیانپاریزه له هوکاره کانی سزا).

بهنده کانی بهو ناوانه ی لئی پیاپینه وه، پارانه وه یه ک گونجاو بی له گه ل ناوه که پیدا، کاتی پارانه وه کانیان بو بده سته یانی میهره بانی و لابر دنی شوینه واری نه وه ی نفسی مروّفه کان ده یخوازی، که خوا ده زانی ناته و او وه سه ریچیجه، وه هاوشیوه ی نه وانه له و ریپازو هو کارانه که خوا ﷻ به زانست ده وری داو، پاراونه ته وه و تکایان کردوه به خوی میهره بانی زانا.

هروه ها ته واری ره وشتو نه ده بی فریشته کان له خو ده گری به دانیدانانیان به پهروه رد گاریتی خوا، پهروه رد گاریتی گشتی و تایه تی، وه بیگومان نه وان هیچ شتیکیان له و کاروباره دانه، به لکو پارانه وه یان له پهروه رد گاریان ده رچووه له لایه ن که سکی هه ژار له هه موو رووه کانه وه، له پارانه وه پیدا دم ناکوتی به جوړی له جوړه کان، بیگومان نه وه تنها فه زلو ریپزو چاکه ی خوی به سه ریانه وه.

هروه ها گونجان و ریکه و تیان له گه ل پهروه رد گاریاندا نه و پری گونجان له خو ده گری به خو شویستی نه وه ی خوا ﷻ خوشی ده وی: له و کرده وانه ی که بریتین له و عیاده تانه ی نه جامیان داوه، وه کوششیان کردوه به کوششی خو شه ویستان، وه له و کریکارانه ی که بریتین له برواداران، نه وانه ی خوا ﷻ خوشیانی ده وی له نیوانی دروستکراوه کانیدا، هه موو دروستکراوه نه رک پیسپیر دراوه کان خوا رقی لیانه، جگه له برواداران له نه وان، جا له خو شویستی فریشته کان بو برواداران له خوا پاراونه ته وه بو یان، وه کوششیان کردوه بو چاکه ی بارودوخیان، چونکه پارانه وه بو که سی له گه وره ترینی به لگه کانه له سه ر خو شویستی، چونکه ناپارپته وه تنها بو نه و که سه نه بی که خوشی ده وی.

هروه ها نه وه ش له خو ده گری که خوا ﷻ شیکردو ته وه و دریزه ی پیداوه له پارانه وه کانیان دوا ی نه وه ی که فرمو یه تی: ﴿وَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا﴾ (واته: دوا ی لیخو شبوون ده که ن بو نه وانه ی بروایان هیناوه) ناگدار کردنه وه یه کی جوان و سه رنجرا کیشی تیدایه له سه ر چو نیه تی بیر کردنه وه و تیرامان له کتییی خوا، وه نابی نه و که سه ی بیر ده کاته وه کورتی بکاته وه تنها له سه ر مانای قسه و فرمایشته که ی، به لکو ده بی بیر له مانای فرمایشته که یشی بکاته وه، نه گه ر لئی تیگه یشته به تیگه یشتنیکی راست و دروست له سه ر شیوه ی خوی، به عه قلی ده پروانته نه و کاره و نه و ریگایه یشی ده یگه یه نی پی، وه نه وه یشی ته ووا نابی تنها به وه نه بی و نه وه یشی له سه ری وه ستاوه، وه سوور بوو له سه ر نه وه ی که خوا ده یه وی، ههروه کو چون سوور ده بی که نه و مه بهستی مانای تایه تیتی،

که قسه و فهرمایشته که به لگهن له سه ری. وه ئه ویشی سوور بوون پئویست ده کات، به وهی خوا ویست و ئیراده ی له سه ری ته تی دوو شته:

یه که م: زانیسی و سوور بوونی به وهی که له شوینکه تووی مانایه، وه ئه وهیشی له سه ری وه ستاوه.

دووهم: زانستی به وهی که ییگومان خوا ﷻ به هه موو شتی ده زانی، وه خوا فه رمانی کردوه به به نده کانی به بیر کردنه وه و تیرامان له کتیبه که یدا.

ییگومان خوا زانیویه تی که چی پئویسته له و مانایانه دا، وه ئه و هه و الیداوه که کتیبه که ی رینمایی کارو پرووناکی و پروونکه ره وه یه بو هه موو شتی، وه ئه و قورئانه پاراوترین و ره وانبیزترینی فه رمایشته کانه، وه گه و ره ترینانه له پرووی پروونکرده وه وه، ئا به و شیویه به نده زانستی مه زن و خیری زور به ده ست دینی، به پی ئه وهی خوا ﷻ سه ره که و تووی کردوه بو. ییگومان له م ته فسیره ماندا شتیکی زور هه یه وه کو ئه مه که خوا منه تی کردوه به سه رماندا به هویه وه.

هه ندیجار له هه ندی ئایه تدا مانا که ی شاراوه یه بو که سی که به بیریکی راسته قینه سه رنجی نه دات- داوا ده که یین له خوی گه و ره ده رگای ره حمه تی خویمان بو والا بکات له گه نجینه ی پر له میهره بانی خوی تا بیته هۆ کاریک بو چاکبوونی بارودۆخمان و بارودۆخی سه رجه م مسولمانان- هیچمان به ده سه ته وه نه ته نها ئه وه نه بی خویمان هه لبواسین به به خشنده یی ئه ودا، وه تکاو پارانه وه به چاکه کانی، ئه و چاکانه ی به به رده وام تیایدا ده ژین له هه موو ساته کاندا، وه داوا ده که یین له فه زلی خوا که بمان پاریزی له شه ری نه فس و ده روونمان، که ریگره بو گه یشتن به ره حمه تی ئه و، به راستی تو ریژدارو به خشنده ی، ئه و زاته ی فه زلو چاکه ی به هوی هۆ کاره کانه وه داباراندوو به سه رماندا، هه روه ها ئه وه ش له خو ده گری که ییگومان هاوشان له خیزان و مندال و هاوری، کامه ران ده بی به هاوشانه که ی، وه په یوه ندی کردنی پیه وه ده بیته هۆ کاری به ده سه ته یانی خیر و چاکه یه ک بو، له ده ره وه ی کرده وهی خوی، وه هۆ کاری کرده وه که ی، هه روه کو چون فریشته کان بو پرواداران ده پارینه وه، وه بو ئه و که سانه ییش چاکه کار بوون له باپیرانیان و هاوسه ران و رۆله کانیان.

هه ندی جار ده وتری: ییگومان هه ر ده بی چاکه کاریان بوونی هه بی، له بهر فه رمایشته ی خوا ﷻ وَمَنْ صَلَحَ ﷻ ئه و کاته ئه وه ده بیته ده ره نجامی کرده وه کانیان، وه خوا زاناره.

(۱۰-۱۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادُونَ لَمَقْتُ اللَّهِ أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ ۚ قَالُوا رَبَّنَا أَمْنَا اتَّخَذْنَا وَاحِيَتَنَا اتَّخَذْنَا فَأَعْرَفْنَا بِدُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ ۚ ذَلِكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكْ بِهِ تُؤْمِنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ ۚ﴾

خوا ۱۰ هه وال ده دات دهر باره ی نه و سه رشوړې و ریسوایه ی که تووشی بیروایان ده بی، وه داوا کردنی گه پانه وه یان و دهر چوونیان له تاگر، وه ریگریکردنی نه و داوا کاریه و سه رزه نشت کردنیان، فرموویه تی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ به و جوړه هیناوویه تی بوته وه ی هه موو جوړه کانی بیروایسی بگریته وه: له بیروایسی به خوا، یان به کتیبه کانی، یان به پیغه مبه رانی، یان به پروژی دوا یسی، کاتی ده خرنه دوزه خه وه و دان به وه دا ده نین که نه وان شایسته ی نه و شوینن، به هو ی نه و گوناو و تاوانانه ی نه نجامیان داوه، تووره ده بن له نفس و دهر وونی خو یان به نه و په ری تووره بوون، له و کاته دا بانگ ده کرین و پیان ده و تری: ﴿لَمَقْتُ اللَّهِ﴾ و اته: (تووره یی و خه شمی خوا) له سه رتان، ﴿إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ﴾ و اته: کاتی پیغه مبه ران و شوینکه و تووانیان بانگیان کردن بو پرواهینان، وه به لکه کانیان بو روون کردنه وه که حقی پی روون ده بیته وه، به لام نیوه پرواتان نه هیناو خو تان گرت وه له پرواهینان که خوا ۱۰ له و پیناوه دا نیوه ی دروست کردوه، وه دهر چوون له و میهره بانیه به فرراوانه ی نه وه، بو یه لی تان تووره بوو خه شم و قینی لیگرتن.

جا نه مه ۱۱: ﴿أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ﴾ و اته: نه م توړه یی و خه شم و قینه به رده و امه له سه رتان له لایه ن خوی به خشنده وه، وه بووه ته حال و سیفت بو تان، تا گه یاندنی به و حاله ی که گه یاندنی، تا نه مرؤ توړه یی و خه شم و سزای خواتان له سه ر پیویست ده بی، کاتی پرواداران په زامه ندی خوا و پاداشتی به ده ست ده هیتن.

(۱۱): ﴿جَاثُوا وَكَاثُوا تَاتُوا﴾ و اته: (تووره یی و خه شمی خوا) له سه رتان، ﴿إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ﴾ و اته: کاتی پیغه مبه ران و شوینکه و تووانیان بانگیان کردن بو پرواهینان، وه به لکه کانیان بو روون کردنه وه که حقی پی روون ده بیته وه، به لام نیوه پرواتان نه هیناو خو تان گرت وه له پرواهینان که خوا ۱۰ له و پیناوه دا نیوه ی دروست کردوه، وه دهر چوون له و میهره بانیه به فرراوانه ی نه وه، بو یه لی تان تووره بوو خه شم و قینی لیگرتن.

له سر ته وهی کارو کرده وه یان نه کرده که هو کاربی بو پرزگار بیون، پیان ده وتری: (۱۲): ﴿ذَلِكُمْ يَأْتِيهِ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ﴾ واته: نه گهر بانگ بکرایه بو به کتاپه رستی خواو به دلسوژی کار کردن بوی و قهدهغه کردن له هاوبه شدانان پیی ﴿كَفَرْتُمْ﴾ (بیپروا ده بیون) پیی، وه دلتان پر ده بوو له خممو په ژاره و راتان ده کرد لئی به وپه پری را کردن ﴿وَإِنْ يُشْرِكْ بِهِ تُؤْمِنُوا﴾ واته: نه و که سهی که نم پلهو پایهی پی به خشیون، وه نیسته جیی کردوون له سر نم قسه و جیگایه، ئیوه بیروایی ده کهن به ئیمان و پرواده هینن به کوفر، پازی ده بن به وهی که شهرو خراپه کاریه له دونیاو دواړوژدا، وه حضرتان له وه نیه که خیرو چاکه له دونیاو دواړوژدا، هو کاری به دبه ختی و زه لیلی و تورپیی په سند ده کهن، وه خوستان ده گرنه وه له وهی که هو کاری سر که وتن و سه رفرازی و خوشبه ختیہ ﴿وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا﴾ (الأعرافه) واته: وه نه گهر ثابنی راست و دروست بینن نایکهن به ربیازو ثابنی خویمان، وه نه گهر پینگهی گومرایی و ثابنی جهوت بینن ده یکهن به ثابن و ربیاز بوخویان).

﴿فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ﴾، (العلی): نه و زاته یه به رزی په های بو هیه له هه موو پرووه کانه وه، به رزی زات، به رزی ریز، وه به رزی زال بوون.

وه له به رزی ریزی و ته وای دادپه روهی خوای به رزو مه زن بیگومان نه و هه موو شته کان له جیگای خویماندا داده نی، وه یه کسانئ ناکات له نیوانی له خواترسان و تاوانباراندا ﴿الْكَبِيرِ﴾ نه و زاته یه که خواونهی گه ووره یی و مه زنی و بلندیه، له ناوه کانی و سیفاته کانی و کرداره کانی، پاک و بیگهرده له هه موو ناته وای و کم و کورپه ک، جا نه گهر حوکم و بریار بو خوای مه زن بوو، بیگومان بریاری له سر داون به مانه وهی هه میسه یی، وه بریاره کهی گورانو جیگور کیی به سه ردا نایه ت.

(۱۳-۱۷): ﴿هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُرْسِلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ﴾ ﴿۱۳﴾ فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿۱۴﴾ رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿۱۵﴾ يَوْمَ هُمْ بَدْرُوعُونَ لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿۱۶﴾ الْيَوْمَ نُجْزِي كُلَّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۱۷﴾ ﴿۱۷﴾: ﴿هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ﴾ خوا ﴿﴾ باسی نبعمه ته مه زنه کانی ده کات به سه ر به نده کانيه وه، به پروونکرده وهی حق له پروچ و به تال، به وهی نیشانی به نده کانی ده دات هه نندی له نایه ته ده روونی و گهردوونی و قورثانیه کان، که به لگهن له سه ر هه موو داواکراوو

مه به سستی، پروونکهره وهی هیدایه ت و رینمایین له گومپایی، به جورئی له پیش چاوی
 ئه و که سهی سه رنج ده دات و راده میئیی که مترین گومان و دوو دلئی نامیئیی له ناسینه وهی
 حه قیقه ته کان.

ئه مه ش له گه وره ترینی نیعمه ته کائیئی به سهر به نده کانیه وه، به جورئی له حق و راستیدا
 گومان و دوو دلئی نه هیستوه، به لکو به لگه کانی جوراو جور کردوه و نیشانه کانی
 پروون کردوته وه ﴿لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ﴾ (۴۴) ﴿الأنفال﴾. (واته:
 بوئنه وهی تیاچیئیی ئه و که سهی تیاچوو به به لگه وه وه بوئنه وهی بژی ئه و که سهی ده ژئی
 به به لگه وه). جا ههر کاتی مه سه له و بابه ته کان گه وره مه زن بن، ئه و به لگانه ی له سه ری
 دینه وه زورتر و ئاسانترن.

ته ماشای یه کتا په رستی بکه، کاتی که بابه ته که ی له گه وره ترینی بابه ته کانه، به لکو له
 مه زترینیانه، به لگه کان له و باره یه وه زورن، عه قلی و نه قلی، وه جوراو جورن، خوا ﴿وَإِذْ
 نُمُونَةُ بَوَّأْتُنَا وَعَدَّوْنَا وَهِيَ بَوَّأْتُنَا وَهِيَ بَوَّأْتُنَا وَهِيَ بَوَّأْتُنَا وَهِيَ بَوَّأْتُنَا وَهِيَ بَوَّأْتُنَا
 کردوه، وه باس له کومه لئی له به لگه کانی ده کات، فهرموویه تی: ﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ
 لَهُ الدِّينَ﴾ (واته: که واته له خوا بپارینه وه وه به پاکی بوئی گهردن که چ بن). کاتی
 باسی کرد که بیگومان ئه و ئایه ته کانی نیشانی به نده کانی ده دا، هه وایداوه ده رباره ی
 نیشانه یه کی مه زن و فهرموویه تی: ﴿وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا﴾ (واته: باران، به و بارانه
 رزق و پروزی ده درین وه ئیوه و ئازه له کانتان ده ژین، ئه وه ش به لگه یه له سه ر ئه وهی هه موو
 نیعمه ته کان له خوا وه یه.

له و نیعمه تانه: نیعمه ته کانی ئاین، ئه ویش بابه ته ئاینه کان و به لگه یه له سه ریان، وه
 ئه وه یشی به شوینی ئه ودا دئی له کرده وه پیکردنی، وه نیعمه ته دونیایه کان به گشتی،
 وه ک ئه و نیعمه تانه ی که له بارانه وه سه رچاوه ده گریئ، که ولات و به نده کانی پئی زیندوو
 ده بیته وه.

وه ئه مه به لگه یه و به لگه یه کی یه کلا که ره وه یه که ئه و خوا یه تاک و ته نه یه وه ههر ئه و
 په رستراوه، ئه و زاته ی پیویسته به دلسوزیه وه گهردن که چی بو بکری ههر وه کر
 چون ئه و پیده ری ناز و نیعمه ته کانه، ﴿وَمَا يَتَذَكَّرُ﴾ (واته: وه که س بیرنا کاته وه) به
 نیشانه کان کاتی یادی ده خریته وه ﴿إِلَّا مَنْ يُبِئُ﴾ (واته: مه گهر که سه ی پرو له خوا
 بیئ) به پرو کردنه خو شه ویستی و ترسان لئی و گوپرایه لئی کردنی و ملکه چ بوونی، ئا

ئەمە سوود لە نیشانه کان وەر دەگرێ و دەبێتە پەرحەمە تیک بووی و بینایی و بەرچا و پروونی زیاد دەبێ.

کاتی نیشانه کان بیر کردنەووە و سەرنجدان بەرھەم دەھێنن، وە بیر کردنەووەش دلسۆزی بو خوا پئویست دە کات، کارە کە ی ریکخستوو بە (فاء) کە بەلگە یە لە سەر (السببیه) فەرموویە تی: ﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ﴾ ئەمە گشتگیرە بە پارانەووە ی پەرستش و پارانەووە ی داواکردن.

دلسۆزیش مانای ئەو یە: دلسۆزبوونی مەبەست بو خوا لە ھەموو پەرستشە کاند، ئەوانە ی کە پئویستن و ئەوانە ی کە پەسەندن، مافە کانی خوا و مافە کانی بەندە کانی، واتە: دلسۆزین بو خوا لە ھەموو ئەو ی ئاینداری پێدە کەن و نزیک دەبنەووە پئی لە خوا.

﴿وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾ (واتە: ھەرچەندە بیپروایانیش پێیان ناخۆش بێت) با بە بیرتاندا نەبەت و گرنگیان پئی مەدەن، با ئەو لە ئاینە کە تان دوورتان نەخاتەو، وە با لۆمە ی لۆمە کاران بیزارتان نە کات، چونکە بیپروایان رقیان لە دلسۆزی بو خوا ی تاک و تەنھایە بە ئەو پەری رق لیبوون، وە ک خوا فەرموویە تی: ﴿وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ إِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ (الزمر، واتە: وە کاتیک یادی خوا بکری بە تاک و تەنھا تیکدە چی وە بیزار دەبێ دلی کەسانی کە بروایان نە بە رۆژی دوایی کە چی کاتیک ناوی پەرستراوانی بیجگە لە خوا بیرت یە کسەر شاد و رووخۆش دەبن).

(۱۵): پاشان خوا ﷻ باسی ھەندی لە گەورە یی و مەزنی خوی کردووە کە وا پئویست دە کات بە دلسۆزیووە بەندایە تی بو بکری، جا فەرموویە تی: ﴿رَفِيعَ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ﴾ بەرزو بلندە ئەو زاتە ی کە لە سەر ووی عەرشەووە یو تەختی فەرمانرەوایی تایبەتە بەو، وە پلەو پایە کانی بەرز بووەتووە بە بەرزبوونەووە ی ک پئی جیاواز بوو لە بەدھینراوہ کانی، وە وەسفە کانی گەورە بوو، زاتیشی بەرز بوو، ئەو ی لئی نزیک دەبێتەووە تەنھا بە کردەووە ی چاک ی پاکی پالفتە کە بریتە لە دلسۆزی، ئەو زاتە ی پلە ی ئەو کەسانە بەرز دە کاتەووە لە خوی نزیکیان دە کاتەووە، وە دایان دەنی لە سەر ووی بەدھینراوہ کانیووە.

پاشان باسی نەعمەتە کانی کردووە بەسەر بەندە کانی، بە پە یام وەحی، فەرموویە تی: ﴿يَلْقَى الرُّوحَ﴾ واتە: ئەو وەحیە ی کە بو رووح دلە کان وە کو رووح وایە بو جەستە کان، جا ھەر وە ک چۆن جەستە بەی رووح ناژی بە ھەمان شیوہ رووح دل بەی رووحی وەحی

ناگونجی و سهر که وتوو نایی، جا خوا ﴿يَلْقَى الرُّوحَ مِنْ أَمْرِ﴾ (واته: به فرمانی خوئی
 وه حی ده نیئی) که سوودو به رژه وه نندی به نده کانی تیدایه، ﴿عَلَىٰ مِنْ شَأْنٍ مِنْ عِبَادِهِ﴾ (واته:
 بو سهر هر که س له به نده کانی که ییه وی) نه وانیش پیغه مبرانن، نه وانن خوا ﴿يَا﴾
 ریژی لیگرتوون و تایه تی کسدوون به وه حی خوئی و بانگه واز کردنی به نده کانی.

سوودی ناردنی پیغه مبران بریتیه له ده سته بهر بوونی خو شبه ختی بو به نده کان له دین و
 دونیاو دوارپوژ یاندا، وه لاردنی نارپه حتی له سهر یان له دین و دونیاو دوارپوژ یان، له بهر
 نه مه یه فرموویه تی: ﴿لِيُنذِرَ﴾ (تا خه لکی بترسینی) له ریگی ئو که سهی خوا وه حی
 بو ده نیئی ﴿يَوْمَ النَّارِ﴾ (واته: (رپوژی به یه کتر گیشتن) به نده کان به وه ده ترسینی، وه
 هانیان ده دا له سهر خو ئاماده کردن بو ئو رپوژه، به هو کاره رزگار که ره کان له وانهی که
 تیایدایه، وه ناوی ناوه، ﴿يَوْمَ النَّارِ﴾ (واته: چونکه به دیهینه رو به دیهینه راه کان به یه کتر
 ده گن، وه به دیهینه راه کان هندیکیان بو هندیکیان، وه کار که ران و کرده وه کانیان و
 پاداشتیان.

(۱۶): ﴿يَوْمَ هُمْ بَرْزُونَ﴾ (واته: درده که ون له سهر زه ویدا، هه موویان کژده کرینه وه له
 یه ک شویندا، هیچ لاری و چه وتیه کی تیدانیه، بانگ که ر گویی لیان ده بیست و چا ویش
 ده یانینی. ﴿لَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ﴾ (واته: هیچ شتیکیان له خوا په نهان ناییت) نه له
 خودی خوئیان نه له کرده وه کانیان، نه له پاداشتی ئو کرده وانن.

﴿لَمِنَ الْمَلِكِ الْيَوْمَ﴾ (واته: کی پاشای ئو رپوژه مه زنه یه، کژ که ره وهی یه که مین و
 دواینه کان، خه لکی ناو ئاسمانه کان و زه وی، ئو رپوژهی هاوبه شی له ده سه لاتدا پچراوه،
 وه هو کاره کانیش پچراون، هیچ نه ماوه ته وه ته نها کرده وهی چاک یان خراب نه بی؟
 پاشایه تی ﴿لِلَّهِ الْوَجْدُ الْقَهَّارِ﴾ (واته: (بو خوا یه) تاکو ته نه یه له زات و ناوو سیفات و
 کاره کانیدا، هاوبه شی نیه له هیچ یه کییک له وانن به جوئی له جو ره کان ﴿الْقَهَّارِ﴾
 زاله به سهر هه موو به دیهینه راه کاند، ئو زاته ی هه موو دروستکراوه کان ملکه چو زه لیلی
 بوون، به تایه تی له و رپوژه دا که هه موو دم و چاوه کان تیایدا ملکه چو فرمان به ردارن
 بو خوا ی هه همیشه زیندوو راگری بوونه ور، له و رپوژه دا هیچ که س قسه ناکات ته نها
 به مؤله تی ئو نه بی.

(۱۷): ﴿الْيَوْمَ نُجْزِي كُلَّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ﴾ له دونيادا له خير و شهرو زورو كه م، ﴿لَا ظَلَمَ الْيَوْمَ﴾ له سر هيچ كه سيك، به زياد كردن له گوناوه كاني يان كه مكر دنه وهی چا كه كاني، ﴿إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ واته: نه و روزه به دور مه زانه بيگومان هر دي، هر شتيكيش بيست نه وه نزيكه. ههروه ها نه و زاته به په له و خيرا به له لير سينه وهی بنده كاني له روزه دو اييدا، به هوی ده وورداني زانستي و ته وای ده سه لاتي.

(۱۸-۲۰): ﴿وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظِيمٍ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ﴾ ﴿يَعْلَمُ حَايَةَ الْأَغْنَىٰ وَمَا خَفِيَ الصُّدُورُ﴾

﴿الْيَوْمَ نُجْزِي كُلَّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظَلَمَ الْيَوْمَ﴾
 ﴿اللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ
 لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظِيمٍ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ
 يُطَاعُ ﴿يَعْلَمُ حَايَةَ الْأَغْنَىٰ وَمَا خَفِيَ الصُّدُورُ﴾ وَاللَّهُ
 بِفَضْلِ الْبَاقِي وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ
 بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي
 الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ
 كَانُوا هُمْ أَتَقَدَّرُونَ وَهَاتُوا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذْنَاهُمُ
 بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ آفَةٍ مِنْ وَاقٍ ﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
 كَانُوا تَائِبِينَ رَبُّهُمْ بِالْإِيتِنَاتِ فَكَمْ رَأَىٰ فَأَخَذَهُ اللَّهُ
 إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا
 وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿إِلَى فِرْعَوْنَ وَعَهْلِهِ وَقَوْمِهِ
 فَجَاءُوهَا فَسُجِدُوا ﴿فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ
 عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُمْ وَأَسْخُوا
 يَسَاءَ هُمْ وَمَا كُنْتُمْ بِأَعْيُنِنَ﴾

﴿وَاللَّهُ يَفْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾
 خوا ۱۸ به پيغه مبه ره كه ی موحه مه ده ۱۹ ده فهر موی: ﴿وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ﴾ واته: روزهی دوایی كه نزيك بووه ته وه، وه كاتی گه يشتنی سامناكي و ناخوشيه كاني هاتوه، ﴿إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ﴾ واته: دلّه كان بهرز بوونه ته وه له ترس و نار هه تيدا گه يشتوونه ته گه روو، چاويان ده رپو قيوه ۲۰ كظيمين ۲۱ هيچ قسه ناكه ن تنها نه وه نه بي كه خوا ۲۲ مؤله تي پيدا بي، نه ویش قسه ی چاك ده كات، وه پيچ ده خونه وه له سر نه وهی له دلّه كان ياندا به له ترس و توقينيكي سامناك، ﴿مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ﴾ واته: (سته مكاران هيچ) نزيك و دوستيكيان نيه، ﴿وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ﴾ (نه تكا كاريك به گوئی بكريت) چونكه تكا كاران تكا بو كه سيك ناكه ن سته می له نه فسی خوی كردي بی به هاو به شدانان، نه گه وادابنری تكايش بكه ن نه وه خوا ۲۳ رازی نابی به تكا كانيان و ليان قبول ناكات.

(۱۹): ﴿يَعْلَمُ حَايَةَ الْأَغْنَىٰ﴾ (خوا ده زانی به خيانه تي چاوه كان) ته ماشا كرديكه كه مروف له هاوشانه كه ی ده يشاريته وه، نه ویش ته ماشا كرديكه كه سي به ران به لى غافله، ﴿وَمَا خَفِيَ الصُّدُورُ﴾ (هه رچی دلّه كان ده يشارنه وه) له وهی به بنده ناشكرای نه كردوه بو

غەیری خۆی، خوا ﷻ ناگاداره بەو شاراوەیه، جا غەیری ئەوانە لە کاروبارە ئاشکرەکان ئەوە لە پێشترە.

(۲۰): ﴿وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ﴾ (خوا بە حەق و راستی دادوهری دەکات) چونکە قسە کانی حەقە، برپارە شەرعیە کانی حەقە، برپاری پاداشتی حەقە، ئەو زاتە بە زانستی و بە نووسینی و بە پاراستنی دەوری هەموو شتە کانیداوە، وە پاک و بێگەرە لە هەموو سەتم و ناتەواوی و سەرجهەم کەم و کورتیەکان، ئەو زاتە برپاری قەدەری دەدات، کە بریتیە لەوەی ئەگەر بیهوێ دەبێ، وە ئەگەر نیهوێ نایێ، ئەو زاتە دادوهری دەکات لە نیوان بەندە برپادارو بێرپرواکان لە دنیادا، وە جیاکان دەکاتەو بە سەرکەوتنی دۆستان و خۆشەویستانی خۆی پێ سەردەخات ﴿وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ﴾ واتە: (ئەوانە ی جگە لە خوا هاواریان لێدە کەن) ئەمە گشتگیرە لە هەموو ئەوانە ی پەرسەری لە غەیری خوا، ﴿لَا يَقْضُونَ شَيْءٌ﴾ (ناتوانن برپاری هیچ شتیک بەدەن) لە بەر بێ توانایان، وە ئەو بونی و یست و ئیرادەیان بۆ خێرو چاکەو نەتوانینی ئەنجامدانی، ﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ﴾ بێسەری هەموو دەنگە کانه، بە جیاواری زمانەکان، لە جیاواری داواکاریەکان، ﴿الْبَصِيرُ﴾ بێنەرە بەوەی کە بوووە بەوەی کە دەبێ، وە ئەوەی دەبینن و ئەوەی نایبینن، وە ئەوەی بەندەکان دەیزانن و ئەوەی نایزانن. لە سەرەتای ئەم دوو نایەتەدا فەرمووی: ﴿وَأَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْأَرْزَاقِ﴾ پاشان وەسفی کردووە بەم وەسفانە، کەوا دەخواری بە خو ئامادە کردن بۆ ئەو رۆژە مەزنە، چونکە ترساندن و هاندانی لەخو گرتووە.

(۲۱-۲۲): ﴿أُولَئِكَ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ يُذَوِّبُهُمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِن وَّاقٍ ﴿٢١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾﴾

خوا ﷻ دەفەرموێ: ﴿أُولَئِكَ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ﴾ واتە: بە دل و جەستەیان، گەڕانی سەرئەندەکان و بەندوهرگرتن و بێرکردنەو لە شوێنەوارەکان ﴿فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِن قَبْلِهِمْ﴾ لە بەدروندانەران، جا بێگومان خراپترین سەرئەنجام دەبینن، سەرئەنجامی لەناوچوون و ریسوایی و سەرشوێری.

بێگومان ﴿كَانُوا﴾ ئەوانە بەهێزتر بوون لە ئەمانە، لە پرووی ژمارەو خو ئامادە کردن و گەورەیی جەستەیان، ﴿وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ﴾ وە لە پرووی شوێنەوارو خانوو چاندندا، وە هیزو توانای شوێنەوار بەلگەیه لەسەر توانای ئەو کەسانە ی کە تێیدا بوون ﴿فَأَخَذَهُمُ﴾

اللَّهُ ﴿ (به لام خوا) سزای دان ﴿ يَذُوبِهِمْ ﴾ (به هزی تاوانه کانیانه وه) کاتی سوور بوون له سه ری و بهره وام بوون.

(۲۲): ﴿ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾ (واته: به راستی خوا به هیزی تو له سینی به تینه) تواناو هیزیان هیچ سوودی پی نه گه یاندن له به رانبر توانای خوادا، به لکو به هیزترین تو مهت له رووی هیزه وه گه لی عاد بوون، نه وانیه که وتیان: ﴿ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً ﴾ ﴿ ۱۵ ﴾ فصلته (واته: کی له تیمه به هیز تره) خوا بایه کی بو ناردن هیزو توانایانی لاواز کردو له ناوی بردن به نه و پیری له ناو بردن.

پاشان نمونه به کی باس کرده له بارود و خسی به درودانه رانی پیغه به ران، نه ویش فیرعه ون و سه ربازه کانی بوون، فهرمووی:

(۲۳-۶۶): ﴿ وَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنِ مُبِينٍ ﴿۳۳﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهَمٰنَ وَقُرُوٰتٍ فَعَالُوا سٰجِدًا كَذٰبًا ﴿۳۴﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا اٰنۡبَاۗءَ الَّذِيۡنَ ءَامَنُوۡا مَعَهُۥ ۚ وَاسْتَحْيُوا نِسَاۗءَهُمْ ۚ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِيۡنَ اِلَّا فِيۡ ضَلٰلٍ ﴿۳۵﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُوْنِيۡ اَقْتُلْ مُوسٰى وَلِيَدۡعُ رَبِّهٗٓ اِنِّىۡۤ اَخَافُ اَنْ يُبَدِّلَ دِيۡنَكُمْ اَوْ اَنْ يُظٰهَرَ فِيۡ الْاَرْضِ الْفِسَادَ ﴿۳۶﴾ وَقَالَ مُوسٰى اِنِّىۡۤ اَعُوۡذُ بِرَبِّ رَّبِّيۡكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿۳۷﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنۡ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ اٰيٰتِنَاۤهُۥ اُنۡقَلَبُوۡنَ رَجُلًا اَنْ يَقُوۡلَ رَبِّيۡۤ اَللّٰهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنٰتِ مِنْ رَبِّكُمْ ۚ وَاِنْ يَكُ كٰذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهٗٓ ۚ وَاِنْ يَكُ صٰدِقًا يُصِۡبِكُمْ بِعَضۡ اَلَّذِيۡ يَعِيۡدُكُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيۡ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذٰبًا ﴿۳۸﴾ يَقُوۡمُ لَكُمْ اَلْمَلٰٓئِكُ السَّوۡمُ ظٰهِرِيۡنَ فِيۡ الْاَرْضِ فَمَنْ يَضُرُّنَا مِنْۢ بَآسِ اللّٰهِ اِنْ جَاءَنَا قَال فِرْعَوْنُ مَاۤ اُرِيۡكُمْ اِلَّا مَاۤ اَرٰى وَمَاۤ اَهْدِيۡكُمْ اِلَّا سَبِيۡلَ الرَّشٰدِ ﴿۳۹﴾ وَقَالَ الَّذِيۡ ءَامَنَ يَقُوۡمُ اِنِّىۡۤ اَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْاَحْزَابِ ﴿۴۰﴾ مِثْلَ دَآبِ قَوْمِ نُوۡجٍ وَعَادٍ وَثَمُوۡدَ وَالَّذِيۡنَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ ۚ وَمَا اللّٰهُ يُرِيۡدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿۴۱﴾ وَيَقُوۡمُ اِنِّىۤ اَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنٰذِۡرِ ﴿۴۲﴾ يَوْمَ تُوَلَّوۡنَ مُدْبِرِيۡنَ مَا لَكُمْ مِنَ اللّٰهِ مِنْ عَاصِرٍ ۚ وَمَنْ يَضِلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ ۚ مِنْ هَادٍ ﴿۴۳﴾ وَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلِ الْبَيِّنٰتِ فَا زَلُّنَا فِيۡ شَكِّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِۦٓ ۚ حَتّٰىۤ اِذَا هَلٰكَ قُلْتُمْ لَنْ نَّبَعَكَ اللّٰهُ مِنْۢ بَعْدِهٖۚ رَسُوۡلًا كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُّرْتَابٍ ﴿۴۴﴾ الَّذِيۡنَ يُجٰدِلُوۡنَ فِيۡ ءَايٰتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ سُلْطٰنٍ اٰتٰهُمُ كِبْرًا مِّمَّا عِنۡدَ اللّٰهِ وَعِنۡدَ الَّذِيۡنَ ءَامَنُوۡا كَذٰلِكَ يَطۡغِبُ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ قَلۡبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿۴۵﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يٰۤهٰمَنُۤ اِنِّىۡ لِيۡ صِرَاحًا لَّعَلِّيۡۤ اَتَّبِعُ الْاَسْتَبٰبَ ﴿۴۶﴾ اَسْتَبٰبَ السَّمٰوٰتِ فَا طَلِعَ اِلَىۤ اِلٰهِ مُوسٰى وَاِنِّىۡ لَاطۡنُهُۥ كَذٰبًا وَكَذٰلِكَ زَيَّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوۡءَ عَمَلِهٖۚ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيۡلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ اِلَّا فِيۡ تَبٰآبٍ ﴿۴۷﴾ وَقَالَ الَّذِيۡ ءَامَنَ يَقُوۡمُ اَتَّبِعُوۡنَ اَهْدِيۡكُمْ سَبِيۡلَ الرَّشٰدِ ﴿۴۸﴾ يَقُوۡمُ اِنَّمَا هٰذِهِۦ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا مَتَّعَ وَاِنَّ الْاٰخِرَةَ هِيَ دَارُ الْفَكَرٰرِ ﴿۴۹﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزٰى اِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ

صَلِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْفَعُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٤﴾
 وَيَقُولُوا مَا لِيَ آذَعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿١٥﴾ تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرُ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ مَا
 لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا آذَعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفِيرِ ﴿١٦﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَكَ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا
 وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَّرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿١٧﴾ فَسَتَذَكَّرُونَ مَا أَقُولُ
 لَكُمْ وَأَفْوُضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٨﴾ فَوَقَّعَهُ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَّا مَكْرُوهًا وَحَاقَ
 بِثَالِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿١٩﴾ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ
 أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٢٠﴾

(۲۳): ﴿ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا ﴾ (بیگومان ناردمان) بؤره گهزی شهو به درؤدانه رانه ﴿ مُوسَى ﴾ کورپی عمران ﴿ بِأَيَّتِنَا ﴾ به نیشانه مهزنه کانمان، که به لنگه به کی براوه به له سره راستی شهو په یامه ی هیناویه تی، وه پووچی شهوی هاوبه شدانه ران له سره رین ﴿ وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴾ واته: به لنگه ی پروون که ره وه، زال ده بیست به سره دلداو ملکه چی دهی، وه ک مارو گوچانو وینه ی نهوانهش له نیشانه پروونه کان، که خوا پشتیوانی موسای پیگرد، وه چیگیری کرد لهو حقه ی بانگه شهی بؤده کرد.

(۲۴): وه نیردراو بؤلایان ﴿ فِرْعَوْنَ وَهَمٰنَ ﴾ وه وهزیره که ی ﴿ وَقُرُوٰتٍ ﴾ که له گه لی موسا ﴿ عَلٰی ﴾ بوو، ستمو دهست دریزی لیده کردن به مالو سامانه که ی، همموویان ره تیان دایه وه به تووندترین شیوه، ﴿ فَقَالُوا سِحْرٌ كَذٰبٌ ﴾ (واته: وتیان جادوو گه ریکی درؤزنه).

(۲۵): ﴿ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا ﴾ (واته: نجا کاتی موسا ثانیی راستی له لایه ن یمه وه بؤ هینان) خوی گه وره پشتیوانی لیگرد به موعجیزه دره وشاوه کان، که پیویست بوو ته وواو ملکه چی بین، نهوان وه ریان نه گرت، ته نها به وازهینان و پشت تیکردن نه وه ستان، به نکوولی دژایه تی کردنیان به به لنگه پووچه کانیا نه وه نه وه ستان. به لکو حالیان گه یشته شهوی تا ﴿ قَالُوا اقْتُلُوا اَبْنَاءَ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُ، وَاَسْحَبُوْا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِيْنَ ﴾ (واته: وتیان: کورانی نهوانه ی له گه ل موسا بروایان هیناوه بکوژن، وه ژنه کانیا به زیندووی بیلنه وه، به لام فیلی بیروایان) کاتی شهم فیله یان به کارهینا، وه پییان وابوو بیگومان شهوان نه گهر منداله کانیا بکوژن، شهوه به هیز نابن و له کویلا به تیدا ده میننه وه له ژیر فرمانی نهواندا، به لام فیله کانیا ﴿ اِلَّا فِيْ صَلٰلٍ ﴾

(هر مايهي سرليشيوانه) كاتي ئه وهى ويستيان بويان نه چروه سر، بهلكو پيچه وانهي
 نه ويان تووش بوو كه مه بهستيان بوو، خوا له ناوي بردن تا كوتايي. ياسايه ك:
 سه رنجي ئه م خاله بده كه له قورئاندا زور هاتووه:
 نه گهر سياقه كه له چيرو كيكي دياريكراودا بيت يان شتيكي ديارى كراو، وه خوي
 گه ورهش ويستي وايست حوكم و بريار له سر ئه و دياريكراوه بدا به برياريك تايهت
 نه بيت پييه وه، باسي برياره كه ي كردوه، وه به ستويه تيه وه به وه سفي گشتي بو ئه وه ي
 گشتگير بيت، وه ئه و وينه يش بجيته ناويه وه كه قسه كه له و پيناوه دا كراوه، وه
 بو ئه وه ي به تايهت كردني برياره كه وه هم و گومان دوور بخريته وه، له بهر ئه مه يه
 نه يفه رمووه: (وما كيدهم إلا في ضلال) (واته: به لام فيلى ئه وان هر مايهي سرلي
 شيوانه)، بهلكو فه رمووي: ﴿ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ ﴾ (واته: به لام فيلى
 يبروايان هر مايهي سرليشيوانه).

(۲۶): ﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَخَافُ أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ ﴾
 لئوت بهرزی و خو به گهوره زاینه وه به
 گهله گیل و گه مژه که ی گوت: ﴿ ذُرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ﴾ واته: (لیم گه رین
 با موسا بکوژم نهوسا با نه و هانا بو
 پهروه ردگاری بهری) پی و ابو و خوا
 روو رهشی بکات- نه گه دلای گهله که ی
 له بهر چاو نه گرتایه نه وه ده یکوشته، نه و
 به هانا وه چوونی خوا ریگری لینده کرد
 بو نه و کاره.

پاشان باسی پالنه ری نه وه ی کردوه که
 بو وه ته مایه ی نه وه ی بیکوژیت، بیگومان
 له بهر ناموژگاری گهله که ی بو وه، وه
 لابرندی خراپه کاری له زه ویدا، جا

فهرمووی: ﴿ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ ﴾ (واته: من ده ترسم ناینه که تان بگوری) نه و
 ناینه ی که تیوه له سه رین، ﴿ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ ﴾ (واته: یان له زه ویدا ناژاوه
 بنیته وه) نه مه له سه رسوره نه ترین شته کانه، که خراپترین دروستکراو ناموژگاری
 خه لک بکات له شوینکه وتنی چاکترین خه لک، نه مه ش له ساخته کردن و رازندنه وه کانه
 که ناچینه ناو تنها عه قلی نه وانه نه بی خوا ده رباره یان فهرمووی به تی: ﴿ فَأَسْتَحَفَّ قَوْمَهُ،
 فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴾ (۵۱) ﴿ الزخرفه ﴾ (واته: جا به م قسانه گهله که ی هه لئه له تاندو
 نه وانیش گویرایه لیان کرد بیگومان نه وان هه میشه گه لیکلی له سنور ده رچوو بوون).

(۲۷): ﴿ وَقَالَ مُوسَى ﴾ (موسا فهرمووی): پشت به ست به پهروه ردگاری - کاتی
 که فیرعه ون نه و قسه ناشرینه ی وت که گو مرابوونی پیویست کرد، وه پشتی به
 تواناو ده سه لاتی خو ی به ست: ﴿ إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ ﴾ (واته: ریگریم لیکرا به
 پهروه ردگاری تی خوا، که سه رجه م کاروباره کانی پی ری نکخستو وه، ﴿ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ
 بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴾ لئوت بهرزی و پروانه بوونی وای لیکرد بی، پروای نه بی به پوژی دوایی.
 فیرعه ون و غهیری فیرعه ونیش ده چینه نیویه وه، ههروه ک به م نزیکانه له یاسا که ی پیشو و

﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذُرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَخَافُ
 أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ ﴾
 وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ
 بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿ وَقَالَ رَبُّنَا مُؤْمِنٌ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ
 يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ
 جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ وَإِنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِهِ
 كَذِبُهُ فَإِنَّ فِيكَ صَادِقًا لَيْسَ كَمِثْلِهِ الْقَوْمُ الَّذِي يَكْفُرُ
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿ يَقُولُ لَكُمْ
 الْمَلِكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَضُرُّكُمْ مِنْ بَنِي اللَّهِ
 إِنْ جَاءَهُمْ نَأْسٌ مِمَّا زَكَّرْتُمْ أَمْ آيَاتُ اللَّهِ وَمَا أَهْدَيْكُمْ
 إِلَى سَبِيلِ الرَّشَادِ ﴿ وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَتَّقُونَ إِنِّي أَخَافُ
 عَلَيْكُمْ نِقْمَ رَبِّي الْأَخْرَابِ ﴿ مَثَلُ ذَابٍ قَوْرٍ نُوحٍ وَغَاوٍ
 وَتَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعَالَمِينَ ﴿
 وَيَتَّقُونَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ نِقْمَ الرَّسُولِ الْكَافِرِ الَّذِي يَكْفُرُ
 بِاللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿

باسمان كرد، خوا سوره ريگري ليكرد به سوزو به زه يي خوي، له هه موو خو به زلزاني كه بپرواي به روي ليبرسيته وه نيه، وه چهندين هو كاري بو دانا، كه بينه ريگر له بهردهم زيانو خراپه ي فيرعونو دارو دهسته كه ي.

وه له كوي نهو هو كارانه شم پياوه بروداره بوو، كه له كهسو كاري فيرعون بوو له بنه ماله ي پاشا، بيگومان هه رده بي گوي له قسه ي بگيري، به تايهت نه گر به روالهت له گه لياندا بي و ثيمانه كه ي بشاريته وه، به زوري نه وانيش نه وه له بهر چاو ده گرن، كه نه گر به روالهت پيچه وانه يان بي نه وه هيچ شتيك له بهر چاو ناگرن، ههروه كو خوا سوره ريگري له پيغه مبه ره كه ي كرد سوره به هو ي مامي نه بو طالبيه وه له قوره يش، نه بو طاليب پياويكي گه وروه قسه رو يشتوو بوو له ناوياندا، وه له سه ر تاينه كه ي نه وان بوو، خو نه گر مسولمان بووايه نه وه نه يده تواني نهو ريگريه بكات.

(۲۸): نهو پياوه بروداره تيگه يشتوو ژيره، كه رهفتاري گه له كه ي به خراب داده نا، وه ناشريني نه وه ي سوور بوون له سه ري، فهرمووي: سوره أَنْفَتَلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ سوره واته: چون كوشتني (مووسا) به حه لال ده زانن كه نه مه تاوانو سته مه كه يه تي، كه ده لي: په روه رد گارم خوايه، ههروه ها قسه كه ي بي روونكر دنه وه نيه، وه له بهر نه مه فهرمووي: سوره وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ سوره (واته: به راستي به لگه مو معجيزه ي رووني له په روه رد گار تانه وه بو هي ناون) چونكه به لگه كه ي بلاو بو يه وه له ناوياندا، به جو ري بچوو كو گه وره پيي ده زاني، واته: نه م كه سه پيوست ناكا بكوژري.

نايا بوچي پيش نه وه ره تان نه كرده وه كه حه قو راستي هينا، وه به به لگه روو به رووي به لگه نه بوونه وه ره تي بكه نه وه، پاشان دواي نه وه ته ماشاتان كر دبايه نايا شايسته ي نه وه يه بكوژري يان نا؟ به لام ئيستا به لگه كه ي ده ر كه وتوو وه سه لماندني زاله، جا له نيوان ئيوه كوشتني نه ودا ريگايه كي زور هه يه كه گه ر دني گويدر يوي تيدا ده پچري، پاشان وتاريكي عه قلي بي وتن هه موو كه سيني عاقل قايل ده كات به هه رچوني نه ندازهت كر دبي، جا فهرموويه تي: سوره وَإِنْ يَكُ كَذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ. وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ سوره واته: مووسا سوره له نيوان دوو كاردايه، يان دروده كات له بانگه وازه كه يدا، يان راست ده كات، جا نه گر دروي كرد نه وه درو كه ي بو سه ر خوي ده گه ريته وه، وه زيانه كه يشي تايهت ده بي به خوي، ئيوه هيچ زيانا يكتان له ودها بي ناگات، كاتي ريگريتان كرد له وه لامدانه وه به راستداناني، جا نه گر راستگو بوو،

وه به بهلگه‌ی پروونکر اووه هات بۆ ناوتان و هه‌والی پیدان که بیگومان ئیوه ته‌گه‌ر
 وه‌لامی نه‌ده‌نه‌وه، خوا ﷻ سزاتان ده‌دات به سزایه‌ک له‌ دونیادا، وه سزایه‌ک له‌ دواړوژ،
 بیگومان هه‌رده‌بی به‌شی له‌وه‌ی به‌لینی پیداون تووشتان بی، ئه‌ویش سزایه له‌ دونیادا،
 ئه‌مه‌ش له‌ چاکی عه‌قلی و شاره‌زایی به‌رگریکردنی بوو له‌ موسا ﷺ، کاتی که ئه‌م
 وه‌لامی دایه‌وه که هیچ ئالۆزیه‌کی تیدانیه له‌سه‌ریان، کاره‌کی دانا له‌ نیوان دوو
 حاله‌تدا، جا به‌هه‌ر گریمانه‌یه‌ک کوشتنی گیلی و گه‌مه‌یه‌ی و نه‌فامیه له‌لایه‌ن ئیوه‌وه،
 پاشان گواستیه‌وه خوی لئ پازیبی و لئ خوش بی و په‌حمی لئ بکات- بۆ لای کاری
 له‌وه به‌رزتر، وه‌ پروونکردنه‌وه‌ی نزیک‌ی موسا ﷺ له‌ حه‌ق و راستیه‌وه، جا فه‌رمووی:
 ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ﴾ واته: زیده‌پرویه به‌ وازه‌ینان له‌ حه‌ق و روو‌کردنه باتل و
 ناهه‌ق ﴿كَذَّابٌ﴾ به‌دانه‌پالی له‌وه‌ی زیده‌پرویی کردوه تیایدا بۆ لای خوا، ئا ئه‌مه خوا
 هیدایه‌تی نادا بۆ پریگای راست، نه له‌ناوه‌رپۆ کیدا نه له‌به‌لگه‌یدا، وه‌ سه‌ر که‌وتوو نا‌کری
 بۆ پریگای راست.

واته: بیگومان ئیوه بینیتان ئه‌وه‌ی موسا ﷺ بانگه‌وازی بۆ ده‌ کرد بۆ حه‌ق و راستی،
 وه‌ ئه‌وه‌یشی خوا هیدایه‌تی دابوو، بۆ پروونکردنه‌وه‌ی له‌ سه‌لماندن و به‌لگه‌ عه‌قلیه‌کان و
 له‌ سروشت به‌ده‌ره ئاسمانیه‌کان، جا هه‌ر که‌سی ئه‌م هیدایه‌ته وه‌رده‌گری نا‌گونجی
 که‌سیکی زیده‌ره‌وو درۆزن بی، ئه‌مه‌ش به‌لگه‌یه له‌سه‌ر ته‌واوی زانست و عه‌قل و
 شاره‌زایی به‌ په‌روه‌ردگاری.

(۲۹): پاشان گه‌له‌که‌ی ناگادار کرده‌وه و ئامۆژگاری کردن و ترساندن به‌ سزای پۆژی
 دوا‌یی، وه‌ پریگری لیکردن له‌ له‌خوبایی بوون، به‌ ده‌سه‌لاتی ئاشکرا و پو‌اله‌ت، جا
 فه‌رمووی: ﴿يَقَوْمِ لَكُمْ الْمَلِكُ الْيَوْمَ﴾ واته: له‌ دونیادا ﴿ظَهْرِينَ فِي الْأَرْضِ﴾ به‌سه‌ر ژیر
 ده‌سته‌کانتانه‌وه، هه‌رچیتان بوئ به‌سه‌ریاندا جیبه‌جی ده‌کن.

جا ئه‌مه‌تان بۆ ده‌سته‌به‌ر بووه، وه‌ بۆتان ته‌واو نابی ﴿فَمَنْ يَصُرْنَا مِنْ نَّاسِ اللَّهِ﴾ واته:
 سزای خوا ﴿إِنْ جَاءَنَا﴾؟ ئه‌مه‌ش له‌ جوانی بانگه‌وازه‌که‌ی بوو، کاتی که کاره‌کی
 هاوبه‌شکرد له‌ نیوان خو‌ی و ئه‌واندا که فه‌رمووی: ﴿فَمَنْ يَصُرْنَا﴾ وه‌ که‌ ده‌فه‌رموئ:
 ﴿إِنْ جَاءَنَا﴾ بۆ ئه‌وه‌ی واتیان بگه‌یه‌نی ئه‌و ئامۆژگاریان ده‌کات، هه‌روه‌ک چۆن
 ئامۆژگاری نه‌فسی خو‌ی ده‌کات، وه‌ پازیه‌ بۆیان، ئه‌وه‌ی پازیه‌ بۆ نه‌فسی خو‌ی.

جا ﴿قَالَ فِرْعَوْنُ﴾ فیره‌هون به‌ره‌ه‌لستی کرد له‌وه‌دا، گه‌له‌که‌ی یاخی کرد که شوینی

موسا عليه السلام بکهون: ﴿ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴾ (واته: چی خوّم به چاکی ده بینم هر نه وه تان نشان ده ده م، وه تنها بو ریگیای راست ریتمایستان ده کم). راستی کرد له قسه که یدا ﴿ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ ﴾ به لام فیرعه ون چی به چاک بینی؟ نه وه ی به چاک بینی گله که ی بترسینی بو نه وه ی شوینی بکهون، بو نه وه ی ده سه لاتداری له ناویاندا جیگیر بی، وه حقی نه بینی له خویدا، به لکو حقی بینی له لای موسا عليه السلام ینکاری و نکوولی لیکرد.

وه دروی کرد له قسه که یدا: ﴿ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴾ (واته: تنها بو ریگیای راست ریتمایستان ده کم)، به راستی نه مه هه لگی پرا نه وه ی حقه، نه گهر فرمانی بیبکرایه ن به شوینکه وتنی، تنها له سهر کوفر و گومرایه که ی، نه وه شه ره که ناسانتر ده بوو، به لام فرمانی پیکردن به شوینکه وتنی، وه پی و ابوو شوینکه وتنی نه و شوینکه وتنی حقه، وه شوینکه وتنی حقیش شوینکه وتنی گومرایه.

(۳۰): ﴿ وَقَالَ الَّذِينَ هَامُوا ﴾ دووباره بانگه وازی گله که ی کرده وه، به بی نه وه ی له هیداتیان بیئومید بی - ههروه ک چون نه وه حالی بانگخوازانه بو لای خوا، به رده وام خه لکی بانگ ده کهن بو لای پهروه رد گاریان، وه هیچ شتیک ناتوانی له به رده میاندا بیته به ربه ست، وه په شیمانان ناکاته وه سهر که شی و لووت به رزی نه و که سه ی بانگی ده کهن له دووباره بانگه واز کردن - جا بیانی فرموو: ﴿ يَقُولُ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بُشِّرْهُمْ بِالْأَحْزَابِ ﴾ (واته: ئومه ته به درودانه ره کان، نه وانه ی کوبونه وه له سهر پیغه مبه ره کانیان له سهر دژایه تی کردنیان.

(۳۱): پاشان بوی پروونکردنه وه و فرمووی: ﴿ مِثْلَ دَابِّ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ ﴾ وه کو نه ریتی نه وان له کوفر و به درو داناندا، وه سوننه تی خواش له واندا به سزای به په له له دنیا پیش دواروژ، ﴿ وَمَا لَكُمْ لِرَبِّدِّظْمًا لِلْعِبَادِ ﴾ سزایان بده به بی هیچ گوناھی نه نجامیان دابی، وه هیچ تاوانی پیشتر کردیتیان.

(۳۲): دوی نه وه ی ترساندن به سزا دونیایه کان، ترساندن به سزای دواروژ، جا فرمووی: ﴿ وَيَقُولُ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ يُدْخِلُكُمْ فِيهَا فِي يَوْمٍ مُّكْتَفٍ ﴾ (واته: روژی دوی، کاتی که خه لکانی به ههشت بانگی خه لکانی دوزه ده کهن: ﴿ إِنَّ قَدْ جِئْنَاكُمْ بِآيَاتٍ بَيِّنَاتٍ ۖ وَالْأَعْرَافِ ﴾ (واته: بیگومان ئمه نه وه ی پهروه رد گارمان به لینی پیداین راست بوو پی گه یشتین) تا کوتایی نایه ته کان. (وه ک خوا ده فرمووی: ﴿ وَنَادَىٰ أَصْحَابَ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ

أَفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٥﴾ ﴿الأعراف﴾
 (واته: وه دۆزه خیه کان بانگ و هاوار له بهه شتیه کان ده کهن ده لاین هندی ناومان پی
 به خشن، یان هندی له و رۆزیه ی که خوا پی به خشیون له وه لامیاندا ده لاین: خوا
 هردووکی له سر بیروایان حرام کرده). وه کاتی خه لکانی دۆزه خ بانگی مالیک
 ده کهن سر پرشتیاری دۆزه خ: ﴿لَقِضْ عَلَيْنَا رَبُّكَ ﴿٥٦﴾﴾ الزخرف، (واته: با په روه رد گارت
 بمانرینیت) نه ویش ده لی: ﴿إِنَّكُمْ مَكْنُوتٌ ﴿٥٧﴾﴾ الزخرف، (واته: بیگومان تیوه ده میننه وه).
 وه کاتی بانگی په روه رد گاریان ده کهن: ﴿رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿٥٨﴾﴾
 المؤمنون، (واته: نه ی په روه رد گارمان له م دۆزه خه ده رمان بینه جا نه گه ر جار یکی
 تر گه راینه وه بو بیروایی نه وه به راستی تیمه سته مکارین) نه ویش وه لامیان ده داته وه:
 ﴿أَخْشَوْا فِيهَا وَلَا تَكْلُمُونَ ﴿٥٩﴾﴾ المؤمنون، (واته: وه خوا ده فهرمو ی: به ریسوایی بمیننه وه له
 دۆزه خدا و هیچ قسه به کم له گه لدا مه کهن).

وه کاتی به هاو به شدانه ران ده وتر ی: ﴿وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمُ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ ﴿٦٠﴾﴾ القصص،
 (واته: وه بیان ده وتر ی هاوار بکهن له و بتانه ی که داتان نابوو به هاو به شی خوا
 نه وانیش هاواریان لیده کهن، به لام وه لامیان ناده نه وه) ترساندن ی - په زاو ره حمه تی خوی
 لیسی - له م رۆزه ناخوشه، وه خه مبار بوو بویان، به هوی به رده وام بوونیان له هاو به شدانان.
 (۳۳): له بهر نه مه یه فهرمو ی: ﴿يَوْمَ تَوَلَّوْنَ مُدْبِرِينَ ﴿٦١﴾﴾ که بیگومان ده برین بو ناو ناگر،
 ﴿مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِرٍ ﴿٦٢﴾﴾ نه نفس و ده رووتان نه وه هیزه ی هه یه ریگری بکات له
 سزای خوا، وه نه هیچ کهس یارمه تیتان ده دات له غیری خوا ﴿يَوْمَ تَلَّى التَّارِيبُ ﴿٦٣﴾﴾ قَالَهُ،
 ﴿مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ﴿٦٤﴾﴾ الطارق، (واته: له رۆژ یکدا که هه رچی نه یی هه یه ناشکرا ده کری x
 نه وه هیزیک شک ده بات و نه پشتیوانیک).

﴿وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَهُوَ مِنَ الْهَارِ ﴿٦٥﴾﴾ چونکه هیدایه ت به دهستی خوا به، جا نه گه ر ریگری
 هیدایه تی کرد له به نده که ی، نه وه زانستی به وه هه یه که نه و شایسته ی نه و هیدایه ته
 نه، به هوی نه وه ی پیسه، بویه هیچ ریگایه ک نه بو ریتمایی کردنی.

(٣٤): ﴿وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ﴾ كسوري به عقووب درودي خويان له سه ربني ﴿مِنْ قَبْلُ﴾ پيش هاتني موسا عليه السلام به به لگه روون و ناشكر اكان له سه راسيتي، وه فرماني پيكردن به به ندياه تي پهروه ردگار تان به تاكو ته نها، كه هيج هاوه ليكي نيه ﴿فَأَزَلِمْتُمْ فِي شَيْءٍ مِمَّا جَاءَكُمْ﴾ له زيانيدا ﴿حَتَّى إِذَا هَلَكَ﴾ گومان و هاو به شدان تان زيادي كرد، وه ﴿فَلَمَّا لَمْ يَبْعَثْ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا﴾ واته: نه مه گوماني پووجان بوو، وه نهو گومانه خراپه تان كه شايسته نيه به خوي به رزو مه زن، بيگومان خوا واز له

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلِمْتُمْ فِي شَيْءٍ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّى إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ نَبْعَثَ اللَّهَ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِحَسْرَتٍ وَسُخْرٍ أُنزِلَتْ آيَاتُكَ كَذَلِكَ أَنْتُمْ تَطْلَعُونَ ﴿٣٥﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ يَا قَوْمِ أُولِي الْأَبْصَارِ أَبْصِرُوا أَإِنِّي لَأَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٣٦﴾ وَمَا كُنْتُمْ بِأَعْيُنِنَا قَدْ كُنَّا آيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْتُونَ الْأَمْثَالَ ﴿٣٧﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ صَالِحًا تَدْكَرُوا تَأْتِيهِمْ رُسُلُنَا فَيَتَّبِعُونَ فَأُولَئِكَ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَاتٌ أَنْ يَسْتَرْفِعُوا أَعْيُنَهُمْ وَلَا يَقُولُوا لِمَا كُنَّا وَاعِدِينَ قَوْمَهُمْ ﴿٣٨﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٩﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤١﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٢﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٣﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٤﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٥﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٦﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٧﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٨﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٩﴾ وَمَنْ يَعْصِ رَبَّهُ يُجْزِلْهُ رَبُّنَا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٥٠﴾

به ديهيئراوه كاني ناهيتي به هه وه ته، كه فرمانيان پي نه كاو قه ده غه يان لي نه كات و ني در او يان بو نه نيري. گومان بردنيك كه خوا پيغه مبر نانيري گومان بردنيكي گومرا يانه به، له بهر نه مه به فهرموويه تي: ﴿كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ﴾ (واته: نا به و جوړه خوا گومراي ده كات نهو كه سه ي زياده په وي دوو دله) نه مه وه سفې راسته قينه ي نه وانه، كه موسا يان پي وه سف كرده وه، به زولم و خو به گه و ره زانين، به راستي نه وان زيده پو بوون، به ده رچوونيان له حه ق و لادانيان لي بي بو گومرايي، نا نه وانه درو زدن كاتي نه و ه يان داوه پال خوا و پيغه مبره كه يان به درو دانا.

جا نهو كه سه ي وه سفې زيده پو درويه - جيا نابنه وه لي بي - خوا هيدا به تي ناداو سه ر كه و تو وي نا كا بو خير، چونكه حه ق و راستي په ت كردو ته وه دو اي نه وه ي پي گه يشته وه ناسيو به تي، جا پاداشتي نه وه به خوا ﴿تَوَلَّيْ لِي﴾ سه ني به ريگريكردي له هيدا به ت، ههروه ك خوا ﴿فَرَمُو بيه تي﴾: ﴿فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاعَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ﴾ (واته: جا كاتي ك لا ياندا له حه ق خواش دلي وه رگيران).

﴿ وَنُقَلِّبُ أَفْعَادَهُمْ وَأَبْصُرُهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ ۖ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَدْرُهُمْ فِي طُعْنِهِمْ يَعْمَهُونَ ۗ ﴾ ﴿ الْأَنْعَامِ ﴾
 (واته: وه كاتى هاتنى موعجيزه كان دل و چاويان و ورده گيرين و لايددهين له باوهرهينان ههروه ك له سه ره تاوه بر و ايان به قورشان نه هينا وه ليان ده گه رين له سه ره كشى خوياندا هه سه ره گردان بن)، ﴿ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝٥٨ ﴾ ﴿ البقرة ﴾
 (واته: وه خوا رينموني گهلى سته مكاران ناكات).

(٣٥): پاشان باسى وه سفى زيده روى دروژنى كردوه و فرمويه تى: ﴿ الَّذِينَ يُحَدِّثُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ ﴾ (واته: نه وانى ده رباره ي نيشانه كاني خوا ده مه قالى ده كه ن) نه و نيشانانى حه قى له ناحق روون كردوته وه، وه كو ده ره كه وتنى خور بو چاو، نه وان ده مه قالى تيدا ده كه ن له گه ر وونيدا، بو شه وه ي ره دى بدنه وه و پو وچى بكه نه وه، ﴿ بَعَثَ سُلَيْمَانَ عَلَيْهِمُ ﴾ (واته: به بى شه وه ي به لگه و سه لماندنيكيان بو هاتى، نه مه وه سفى كي پويسته بو هه ريه ك له وانى ده مه ده مى له نايه ته كاني خوادا ده كه ن، بيگومان نه سته مه ده مه ده مى به به لگه بكه ن، چونكه حه ق و راستى هيج دژيك له دژى ناوه ستى، به هيج جو رى ره وانيه به به لگه ي شه رعى، يان عه قلى دژايه تى بكرى.

﴿ كَبُرُ ﴾ (نه و قسه يه ي كه ره تكدنه وه ي حه ق به پو وچ و به تال له خو ده گرى): ﴿ مَقَامًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ ءَامَنُوا ﴾ (واته: تووره يه لاي خوا، وه لاي نه وان هس بر و ايان هينا وه) خوا ﴿ زُرْ ﴾ رقى له خاونه كه يه تى، چونكه له خو ي گرتوه درودانان به حه ق و به راست دانانى پو وچ و به تال وه دايه تيه پالى، ئا ئه م كارانه تووره يى خوا سه خت ده كاته وه به و كه سه ي كه پى وه سفكراوه، به هه مان شيوه به نده بر و اداره كانيشي تووره ده بن له وه به و په رى تووره بوون، وه ك گونجاندن و ريك هاتنى له گه ل په روه رد گاريان، ئا نه وان ه تايه تمه ندرينى دروستكراوه كاني خوان، جا تووره ييان به لگه يه له سه ر خراپى و ناشرينى شه وه ي كه لى تووره ن، ﴿ كَذَلِكَ ﴾ (واته: وه ك چون خوا موريدا به سه ر دلى داروده سته ي فيرعه وندا ﴿ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُّتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴾ (واته: خوا مور ده نى به سه ر دلى هه موو خو به لزانى كى زورداردا) خو به گه و ره زانه له نه فسى خويدا له سه ر حه ق به ره تكدنه وه ي، وه له سه ر خه لكى به به كه م دانانان. زورداره به زورى سته م و دژايه تى كردنى. (٣٦): ﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ﴾ به به ره ه لستى مووسا و به درودانانى له بانگ كردنيدا بو

دانپيدانان به پهروه گارى جهانيان، ئهو زاتهى كه له سهرووى عهشه وه، به وه له سهرووى دروستكراوه به رزبوه ته وه ﴿يَنْهَنُّنُ ابْنَ لِي صَرَحًا﴾ واته: كوشكيكى به رزو مه زنه بو دروست بكه، مه به ست له كوشكه دا: به لكو له ويوه سه يري ﴿إِنَّ إِلَهَ مِثْلِي لَأَكْظَمُ، كَذِبًا﴾ واته: (خواكهى موسا عليه السلام بكم به پاستى من وا گومان ده بهم ئهو موسا درؤزنه) له بانگه وازه كه يدا كه ئيمه پهروه ردگار يكمان هه يه، نه ويش له سهرووى ناسمانه كانه وه يه.

(۳۷): به لام فيرعون ويستى ئه وه بسپيري و به نه فسى خوئى ئهو كاره تاقي بكاته وه، خوا عليه السلام فرمووى له روون كردنه وهى ئه وهى واى له فيرعون كرد ئهو قسه يه بكات: ﴿وَكَذَلِكَ زَيْنُ لِفِرْعَوْنَ سُوءُ عَمَلِهِ﴾ (واته: ئا به وجوره رازنر ايه وه بو فيرعون كرده وهى خراپى) كرده وهى ناشرينى له لا جوان كرد، به رده وام شه يتان بوئى ده رازنده وه، بانگى ده كرد بو لاي و له پيش چاوى جوانى ده كرد، هه تا به چاكى زانى و بانگه وازى بو كردو مشت و مپرى ده كرد وه ك مشت و مپرى ئه وانى له سهر حه قن، له كاتيكدا ئهو له وپه رى خراپه كاران بوو.

﴿وَصَدَعَنُ السَّبِيلِ﴾ (واته: ريگرى كرا له ريگاي) راست، به هوئى ئهو پووجه وه كه بوئى رازبوويه وه ﴿وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ﴾ (واته: هه ر فيل و پيلانيكى فيرعون بوو) كه مه به ستى پيئى فيل كردن بوو له حه ق، خه لكيش وا تيبگه يه نيست كه ئهو له سهر حه قه و موسا عليه السلام له سهر ناحه قه ﴿إِلَّا فِي تَبَابٍ﴾ واته: خه ساره تمه ندو به فيرو چوو، هيچ سوودنيكى پينه گه ياند بيجگه له به دبه ختى نه نيست له دونياو دواروژدا.

(۳۸): ﴿وَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا﴾ (واته: ئهو پياوهى بپرواى به موسا عليه السلام هينا بوو) ناموژ گاريه كهى دووباره كرده وه بو گه له كهى و وتى: ﴿يَقَوْمِ أَتَيْعُونَ أَهْدِيَكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ﴾ (واته: ئه ي گه له كه م شوين من بكه ون ريگاي راستان نشان ده ده م) نه ك ئه وهى فيرعون پيشان ده لئى، بيگومان ئهو ريئماييتان ناكات جگه له ريگاي گومرايى و خراپه كارى نه نيست.

(۳۹): ﴿يَقَوْمِ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَّعٌ﴾ (واته: به پاستى ژيانى ئهم دونيا يه رابواردنيكى كه مه) چيژى پيئى وهرده گري بو ماوه يه كى كه م، پاشان ده برپه وه وه به رش و بلا و ده بيئى، با ياخيتان نه كات و هه لئان نه خه له تيئى له وهى بوئى

دروستکراون ﴿وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ﴾ (واته: بهراستی هر دواړوژ) جیگای مانه ویه، وه شوینی نیسته جیوونو جیگیربوونه، جا پیویسته له سهرتان بایه خی پییده نو کاری بو بکن، کار کردنیک بهخته وهرتان بکات تیایدا.

(۴۰): ﴿مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً﴾ (واته: هر که سیک کاریکی خراپی کردییت) له هاوبه شدانان یان خراپه یان سهرپیچی ﴿فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا﴾ (واته: پاداشت نادریته وه تهنه به و نه اندازه نه بی که نه انجامیداوه، زیانی پییده گه یه نی و خه مباری ده کات، چونکه پاداشتی خراپه خراپه یه.

﴿وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى﴾ (له کرده وه کانی دلّه کان و جهسته کان و ته کانی زمان) ﴿فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ (واته: پاداشتیان پییده دری به بی سنوورو بی ژماره، به لکو خوا نه وه نده یان پییده به خشی کرده وه کانیان هر گیز پیی ناگات.

(۴۱): ﴿وَيَقُولُ مَا لِيَ أُدْعُكُمْ إِلَى النَّجْوَىٰ﴾
 به‌وهی که پی‌م وتن ﴿وَتَدْعُونَنِي إِلَىٰ﴾
 النَّارِ ﴿به‌وازهینان له‌شونیکه‌وتنی
 پیغه‌مهری خوا موسا ﴿تَدْعُونَنِي﴾
 (۴۲) پاشان نه‌وهی شی کرده‌ته‌وهو
 فه‌رموویه‌تی: ﴿تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ﴾
 وَأَشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ ﴿ته‌نها نه‌وزاته
 شایسته‌ی نه‌ویه‌بهرستری که‌خواهه، وه
 قسه‌کردن له‌سهر‌خوا‌به‌بی‌زانست له
 گه‌وره‌ترینی گونا‌ه‌کان‌و‌ناشرینترینیا‌نه
 ﴿وَأَنَا أُدْعُكُمْ إِلَىٰ الْعَزِيزِ﴾ (عه‌زیز)
 نه‌وزاته‌یه‌که‌خواه‌نی هه‌موو هیزیکه،
 جگه‌له‌نه‌ویش هیچی له‌و‌کاروباره‌دا
 نیه ﴿الْفَقْرِ﴾ نه‌وزاته‌ی که‌به‌نده‌کان

• وَيَقُولُ مَا لِيَ أُدْعُكُمْ إِلَىٰ النَّجْوَىٰ وَتَدْعُونَنِي إِلَىٰ النَّارِ
 ﴿تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأَشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ
 عِلْمٌ وَأَنَا أُدْعُكُمْ إِلَىٰ الْعَزِيزِ الْقَدِيرِ﴾ لَا جَرَمَ أَنَا
 تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لِي دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ
 وَأَنْ مَرَدُّنَا إِلَى اللَّهِ وَآتَى الْمُسْرِفِينَ هُنَا أَصْحَابُ النَّارِ
 ﴿فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولَ لَكُمْ وَأَوْصَىٰ أُمْرِي إِلَى اللَّهِ
 إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْيَاسِدِ﴾ وَقَدْ هَدَى اللَّهُ سَبْعِينَ مِائَةً
 وَسِتًّا مِائَةً إِلَى النَّارِ فَتَرَوْنَ أَتَانًا يُمْرَضُونَ
 عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ
 فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿وَأَذَىٰ لِمَنْ كَفَرَ فِي النَّارِ
 وَيَقُولُ الْمُسْرِفُونَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ
 سَبَبًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْجُونَ عَنَّا صِيبًا بَرَكْنَا فِي النَّارِ ﴿عَالَ
 الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ قَدْحًا
 كَرِيمًا ﴿وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَدْنَةَ حَتَمَةَ
 أُدْعُوا رَبَّكُمْ يَحْيَىٰ عَنَّا وَإِنَّ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿

زیاده‌پوژی ده‌کن به‌سهر‌نه‌فسی‌خویانه‌وهو بویری ده‌کن له‌سهر‌توره‌یه‌کانی، پاشان
 نه‌گه‌ر‌داوای لی‌خوشبوونیان‌کردو‌گه‌رانه‌وه‌بو‌لای، له‌گونا‌ه‌کانیان‌خوش‌ده‌یی، وه
 نه‌ویشی‌پیوسته‌له‌سزا‌دونیا‌یی‌و‌دوارپوژی‌ه‌کان‌ره‌تی‌ده‌که‌نه‌وه.

(۴۳): ﴿لَا جَرَمَ﴾ واته: ر‌استه‌و‌گومانی‌تیدانیه، ﴿أَنَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لِي دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا
 وَلَا فِي الْآخِرَةِ﴾ واته: شی‌اوی‌بانگ‌کردن‌نیه‌بو‌لای‌و‌هاندان‌له‌سهری، نه‌له‌دونیاو‌نه
 له‌دوارپوژدا، له‌بهر‌که‌مو‌کوپری‌و‌بی‌توانایی، ییگومان‌نه‌وه‌هیچی‌به‌ده‌ست‌نیه، نه
 سوودو‌نه‌زیان، نه‌مردن‌و‌نه‌ژیان، وه‌نه‌زیندوو‌کردنه‌ویش.

﴿وَأَنْ مَرَدُّنَا إِلَى اللَّهِ﴾ (واته: به‌راستی‌گه‌رانه‌وه‌مان‌ههر‌بو‌لای‌خوا‌یه‌خوای) به‌رزو
 مه‌زن، پاداشتی‌هه‌موو‌کرده‌و‌کاری‌ده‌داته‌وه‌به‌پیی‌کرده‌وه‌که‌ی ﴿وَأَتَى الْمُسْرِفِينَ هُمْ
 أَصْحَابُ النَّارِ﴾ نه‌وانه‌ی‌زیده‌پو‌ییان‌کرده‌له‌سهر‌نه‌فسو‌ده‌روونیان‌به‌چاو‌قایی
 به‌ران‌بهر‌په‌روه‌رد‌گاریان، به‌سهر‌پیچی‌کردنی‌و‌بی‌پروابوون‌یی.

(۴۴): کاتی‌ناموژ‌گاری‌کردن‌و‌ئاگاداری‌کردنه‌وه‌و‌ترساندن، نه‌وانیش‌گو‌پرا‌یه‌لیان
 نه‌کردو‌و‌نه‌گونجان‌له‌گه‌لیدا، پیان‌ه‌فه‌رموو: ﴿فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولَ لَكُمْ﴾ (واته: جا

له مه و دوا شه وهی من پیتان ده لیم بیرتان ده که و یته وه) له م ناموژ گاریه وه له داهاتویه کی
نزیکدا دهره نجامی وه رنه گرتسی ده بیننه وه، کاتی سزاتان بو حه لال ده بی و بیبه ش دهن
له شه وه پری پاداشت.

﴿ وَأَفْوِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ ﴾ واته: په نای بو ده به م و کاری خو م به و ده سپیرم، وه پشتی پی
ده به ستم له به رژه وه نندیه کانم و دوور خسته وهی شه و زیانانه ی که له لایه ن یته وه یان
جگه له یته وه تووشم ده یت، ﴿ إِنَّكَ اللَّهُ بَصِيرٌ ﴾ بارودوخی شه وان ده زانی وه شه وه یشی
شایسته یانه. وه بارودوخی لاوازی منیش ده زانی، پیگریم لی ده کات له یته وه وه له
خرابه تان ده مپاریزی، به بارودوخی یته وه شه زانی، ناتوانن هیچ هه لس و که وتی بکه ن
ته نها به ویست و یراده ی شه نه بی، جا نه گه ر یته وه ی زال کرد به سه رمدا شه وه
حیکمه یتکی یتدایه وه له ویست و یراده ی شه وه وه شه بریاره دهره چوه.

(۴۵): ﴿ فَوَقَّعَهُ اللَّهُ سَعِاتٍ مَّامُكُرُوا ﴾ واته: خوی به هیزو به به زه یی شه و پیاوه
بپروداره ی پاراست له فرت و قیل و سزاو پیلانی فیرعه ون و دارو و ده سته که ی، له ویستی
له ناو بردنی و کوشتنی، چونکه شه ده سته شخه ری به شتیک کرد که شه وان پیمان
ناخوش بو، وه پیک بوونی له گه ل مووسادا به ته واوه تی ناشکرا کردو بانگی کردن
بو لای شه وه ی که مووسا بانگیانی کرد، شه مه ش کاریکه شه وان به رگی ناگرن، چونکه
شه کات خاوه ن هیزو ده سه لات بوون، شه ویش تووره ی کردن و بیزاری کردن، بو یه
ویستیان فرت و قیل و زیانی لیبدن، به لام خوا ﴿ فَوَقَّعَهُ اللَّهُ سَعِاتٍ مَّامُكُرُوا ﴾ پاراستی له فروقیله کانیان، فر و قیل و
پیلانه کانیان گه رایه وه بو سه ر خویان ﴿ وَحَاقَ بِئَالِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴾ (واته: وه سزای
سه خت هاتوو داروو ده سته ی فیرعه ونی گرت ه وه) خوا ﴿ فَوَقَّعَهُ اللَّهُ سَعِاتٍ مَّامُكُرُوا ﴾ نوقمی کردن، له به ره به یانیکدا
هه موویان به یه کجار.

(۴۶): وه له به رزه خدا ﴿ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ
أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴾ (واته: به بیانان و ئیواران ده برینه دیاری ناگری دوزه خ پرؤژیکیش قیامت
هه لده سته ی فرمان دهری داروو ده سته ی فیرعه ون بخه نه سه خترین سزاوه) جا شه م سزا
خراپانه تووشی شه وانه ده بی که پیغه مبه رانی خوا به درؤ داده نین و عینادی فرمانه کانی
ده که ن.

(۴۷-۵۰): ﴿ وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الصُّعْفَتِيُّ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا
فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَبَرُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ۗ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّكَ اللَّهُ قَدْرٌ

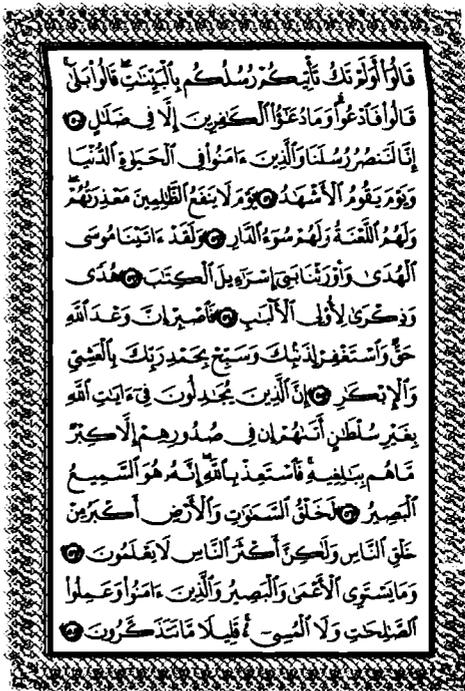
حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ۝ وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَازِنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ ۝ قَالُوا أَوْلَمْ نَأْتِكُمْ رُسُلَكُم بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَى قَالُوا فَاذْعُوا وَمَا دَعَا الْكٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلٰلٍ ۝

خوایان! هه وال ده دات دهر باره ی دهمه ده می و قره قری دۆزه خیان، وه سه رزه نشته کردنی هه ندیکان به هه ندیکی دیکه یان، وه په نا بردنیا ن بۆلای دهر گاوانا نی دۆزه خ، وه نه بوونی هیچ سووودنیک له وه دا، جا فه رمووی: ﴿وَإِذِ يَتَحَاوَرُونَ فِي النَّارِ﴾ (واته: کاتی دۆزه خیه کان له ناو ناگردا دهمه قره ده کهن) شوینکه وتوان به لگه ده هینه وه به وه ی سه رمه شقه کانیا ن گو مریا ن کردوون، وه سه رمه شقه کانیش خو یان به ری ده کهن له شوینکه وتوو ه کانیا ن.

﴿فَيَقُولُ الصُّعْقَةُ أَنتُم مَّكْرُوا﴾ شوینکه وتووی ده سه لاتداره کان ده لین: ﴿لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا﴾ (به وان ه ی خو به زلزان بوون) له سه ر حق، وه بانگیا ن کردوون بۆلای شه وه ی لووت به رزیا ن کردوه له پینا ویدا: ﴿إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا﴾ (واته: به راستی تیه مه شوینکه وتووی تیه بووین) تیه وه سه رتان لیشیواندین و گو مریا تان کردین، وه هاو به شدانا ن و شه رو خرا په تان له لاما ن جوا ن کرد، ﴿فَهَلْ أَنْتُمْ مُّعْتَدُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ﴾ (واته: ده ی ثایا تیه وه جیا تی تیه مه به شیک له م ناگ ره له نه ستو ده گرن) نه گه ر چی که می ش ی.

(۴۸): ﴿قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا﴾ (واته: شه وان ه ی خو به زلزان و زوردار بوون و تیا ن بیتوانای سی خو یان روون کرده وه، وه جیه جی کردنی فه رمانی خوای له هه موواندا: ﴿يَتَنَا كُلُّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ﴾ (واته: به راستی هه مووما ن له ناگردا ی ن بیگوما ن خوا له نیوا ن به نده کانی دا دادوه ری کرده) بۆ هه ر یه کئ سزا ی خو ی بۆی دیا ریکرده، لیلی زیاد نا کاو لئی که م نا کات، وه نایگورپی شه و بریا ره ی که داو یه تی خوای کار به جی. (۴۹-۵۰): ﴿وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ﴾ له لووت به رزه کان و لاوازه کان ﴿لِخَازِنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ﴾ (واته: داوا له په روهر دگارتا ن بکه ن ته نها یه ک پوژ سزما ن له سه ر سووک بکات) بۆ شه وه ی هه ندی پشو و حه وان ه وه به ده ست ی.

﴿قَالُوا﴾ سهرزه نشتیان ده کهن، وه بویان روون ده کهنه وه که شه فاعهت و تکا کردنی نه وان هیچ سوودیکیان پی ناگه یهنی، وه داوا کردنیشیان هیچ که لکیکی نیه، ده لین: ﴿أَوْلَمْ تَكُنْ تَأْتِيكُمْ رَسُولُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ﴾ (واته: نایا پیغه مبه رانتان بویان نه هینابوون به لگه روونه کان) که حه قو و ریگای راستیان بیان روون ده کرده وه، وه نه وه یشی له خوا نزدیک ده کاته وه وه نه وه یشی له و دور ده خاته وه؟ ﴿قَالُوا بَلَى﴾ (وتیان به لی) به راستی به به لگه ی روونه وه هاتن بو ناومان، وه به لگه و حوجه ی خویان له سه رمان پیوست کرد، نیمه ستم و

ئینکاری حه قمان کرد، دواى شه وه ی روون بویه وه ﴿قَالُوا﴾ واته: دهر گاوانی دوزه خویان به ری ده کهن له دوعا بو کردن و شه فاعهت کردنیان و ده لین: ﴿فَادْعُوا﴾ واته: خوتان بپارینه وه، به لام نایا نیم پارانه وه به هیچ سوودیکى ده بی یان نا؟ خوا ﴿فَادْعُوا﴾ فهرموویه تی: ﴿وَمَا دَعَا الْكٰفِرِينَ اِلَّا فِي ضَلٰلٍ﴾ واته: پوچ و هه لوه شاهویه، چونکه کوفرو بیروایى هه لوه شینه ره وهی هه موو کرده وه کانه، ریگره له به رده م وه لامدانه وهی پارانه وه دا.

(۵۲-۵۱): ﴿اِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُوْمُ الْاَشْهَادُ ۝۵۲ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظّٰلِمِيْنَ مَعٰذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدّٰرِ ۝۵۳﴾

کاتی باسی سزای دارو و ده سته ی فیره ونی کرد له دونیا و به رزه و پروژی دواى، وه باسی خرابی حالى دوزه خیانی کرد، نه وانیه ی وازیان له پیغه مبه ره که یان هینا و دژابه تیان کردن ﴿اِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا﴾ (به راستی نیمه پیغه مبه رانتان و نه وانیه ی باوه ریان هینا وه سه ر که وتوو ده که یین) به به لگه و سه لماندن و سه ر که وتن. ﴿وَيَوْمَ يَقُوْمُ الْاَشْهَادُ﴾ واته: له دواروژدا به بریار دانی پاداشت بو خویان و

شوینکه وتوه کانیان، وه بۆ نه وانه یشی دژایه تیان کردوون به سزای توندو به ئیش. (۵۲): ﴿يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعذِرَتُهُمْ﴾ کاتی که بیانوو دیننه وه ﴿وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ﴾ واته: خراپترین جیگا، که دانیشتوانی بیزار ده کات.

(۵۳-۵۵): ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ ﴿۵۳﴾ هُدًى وَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿۵۴﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَأَسْتَغْفِرُ لِدُنْيَاكَ وَسَيِّحُ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿۵۵﴾﴾

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى﴾ کاتی خوا ﴿وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ باسی شهوی کرد له موساو فیرعهون روویدا، وه شهوی به سهه فیرعهون و سهه بازه کانیدا هات، پاشان باسی برپاری گشتگیری بۆ نهوو دوزه خیان کرد، باسی شهوی کرد که به خشویه تی به موسا ﴿وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ واته: نایه ته کان، وه نهو زانسته ی که رینماییکاران رینماییی پیوه رده گرن ﴿وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ واته: (ته وراتمان کرده میراتگری نهوه کانی ئیسرائیل).

(۵۴): ﴿جَاءَهُ وَكَتَيْبُهُ﴾ گشتگیره له سهه هیدایهت، که بریتیه له زانست به برپاره شهه ریه کان و جگه له نه وانیش. وه له سهه بیرهینانه وه بۆ خیر به چه زو تامه زرؤ کردن تیایدا، وه له دور که وتنه وه له شهه به ترساندن لیی. نهوش بۆ هه موو که سیک نیه، به لکو بۆ ﴿لِأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ (خواهه ن ژیریه کانه).

(۵۵): ﴿فَأَصْبِرْ﴾ (خوڤاگر به) نهی پیغه مبهه ﴿وَهُوَ﴾ وه کو چون پیشینت نارامیان گرت له خواهه ن عه زمه کانی پیغه مبهه ران ﴿إِنَّا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا﴾ واته: (بیگومان به لینی خوا راسته) هیچ گومانیکی تیدا نیه، یان دوو دلی یان درؤ، تا نارامگرتن له سهه رت گران بیت، به لکو حقه و راستی پوخته و رینماییی په تیه، که خوڤاگران له سهه ری نارام ده گرن، وه بهرچاو روونان و خواهه ن بیناییه کان کوشش ده که ن بۆ ده ست پیوه گرتن و په یوه ست بوونان.

خوا ﴿وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا﴾ (واته: به راستی به لینی خوا راسته) لهو هو کارانه ی هانده رن له سهه نارامگرتن و له سهه گوڤرایه لی خوا، وه وازهینان له وهی خوا بی ناخو شه.

﴿وَأَسْتَغْفِرُ لِدُنْيَاكَ﴾ (واته: داوای لیوردن بۆ گونا هت بکه) که رینگره له به رده م به ده سهه تانی سهه که وتن و به خته وه ریت، فه رمانی پیکردوه به نارام گرتن که به هویه وه نه وهی خو شو یستراوه به ده ست دیت، وه به داوای لیخو شبوون مه ترسیه کان دور ده بنه وه،

وه به ته سبيح کردن به ستایش کردنی خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ به تايه تی بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَاَلْعَنِي وَالْإِبْرَكِي بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
(واته: ئیواران و بهر به بیان) شه دوو کاته چاکترینی کاته کانن، وه چه ندین زیکرو
ویردی پیویست و په سندی تیدایه، چونکه له وه دا یارمه تیه بو هه موو کاره کان.

(۵۶): بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِنَّ الَّذِينَ يُحَدِّثُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَنَّهُمْ إِن فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِيَلْقِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِنَّ الَّذِينَ يُحَدِّثُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَنَّهُمْ إِن فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِيَلْقِيهِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هه وال ده دات شه که سهی ده مه قالی و مشت و مر ده کات له
نايه ته کانی بو شه وهی به تالی بکاته وه به به لگهی پووچ و بی بنه ما، شه له
لووت بهر زیه وه سه رچاوهی گرتووه له ناخیاندا دژ به حه ق و به وهی هیناویه تی،
مه به ستیان خو به گه و ره دانانه به سه ریه وه به وهی له لایانه له پووچ و به تال، نا
شه مه به ست و ویست یانه.

به لام شه وان شه مه بیان بو ته واو ناییت و به مه به ستیان ناگه ن، شه مه ده قیکی روون و
ناشکرایه، وه مزده یه کیشه که هه ر که سیک ده مه قالی و مشت و مری حه ق بکات شه وه
دوراوه، هه ر که سیکیش له ناستیدا خو ی به گه و ره بزانیته شه وه سه ر نه جام زه لیل ده بی.
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ واته: په نا بگره له بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (به خوا)، باسی نه کردوه که په نا له چی
ده گری به مه به ستی شه وهی گشتگیر بیته. واته: په نا به خوا بگره له لووت بهرزی که
ده بیته هو ی خو به گه و ره زانین به سه ر حه ق هه وه، وه په نا به خوا بگره له شه پتانه کانی
ئاده میزاد و جنو که، وه په نا به خوا بگره له هه موو خراپه کان. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هُوَ السَّمِيعُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
(بیگومان خوا بیسه ری) هه موو ده نگه کانه به جیاوازیانه وه بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (بینه ره) به
هه موو بینینه کان، له هه ر جیگا و شوین و کاتی کدا بیته.

(۵۷-۵۹): بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لِحَقِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ حَقِّ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وما يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا النَّفْسَ فِي قَلْبِهَا مَّا
تَذَكَّرَتْ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِنَّ السَّاعَةَ لَأَيُّهَا لَأَرْبَابُهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لِحَقِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ حَقِّ النَّاسِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هه وال ده دات ده رباره ی
شه وهی له عه قله کان جیگیر بووه، به راستی دروست کردنی ناسمانه کان و زه وی به مه زنی و
به رفراوانیانه وه - مه زترو گه و ره ترن له دروست کرنی ئاده میزاد، بیگومان خه لکی له چاو
دروست کردنی ناسمانه کان و زه وی له شه و په ری بچوو کی دایه.

ٺه و زاتهي ٺه سٽيره مه زنه کاني دروستکردوه و ريکي خستون، به توانايه له سر دووباره دروستکردنه و هي خه لکي دواي مردنيان.

ٺه مه به کيکه لهو به لگه عه قليانه ي که به لگن له سر زيندوو کردنه وه، به سه لماندنکي به کلاکه روه، تنها به سه رنجداني که سي عاقل تيايدا، ده بکات به به لگه به جوړي که هيچ گومانو دوو دليه ک هه لئا گري، به راستي ٺه وه ي پيغه مهران هه واليان پيداوه له دروستکردنه وه.

هه موو که سيک بيرو هوښي بو ٺه وه ناجوليت، وه به سه رنجدان وه ريبيگري، له بهر ٺه مه به فهرموويه تي: ﴿ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ (واته: به لام زور به ي خه لکي ٺه مه نازانن) بويه په ندي ليوه رنا گرن، وه به باي خه يالياندا نايه ت، پاشان خوا ﴿﴾ فهرموويه تي:

(0۸): ﴿ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُنَىٰ ﴾ (واته: هه روه کو چون بيناو نايينا به کسان نين، به هه مان شيوه به کسان نيه که سي بروا به خوا بهيني و کرده وه ي چاک ٺه نجام بدات، وه که سي لووت به رزي بکات به رانه ر به نديا به تيکردني په روه ردگاري، گوناوه سه ريچي کردني پيش خستبي، کوششي کردبي له وانه دا که ده بيته مايه ي توره يسي و خه شم و قيني خوا.

﴿ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴾ (واته: بير کردنه وه تان که مه، ٺه گه نا ٺه گه ر بيرتان بکردايه ته وه له پله و پايه ي کاروباره کان و چاکه و خراپه کان، وه جياوازي له نيوان چاکه کاران و خراپه کاران، ٺه وه هيمه ت و وره به کي به رزتان ده بوو، بايه خي سوودتان ده دا به سر زيانداو رينمايي به سر گومرايي، وه کامه راني به رده وام له م دنيا ته واو بووه دا.

(۵۹): ﴿إِنَّ السَّاعَةَ لَأَيُّبَةٌ لَّا يَبِيهُ لَآرَبِّ فِيهَا﴾

(واته: به راستی پروژی دواپی دیت هیچ گومانی تیدا نیه) پیغه مبه ران هه والیان پیداوه، نه وانهی که راستگوترینی دروستکراوه کانن، وه کتیه ناسمانیه کانیش دانان پیداناوه، که هه موو هه واله کانیان له وپه ری پله به نندی راستی دایه، وه نه وانه یشی به چاو ده بینرین، له گدل نایه تو نیشانه گهردوونیه کاندنا به لگن له سهری ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (به لام زوربه ی خه لکی پروا ناهینن) له گدل هه موو نه مانه دا، که ته اواری به راست دانان و ملکه چپوون پیویست ده کات.

(۶۰): ﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ

إِنَّ السَّاعَةَ لَأَيُّبَةٌ لَّا يَبِيهُ لَآرَبِّ فِيهَا وَالْحَجْنَ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَوْمِنُونَ ﴿۵۹﴾ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿۶۰﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَدُو فَضِّلٌ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿۶۱﴾ ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلَقَ كُلُّ شَيْءٍ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۶۲﴾ كَذَلِكَ يُؤْفِكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿۶۳﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَرَزَقَكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُيبًا ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿۶۴﴾ هُوَ الَّذِي لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۶۵﴾ قُلْ إِنِّي نُوْحِي بَعْضَ مَا تُدْعَوْنَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لِتَكْفُرُوا بِهِ مِنْ رَبِّي وَإِنِّي نُوْحِي أَنَّهُ لَيْسَ لِلَّهِ الْفِتْرَةُ بَلْ هِيَ كَمَا يُفَكِّرُونَ ﴿۶۶﴾

جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿۶۰﴾

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾ واته: په روهرد گارتان فهرموویه تی: لیم بیارینه وه وه لامتان ده ده مه وه، نه مه له به زه یی خوایه به به ننده کانی و نیعمه ته مه زنه کانی، کاتی بانگی کردن بو لای نه وه ی که چاکی ناین و دنیا یانی تیدایه، وه فرمانی پیکردن به پارانه وه لئی: پارانه وه ی په رستش و پارانه وه ی داواکردن، وه به لینی پیدان که لیمان وه ربگری، وه هه ره شه ی کرد له وه ی خوی به گه وره ده زانی له ناستیدا، بویه فهرموویه تی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾ واته: (به راستی نه وانهی خو به گه وره ده زانن که بمپه رستن ده چنه دوزه خه وه) به زه لیلی و سه رشوری، سزاو نیهانه و سه رزه نشکر دنیان له سه ر کوده بیته وه، وه ک پاداشتیک له سه ر لووت به رزیان.

(۶۱-۶۰): ﴿اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَدُو فَضِّلٌ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿۶۱﴾ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلَقَ كُلُّ شَيْءٍ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۶۲﴾ كَذَلِكَ يُؤْفِكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿۶۳﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَرَزَقَكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُيبًا ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿۶۴﴾ هُوَ الَّذِي لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۶۵﴾ قُلْ إِنِّي نُوْحِي بَعْضَ مَا تُدْعَوْنَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لِتَكْفُرُوا بِهِ مِنْ رَبِّي وَإِنِّي نُوْحِي أَنَّهُ لَيْسَ لِلَّهِ الْفِتْرَةُ بَلْ هِيَ كَمَا يُفَكِّرُونَ ﴿۶۶﴾

فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾

سهرنجی ئەم نایه ته پیرۆزانه بده که به لگهن له سهر به فراوانی میهره بانی خوای بهرز، وه چاکه ی بیایانی و پیوستبونی سوپاسگوزاری کردنی و تهوای تواناو، مهزنی دهسه لاتی، و فراوانی مولکی، و گشتگیری دروستکردنی بۆ ههموو شته کان، وه تهوای ژیانی، وه سفکردنی به ستایش له سهر ههموو نهوهی وه سفی پیکراوه له سیفاته تهواوه کان، وه ههموو نهوهی کردوو به تی لهو کارانهی که چاکن، وه تهوای پهروه ردگاریتی و تاک و ته نهایی تیایدا، به راستی ههموو بهرپوه بردنه کان له جیهانی سهروو خواروو له رابردوو ئیستاو داهاتوو یاندا به دهستی خوای گهورهن، هیچ که سیک له فرماندا هیچی به دهست نیه و دهسه لاتی نیه.

له وهدا نهوه دیته بهرهم که خوا ﷻ دروستکه رو په ستراره به تاک ته نها، هیچ که س شایسته ی په رستن نیه جگه له نهو. وه ک چون هیچ که س شایه نی پهروه ردگاریتی نیه، وه نه وهش دیته بهرهم پرپوونی دلّه کان به ناسینی خواو خوشویستی و ترسان لئی و هیوابوون پی.

ئهم دوو کاره که بریتین له ناسینی خواو به ندایه تیکردنی نهو دووانه ن که خوا ﷻ له پیناویاندا خه لکی دروستکردوه، نهو دووانه ئامانج و مه بهستی خوان بۆ بنده کانی، نهو دووانه گه یه نهرن بۆ ههموو خیر و چاکه و سه رکوتن و کامهرانی دونیا و دوارپۆژ، نهو دووانه بهرپزترینی به خشینیی خوان بۆ بنده کانی. نهو دووانه نهوپه ری له زه تن به ره های. نهو دووانه نه گهر نه مین هیچ خیریک نامین، وه ههموو شهرو خراپه یه ک ناماده ده بی.

جا داوا ده که ین له خوا دلمان پر بکات به ناسین و خوشویستی، وه جولم ی نهین و ئاشکرمان ته نها له پینا و نهودا بی، شوینی فرمانه کانی بکه وی، ییگومان نهو زاته هیچ داوا کردنی گران نیه به لایه وه، وه هیچ نهینیه کیش شاره وه نیه له لای نهو.

خوا ﷻ فرموویه تی: ﴿اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْآيَاتِ﴾ واته: له بهر ئیوه خوا شهوی کردوه به تاریکی ﴿لَيْسَ كُنُوفِيهِ﴾ (تا ئارامی تیدا بگرن) له جولّه کانتان که نه گهر بهرده وام بیته نهوه زیانی ده بیته، ده چن بۆ لای شوینی خه و تنه کانتان، خوا خه وتان به سه ردا دینتی که دل و جهسته پی ئارام ده بن، نه وهش له پیوستیه کانی ئاده میزاده، به بی نهوه ناژی. ههروه ها ههموو خوشه ویستی له پال خوشه ویسته که ی ده حه سیته وهو بۆ چوونه کانیش یه ک ده گرن و سه رقالبه کان که م ده بنه وه.

﴿وَاللَّهُكَارِمْبُصْرًا﴾ پزۆریشی رووناک کردوه ته وه به خور که بهرده وامه له گه ردووندا، جا

له جینگا کاتنان هه لدهستن بۆ کاروباری ثابینی و دونیاییتان، ئه مه بۆ زیکرو خویندنی، ئه ویش بۆ نوپزه که ی، ئه ویش بۆ گه ران به دوا ی زانست و به ده ستهینانی، ئه ویش بۆ کرین و فروشتنی، ئه ویش بۆ ئاسنگه ریه که ی، یان وینه ی ئه وانه ش له پشه سازیه کان، ئه مه ش بۆ گه شت کردنی به وشکانی و ده ریا، ئه مه ش بۆ جوتیاریه که ی، ئه مه ش چا ککردنی ئازه لداریه کانی.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ لِّكُمْ﴾ واته: (خو اخواهون چا که ی) مه زنه، وه ک چون نه ناسراو ده بیته به لگه له سه ری، ﴿عَلَى النَّاسِ﴾ (به سه ر خه لکه وه) کاتی ئه م نیعه تانه ی بیبه خشیون و جگه له مانیش، وه ناره حه تیه کانی له سه ر لابر دوون، ئه مه ش ته وای سوپاسگوزاری و یاد کردنه وه ی پیویست ده کات له سه ریان، ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ﴾ به هو ی نه قامی و سته میان وه، ﴿وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرُونَ﴾ سیأ، (واته: وه که مینک له به نده کانم شو کرانه بژیرن) ئه وانه ی دان ده نین به نیعه ته کانی په روه رد گاریان و ملکه چی خوا ده بن و خو شیان ده وی، له گو پرایه لی و په زامه ندی خو ادا به کاری ده هینن.

(۶۲): ﴿ذَلِكُمْ﴾ واته: ئه وه ی که کردی کردی، ﴿اللَّهُ رَبُّكُمْ﴾ واته: تاک و ته نه یاه به په رستراویتی، وه به په روه رد گاریتی، وه پیویست بوونی به سوپاسگوزاری کردنی له په رستراویتی دا ﴿خَلَقُوا كُلَّ شَيْءٍ﴾ (واته: به دیهینه ری هه موو شتیکه) چه سپاندنی په روه رد گاریتی، ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ چه سپاندنه که ئه و شایسته ی به ندایه تی کردنه به تاک و ته نها به بی هاو به ش دانان. پاشان به روون و په وانی فه رمانی کردوه به به ندایه تی کردنی، جا فه رموو یه تی: ﴿فَأَن تَنفِكُونَ﴾ واته: چون لاده دن له به ندایه تی کردنی خوای تاک و بی هاو به ش، دوا ی ئه وه ی به لگه تان بۆ روون بوویه وه و ریگاتان بۆ رو شن بوویه وه؟!

(۶۳): ﴿كَذَلِكَ يُؤْفِكُ الَّذِينَ كَانُوا يُؤْتُونَ اللَّهَ بِحَمْدٍ﴾ واته: (ئا به م جو ره لا ده درین ئه وانه ی که دان نانین به به لگه و نیشانه کانی خو ادا) وه کو سزایه ک له سه ر ئینکاری کردنیان به نیشانه کانی خو اده ستریزی کردنیان له سه ر پیغه مبه رانی، لادران له یه کتا په رستی و دل سو زی، وه ک خوا ﴿فَهَرْمُو يه تی﴾: ﴿وَإِذَا مَا أَنْزَلْنَا سُورَةً نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ هَلْ يَرَيْنَاكُمْ مِنْ أَحَدٍ ثُمَّ انصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهِ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ﴾ التوبه، (واته: وه کاتی که سووره تیک بنیردریته خواره وه ده روان بۆ یه کتری ده لین ئایا هیچ کهس ده تان بینن؟ پاشان به دزیه وه ده گه رینه وه خوا دلایانی وه رگیرا له بروا هینان چونکه به راستی کو مه لیکن هیچ تینا گه ن).

(۶۴): ﴿اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فَكْرًا﴾ واته: (خو ا زاتی که زه وی بۆ کردوونه ته) نشیمانیکی ئارام، سازی کردوه بۆ هه موو به رژه وه ندیه کاتنان، ده توانن تیا دا بجینن و بروینن و

مالی له سہر دروست بکہن و گہشت بکہن و بمیننہوہ، ﴿وَالسَّمَاءَ بِنَاءً﴾ (واتہ: ٹاسمانی بؤ کردون) بہ سہ قفی زہوی کہ ٹیوہ تیایدا دہ ژین، خواہی گہورہ له ٹاسمانہ کاندا دایناوہ کہ ٹیوہ سوودو کہ لکی پیوہ رده گرن له رووناکیہ کانو ٹہو نیشانانہی کہ رینمایان پیڈہ کری له تاریکیہ کانی دہشت و دہریادا.

﴿وَصَوَّرَكُمُ فَاَحْسَنَ صُورَكُمْ﴾ (واتہ: بہ جوانترین شیوہ ٹیوہی دروست کردوہ) له ناو گیانداراندا شتیک نیہ له ٹادہ میزاد جوانتر بیٹ. وہ ک خواہ فرمویہ تی: ﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِي اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ﴾ (واتہ: بہ راستی ٹیمہ ٹادہ میزادمان دروست کردوہ له جوانترین شیوہ).

ٹہ گہر دہ توہی جوانی ٹادہ میزادت بؤ دہ ربکہوی، وہ تہ اوہی کاردروستی خواہ تیایدا، تہ ماشای ٹہندام بہ ٹہندامی بکہ، ٹایا دہ بینی ٹہندامیک له ٹہندامہ کانی شیاوی جیگاہیہ کی دیکہ بیٹ؟ ہہروہا تہ ماشای ٹہو ٹارہزوو حہزہ بکہ کہ له ناو دلہ کان ہہندیکیان بؤ ہہندیکی دیکہ یان، ٹایا جگہ له ٹادہ میزاد ٹہمہ ہدی دہ کہ بیت؟ ہہروہا تہ ماشای ٹہو تابیہ تمہندیہ بکہ له عہقل و ٹیمان و خوہ وستی و ناسین کہ ٹہمہ چاکترین رپہوشتہ کہ گونجاوہ له گہل جوانترین وینہ دا. ﴿وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ﴾ (واتہ: ٹہوہش حہلال و رپوزی داون) ٹہمہ گشتگیرہ بؤ ہہموو پاکیک له خواردن و خواردنہوہ و ژنہینان و جل و ہرگ و دیمہنی جوان و بیستن، وہ جگہ له وانہش له و پاکانہی خواہ ٹاسانی کردوہ بؤ ہہندہ کانی، وہ ہوکارہ کانیشی بویان ٹاسان کردوہ، وہ رینگری لی کردون لهو پیسیانہی کہ پیچہ وانہیہ تی، وہ زیانی ہہیہ بؤ جہستہ یان و دلہ کانیان و ٹاینہ کہ یان.

﴿ذَلِكُمْ﴾ ٹہو زاتہی کاروبارہ کانی رپیکخستوہ، وہ نازونیمہ تی رپشتوہ بہ سہرتاندا بہم نازونیمہ تانہ ﴿اللّٰهُ رَبُّكُمْ﴾، ﴿فَتَبَارَكَ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (واتہ: مہزنی و پیروزی، وہ خیر و چاکہ کانی، ٹہو زاتہی پہروہ رده کہری ہہموو جیہانیانہ بہ نیعمہ تہ کانی).

(۶۵): ﴿هُوَ الْحَيُّ﴾ ٹہو زاتہی کہ خواون ژیانی تہ اوہ، پیویستکہرہ لهوہی سیفاتہ خودیہ کان پیویست دہ کات، کہ ژیانی تہ اوو نابی بہو سیفاتانہ نہی، وہ ک بیستن و بینن و ہیژو تواناو زانست و قسہ کردن، وہ جگہ له وانہش له سیفہ تہ تہ اوو گہورہ کانی ﴿لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ﴾ (واتہ: ہیچ پہرستراویک نیہ بہ راستی جگہ له خواہی بہ خشنده، ﴿فَاَدْعُوْهُ﴾ ٹہمہش گشتگیرہ بؤ پارانہوہی بہندیہ تی و پارانہوہی داوا کردن ﴿مُخْلِصِينَ لَدَ الَّذِيْنَ﴾ له ہہموو بہندیہ تی و پارانہوہیہ کدا با مہبستان تہنہا خواہی، چونکہ دلسوژی بریتیہ له پہرستن، ہہروہ کو خواہ ﴿فَرَمُوْهُ تِي﴾ ﴿وَمَا اَمْرًا اِلَّا لِعِبْدِ اللّٰهِ مُخْلِصِيْنَ لَدَ الَّذِيْنَ حُفَّتْ﴾ (واتہ: له گہل ٹہوہشدا

کہ فرمانیان پینہ درابو مه گہر بہ وہی کہ پەرستشی خوا بکہن بہ دلسوزی ملکہ چی بو بکہن خویمان بہ دوور بگرن لہ ہموو بیرو باوہرینکی خووارو خینچ).

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ واتہ: ہموو ستایش و سوپاس و وسفہ کان (بو خوای پەرورہد گاری جیہانیان)، بہ گوفتار وہ ک دہرپرینی دروستکراو بہ یاد کردنی، وہ پرفتار وہ ک بہ ندایہ تہی کردنیان بوئی، ہموو ئەوانہ بو خوای تاک و تہنہای بی ہاوبہشہ، بہ هوئی تہواوی لہ وسفہ کانی و کارہ کانی، وہ تہواوی نیعمہ تہ کانی.

(۶۶-۶۸): ﴿قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِي الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تَرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لِيَكَوُنُوا سُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَقَّى مِنْ قَبْلٍ وَلِيَبْلُغُوا أَجَلًا مُّسَمًّى وَلِعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾﴾

کاتی کہ فرمانی کرد بہ دلسوزی بہ ندایہ تہی بو خوا، باسی بہ لگہی کرد لہ سہر ئەوہو پروونیکرہوہ، نجا بہ راشکاوی باسی قہدہغہ کردنی بہ ندایہ تہی جگہ لہ خوای کرد، جا فہرمووی: ﴿قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ (واتہ: بہ راستی من پرینگری کراوم لہ پەرستنی ئەوانہی ئیوہ دہیانپہرستن جگہ لہ خوا) لہ بتہ کان و ہموو ئەوانہی دہپہرسترن بیجگہ لہ خوا.

من هیچ گومانیکم نیہ لہ کارہ کہمدا، بہ لکو لہ سہر دلنایی و بہرچاو پروونیم، بویہ فہرموویہ تہی: ﴿لَمَّا جَاءَنِي الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (واتہ: دواي ئەوہی بہ لگہی پروونم بو ہاتوہوہ لہ پەرورہد گارمہوہ وہ فرمانم پیکراوہ کہ گہردن کہ چ ہم) بہ دل و زمان و ئەندامانی جہستم، بہ جوړی ہموویان ملکہ چی بہ ندایہ تہی و فرمانی ئەو بن، ئەمہ مہزنترن فرمان پیکراوہ بہ رہہایی، ہہروہ کو چون قہدہغہ کردن لہ بہ ندایہ تہی جگہ لہ خوا گہورہترین قہدہغہ لیکراوہ بہ رہہایی. پاشان ئەم بہ کتاپہرستہی چہسپاندوہ بہوہی دروستکہری ئیوہیہ، وہ قوناغ بہ قوناغ ئیوہی دروست کردوہ.

ده که نو ده لئن: ﴿بَلْ لَرٰنٰکُمْ نَدْعُوْا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا﴾ (واته: وانیه به لکو ٿیمه له دنیا بیجگه له خوا شتی کمان نه ده پرست) ده گونجی مه به ستیان به وه نکولی کردن بی، وه وا گومان بیهن ٿه وه سوودو که لکیان پی ده گه یهنی.

وه ده گونجی ٿه مه له پیشتره- مه به ستیان له و قسه یه دا چه سپاندنی پو وچی و به تالی پرستراویتی ٿه وانه یه که ده یان پرستن، وه بیگومان خوا ﴿هَآوَهْشٰی نِیَهْ لَهْ حَهْقِیْقَهْ تَدَا، بَهْ لَکُوْ ٿَهْ وَا نْ گُوْمَرَاوْ هَهْ لَهْ بُوو نْ بَهْ بَهْ نَدَا یَهْ تِیْ کَرْدَنِیْ نَهْ بُوو نِیْ پَهْرَسْتْرَاوِیْتِیْ، وَتَهٰی خَوَا ﴿هَآوَهْشٰی دَهْ بَیْتَهْ بَهْ لَگَهْ بُوْیْ﴾: ﴿كَذٰلِکَ یُضِلُّ اللّٰهُ الْکٰفِرِیْنَ﴾ (واته: به هه مان شیوه ٿه و گومراییه کی له دنیا له سهری بوون، گومراییه کی روونه به لای هه موو که سیکه وه، ته نانهت خودی خویمان دانیان به پو وچی و به تالی ٿه وه دا دانا له رژی دوا ییدا، وه بویمان روون بوویه وه مانای وتهی خوا ﴿وَمَا یَسْمَعُ الَّذِیْنَ یَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ شُرَکَآءَ اِنْ یَتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ﴾ (١١) یونس، (واته: په پره ویان نه کردوه ٿه وانه ی بیجگه له خوا ده پرستن پرستراوانی هه وه شانی بُو خوا ٿه وانه ته نها شوین گومان که وتوون)، وه وتهی خوا ﴿بَهْ لَگَهْ یَهْ لَهْ سَهْرٰی﴾: ﴿وِیَوْمَ الْقِیَمَةِ یَکْفُرُوْنَ بِشُرَکَآئِکُمْ﴾ (١٢) فاطر، (واته: وه له رژی قیامه تیشدا بی پروا ده بن به هه وه ش دانانه که تانو به دروتان ده خنه وه)، ﴿وَمَنْ اَصْلٌ مِّنْ یَدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَنْ لَّا یَسْتَجِیْبُ لَهُ اِنَّ یَوْمَ الْقِیَمَةِ﴾ (١٥) الاحقاف، (واته: کی گومراتره له و که سه ی که هاوار له غه یری خوا بکات که وه لامی ناداته وه تا رژی دوا یی).

(٧٥): به خه لکانی دوزه ده وتری: ﴿ذٰلِکُمْ﴾ ٿه و سزایه ی که جورا و جوره به سه رتانه وه، ﴿یَمَا کُنْتُمْ تَفْرَحُوْنَ فِی الْاَرْضِ یَغْیِرُ الْحَقَّ وَیَمَا کُنْتُمْ تَمْرَحُوْنَ﴾ (واته: شادو دلخوش ده بن به و پو وچ و به تالی که ٿیوه له سهرین، وه به و زانسته ی دژایه تی زانستی پیغه مبه راتان پیده کرد، وه فیزو که شخه تان ده کرد به سه ر به نده کانی خوا وه، به گومرایی و دژایه تیکردن و ستم و سه ریچیکردنه وه، هه روه کو خوا ﴿لَهْ کُوْتَا یِیْ ٿَهْمْ سُوْرَهْ تَهْ دَا فَهْرَمُو یَهْ تِیْ﴾: ﴿فَلَمَّا جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَیِّنٰتِ فَرِحُوْا یَمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ﴾ (٨٢) غافر، (واته: جا کاتی پیغه مبه ره کانیان به به لگه روونه کانه وه هاتنه لایان دلخوش بوو به و زانسته ی هه یانبوو) هه روه ک گه لی قاروون به قاروونیان وت: ﴿لَا تَفْرَحْ اِنَّ اللّٰهَ لَا یُحِبُّ الْفَرِحِیْنَ﴾ (٧١) القصص، (واته: کاتی ٿیماندارانی گه له که ی پیان وت دلخوش مبه به به و سامانه بیگومان خواه ٿه و که سانه ی خوش

ناوی دلخوشن وه له خۆبایی بوون به سهروه تو سامانه وه). ئەمه دلخوشیه کی سه رزه نشترکراوه که شایسته ی سزایه به پیچه وانه ی دلخوشی ستایشکراو که خوا ۷۷ ده رباره ی فهرموویه تی: ﴿قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا ۝۵۸﴾ یونس، (واته: ئەه ی موحه مه د ۷۷ بلی: هه ر به هۆی چاکه و میه ره بان ی خوا وه یه جا که واته با به وه دلخوش بن)) ئەویش دلخوشیه به زانستی به سودوو کرده وه ی چاک.

(۷۶): ﴿أَدْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ ۝ واته: (ده ی له ده رگا کانی دۆزه خه وه بچه ژووره وه) هه ر چینی له چینه کانی به ئەندازه ی کرده وه که ی ﴿خَلِدِينَ فِيهَا ۝ هه ر گیز لئی ده رناچن ﴿فَلَيْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ۝ (واته: ئەه ی چەند خراپه شوینی خۆبه زلزانان) جیگایه ک تیایدا سه رشوړن، لۆمه و سه رزه نشت ده کرین، وه زیندانی و سزا ده درین، جیگایان ده گوړی له نیوان زۆر گه رمی و زۆر ساردیدا.

(۷۷): ﴿فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَكَأْمَانُ رَبِّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعُدُّهُمْ أَوْ تَوَفِّيكَ ۝ فَالَيْتَا يُرْجَعُونَ ۝۷۷﴾: ﴿فَأَصْبِرْ ۝ واته: (خوړاگر به) ئەه ی پیغه مبه ر ۷۷ له سه ر بانگه وازی گه له که ت، ئەوه شی تووشت ده بی له لایه ن ئەوانه وه له ئازار، وه پشت به سه ته له سه ر خوړاگریت به ئیمانە که ت ﴿إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۝ (بیگومان به ئینی خوا راسته) ئاینه که ی سه رده خات و وشه ی خو ی به رز ده کاته وه و پیغه مبه ره کانی سه رده خات له دویاو دواروژدا، ههروه ها پشت به وه به سه ته به چاوه روانی سزا به دوژمه کانت له دنیا و دواروژدا، له به ر ئەمه یه فهرموویه تی: ﴿فَكَأْمَانُ رَبِّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعُدُّهُمْ ۝ له دویادا، جا ﴿أَوْ تَوَفِّيكَ ۝ (یان تو ده مرینین) پیش سزادانی ئەوان ﴿فَالَيْتَا يُرْجَعُونَ ۝ جا سزایان ده ده ین له سه ر کرده وه کانیان ﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَفِيلاً ۝ عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ ۝۷۸﴾ ابراهیم، (واته: وا مه زانه خوا بی ناگیه له وه ی که سه مکاران ده یکن)، پاشان دلی دایه وه و خوړاگری کرد به باسکردنی برا پیغه مبه ره کانی، فهرمووی:

دوایی زهره رهنه مند ده بن ههروه کو چۆن شه وان زهره رهنه مند بوون، چونکه شه مانه له وانی پیشوویان چاکر نه بوون، وه هیچ به ربیوونیکان بۆ نیه له کتیه کانی پیشوودا به رزگار بوون.

(۷۹-۸۱): ﴿اللّٰهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَنْعَامَ لِيَتَرَكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿۷۹﴾ وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿۸۰﴾ وَتُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿۸۱﴾﴾

﴿اللّٰهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَنْعَامَ لِيَتَرَكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ﴾ ﴿۷۹﴾ خوا ﴿منه ده کات به سه رهنه کانیدا به وهی بۆی داناون له ناژه له کان، که کۆمه لێ نازو نیعمه ته له خو ده گری: یه کهم: سوودی سواریبوون له سه ریان و هه لگرتنی پیوستیه کانیان.

دووهم: سوودی خواردن له گوشته کانیان و خواردنه وه له شیره کانیان.

سێهم: سوودی خو گهرم کردنه وه، وه دروستکردنی که ره سه ته و که له و په له خوری و کولک و مووه کانیان، وه جگه له وانه شه له سووده کانی دیکه.

(۸۰): ﴿وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ﴾ ﴿واته: ته به هو ی شه وانه وه بگه نه پیوستیه ک که له دل و ده رووناندا یه) له گه یشتن به ولاته دووره ده سه ته کان، وه ده سه ته به ربوونی دلخۆشی به هو ی شه مانه وه، وه دلخۆشی به مانه وه له لایان ﴿وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ﴾ له سه ر پستی ولاخه ده شه ته کان، وه که شه ته ده رباییه کان، خوا ﴿هه لتان ده گری شه زاته ی که رامی هینا وه بۆتان، وه ربکی خسته وه شه وهی ربکی خسته وه له هو کاره کان که ته وا و نابیی ته نها به وه نه بی.

(۸۱): ﴿وَتُرِيكُمْ آيَاتِهِ﴾ ﴿واته: خوا زۆر نیشانه ی خو یتان نیشان ده دات) که به لگه ن له سه ر تاک و ته نهایی شه و ناوه کانی و سیفاته کانی، شه مه شه له مه زترین نیعمه ته کانیته که نیشانی به نده کانی داوه، نایه ته ده روونیه کان و نایه ته گه ردوونیه کان، وه نیعمه ته ده ره وشاوه کانی و بۆیانی ژماردوو، تا بیناسن و سوپاسگوزاری بکه ن و یادی بکه نه وه، ﴿فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ﴾ ﴿واته: کام نایه ته له نایه ته کانی دانی پیداناین؟ بیگومان نیوه جینگیر بووه له لاتان که هه موو نیشانه و نیعمه ته کان له لایه ن خوا وه یه، هیچ ده رفه تیک نه ماوه بۆ نکولی کردن، وه پشت تیکردنیان.

به لکو پیوست بووه بۆ ژیره و خواهن دل شه کان توانا کانیان به کاربینن و له کۆشه ک کردن له گوێراه لیدا و ملکه چ بوون له خزه تیدا و یه کلا بوونه وه بۆ لای.

(۸۲-۸۵): ﴿أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَءَأْتَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۸۲﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَافَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۸۳﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَأَمَّنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ وَسَكَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿۸۴﴾ فَلَمْ يَكْ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سَبَّ اللَّهُ الَّذِي قَدْ خَلَقَ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿۸۵﴾﴾

﴿أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ﴾ خوا ۱۱۱ به درو دانه رانی پیغمبرانیان هاندهدات له سهر گه ران به ناو زه ویدا، به جهسته و دلّه کانیان و پرسیار کردن له جیهانیان ﴿فَيَنْظُرُوا﴾ تا ته ماشا بکن، ته ماشا کردنیکی بیر کردنه وه و سه رنجدان و به لگه هینانه وه، نه ک ته ماشا کردنیکی بیثا گایی و فراموش کردن ﴿كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ﴾ (واته: سه ره نجامی که سانئ که بهر له وان بوون چوئن بووه) له گه له کانی پیشو، وه ک گه لی عادو نمودو جگه له وانیش، له وانیه که له مان زور به هیزترو به توانتر بوون، وه شوینه واریشیان له زه ویدا زیاتر بوو له خانوو باله خانه قایم و پته وه کان، وه باخو باخاتی جوانو کشتو کالی زور، ﴿فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ (واته: جا نه وهی کردبوویان له دنیا سوودی پیته گه یاندن) کاتی فرمانی خویان بو هات، هیزو توانایان هیچ سوودیکی پیته گه یاندن، نه به ماله کانیان رزگاریان بوو، وه نه شوینه قایمه کانیان پاراستنی.

(۸۳): پاشان باسی تاوانی گه وره یانی کرده، جا فرمویه تی: ﴿فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ﴾ (واته: جا کاتی پیغمبره کانیان به به لگه روونه کانه وه هاتنه لایان) له کتیبه ناسمانیه کانو، وه موعیزه له راده به دهره مه زنه کانو زانستی به سوود، که روونکهره وهی هیدایهت بوو له گومرایی و حق بوو له ناحق، ﴿فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ﴾ (واته: دلیان خوش بوو به و زانیهی هه یانبوو) که پیچه وانیهی ثابنی پیغمبره ران بوو.

بیگومان نه وهی زانراوه دلخوشبوویان به و زانیه یان به لگه به له سهر نهوپه ری ره زامه ندی و په یوه ست بوونیان پیسه وه، وه دژایه تیکردنی نه و حق و راستیهی که پیغمبره ران پئی هاتوون، پووچه کانی خویان به حق داده نا، نه ماش گشتگیره بو هه موو نه و زانستانه ی که په یامی پیغمبره ران هه لده وه شیننه وه.

وه له پیشترینیان له مه دا زانستی فله سه فوه مه نتقی یونانیه، که زوریک له نایه ته کانی قورئانی پئی ره تکراره ته وه، وه ریزی له ناو دلّه کاندا کم کردوته وه، وه به لگه دنیا که ره وه یه کلا که ره وه کانی کردوته به لگه به کی قسه و ناخواتن که هیچ سوودیکی

نیه له دلنیا پیدا، وه عه‌قلی گه‌مژه کان و شوینکه و تووانی پووچی پیش‌خستوو به‌سه‌ر نایه‌ته کانی قورئاندا، ئه‌مه‌ش له ئه‌وپه‌ری گومرایسی و بی‌پرواییه له نایه‌ته کانی خوا، وه دژایه‌تی کردن و هه‌لوه‌شانه‌وه‌یان، خوا پشتیوانه.

﴿وَحَاقَ بِهِمْ﴾ واته: دابه‌زی ﴿مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْرِءُونَ﴾ (واته: ئه‌وه‌ی ئه‌وان گالته‌یان پیده‌کرد) له سزا.

(۸۴): ﴿فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا﴾ واته: (ئینجا کاتی) سزای ئیمه‌یان بینی، دانیان پیدا نا کاتی دانپیدانان هیچ سوودیکی نه‌بوو بۆیان ﴿قَالُوا أَمْ نَأْتِيكُم بِاللَّهِ وَحَدُّهُ﴾ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿ (واته: پروامان به‌خوای تا‌کو ته‌نها هینا، وه بی‌پرواین به‌و شتانه‌ی کردبو‌مانه‌هاوبه‌شی خوا) له بته‌کان، وه به‌رین و ده‌ستبه‌رداری هه‌موو ئه‌وانه‌بووین پیچه‌وانه‌ی پیغه‌مه‌رانن له زانست یان کرده‌وه.

(۸۵): ﴿فَلَمْ يَكْ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا﴾ واته: جا برواهینانه‌که‌یان هیچ سوودیکی نه‌بوو بۆیان) له‌و کاته‌ی سزای ئیمه‌یان بینی، ئا ئه‌مه‌ش ﴿سُئِلَ اللَّهُ﴾ نه‌ریتی (خوایه) ﴿الَّتِي قَدْ خَلَّتْ فِي عِبَادِهِ﴾ (واته: هه‌روابوو پیشتر له‌گه‌ل به‌نده‌کانیدا) به‌درؤ‌دانه‌ران کاتی سزای به‌تینی خویان بۆ داده‌به‌زی، ئه‌گه‌ر بر‌وا به‌ینن، ئه‌وه‌ برواهینانیان ته‌واو نیه، وه رزگاریشیان نایی له سزا.

ئه‌ویش به‌هۆی ئه‌وه‌ی برواهینانی ناچاری بوو، ئه‌وان ناچار بوون پیی، وه برواهینانی بینن بوو به‌چاو، به‌لکو برواهینانی به‌سوود که‌خواه‌نه‌که‌ی رزگار ده‌کات، برواهینانی ویست و ئاره‌زووه‌که‌ بروابوونه‌به‌په‌نه‌ان، ئه‌ویش پیش بوونی ئامازه‌و هیماکانی سزا. ﴿وَحَسِرْهُنَّالِك﴾ واته: له‌کاتی له‌ناو‌چوون و چه‌شتی سزا ﴿الْكَافِرُونَ﴾ ناین و دونیاو دوا‌رپو‌ژیان. ته‌نها خه‌ساره‌ت و زه‌ره‌رمه‌ندی به‌س نیه له‌و ماله‌دا، به‌لکو ده‌یی له‌و زه‌ره‌رمه‌ندی‌ده‌دا به‌دبه‌خت بی‌ت له‌سزای به‌ئیش و مانه‌وه‌ی هه‌میشه‌یی تیا‌یدا.

ته‌فسیری سووره‌تی (غافر) ته‌واو بوو.

تفسیری سوره نوری (فصلت)

مه کتبه (۵۴) نایبه

به ناوی خوی به به زمینی به خشنده

(۲-۱): ﴿۱﴾ حَمَّ ۖ تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ﴿۲﴾

خوا همال ده دات به بنده کانی که ثم کتبه گوره وورانه جوانه ﴿۱﴾ تَنْزِيلٌ ﴿۲﴾ هاتووه واته: ﴿۱﴾ مِّنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ﴿۲﴾ نهو زاتهی میهره بانسی هموو شتیکی داپوشیوه، له مهزترینی میهره بانیه کانی و گوره ترینان دابه زاندنی ثم کتبه یه، که به هوپهوه زانستو هیدایهت و رووناکوی و

شیفاو ره حمهت و خیریکی زور به ده ست هاتووه، که له گوره ترینی نیعمه ته کانی ته به سر بنده کانی وه، نهویش ریگای به خته وه ریه له ههردوو مالی دونیاو دواپوژ.

(۳): ﴿۱﴾ كَتَبْتُ ۖ فَصَّلْتُ ءَايٰتَهُ، قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُوْنَ ﴿۲﴾

﴿۱﴾ كَتَبْتُ ﴿۲﴾ پاشان ستایشی کتیب ده کات به ته وای ستایشکردن و فره موویه تی: ﴿۱﴾ فَصَّلْتُ ءَايٰتَهُ، ﴿۲﴾ واته: دریژه ی به هموو شتیک داوه له هموو جوړه کانی هه ریه که و به پنی خوئی، نه مهش روون کردنه وهی ته و او پیوست ده کات، وه جیا کردنه وه له نیوان هموو شتیک داو جیا کردنه وهی راستیه کانیش ﴿۱﴾ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا ﴿۲﴾ واته: به زمانی پاراو ته و او ترینی زمانه کان، ده قه کانی روون کراوه ته وه و دانراوه به عه ره بی ﴿۱﴾ لِّقَوْمٍ يَعْلَمُوْنَ ﴿۲﴾ واته: بو نه وهی مانا که ی روون بیته وه بو یان، وه کو چون فره میشته که ی روون بووه ته وه و هیدایه تی له گو مپرایی ناشکرا کرده، وه سه رلیشی وای له ژیری.

به لام نهو نه فامانه ی که هیدایهت و ریتمای هیجیان بو زیاد ناکات جگه له گو مپرایی نه بی، وه روونکردنه وهش جگه له کویری نه بی، نه وه فره میشته که له بهر نه و ان نه هاتووه: ﴿۱﴾ اِنَّ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَا نذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۲﴾ البقره، (واته: بو

نهوان چوون به که بیاتر سئیت یان نه یان تر سئیت بروا ناهئین).

(۴): ﴿بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾﴾

﴿بَشِيرًا وَنَذِيرًا﴾ واته: مژه دهره به پاداشتی به په له و داخراو، تر سئهره به سزاو توله ی به په له و داخراو، وه باسی کردوه به تیرو ته سه لی و باسی نه و هو کارو و ه سفانه یسی کردوه که مژه دهره تر ساندنیان پی به ده ست دیت، نه مانه ش وه سفی کتیین، کهوا پیویست ده کات به ده میه وه بچیت به وه رگرتن و ملکه چ بوون و پرواهئیان و کرده وه پیکردن، به لام زوریه ی خه لکی گوئیان پینه داوه وه کو گوی پینه دانی لووت به رزان ﴿فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ﴾ (واته: بویه نهوان نایستن) بیستی وهر رگرتن و له لامدانه وه، نه گهرچی بیستویانه به بیستینک به لگه ی شه رعیان له سهر پیویست بیت.

(۵): ﴿وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِيْ أَكِنَّةٍ مِّمَّا نَدْعُونَآ إِلَيْهِ وَفِيْ ءَاذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْنَا إِنَّا عَمِلُونَ ﴿٥﴾﴾

﴿وَقَالُوا﴾ نهوانه ی خوئیان لی ده پاراست و روونیان کردبوویه وه که هیچ سوودیکی پیناگه یه نن داخستی نه و دهر گایانه لسی ﴿قُلُوبُنَا فِيْ أَكِنَّةٍ﴾ واته: (دله کانمان له ناو) چهند په رده به کی داخراودایه ﴿مِّمَّا نَدْعُونَآ إِلَيْهِ وَفِيْ ءَاذَانِنَا وَقْرٌ﴾ واته: (له وه ی توئیمه ی بو بانگ ده کی وه له گوئیکانماندا) گرانی و که پی هه یه، بویه ههر گیز نایستین لیت ﴿وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ﴾ (واته: له نیوانی ئیمه و تودا په رده به ک هه یه) ههر گیز ناتیینن.

مه به ست له وه دا: نهوان پشتیکردن و خو پاریزیان لی ناشکرا کرد له هه موو روویه که وه، وه رق لیبوون و ره زامه ندیان ناشکرا کرد له وه ی له سهرین، له بهر نه میه فهرموویه تی: ﴿فَأَعْمَلْنَا إِنَّا عَمِلُونَ﴾ هه روه ک چوون رازیت به کرده وه کردن بوئاینه که ت، ئیمه ش رازین به نه و په پی کرده وه کردن بوئاینه که مان، که نه مه ش نه و په پی زه لیلیه، کاتی رازی بوون به گو مپایی له هیدایه ت، وه کوفرو بیرواییان گو رپوه ته وه به پرواهئیان و دواروژیان فروشتوه به دنیا.

(۶-۷): ﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَىٰ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَاَسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِلْمُشْرِكِينَ ﴿٦﴾ الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كٰفِرُونَ ﴿٧﴾﴾

﴿قُلْ﴾ نه ی پیغه مه ر ﴿بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ﴾ پیمان بلئ: ﴿إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَىٰ﴾ واته: نه مه

سيفته و پيشه‌ى منه من مَرُوْفِيْكُمْ وه كو ئيوه، هيچم به دهست نيه له كاروباردا، وه هيچ له وانه له لاي من نيه كه ئيوه په له‌ى لَيْدِه كهن، به لكو خوا ﷻ فَهَزَلِيْ مَنِيْ داوه به سهر ئيوه داو تايه تى كردووم به و وه حيه‌ى كه وه حى بُوْ كَرْدُووم، وه فرمانى پيكر دووم به شوينكه وتنى و بانگه‌وازى ئيوهم كرده بولاي ﷻ فَاسْتَقِيْمُوا إِلَيْهِ ﷻ ريځگاي راست بگرته بهر بولاي خوا ﷻ، به بهراستدانانى نه وه واله‌ى كه هه‌والى پيداوه، وه شوينكه وتنى فرمان و دوور كه وتنه وه له قه‌ده‌غه كراو، نه مه حه‌قيقه تى ئيستيقاميه، پاشان به رده‌وام بوون له سهرى.

وه له وته‌ى خوا ﷻ ﷻ إِلَيْهِ ﷻ ناگادار كرده‌وه يه له سهر دلسوزى، بيگومان خوا به رست ده‌بى مه به ست و ئامانجى له كار ه كه‌ى گه‌يشتن بى به خوا مالى ريزدارى، ئا به و شيوه يه كرده وه كه‌ى پالفته و چاك و به سوود ده‌بى، وه به نه بوونى كرده وه كه‌ى پوچ و به تال ده‌بى.

كاتى كه بنده -ئه گهر چى سوربى له سهر ئيستقامه‌ت- ههر ده‌بى كه م و كورپى لى روو بدات له وه‌ى فرمانى پيكر اوه، يان نه جامدانى قه‌ده‌غه كراوى، بويه فرمانى پيكر دوون به چاره سهر كردنى نه وه داواى لِيخُوْشِبُوونِيْ ته‌وبه له خو بگرى، جا فهرموويه تى: ﷻ وَأَسْتَغْفِرُوْهُ ﷻ، پاشان هه‌ره‌شه‌ى كرده له و كه سه‌ى واز له ئيستيقامه ده‌هينى و فهرموويه تى: ﷻ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِيْنَ ﴿٦﴾ الَّذِيْنَ لَا يُؤْتُوْنَ الزَّكَاةَ ﷻ واته: (سزاو له ناو چوون بُو هاوبه شدانه‌ران) نه‌وانه‌ى به‌ندايه تى جگه له خويان كرده، نه سووديان پى ده‌گه به نى نه زيان، وه نه مردن و نه ژيان و نه زيندوو كرده وه، نه فس و دهروونى خويان پيس كرده، پاكيان نه كردۆته وه به يه كتاپه رستى پهروه رد گاريان و دلسوزيان بوى، وه نويزيان نه كرده و خاوينيان نه كردۆته وه، هيچ دلسوزيه كيان نيه بُو به ديه‌نه‌رو، هيچ سووديكيشيان نيه بُو خه‌لكى به زه كات جگه له وه ش ﷻ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَفِرُوْنَ ﷻ واته: برويان به زيندوو كرده وه به هه‌شت و دۆزه‌خ نيه، له بهر نه وه كاتى ترس نه ما له دله كانياندا، پيشيان خست نه وه‌ى كه پيشيان خست، له وه‌ى زيانيان پيده گه به نيت له دواروژدا.

(٨): ﷻ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٨﴾ ﷻ:

كاتى باسى بيپروايانى كرد باسى پروادارانى كرد، وه وه سفى كردن و پاداشتى دانه وه، جا فهرموويه تى: ﷻ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا ﷻ به م كتبه، وه نه وه‌شى ده‌يگرته وه له وه‌ى

بانگہ شہی بو کردوه له ئیمان، وه ئیمانہ کہیان به کردوهوی چاک سه لماندووہ که دلسوزی شوینکهنه وتن کۆ ده کاتوه ﴿لَهُمْ أَجْرٌ﴾ واته: مهزن ﴿غَيْرُ مَمْنُونٍ﴾ واته: به بی نه بپرواوه ته واو بوون، به لکو به رده و امه به دریزایی کاته کان و له زیاد بووندایه، هه مرو له زهت و چه زوو ناره زووہ کانی گرتوته وه.

(۹-۱۲): ﴿قُلْ أَيْنَكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُ أَندَادًا ذَلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٩﴾ وَجَعَلَ فِيهَا رُوسَىٰ مِنْ فَوْقِهَا وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سِوَاءَ لِلسَّابِلِينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ أُنْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ﴿١١﴾ فَقَضَاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ وَحِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾﴾

خوا ﴿ت﴾ نکولی ده کات و سه ری سوورده مینئ له کوفری بیروایان پی، نه وانهی له گه لیدا هاو به شیان داناوه، وه هه رچی له توانایاندا بی له پیناو به ندایه تی نه واندا ده بیه خشن، وه یه کسانی ده که نه وه له گه ل په روه ردگاری مهزن و به خشنده دا، نه و زاته ی نه و زهویه چپرو پره ی به ده پیناوه له دوو رۆژدا. پاشان له ماوه ی دوو رۆژدا راپخست، به وه ی شاخی زوری تبادا داناوه ده یاریزئی له جوله و له رزین و جیگیر نه بوون.

(۱۰): به ده پینانی ته واو کردوه و راپخستوه، بژیویه کانی تیدا ده رهیناوه و نه وه یشی به دوا ی نه واندا دی، ﴿فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سِوَاءَ لِلسَّابِلِينَ﴾ (واته: له ماوه ی چوار رۆژدا به یه کسانی بو گشت داوا که ران) دلنیا به کهس وه ک خوا ی ناگادار ناگادارت ناکات له سه رهنجامتان، جا نه م هه واله راسته هه چ زیاده و ناته واویه کی تیدانیه.

(۱۱): ﴿ثُمَّ﴾ دوا ی دروستکردنی زهوی ﴿أَسْتَوَىٰ﴾ مه بهستی کرد ﴿إِلَى﴾ بو دروستکردنی ﴿السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ﴾ (واته: ناسمانه کان له کاتی کهدا که دوو کهل بوو) جووله له سه ر پووی ناوه کهدا ﴿فَقَالَ لَهَا﴾ (به ناسمانی وت) کاتی نه م تابه تمه ندی کردنه ی ناسمان وا خه یال ده کری مه به ست پی تابه تمه ند کردن بی، بویه عه طفی کردوه به سه ریدا به ته ی خوی و فه موویه تی: ﴿وَاللَّأَرْضِ﴾ (به زه ویش) ﴿أُنْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا﴾ واته: (بین) به ملکه چبوونی فه رمانه کانم به ویستی خوتان یان به زور هه ر ده بی جیه جینی بکه ن، ﴿قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ﴾ (هه چ ویستیکمان نیه پیچه وانهی ویستی تو بی).

فَقَضَيْنَا سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا
 وَرَبَّنَا السَّمَاءَ الَّتِي بِنَايْنَاهَا بِصَبِيحٍ وَحِفْظًا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ
 الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾ إِنَّ أَعْرَضَنَا أَقْبَلْنَا أَنْذَرْنَا كُمْ حَسْبَعَةً فَمَنْ لَمْ يَلْمِزْكُمْ مِنْهَا
 عَادَ وَتَوَدَّ ﴿١٣﴾ إِذْ جَاءَهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَرَبِّ
 عَلَيْهِمُ الْآثِقَاتُ وَاللَّاهُ الْوَالِقَاتُ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْ مَتْلَبَكُمْ
 قَالِيهَا أَرْسَلْنَاكُمْ بِمَكْفُورَاتٍ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا عَادًا فَاسْتَكْبَرُوا فِي
 الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَنزَلَ سُنُوفُنَا وَأَنْزَلَ إِلَهُنَّ
 الَّذِي خَلَقَهُنَّ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُنَّ قُوَّةً وَأَكْبَرُ الْإِيمَانِ إِنَّا جَاعِدُونَ
 ﴿١٥﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ مَحْصُورَاتٍ لِيَذِيقَهُمْ
 عَذَابَ الْخِزْيَانِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْعَذَابُ الْآخِرُ أَشَدُّ وَهُمْ
 لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٦﴾ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَصَىٰ عَلَى
 الْهَدْيِ فَمَلَكْنَاهُمْ صَفْصَفَةً الْعَذَابِ أَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَاتُ كُنُوزِهِمْ
 ﴿١٧﴾ وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْ كَابُوتِ بْنِ لَاحُوتَ بْنِ مَرْيَمَ بْنِ مَرْيَمَ
 إِلَى الْبَارِ فَهَبَّ رُوحَهُمْ وَجَعَلْنَا الْإِسْلَامَ دِينًا لِمَنْ أَهْلَكَ اللَّهُ
 سُنُوفَهُمْ وَأَنْصَرْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ بِمَآكِلِهِمْ أَقْبَلُونَ ﴿١٨﴾

(۱۲): ﴿فَقَضَيْنَا سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ﴾
 (واته: نهوسا جهوت ناسمانی له دوو
 رپوژدا دروست کرد) بویه دروستکردنی
 ناسمانه کان و زهوی له شهش رپوژدا ته او
 بوو، یه که مینیان رپوژی یه کشمه بوو وه
 کوتایه که ی رپوژی جومعه بوو، له گه
 شهوی تواناو ویست و ئیرادهی خوا
 گونجاوه بو دروستکردنی هه موویان له
 یه ک چرکه دا.
 به لام له گه شهوی خوا به توانایه،
 بیگومان کار به جی و داناو له سه
 خویه، جا له حکمهت و له سه رخویی
 شهویه دروستکردنی داناو له و ماوه
 دیار بیکراوه دا.

بزانه پوواله تی ئه م دهقه له گه شهوی خوا ﴿وَ الْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَّهَا﴾ (۲۰) ﴿واته: له پاشان
 زهوی راخست﴾ به پووالهت جوژی له دژیه کی تیا ده رده که وی، له گه شهویه دا کتیبی
 خوا ﴿نه دژ یه کی تیدایه و نه جیاوازی﴾.

وه لامی شهویه شهویه که زوریک له زانایانی پیشین و توویانه: بیگومان دروستکردنی
 زهوی و وینهی له پیشی دروستکردنی ناسمانه کانه و یه، وه راخستی زهوی به وهی ﴿أَخْرَجَ
 مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا﴾ (۲۱) ﴿وَالْجِبَالَ أَرْسَلْنَا﴾ (۲۲) ﴿النَّازِعَاتِ﴾ (واته: لئی ده رهینا ناوی و له وه پری
 * وه شاخه کانی پته و دامه زرانده) دوا که و توه له دروستکردنی ناسمانه کان، ههروه که
 چون له سووره تی نازعاتدا هاتوه، له بهر شهویه خوا ﴿فهرموویه تی تیایدا﴾: ﴿وَ الْأَرْضَ
 بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَّهَا﴾ (۲۰) ﴿أَخْرَجَ مِنْهَا﴾ (۲۱) ﴿النَّازِعَاتِ﴾ (واته: له پاشان زهوی راخست * تیایدا
 ده رهینا) تا کوتایسی، نه یه ره مووه: ﴿وَ الْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ خَلَقَهَا﴾ (واته: دوا ی شهویه زهوی
 دروست کردوه).

وه که خوا ﴿ده ره رموی﴾: ﴿وَ أَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا﴾ (واته: فرمان و بهر یوه بردنی

شیاو بی پایان، که حیکمه تی دادپهروه ترینی دادپهروه ران وای خواستی، ﴿ وَرَبَّنَا
 السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ ﴾ ئه ویش ئه ستیره کانه پروونا کیان لیوره ده گیری و رینمایان بی
 ده کری، وه ده بن به جوانیه کو رازاننده وهی ئاسمان به روالهت، وه ده بیته جوانیه کیش
 بو ناوه پرو کیان، ئه ویش به ره جم کردنی شه ی تانه کان، بو ئه وهی گوی هله نه خه ن
 تیایدا، ﴿ ذَلِكَ ﴾ ئه وهی باسکرا له زه وی و ئه وهی له ناویدایه، ئاسمان و ئه وهی له
 ناویدایه ﴿ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴾ (ئه وه بریاری خوی زالی به ده سه لاته) ئه و زاته ی
 به ده سه لاتی زاله به سهر هه موو شته کاندو ریکی خستون، به دیهینراوه کانی پی
 دروستکرده، ﴿ الْعَلِيمِ ﴾ ئه و زاته یه که زانستی ده وری هه موو به دیهینراوه کانی داوه،
 ئه وهی که په نه انه و ئه وهی که دیاره.

جا وازهینانی هاوبه ش دانه ران له دل سوژی بو ئه م په روه رد گاره مه زنه تاکو ته نه ای
 زاله، که به دیهینراوه کان ملکه چی فرمانی ئه و بوون، وه ده سه لاتی خوی تیایندا
 چه سپاندوه، له سه رسوورپهینه ترینی شته کانه، وه هاوبه شدانانیا ن بو ئه و زاته یه کسان
 ده که نه وه له گه لیدا، له کاتی کدا ئه و په رستراوانه ناته واون له وه سفو کرداریاندا، ئه مه
 سه رسوورپهینه ترینی سه رسوورپهینراوه کانه، هیچ چاره سه ری بو ئه وانه نیه، ئه گه ر به رده وام
 بن له پشت تی کردن و خو پاریزیان ته نها سزای دونیا و دواروژ نه بی، ئا له بهر ئه مه یه
 ترساندوونی به وته ی خوی:

(۱۳-۱۴): ﴿ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ۚ إِذْ جَاءَهُمُ الرُّسُلُ
 مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ لَنَا مِنَ السَّمَاءِ سَائِغًا مِمَّا
 أَنْزَلْنَا لَهُمْ مِنْ قَبْلُ مِنْ ذُرِّ السَّمَاءِ فَاسْتَجَابُوا لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أَبْرَأُ مِنْهُمْ لَشَأْ ۚ وَإِنَّ لَهُمُ عَذَابًا أَلِيمًا ۚ
 أَرْسَلْتُمْ بِهِ كُفْرًا ۚ ﴾

﴿ فَإِنْ أَعْرَضُوا ﴾ جا ئه گه ر ئه و به درودانه رانه پروویان وه ر گپرا دوی ئه وهی بو یان پروون
 بویه وه وه سفه کانی قورئانی ستایشکراو، وه له سیفاته کانی په رستراوی مه زن ﴿ فَقُلْ
 أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً ﴾ واته: سزایه ک له ریشه ده رتان بهینی ﴿ مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ﴾
 (واته: وه ک هه وره تریشقه ی گه لی عادو ثمود) ئه و دوو هۆزه ناسراوه، کاتی سزاله
 ناوی بردن و له سه ریان پیویست بوو تو له ی خوی، ئه ویش به هۆی زولم و بیروایانه وه.
 (۱۴): ﴿ كَاتِي ۚ إِذْ جَاءَهُمُ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ ﴾ واته: هه ندیکیان
 به دوی هه ندیکی دیکه دا، بانگه وازی هه موویان یه ک بانگه واز بوو ﴿ أَلَّا تَعْبُدُوا
 إِلَّا اللَّهَ ﴾ واته: فرمانیان پیده کردن به دل سوژی بو خوا، وه ریگریان لیده کردن له

هاو به شدانان، به لام نه وان په یامه که بیان په تکرده وهو به درو یان دانان، وه ﴿ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً ﴾ واته: به لام ئیوه مروفن وه کو ئیمه ﴿ فَإِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴾ واته: (بویه به راستی ئیمه به وهی ئیوهی پی نیردراون باوهر ناکهین) ثم گومانه وه کو میراتیک به به رده وام بو به درودانه ران ماوه ته وه له ئومه ته کان، نه وهش لاوازترین گومانه، چونکه بیگومان له مهرجی نیردراو پییدا نه وه نیه که نیردراو فریشته بی، به لکو مهرجی په یام نه وه یه که په یام بهر به شتیکه وه بی به لکه بی له سر راستی. جا با په خنه بگرن نه گهر ده توانن و راست ده کهن، به په خنه گرتنی عقلی یان شرعی، بیگومان هر گیز توانای نه وه یان نیه.

(۱۵-۱۶): ﴿ فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَحْحَدُونَ ﴿۱۵﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَدِبَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْرَىٰ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ ﴿۱۶﴾

ثمه دریزه پیدانی چیرو کو سر گوزه شته ی نهو دوو ئومه ته یه عادو شمود ﴿ فَأَمَّا عَادٌ ﴾ واته: (ننجا گه لی عاد) جا نه وان - له گه ل بیروایی بوونیان به خواو نکولی کردنیان به نایه ته کانی و بیرواییان به پیغه مبه رانی - لووت به رزیان ده کرد له سر زه ویدا، زال بوون به وانسه ی له ده ورو به ریاندا بوون له به نده کان، سته میان لیده کردن، سه ریان سوور مابوو له هیزو توانای خو یان ﴿ قَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً ﴾ (واته: وتیان کی له ئیمه به هیز تره؟) خوا ﴿ وَهَ لَامِی دانه وه به وهی هر که سی ده یزانی و فهر مووی: ﴿ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً ﴾ (واته: نایا نه یان زانیوو بیگومان نهو خوا یه ی که نهوانی که نهوانی دروست کردوه نهو له نهوان به هیز تره) نه گهر نهو دروستی نه کردایه ن به دینه ده هاتن. جا نه گهر سه رنجی نهو دوخه یان بدایه به سه رنجدائیکی راسته قینه، نهوه یاخی نه ده بوون به هوی هیزوو توانایان، بویه خوا ﴿ سزای دان به سزایه ک گونجاو بوو له گه ل نهو تواناو هیزه ی که به هویه وه یاخیوو بوون.

(۱۶): ﴿ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا ﴾ واته: (نهوسا ئیمه) بایه کی زور معزمنان بو ناردن له به هیزی و سه ختی، ده نگیکی ناخوشی هه بوو وه کو هوره تریشقه. جا خوا ﴿ زالیکرد به سه ریان ﴿ سَعَّ لِيَالٍ وَثَمَنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَارٌ نَحْلٍ حَاوِيَةٍ ﴿۱۷﴾ الْحَاقَّةِ، (واته: حهوت شهو هه شت پروژ به بی وچان له ناوی بردن

نه و گه له ت ده بینی له و ماوه یه دا ینگیان که و ت بوون وه ک قه دی دارخورمای گهنده ل
(ناو رزاو)، ﴿مَحْسَبَاتٍ﴾ له ناوی بردن و له ت و په تی کردن، ته نانه ت و ایان لیها ت بوو
هیچ نه ده بینرا جگه له شوینه واره کانیا ن نه بی، لیره دا فرمویه تی: ﴿لِنُذِيقَهُمْ عَذَابَ
الْحِزْبِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ نه و سزایه ی که پی پی ریسوا بوون و سه رشو ر بوون له ناو
خه لکیدا ﴿وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ﴾ واته: رینگریان لینا کری له سزای
خوا، وه ناتوانن رینگری نه فی خویان بکه ن.

(۱۷-۱۸): ﴿وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْتَهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمُ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ الْهَوْنِ
بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَنْقُونَ ﴿١٨﴾

به لام گه لی شمود نه و انیش نه و گه ل و هوزه ناسراوه بوون که له حیجرو ده و رو به ری
نیشته جی بوون، نه وانه ی خوا ﴿﴾ پیغه مبه ر صالحی بویان نارد، بانگی ده کردن بو
یه کتا په رستی په روه رد گاریان، وه رینگری لیده کردن له هاو به شدانانیا ن، خوا ﴿﴾ و شتریکی
پیدان وه ک نیشانه یه کی مه زن، ناو خوار دنه وه ر ژوژیک بو نه و بوو، وه ر ژوژیک ی
دیاریکراویش بو نه و ان، ر ژوژیک له شیر ه که یان ده خوار ده وه، ر ژوژیکش له ناو ه که،
نه و ان هیچ نه فقه و بژیویه کیان بو و وشتره که خه رج نه ده کرد، به لکو له گژوو گیای
زه وی ده خوارد، جا له بهر نه مه یه لیره دا فرمویه تی: ﴿وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْتَهُمْ﴾ واته:
رینمایه کی روون، له بهر نه وه یه به تابه تی نه وانی باسکر دوه، نه گه رچی سه رجه م گه له
له ناو چووه کان به لگه و حوجه یان له سه ر پیویست کرابوو، چونکه نایه ت و نیشانه ی
شمود نیشانه یه کی روون و دره وشاوه بوو، گه و ره و بچو و کو نیرو میان بینبوویان، وه
نیشانه یه کی بینراو بوو، نا له بهر نه مه یه تابه تی کردوون به روونکر دنه وه و رینمایه
زیاتر.

به لام نه و ان به هوی زولم و خراپه کاریانه وه - هه زیان له کویری کرد، که بریته
له هه لژاردنی کوفر و بیروایی له سه ر هیدایه ت، نه و هیدایه ته ی که زانست و نیمان
ده گریته وه، جا خوا ﴿﴾ به سزا گرتنی ﴿بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ نه ک به هوی سته میک
له لایه نی خوا ﴿﴾ بویان ﴿وَجَعَلْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَنْقُونَ﴾ واته: خوا ﴿صَالِحِ﴾
شوینکه تووانی له بر و اداره خو پاریزه کان له هاو به شدانان و سه ر پیچیکردن رزگار کرد.
(۱۹-۲۴): ﴿وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ﴾ ﴿١٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ
سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ وَجُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾ وَقَالُوا لَئِن لَّوَدِدْهُمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا

أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَرْوُونَ
 أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا
 تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرْدَاكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ
 بَصُرُوا فَأَلْتَارُ مَثْوَى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَعْتَبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾

﴿ وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ ﴾ ﴿ خُوا ﴾ هه وال ده دات ده رباره ي دوژمنه كاني نه وانسه به
 ناشكرا كوفرو بيبروايان پيكردوه، وه به نيشانه كانيشي، وه پيغه مبه رانيان به درو داناوه و
 دژايه تي و جه نكيان له دژ كردون، وه نهو حاله خراپه يان كاتي كوده كرئنه وه، ﴿ إِلَى
 النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴾ سهره تايان رت ده كرئنه وه به سهر كوتايان، وه كوتايان شويئي
 سهره تايان ده كه وي، پيكه وه هه موويان په لكيش ده كرئين، تواناي ريگريگريگريان نيه،
 ناشتوانن يارمه تي خويان بدهن و كه سيكيش نيه هاو كاريان بكات.

(۲۰): ﴿ حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا ﴾ واته: تا كاتي ده گنه لاي ناگرو ده يانه وي نكولي بكن،
 يان نكولي نهو سهر پيچيانه بكن كه كردوويانه ﴿ شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَارُهُمْ
 وَجُلُودُهُمْ ﴾ (شايه تي ده دات له دژيان گوي و چاو و پيستي له شيان) گشتگيره دواي
 تايه تمه ندي، ﴿ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ واته: شايه تيان له سهر ده دات هه موو نه نداميك له
 نه ندامه كانيان، جا هر نه نداميكي ده لي من نه وهم كردو نه وهم كرد، نهو روزه و نهو
 روزه، نه م سي نه ندامه ي تايه ت كردوه، چونكه زوربه ي گوناوه كان به وانسه نه نجام
 ده دري، يان به هوي نه وانسه وه.

(۲۱): ئنجا کاتی ئه ندنامه کان شایه تیان له سهر ده ده ن ئه وانیش سه ره زه نشتی ئه ندامانی جهسته یان ده که ن ﴿ وَقَالُوا لَجُلُودِهِمْ ﴾ (وه به پیسته کانیان ده لئین) ئه مه به لگه به له سهر ئه وه ی شایه تیدان له هه موو ئه ندامیکی جهسته یا ههروه ک باسما نکرد، ﴿ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا ﴾ (بوچی شایه تیتاندا له دژمان) وه ئیمه بهرگری له ئیوه ده که یین؟ ﴿ قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ ﴾ (ده لئین ئه و خوا به ی که ئیمه ی هینا وه ته زمان هه موو شتیکی هینا وه ته زمان) ئیمه له تواناماندا نیه ریگری بکه یین له شایه تیدان، کاتی که ئیمه ی هینا وه قسه کردن، هیچ که سی ناتوانی له ویستو مه شیته تی یاخی بی.

وَقَالُوا لَجُلُودِهِمْ شَهِدَتْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۲۱﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَرْوُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَيْفَ يَمُنُّ مَا تَمْسُلُونَ ﴿۲۲﴾ وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرَدْتُمْ أَنْ تُصِيبُوا مِنَ الْخَيْرِ مِمَّنْ يَنْقُصُ مِنْهُ مَالًا فَآلَا يُعْلَمُونَ ﴿۲۳﴾ وَإِنْ يَصِدُّوا فَآلَا رَمَوْا الْهُنَّ مُنَادِينَ يَسْتَفْتِيهِمْ فَمَا لَهُمْ مِنَ الْمُنْتَفِينَ ﴿۲۴﴾ وَقَفَّيْنَا لَهُمْ قُرْآنًا فَزَعَمُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَنْعَلَهُمْ وَسَخَّرْنَا الْقُرْآنَ فِي أَسْمِ قَدْ خَلَّ مِنْ قِبَلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَبِيرِينَ ﴿۲۵﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالنَّوْافِسِ عُتُقُوا لَكُمْ وَيَسْمَعُونَ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۶﴾ وَلَتَجْرِبَنَّ أَهْلَ الْأَنْبِيَاءِ كَمَا أَجْرَبْتُمْ وَكَانُوا قَوْمًا لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَهُمْ مُجْرِمُونَ ﴿۲۷﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرِنَا الْآيَاتِ الْكُبْرَى ﴿۲۸﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرِنَا الْآيَاتِ الْكُبْرَى ﴿۲۹﴾

﴿ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ﴾ (هه ره ئه ویش به که مجار ئیوه ی دروستکردوه) جا ههروه ک چون خودو جهسته تانی دروستی کردوه، ههروه ها سیفاتانیشی دروستکردوه، له وانهش: هینانه قسه کرد ﴿ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾ له دواروژدا پادا شان ده داته و به پیی کرده وه کاتان. ده گونجی مه به ست له وه دا به لگه هینا وه بی له سهر زیندوو کردنه وه به دروستکردنی به که م، ههروه کو چون ئه وه ریگیای قورئانه.

﴿ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَرْوُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ ﴾ واته: ئیوه خو تان نه ده شارده وه له شایه تیدانی ئه ندامانی جهسته تان له سهرتان، وه ئاگاداری ئه وه نه بوون ﴿ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ ﴾ (به لأم وا گومانتان ده برد) به سه ریچی کردنتان ﴿ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَيْفَ يَمُنُّ مَا تَمْسُلُونَ ﴾ ئا له بهر ئه مه به ده رچوو لئیان ئه وه ی که ده رچوو. ئه م گومانه بوو به هوکاری له ناوچونو به ده بخت بوونیان، له بهر ئه مه به بهر موویه تی:

(۲۳): ﴿ وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ ﴾ گومانی خراب، کاتی که گومانتان به بهروه ردگارتان برد که شیوی گه وره یی ئه و نه بوو ﴿ أَرَدْتُمْ ﴾ واته: له ناوی بردن ﴿ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴾ (واته: چوونه ریژی زیان باران) نه فسو ده روونو مالو ئاینیان،

به هوی ئەو کرده وانهی که گومانی خراپتان به پهروه ردگارتان پیوستی کردبوو بۆتان، جا ووشهی سزاو به دبەختی له سهرتان پیویست بوو، وه بۆ هه میسهی ناگری دۆزهختان له سهر واجب بوو، ئەو سزایه ی بۆ ساتیکیش له سهریان لاناچی.

(۲۴): ﴿فَإِنْ يَصْرُؤْا فَالْتَأَرْ مَثْوًى لَّهُمْ﴾ واته: (ئنجانه گەر ئارام بگرن ئەوه ناگر شوینی مانه وه یانه) ئارامگرتنی تیدا نیه، وه هه موو حاله تی ئەندازه ده کری ئارامی له سهر بگیری، به لام ناگر ناتوانری ئارامی له سهر بگیری، چون ئارام ده گیری له سهر ناگری که گه رمیه که ی سهخت بووه ته وه، وه زیاتره به سهر ناگری دونیادا به هفتا جار، وه کولاندنی گه رمیه که ی زۆر مه زنه و بۆنی کیم و زوخاوی زۆر پیسه، سه رماو سۆله ی چه ند قاته، کۆت و به ندو زنجیر کردنی مه زنه، لیدان و نازاردانی گه وره یه، ده ر گاوانه کانی زۆر توورهن، ئەوه ی ره حمه تی خوابی له دلایندا نیه، کۆتایی ئەمه ش توورهبی خوا ی به ده سه لاته، وه قسه ی ئەوه بۆیان کاتی داوا ی لیده کهن و ده پارینه وه: ﴿أَخْسَرُوا فِيهَا وَلَا تَكْلُمُونَ﴾ (۱۰۸) ﴿المؤمنون﴾ واته: وه خوا ده فه رموی: به ریسوا یی بمینه وه له دۆزه خداو، هه یج قسه یه کم له گه لدا مه کهن).

﴿وَإِنْ يَسْتَعْجِبُ﴾ واته: داوا بکه ن ناره حه تیان له سهر لایبری و بگه رینه وه بۆ دونیا، بۆ ئەوه ی جاریکی تر کرده وه ئەنجام بده ن، ﴿فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ﴾ (واته: ئەوه خوا هه رگیز رازی ناییت)، چونکه کاتی نه ماوه و کاتی رۆیشه تووه، وه ئەوه نده ته مه نیان کرد که په ندو ئاموژگاری تیدا وه ر بگرن، تر سینه ریان بۆ هات و بیانوه کانیان برا، که چی داوا ی لیبور دن کردنیان درۆ بوو، ﴿وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ﴾ (۲۸) ﴿الأنعام﴾ واته: وه نه گه ر بگه رینه یه وه بۆ دونیا بیگومان دووباره ده گه رینه وه بۆ ئەو کارانه ی که لییان قه ده غه کرابوو).

(۲۵): ﴿وَقِضْنَا لَهُمْ قُرْنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أَمْرٍ قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَسِرِينَ﴾ (۲۵):

﴿وَقِضْنَا لَهُمْ﴾ واته: بۆ ئەو سه ته مکارو نکو ولیکارانی حق داماننا، ﴿قُرْنَاءَ﴾ (هاوده م له شه یتانه کان) ههروه ک خوا ﴿فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾ (بۆیان تۆرهم آزا) ﴿مریبه﴾ واته: ئایا نه تدیوه وه سه رنجت نه داوه که بیگومان ئیمه شه یتانه کانمان زال کرده به سهر بیبروایاندا چاک هانیان ده ده ن بۆ کوفرو تاوان) واته: هانیان ده ده ن بۆلای سه ریچی به هوی ئەوه ی رازاندوویانه ته وه ﴿لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾ (بۆیان خراپه کاری له دنیاو دواروژدا) جا دنیا یان له لا جوان کردن به چاوه کانیان، وه بانگیان کردن بۆ له زهت و ئاره زوو بازیه حه رامکراوه کان هه تا تووشی فیتنه بوون، ده سه پیشخه ریان

کردن که سهریچی کردنی خوا ﴿۲۱﴾، وه هرچی له توانایاندا بوو گرتیانه بهر بو دژایه تی کردنی خواو پیغه مبه ره که ی، وه دواروژیان له پیش چاویان دوورخسته وه و یاد کرده وه ییشان له بیر برده وه، وه هندی جار تووشی گومانیان کردن دوی تووش بوونیان، ترسی دواروژ نه ما له ناو دلّه کانیاندا، بویه ده ستیان کرد به کوفرو بیدعه و سهریچی.

نم زال بوون و هاوادم دانانهی شیتانه کان له لایه ن خوا ﴿۲۲﴾ بو به درودانه ران به هوئی روو وهرگیرانیا ن بوو له یادی خواو نایبه ته کانی و نکوولی کردنی حق، ههروه ک خوا ﴿۲۳﴾ فرمویه تی: ﴿وَمَنْ يَعِشْ عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نَقِيضَ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿۲۳﴾ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّوهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهُتَدُونَ ﴿۲۷﴾﴾ الزخرفه (واته: وه هه ره که س پشت له یادی خوا هه لکات شیتانیککی بو ناماده ده که ن که هه میشه له گه لی بی و لی جیانه بیته وه * وه بیگومان نه وانه شیتانه کان له ریگای راست بهر گریان ده کرد واش ده زانن به بیگومان هه ره نه وانن رینوین)، ﴿وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ﴾ واته: پیوست بوو له سهریان، وه قه زاو قه در دابه زی به سزادانیا ن ﴿فِي﴾ له کوی ﴿أَمَرَ قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَسِرِينَ﴾ (واته: نهو گه لانه ی رابوردن پیش نه مان له جنو که و ناده می به راستی نه وان زه ره رمه مند بوون) له نایبه کانیان و دواروژیان، وه هه ره که سی خه ساره تمه مند بی نه وه هه ره ده بی زه لیل و به دبه خت و سزادراو بی.

(۲۶-۲۹): ﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۲۶﴾ فَلْيَدْعُ نَادِيَهُمْ قَدْ جَاءَ أَعْدَاءُ اللَّهِ النَّارُ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْآخِرَةِ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَمْحَدُونَ ﴿۲۸﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرِنَا الَّذِينَ أُضْلَلْنَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ جَعَلَهُمَا سَحَابًا مِمَّا لِيَكُونُوا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿۲۹﴾﴾:

خوا ﴿۲۶﴾ هه وال ده دات ده باره ی روو وهرگیرانی بیروایان له قورئان و ناموز گاری کردنیا ن به وه، جا فرمویه تی: ﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ﴾ رووی لی وهرگیرن به بیستتان، ده خله رووی تینه که ن یان گوئی بو بگرن، یان له و که سه ی که هیناویه تی، نه گه ر وای ری که که وت تیهو گویتان لیگرت، یان گویتان له بانگه وازی گرت بولای نه حکام و برپاره کانی ﴿وَالْغَوَا فِيهِ﴾ واته: قسه یه ک بکه ن که هیچ سوودیکی تیدا نیه، به لکو زیا نی تیدایه، ریگه به هیچ که س مه دن قسه تان بو بکات له و باره یه وه، فرمایشته کانتان بو بخوینیته وه و واتای بکات. نه مه زمانی حال و زمانی قسه کردنیا ن بوو له روو وهرگیرانیا ن له قورئان له ﴿لَعَلَّكُمْ﴾ نه گه ر تیهو نه وه تان کرد ﴿تَعْلَمُونَ﴾ (سه ربکه ون) نه مه شایه تیدانیکه له لایه ن دوژمنانه وه، وه

ٺهوپه ڀري حهق و راستيه که دوزمنان شايه تيان پڻي داوه، ٺهوان بږياريان نه داوه به سر که وتيان به سر ٺه و که سهي حهق و راستي هيٺاوه، تنها له حاله تي ږوو وهر گيږان نه يي، وه ٺاموژ گاري کردن به وه، وه مه فهمو و تيگه يشتن له قسه کانين، ٺهوان ٺه گهر قسه ي ږوو و پو وچي تيگه له نه کن، به لکو گوڻي بو بگرن و بيخه نه بيرو هوشيانه وه، ٺهوان هر گيز سر ناکه ون، چونکه حهق زالو نادوږي، ٺمه شوڻکه توواني حهق و دوزمناني ده ناسي.

(۲۷): کاتي ٺمه زولمو عينادي بوو له لايه ن ٺهوانه وه، هيچ ٺوميدو ته ماحيکي هيديا تيان تيڏا نه ما، هيچ نه ما يه وه تنها سزاو ٺوله يان نه بيت، له بهر ٺمه يه به فرمو ويه تي: ﴿فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا سَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَشْرَٰأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (واته: ده ي سوڻد به خوا ينگومان ٺهوانه ي بيږوا بوون پيڻان ده چيڙين سزايه کي سهخت، وه ٺوله يان ليده سيڻين به ٺوله ي خرابترين تاواني که ده يان کرد)، ٺهويش کوفرو سه ريڻچي کردن بوو، چونکه ٺهوان گونا هو سه ريڻچيان ده کرد، جا پاداشت به سزاو ٺوله سه نده وه، تنها بو کرده وه ي خرابه ﴿وَلَا يَظَلْمُ رَبُّكَ أَحَدًا﴾ (۱۹) ﴿الکھف﴾ (واته: وه په روه رد گارت ستم له که س ناکات).

(۲۸): ﴿ذٰلِكَ جَزَاءُ اَعْدَاءِ اللّٰهِ﴾ (واته: ٺهوه ي باسکرا سزاي دوزمناني خوايه) ٺهوانه ي دژايه تيان کرده وه، وه دژايه تي دوست و خوشه ويسته کانين کرده به کوفرو به دروڏانان و ده مه قالي کردن و زورانبازي ﴿النَّارُ هُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ﴾ (واته: که ٺاگري دوزه خه مالي ٺهوانه) به هه ميشه ي و به رده وامي، سزايان له سر لانا بږي بو ساتي، وه هر گيز يارمه تي نادرين، ٺا ٺهوه ﴿جَزَاءٌ مِّمَّا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ (واته: له پاداشتي ٺهوه ي دانين به نشانه کاني ٺيمه دا نه ده نا) ينگومان ٺهوانه ٺايه ت و نيشانه ي روونن، وه به لگه ي به کلا که ره وه ي به سوون بو دلنيابي، جا که و ره ترين ستم و که و ره ترين عينادي نکوولي کرد ني تي و بيږوا يي پڻي کرد ني تي.

(۲۹): ﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: شوڻکه و ته کان له ٺهوان، به به لگه ي دواي ٺهوه، له ږوي توږه ي و بيږاري له سر ٺهوانه ي گومريان کردن، ﴿رَبَّنَا ارْنَا الَّذِيْنَ اَصْلَانَا مِنْ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ﴾ (واته: ٺهوه دوو ده سته يه ي پشه وايه تيمانين کرد بو گومرا يي و سزا، له شه يتانه کاني جنو که کان و شه يتانه کاني ٺاده ميزاد، بانگخوازان بو ناو دوزه خ ﴿تَجْعَلُهُمَا تَحْتَ اَقْدَامِنَا لِيَكُوْنَا مِنَ الْاَسْفَلِيْنَ﴾ (واته: تا بيانخه ي نه ژير پيمان) به زه ليلي و سه رشوږي، هه روه کو چون گومريان کردين و تووشي فيتنه يان کردين، وه بوون به هوکار بو دابه زيني ٺيمه. ٺا له مه دا تووږه يي و بيږاري هه نديکيان ده رده که وي به سر هه نديکي ديکه يان، وه بهري بووني هه نديکيان له هه نديکي تريان.

(۳۰-۳۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿۳۰﴾ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَكَمْ فِيهَا مَا نَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكَمْ فِيهَا مَا نَدَّعُونَ ﴿۳۱﴾ تَزْلَ مِنْ عَذْرَاقِ اللَّهِ زَكَاةً وَسُبْحَانَ لِلَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۳۲﴾﴾

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿۳۰﴾ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَكَمْ فِيهَا مَا نَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكَمْ فِيهَا مَا نَدَّعُونَ ﴿۳۱﴾ تَزْلَ مِنْ عَذْرَاقِ اللَّهِ زَكَاةً وَسُبْحَانَ لِلَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۳۲﴾

خوای به زانست و کرده وه، جا مژده یان بو هیه له ژیانی دنیوا دواروژدا. خوای بهرزومه زن، ملکه چی فرمانه کانی بوون، پاشان بهرده وام بوون له سر ریگیای راست به زانست و کرده وه، جا مژده یان بو هیه له ژیانی دنیوا دواروژدا.

پهروه ردگارمانه پاشان) دانیان پیدانوا دهریان بری و رازی بوون به پهروه ردگاریتی
 خوای بهرزومه زن، ملکه چی فرمانه کانی بوون، پاشان بهرده وام بوون له سر ریگیای
 راست به زانست و کرده وه، جا مژده یان بو هیه له ژیانی دنیوا دواروژدا.
 ﴿تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ﴾ به ریزه کان، واته: پؤل پؤل داده به زن به سهریان
 مژده یان ده دهنی له کاتی ناماده بووندا ﴿أَلَّا تَخَافُوا﴾ (مه ترسن) له وهی روو به پرووتان
 ده بیته وه له داهاتوودا ﴿وَلَا تَحْزَنُوا﴾ (خه فهت مه خوون) بوو رابردوو، ناره حه تی
 رابردوو داهاتوویان له سر رپهت ده که نه وه ﴿وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ﴾
 (واته: مژده بی لیتان ئه وه به هه شته ی به لیتان پی درابوو) بیگومان ئه وه به هه شته بو ئیوه
 پیوست و جیگیر بوو، وه بریاری خوا هه میشه به دی دیت.

(۳۱): ههروه ها پشان ده لاین به چه سپاندن و مژده پیدانه وه- ﴿نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ﴾ (واته: ئیمه له ژیانی دنیوا له ژیانی دوا پیدا پشتیوانی ئیوه یان) له دنیادا هانیان ده دن له سر کاری چاکه و بویان ده رازینه وه، وه ده یانترسینن له کاری خراپه و له دله کانیاندا ناشربنی ده کهن، وه بویان ده پارینه وه له لای خوا و جیگیریان

ده کهن له کاتی به لآو موسیبهت و مه ترسیدا، به تاییه تی له کاتی مردن و سه ختیه که ی و گورو تاریکیه که ی، وه له رپوژی دواپی و ناره حه تیه کانی و له سر پردی (سیراط)، له به هه شتیشدا مژده یان پی ددهن به ریزداری خوا ﴿۳۸﴾ بویان وه له هموو دهر گایه که وه ده چنه ژوره وه بو لایان، ﴿سَلِّمْ عَلَیْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾ ﴿۳۹﴾ (واته: بیان ده لاین سه لامتان لی بی، چونکه نارامتان گرت له دونیادا جا چهند سه ره نجامیکی چاکتان بو).

ههروه ها بیان ده لاین: ﴿وَلَكُمْ فِيهَا﴾ (واته: بو تیوه هه یه له به هه شتدا ﴿مَا شَتَّهِیْ﴾ ﴿أَنْفُسُكُمْ﴾ (هه رچی هه زی لی بکن) بوتان ناماده یه و رپیکخراوه ﴿وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ﴾ (واته: هه رچی داوا بکن له هموو نه وانهی په یوه ندی به ویست و نیراده تانه وه هه یه، له جووره ها له زهت و هه زوو ناره زووه کان، له وانهی که چاو نه بیینیوه و گوی نه بیستووه و به خه ته رهش به سه ر دلدا نه ها تووه.

(۳۲): ﴿نَزَّلَا مِنْ عَفْوَ رَحِيمٍ﴾ (واته: ثم پاداشته بی پایانه و نازو نیعمه ته به رده و ام و جیگیره، میوانداری و ریزلینانه ﴿مِنْ عَفْوَ ر﴾ (له لایه ن) خوی لیوورده که له تاوانه کانتان خوش بووه ﴿رَحِيمٍ﴾ کاتی سه رکه و تووی کردوون بو کاره چاکه کان، پاشان لی و هه رگرتوون. جا به لیوورده ی خوی مه ترسی له سه ر لابر دوون، وه به میهره بانی هه هموو داوا کاریه کانی پی به خشیون.

(۳۳): ﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ ﴿۳۳﴾ ﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا﴾ (هه مه پرساری نکوولی کردنه، به مانای نه فی و ره تکرده وه ی بریارده ر دی، واته: هیچ که س و ته یه کی چاک و به جیی نیه. واته: قسه یه ک و رپنگایه ک و حاله تیک ﴿مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ﴾ (له و که سه ی خه لکی بو لای خوا بانگ ده کات) به فیر کردنی نه فامان و ناموژگاری بی ناگایان و پشتتیکه ران، وه مشت و مری خه لکانی پووچ و به تال به فرمان کردن به به ندایه تی خوا به هموو جو ره کانیه وه، وه هاندان له سه ریان و جوانکردنیان هه رچی له توانادا بی، وه سه ر کونه کردنی نه وانهی خوا ﴿قَدْ دَعَا﴾ قه ده غه ی کردوه و ناشرینکردنیان به هه ر رپنگایه ک، بیته مایه ی وازهینان به تاییه تی له م بانگه وازه بو لای بنه مای ناین و نیسلام و جوانکردنی، وه مشت و مری دوژمنه کانی به چاکترین شیوه و قه ده غه کردنی نه وه ی پیچه وانیه تی له کوفرو هاوبه شدانان، وه فرمان کردن به چاکه و رپنگری کردن له خراپه.

وہ لہ بانگہواز کردن بۆ لای خوا ﴿۳۰﴾ خوشهویستکردنی لہ پیش چاوا بہندہ کانی باسکردنی نیعمہ تہ کانی بہ تیرو تہ سہلی، فراوانی بہ خشندهیی و تہواوی میہرہ بانئ، وہ باسکردنی و ہسفہ کانی کہ مالی و گہورہیی.

وہ لہ بانگہواز کردنت بۆ لای خوا ہاندان بۆ بہدہستہینانی زانست و پرنماییی لہ قورٹانی پیروژو سونہ تی پیغہمبہرہ کہی ﴿۳۱﴾ وہ ہاندان لہ سہر ٹہوہ بہہر ریگاہہ ک پی بگات، لہوانہش: ہاندان لہ سہر رپہوشت و ٹاکاری جوان و چاکہ کردن لہ گہل خہلکی بہ گشتی، رووبہروو بوونہوہی خراپہ کار بہ چاکہ و فرمانکردن بہ گہ یاندنی پہیوہندی خزمایہ تی و چاکہ کردن لہ گہل دایکو باو کدا.

وہ لہوانہ: ٹاموژ گاریکردنی خہلکی بہ گشتی لہ کاتی بۆنہو رووداو بہ لاو موسیبہ تہ کاند، بہ جورئی لہ گہل ٹہو حالہ تہدا بگونجئی، جگہ لہ ٹہوش لہوہی کورت ہہ ٹناہینری لہ تاکہ کانیدا، لہوہی کہ بانگہواز بۆ لای خیر دہ گریٹہوہ بہ گشتی، دوور کہوتنہوش لہ ہہموو شہروو خراپہیہ ک، پاشان فہرموویہ تی: ﴿وَعَمِلَ صَالِحًا﴾ واتہ: (وہ کاری چاک دہ کات) لہ گہل بانگہواز کردنی خہلکی بۆ لای خوا، خوی دہستپنسخہری دہ کات بہ جیہ جئی کردنی فہرمانی خوا، بہ کردہوہیہ کی چاک کہ بہ ہویہوہی پہروہردگاری لئی رازی دہبی ﴿وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ واتہ: (دہلی بیگومان من) لہ پہرہو کارانی فہرمانی ٹہوم، ٹہوانہی کہ ریگہی ٹہویان گرتوتہ بہر، ٹہم پلہو پایہ بہ تہواوی بۆ راستگزیانہ، ٹہوانہی کردہوہیان کردہوہ بۆ تہواو کردنی نہفسی خویان و تہواو کردنی جگہ لہ خویان، خواہنداریتی تہواویان بۆ دہستہبہر بووہ لہ پیغہمبہرانہوہ، ہہروہ ک لہ خراپترینی مرؤفہ کان ٹہوانہن بانگہشہ بۆ لای گومراییی دہ کہنو ٹہو ریگایان گرتوتہ بہر.

خوا ﴿۳۲﴾ ٹہم دوو پلہو پایہ جیاوازہی روون کردوتہوہ، کہ یہ کیکیان بہرز بووہ تہوہ بہ بہرزبوونہوہیہ کی تہواو، وہ ٹہوی دیکہ یان دابہزیوہ بۆ خواری خوارہوہ، پلہو پایہیہ کن کہس نایزانی جگہ لہ خوا، وہ ہہمووی ٹاوہدانہ لہ خہلکی ﴿وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَفْعَلُونَ﴾ (۱۳۲) واتہ: بۆ ہہر یہ کیک لہ جنوکہو ٹادہمی چہند پلہو پایہیہ ہہیہ لہ بہرانہر کردہوہ کانیدا وہ پہروہردگارت لہوہی کہ دہیکہن بی ٹاگانہ).

(۳۴-۳۵): ﴿ وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿۳۴﴾ وَمَا يُلْقِنَهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقِنَهَا إِلَّا أذْرُ حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿۳۵﴾: ﴿ خَوَاتِمُ الْبُرُوقِ ۚ ذَهَبٌ مَّرْمُومٌ ۚ ﴿۳۳﴾ وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ﴿۳۳﴾ واته: يه كسان نيه نه نجامداني كاره چا كه كانو گوپرايه ليه كان له بهر ره زامه ندي خوا، له بهر انبهر كرده وه خراپه كانو سه رينجه كان كه ده بنه مايه ي تووره يي خواو پي رازي نيه، وه يه كسان نيه چا كه له گه ل خه لكسي و خراپه كردن له گه ليان، نه له خودو، نه له وه سفو، نه له پاداشتياندا ﴿ هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ ﴿۳۶﴾ الرَّحْمَنُ ﴾ (واته: نايبا پاداشتي چا كه هر چا كه نيه؟).

پاشان فرماني كرده به چا كه ي تايهت كه پله و پايه يه كي گه وري هه يه، نه ويش چا كه كردنه له گه ل نه و كه سه ي خراپهت له گه لدا ده كات، جا فره موويه تي: ﴿ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ﴾ واته: نه گه ر كه سي له خه لكسي خراپه ي له گه لدا كردي به تايهت نه وانهي حه قسي گه وريه يان له سه رته وه ك خزم و دوستو هاوړپيانو وينهي نه وانيش نه گه ر په يوه ندي له گه ل پچراندی نه وه تو په يوه ندي بگه يه نه، وه نه گه ر سه ته مي ليكردي نه وه لسي بيوره، وه نه گه ر قسه ي له سه ر كردي به په نه اني يان روو به روو نه وه تو روو به رووي مبه ره وه و لسي بيوره، وه به قسه ي نه رم مامه له ي له گه لدا بكه، نه گه ر ليت دوور كه وته وه و قسه ي له گه لدا پچراندی نه وه تو قسه ي جواني له گه لدا بكه و به سلو ده ستپشخه ري له گه لدا بكه، جا نه گه ر روو به رووي خراپه بوته وه به چا كه نه وه سووديني مه زن به ده ست دي ﴿ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴾ (واته: نه وسا كه سي له نيوان توو نه ودا دوژمنايه تي هه يه) نه وه وه كو دوستيكي دلسوزو گياني به گياني لي دي.

(۳۵): ﴿ وَمَا يُلْقِنَهَا ﴾ واته: سه ر كه وتوو نابي بو نه م سيفاته جوانو ستايشكراوه ﴿ إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا ﴾ (كه ساتيك نه بي كه خو راده گرن) نه فس و ده روونيان له سه ر نه وه ي پيان ناخوشه، وه ناچار يان ده كه ن له سه ر نه وه ي خوا پي خوشه، بيگومان نه فس و ده روونه كان دروستكراون له سه ر وه لامدانه وه ي خراپه كار به پي خراپه كه ي و ليخوش نه بووني، جا چون به چا كه؟!

جا نه گه ر مرؤف ده رووني خو ي خوراگر كردو فرماني په روهردگاري به جهيتا و پاداشتي بي پاياني نه وي زاني، وه زاني كه روو به روو بوونه وه ي كه سي خراپ به پي

کرده وه خراپه که ی خوی هیچ سوودیکی پی ناگه یه نی، تنها دوژمنایه تی پی زیاد ده بی، وه چاکه کردن له گه لیدانه ک له بهر ریزی شه، به لکو له بهر شه وهی ههر که سی خوی به که م بزانی خوا ﷺ به رزی ده کاته وه، شه وه کاره که ی له سهر سووک ده بی و به دلخوشی و له زت وهر گرته وه شه وه کاره شه نجام ده دات ﷻ وَمَا يُلْقَاهَا لِأَذُو حَظِّ عَظِيمٍ ﷻ (واته: وه پی ناگات مه گهر که سی خاوه نی به شی ههره گه وره بیته له پاداشت) چونکه شه سیفاته له سیفاتی به دپهنراوه تایه ته کانه، که بهنده به هویه وه پله ی بهرز ده بیته وه له دونیاو دواروژدا شه ویش له مهزترینی سیفات و نیشانه کانی خوره وشتی به رزه.

(۳۶-۳۹): ﷻ وَإِمَّا يَنْزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﷻ وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﷻ فَإِنِ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْمُونَ ﷻ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً إِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَّتْ إِذْ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحِي الْمَوْقِعِ إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﷻ:

کاتی خوا ﷻ باسی چویتی رووبه روو بوونه وهی خراپه کاری له لایه ن ئاده میزاده وه کرد، شه ویش رووبه روو بوونه وهی خراپه یه به چاکه، ئنجا باسی چویتی بهر گریکردنی دوژمنی جنوکه ی کرد، شه ویش په نا گرته به خواو خو پاراسته له شه ری، جا فرموویه تی: ﷻ وَإِمَّا يَنْزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ ﷻ واته: ههر کاتی هه ستت کرد له شه یتانه وه تووشی خه تهره و جوان کردنی خراپه بووی، وه هه ستت کرد ته مه لته ده کات له خیر و چاکه، وه تووش بوون به هه ندی گونا هو گوپرایه لیکردنی له هه ندی له وانسه ی فرمانت پیده کات ﷻ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ ﷻ واته: به هه ژاریه وه داوای لی بکه، که په نات بداو بتپاریزی لی ﷻ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﷻ بیگومان خوا گو بیستی قسه و گهردن که چی تویه، وه ده زانی به حال و ناچاریت به پاریزگاری و پاراستنی.

(۳۷): پاشان خوا ﷻ باسی کردوه که ﷻ وَمِنْ آيَاتِهِ ﷻ (له نیشانه و نایه ته کانی) که به لگن له سهر توانای خواو جیه جی کردنی ویست و ئیراده ی و فراوانی ده سه لاتی به زه بی به بهنده کانی، بیگومان خوا ﷻ تاکو ته نه یه وه هاوولی نه ﷻ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ ﷻ شه مه یان به سوودی رووشنایی و روونایی و بهر یکخستنی کاری بهنده کان تیایدا، وه شه شیان له سوودی تاریکایه که ی حه وانسه وهی خه لک تیایدا ﷻ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﷻ واته: (خورو مانگ) شه دووانه ی که کاروباری بهنده کان ریگ نابن، نه جهسته یان و

نه جهستهی ناژه له کانیان، تهنها به بوونی شه دووانه نه بی، وه به بوونیان بهرژه وهندیه کی زور به دهست دی که له ژماردن نایهت ﴿لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ﴾ (سوژده مه بن نه بو خوړو نه بو مانگ) چونکه شه دووانه بهرپوه براو رامهینراوو به دیهینراون. ﴿وَأَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ﴾ واته: به تهنها بیهرستن، چونکه به دیهینه ری مه زنه، وه واز له به ندایه تی جگه له وه بهینن له به دیهینراوه کان، نه گهرچی تاوانه که ی گوره بی و بهرژه وهندیه کانیسی زور بی، شهوه بیگومان له لایه ن شهوه وه نیه، به لکو شهوه له لایه ن به دیهینه ری بهرزوو مه زنه وه یه ﴿إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ﴾ تایه تی بکن به به ندایه تی کردن و دل سوژی و گهردن که چی بوی.

(۳۸): ﴿فَإِنْ أَسْتَكْبَرُوا﴾ (جا نه گهر خویان به گه وره زانی) له به ندایه تی کردنی خواو ملکه چی نه بوون، بیگومان شهوانه زیان به خوا ناگه یه نن و خوا بی نیازه لیان، وه به نده ی بهرپزی هه یه، سه ریچی فرمانه کانی ناکه ن، وه هه ر فرمانیکیان پی بکات جیه جیی ده کهن، له بهر شه مه یه فرموویه تی: ﴿فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ﴾ واته: فریشته نزیکه کان ﴿يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ﴾ واته: (به شهوو روژ به ندایه تی شهوه کهن) ماندوو نابن له به ندایه تی کردنیاندا به هو ی به هیزیانه وه، وه پالنه ری به هیز له لایه ن شهوانه وه بو به ندایه تی کردن.

(۳۹): ﴿وَمِنْ آيَاتِهِ﴾ (له نيشانه کاني) که به لگن له سر ته اووی توانای خواو تا کو ته نهایسی به مولکو به ریوه بردن ﴿أَنَّكَ تَرَى الْأَرْضَ خَشِعَةً﴾ واته: (زهوی ده بینسی) وشکه و هیچ سه وزیه کی تیدانیسه، ﴿فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ﴾ واته: باران، ﴿أَهْرَتْ﴾ ده جولیتسه وه به رووه ک ﴿وَرَبَّتْ﴾ ده بوژیسه وه، پاشان ده روی له هه موو جوتیکی جوان و گه شاوه، مروقه کان و لاتی پی زیندوو ده بنه وه.

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً إِذْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ
 أَهْرَتْ وَرَبَّتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمَجِي الْمَوْجِ إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفُونَ عَلَيْنَا أَنْ
 يَأْتِيَ فِي النَّارِ خَيْرٌ مِّنْ بَأْسِ آيَاتِنَا وَلَهُمْ أَعْمَالُ مَا يُشْتَرُونَ
 إِنَّهُمْ سَاعِتُونَ بِصِيرٍ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَسَاجِدَ
 رَبِّهِمْ لَكِنِّبٌ عَرِيضٌ ﴿٤١﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ
 خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِّنْ حِكْمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ مَا قَالُوكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ
 لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَدُوٌّ مَّغْفَرٌ وَذُرِّعَاقِبِ الْأَعْيُنِ
 ﴿٤٣﴾ رَوَّحْنَاهُ نَوْمًا إِنْ أَعْجَبَكَ الْقَوْلُ فَالْوَقْتُ لَمْ يَضُكْ أَيْشُهُ
 نَاعْتَجِبُ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْزَلْنَا هَذَا وَمِنَ الْوَالِدِينَ
 لَا يُؤْمَرُونَ فِيهِ أَنْ يُدْعُوا فَهُمْ عَلَىٰ عَمَلِهِمْ شُرَكَاءُ أَولئك
 ينادون من مكان بعيد ﴿٤٤﴾ ولقد أنزلنا موسى الكتاب
 فاختلّف فيه ولو لآحسانه سبقنا من ذلك لقضوا
 بغيره فأنه تولى شاق منه مريب ﴿٤٥﴾ من عمل صليحا
 لنفسه ومن آسأه فعليها وما نراك بظالم للبعيد ﴿٤٦﴾

﴿إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا﴾ دوای مردنو ووشک بوونی ﴿لَمَجِي الْمَوْجِ﴾ (زیندوو که ره وهی مردوو کانیسه) له

گۆره کانیان تا رۆزی زیندوو کردنه وه و بلا بوونه وه یان ﴿إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ههروه کو چۆن تواناو ده سه لاتی ده سه وسان نیه له زیندوو کردنه وهی زهوی دوای مردنی، به هه مان شیوه ده سه وسان نیه له زیندوو کردنه وهی مردوو کان. (۴۰-۴۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفُونَ عَلَيْنَا أَهْنُ يُلْقَى فِي النَّارِ خَيْرٌ مِّنْ مَا يَأْتِي آيَاتِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِنِّبٌ عَرِيضٌ ﴿٤١﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِّنْ حِكْمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفُونَ عَلَيْنَا﴾ ئیلحاد له نایه ته کانی خودادا: بریتیه له لادان لیسان له راستی، به هه ر جوژی بیست، یان به نکوولی کردنی و به ردودانانی شه وهی هیئاویه تی، یان ده ستکاری کردن و گۆرینی له مانای راسته قینهی، وه چه سپاندنی چند مانایه ک بوئی که له مه بهستی خوا دووره. جا خوا هه په شهی کردوه هه که سی لادانی تیدا بکات له لای شه و شاراوه نیه، به لکو ناگاداره به روالهت و ناوه رۆکی، له داهاتوویه کی نزیکدا سزای ده دات

له سهر ئه و لادانه ی کردویه تی، له بهر ئه مه یه فهرموویه تی: ﴿أَفَنَنْتَلَقِي فِي النَّارِ﴾ (واته: ده ی نایا که سی ده خریته ناو ناگره وه چاکتره) ئه مه نمونه ی لاده ره له نایه ته کانی خوا: ﴿خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِيءُ أَمَانًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ (واته: یان ئه و که سه ی له رژی قیامه تدا بی ترس دیت) له سزای خوا شایسته ی پاداشتی بیت؟ ئه وه ی زانراوه ئه مه چاکتره.

کاتی حق له ناحق جیا بویه وه، وه پینگای رزگار که ره له سزای خوا له پینگای له ناویه ره، فهرمووی: ﴿أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ﴾ ئه گهر ویستان پینگای ژیری بگره بهر که گه یه نهره بو ره زامه ندی پهروه رذگارتان و بهه شته که ی، وه ئه گهر ویستان پینگای گو مپایی بگره بهر که ده بیته مایه ی تووره یی خوا و ده تان گه یه نیت به مالی به دبه ختی.

﴿إِنَّهُمْ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ پاداشتان ده داته وه به پی بارودوخو کرده وه کانتان، وه کو فهرموویه تی: ﴿وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ﴾ (۴۰) ﴿الْكَهْفِ﴾ (واته: بلی حق ئه م قورنانه یه له لایه ن پهروه رذگارتانه وه هاتوه جا هر که س ده یه وی با بروا بی نی، وه هر که سیش ده یه وی با کافر بیت).

(۴۱): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ﴾ (واته: بیگومان ئه وانه ی) بیروایی به قورشان ده که ن که یادخه ره وه ی به نده کانه هه موو بهرزه وه ندی ناینی دویایی و دواروژه کانیانی تیدایه، بهرزه ره وه و شکومه نند کاری ئه وه یه شوینی ده که وی ﴿لَمَّا جَاءَهُمْ﴾ (کاتی بویان هات) نیعمه تیک له پهروه رذگاریان له سهر ده سستی چاکترین به دیه نراوو ته او ترینیان ﴿وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبٌ﴾ له کاتیکدا (ئه و قورنانه کتییکه) هه موو وه سفه کانی ته وای له خو گرتوه ﴿عَزِيزٌ﴾ (واته: پینگره له هه موو ئه وانه ی که یه وی گوران یان زیانی پیگه یه نیت، له بهر ئه مه یه فهرموویه تی:

(۴۲): ﴿لَا يَأْتِيهِ الْبَطُلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ﴾ (واته: نزیک ی ناکه ویته وه شه یتانیک له شه یتانه کانی ئاده میزادو جنو که، نه به دزین نه به خسته ناوی شتیک که له ئه و نه، نه به زیاده و نه به که موو کورتی، ئه و قورنانه پاریزراوه له دابه زانندیدا، پاریزراوه له وشه و مانا کانیدا، ئه و زاته ی دایه زاندوه و گرتی پاراستی داوه، وه ک فهرموویه تی: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ (۴۱) ﴿الحجر﴾ (واته: بیگومان هر ئیمه قورنانه مان ناردوته خواره وه، به راستی هر ئیمه یش ده پپاریزین)، ﴿تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ﴾ (واته: نیردراوه ته

خواره وه له لایهن کار دروست) له دروست کردنی و فرمانیدا، هه موو شتیگ له جینگای خویدا داده نئ، به پئی پله و پایهی خوی ﴿حَمِيدٌ﴾ (ستایشکراو) له سهر نه وهی خواوهن سیفاتی ته و اوو گه وره یه، جا له بهر نه مه کتیه که ی گشتگیره له سهر ته و او ی حکمهت، وه له سهر به ده سههینانی بهر ژه وهندی و سووده کان و دوورخسته وهی خراپه و زیانه کان که ستایش ده کری له سهری.

(۴۳): ﴿مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ﴾

﴿مَا يُقَالُ لَكَ﴾ (واته: هیچ شتیگ به تۆ ناوتری) له و قسانه ی ده رچووه له لایهن نه و که سه ی به درۆی داناوی و نکوولی کردووی ﴿إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ﴾ واته: له وینه ی نه وانه، به لکو هه ندی جار هه موویان به ک قسه یان کردوه، وه ک سه رسورمانی هه موو تۆمه ته به درۆدانه ره کان له پیغه مبه ران، له بانگه وازیان بۆ دلسۆز بوون بۆ خواو به ندایه تی کردنی به تاک و ته نها، وه ره تکرده نه وه یان به هه موو ریگایه ک توانایان هه ییت به سه ریدا، وه که گو تیان: ﴿مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا﴾ (واته: خه لکه که وتیان ئیه هه ر ئاده مه کی وه ک ئیمه ن)، وه پئشینار کردنیان بۆ پیغه مبه ره کانیان به هینانه وهی چند ئایه تی که پئویست نه به نه وانه وه بهیننه وه، وینه ی نه مانه ش له قسه کانی به درۆ دانه ران، کاتی دلّه کانیان له یه ک چوو له بیرو وایدا قسه کانیان له یه ک چوو. وه ئارامگرتنی پیغه مبه ران له سه ر ئازاردانیان و به درۆدانیان، ده ی ئارام بگه ره وه ک ئارامیان گرت پیش تۆ، پاشان بانگی کردوون بۆ داوای لیخۆشبوون و هاتن به هۆکاره کانی لیخۆشبوون، ئاگاداری کردوونه ته وه له سه ر به رده وام بوون له گو مرایه ی، فه رموویه تی: ﴿إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ﴾ (به راستی پهروه ر دگارت خواوهن لیخۆشبوونیکه ی) مه زنه، به هوی لیخۆشبوونیه وه هه موو گونا هیک ده سه ریته وه، بۆ که سیک خوی دارنی ییت و داوای لیخۆشبوونی کردییت ﴿وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ﴾ (واته: وه خواوهن تۆله ی سه خته) بۆ نه و که سه ی سووره له سه ر تاوان و خۆبه زلزانه. (۴۴): ﴿وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَجَبًا لَقَالُوا لَوْلَا فُضِّلَتْ آيَاتُهُ ۖ أَءَعْجَبُوا عَرَبِيًّا قُلُّ هُوَ الَّذِي آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءً ۗ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقُرْءَانُهُمْ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَكَّانٍ بَعِيدٍ﴾

﴿وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا﴾ ﴿خَوَا﴾ هه وال ده دات ده باره ي فزل و به خشنده بي خوي، کاتي کتبه کهي به عه رهي دابه زان دووه، بو سر پيغه مبري عه رب، به زماني گهله کهي بو شهوي بويان روون بکاته وه.

شه ش شه پيوست ده کات له سهريان زياتر گرنگي پيښه نو به ده ميه وه بچن و ملکه چي بين، بيگومان خوا نه گه ر شه قورئانه ي به جگه له زماني عه رهي دابه زاندايه، شه وه به درودانه ران روويان لي وه رده گيراو ده يانوت: ﴿لَوْلَا فَضَّلَتْ﴾ ﴿آيَاتُهُ﴾ واته: به سه رزه نشته وه ده يانوت بو چي نايه ته کاني روون نه کراوه شه وه ﴿أَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ﴾ واته: چون ده بي موحه مه د عه رهي بي ت و کتبه کesh به زماني جگه له عه رهي؟ شه نايي ت.

خوا هه موو کاري کي ره تکر دو شه وه ده باره ي کتبه کهي که بيته مايه ي گومان له لايه ن خاوه ن با تله کانه وه، وه وه سفي کرده به جو ري پيوست بکا له سهريان ملکه چي بن، به لام بر واداره سر که وتوه کان سوو ديان ليوه ر گرتوه وه پي ريز بونه شه وه، وه غه يري وانه يش به پيچه وانه وه ن له بارو دوخه کانيان.

له بهر شه ميه فه رمويه تي: ﴿قُلْ هُوَ الَّذِي ءَامَنُوا هُدًى وَّ شِفَاءً﴾ واته: رينمايان ده کات بو رينگاي ژيري و رينگاي راست و زانتي به سوو ديان قي ر ده کات، که به هويه وه رينمايي ته واو ده سته بهر ده بي، وه شيفايه بويان له هه موو نه خوشيه کاني جه سته و دل، چونکه سه رزه نشتي ره وشتي ناشرين و کرده وي خراب ده کات، وه هانده دات له سه ر ته ويه ي راسته قينه، که گونا هه کان ده شو ري و شيفاي دل کانيان ده دات، ﴿وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ به قورئان ﴿فِي ءَاذَانِهِمْ وَقُرْ﴾ که رن له بيستي، وه روويان وه رده گيرن ﴿وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى﴾ واته: به چاوي ژيرانه ته ماشاي ناکه ن و رينمايي پي وه رنا گرن، هيجيان بو زياد ناکات گومراي نه بي، جائه گه ر شه وان حه ق ره ت بکه نه وه کو يريان زياد ده بي به سه ر کو يريدا، وه سه رلي شو اوي به سه ر سه رلي شو اويان ﴿أُولَئِكَ يَتَدَوَّرُونَ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ﴾ بانگ ده کرين بو ئيمان و وه لام ي ناده نه وه، وه کو که سي بانگ بکري شه وه له شو يني کي دوور بي، گو يي له قسه ي بانگ که ر نه بي و وه لام ي نه داته وه، مه به ست شهويه شه وان ه ي پروايان به قورئان نيه سوود له رينمايه کاني وه رنا گرن، وه رووناکي و رو شنايه کاني شي نايين، وه هيج سوو دي کي ليوه رنا گرن، چونکه شه وان

دەر گای رښمايان به سهر خوياندا داخست به روو وهر گيرانو بيبروايان.
 (۴۵-۴۶): ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكِّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿۱۵﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿۱۶﴾﴾

خوا ۱۵ ده فهر موی: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ﴾ (بيگومان ته وراتمان دابه موسا) وه ک چؤن قورناتمان دابه تو، خه لکی له گه له ودا مامه له يان کرد وه ک چؤن له گه له تو دا کرديان، وه خه لک جياوازيان تيدا: تياياندا بوو برپواي هيناو رښمايي و سوودی وهر گرت، وه تياياندا بوو به درؤی داناو سوودی کی ليوره رنه گرت. به راستی خوا ۱۶ ته گه له سه رخوی و برپاری پيشووی نه بووايه به دواخستی سزا، تا ماويه کی ديار يکراو که نه پيش ده که ووی و نه دوا ده که ووی ﴿لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ﴾ (له نيوانياندا دادوهری ده کرا) ته نها به جيا بونه و هی برواداران له بيبروايان، به له ناو بردنی بيبروايان راسته و خو، چونکه هوکاري له ناو چوون پيوست بووه و هاتوته جي، ﴿وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكِّ مِنْهُ مُرِيبٍ﴾ واته: گومان و دوو دليان گه يشتوته شه و هی بيزاريان بکات، نا له بهر شه و يه به درؤيان داناوه و نکوليان کردوه.

(۴۶): ﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا﴾ ته و ييش شه و کاره يه خواو پيغه مبه ره که ی فهرمانيان پيکر دوه ﴿فَلِنَفْسِهِ﴾ سوودو پاداشتی به دونياو دوارپوژدا بو خو يه تی، ﴿وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا﴾ (واته: هر که سی خراپه بکات) زيانو سزا که ی له دونياو دوارپوژ بو خو يه تی.

نا له مه دا هاندان هه يه له سهر کاری چاکه و وازه ينان له خراپه، وه سوود وهر گرتنی بکه ران به کاره چاکه کانيان، وه زيانيان به کرده وه خراپه کانيان، به راستی هيچ که سی تاوان و گونا هی که سيکی ديکه هه لنا گری، ﴿وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ﴾ (واته: په روه رد گارت ستم له بهنده کان ناکات) شه و نده بداته سهر که سيکدا له سه رووی گونا هه کانيه وه بی.

(۴۷-۴۸): ﴿إِلَيْهِ يَرْدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا يَعْلَمُهُ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ آيِنَ شُرَكَائِي قَالُوا آءِذْنُكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَلُّوا مَا لَهُمْ مِنْ نَجِيحٍ ﴿٤٨﴾﴾

نممه هه والیکه ده ربارهی فراوانی زانستی خواو تایه تمندی بهو زانستی که هیچ کس پیسی ناگادار نیه جگه لهو، جا فهرموویه تی: ﴿إِلَيْهِ يَرْدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ﴾ واته: هه موو خه لکی کرده وه کانیان ده گه ریته وه بو لای شهو، پیغه مبه ران و فریشته کان و جگه لهوانیش دان به بی توانایی خو یاندا

ده نین.

﴿وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا﴾ واته: (هر بهروبوومی) له پیست و قه پاغه کهی دیته دهره وه، نه مهش گشتگیره بو بهروبوومی سه رجه می داره کان که له شارو دهشتایه کان دان، به ره می دره ختی له دره خته کان ده رناچی شهو بیگومان خوا ده زانی به وردو درشتی.

﴿وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ﴾ (واته: هر مینه یه ک ناوس ده بی) له نه وه کانی ناده م و جگه لهوانیش، له هه موو جوړه گیانله به ره کان، تنها به زانستی شهو، ﴿وَلَا تَضَعُ﴾ مینه یه ک سکه کهی دانانیت ﴿إِلَّا يَعْلَمُهُ﴾ (شهو خوا ناگای لیه)، جا چون هاوبه شدانه ران یه کسانیان کرد به خوی گه وره شتیک که نه زانست و نه بیستن و نه بیننی هه بی؟ ﴿وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ﴾ نه وانهی هاوبه شیان بووی داناوه له روژی دوا ییدا، به سه رزه نشترکردن و ناشکراکردنی درو کانیان، جا پیمان ده لی: ﴿آيِنَ شُرَكَائِي﴾ (واته: هاوبه شانی من له کوین) که تیوه پیتان و ابو و نه وانه هاوبه شی منن، به ندایه پیتان بو کردن و دمه قالیان له سر شهو کرد، وه

• إِلَيْهِ يَرْدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا يَعْلَمُهُ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ آيِنَ شُرَكَائِي قَالُوا آءِذْنُكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَلُّوا مَا لَهُمْ مِنْ نَجِيحٍ ﴿٤٨﴾ لَا تَضَعُ إِلَّا يَعْلَمُهُ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ آيِنَ شُرَكَائِي قَالُوا آءِذْنُكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَلُّوا مَا لَهُمْ مِنْ نَجِيحٍ ﴿٤٨﴾ لَا تَضَعُ إِلَّا يَعْلَمُهُ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ آيِنَ شُرَكَائِي قَالُوا آءِذْنُكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَلُّوا مَا لَهُمْ مِنْ نَجِيحٍ ﴿٤٨﴾

له پڻا و نه وائيشدا دڙايه تي پيغه مبهرا نيشتان ڪرد؟ ﴿قَالُوا﴾ دانيان نا به پو وڃي په رستراوه ڪانين و هاوبه شدانانين له گهل خوا ﴿ءَاذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِن شَهِيدٍ﴾ واته: پيمان راگه ياندي نه ي په روه ردگار مان، وه شا به تي بده له سه رمان بيگومان هيچ به ڪيڪ له ٿيمه شا به تي نادا به راستي په رستراوه ڪانين و هاوبه شدانانين، همومومان ٿيستا گهراينه وه بو به تالي و پو وڃي به نديا به تي ڪردنيان، وه ليسان به ري بو وين، له بهر نه مه به فهرموويه تي:

(۴۸): ﴿وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ﴾ (واته: گوم بوون ليسان نه وان به ي پيشتر ده يان په رستن) له غه يري خوا، واته: ييرو باوه رو ڪرده وه ڪانين رو يي و نه ما، ڪه ته مه نيان له پڻا وي دا ته واو ڪرد له به نديا به تي ڪردني بيگه له خوا، پيمان و ابو و سو وديان پنده گه يهنن و سزايان له سه ر لاده بهن و تڪايان بو ده ڪن له لاي خوا، ڪوشه ڪه يان به فيرو چوو گومانه ڪه يشيان هه لوه شا به وه، هاوبه شه ڪانين هيچ سو وديڪيان پنه گه يان دن ﴿وَوَظَنُوا﴾ واته: له و ڪاته دا زانين و دنيا بوون ﴿مَا هُم مِّن مَّحِيصٍ﴾ واته: هيچ رزگار ڪه ري نيه رزگار يان بڪات و په ناي بو بهن. نه مه سه ره نجامي نه و ڪه سه يه هاوه ل بو خوا داده نا، خوا رووني ده ڪاته وه بو به نده ڪاني بو نه وه ي ٿا گادار بن و هاوبه شي بو دانه نين.

(۴۹-۵۱): ﴿لَا يَسْتَمُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِن مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَنسُ قَنُوطًا﴾ (۴۹) ﴿وَلَيْنَ أَذَقْتَهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لَلْحُسْبَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ۗ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ ۗ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ﴾ (۵۱) نه مه هه واليڪه له لايه ن خواوه ده رباره ي سروشتي ٿاده ميزاد له و رووه ي ڪه هه به، وه نه بووني ٿا رامگرتن و خوراگري، نه له سه ر ڪاري خيرو نه له سه ر ڪاري شه ر، جگه له و ڪه سه ي خوا له م حاله وه گواستيه وه بو حاله تي ته واوي، جا فهرموويه تي: ﴿لَا يَسْتَمُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ﴾ واته: ٿاده ميزاد قهت ماندوو نابي له پارانه وه له خوا، ده رباره ي ده وله مه ندي و مال و مندال، جگه له وان هه له داوا ڪاريه ڪاني دونيا.

به رده وام ڪار له سه ر نه وه ده ڪات، رازي نابي نه به ڪم نه به زور، نه گه ره هموو دونيا ي بو ده سه به ر بيت، به رده وام داوا ي زياتر ده ڪات.

﴿وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ﴾ واته: (نه گهر دوو چاري) ناخوشي بيٽ، وه ك نه خوشي و هه ژاري و جوړه هابه لا ﴿فَيُؤَسِّسُ قَنُوطٌ﴾ واته: بي هيو ده بي له ره حمه تي خوا، وه واگومان ده بات ثم به لا و ناره حه تيه ده بيته له ناوبه رو له ناوي ده بات، تووشي نالووزي و دل پراو كي ده بيٽ له هاتني ثم هو كارانه ي كه حهزي پيناكات و داواي ناكات.

جگه له وانه ي ناراميان گرتوه و كرده وه ي چاكيان نه نجامد او، هه يوگومان نه وانه نه گهر تووشي خير و نيمه ت بوون، سو پاسگوزاري خوا ده كهن، وه ده ترسن نيمه ته كاني خوا له سهريان پله به پله و مؤله ت بيٽ نزيكيان بكاته وه له سزا. وه نه گهر تووشي به لا و موسيه تيك بوون له نفس و مال و مندا، نارام ده گرن و ده گه پينه وه بو چاكي په روه رد گاريان، هه رگيز بي هيو نابن.

(٥٠): پاشان خوا ﴿فَهَرَمُو يه تي﴾: ﴿وَلَيْنَ أَدَقَّتْهُ﴾ واته: نه گهر پيمان به خشي) به ناده ميزاد كه تير نابي له دوعاي خير، وه نه گهر تووشي شهر بوو بي هيو ده بي ﴿رَحْمَةً مِّنَّا﴾ واته: (ميه ره بانيه ك له لايه ن خو مانه وه) دواي ثم شو شهر ي كه تووشي بوو، به وه ي خوا له نه خوشيه كه ي چاكي كرده وه، يان ده وله مندي كرد له هه ژاري، ثم هه يوگومان شو كرانه بژيري خوا نابي، به لكو گومرا ده بي و سنور ده به زيني و ده ليٽ: ﴿هَذَا لِي﴾ واته: ثم هه ي من، چونكه من شايسته ي ثم وه ﴿وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً﴾ (واته: وه وا گومان نابم روي دوايي به رپا بيٽ)، ثم هه ش نكولي كردنه له لايه ن ثم وه وه ده رباره ي زيندو و كردنه وه و بيروايه به نيمه ت، وه ثم ره حمه تش كه خوا پي به خشيوه.

﴿وَلَيْنَ رُجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنْ لِيٰ عِنْدَهُ لَلْحُسْبَىٰ﴾ واته: به گريمانه ي هاتني روي دوايي، يوگومان من ده گه پيمه وه بولاي په روه رد گارم، لاي خوا ﴿پاداشتي زور چاكم بو هه يه، وه ك چون نازو نيمه ت به ده ستم هات له دونيادا، يوگومان له دوا رويشدا به ده ستم ديٽ.

ثم هه له مز ترين چا و قايمي و قسه كردنه له سه ر خوا به بي زانست، نا له بهر ثم هه خوا هه ره شه ي لي كرده وه فه رمويه تي: ﴿فَلْتَنَبِّئِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَاَلَّذِينَ قَنَهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ﴾ واته: (يوگومان هه و ال ده ده ين به وانه ي بيرو بوون به وه ي كرده و يانه، وه سو يند به خوا پيان ده چيزين) سزايه كي سه خت.

(٥١) ﴿وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ﴾ بە لەش ساغی، یان رزق و رۆزی، یان جگە لەوانە، ﴿أَعْرَضَ﴾ (پوو وەرە گیرێ) لە پەرورەدگاری و لە سوپاسگوزاری کردنی، ﴿وَنَسَا﴾ واتە: خۆی بە گەورە دەزانێ ﴿بِجَانِبِهِ﴾ بە لە خۆبایی بوون و لووت بەرزیه وە ﴿وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ﴾ (واتە: بە لام کاتی ناخۆشی تووش بێت) لە نەخۆشی، یان هەژاری، یاخود جگە لەوانیش ﴿فَدُو دُعَاءَ عَرِيضٍ﴾ واتە: (نزاو هاواری) زۆر دە کات، بە هۆی نەبوونی خۆراگریه وە، خۆراگرتن نیە لە ناخۆشیدا، سوپاسگوزاریش نیە لە خۆشیدا، مە گەر کەسێ خوا پێنمایی کردبێ و منەتی کردبێ بەسەریدا.

(٥٢-٥٤): ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَتْ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مِنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقِ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ سَرُّبِهِمْ ءَايَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾ أَلَا إِنَّهُمْ فِي مَرِيئَةٍ مِنْ لِقَاءِ رَبِّهِمْ ءَلَا إِنَّهُمْ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطُونَ ﴿٥٤﴾﴾

﴿قُلْ﴾ واتە: بڵی: بەوانە ی قورئان بە درۆ داده نین، ئەوانە ی پەلە دە کەن لە بیرواییدا ﴿أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَتْ﴾ (پێم بڵین ئە گەر) ئەم قورئانە ﴿مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾ (لە لایەن خواوە بووایە) بیگومان و بێ دوودلی ﴿ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مِنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقِ بَعِيدٍ﴾ واتە: (پاشان بپرواتان پێ نە کرد، کێ گومراترە، لەو کەسە ی کە لە دژایەتیه کی دوور لە راستیدا بێت) دژایەتی خواو پیغه مەبرە کە ی، چونکە حەق و راستیتان بۆ روون بوو تەو، پاشان لاتانداوە لێی، نە ک بۆ لای حەق، بە لکو بۆ لای پووچ و نە فامی، کە وابوو ئێو دە بن بە گومراترینی خە لکی و ستمکارترینیان.

(٥٣): ﴿سَرُّبِهِمْ ءَايَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ﴾ جا ئە گەر گوتتان، یان گومانتان هە بوو لە راستی و حەقیقەتی قورئان، ئەوە خوا بۆتان دە هیئتە وە بە لگە کانی خۆیتان پێنیشان دە دات لە ئاسۆی دنیا، وە ک بە لگە کانی ناو ئاسمان و ناو زەوی، وە ئەوە شی خوا دە هیئتە پێش لەو رووداوە مەزانە کە بە لگەن بۆ ئەو کەسە ی بەرچاوی روونە و حەق دە یینی، ﴿وَفِي أَنْفُسِهِمْ﴾ (وە لە خودی خۆیاندا) لەوە ی جەستە یان لە خۆی گرتوو وە لە دا هینانی نایە تە کانی خوا کە پێن لە شتی سەر سوپهینەر و توانای لە راددە بە دەر، وە لە حە لال بوونی سزا کان و بە سەر هاتی بە درۆ دانە ران، وە

سه ركه وتني بر واداران ﴿ حَتَّىٰ يَبَيِّنَ لَهُم ﴾ (واته: هه تا بويان روون بيتهوه) لهو نيشانانه، روون كردنهويه ك گومان هه لئه گري ﴿ أَنَّهُ الْحَقُّ ﴾ نه وه شي له خوئي ده گري راسته.

بيگومان خوا نه وه ي كرد، نيشاني بهنده كاني داله كومه له نيشانه يه ك كه به هويه وه بويان روون بوويه وه نه وه حقه، به لام خوا هه ركه سيكي بوي به ويستي خوئي سه ركه وتووي ده كات بو ئيمان، وه هه ركه سيكيشي بوي سه رشوري ده كات.

﴿ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴾ (واته: ئايا نه ويان بهس نيه له سه ر نه وه ي ئه م قورئانه حقه، وه نه وه شي هيناويه تي راستگوويه، به شايه تي خوا، بيگومان خوا شايه تي بو داوه، وه نه وه راستگو تريني شايه ته كانه، وه پشتيواني ليكردوه وه سه ري خستوه به سه رخستتيك كه شايه تي گوفتاري له خو گرتووه، له لاي كه سي كه گوماني هه ييت.

(٥٤): ﴿ أَلَا إِنَّهُمْ فِي مَرِيَّةٍ مِّن لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ﴾ (واته: ئاگادار به به راستي نه وانه) له گومانان له زيندوو كردنه وه و پوژي دوايي، هيچ ماليكيان نيه جگه له مالي دنيا، بويه كاريان بو دواروژ نه كردوه و لايان لي نه كردوه ته وه، ﴿ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ ﴾ (واته: ئاگادار به به راستي خوا ده وري هه موو شتيكي داوه) به زانست و تواناو ده سه لات.

ته فسيري سووره تي (فصلت) ته واو بوو.

ته فسرى سوره تى (الشورى)

مه ككيه (۵۲) نايه ته

به ناوى خواى به به زه يى به خشنده

(۳-۱): ﴿حَمْدٌ ۱ عَسَقٌ ۲﴾ كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۳﴾

واته: خوا ﴿حَمْدٌ﴾ هه وال ده دات به راستى تم قورئانه مه زه يى به وه حى و نيگا ناردوه بو يئغه مبه رى به خشنده، وه ك چوَن وه حى كردوه بو پيش شه وه له يئغه مبه ران، تم ده قه روون كردنه وه ي چاكه ي شهوى تيدايه، به دابه زاندى كتيه كان و ناردنى

يئغه مبه ران له پيش شهو، بيگومان موحه مه ده ﴿شَتِيكِي﴾ تازو و داهينراو نيه له ناو يئغه مبه راندا، بيگومان ريگاي شهو ريگاي پيش خو به تى، وه بارودوخى گونجاوه له گدل بارودوخى پيش خوى له يئغه مبه ران، شهو په يامه ي هيناويه تى له په يامى شهوان ده چى، چونكه هه موويان حه ق و راستن، شهو قورئانه دابه زينراوى زاتيكي وه سفكراوه به به رستراويتى و عيزه تى مه زن و حيكه مت و كار دروستى ته واو، وه هه موو جيهانى سه روو خواره وه مولكى شهون، وه له ژير فه رمانى قه ده رى و شه رعى شه ودان.

(۵-۴): ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ۱﴾ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَنْفَطِرْنَ مِنْ قَوْحِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا إِنْ اللَّهُ هُوَ الْعَفْوُ الرَّحِيمُ ﴿۵﴾

شهو خوا ﴿الْعَلِيُّ﴾ (به رزه) به زات و تواناو ده سه لاتى ﴿الْعَظِيمُ﴾ له مه زينيى شهو خوايه ﴿تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَنْفَطِرْنَ مِنْ قَوْحِنَّ﴾ (واته: نزيكه ناسمانه كان پارچه پارچه بين له سه روويانه وه) له بهر مه زيان وه له وه رووه ي كه بيگيانن ﴿وَالْمَلَائِكَةُ﴾ وه فرشته به ريزه نزيكه كان كه ملكه چى مه زنى شهو زاتهن، زه ليلى ده سه لات و په روهرد گاريتى

ئەون ﴿سُبْحَانَ مُحَمَّدٍ رَبِّهِمْ﴾ (بە پاکی یادو سوپاسی پەرورەدگاریان دە کەن) وە بە مەزنی دادەنێن لە ھەموو ناتەواویە کو وەسفی دە کەن بە ھەموو تەواویە ک ﴿وَلْيَسْتَغْفِرُوا لِمَنْ فِي الْأَرْضِ﴾ لەوہی کە لیانەوہ دەرچووہ کە شایستە ی مەزنی و گەورە یی ئەو زاتە نیە، لە گەل ئەوہ دا خوا ﴿هُوَ الْعَفْوُ الرَّحِيمُ﴾ ئە گەر لیبووردە یی و میھرەبانی ئەو نەبووایە، ئەوہ سزای لەناو بەری بو خەلکی پێش دەخست.

وہ لە وەسف کردنی خوا ﴿بِهِمْ﴾ وەسفانە، دوا ی ئەوہ ی باسی کردوہ ییگومان ئەو وەحی و نیگای بو ھەموو پیغەمبەران کردوہ، وە بو موحمەد ﴿بِهِ﴾ تاییە تی، نامازە یە کە کە ئەم قورئانە پیروژە چەندین بەلگە و سەلماندن و ئایە تی تێدایە لەسەر تەواوی ئەو زاتە، وە وەسف کردنی بەو ناوہ مەزنانە کە ییویستکەرە دلە کان پەر بکات لە ناسینی و خووشوویستی و مەزنی و گەورە یی و ریزی ئەو زاتە، وە ئەنجامدانی ھەموو جوړە عیبادەت و پەرستشە ئاشکرا و نەینە کان تەنھا بو ئەو.

یگومان گەورە ترین ستم و خراپترین قسە دانانی ھاو بە شائیکە بو خوا کە ھیچ سوود و زیانیکیان نیە، بەلکو ئەوان بەدیھینراو و ھەژارن بو لای خوا لە ھەموو ڕووە کانیانەوہ، ئا لە بەر ئەمە یە دوا ی ئەمە فەرموویە تی:

(٦): ﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ﴾ (٦)
 ﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ﴾ (واتە: ئەوانە ی جگە لە خوا دوستانیکیان بو خوا ھەلبژاردوہ) پشتیان پێ دەبەستن بە بەندایە تی و گوێرایە لیکردن، ھەر وہ کو چون خوا ﴿بِهِ﴾ دە پەرستن و گوێرایە لی دە کەن، یگومان ئەوانە پووچیان ھەلبژاردوہ و لە راستیدا نابنە دوستانیان ﴿اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ﴾ کردوہ کانیان دە پاریزی، پاداشتیان دە داتەوہ بە چاکە و خراپە یان ﴿وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ﴾ (واتە: تۆ ئە ی موحمەد ﴿بِهِ﴾ بریکار نیت بەسەر یانەوہ) تا پرسیار لە کردوہ کانیان بکەیت، بەلکو تۆ گە یە نەری ئەر کی سەر شانی خۆت گە یاندوہ.

(٧): ﴿وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِنُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَلِنُنذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَأَرْبَبَ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ﴾ (٧)
 ﴿وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ﴾ پاشان باسی منە تی خۆ ی دە کات لەسەر پیغەمبەرە کە ی و لەسەر خەلکی، کاتی دایبە زاندوہ ﴿قُرْآنًا عَرَبِيًّا﴾ واتە: وشە و مانا کانی ڕوونە ﴿لِنُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى﴾ ئەویش مە ککە ی ریزیگراوہ ﴿وَمَنْ حَوْلَهَا﴾ لادیکانی دەو روبەری، پاشان

ئەم ترساندەنە ھەموو خەلکی بگریتەو ە (وَنذِرَ) خەلکی بترسینن (يَوْمَ الْجَمْعِ) ە کە خوا (لَا رَيْبَ فِيهِ) ە (کە ھیچ گومانیکى تێدانىە) خەلکیش دابەش دە کرین بۆ دوو دەستە (فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ) ە ئەوانیش ئەو کەسانەن بپروایان بە خوا ھیناوە و پیغەمبەرانیان بەپراست داناو ە (وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ) ە ئەوانیش دەستە و تاقمى بیروایان و بە درۆ دانەرانن.

(۸): ﴿وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۸﴾

(ئەمە وئەگەر) ە لە گەل ئەمەدا ئە گەر خوا (بپووستایە) خەلکی دە کرد بە یە ک ئۆممەت لەسەر ھیدایەت، چونکە بە توانایە ھیچ شتیک ناتوانن پریگری لى بکات، بە لام ھەر کەسێ بوی لە بەدیھینراوە تایبەتە کانی دە بختە ناو میھرەبانى خۆیەو ە.

بە لام ستمکاران ئەوانەى چاک نابن بیگومان بى بەشن لە میھرەبانى، جا (مَا هُمْ) ە جگە لە خوا (مِنْ وَلِيٍّ) ە دۆست و یارمە تیدەرى کە یارمە تیان بدات، ئەو ەى خۆشەویستە بۆیان دەستە بەر بى (وَلَا نَصِيرٍ) ە نارەحە تیان لەسەر لایبات.

(۹): ﴿أَمْ آخِذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتِينَ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۹﴾

و ە ئەوانەى (أَمْ آخِذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ) ە (واتە: جگە لە خوا پشتیان و دۆستانیکیان بۆ خوا ھەلبژاردوو ە) پشتیان بى دە بەستن لە بەندایە تى کردنیاندا، ئەو ە بیگومان ھەلەیان کردو ە بە ناشرینترین ھەلە، تەنھا خوا (بپارمە تیدەرو) پشتیان، بەندە کە ی پشتى بى دە بەستى لە بەندایە تى و گوپرایە لیداو نزیک بوونەو ە لى، بەو ەى دە کری لى جۆرەھا نزیک بوونەو ە، و ە پشتیانى بەندە کانی دە کات بە گشتى، بە بەرپۆ ە بردن و جیبە جیکردنى توانای خۆى تیا یاندا. و ە پشتیانى بەندە پروادارە کانی دە کات بە تایبە تى، بە دە رھینانیان لە تاریکى بۆ رووناکى، و ە پەرور دە کردنیان بە بەزە بى خۆى و یارمە تیدانیان لە ھەموو کاروبارە کانیاندا، (وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتِينَ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ) ە (واتە: ئەو زاتە ھەلسورپنەرە بە زیندوو کردنەو ە و مراندن، جیبە جیکردنى و یست و توانا، ئەو زاتە شایستەى ئەو ە بە بە تاک و تەنھاو بى ھاو ەل بەندایە تى بۆ بکرى.

(۱۰): ﴿وَمَا أَخْلَقْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿۱۰﴾

خوا (بپارمە تیدە) ە (وَمَا أَخْلَقْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ) ە (و ە ھەر شتیک تیایدا جیاواز بوون)

له بنه ماو لقو پوکاني ثابته که تان، له وهی که یه کده ننگ نین له سه ری ﴿فَحُكِّمُهُ إِلَى اللَّهِ﴾ بریاره که ی بولای خواو سوننه تی پیغه مبره که ی ده گه ریته وه، نه وه ی نه وان بریاریان پیندا ته نها نه وه حقه، نه وه یشی پیچه وان هی نه وه بی نه وه به تالو پووجه ﴿ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبِّي﴾ واته: هر وه ک چون نه زاته پهروه دگاری به دیهینه ری رزقو روزه ری به ریوه به ره، هر نه ویش دادوره له نیوان بنده کانی به شه ریعه ته که ی به هموو کاروباره کانیان.

مه فهمو و تیگه یشتی نایه ته پیروزه که نه وه یه یه کده نگی نوممه ت به لگه یه کی یه کلا که روه یه، چونکه خوا ﴿فَهَرَمَانِي﴾ فرمانی پینه کردو وین بیگه ریینه وه بوی ته نها نه وه نه بی که جیاوازیمان هه یه تیایدا. نه وه ی یه کده ننگ بووین له سه ری نه وه به سه یه کده نگی نوممه ت له سه ری، چونکه هم نوممه ته پاریزراوه له هه له، بویه هر ده بی یه کده نگیه که یان ریکو گونجاو بی له گهل کتییی خواو سوننه تی پیغه مبره که ی. وه خوا ﴿كَهْ دَهْ فَرَمَوِي:﴾ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ واته: به دل پشتم پیی به ست له به ده سته یانی سووده کانو لابر دنی خراپه کان، متمانم پیی هه یه فریام بکه وی به هوی نه و پشت به ستنه وه، ﴿وَإِلَيْهِ أُنِيبُ﴾ واته: به دل جه ستم پرووی تیده کم، وه گوپرایه لی و به ندایه تی بو ده کم.

جا هم دووانه (پشت به ستنو گه رانه وه بولای) دوو بنه مان زور جار خوا ﴿لَهْ كَتِيَهْ كَهْ يَدَا بَاسِي كَرْدَوَهْ﴾، چونکه ته وای بنده به ده ست دیت به کو کردنه وه ی هر دوو کیان، وه ته وای له ده ست ده دات به نه مانیان یان به یه کیکیان، هر وه کو خوا ﴿فَهَرَمَوِي تِي:﴾ اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِيْبُ ﴿۵﴾ الفاتحة. (واته: ته نها تو ده پرستین و ته نها پشت به تو ده به ستین) وه ته ی خوا ﴿فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ﴾ ﴿۱۲۳﴾ هود. (واته: جا نه و خوا یه به پرسته و پشت به نه و به سته).

(۱۱): ﴿فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلْ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۝﴾

﴿فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته:

به ديهينى ناسمانه كان و زهويه به تواناو ويست و حيكه تى، ﴿جَعَلْ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا﴾ (واته: بوى به ديهيتان هاوسه ران له خودى خوتان) بۇ نهوى له پالياندا بجه وينه وه، وه وه چه كاتان بلاو بيته وه، وه سوودو به رژه وه نديتان بۇ ده سته بر بى.

﴿وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا﴾ واته: له هه موو به شه كانى تاژل دوو جوړى داناوه، نيرو مى بۇ نهوى بمينته وه و زياد بكات له پيناو

به رژه وه نديه كاتان، وه له بهر نه مه ژماردويه تى به (لام) كه به لگه يه له سر (تعليل) واته: بوى داناون له پيناو نيوه دا، وه له پيناو نازو نيعمه ت بۇ نيوه، له بهر نه مه يه فهرموويه تى: ﴿يَذُرُّكُمْ فِيهِ﴾ واته: بلاوه تان پيده كاو زورتان ده كات، وه تاژه له كانيشتان زياد ده كات به هوئى نهوى له نفس و دهر و نوتان هاوسه رانى داناوه، ههروه ها له تاژه لانيشدا جووتى بوتان داناوه.

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ﴾ واته: هيج شتيك ناشوبه يته خواى گهوره، وه هيج شتيك له به ديهينراوه كانى به وينه ي خواني، نه له خودى، نه له زاتى، نه له ناوه كانى، نه له سيفاته كانى، نه له كاره كانى، چونكه ناوه كانى هه موويان جوانن، سيفاته كانى ته واو و مه زنن، وه كاره كانى نهو به ديهينراوه مه زنانه ي هيناوه ته بوون به يى هاوبه ش، هيج شتى به وينه ي نهو نيه، به هوئى تاكو ته نهايى به ته واويتى له هه موو رووه كانه وه ﴿وَهُوَ السَّمِيعُ﴾ (وه نهو بيسه رى) هه موو ده ننگه كانه، به جياوازى زمانه كانو جوړاو جوړى پيوستيه كان ﴿الْبَصِيرُ﴾ رپويشتنى ميرووله ي رهش ده بينى له شه ويكى تاريخدا به سر به رد يكي ره شى قه ترانى، وه رپويشتنى بژئوى له ناو نه ندامى جهسته ي گيانله به ره زور بچو كه كاندا ده بينى، وه رپويشتنى ناو به ناو گه لايى داره كاندا.

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا
وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ
السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۝ لَهُ مَقَالِدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِسَطِّ
الرِّزْقِ لَيْسَ شَيْءٌ يَقْدِرُ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝ سَرَّعَ
لَكُمْ مِنَ الَّذِينَ مَا وَصَى بِهِمْ وَوَسَّاءَ الَّذِينَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا
وَصَّيْنَا بِهِمْ إِلَّا هُدًى وَمَوْجِبَ وَعَيْسَى أَنْ أَوْسُوا الَّذِينَ
وَلَا تَفْرُقُوا فِي كُرْبَى عَلَى الشَّرِيعِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَهُ اللَّهِ
يَجْتَنِي إِلَهُ مِنْ نِسَاءً وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ۝ وَمَا تَقْرَأُ
إِلَّا مِنْ عِنْدِ مَا جَاءَهُمْ أُولُو بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ سَبْقَتَ
مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى أَفَتُحِبُّ الَّذِينَ يُؤْرَثُونَ
أَلَمْ تَكُنْ مِنْ بَعْدِهِمْ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ۝ وَاللَّهُ
فَاعِلٌ وَأَسْمِعُ كَمَا أُرِيدُ وَلَا يُدْرِكُ أَعْوَابَهُمْ وَقِيلَ
مَا تَسْتَعْجِلُونَ أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ سَمَوَاتِهِ آيَاتٍ لِيُنذِرَ
اللَّهُ رُسُلًا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْيُنٌ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ كُلَّ الْخَفِيَّةِ
بَيْنَ يَدَيْكُمْ اللَّهُ جَمَعَ بَيْنَنَا وَإِلَى الْمَصِيرِ ۝

ثم ده‌قه و هاوشیوهی، به‌لگه‌یه بو مه‌زه‌یهی شه‌لی سونته و جه‌ماعه له چه‌سپاندن و جیگیر کردنی سیفاته‌کاندا، وه ره‌تکرده‌وهی هاووینه بوونی به‌دیهینراوه‌کان. وه ره‌تکرده‌وهی تیدایه له‌سه‌ر (المشبه) له وه‌ی خوا **لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ** وه له‌سه‌ر (المعطلة) له فه‌رمایشتی خوا **وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ**.

(۱۲): **لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ**

۱۲

لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ واته: (مولکی ناسمانه‌کانو زه‌وی هی‌خوایه) وه کیلیی ده‌رگای میهره‌بانی و رزق و رۆزی و نیعمه‌ته‌ناشکراو نه‌ینیه‌کان به‌ده‌ستی‌خوایه، هم‌موو به‌دیهینراوه‌کان هه‌ژارن بو‌لای‌خوا، له‌به‌ده‌سته‌ینانی به‌رژه‌وه‌نده‌کانیان و دوور خسته‌وه‌ی زیان‌لیان له‌هم‌موو دو‌خه‌کاندا، به‌ده‌ستی‌هیچ‌کس‌نیه‌شتی له‌فه‌رمان و کاروباره‌کاندا.

وه خوا **يُدْعُو رِبِّكَرِه**، زیان و سوود هه‌ر به‌ده‌ستی‌ته‌وه، هیچ‌نازونیعمه‌تیک‌نیه‌له‌لای‌به‌نده‌کان‌ته‌نها له‌ته‌وه‌یه، وه‌که‌س‌نا‌توانی ریبگری له‌شه‌رو خراپه‌بکات‌جگه‌له‌و، وه **مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ** فاطر، (واته: خوا هه‌ر به‌هه‌رو چاکه‌یه‌ک بو‌خه‌لک‌به‌ره‌لا‌بکات و ییکاته‌وه‌ئیر به‌رگریکه‌ریکی بو‌نیه، وه‌خوا هه‌ر به‌هه‌ریه‌ک بگریته‌وه‌ئیر له‌پاش‌گرته‌وه‌ی‌خوا به‌ره‌لا‌که‌رو‌نیره‌ری بو‌نیه)، له‌به‌ر‌ته‌مه‌یه‌لی‌ره‌دا فه‌رموویه‌تی: **يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ** واته: فراوانی‌ده‌کات و ده‌بیه‌خشی‌له‌جوره‌کانی رزق و رۆزی بو‌هه‌ر‌که‌سی‌بیه‌وی **وَيَقْدِرُ** واته: ته‌نگی‌ده‌کات و ده‌یگریته‌وه‌له‌سه‌ر هه‌ر‌که‌سی‌که‌بیه‌وی، ته‌نانه‌ت‌به‌ته‌ندازه‌ی‌پیوستی، زیادی‌ناکات‌له‌سه‌ری، وه‌هم‌موو‌ته‌وانه‌شوینی‌زانست و کاربه‌جینی‌حیکمه‌تی‌خوا‌که‌وتووه، له‌به‌ر‌ته‌مه‌یه‌فه‌رموویه‌تی: **إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ** بارودوخی‌به‌نده‌کانی‌ده‌زانی، ده‌بیه‌خشی‌به‌هه‌ر‌که‌سی‌شایسته‌ی‌حیکمه‌تی‌ته‌وی، وه‌ویست و ئیراده‌ی‌وا‌بخوازی.

(۱۳): **شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ**

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ته‌مه‌گه‌وره‌ترین‌منته‌خوا کردوویه‌تی‌به‌سه‌ر‌به‌نده‌کانیدا، ته‌و‌ثاینه‌ی‌بو‌داناو چاکترینی‌ثاینه‌کان و پاکترین و پالفته‌ترینانه، که‌ته‌ویش‌ثاینی‌ئیسلامه، خوا **دایناوه**

بۇ پالڧتە كراوانو ھەلبژێردراوان لە بەندەكانی، ئەوانیش خاوەنانی عەزمن لەو پیغەمبەرانی باسكراون لەم دەقەدا، بەرزترینی خەلكین لەرووی پلەو پایەو، وە تەواوترینیان لە ھەموو روویەكەو، جا ئەو ئاینەى خوا ﷻ بۆی داناون ھەر دەبێ گونجاوبی لەگەڵ باروڤۆخیان و تەواوەتیان، بەلكو خوا ﷻ تەواوی كروونو ھەلبژێاردوون بە ھۆی ئەوێ بەجیان ھیناوە و پێی ھەستان، ئەگەر ئاینی ئیسلام نەبوایە ھیچ كەس لە خەلكی پلەو پایەى بەرز نەدەبوویەو، ئەو ئاینە رووحی بەختەو، جەمسەرى دەستارپی تەواویە، ئەویش ئەوێ كە ئەم كتیبە بەخشندەى لە خۆی گرتوو، وە بانگەشەى بۆ كروە لە یەكتاپەرستى و كروەوكان و رەوشت و نادابەكان.

لە بەر ئەمەى فەرموویەتى: ﴿أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ﴾ واتە: فەرمانی پێكردوون سەرچەم شەریعەتەكانی ئاین و بنەماو لقو پۆكانی جیبەجی بكەن، بەراست و رێكى بەجیان بێن و ھەول و كۆشش بەدەن بۆ بەجیبەتی، ھاوكارو یارمەتیدەر بن لەسەر چاكەو لە خوا ترسان، ھاوكار مەبن لەسەر گوناھو دژایەتى كردنى، ﴿وَلَا تَنفَرُوا فِيهِ﴾ واتە: (جیاوازی تیدا مەكەن) بۆ ئەوێ یەكەنگى بەدەست بەین لەسەر بنەماكانی ئاین و لقو پۆكانی، وە سوورین لەسەر ئەوێ بابەتەكان دووبەرەكى و جیاوازی نەخاتە ئیوانتان و بەش بەش و كۆمەل كۆمەلتان نەكا بێنە دەستە دەستە، تا ھەندىكتان دژایەتى ئەو بەكات، لەگەڵ یەكەنگىتان لەسەر بنەماى ئاینەكەتان.

وە لە جۆرەكانی كۆبوونەو لەسەر ئاین و جیاوازی نەبوون تیايدا، ئەوێ خوا ﷻ فەرمانی پێكردووە لەو كۆبوونەو گشتیانە وەك كۆبوونەوێ حەج و جەژنەكان و جومعە و پێنج نوێژەكەو جیھاد كردن و جگە لەوانیش، لەو عیبادەت و پەرستشانەى كە تەواو و كاملاً نابن بە كۆبوونەو نەبوونی جیاوازی نەبێ.

﴿كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا نَدَعُوهُمْ إِلَيْهِ﴾ واتە: زۆر قورسو گرانە بە لایانەو كاتى بانگیان دەكەى بۆ دلسۆزى بۆ خۆى تاكو تەنھا، وەك خوا ﷻ دەربارەیان فەرموویەتى: ﴿وَإِذَا ذَكَرَ اللَّهُ وَحْدَهُ شَمَّرَتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذَكَرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ (۱۵) الزمر، (واتە: وە كاتىك یادی خوا بكرى بە تاكو تەنھا تىكەچى و بیزار دەبى دلى كەسانى كە باوەریان نە بە روژى دواى كەچى كاتىك ناوى پەرستراوانى بێجگە لە خوا بیریئە یەكسەر شادو رووخۆش دەبن) وە وتەى ئەوان: ﴿أَجْعَلِ لِلْأَلْهَةِ إِلَهًا وَحْدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ مُجَابٌ﴾ (۱۵) ص، (واتە: ئایا ئەو پیغەمبەرە ھەموو خواكانى كروەتە یەك خوا).

﴿اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ﴾ واتە: ھەلبژێرى لە بەدیبھێنراوەكانى ئەوێ بزانی گونجاو

بۇ ھەلبۇزاردن بۇ نىزدراويتى و پشتيوانى كردنى، وه له وانه: ئەم ئۆممه تهى ھەلبۇزاردوه و فەزلى داوه به سەر سەرجم ئۆممه ته كاندا، وه چاكتىرىنى ئاينه كانى بۇ ھەلبۇزاردون ﴿وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ﴾ (وه رېنمايى كه سيك ده كات بۇ لاي خوا بگه رېته وه) ئەم ھۆكاره ي كه له به نده وه يه پى ده گات به هيدايه تى خواى به رزو و مه زن، ئەويش ملكه چبوونىتى بۇ پهروه ردگارى و پاكىشرانى پالنه ره كانى دلئىتى بۇ لاي، وه مه به ستىشى تنها نه وه، جا مه به ستى چاكي به نده له گەل كوشش كردنى له به ده سه تىناني هيدايه ت له ھۆكاره كانى ئاسانكردنه بۇى، ھەر وه ك خوا ﴿فَهَرْمُوِيه تى: ﴿يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ﴾ (۱۱) ﴿الْمَانِدَةَ﴾ (واته: خوا رېنموني كه سيكى پى ده كات شوين په زامه ندى نه و بكه وي بۇ رېنگه كانى ئارامى و ناشتى)، وه له م نايه ته دا بيگومان خوا ﴿﴿وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ﴾﴾ له گەل و ته ي: ﴿وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ﴾ (۱۵) ﴿لَقُلْ﴾ (واته: وه شوين رېيازي كه سيك بكه وه كه به دلسو زى گه راوه ته وه بۇ لاي من) له گەل زانيارى به بارودوخى هاوه لان (خوايان لى رازيى) وه ته واوى گه رانه وه و ملكه چبوونيان به لگه يه له سەر نه وه ي قسه ي نه وان به لگه و حوججه يه، به تايه تى خه ليفه كانى راشدين خوا له هه موويان رازى.

(۱۴-۱۵): ﴿وَمَا نَفَرَقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكُتُبَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿۱۴﴾ فَلِذَلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ إِنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنَ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمُ لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلْكُمْ لَاحِجَةً بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿۱۵﴾﴾

﴿وَمَا نَفَرَقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾ كاتى خوا ﴿﴿فَهَرْمُوِيه تى﴾﴾ فەرمانى كرد به كو بوونه وه وه كدهنگى مسولمانان له سەر ئاينه كه يان و رېنگر ي كردن له جياوازي و دووبه ره كى، هه والى پيدان كه ئيوه بوغرا و ياخى مه بن به وه ي خوا دا يبه زاندوه بۇ سه رتان له كىتب، چونكه بيگومان خاوه نانى كىتب جياوازي نه كه وته نيو انيان تا كىتبي بۇ دابه زاندن، كه يه كدهنگى پيوست كرد، نه وان پيچه وانه ي فەرمانى كىتبه كه يان جوولانه وه، نه وان هه موو به هوى گو مراهى و دژايه تى كردنيانه وه بوو، چونكه نه وان رقيان له يه كتر بوو، هه سوودى و دژايه تى كه وته نيو انيان، وه له نيو انياندا شهرو ناژاوه روويدا، نجا جياواز بوون روويدا، جا بۇيه نه ي مسولمانان ئاگادار بن ئيوه وه كه نه وان نه بن ﴿﴿وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ﴾﴾ (واته: به دواخستنى نه و سزايه ي كه له ناويان ده بات ﴿﴿إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ﴾﴾ به لام حكيمه ت و

لەسەر خۆیی خوا وای خواست ئەو سزایە لەسەریان دوابخری ﴿ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ ﴾ واتە: ئەوانەیی لە دواى ئەوان نامەیان پێدراو بوو بە جیشینیان، لەوانەیی درانە پال زانست، تیاياندا بوو ﴿ لَفِي سَكِّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴾ واتە: لە گومان و دوو دلیە کی زۆردا، دەبخاتە ناو دووبەرەکیەوه، کاتێ که پشینیان جیاواز بوون بە هۆی گومراییی و عینادیانەوه، ییگومان پاشینیانیش جیاوازیان تیکەوت بە گومان بردن و دوو دلی، وه هەموویان بەشار بوون لە جیاوازیبوونی سەرزەنشت کراودا.

بۆیە دەفرموی: ﴿ فَلَيْذَلِكَ فَادَعُ ﴾ واتە: بۆ ئاینی پتەو رینگای راست که خوا کتیبە کی بۆ دابەزاندووه و کتیبەکانی پێ ناردووه، بانگەوازی ئۆممەتە کەت بکەو هانیان بدە لە سەری، وه جیهاد و تیکۆشانی ئەوانەش بکە که وه ریناگرن ﴿ وَأَسْتَقِمَّ ﴾ بە نەفسی خۆت ﴿ كَمَا أَمَرْتُ ﴾ واتە: بە راست بوونیک بگۆنجی لە گەل فرمانی خوادا، بەی رۆچوون و شل گیری، بەلکو بەجیبە جی کردنی فرمانی خوا و دوورکەوتنەوه لە قەدەغە کراوه کانی، بە بەردەوامی لەسەر ئەوه، جا فرمانی پیکرد بە تەواو کردنی نەفسی خۆی بە پەيوەست بوونی بەردەوام بوون و ئیستقامەت، وه بە تەواو کردنی جگە لە خۆی بە بانگەواز کردن بۆلای، ئەوهی زانراوه فرمانی پیغەمبەری خوا ﴿ هُوَ نَبِيُّكُمْ ﴾ فرمانە بۆ ئۆممەتە کی، ئەگەر تاییەت کردنی بۆ نەهاتی ﴿ وَلَا تَبِعْ أَهْوَاءَهُمْ ﴾ (شوینی) هەواو ئارەزووی ئەوانە مە کەوه لە ئاین لایانداوه لە بیروایان و دوو روه کان، یان بە شوینکەوتیان لەسەر هەندێی لە ئاینە کیان، یان بە وازهینانی بانگەواز بۆ لای خوا ﴿ یان بە وازهینانی پابەندبوون بە ئاینی راست، ییگومان ئەگەر شوینی هەواو ئارەزووی ئەوان بکەوی، دواى ئەوهی زانستت بۆ هات ئەوه تو له ستمکارانی، نەیفەرمووه: (ولا تتبع دینهم) واتە: شوینی ئاینە کیان مە کەوه، چونکە حەقیقەتی ئاینە کیان که خوا بۆی ناردوون، ئاینی سەرجم پیغەمبەرانه، بەلام ئەوان شوینی نە کەتون، بەلکو شوینی هەواو ئارەزووه کانیان کەوتوون و ئاینە کیان کردبووه سەرقالی بی سوودو گالته.

﴿ وَقُلْ ﴾ پێیان بلی: لە کاتی گفتوگۆو مشتومر کردنیاندا: ﴿ ءَأَمِنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ ﴾ واتە: (بروام هیناوه بە هەر نامە یە ک که خوا ناردوویە تیه خوارەوه)، با مشتومرە کەت لەسەر ئەم بنەما مەزە بوونیات نرابی لە گەلیاندا، که بەلگە یە لەسەر شرەفو گەورەیی ئیسلام و چاودیری کردنی بەسەر سەرجم ئاینە کاند، ییگومان ئەو ئاینە کی که خاوهن کتیبە کان پێیان وایە ئەوان لەسەری دەرۆن بەشیکە لە ئیسلام.

لەمەدا رپنیشاندان هە یە که خاوهنانی کتیب ئەگەر گفتوگۆو مشتومر پێ بکەن بوونیات

نرابی له سه ر ئیمان به هه ندی له کتیبه کان، یان به هه ندی له پیغه مهران جگه له هه ندیکیان نه وه بویان ریک نایه ت، چونکه نه و کتیبه ی بانگه شه ی بو ده که نه و نه و پیغه مبه ره ی ده درینه پالی، له مهرجه که ی نه وه یه به راستدانه ری نه م قورئانه بی، وه به وه شی هیناویه تی، جا کتیبی ئیمه و پیغه مبه ره که مان فه رمانی پینه کردوین مه گه ره به برواهینان به موسا و عیسا علیهم السلام و ته ورات و ئینجیل، که هه والی پیداهه و به راستی داناوه، وه هه والیداوه که نه وانه به راستدانه ری قورئانن و دان به راستیه که یدا ده ئین، به لام ته ورات و ئینجیل و موسا و عیسا علیهم السلام که وه سف نه کراون بو ئیمه، وه ریک نه هاتوون له گه ل کتیبه که ی ئیمه دا، نه وه فه رمانی پینه کردوین به برواهینان پینان.

که ده فه رموی: ﴿وَأْمُرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ﴾ واته: (وه فه رمانم پیدراوه که دادپهروهه ربم له نیوانتاندا) له بریاردان له وه ی جیاوازن تیایدا، دژایه تی و رقو کینه تان ریگریم لیتاکات، نه ی خاوه ن کتیبه کان، له دادپهروهه ری له نیوانتاندا، وه له دادپهروهه ری له بریاردان له نیوان خاوه ن نه و قسه جیاوازانده دا، له خاوه ن کتیبه کان و جگه له وانیش، نه وه یه نه وه ی حه قه دانی پیدابنری و وه ربگری، نه وه شی ناحه ق و پووچه ره ت بکریته وه ﴿اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ﴾ واته: نه و زاته پهروهه دگاری هه مووانه، ئیوه له پیشتر نین به خوی پهروهه دگار له ئیمه، ﴿لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ﴾ (واته: کرده وه ی خویمان بو خویمان و کرده وه ی خوئان بو خوئان) له خیر و شهر ﴿لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ﴾ واته: (هیچ به لگه یه ک نه ماوه له نیوان ئیمه و ئیوه دا) دوی نه وه ی راستیه کان ده رکه وت و حه ق له ناحه ق روون بوویه وه و هیدایه تیش له گو مپایی، هیچ شوینیک بو مشت و مرو ناکوکی نه مایه وه، چونکه مه به ست له مشت و مر روون کرده وه ی حه قه له ناحه ق، بو نه وه ی که سی ژیر هیدایه ت وه ربگری، وه بیته به لگه و حوججه به سه ر گو مپاوه، مه به ست له مه دا نه وه نیه که خاوه ن کتیبه کان مشت و مر ناکه ن، چون خوی گه وره ش ده فه رموی: ﴿وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ﴾ العنکبوت (واته: ده مه قالی و موجداه له مه که ن له گه ل خاوه ن کتیبه ئاسمانیه کانداه مه گه ره به جواتترین شیوه) به لکو مه به ست نه وه یه که باسمان کرد.

﴿اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ﴾ (واته: خوا کویمان ده کاته وه) له روژی دوی، پاداشتی هه ریبه که ده داته وه به پی کرده وه که ی، وه نه و کاته راستگو له دروژن روون ده بیته وه.

(۱۶): ﴿ وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ
بَعْدِ مَا اسْتَجِيبَ لَهُمْ جُمُوعًا
دَاحِضَةً وَعَلَيْهِمْ عَذَابٌ
شَدِيدٌ ﴾

نمه جيگير كردنى و تهى خوايه كه
ده فهرموى: ﴿ لَاحِجَّةَ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ ﴾ (۱۵)
الشورى، ﴿ وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ ﴾
(واته: نه وانهى دمه ده مى ده كه ن له
بارهى خواوه) به به لگه ي پووج و گوماني
دژ به يه كسر، ﴿ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتَجِيبَ
لَهُمْ ﴾ واته: له دواى نه وهى خواوه ن دل و
عه قله ژيره كان وه لامى خوايان دايه وه،
كاتى بوى پروون كردنه وه له به لگه
يه كلا كه ره كان و سه لماننده دره وشاوه كان،

نه وانهى مشت و مري حق ده كه ن، دواى نه وهى كه پروون بوويه وه ﴿ جُمُوعًا دَاحِضَةً ﴾
واته: به لگه كانيان پووج و به تکراره يه ﴿ عِنْدَ رَبِّهِمْ ﴾ (له لاي په روه رد گاريان) چونكه
په تکرده وهى حقه له خؤ گرتووه، وه ههر شتى پيچه وانهى حقه بيت نه وه پووجه.
﴿ وَعَلَيْهِمْ عَذَابٌ ﴾ (وه خه شم و قينى خوايان له سه ره) به هوى سه ريچى كردنيان و
پرو و هر گيرانيان له به لگه كاني خواو پروون كراوه كاني، وه به درودانانيان، ﴿ وَلَهُمْ
عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴾ نه ویش شوينه وارى خه شم و قينى خوايه له سه ريان، نمه سزاي هموو
مشت و مپر كاريكى حقه به پووج.

(۱۷-۱۸): ﴿ اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿ ۱۷ ﴾
يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ
أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿ ۱۸ ﴾ ﴾

كاتى خوا ﴿ ۱۷ ﴾ باسى كرد كه بيگومان به لگه كاني پروون و ناشكران، به جورى
وه ريده گرى و به دمه وه ده چى ههر كه سى خيرو چا كه ي تيدا بى، نجا باسى بنچينه و
ياسا كاني كرد، به لكو هموو به لگه كان كه گه ياندوو يه تى به بنده كاني، جا فهرمويه تى:

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتَجِيبَ لَهُمْ جُمُوعًا
دَاحِضَةً وَعَلَيْهِمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿ ۱۶ ﴾
اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ
لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿ ۱۷ ﴾ يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ
أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿ ۱۸ ﴾
اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿ ۱۹ ﴾
مَنْ كَانَ يُرِيدْ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ مِنْ
كَانَ يُرِيدْ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ
مِنْ شَيْءٍ ﴿ ۲۰ ﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الَّذِينَ
مَاتَرَبَّأُوا بِهِ اللَّهُ وَلَوْ لَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ
وَالَّذِينَ ظَلَمُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿ ۲۱ ﴾ قَرَى الظَّالِمِينَ
مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُمْ رَافِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ
آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتٍ الْجَنَّاتِ لَهُمْ
مَائِدَاتُ مِنْ عِنْدِ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿ ۲۲ ﴾

﴿اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ﴾ (خوئا ه و زاته يه كه ثم قورئانه ي به راستى ناردؤ ته خواره وه وه ته رازووى ناردووه بؤ جيا كردنه وهى حهق و به تال) جا مه به ست له كتيب برتیه له قورئانى مه زن، به حهق و راستى دابه زيوه، وه حهق و راستى و دئيايى له خو ده گرى، هموو ئايه ت و ده قه كانى رپوونكه ره وه ن و به لگه ي ديارن، له سه ر هموو داوا كار به كى خوايى و بيروو باوه رپكى ئاينى، جا به چا كترين بابته و رپوونترين به لگه وه هاتووه.

به لام ته رازوو برتیه له داد په روه رى و بايه خدان به قياسى راسته قينه و عه قل و ژيرى ته واو، جا هموو به لگه عه قيه كان له ئايه ت و نيشانه گه ردوونى و نه فس و ده روونه كان، وه بايه خدانه شه رعيه كان و هو كارو برپاره كان و حيكمه ته كان، له نيو ئه و ته رازوو ه دان كه خوا دايه زانده وه له نيوان به نده كانى دايانئاوه، بؤ نه وهى بيپون به و ته رازوو ه هر شتيك كه جيگاي گومانه له كاروباره كان، وه پي بناسنه وه راستى نه وهى هه والى پيدا وه، وه راستى نه وهى پيغه مبه رانى هه واليان پي داوه، جا هر شتيك ده ريجي له م دوو كاره - كه برتیه له كتيب و ته رازوو - له وهى بو تري نه وه به لگه يه يان سه لماندن، يان حوججه، يان وينه ي نه وانه له ده سه ت واژه كان، نه وه پووچ و به تال و پيچه وانه يه، به نما كه ي تي كچه وه و بنچينه و لق و پو كانى رپووخاوه. نه وه ده زانري له هه والى بابته ته كان و جيا كردنه وهى له نيوان به لگه ي ته واو و ناته واودا، وه جياوازي له نيوان به لگه كان و گومانه كاندا.

به لام هر كه سى به و ده سه ت واژه رازاوه و قسه فريو ده رانه هه لخمه له تاوه، بينايى و به رچاو رپوونى نه گه يشتو ته نه وهى ماناي پيوست بچه سپي، نه وه نه له خاوه نى ثم پله و پايه نيه، وه نه له سه ربازى ثم گو ره پانه، جا گونجان و جياوازيوونى وه ك يه ك وايه. پاشان خوا ﴿لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ آلِ فِرْعَوْنَ إِذْ يَتَلَفَتُ الَّذِينَ ظَلَمُوا غَدِقَاتٍ أُولَئِكَ كَانُوا فِي عَذَابٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾ (نه وانه ي باوه ريان پي نيه په له ي هاتنى ده كه ن، فه رموو يه تى: ﴿وَمَا يَذُرُّكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ﴾ واته: (تو چوزانست له وانه يه هاتنى رپوونى زور نزيك بيت) زانراو نيه دواى رپوونى دوايى، وه نازانري كه ي دى، نه وه له هموو كاتي كدا چاوه روان ده كرى رپووبدات.

﴿يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا﴾ (نه وانه ي باوه ريان پي نيه په له ي هاتنى ده كه ن) به عينا دي كردن و به درؤ دانان، وه ده سه ت وسانى په روه رد گاريان ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا مُسْفِقُونَ مِنْهَا﴾ واته: (به لام نه وانه ي بروايان پي هه يه) ده ترسن، چونكه بروايان پي

هه‌یه، وه زانستیان هه‌یه به‌وه‌ی پاداشتی کرده‌وه کان ده‌دریته‌وه، وه ده‌ترسن به‌هوی ناسینی په‌روه‌رد‌گاریانه‌وه، له‌وه‌ی کرده‌وه کانیان رزگار که‌ریان نه‌بی و به‌خته‌وه‌ریان نه‌کات. له‌به‌ر نه‌مه‌یه فه‌رموویه‌تی: ﴿وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ﴾ که‌هیچ گومان و دوو دل‌یه‌کی تیدا‌نیه ﴿الْأَيْنَ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ﴾ واته: (بیدار بن‌ئه‌وانه‌ی که‌ گومانیان هه‌یه له‌رؤزی دوا‌ی) دوا‌ی ئه‌وه‌ی به‌گومان و دوو دل بوون تیا‌یدا، داوایان کرد له‌پیغه‌مبه‌ران و شوینکه‌وتوانیان به‌چه‌سپاندنی، به‌راستی ئه‌وانه له‌گومرایه‌کی زور دوور دان، دژایه‌تیه‌کی ئه‌و په‌ری دووری له‌حقوق و راستی.

چ دووریه‌ک له‌وه دوور‌تره که‌که‌سیک رؤزی دوا‌ی به‌درؤ‌بخاته‌وه، که‌ئه‌وه مالی راسته‌قینه‌یه، ئه‌و مالی دروست‌کراوه بو‌مانه‌وه‌ی هه‌تا هه‌تایی و هه‌میشه‌یی، ئه‌ویش مالی پاداشته، که‌دادپه‌روه‌ری و فه‌زلی خوا‌ی تیدا‌ده‌رده‌که‌وئی؟ جا ئه‌م مال به‌نیه‌ته‌ی ژیا‌نی دونیا وه‌ک رپیواریک وایه که‌له‌سیبه‌ری داریکدا‌بخه‌وئیت و قه‌یلوله‌بکات، پاشان جیی بهیلی و بروا، ئه‌وه مالی تیپه‌راندن و رۆشته نه‌ک شوین و جیگای مانه‌وه، جا ئه‌م مال په‌رش و بلاوه کاتیه‌یان به‌راست دانا کاتی بینیان و ته‌ماشایان کرد، وه رؤزی دوا‌یان به‌درؤ‌ده‌خسته‌وه، که‌هه‌واله‌کان به‌یه‌ک ده‌نگی هاتون ده‌رباره‌ی، له‌کتیبه‌ئاسمانیه‌کان و له‌پیغه‌مبه‌ره به‌ریزه‌کان و شوینکه‌وتوانیان، که‌ئه‌وان چاکترینی خه‌لکین له‌رووی عه‌قله‌وه، وه خاوه‌نی زورترین زانستن، وه مه‌زترین هوشیاری و ژیری و تیگه‌یشتن.

(۱۹-۲۰): ﴿اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿۱۹﴾ مَنْ كَانُ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانُ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ ﴿۲۰﴾

﴿اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ﴾ خوا‌هه‌وال ده‌دات به‌به‌زی و دل‌سۆزی به‌نده‌کانی بو‌ئه‌وه‌ی بیناسنه‌وه و خوشیان بو‌ی، بو‌ئه‌وه‌ی به‌به‌زی و رپیزی خوا به‌ده‌ست بینن. به‌به‌زی و دل‌سۆزی له‌سیفاته‌کانی خوا‌یه، مانای ئه‌وه‌یه: ئه‌و زاته‌ی به‌ناوه‌رؤ‌ک و نه‌پینه‌کان ده‌زانئ، که‌ده‌یگه‌یه‌نی به‌به‌نده‌کانی به‌تایه‌ت به‌نده‌برواداره‌کان- له‌و خیر و چاکه‌یه‌ی ئه‌وان نه‌پیی ده‌زانن و نه‌هه‌ستی پیده‌که‌ن، جا له‌به‌به‌زی به‌به‌نده‌برواداره‌که‌ی ئه‌وه‌یه رپنمایی کردوه بو‌خیر به‌رپنمایی‌کردنی که‌به‌خه‌یالیدا نه‌هاتوه، له‌و هۆکارانه‌ی بو‌ئاسان‌کردوه که‌پالنه‌رن بو‌لای ئه‌و هیدا‌یه‌ته، له‌سروشیتیدا له‌سه‌ر خوشیستی حه‌ق و

ملكه چييون بۆى، وه فرمانكردن به فريشته بهرپريزه كان كه بهنده برواداره كانى پابه‌ند بكنه و هانيان بدن له‌سهر خيرو چاكه، وه حهق و راستى له‌ناو دله كانيان جوان بكنه، كه بيته مايه‌ى شوينكه‌وتنى.

له بهزه‌يى خوا ﷻ نه‌ويه كه فرمانى كرده به برواداران بهو پرستشانه‌ى به كۆمهل نه‌نجام ده‌درين، كه به هويانه‌وه عهزيمه‌تيان به‌هيز ده‌كات و هيممه‌ت و ووره‌يان به‌رز ده‌كات‌ه‌وه، ده‌بيته مايه‌ى كيپر كئي كردن له‌سهر خيرو چاكه و هاندان تاييدا، وه په‌يره و كردنى هه‌نديكيان به هه‌نديكى ديكه‌يان. له بهزه‌يى خوا نه‌ويه هه‌موو هو كارىكى بو بهنده كه‌ى نووسيوه كه ده‌بيته به‌ره‌ست له نيوان نه‌و نيوانى سه‌رپيچى كردن، ته‌نانه‌ت بيگومان خوا ﷻ زانويه تى كه دونياو مال و ده‌سه‌لات و وينه‌ى نه‌وانيش له‌وانه‌ى خه‌لكى دونيا كيپر كئي تيدا ده‌كن بهنده كه‌ى ده‌چريئى له گوپرايه ليكردنى يان بيئاگاي ده‌كات لئى، يان به سه‌رپيچى كردنى دوورى خستو ته‌وه لئى و رزق و رۆزى بو ديارى كرده، له‌به‌ر نه‌مه‌يه ليره‌دا فه‌رمويه تى: ﴿بِرِّزْقٍ مِّنْ نَّشَأُ﴾ به پيى داخوازى حيكمه‌ت و ميهره‌بانى خوئى ﴿وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ﴾ نه‌و زاته‌ى خواهنى هيزى ته‌واوه، هيج هه‌ول و تواناو هيزى ك نيه بو هيج يه كئى له به‌ديه‌نراوه كان، ته‌نها به تواناي نه‌و نه‌بئى، نه‌و زاته‌ى هه‌موو به‌ديه‌نراوه كان گه‌ردن كه چى بوون.

پاشان فه‌رمويه تى: ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ﴾ واته: نه‌جرو پاداشتى رۆزى دوايى، برپواي پئى بهئنى و به راستى دابئى و كۆششى بو بكات، ﴿نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ﴾ (واته: ئيمه به‌ره‌مه‌كه‌ى بو زياد ده‌كه‌ين) به‌وه‌ى كرده‌وه كه‌ى بو چند قات ده‌كه‌ين و پاداشتى ده‌ده‌ينه‌وه به چند نه‌وه‌نده‌يه كئى زۆرتتر، هه‌روه ك خوا ﷻ فه‌رمويه تى: ﴿وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَّشْكُورًا﴾ ﴿الإسراء﴾ (واته: هه‌ر كه سيكيش مه‌به‌ستى رۆزى دوايى بوويست وه هه‌ولئى بو بدات به‌و جوړه‌ى شايسه‌ى نه‌وه وه برواداريش بيت نا نه‌وانه كرده‌وه و تيكوشانه كه يان وه رگيراوه)، وه له گه‌ل نه‌وه‌دا، به‌شى له دونيادا هه‌ر ده‌بئى پيى بگات. ﴿وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا﴾ (واته: هه‌ر كه سيك به‌ره‌مه‌ى دونياى بوئى) به‌وه‌ى: دونيا تاكه مه‌به‌ست و نامانج و داواكراوى بيئى، وه هيجى پيشنه‌خستبئى بو دوارۆزى و ئوميدى پاداشتى نه‌بئى و له سزاي نه‌ترسايئى ﴿تُؤْتِيهِم مِّنْهَا﴾ (هه‌ندى له دونياى پئى ده‌ده‌ين) كه به‌شيه‌تى و بوئى ديارى كراوه، ﴿وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَّصِيبٍ﴾ بيگومان به‌هه‌شت و نازو نعيمه ته‌ كانى

له سهر حهرام بوو، وه شايسته ی ناگرو ناخوشيه کانی بوو.
 ثم نايه ته وه ک نهو نايه ته يه ده فهرموي: ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزَيْنٰهَا نُوفِ اِلَيْهِمْ
 اَعْمَلُهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْحَسُونَ﴾ (۱۵) هود، (واته: ههر کهس ده يه ويئت ژيانی دونياو
 رازاوو جوانی شه وه نيمه به ره می کرده وه کانیان به ته وای پی دده ين تيايدا وه شه وان
 له م ژيانه دا که م و کوريان له گهل نا کریت) تا کو تايی ده هه که.

(۲۱-۲۳): ﴿اَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللّٰهُ وَلَوْلَا
 كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَاِنَّ الظَّالِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ﴾ (۲۱) تری الظالمين
 مُشْفِقِيْنَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاَقْعُ بِهِمْ وَاَلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي
 رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا يَشَاءُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيْرُ﴾ (۲۲) ذَلِكَ الَّذِي
 يُبَشِّرُ اللّٰهَ عِبَادَهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا اَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِلَّا الْمُوَدَّةَ فِي الْقُرْبٰنِ وَمَنْ
 يَقْرَأْ حَسَنَةً نَّزَّلْنَا فِيْهَا حَسَنًا اِنَّ اللّٰهَ عَفُوْرٌ شَكُوْرٌ﴾ (۲۳)

﴿اَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ﴾ خوا هه وال ده دات که به راستی هاوبه شدانه ران هاوبه شانیکيان
 داناو، پشتیوانيان ليده که نو به شدان له گه لياندا له بيروايی و کرده وه کانی، له
 شه يتانه کانی ناده ميزاد بانگخوزان بو لای کوفرو بيروايی، ﴿شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا
 لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللّٰهُ﴾ (واته: نايئکيان بو داناون که خوا ريگه ی پينه داوه) له هاوبه شدانان و
 بيدعه، وه حهرام کردنی شه وه ی خوا حهرامی کرده وه چه لال کردنی حهرامکراوه کانی،
 وه ويئهی شه وان شه له وه ی هه و او ناره زووه کانیان ده يخوازی.

له گهل شه ودا نايئ تنها شه وه يه که خوا دايئاوه، تا به بنده کان به ندايه تي پی بکه نو
 ليی نزيک بينه وه به هوي وه، جا شه صل و بنه ما وايه ريگري له ههر که سي ده کری
 که شتيک له نايئ دايئ له لايئ خواو پيغه مبه ره که يه وه نه هاتيئ، جا شه فاسق و
 تاوانباره هاوبه شدانه رانه که له سهر کوفرو بيروايی بوون، ﴿وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ
 لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ﴾ (واته: شه گهر کات و شه هل و ديار يکراو نه بوايه، که خوا کردو وه تي
 به جيا که ره وه يه ک له نيوان ده سته جيا وازه کاند، ييگومان شه و دويان ده خات، له
 نيوانياندا بريار ده درا ههر له ئيستادا به به خته وه ري راستگو يان و له ناو چوونی به درو
 دانهران، چونکه پيوستبوونی له ناو چوون بوونی هه يه، به لام سزای به ئيش له دواروژدا
 له پيشيانه، شه وان و هه موو سته مکاریک.

ثا له و روژه دا ﴿تَرٰى الظَّالِمِيْنَ﴾ (تو سته مکاران ده بينی) شه وان هه سته میان له

نه نفي خويان كرده به كوفرو سه رپيچي كردن ﴿مُشْفِقِينَ﴾ واته: ده ترسن و دليان ده له رزي ﴿مَمَّا كَسَبُوا﴾ (له تاو نه وه ي كردويانه) كه سزا بدرين له سه ري. كاتي كه ترسنوك هه ندي جار تووشي نه وه ده بي كه لي ترساوه، وه هه ندي جار تووشي نابي، خوا ﴿هُوَ الْيَدَاوَهُ﴾ كه ييگومان نه سزايه ﴿وَأَفْعُ بِهِمْ﴾ (دوو چاريان ده بيت) كه لي ترساون، چونكه هو كاري پيوستكاري سزيان هيناوه، به بي خو پاريزي له ته وبه و داواي ليخوشبون و جگه له ويش، گه يشتن به شويني مؤلهت و چاوه پرواني تيدا كوتايي پها تووه.

﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ (نه وانهي پرويان هيناوه) به دله كانيان، به خواو كتبه كاني و پينه مبه راني و نه وه يشي كه هيناويانه ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ هه موو كرده وه به كي چاك ده گريته وه له كرده وه كاني دلو كرده وه كاني جهسته، له پيوست و په سنده كان، جا نه وانه ﴿فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ﴾ واته: نه و باخچانه ي دراونه ته پال به هه شته كان، دانه پاليش به پي دراوه پال ده بي، پرسيار ناكري له جواني و رازاوه يي و ديمه ني نه و باخچانه، وه نه وه يشي تيا ياندايه، له و ناوه هه لقولا وانه و سروشته سه رنجرا كيشانه و دره خته به به ره مانه، وه نه و بالندانه ي تيدا ده خو ينن، وه ده نگه خوش و سه رنجرا كيشه كان و كزبوننه وه ي هه موو خوشه ويستان، وه بيكه وه ژيان و هاوده مي به چاكرين شيوه ، باخ و باخاتيكه به دريژاي چاو برده كا پره له جواني، وه خه لكه كه يشي به به رده وام تيايدا دلخوشن و له زه تي ليوه رده گرن ﴿لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ﴾ تيايدا، واته: له به هه شته كان هه رچيان بوئ نه وه ده سه به ره بويان، وه داواي هه رچي بكن ناماده به له وانهي كه چاو نه بينيوه و گوي نه بيسته وه به خه ته ره ش به سه ر دلي هيچ مرؤقيكدا نه هاتووه.

﴿ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ﴾ ثايا سه ر كه وتني هه به گه و ره تر بي له سه ر كه وتني به رازي بووني خوا ﴿هُوَ﴾ وه چيژ وه رگرتن له نزيكسي نه و له مالي پر له ريزيدا؟

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ﴿۱﴾ واته: ثم مؤده مهزنه كه گهوره ترینی مؤده كانه به ره های، خوای به سوزو به بهزهیی مؤدهی پیداو لهسر دهستی چاکترین به دیهنراوه کانی، بو خاوهن پروا کردهوی چاک، نهوه گهوره ترینی مه بهسته کانه، وه هوکاری گه به نره بو نهو مؤدانه به چاکترین هوکاره کان ﴿۲﴾ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ ﴿۳﴾ واته: (داوای هیچ پاداشتی کتان لی ناکم) لهسر گه یاندنی ثم قورثانه به تیوه، وه بانگه واز کردنتان بو لای بریاره کانی، ﴿۴﴾ أَجْرًا ﴿۵﴾ نامه وی ماله کانتان وه بریگرم، وه بیم به دهسه لاتدارو سهروکتان، وه جگه لهوانهش له مه بهسته کانی دیکه ﴿۶﴾ إِلَّا الْمَوَدَّةَ

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْرِضْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُم مَّا حَسَنُوا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿۱﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَتَنزِيلُ إِلَهِنَا فَأَن يُبَشِّرَ اللَّهُ بِيحْيَتِكَ عَلَيكَ وَمَسَّحَ اللَّهُ الْبَطِلَ وَجْحُ الْحَقِّ وَيَكْسِبُهُ إِنَّا أَنزَلْنَاهُ عَلِيمًا ﴿۲﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَن عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَعْمَلُونَ ﴿۳﴾ وَنَسِيتُ جِبْتِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَذُرُّ مَن قَضَيْتُ أَلْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿۴﴾ وَلَوْ سَئَلْنَا أَنَّهُ لَرِزْقًا لَّوَجَدُوهٗ سَعْفًا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُّزِيلُ بَقَدَرٍ مَّا تَشَاءُ أَنَّهُ رِيضًا وَيَجْزِي صَبِيرٌ ﴿۵﴾ وَهُوَ الَّذِي يُزِيلُ الْقَيْتَمَ مِن بَعْدِ مَا قَامُوا وَشَرَّحَهُم مَّا هُوَ أَلْفٌ ﴿۶﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ يَسْجُدُ السُّجُودَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُم مَّا يَدَّبُدُّ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذْ أَنزَلْنَاهُ قَدِيرٌ ﴿۷﴾ وَمَا أَنزَلْنَاهُ مِصْبُوبًا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَعَفُوا عَن كَثِيرٍ ﴿۸﴾ وَمَا أَنزَلْنَاهُ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۹﴾

فِي الْقُرْبَىٰ ﴿۱﴾ (مه گهر خوشه ویستی خزمایه تی).

ده گونجی مه بهست داوای هیچ پاداشتی کتان لی ناکم، نهویش بو تیوه یه و سووده که ی ده گه ریته وه بو خوٲان، نهویش نهوه یه منتان خوٲش بوئی به هوئی خزمایه تیه وه، وه نهو خوشه ویستیهش زیاد له سهرووی ئیمان وه بی، چونکه خوشه ویستی ئیمان به پیغه مبهر ﴿۱﴾ و پیشخستنی به سه ره موو خوشه ویستاندا دوای خوشه ویستی خوا فرهزه له سه ره موو مسولمانی، نهوان داوای نهوه یان لیکرا زیاد لهو خوشه ویستیه که خوشیان بوئی به هوئی خزمایه تیه وه، چونکه پیغه مبهر ﴿۲﴾ بانگه وازی نزیکترینی که سی خوئی کرد، ههتا و تراوه: له ناو قوره یشدا که سیک نیه مه گهر پیغه مبهری خوا نزیکیه تی له گه لیدا هه یه.

وه ده گونجی مه بهست: مه گهر خوشه ویستی خوای بهرز به راسته قینه، نهویش خوشه ویستیه که نزیکی بکاته وه له خوا، وه پارانه وه به گوپرایه لی کردنی که به لگه یه له سه ره راستی و دروستی نهو خوشه ویستیه، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿۳﴾ إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ ﴿۴﴾ واته: له نزیک بوونه وه له خوا.

وه له سه ره ثم دوو قسه یه ثم جیا کردنه وه یه به لگه یه له سه ره نهوه یی نهو به گشتی داوای پاداشتیان

لِي نَاكَاتٍ، مه گهر شتي كه سووده كه ي بگه رپته وه بو خويان، نه ميس هيچي له پاداشتا نيه، به لكو نه وه پاداشتي پيغه مبهري خوايه بو نه وان، وه ك خوا ﴿۸﴾ فهر موويه تي: ﴿وَمَا نَقْمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾ (واته: نه م سزايه شيان ههر له بهر نه وه ده دران كه پروايان هينا به خوي به ده سه لاتي سو پاسكراو) وه وته ي نه وان: فلان كه س تاواني نيه له لاي تو، ته نها نه وه نه بي چا كه له گه لتدا.

﴿وَمَنْ يَقْرَفْ حَسَنَةً﴾ (ههر كه س ههر چا كه يه بكات) له نوپو، يان رپو، يان حج، يا خود چا كه له گه له خه لكيدا ﴿نَزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا﴾ (بو ي زياد ده كه ين به چهند به رانه بر) به وه ي خوا ﴿سنگي ده كاتوهو و كاري بو ناسان ده كات، نه وه ش ده بيته هو كاريك بو سر كه وتن بو كرده وه يه كي ديكه، وه به هو يه وه پروادار كرده وه ي پي زياد ده بي و له لاي خواو خه لك ي به رز ده بيته وه، پاداشتي به په لو و دوا خراوي بو ده سه بهر ده بي.

﴿إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ شَكُورٌ﴾ له تاوانه مه زنه كان ده بور ي نه گهر چهنده زوريش بي، له كاتي ته وبه كردن ليان، وه سو پاسگوزاره له سر كرده وه يه كي كه م به پاداشتي زور، جا به ليورده بي له گونا هه كان ده بور ي و كه مو كور يه كان ده پوشي، وه به سو پاسگوزاري چا كه كان وه رده گري و چهند به رانه بر يان ده كات، به چهند قاتيكي زور.

(۲۴): ﴿أَمْ يَقُولُونَ أَفَرَأَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِنْ يَشَاءُ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَى قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحْيِي الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾

﴿أَمْ يَقُولُونَ﴾ (واته: يان نه و بيبر و ايانه به پيغه مبهر ﴿به چاو قايمي و به درو دنانه وه ده لين: ﴿أَفَرَأَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا﴾ (واته: دروي به ناوي خواوه هه له سه توه) تو مه تباريان كردي به ناشرينترين كارو خراپترينيان، نه ويش درو هه له ستن بوو به ده م خواوه، به بانگه شه كردني پيغه مبهرايه تي و دانه پالي خوا ﴿كه نه و لي به ريه، نه وان راستي و ده سپاكي تو يان ده زاني، جا ثير چون بو بريان ده كرد له سر درو كردن به ناشكرا؟ به لكو به وه بو بريان ده كرد له سر خوا، بيگومان نه وه له كه دار كردني خوايه، كاتي جيگيري كردي له سر نه م بانگه وازه مه زنه، كه له خزي گرتوه - له و رووه ي نه وان پيان و ابو - گه و ره ترين فه سادو خراپه كاري له سر زهويدا، كاتي خوا ﴿جيگيري كردبو به راگه ياندي بانگه وازه كه ي، پاشان به دانه پالي به لاي خوي، پاشان پشتگيري كرد به موعجيزه ناشكرا كان و به لگه زاله كان و سر كه وتني روون، وه ده ست به سه راگرتني نه وه ي پيچه وانه يه تي، نه و زاته زاله له سر كو تاي پي هنياني نه م بانگه وازه له بنه رته و بنچينه يدا، نه ويش نه وه يه موري بدا به سه ر دلي پيغه مبهر ﴿هيچ هو شياريه كي

نه مینئی و هیچ خیریک بۆ لای نه چئی، نه گهر مۆریدا به سه ریدا کاره که کۆتایی پی دی و ده پچری. نه مه به لگه یه کی یه کلاکه ره وه یه له سه ر راستی نه و په یامه ی پیغه مبه ر هیناویه تی، وه گهره ترین شایه تیه له سه ر نه وه ی فرموویه تی، هیچ شایه تیدائیک مه زنترو گهره تر نیه له وه، وه له بهر نه مه له حکمه ت و میهره بانئ و سوننه تی به رده وامئ خوا نه وه یه که بیگومان نه و به تال و پوچ لاده با و ده سپرته وه، نه گهر چی له هندی کاتدا ده ست و توانای هه بی، به لام سه ره نجام په رش و بلاوی و له ناوچونه. ﴿وَيُحْيِي الْمَيِّتَ بِكَلِمَاتِهِ﴾ (واته: وه به وته کانی جیگیری ده کات راستیه) گهر دوونیه کان، که نه ده گۆری و نه ده ستکاری ده کری، وه په یمانئ راسته، وه وته ئاینیه کانی که راستیه کان جیگیر ده کات له وه ی دایناره له حق، له دلّه کانشدا ده یچه سپینیت و نیشانی خاوه ن دلّه کانی ده دات، هه تا له کۆی به حق دانانی خوا بۆ حق، نه وه یه به تال و پوچی له به رانه ری داناره بۆ نه وه ی پرووه پرووی بیته وه، جا نه گهر به رگری کرد حق به سه ریدا زال ده بی به به لگه پروونه کانی، جا ده رده که وی له پرووناکی و هیدایه تی که به هویه وه پوچ و به تال په رش و بلا و ده بن و نامینن، تا پرووناکی ده رده که وی بۆ هه موو که سیک، حه قیش ده رده که وی به و په ری ده ر که وتن بۆ هه موو که سیک.

﴿إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ (واته: به راستی خوا زانایه) به وه ی له ناو دلّه کاندایه، وه نه وه شی

وه سفئ پیکراوه له خیر و شه ر، وه نه وه شی شار دوویه تیه وه وه ده ری نه خستوه.

(۲۵-۲۸): ﴿وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ

﴿۲۵﴾ وَاسْتَجِبْ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ

﴿۲۶﴾ وَلَوْ سَئَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِنْ يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ ۗ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ

﴿۲۷﴾ وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ ۗ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿۲۸﴾

﴿۲۸﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ ۗ (واته: نه و خوا زاتیکه ته وبه له بهنده کانی وه رده گریت) نه مه

پروونکر دنه وه یه به ته وای ری زرداری خوا و فراوانئ به خششه کانی و ته وای به زه بی و میهره بانئ، به وه رگرتنی داوای لیخوشبوون که ده رچووه له بهنده کانی وه کاتی خویمان له گوناوه کانیان داده رنن و په شیمان ده بنه وه و سوور ده بن که جاریکی تر دووباره ی نه که نه وه، نه گهر مه به ستیان له و ته وبه کردنه دا په روه رد گاریان بیته، بیگومان خوا وه ریده گری داوی نه وه ی هۆکاری له ناو چون بووه، وه تووشبوونی سزای دنیا بی و ئاینی.

﴿وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ﴾ (واته: وه چاوپۆشی له کرده وه به ده کان ده کات) وه ده یانسرپته وه،

شوینه واره کانیشیان ده سپرته وه له که مو کوریه کان، نه وه شی پیویست بووه له تۆله کان،

ته و به کار له لای خوا به پریز ده بی، وه کو نه وهی به هیچ شیوه به ک کاری خرابی نه کرد بی، وه خوشی ده وی و سر که وتووی ده کات له وهی لی نزدیک ده بیته وه.

کاتی ته و به کردن له کرده وه مه زنه کانه که هه ندی جار ته و به که ته و او به هوی ته و اووی دلسوزی و راستگویی تیایدا، وه هه ندی جار ناته و او له کاتی ناته و او بوونی (دلسوزی و راستگویی)، وه هه ندی جار فاسیدو تیکچوو، نه گه مه به ست تیایدا گه یشتن بیت به مه به ستیک له مه به سته دونیایه کان، جا کاتی شوینی نه و دل که س نایزانی جگه له خوا، نه ده قه ی ته و او کرده وه به فرمایسته ی خوی: ﴿وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ﴾ (واته: وه ده زانی به هر چی که ئیوه ده یکه ن).

خوای به رز بانگی هه موو به نده کانی کرده بو ملکه چ بوون بو لای، وه داوای لیخوش بوون له که مو کورتی، به پی وه رگرتی بوون به دوو به شه وه:

نه وانه ی وه ریان گرتووه، وه سفی کردوون و فرموویه تی: ﴿وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ واته: به ده م بانگه وازی په روه رد گاریانه وه ده چن وه ریده گرن کاتی بانگی کردوون بو لای و ملکه چی ده بن، چونکه نه و ئیمان و کرده وه چاکه ی هه یانه ده بیته مایه ی به ده مه وه چوونیان، جا نه گه وه ریان گرت خوا سوپاس گوزاریان ده کات، هه ر نه و لیبوره و سوپاس کراوه وه له به هره ی خوی زیاتریان پینده دات، بو نه وه ی سر که وتوو بن و چالاک بن له سر کرده وه، وه چند به رانه ر پاداشتیان بو زیاد ده کات، زیاده به ک شایسته ی کرده وه کانیان بیت له پاداشت و سر که وتی مه زن.

به لام جگه له وانه ی په یامی خوایان وه رگرتووه، نه وانیس عینادو که لله ره قانن، نه وانه ی بیبروایان کرده به په روه رد گاریان و به پیغه مبه ره کانی، جا ﴿هُمَّ عَذَابٌ شَدِيدٌ﴾ (واته: سزای سه ختیان بو هه یه) له دونیا و دوارپوژدا. پاشان باسی کرده له به زه یی به به نده کانی، نه و زاته دونیایان بو فراوان ناکات به فراوان کردنیک زیان به ئاینه که یان بگه په نیت، جا فرموویه تی: ﴿وَلَوْ سِطَّ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ﴾ واته: (خو نه گه ر خوا رزق و رزوی فراوان بکر دایه بو به نده کانی) بی ناگا ده بوون له گوپرایه لی خوا و پرویان ده کرده له زه ت وه رگرتن به ئاره زووه کانی دونیا، نه وه ی نه فس و ده روونیان هه زی لیبکر دایه ده که وتن به سه ریدا نه گه رچی تاوان و سته میس بووایه.

﴿وَلَكِنْ يُزِلُّ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ﴾ (واته: به لام خوا رزق و رزوی ده نیریته خواره وه) به گویره ی لیورده بی و حکمه تی خوی ﴿إِنَّهُ يُعَادِدُ خَيْرًا بَصِيرًا﴾ هه ر وه کو له هه ندی له شوینه واره کاندا هاتوو به راستی خوی به رزو مه زن ده فهرموی:

إن عبادي من لا يصلح إيمانه إلا الغنى، ولو أفقرته لأفسده ذلك، وإن من عبادي من لا يصلح إيمانه إلا الفقر، ولو أغنيته لأفسده ذلك، وإن من عبادي من لا يصلح إيمانه إلا المرض، ولو عافيته لأفسده ذلك، إني أدير أمر عبادي بعلمي بما في قلوبهم، إني خبير بصير؛ واته: به راستی که سانیک له بهنده کان هه به، بر وای چاک نایی به ده وله مه ندی نه بی، جا نه گه ر هه ژاری بکه م نه وه هه ژاری ناینه که ی تیک ده دات، وه له بهنده کانم هه به بر وای چاک نایی ته نها به هه ژاری نه بی، جا نه گه ر ده وله مه ندیم کرد، نه وه ده وله مه ندی ناینه که ی تیک ده دات، وه له بهنده کانم هه به بر وای چاک نایی ته نها به له ش ساغی نه بی، جا نه گه ر نه خوشی بخم، نه وه نه خوشیه که ی ناینه که ی تیک ده دات، وه له بهنده کانم هه به بر وای چاک نایی ته نها به نه خوشی نه بی، جا نه گه ر له شم ساغ کرد، نه وه له ش ساغیه که ی ناینه که ی تیک ده دات، من کاروباری بهنده کانم به ریوه ده به م به زانستم به وه ی له دلیاندایه، به راستی من شاره زاو بینام).

﴿وَهُوَ الَّذِي يُزِلُّ الْغَيْثَ﴾ (واته: بارانی به خور ده بارینی که به هوی نه و بارانه وه ولات و بهنده کان ده بووژنیته وه ﴿مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا﴾ (واته: له دوی نه وه ی خه لکی بی ئومید بوون) ماوه به ک به سه ریاندا روی له بی بارانی، وا گومانیا ن برد نیتر بارانیا ن بو ناباری، بی ئومید بوون، وه کاریان کرد بو نه و قات و قریبه به کار کردنیک، پاشان خوا بارانی باراند ﴿وَيَنْشُرُ﴾ (بلاوی ده کاته وه) به ﴿رَحْمَتَهُ﴾ له ده رهینانی بژیویه کانی ناده میزادو نازه له کانیان، زور سه رسام ده بن پی، به وه هوی وه مژده ده ده نو دلخوش ده بن ﴿وَهُوَ الْوَلِيُّ﴾ (هه ر نه و پشتیوانه) که پشتیوانی بهنده کانی ده کات به جورها به ریوه بردن، وه به رژه وه ندیه کانی دین و دونیا یان ده پاریزی ﴿الْحَمِيدُ﴾ (ستایشکراوه) له پشتیوانی و به ریوه بردنیدا، ستایش کراوه له وه ی تاییه ته به نه و له ته و اویتی، نه وه شی گه یاندو ویه تی به به دیهینراوه کانی له جورها به هره. (۲۹): ﴿وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا مِنْ دَابَّةٍ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ﴾

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ﴾ (واته: وه له به لگه کانی توانای مه زنی خوا ﴿يُنَكِّمَانِ﴾ نه و مردوو زیندوو ده کاته وه دوی مردنیا ن ﴿خَلْقُ﴾ دروستکردنی نه م ﴿السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ به

مه زني و فراوانيانه وه به لگن له سر تواناو فراواني دهسه لاتي خوا، وه نه وه يشي تياياندايه له ورده کاري و پتهوي به لگن له سر حيكمت و دانايي نهو زاته، وه نه وه ي تياياندايه له سوودو به رژه وهنديه کان، به لگن له سر ميهره باني نهو، نه وه ش به لگه به له سر نه وه ي که بينگومان نهو زاته شايسته ي جوړه ها به ندايه تي بو کردنه به گشتي، وه بينگومان په رستراو پتي جگه له نهو به تال و پووجه، ﴿ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا ﴾ واته: بلاوي کردنه وه له ناسمانه کانو زهوي له جوړه ها گيانله بهر که خوا ﴿ دَايِنَاوَنَ بُوَ بَهْرُزَه وَهَنْدِي وَ سُوْدِي بَهَنْدَه كَانِي ﴾ وهو علي جمعهم ﴿ واته: کو کردنه وه ي به ديهي تراوه کان دواي مردنيان له روژي دواييدا ﴿ اِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴾ جا تواناو ويستي گونجاون بو کو کردنه وه يان، وه رووداني وه ستاوه له سر بووني هه واليكي راسته قينه، بينگومان زانراوه هه والي پيغه مبه ران و کتيه کانيان به ک له دواي به ک هاتووه به زيندوو کردنه وه و کو کردنه وه يان.

(۳۰-۳۱): ﴿ وَمَا أَصْبَحُكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿ ۳۰ ﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿ ۳۱ ﴾: ﴿ وَمَا أَصْبَحُكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴾ خوا ﴿ هه وال ده دات که بينگومان هه به لاو موسيه تيك تووشي بهنده کان بي، به جهسته و مال و مناليان، وه له وانه ي خوشيان دهوي و به ريزه به لايانه وه تنها به هوي کرده وي خراپي خويانه وه به که پيشيان خستووه، وه نه وه ي خوا ﴿ چاوپوشي ليده کاو لي ده بوري زورتره، بينگومان خوا ستم له بهنده کاني ناکات، به لکو خويان ستم له نه فسي خويان ده که ن ﴿ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهِمَا مِنْ دَابَّةٍ ﴿ ۴۵ ﴾ فاطر (واته: وه نه گه ر خوا قار بگري له خه لکي (توله يان لي بسنه ي) له بهر نهو خراپانه ي کردوويانه هيچ گيانداريكي به سر زهويه وه نه ده هيشت) دواخستني سزاکان به هوي پشت گوينخستن و بي تواناييه وه نيه له لايه ن خوا ﴿

﴿ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ ﴾ واته: (تيوه ناتوانن) قوتار بن له تواناو دهسه لاتي خوا، به لکو تيوه دهسته وسانن له سر زهويدا، هيچ بهر گريه کتان نيه له وه ي خوا جييه جيي ده کا تياتاندا ﴿ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ ﴾ (وه ني تانه بينجگه له خوا هيچ پشتيوان) پشتيوانيتان لي بکات، تا سووده کان به ده ست بهينن ﴿ وَلَا نَصِيرٍ ﴾ نه هيچ يارمه تيده ري زياتان له سر لايات.

خویشی و له کاتی نازو نیعمه ته کان، دان ده نی به نیعمه ته کانی په روه رد گاری و به کاریان ده هیئی له په زامه ندی شهودا، نا ثم که سه سوود وهرده گری له نایه ته و نیشانه کانی خوا.

به لام شهو که سه ی شارام و خوړاگر نیه شهوه سوپاسگوزار نیه له سر نیعمه ته کانی خوا، بنگومان شهو ورو وهر گیره، یان عینادو نکولیکاره سوود له نایه ته کانی خوا وهر ناگری. پاشان خوا ﴿فَهَرْمُوهِ تِی﴾: ﴿وَيَعْلَمُ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا﴾ بؤ شهوه ی پوچی بکه نه وه به (به لگه) به تال و پوچه کانیان! ﴿مَا لَهُمْ مِنْ حِصِّ﴾ واته: هیچ رزگار کهری رزگاریان ناکا کاتی سزایان له سر پیویست ده بی.

(۳۶-۳۹): ﴿فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمِنَّعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَّابْقٰی لِلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَلٰی رَحْمٰتِ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿۳۶﴾ وَالَّذِيْنَ يَجْتَنِبُوْنَ كَثِيْرًا مِّنَ الْاِثْمِ وَالْفَوْحِشِ وَاِذَا مَا عَصَبُوْا هُمْ يَغْفِرُوْنَ ﴿۳۷﴾ وَالَّذِيْنَ اَسْتَجَابُوْا لِرَبِّهِمْ وَاَقَامُوْا الصَّلٰوةَ وَاَمْرُهُمْ شُورٰی بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿۳۸﴾ وَالَّذِيْنَ اِذَا اَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْصُرُوْنَ ﴿۳۹﴾﴾

شمه به کم دانانه له دنیاو هاندانه بؤ دواړوژ، وه باسکردنی شهو کرده وانه به که ده یگه یه نی بهو روژه، جا فرموویه تی: ﴿فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ﴾ (واته: جا هر شتیکتان پی به خشرا) له مولکو ده سه لات و مال و منداو تندرستی و له ساغی ﴿فَمِنَّعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا﴾ له زه تیکه به رهنگار بوونه وه ی تیدایه و پچراوه به ﴿وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ﴾ (شهوه ی له لای خوا به) له پاداشتی بی پایان و گه وروه نازو نیعمه تی جیگیر ﴿خَيْرٌ﴾ چاکتره له له زه ته کانی دنیا، چاکه ک که به هیچ جوړی هاوتا ناکرین، ﴿وَابْقٰی﴾ (به رده و امتره) چونکه نیعمه تیکه نه به رهنگار بوونه وه ی تیدایه نه نالوژی و نه گواستنه وه.

پاشان باسی کرده که شم پاداشته بؤ کیسه، فرموویه تی: ﴿لِلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَلٰی رَحْمٰتِ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ﴾ واته: کویمان کرده له نیوان نیمانی ساغ و راسته قینه که پیویستکهری کرده وه کانی بروهینانی ناشکراو نهینیه، وه له نیوان پشت به ستن که که ره سته ی هموو کرده وه به که، جا هر کرده وه به ک پشت به ستنی تیدا نه بی شهوه ناته و او، شهویش بریته له پشت به ستن به دل له سر خوا له به ده ستهینانی شهوه ی بهنده خویشی ده وی، وه دوور خسته وه ی شهوه ی پیی ناخو شه له گهل متمانه بوونی به خوا.

﴿وَالَّذِيْنَ يَجْتَنِبُوْنَ كَثِيْرًا مِّنَ الْاِثْمِ وَالْفَوْحِشِ﴾ (واته: وه شهوانه ی له گونا هه گه و ره کان و خراپه زور ناشرینه کان دوور ده که ونه وه) جیاوازی له نیوان (الکباثر والفواحش) له گهل شهوه ی

ههردوو كيان تاوانه گهوره كانن، نه وه يه كه (الفواحش) بريته له تاوانه گه ورا نهى كه له نفس و دهرووندا پالنهر يك هه يه بو لاي وه ك زيناو هاوشيوه ي نه وه، (والكباثر) بهو شيوه يه نيه، نه مه له كاتى پي كه وه بووندا، به لام له كاتى هاتنى هه ر يه كه يان به تنه ها نه وه نه وى دي كه ش ده چي ته نيو نه مه وه.

﴿وَإِذَا مَا عَضِبُوا هُمْ بَعْفُرُونَ﴾ (وه كاتى رِقو قينان هه لسي ت نه وان لي ده بوورن) واته: خوږيان رازاندو ته وه به ره وشتى به رزو بلندو جوان، تا له سه رخويى بووه به ناكار يان، وه ره وشتى جوانيش بووه به سروشتيان، تا نه گه ر كه سي تووره يان بكات به قسه كردن يان به ره فتار، نه وان نه و توره يه يان ده خو نه وه و جيبه جيى ناكهن، به لكو ليى ده بوورن و له به رانه ر خراپه كاردا تنه ها چا كه و لي بووردن و دل سافى ده نوينن.

جا رپي كه خسته له سه ر نه م لي بووردن و دل پاكيه، چه ندين به رژه وه ندى و رپي گه ر بگردنى خراپه له نفس و دهروونيان و جگه له وانيش شتيكى زور، ههروه كو خوا ﴿فَهَرْمُو يه تى﴾: ﴿أَدْفَعْ بِأَلْتِي هِي أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ﴾ (وه ما يلقنه ها الا الذين صبروا وما يلقنه ها الا ذو حظ عظيم) (به چا كترين شيوه وه لامى خراپه به ره وه نه وسا كه سي كه له نيوان تزو نه ودا دوژمنايه تى هه يه وه كه دو ستى كى گيانى به گيانى لي ديت * به م ناسته ناگات كه ساني نه بيى كه خو راده گرن و به نارامن، وه پي ناگات مه گه ر كه سي خاوه ني به شى هه ره گه و ره بيت له پاداشت). ﴿وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ﴾ (واته: ملكه چى گوږپرايه لي خوا بوون و به ده م بانگه وازه كه يه وه هاتن و مه به ستيان ره زامه ندى نه و بوو، وه نامانجيشيان سه ر كه وتن بوو به نزيك بوونه وه ليى.

وه له گوږپرايه ليان بو خوا به به جيه ناني نوږو پيدانى زه كات، نا له بهر نه مه يه عه تفى كردوه به سه ريدا له به شى عه تفى گشتى به سه ر عه تفى تايه تى، كه به لگه يه له سه ر شه ره ف و فه زلي، بويه فه رمويه تى: ﴿وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ﴾ (نوږه كانيان ده كه ن) به ناشكراو نه نى، فه رزو سونه ته كاني ﴿وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ﴾ (له و رۆزى و بژيو يانه ي كه پيوستن، وه ك زه كات و به خشين به سه ر خزم و نزيكه كان و وينه ي نه وان، وه له بژيوه په سه نده كان وه ك خيرو چا كه و به خشين به هه موو خه لكى ﴿وَأْمُرُهُمْ﴾ (واته: كاروبارى ثابنى و دنيايان ﴿شُورَى بَيْنَهُمْ﴾ (واته: هيج كه سيك له نيوانياندا بوچوونى خو ي ناسه پيى له يه كيك له و كاروبارانه ي به ژدارن تايادا، نه مه ش نابى و روونادات مه گه ر لتيك بيى له كو ده ننگى و برايه تى و خو شه ويستى نيوانيان و ته و اوى عه قله كانيان،

يښگومان نه وان نه گهر كاري له كاره كانيان بوي كه پيوست بركات هزرو سيرو بوجووني تيدا به كاري، كوده بنه وه بوي و راويژو كؤبوونه وه له ناو به كتردا ده كن، هه تا بهرزه وه نديان بو روون ده بيته وه، به هه ل ده يقوزنه وه نه نجامي ده دن، نه ویش وه كو بيروړا له جهنگو جهاداو دانانسی كارمندان بو شماره تي، يان بو شاري، يان بو جگه له نه وان، وه وه كو ليكولینه وه له بابه ته ثانيه كان به گشتي، يښگومان نه وه به كينكه له و كاروباره هاو به شان، وه ليكولینه وه تيدا بو روونكر دنه وه ي راستيه له وه ي خوا خوشي ده وي، نه ویش له نيو هم ده قه دايه.

﴿وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ إِذْ قَالُوا لَا مَنَاصَ لَنَا إِلَّا بِاللَّهِ﴾ (واته: له لايه ن دوژمنانيان وه (ده ستريزيان لي ده كړي) ﴿هُمْ يَنْصُرُونَ﴾ (توله ي خويان ده سينن) به هوي هيزو عيزه تيانه وه زليل و سرشزرو ده سته وسان نين له ناستي سر كه وتندا.

خوا ﴿وَهُمْ يَنْصُرُونَ﴾ وه سفي كروون به نيمان و پشت به ستن به خوا، وه دوور كه وتنه وه له و گونا هه گه ورانه ي كه به هويان وه تاوانه بچو كه كان ده سپرينه وه، وه ملكه چووني ته واو و گوپرايه لي په روه رد گاريان و به جهيناني نوپزه كانيان و به خشين له و پروانه ي كه چاكن، راويژو كرنديان له كاروباره كانيانداو هيزو سر كه وتن به سر دوژمنه كانيان، نا نه مانه سيفات و نيشانه ي ته واون، كه يښگومان كويان كروته وه، وه پيوسته له به جهيناني له واندا نه نجامداني نه وه ي له خواري نه وان وه يسه، وه ره تکر دنه وه ي پيچه وانه كانيان.

(۴۳-۴۰): ﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ﴾ ﴿وَلَمَنْ أَنْصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ﴾ ﴿إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ ﴿وَلَمَنْ صَبَرَ وَعَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ﴾ ﴿۴۳﴾

﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا﴾ خوا ﴿لَمَنْ صَبَرَ وَعَفَرَ﴾ له م ده قه دا باسي پله و پايه كاني توله كرنه وه ي كرده، نه وان ده بن به سي پله وه: داد په روه ري، فه زلو چا كه، سته مكر دن، پله ي داد په روه ري: توله ي هه ر خراپه يه ك خراپه يه كه به وينه ي خوي، نه زيادو نه كه م، جا نه فس به نه فس، وه هه موو بريندار كرندي به بريندار كرندي وينه ي نه وه، وه ماليش ده بزيردري به وينه ي خوي.

پله ي فه زلو چا كه: ليو ر دن و چا كه ده ر باره ي خراپه كار، له بهر نه مه يه فه ر موويه تي: ﴿فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ﴾ (واته: جا هه ر كه سي بيوري و ناشتي بركات نه وه

پاداشتي ٿه و له لای خواجه) خوا ﷺ پاداشتي ده داته وه به پاداشتي کي مه زنو زور، وه مهر جي خواله ليڀوردن و چا که کردن تيايدا بو ٿه وهی بيٽه به لگه له سر ٿه وهی ٿه گهر تا و انبار شايستهی ٿه وه نه بوو ليی بيوري، وه به رڙه وهندي شرعی و ايخواست ٿه وهی لي بيگريته وه، ٿه وه بيگومان له م حاله ته دا فرمان بيگراو نيه به ليڀوردن، وه له دانانی پاداشتي ٿه وه که سهی ده بوردری له سر خوا نابی کار دانه وهی خراپی هه بيٽ له ليڀوردنه که يدا، وه ده بيٽ به نده مامله له گه ل ٿه ده ميزاددا بکات به وهی پي خوشه خوا مامله ی له گه لدا بکات، وه ک چون پي خوشه خوا لي بيوريت، با له ٿه وان بيوريت، وه وه ک چون هه ز ده کات خوا بيه خشى و چا و پوشي لي بکات، با چا و پوشي ان لي بکات، بيگومان پاداشت له ره گه زي کرده وه يه.

به لام پله و پايه ی زولم و ستم: بيگومان خوا ﷺ باسی کردوه ده فرموي: **إِنَّهُ لَا يَجِبُ الظَّالِمِينَ** (واته: خوا ستم کارانی خوش ناوی) ٿه وانه ی سه ره تا ده ستي شخه ری ده که ن له به ران به ريان، يان روو به رووی تا و انبار ده بنه وه زياتر له تا وانه که ی، جا زياتر زولمه. **وَلَمَنِ أَنْصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ** (واته: ٿه وه بسنه ی له وه که سه ی ستمی لي کرده وهی ٿه وهی ستمی لي کرده وه) **فَأُولَئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ** (واته: هه چ تا و اني کيان له سر نيه له وه ٿه وه کرده وه دا).

وه ده بيٽه به لگه فرموده ی خوا ﷺ: **وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ** (وه فرموده ی خوا ﷺ: **وَلَمَنِ أَنْصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ**) بيگومان هه ره ده بي خراپه کارو ستم کار تووش بيٽ. به لام ويست و ٿيراده ی خراپه کردن به ران به ر به که سيکی تر، وه ويستی ستم کردن ليی به بي ٿه وهی هه چي لي کرده يٽ، ٿه مه وه کو خوی ٿه وهی لي نا کرده وه، به لکو ته می ده کري به ته مي کرده نيک بيتر سيني له قسه کردن يان کرده وه يه ک لي وه ده رچوو بيٽ.

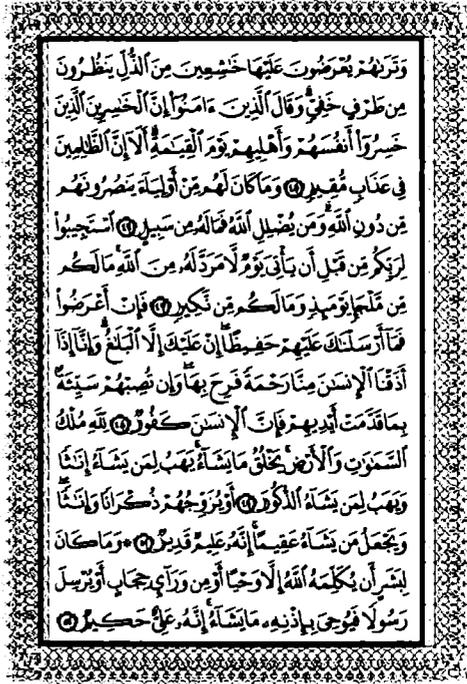
إِنَّمَا السَّبِيلُ (واته: به لکو به لگه روو به روو ده بيٽه وه به ٿه کرده وهی شرعی **عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْعُونَ فِي الْأَرْضِ بَعْدَ الْحَقِّ**) (واته: له سر ٿه وه که سانه ی که ستم له خه لکی ده که ن وه به ناحق خراپه کاری ده که ن له زه ويدا) ٿه مه گشت گيره به ستم کردن و ده ستر ٿي ٿي کردن له سر خه لکی له خوي ن و مال و شهره ف و ناموسيان **أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ** (واته: به ٿيشه بو دل و جهسته کان به پي ستم و ده ستر ٿي و خراپه کاريان).

﴿وَلَمَن صَبَرَ﴾ (هر كه سي خوگر بي) له سر نه وهی له لايه نه خه لکه وه توو شی ده بیټ ﴿وَعَفَرَ﴾ (وه بیوری) لیان، به وهی به خشنده بیټ و چاوپوشیان لی بکات له وهی لیانه وه ده رچووه ﴿إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ﴾ (واته: له و کاره پر بایه خانه به که خوا هانی داون و جهختی له سر کرده ته وه، وه هه والی داوه که س پی ناگات جگه له خوړاگران و خاوهن بهخته مه زنه کان نه بیټ، وه له و کاروباران هی که سر که وتوو نایټ بوی جگه له خاوهن عزم و وره به رزان نه بیټ، وه خاوهن دل له کان و بهر چا و پوونه کان. بیگومان و ازهینان له سر خستنی نه فس و دهر وون به قسه یان به کرده وه، له گرانترین شته به سر یه وه، وه نارامگرتن له سر نار هه تی و لیوردن و ناشتی و پووه پووه بونه وهی به چاکه، گران و گرانتره، به لام ناسانه له سر که سی خوا ﴿بِئْسَ مَا سَأَلْتَهُ﴾ بوی ناسان کردی، وه جیهادی نه فس و دهر وونی کردی له سر وه سفکردن پی، وه پشتی به خوا به سستی له سر نه و کاره، پاشان نه گهر بنده چیژو شیرینی نه وهی وه رگرت، وه شوینه واره کانی بینی به دلیکی فراوانه وه وه ریده گری و له زه تی لی ده بیټی.

(۴۴-۴۶): ﴿وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن وَّالِيٍّ مِّنْ بَعْدِهِ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأُوا الْعَذَابَ يَقُولُوا هَلْ إِلَى مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾ وَتَرْنَهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعَاتٍ مِّنَ الذَّلِّ يَنْظُرُونَ مِّن طَرْفِ حَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ الْخَسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَتْ لَهُمْ مِّنْ أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾﴾

خوا ﴿هه وال ده دات که بیگومان نه و تاک و ته نهایه به هیدایه تدان و گومرا کردن، وه بیگومان نه و زاته ﴿وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ﴾ به هوی سته مکردنیه وه ﴿فَمَا لَهُ مِن وَّالِيٍّ مِّنْ بَعْدِهِ﴾ کاروباری به ریوه بیاو ری نهای بکات.

﴿وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأُوا الْعَذَابَ﴾ (واته: وه سته مکاره کان ده بینی کاتی سزای خوا) به چا و ده بینن، که دیمه نیکی زور ترسناک و قورس و نار هه ته، په شیمان بوونه وه یان ناشکر ده که نه و خه م و په ژاره ده خون له وهی له ده ستیان چووه، وه ﴿يَقُولُوا هَلْ إِلَى مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ﴾ (واته: نایا ریگه به کمان بو هیه، یان چاره به ک بو گه رانه وه مان بو دنیا، بو نه وهی کرده وه به ک بکه ین جگه له وهی ده مانکرد؟ نه مه داوا کاری کاریکه که مه حاله و نایه ته جی

﴿وَتَرَهُمْ يَبْصُرُونَ عَلَيْهِمْ حَشِيوَاتٍ مِنَ الدَّلِيلِ يَنْظُرُونَ
 مِنْ طَرَفِي حَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَئِن لَّمْ يَكْفُرِ الْفٰكِلِيْنَ
 حَسِرُوا اَنْفُسَهُمْ وَاَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَلَا اِنَّ الظَّٰلِمِيْنَ
 فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ۝ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ اَوْلِيَاةٍ يَبْصُرُوْنَهُمْ
 مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيْلٍ ۝ اَنْتَجِبُوْا
 لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ اَنْ يُّبَآئِنَ رُوْءُكُمْ لَهٗ مِنْ اللّٰهِ مَا لَكُمْ
 مِنْ مَّلَآئِكَةٍ يُّؤْمِنُوْنَ وَاَلَمْ يَكُنْ مِنْ قَبْلِكُمْ ۝ فَاَنْتُمْ اَعْرَضُوْا
 فَمَا اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا اِلَّا اَنْتَبِغْ وَاِنَّا اِنَّا
 اَدَقْنَا الْاِنْسَانَ مِمَّا رَخَعْتُمْ فَبَجَحْتُمْ اِنَّ رَبَّكُمْ سَمِيْعٌ
 بِمَا قَدَّمْتُمْ اٰيُوْبَهُمْ فَاِنَّ الْاِنْسَانَ كَفُوْرٌ ۝ اللّٰهُ مُلْكُ
 السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ يَهْدِيْ مَنْ يَشَآءُ اِلَآئِكَ
 وَيَهْدِيْ مَنْ يَشَآءُ الْاٰكُوْفُ ۝ اُوْتِيَ رُوْحَهُمْ ذِكْرًا وَاَنْتُمْ
 لَا تَعْمَلُوْنَ ۝ اِنَّ عِلْمَ اللّٰهِ لَشَدِيْدٌ ۝ وَمَا كَانَ
 لِيُنزِلَ اِنَّ اللّٰهَ لَا رَحْمٰتًا اَوْ يَنْزِلَ
 رَسُوْلًا فَيُوحِيَ بِآيٰتِهٖ مَا يَشَآءُ اِنَّهٗ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ۝﴾

نیوان ٹهوان و خانه واده کانیاندا، ﴿اَلَا اِنَّ الظَّٰلِمِيْنَ﴾ (بیدار بن به راستی ستمکاران) له نفس و دهروونی خوئیان به کوفرو سه ریچیکردن ﴿فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ﴾ له ناوه راستی سزادا نقوم بوونو به همیشه یی لئی ده رناچن، وه له سهریان لانابری و ٹهوان تیایدا نائومیبدو سه رگه ردانن.

﴿وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ اَوْلِيَاةٍ يَبْصُرُوْنَهُمْ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ﴾ (واته: وه ٹهوانه هیچ پشتیوانئیکیان نیسه که یارمه تیان بدنه بیجگه له خوا) ههروه کو چون له دنیاذا منه تیان ده کرد به نفس و دهروونیان، جاله رُوژی دوایبدا بوئیان ده رده کهوئی که ٹهوهو کارانهی گرتبوویانه بهر ده پجری و نامینی، وه کاتی سزای خوئیان بو دئی بهر گریان لی ناکه ن ﴿وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيْلٍ﴾ (هه ر کهسی خوا گومرای بکات ٹهوهه هیچ ریگه یه کی رزگار بوونی بو نیسه) ری نماییی پی دهسته بهر بی، نا ٹهوانه گومرا بوون کاتی پیان وابوو هاوبه شه کانیان سوودیان پی ده گه یه نن و ریگری له زیان ده کهن، جا ٹهوه کاته گومراییان بو روون بوویه وه.

(٤٧-٤٨): ﴿أَسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ﴿٤٧﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ حَفِظًا إِلَّا الْبَلْغُ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا وَإِنْ تُصِيبَهُمْ سَيِّئَةٌ يَمَا قَدِمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾﴾ :

﴿أَسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ﴾ خوا ۱۱۱۱ فرمان به بنده كاني ده كات به گوپرايه ليكردني، به جيبه ليكردني شهوهي فرماني پيكردوه و دور كه و تنه وه له وهي قه ده غه ي ليكردوه، وه په كردن تيايدا به بي دواختني، پيش شهوي روي دوايي بيت له لايه ن خواوه كه هيچ گه رانه وهي بو نيه.

وه له و روزه دا به بنده هيچ په ناگه به كي نيه په ناي بو بيات، خوي له په روه ردگاري بشاريته وه يان لبي رابكات، به لكو فرشته كان ده وري دروستكراوه كانيان داوه له پشتيانه وه، وه بانگ ده كر ين: ﴿يَمَعْشَرَ الْإِنِّسِ وَالْإِنِّسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ الرَّحْمَنِ﴾ (واته: شهي كومه لي جنو كه و ناده ميزاد نه گهر توانيتان ده رچن له به شه كاني ناسمان و زه وي شه بر و ن ده رچن ناشتوانن مه گهر به ده سه لا تيگ نه بي).

له و روزه دا به بنده ناتواني هيچ نكولي و ئينكاريه ك بكات له و تاوانانه ي نه نجاميداوه، به لكو نه گهر نكولي بكات نه نداماني جه سته ي شايه تي له سه ر ده دن.

شم ده قه و وينه ي شه مه سه رزه نشتكردني دواختني هيو او ثوميد ي تيدايه، وه فرمان ده كات به هه ل قوسته وه له هه ر كاريكدا رووبه رووي به بنده ده بيته وه، چونكه له دواختندا به لا و نار هه تي هه يه ﴿فَإِنْ أَعْرَضُوا﴾ (جا نه گهر روويان وه رگيرا) له و په يامه ي بويانت هيناوه، دواي روونكر دنه وهي ته واو ﴿فَمَا أَرْسَلْنَاكَ حَفِظًا﴾ كرده وه كانيان بپاريزي و پرسيار بكه ي ده رباره يان ﴿إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلْغُ﴾ (تو ته نها راگه يان دنت له سه ره) نه گهر شهوي له سه ر شانت بوو گه يان دت شه وه پا داشتت پيوست ده بي له سه ر خوا، يه كسانه گوپرايه ل بن يا روو وه رگيرن، ليپر سينه وه يان له لاي خوايه، شه زاته ي كه تو ماري ده كات و ده بپاريزي له سه ر يان كرده وه بچو و كو و گه و ره كان، ناشكراو نه نيان.

پاشان خوا ۱۱۱۱ باسي ناده ميزاد ده كات، به پاستي كاتي كه خوا به هره يه كي پي بچيزي

له لهشاغی و رزق و رۆزی به فرراوان و ناوبانگ و وینە ی ئهوانه ﴿فَرِحَ بِهَا﴾ واته: زۆر پێی دلخۆش دهبی، به کورت هه لهینان له سهری تینا په رینێ، له وه دا دلئارام ده بی و روو وهرده گیرێ له پێدهری نازو نعیمه ته کان ﴿وَإِنْ نُصِيبَهُمْ سَيِّئَةٌ﴾ واته: (ئه گهر ناخۆشیه کیان تووش بێن) له نه خۆشی یان هه ژاری، یان وینە ی ئهوانه ﴿بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيَهُمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ﴾ (به هوی کرده وه ی خویانه وه به راستی) سروشتی ئاده میزاد سه له یه به رانه ر نعیمه ته کانی پێشوو، وه تووره بوونه له وه ی به لاو نارچه تی تووش ده بی.

(٤٩-٥٠): ﴿لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِنثًا وَنَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذَّكَورَ ﴿٤٩﴾ أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنثًا وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ عَلَيْهِ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾﴾

ئهم دهقه هه والی تیدا یه ده رباره ی فراوانی مولکی خوا، وه ده سه لاتی هه ل سو پراندنی له مولکدا له ناو دروستکراودا به ویستی خوی، وه به رپوه بردنی هه موو کاروباره کان، ته نانه ت به رپوه بردنی خوا له گشتانیدا، ئه وه هۆ کارانه ش ده گریته وه که بهنده کان ئه نجامی ده دن، بیگومان ماره برین له هۆ کاره کانی بوونی منداله، خوا خوی مندالیان پێده به خشی به ویستی خوی.

جا هه ندی له به دیهینراوه کان هه یه خوا مینە ی پێده به خشی، وه هه ندیکی دیکه نیرینه ی پێده به خشی، وه تیا یاندا هه یه نیرو می پیکه وه پێده به خشی. ﴿إِنَّهُ عَلِيمٌ﴾ به هه موو شتیك ﴿قَدِيرٌ﴾ له سه ر هه موو شتیك، هه لیده سو رینێ به زانسته و وردینی له شته کاند، وه به ده سه لاتی له دروستکراوه کاند.

(٥١-٥٣): ﴿وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكْلِمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَائِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بآذَانِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٌ ﴿٥١﴾ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ مَنْ نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾ صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٣﴾﴾

﴿وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكْلِمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا﴾ کاتی به درۆدانه ران و بیپر وایان به پیغه مبه رانی خویان وت: ﴿لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ﴾ (واته: بۆچی خوا خوی قسه مان له گه ل ناکات یان نیشانه یه کمان بۆ نایه ت) له لووت به رزی و خو به گه وره

زانینانسه وه، خوا ﴿۵۶﴾ وه لآمی دانسه وه بهم ده قه پیروژه، که بیگومان قسه کردنی نایی تهنها بو به دیهینراوه تایه ته کانی نه بی، له پیغه مبه ران و پالفته کراوانی ناو جیهانیا، نه و قسه کردنهش له سهر یه کی له م پروانه ده بی:

یان خوا قسه ی له گه لدا ده کات به وه حی و سروش، به وه ی که وه حی ده خاته ناو دلی پیغه مبه ره که ی به بی ناردنی فریشته یه، وه به بی دواندن له گه لدا به قسه کردن.

﴿۵۷﴾ یان قسه ی له گه لدا ده کات به قسه کردن، به لام ﴿۵۸﴾ مِّنْ وَرَائِيْ حِجَابٍ ﴿۵۹﴾ واته: (له پشتی په رده وه) وه کو چون پروویدا له مووسای کورپی عیمران قسه که له گه ل خوا ی به به زه یی.

﴿۶۰﴾ یان قسه ی له گه لدا کردوه به پریگای فریشته یه کی نیردراوه وه، جا ﴿۶۱﴾ رُسُلًا ﴿۶۲﴾ (نیردراویک بنیریست) وه ک جبریل، یان وینه ی نه و له فریشته کان ﴿۶۳﴾ فَيُوحِيْ بِاٰذْنِهٖ ﴿۶۴﴾ واته: به فرمانی په روه ردگاری (که بیهوی سروش ده کات) نه ک به هه واو ناره زووی خو ی.

﴿۶۵﴾ اِنَّهٗ ﴿۶۶﴾ بیگومان خوا ی به رز، خودی به رزه وه سفه کانیشی به رزن، مه زنن کرداره کانی به رزن، زاله به سهر هه موو شتیکدا، به دیهینراوه کان ملکه چی بسون ﴿۶۷﴾ حٰكِمٍ ﴿۶۸﴾ کار دروسته له دانانی هه ر شتی له جیگای خویدا، له به دیهینراوه کان و شه ربه ته کان

خوئا دايئاوه بو بهنده كاني، وه هه والي پيداون شه و ريگايه ده يانگه يه ني پي، وه بو مالي ريزداری ﴿الْاِلٰى اِلٰى اللّٰهِ نَصِيْرًا لِّلْاُمُوْر﴾ واته: هه موو كاره خير و شه ره كان ده گه رينه وه بو لاي شه، جا پاداشت ده داته وه هه كه سه و به پي كرده وه ي خو، شه گه ر بوو به خير، وه شه گه ر شه بوو به شه.

ته فسيري سووپه تي (الشوري) ته واو بوو.

ناوه‌پۆک

٥	ته‌فسیری سووره‌تی (الشعراء)
٥٢	ته‌فسیری سووره‌تی (النمل)
٩٠	ته‌فسیری سووره‌تی (القصص)
١٤٣	ته‌فسیری سووره‌تی (العنکبوت)
١٧٩	ته‌فسیری سووره‌تی (الروم)
٢١٠	ته‌فسیری سووره‌تی (لقمان)
٢٣٣	ته‌فسیری سووره‌تی (السجدة)
٢٤٧	ته‌فسیری سووره‌تی (الأحزاب)
٣٠٠	ته‌فسیری سووره‌تی (سبأ)
٣٣٣	ته‌فسیری سووره‌تی (فاطر)
٣٦١	ته‌فسیری سووره‌تی (یس)
٣٨٩	ته‌فسیری سووره‌تی (الصفات)
٤٢١	ته‌فسیری سووره‌تی (ص)
٤٥٠	ته‌فسیری سووره‌تی (الزمر)
٤٩٥	ته‌فسیری سووره‌تی (غافر)
٥٤١	ته‌فسیری سووره‌تی (فصلت)
٥٧٠	ته‌فسیری سووره‌تی (الشوری)